

0.7 - "

[Faint, illegible handwritten text]

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

<http://www.archive.org/details/mysteriumfideide00lata>

MYSTERIUM FIDEI

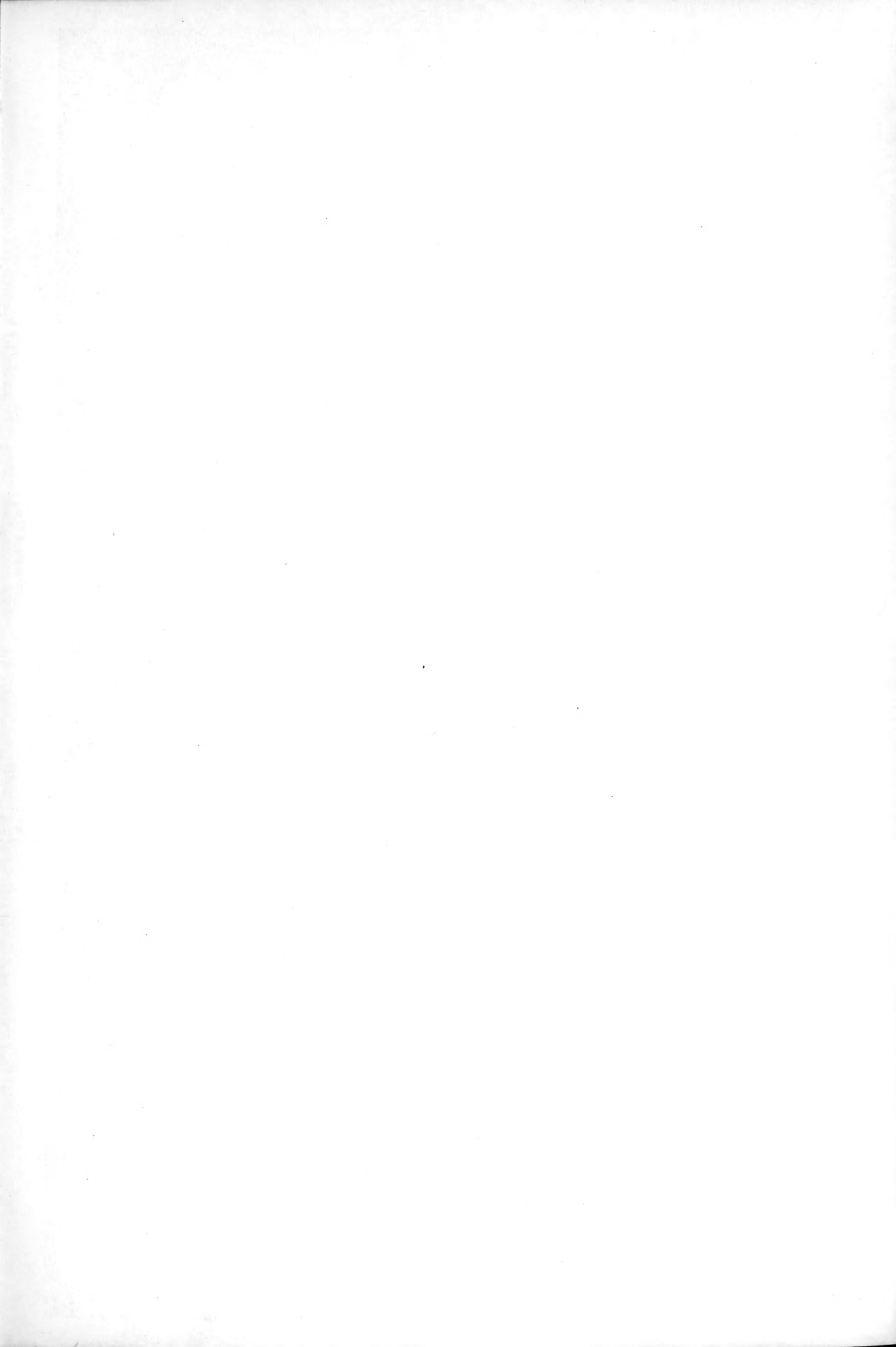
DE AUGUSTISSIMO

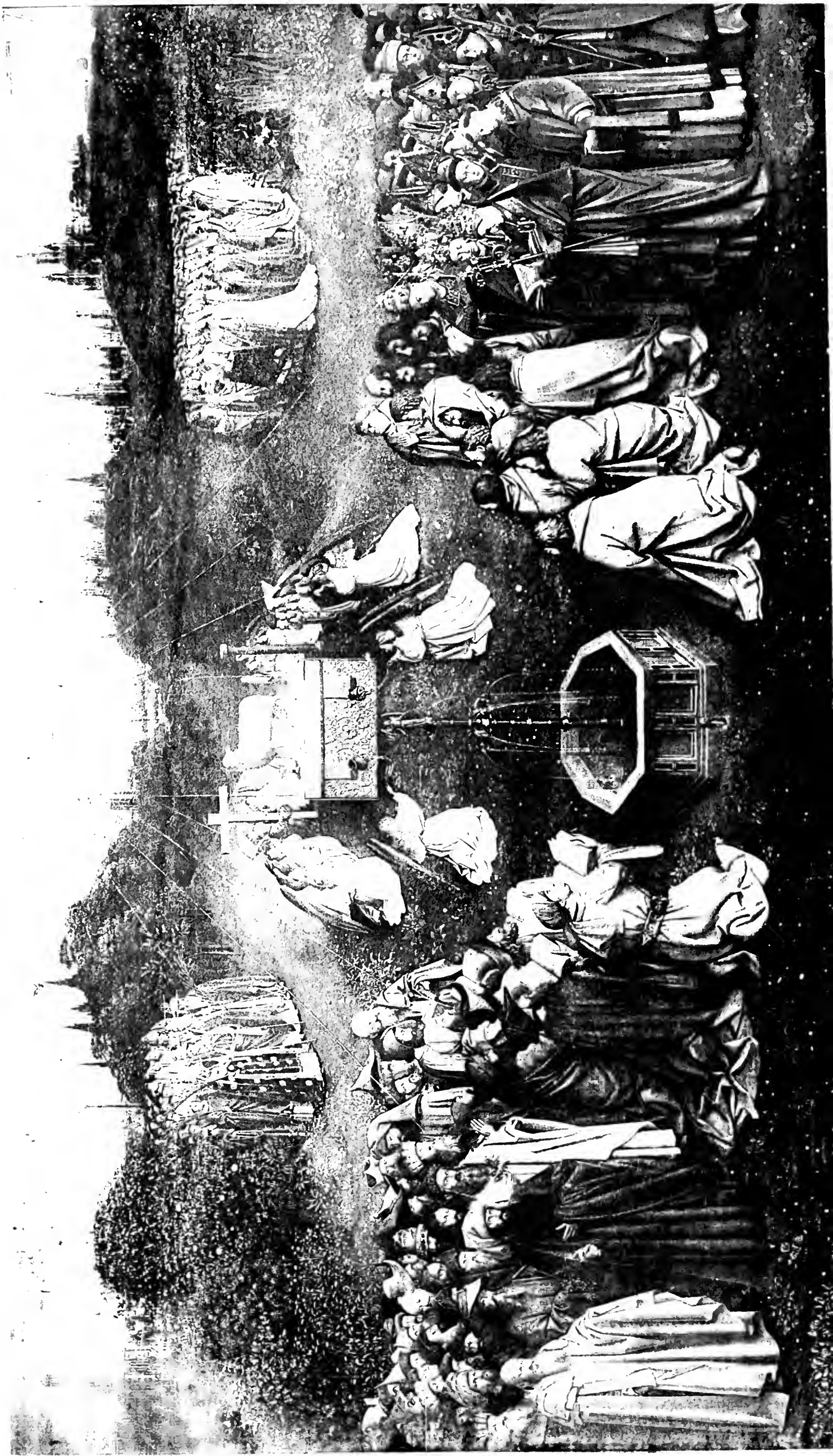
CORPORIS ET SANGUINIS CHRISTI

SACRIFICIO ATQUE SACRAMENTO

Omnia jura reservantur.

Copyright by Gabriel Beauchesne, 1921.

Ex polyptycho H. et J. Van Eyck de

Agno Mystico.

1. Pontifex conspicuus infra ad Elevationem XXIII. —
 2. Beata Virgo Maria assidens Summo Sacerdoti. — 3. Sanctus Joannes Baptista, testimonium perhibens — 4. Angelus cantantes hymnos. — 5. 10. Angeli pulsantes organa. — 11. Christi milites. — 12. Iusti iudices. — 13. Eremitae sancti — 14. Peregrini sancti. — 15. Duce sancto Christo-phoro

1. Adam. — 2. Eva tenens pomum. — 3. Sacrificia Abel et Cain. — 4. Abel et Cain occisus. — 5. Agnus Dei cum calice receptus, cum fonte signatus, sacramentorum, nectas inter turmas Prophetarum aliorumque Sanctorum Veteris Testamenti. — 6. Pontifex atque Doctorum Novae Legis, Martyrum Virginum etc. conspicuus. — 7. — Probet illae Christi

ALTARE AGNI

Peccatum ex protoparentibus in universum genus hominum propagatum abluit Agnus sanguine suo, quem in calice eucharistico collectum dedit Ecclesiae, sedens ipse in supernis sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech.

Retroaltare ecclesiae cathedralis Gandavensis.

MYSTERIUM FIDEI

DE AUGUSTISSIMO

CORPORIS ET SANGUINIS CHRISTI

SACRIFICIO ATQUE SACRAMENTO

ELUCIDATIONES L

IN TRES LIBROS DISTINCTAE

AUCTORE

Mauritio de la TAILLE, S. J. .

NUPER IN UNIVERSITATE CATHOLICA ANDEGAVENSI
NUNC IN PONTIFICIA UNIVERSITATE GREGORIANA DE URBE
SACRAE THEOLOGIAE LECTORE

Missae sacrificium... est... dominicae
passionis... repraesentatio atque simul...
oblatio.

B. PETRUS CANISIUS.

PARISIIS

APUD GABRIEL BEAUCHESNE

VIA DICTA DE RENNES, 117

—
MCMXXI

JUL 13 1970

PRAEFATIO

Cur sacrificium priusquam sacramentum corporis ac sanguinis dominici exposuerim; cur sacrificium a Domino oblatum, ante sacrificium cottidie a nobis in Ecclesia celebrari solitum; cur proinde coenae proprietatem, ante institutionem missae: facile, credo, perspectum erit cuilibet consideranti, quae sit habitudo ad sacrificium in manducatione hostiae, quae in nostra missa ad illud quod Christus prius peregit in coena quam diceret: Hoc facite. Hinc excusatum me crediderim facile apud omnes quod ordinem in scholis usitatum non tenuerim, sed explorationi meae, natura rerum duce, alium praestituerim cursum et tramitem.

Majorem admirationem habebit, quod nusquam praesentiae reali Christi in eucharistia, data opera, institerim vindicandae; sed tantummodo, occasione data, ex quibusdam locutionibus Patrum umbram aliquam difficultatis depulerim. Attamen, praeterquam quod non omnia suscepi tractanda quae ad eucharistiam pertinerent, sed plerumque omissis locis apologeticis me converti ad eos unde theologiam lucem acciperet fides quaerens intellectum, aliae gravioresque rationes non defuere, cur opus non assumerem a tot tantisque theologis jam abunde navatum. Imprimis resultare mihi videbatur satis realitas praesentiae dominicae ex omnibus quae in decursu totius tractatus allegata atque disputata sunt, maxime circa sacrificium sive Domini sive Ecclesiae. Accedit quod revera non potest nisi frivole negari constantem fuisse hac de re, jam inde a primo saeculo, Ecclesiae fidem. Quis hodie exegeticis cavillationibus novatorum sexti decimi saeculi assentiatur? immo protestantes, vel maxime (ut aiunt) liberales, eo devenerunt ut praesentiam realem in sacris literis traditam faterentur, praesertim a Paulo apostolo (ut suo loco commonebimus). Istud autem theologo sufficit: siquidem theologiae proprie dictae fontes sunt revelationis divinae documenta; quorum si quis negaverit auctoritatem, non ad eum fit sermo theologicus, qui semper dirigitur ad credentes. Credentium tamen bono consulens sacra doctrina etiam incumbit solvendis rationibus, « si quas inducit contra fidem » adversarius qui « nihil credat eorum quae « divinitus revelantur » (I S. 1, 8). Quare et persecuti sumus illos qui, dum recte interpretantur Paulum, alienam ejus mentem volunt a mente Domini; sicut et rem cum illis habuimus qui, circa materiam nostri sacrificii, contrariam opinati sunt Ecclesiae praesentis doctrinam doctrinae Ecclesiae antiquioris.

In exponenda doctrina, plerumque tractavi seorsim quid diceret adumbra-

retve Scriptura, quid expressius traderent Patres doctoresque nostri : quorum si nimias videar concatenasse sententias, facile mihi ignoscet, quicumque sentit non theologi partes esse, ut sua inventa in medium proferat, sed ut ea quae a Patribus ac doctoribus demum addidicerit, referat sincere, polita modo atque ordinata, et, si opus est, distincta. Mediaevalium autem quorundam hominum, cum Occidentalium tum Orientalium, non ita primariorum, aut etiam schismate infectorum, ea mente adduxi aliquando placita atque effata, non ut fidem facerent tanquam authentici fidei magistri, sed ut doctrinae antiquitus sibi a majoribus traditae testimonium aliquod redderent historicum. Interim laudes delatas forte unius vel alterius scriptis, puta Nicolai Cabasilae, noli ducere nimias, cum vix ullae forent homine dignae, si tanta circa Ecclesiae unitatem claruisset sollicitudine ac sollertia, quanta circa sacramenta fidei. Quare nec sibi visi sunt catholici theologi, retroactis saeculis, in commendatione foetuum ejus culpabiles, sed potius commendabiles, juxta Moysis sensum : Quis tribuat ut omnis populus prophetet ? et apostoli Pauli : Dum omni modo... Christus annuntietur.

Equidem, non tam disputandi gratia, quam elucidandi, scripsi ; neque id rursus, ob acuenda ingenia aut eruditionis laude decoranda, sed ut aedificetur fides, et ditescat intellectus fidei, ad percipiendam omnem utilitatem doni Dei : in laudem gloriae gratiae suae, in qua gratificavit nos in dilecto Filio suo. In quo habemus redemptionem per sanguinem ejus, remissionem peccatorum, secundum divitias gratiae ejus, quae superabundavit in nobis, in omni sapientia et prudentia : ut notum faceret nobis sacramentum voluntatis suae, secundum beneplacitum ejus, quod proposuit in eo, in dispensatione plenitudinis temporum, instaurare omnia in Christo, quae in coelis, et quae in terra sunt, in ipso. (Eph. 1⁶).

Est enim theologia scientia quaedam speculativa veritatis revelatae, sed eatenus revelatae, quatenus conduceret ad finem fovendae pietatis. Quare Paulus apostolus illam nominat agnitionem veritatis quae secundum pietatem est (Tit. 1¹). Nec proinde locum sibi vindicat in theologia ullum, si quid pietati fovendae est ineptum. Interea quanquam rerum summe nobis ad profectum praestantium ac valentium, scientia tamen est theologia : et quidem scientia proprie dicta, quae est ordinata cognitio, ex suis principiis pendens, et connexas habens inter se partes cohaerentesque, organici cujusdam corporis instar. Quare nulla theologiae pars, nulla alicujus provinciae theologiae particula, sine sua comparte ac commembro potest totaliter explorari aut solide muniri. Quod exprobrant quidem theologiae quidam parum methodi argumentativae gnari : quasi inde in systemata rueremus. Pereant utique systemata, quae sunt, ut quidam scripsit aequissime, « ruina theologiae » (Cardinalis Billot, De Ecclesiae Sacramentis ⁴, I, 426). At aliud est systema, aliud corpus doctrinae. Corpus doctrinae est cohaerens utique, sicut veritas cohaerens est : cujus nullum elementum potest cum altero pugnare, et, si in necessariis versemur, nullum sine jactura alterius pessumdari potest : adeo ut totum convellas, si vel unum

lapidem moveas. Ubi summa laus est veritatis, nec ullum falsitatis praejudicium. At systema aliud est : non ex principiis disciplinae (qui in theologia articuli sunt fidei) deductum, ac inferens sub se conclusiones multiplices, ex quarum complexu exsurgat novum notitiae incrementum et partus : verum hypothetica quaedam rerum explicatio, cui demonstrari non competit, nec esse demonstrationis principium, sed suppeditare tantum rebus formam cujusdam ordinis atque concentus a mente artificiatum, cujus ope possint facile componi atque coaptari commode. Quae methodus si in scientiis physico-mathematicis utilis est, immo necessaria, ubi relationes quantitativae demum inter mensurabiles agentium naturalium effectus indagantur, non autem investigantur rerum aut virium essentiae, quae proinde, conventionem facta, eo habitu donantur symbolico, qui pro tempore et adjunctis melius respondeat fini intento : certe in theologia aliter res habet, ubi proprie quaeritur quid sit, vel quomodo se habeat secundum se, illud circa quod est fides. Nulla igitur theologia est, quin systemata respuat, requirat autem articulationem complexionemque organicam : cujusmodi si in hoc libro repereris, scias me non poenitere ; immo confitentem habes reum, adeo ut non putem posse ullam libri partem ei esse plene perspectam qui non legerit totum. Itaque, sicut a te, prudens lector, veniam peto pro multis quibus laborat defectibus opus examini tuo subjectum, sic deprecor enixe criticos ne me velint condemnare nisi auditum toleranter ab exordio usque ad clausulam. Omnem autem particulam, sicut et summam totius operis, submitto incunctanter iudicio cum universi episcopatus tum Romani pontificis maxime.

Angedavi, die 19° Martis 1915, in festo sancti Joseph.

AUCTOR.

POST-SCRIPTUM

Vixdum opus confectum erat, cum ad castra bellica me spiritualis cura militum divertit. Quo factum est ut scriptis quae interim prodirent, non possem, quantum oporteret, erudiri. Attamen notabilur hic diatriba Domini R. H. Connolly, O. S. B., anno 1916 edita in Texts and Studies, vol. 8, n. 4, sub titulo The So-Called Egyptian Order and derived documents ; ex qua haec duo maxime constitere :

Primo, opusculum (A), primitus graece conscriptum, cui pro sua versione coptica et arabica (deficiente textu originali) assignatum est aetate nostra nomen Constitutiones Ecclesiae Aegyptiacae (vel etiam, pro versione aethiopica, Constitutiones Ecclesiae Aethiopicae), cujus etiam partes quaedam notabiles exhibentur latino sermone in Canonum qui dicuntur Apostolorum et Aegyptiorum Reliquiis¹ editis ab Hauler (Lipsiae, 1900), quod quidem opusculum nos saepe saepius in trina sua forma allegabamus, revera nihil aliud esse quam Hippolyti Ἀποστολικὴ Παράδοσις, quae censebatur deperdita.

1. Integra inscriptio libri est : *Didascaliae Apostolorum Fragmenta Veronensia Latina. Accedunt Canonum qui dicuntur Apostolorum et Aegyptiorum Reliquiae.* Attenditur solum in praesente pars illa *Reliquiarum* quae a pagina 101, l. 31, decurrit usque ad finem libri.

Secundo, ex illo opere esse derivatos Canones Hippolyti (B) qui feruntur, a corruptore quodam et interpolatore longe juniore compilatos.

Hinc, sicut augetur in immensum valor et auctoritas ipsius A, cujus tenore nobis exhibetur liturgia, non dicam Ecclesiae Romanae, sed lamem romana quaedam ineuntis tertii saeculi, sic non parum vilificatur B, cui ceterum nonnisi rarissime alludebamus.

Postquam suas conclusiones efformarat proprio Marte Connolly atque confirmarat, advertit easdem esse in Alsacia jam anno 1910 elaboratas atque evulgatas ab E. Schwartz, Ueber die pseudoapostolischen Kirchenordnungen, in Schriften der wissenschaftlichen Gesellschaft in Strassburg, n. 6.

Alia quae forte occurrent ex novissimis fontibus depromenda, suo loco passim adnotabuntur.

Ex exercitu Canadensis Domini transmarino, die 11° Febr. 1919,
in festo Apparitionis Virginis Immaculatae.

*
* *

Quod si miraris, amice lector, quam longa interposita sit mora edendi librum, scias factum esse iniquitate temporum ul tentaminibus bene multis nihil proficeretur, donec concrederetur negotium typographis Bisuntinis officinae cui nomen Imprimerie de l'Est; quorum tandem opera confectum est, Deo favente.

Romae, die 27° Januar. 1921.

Praeter Reverendum Dominum A. Landgraf, S. Th. D., alumnum Collegii Germanici in Urbe, et sodalem meum carissimum, Patrem G. Salet, S. J., quorum uterque in apparanda editione operam mihi navavit strenuam simul ac perulilem, non possum quin gratias reddam amplissimas viro egregio, Patri A. d'Alès, S. J., in Instituto Catholico Parisiensi Sacrae Theologiae leclori, qui non solum censoris munere amice functus est, sed etiam, exemplo caritatis insigni, mendis typographicis integrum opus sua manu depurgavit.

ABBREVIATIONES

QUIBUS UTEBAR, HAE SUNT

- A. H. *Analecta Hymnica Medii Aevi*, ed. G. M. DREVES, S. J., et C. BLUME, S. J., accedente H. M. BANNISTER, tom. 1-55, 1896-1915.
- B. BRIGHTMAN, *Liturgies eastern and western*. Vol. 1. *Eastern liturgies*, 1896.
- C.S.C.O. *Corpus Scriptorum Christianorum Orientalium*, accurantibus L. B. CHABOT, etc.
- D. H. DENZINGER. *Enchiridion Symbolorum etc.*¹⁰, ed. BANNWART.
- D. A. C. *Dictionnaire d'Archéologie chrétienne et de Liturgie*. DOM CABROL et DOM LECLERCQ.
- D. B. *Dictionary of the Bible*, edited by J. HASTINGS.
- D. T. C. *Dictionnaire de Théologie Catholique*. A. VACANT. E. MANGENOT.
- F. D. *Didascalia et Constitutiones Apostolicae*, ed. FUNK, 1906.
- F. P. *Patres Apostolici*², 1901, ed. FUNK.
- J. T. S. *Journal of Theological Studies*.
- L. B. LE BRUN, *Explication... de la Messe*, 1777-1778.
- P. G. *Patrologia Graeca*, accurante J. P. MIGNE.
- P. L. *Patrologia Latina*, accurante J. P. MIGNE.
- P. O. *Patrologia Orientalis*. R. GRAFFIN et F. NAU.
- P. S. *Patrologia Syriaca*. R. GRAFFIN.
- R. RENAUDOT. *Collectio liturgiarum Orientalium*.
- R. S. R. *Recherches de Science Religieuse*.
- S. Th. I S. 1, 1, 1^m. Sanctus THOMAS, *Summa Theologica*, 1^a pars, quaestio 1, articulus 1, ad 1^m quod objicitur. Quibus aliae accedunt abbreviationes usitatae apud commentatores Sancti Doctoris.
- T. a. S. *Texts and Studies. Contributions to biblical and patristic literature*. J. ARMITAGE-ROBINSON.
- T. u. U. *Texte und Untersuchungen zur Geschichte der allchristlichen Literatur*. O. v. GEBHARDT, ADOLF HARNACK, CARL SCHMIDT.
-

ELUCIDATIONUM SERIES

- I. *Debetur Deo sacrificium laeuiticum et propitiatorium ; cuius oblatio potest differre realiter ab immolatione, nec potest non differre realiter a divina acceptatione et humana participatione.*
- II. *Passio Christi fuit sacrificium proprie dictum, nullo veri sacrificii carens elemento, aut invisibili aut visibili.*
- III. *Christum in coena sacerdotaliter obtulisse suum corpus ad cruentam passionis immolationem, persuadetur primo ex narratione coenae in se considerata.*
- IV. *Persuadetur idem ex narratione coenae collata cum figuris foederis mosaici et paschatis legalis.*
- V. *Persuadetur etiam ex narratione coenae collata cum Epistola ad Hebraeos sacerdotium Christi secundum ordinem Melchisedech enarrantem.*
- VI. *Suadetur laudem ex comparatione inter coenam et promissionem eucharistiae.*
- VII. *Confirmatur ex triplici coenae circumstantia.*
- VIII. *Illustratur exhinc doctrina Patrum et Theologorum de habitudine Christi ad obligationem moriendi.*
- IX. *Concluditur quoniam si unitas ex coena et passione ; quoniam ex apparente sacrificio panis vel vini, et reali sacrificio corporis atque sanguinis Christi ; quoniam doctrinae de veritate sacrificii eucharistici, cum doctrina de realitate dominicae praesentiae.*
- X. *Illustratur illud historia ac doctrina Concilii Tridentini.*
- XI. *Non sine ratione congrua valde Christus in coena factus est particeps cibi atque potus eucharistici.*
- XII. *Oblatum in coena et redditum in passione sacrificium Christi consummationem aliquam accepit in resurrectione et ascensione, perseveratque in aeternum, ut constat ex Scriptura, Patribus et ratione theologica.*
- XIII. *Cum statu illo victimali connexa apparet dignitas quae Christo competit altaris aeterna.*
- XIV. *Cohaeret et traditum nobis dogma de intercessione Christi perpetua.*
- XV. *Hinc iudicari facile potest de diversis sententiis ad sacrificium coeleste spectantibus.*
- XVI. *Instituit celebrandum a nobis Christus ritum eucharisticum.*
- XVII. *Cui veram indidit rationem sacrificii a nobis in terris offerendi coelestis.*
- XVIII. *Minime per duo saecula Patres latuit in celebratione eucharistica corpus et sanguinem Christi Deo a nobis offerri.*
- XIX. *Fusius apud posteriores Patres et Theologos constat ipsam passionis hostiam offerri Deo a nobis in commemoratione quadam sacramentali passionis.*
- XX. *Quo etiam pertinet, quod cibus eucharisticus est exhibitus a Patribus ut participatio sacrificii cruenti.*
- XXI. *Similiter perspexere Patres et Doc-*

- lores offerri in missa ipsum sacrificium coeleste.
- XXII. Consequenter intellexere participari in communione eucharistica ipsum coeleste sacrificium.
- XXIII. Quanquam est sacerdos omnium nostrorum sacrificiorum Christus, tamen nullam elicit ipse respectu singulorum oblationem novam.
- XXIV. Variis modis peccatur contra rectam sacrificii eucharistici aestimationem, dum aut communio intra elementa constitutiva sacrificii ingeritur, aut censetur Christus nulla in nostro sacrificio affectus proprietate victimali intrinseca, aut per nostram litationem putatur tali proprietate affici.
- XXV. Fructus ex opere operato sacrificii exponitur in quo situs sit; distinguitur a fructu ex opere operato sacramentorum; et ostenditur unde sit finitus.
- XXVI. Praecipuum locum in offerendo obtinet Ecclesia, atque in valore sacrificii regulando Ecclesiae devotio.
- XXVII. Cumulative conferunt ad illum valorem mensurandum sacerdos celebrans, fidelis stipem dans, et populus adstans.
- XXVIII. Unde habes quomodo computari possit fructus missae; quidve sentiendum sit de obligatione celebrandi tot missas quot sint accepta stipendia.
- XXIX. Fidelibus vivis obvenit fructus missae et per modum veluti proprii quaestus et per modum suffragii. Fidelibus autem defunctis hoc altero certe modo.
- XXX. Nequaquam potest offerri sacrificium ex parte infidelium, aliorumve quovis modo extra visibilem Ecclesiae societatem versantium.
- XXXI. Potest tamen rite offerri pro vivis istiusmodi omnibus per modum suffragii, et prodesse illis respective omnibus ex opere operato.
- XXXII. Pro catechumenis defunctis licet offerre specialiter. Quod etiam si non liceat pro defunctis acatholicis, tamen his potest (positis ponendis) succurri per sacrificium missae communiter. Pro excommunicatis autem resipiscentibus, post mortem absolutis, potest offerri et specialiter et publice.
- XXXIII. Fructum fert missa sacerdotis ab Ecclesia praecisi aut exauctorati, non tamen sine Ecclesiae opera.
- XXXIV. Perficitur sacrificium consecratione sola. Respectu autem consecrationis faciendae nulla gaudet efficacia aut necessitate epiclesis; quanquam sapienter est instituta et locum habet aptum.
- XXXV. Jure meritoque sanctus Thomas in consecratione sanguinis formalia reputavit verba quaedam demonstrationi sanguinis annexa. Aliunde Scolus recte sensit, praeter verba formalia, alia requiri narrativa, sine quibus nec illa sinceram formae rationem apud nos haberent. Praeter verba autem formalia et narrativa, non constat utrum necne alia sint necessario usurpanda interpellativa.
- XXXVI. Eucharistia est sacramentum communionis ad Christum.
- XXXVII. Eucharistia est sacramentum communionis ad Ecclesiam.
- XXXVIII. Eucharistia est sacramentum nostrae resurrectionis.
- XXXIX. In eucharistia SIGNUM TANTUM est aliquid permanens compositum ex speciebus et verbis.
- XL. In eucharistia corpus Christi veram habet rationem REI ET SIGNI.

- XLI. RES TANTUM, in nos per eucharistiam inducitur, est quaedam participatio gratiae Christi, quae est absolute summa.
- XLII. Non minus quam in aliis sacramentis causaliter in eucharistia SIGNUM TANTUM veritatem ejus quod significatur respectu REI ET SIGNI.
- XLIII. SIGNUM TANTUM nullam habet immediatam causalitatem aut significationem respectu REI TANTUM.
- XLIV. Ex indole eucharistiae sacrificiali salvatur et formalis unitas sacramenti in speciebus duabus, et in singulis integritas.
- XLV. Est unum, secundum rem, eucharistiae sacramentum per omnes temporum ac locorum differentias, quanquam apparenter plurale.
- XLVI. Baptismus eo demum incorporat hominem Christo, quod continet votum eucharistiae. Inde sequuntur varia discrimina inter eucharistiam et baptismum, quoad REM ET SACRAMENTUM, quoad REM TANTUM, et quoad usum sacramenti.
- XLVII. Neque reliqua sacramenta dant gratiam sanctificantem nisi ex quodam voto eucharistiae; neque ipsa eucharistia sine aliis sacramentis administris.
- XLVIII. Non est per omnia similis causalitas instrumentalis respectu gratiae sanctificantis in eucharistia et in ceteris sacramentis; sed horum causalitas se habet ad causalitatem illius ut ad perfectivam dispositivam.
- XLIX. Eucharistia, sive corporaliter manducata, sive saltem percepta in voto, est necessaria, necessitate medii, omnibus hominibus ad salutem.
- L. Ad reddendam rationem praesentiae realiter Christi in eucharistia, est admittenda ejusmodi conversio, qua panis nullatenus in nihilum reducatur, corpus Christi nullatenus aut producatum aut adducatur, aut quicquam patitur; sed tota actio conversiva recipiatur in substantia panis, quae ita positive mutetur in corpus Christi immutatum, ut verus sit nexus ex parte rei inter desitionem panis et praesentiam corporis Christi: pane scilicet desinente in corpus. Qua ex genuina transsubstantiationis ratione sequuntur quaecumque circa Christi praesentiam et conditionem, circa conservationem specierum ac corruptionem, philosophari sobrie possunt.
-

LIBER I

DE SACRIFICIO DOMINICO

Elucidatio I.

Debetur Deo sacrificium laetiticum et propitiatorium; cujus oblatio potest differre realiter ab immolatione, nec potest non differre realiter a divina acceptatione et humana participatione.

CAPUT I.

DE SACRIFICIO IN GENERE.

Priusquam ad illustrandum sacrificium corporis et sanguinis Christi perveniamus, necesse est quaedam de natura sacrificii in genere spectati, praemittere. Quapropter dicendum erit primo de ratione sacrificii *latreutica*, secundo de ratione ejus *propitiatoria*. Postquam vero de *oblacione* sacrificii actum erit, deveniendum ad ejus *participationem*.

§ 1. De ratione sacrificii latreutica.

DUOBUS ASSERTIS continetur doctrina de oblacione sacrificii ut latreutici¹: 1° deberi Deo invisibilem quamdam nostri obla-

1. Multi recentiores censent coli primario per sacrificii latriam Deum ut dominum vitæ et mortis; quod sic intellegunt, ut debeat quidem homo (quantum per seipsum stet) ad agnoscendum supremum illud dominium Dei se destruere et morti tradere; quod tamen quia non liceat, ideo substituat pro se homo alias res, animatas vel inanimatas, destruendas in honorem Dei.

Sic Lugo (*De sacram. euchar.*, disp. 19, sect. 1, n. 5): « Sacrificium esse protestationem, qua homo profitetur se habere totum suum esse a Deo, et ideo dignum esse Deum in cujus honorem et cultum idem esse et eadem vita consumatur, et destruat; quod quia regulariter non licet, offertur pro vita propria vita seu entitas alterius rei, protestando eodem modo nostram vitam oblaturus, si liceret et oporteret. » Quam juxta explicationem sacrificium, ut latreuticum, non significaret aliquid ex sese hominem perficiens, sed in deterius adducens. Positio autem illa nec rationi satisfacit (quippe quia citra peccati suppositionem nulla inflictio mali habet rationem illam perfectivam, quæ virtuti omninesse debet: est autem religio, tamquam justitiæ pars, una ex virtutibus moralibus), nec tes-

tionem internam ejusmodi quæ ad nullum alium dirigi possit eadem sine piaculo grandi; 2° externe et sensibilibiter esse eandem significandam.

SECTIO I. — PRIMUM ASSERTUM.

Omnia propter Deum sunt facta assequendum eo modo quo singulorum naturæ convenit. Rationabilia autem prae ceteris Deum cognitione participant, immo, Deo ita statuente, possidebunt, si tamen digna fuerint; ad hocque a Deo et moventur et adjuvantur et perducuntur. Consentaneum igitur est merito atque juri summae boni-

timonio ullo Patrum comprobari potest, quamquam advocatur aliquando in istum sensum Eusebius Caesariensis (*Demonstr. Evangel.* l. 1, c. 10. P. L. 84-85), sed immerito: cum is sacrificii rationem non latreuticam aut eucharisticam solum, sed utique propitiatoriam atque piacularem expendat, ad quam pertinet, ut videbimus, ut pro poena mortis, non solum temporalis, sed et æternæ, mortificatio seu occisio animantis rependatur. Quare nos, duce utentes sancto Thoma, non rationem sacrificii latreutici vitæ hominum inimicam expollemus, sed amicam, rati cultum sensibilem adhiberi ab hominibus, secundum se, non ideo ut per vitæ existentiæve amissionem a Deo, qui est ipsum Esse subsistens perfectionemque vivendi omnem obtinet, elongentur, sed omnino quia per hujusmodi actus PROFICIMUS IN DEUM » (3 Cg. 119, § 3). Per prius igitur, in enodanda quæstione de sacrificio, spectari debet Deus ut FINIS noster, seu ut summa Bonitas, perfectiva rerum omnium. Acutam crism lugoniani placiti circa affectum nosmetipsos destruendi in honorem Dei, vide apud Zachariam Pasqualigo, *De sacrificio novae Legis*, quaest. 6, n. 5. Romae 1707, t. 1, p. 6.

tatis¹ (seu causae primae cui finis nullus praeclucet, sed ipsa est finis ultimus), ut factorem suum, provisorem beatoemque homo illo cultu interno prosequatur, quo decet eum colere Summum Bonum, a quo sunt omnia bona; nec ulla, nisi ad ipsum ordinata, sunt bona; in ipsoque cumulantur, qui est solus bonus, et ipsa una omnium bonorum bonitas.

Quare sanctus Thomas: « Inter alia
« quae ad patriam pertinent, singulare vi-
« detur esse sacrificium; ...exterius autem
« sacrificium repraesentativum est interio-
« ris veri sacrificii, secundum quod mens
« humana seipsam Deo offert. OFFERT
« AUTEM SE MENS NOSTRA DEO, SCILICET
« QUASI SUAE CREATIONIS PRINCIPIO, QUASI
« SUAE BEATITUDINIS FINI; quae quidem
« conveniunt soli summo rerum principio.
« Ostensum est autem [enim?] supra quod
« animae rationalis causa creatrix solus
« Deus summus est; ipse enim [etiam?]
« solus hominis voluntatem potest incli-
« nare ad quodcumque voluerit, ut supra
« ostensum est. Patet etiam ex superiori-
« bus, quod in ejus solius fruitione ulti-
« ma hominis consistit felicitas² » (3 Cg.
120, § 7).

Quod igitur se totum Deo dedat, mancipet atque submittat, primum est hominis

1. Ut cetera officia, ita polisimum officium patriae, ultimo refunditur, non in omnipotentiam divinam, qua Deus tenet omnia in esse, sed in BONITATEM seu AMABILITATEM subsistentem, quae omnia vocat ad se, postulans jure suo omnem amorem, ita ut si quis Deum non appetat, is a bono aversetur et in malum se vertat. Ulique prius etiam ad interveniendum divinae voluntatis, legem ullam libere statuentis, quaestio oritur, cur debeamus voluntati divinae, si imperet, obsequi. Porro responsio est: quia Deus est ipsa Bonitas, ex sese digna quae ametur, atque superametur. Fundamentum igitur totius officii est MERITUM DIVINAE BONITATIS. At vero quia amabilitas in Deo est ipse amor (cum sit Deus actus purus amoris, nec proinde moveatur amabili, sed sit ipsum amabile), ideo fit ut nec falsus sit sermo quo dicitur fundamentum primum totius obligationis esse voluntas illa, non libera, sed naturalis et necessaria, qua se Deus vult, seu amat suam bonitatem. Nihilominus tamen sicut patriae, ita ceterorum officiorum ratio ultima et primaria non ex ordine agentium petitur, sed ex ordine

maximumque officium, cui nomen imponitur patriae.

Quia autem divina Bonitas principium est diffusivum totius boni ad nos derivati, consentaneum patriae est ut recognoscantur, gratis actis, beneficia a Deo in nos collata. Quare omnis patriae secum fert eucharistiam.

Praeterea, cum sit eadem Bonitas prima unus fons unde expectari possit summum bonum ceteraque bona ad ipsum adipiscendum conducibilia, quicumque se devotet summo bono prosequendo, eo ipso expetere se perhibet auxilia Dei atque dona: quae eo convenientius illi obtingent, quod liberalitate non se sinit vinci Deus. Unde sanctorum est effatum: « Quanto
« aliquis se arctius Deo adstrinxerit³ et
« liberaliorem erga summam majestatem
« se praestiterit, tanto eum in se libera-
« liorem etiam experietur, et ipse in dies
« magis idoneus erit ad gratias et dona
« spiritualia uberiora recipienda » (S. Ignatius de Loyola, *Constitutiones Societatis Jesu*, P. 3, c. 1, § 22). Quare omni patriae etiam involvitur quaedam impetratio.

SECTIO II. — SECUNDUM ASSERTUM.

Jam vero, pro natura nostra, praesentique rerum conditione, ubi non nisi per sensus et sensuum organa homo aut capit

finium. Est enim finis prima causarum, clavisque totius ordinis moralis. Similiterque videmus in politico vel domestico ordine omnem rationem dependentiae profluere ex exigentia BONI COMMUNIS, cujus quicumque habet curam et sollicitudinem, veluti sibi a natura demandatam, eo ipso praestet.

2. Expressior forte etiam sermo est sancti Doctoris in *Psalms*, 28°: « Dominus voluit sibi
« offerri ista, non propter se, quia ipse dixit
» *Numquid manducabo carnes taurorum, sed UT*
« COGNOSCAMUS EUM PRINCIPIUM OMNIUM BONORUM NOSTRORUM, ET FINEM IN QUEM OMNIA
« SUNT REFERENDA: et ideo nulli licet offerre
« sacrificium nisi Deo. Deus enim est finis, et
« nihil possumus ei addere: et ideo debemus eum
« glorificare, ut omnia quae facimus in ejus gloriam faciamus. »

3. « Conjungi magis cum Deo ac liberalem
« se in eum exhibere, est se totum immobiliter
« divino servitio mancipare » (*ibid.* Declaratio T). Intellegit sanctus Pater: per vota religionis. Qualem analogiam habeant vota ad sacrificia, infra perpendetur in Elucidatione VIII.

aliquid mente aut exercet, necessarium prorsus fuit ut primordiale istud latrae officium sensibilibus quibusdam ritibus indueretur ad dominium summum Dei absolutamque nostram dependentiam significandam aptis, secundum quod monet sanctus Thomas: «**QUIA VERO CONNATU-**
 «**RALE EST HOMINI UT PER SENSUS COGNI-**
 «**TIONEM ACCIPIAT, ET DIFFICILLIMUM EST**
 «**SENSIBILIA TRANSCENDERE, provisum est**
 «**divinitus homini ut etiam in sensibilibus**
 «**rebus divinarum ei commemoratio fieret,**
 «**ut per hoc hominis intentio magis revo-**
 «**caretur ad divina, cujus mens non est**
 «**valida ad divina in seipsis contemplanda.**
 «**Et propter hoc instituta sunt SENSIBILIA**
 «**SACRIFICIA, quae homo Deo offert, non**
 «**propter hoc quod Deus eis indigeat,**
 «**sed UT REPRESENTETUR HOMINI QUOD**
 «**SEIPSUM ET OMNIA SUA DEBET REFERRE**
 «**IN IPSUM SICUT IN FINEM et sicut in**
 «**creatorem et gubernatorem et dominum**
 «**universorum » (3 Cg. 119, § 1).**

Praeterea aequum omnino est, ut, cum ex parte animi, tum ex parte corporis, homo

singularem hanc suam ad Deum relationem et ratam habeat et profiteatur; quare decuit ut esset ritus quidam corporalis ad ipsam opere comprobendam accommodatus, « ut scilicet homo Deo serviat secundum illud totum quod ex Deo habet, id est non solum mente, sed etiam corpore », sicut de oratione vocali agens, ait sanctus Thomas (2-2, 83, 12, e).

Praeterea non solivagum homo animal est, sed ad societatem, eamque non unius generis, natum, cujus et auctor, et legislator, et opitulator, et consummator Deus est Optimus Maximus. Quare et socialem prae se ferat necesse est characterem noster Dei cultus, nec socialis esse poterit aut publicus, nisi externis testificationibus signatus atque munitus¹. Respondet igitur sacrificium visibile et exigentiae psychologicae praesentis nostrae conditionis, et debito morali nostrae naturae erga Deum, et necessitati cuidam sociali.

Omni ex parte proinde oportuit, ut homo, in sensibilia, jam certe post lapsum², provolutus atque demersus, de sensibilibus

1. Hoc tantum titulo, et in cultu quidem tantum sociali, id est domestico aut publico, requiri potuit ex jure naturae legitimus minister legitimave ritus institutio. Jam vero sub lege praesente non justificamur aut accepti sumus Deo, nisi in quantum societatem inimus corporis Christi, quae est Ecclesia; quare omne sacrificium nostrum nunc de jure divino publicum est, nomine totius Ecclesiae celebratum. Recte igitur Vasquez: «**Quamvis in lege scripta,**
 «**imo apud plerasque nationes, instituta fuerint**
 «**peculiariora signa quae pro sacrificiis omnibus**
 «**esse deberent, tum etiam peculiare homines**
 «**ad hoc munus destinati et electi, cum tamen**
 «**ad adorationem et alios cultus religiosos des-**
 «**tinari non consueverint; tamen SACRIFICIUM**
 «**SUAPTE NATURA HAEC DUO NON POSTULAT,**
 «**quia jure naturali, quo sacrificium introductum**
 «**est, cuilibet permetteretur Deum hoc etiam**
 «**genere cultus honorare, ac proinde eligere sibi**
 «**signum aliquod, quod ex se idoneum esset ad**
 «**colendum Deum hoc modo, praesertim vero**
 «**si homines more gentium non in civitatibus**
 «**et oppidis, sed quisque per se habitaret; quam-**
 «**diu ergo huic licentiae et permissioni juris**
 «**naturalis jure aliquo divino aut humano non**
 «**derogaretur, quisque per se quovis signo ad id**
 «**idoneo sacrificare posset, atque adeo vera ratio**
 «**sacrificii sine tali institutione publica repe-**
 «**ri.**» (In 3^{am} p^{em} disp. 220, c. 3, n. 20). Similia Suarez late pertractat in tractatu *De Eucharistia* (disp. 75, sect. 3), et obiter in tractatu

De Incarnatione (Pars I, disp. 46, sect. 1, n. 1). Favetque sanctus Thomas: ante legem, inquit, «**erant quaedam caeremoniae non quidem ex**
 «**auctoritate alicujus legis determinatae, sed**
 «**solum secundum voluntatem et devotionem**
 «**hominum Deum colentium**» (1-2, 102, 1, e.). Rursusque: «**Sacrificia et holocausta offerebant**
 «**antiqui ante legem ex quadam devotione pro-**
 «**priae voluntatis, secundum quod eis videba-**
 «**tur conveniens, ut in rebus quas a Deo acce-**
 «**perant, et quas in reverentiam divinam offere-**
 «**bant, protestarentur se colere Deum, qui est**
 «**omnium principium et finis**» (ibid. ad 1^m) Sin autem cultus exercetur socialis, necesse est ut publica auctoritate polleat, qui pro republica agat.

2. Utrum in omni conditione humanae naturae requireretur sacrificium disputari potest. In primaevo scilicet innocentiae et beatitudinis statu, locum fuisse sacrificiis externis negare videtur sanctus Augustinus, dum scribit: «**Exponere**
 «**nos oportet quomodo sit accipiendum quod**
 «**dictum est, sicut diebus pristinis, et sicut annis**
 «**prioribus.** Fortassis enim tempus illud comemorat quo primi homines in paradiso fuerunt. «**Tunc enim puri atque integri ab omni sorde**
 «**ac labe peccati se ipsos Deo mundissimas hostias offerebant**» (*Civ. Dei*, 20-26. P.L. 41, 700-701); id est, sine signorum ope. Consentire Augustino videtur sanctus Thomas, dum sacrificia inter sacramenta recenset (4 D. 2, 1, 1, 3, e, fi), sacramenta autem ab illo statu

Deum coleret, et singularem suam in primam causam, omnipotentem rectorem, finemque ultimum Deum, reverentiam, obedientiam, tendentiam, cultui cuidam externo mandaret exhibendam singulari. Recteque Petrus Venerabilis : « Cumque Deo sacrificare cessaverit [mundus], et ipse Dei esse cessabit » (*Tract. contr. Petrobr.* P.L. 189, 793).

Unde colligitur, quantum sit facinus et sacrilegium alteri cuiquam praeter verum Deum sacrificium offerre, quod idem est ac si creaturae Creatoris dignitas adjudicaretur, vel in civitate humana privato cuiquam deferretur honor summae majestatis proprius. Ad rem sanctus Thomas : « Hoc etiam videmus in omni republica observari, quod summum rectorem aliquo signo singulari honorant, quod cuiquamque alteri deferretur, esset crimen laesae majestatis. Et ideo in lege divina statuitur poena mortis his qui divinum honorem aliis exhibent » (2-2, 85, 2). Excepto autem illo uno divini honoris signo, reliqua venerationis aut obsequii testimonia aliis etiam praeter Deum, puta sanctis, exhiberi eadem possunt. Quare Augustinus : « Populus autem christia-

arceat (3 S. 61, 2). Non tamen desunt theologi qui sacrificia illi etiam statui congrua aut etiam necessaria judicaverint. Inter quos forte recensendus est Suarez, qui ejusmodi argumentis congruentiam sacramentorum ad illud tempus vindicat (*De sacramentis in genere*, disp. 3, sect. 3, n. 4) quibus etiam sacrificiorum utilitas commonstretur. Certe Vasquez (in 3^a m^o p^o m, disp. 130, c. 1, n. 3) quosdam tacitis nominibus commemorat suos coaetaneos, quibus arriserit deberi Deo etiam ab Adamo et posteris ejus insontibus sacrificiorum oblationes. In qua se esse sententia aperte profitetur Billuart (in 3 S. 61, 2, in responsione ad. obj. 3^m). Nobis autem videtur satius tenendum cum Augustino et sancto Thoma nullum IN STATU PRIMAEVAE ELEVATIONIS futurum fuisse sacrificium, propter summam qua tunc gauderet homo eminentiam spiritus supra corporalia. At IN STATU NATURAE PURAE INSONTIS (quo noster praesens status, si naturalia tantum consideres, longe deterior est, ut in tractatu *de Gratia*, Deo favente, ostendemus) rectius forsitan senseris, propter majorem spiritus cum sensibus permixtionem futurum fuisse necessarium sacrificium latreuticum.

« nus memorias martyrum religiosa solemnitate concelebrat, ... ita tamen ut nulli martyrum, sed ipsi Deo martyrum, quamvis in memoriis martyrum, constituamus altaria. Quis enim antistitem in locis sanctorum corporum assistens altari, aliquando dixit : offerimus tibi, Petre, aut Paule, aut Cypriane ? Sed quod offertur, offertur Deo qui martyres coronavit, apud memorias eorum quos coronavit... COLIMUS ERGO MARTYRES EO CULTU DILECTIONIS ET SOCIETATIS, QUO ET IN HAC VITA COLUNTUR SANCTI HOMINES DEI, QUORUM COR AD TALEM PRO EVANGELICA VERITATE PASSIONEM PARTUM ESSE SENTIMUS... At illo cultu, quae graece latreia dicitur, latine uno verbo dici non potest, cum sit quaedam proprie divinitati debita servitus, nec colimus, nec colendum docemus, nisi unum Deum » (*Contra Faustum*, l. 20, c. 21, P.L. 42, 384-385).

Dare igitur dona et munera ¹ de bonis suis Deo, AD NULLUM FINEM ALIUM PRAETER TESTIFICATIONEM ATQUE SIGNIFICATIONEM INTERNAE SUAE DEDITIONIS, homo jam ab exordiis suae creationis, natura duce, aut etiam ipso Deo auctore, consuevit, ut patet in oblationibus, quas de pecu-

1. Apposite M. J. Lagrange (*Etudes sur les religions sémitiques*, 1903, p. 249) : « On rencontre toujours dans le sacrifice l'idée d'une offrande... C'est le seul concept qui groupe les sacrifices sanglants et les sacrifices non sanglants. » Idem quoad substantiam in editione 2, 1905, p. 266 et 270.

Ceterum vix intellegitur quomodo nobis christianis possit istud esse dubium, cum, vel omisso Vetere Testamento, habeamus auctoritatem et Christi (*Matth.*, 5²³ : *Si ergo offers munus tuum ad altare etc.* — *Matth.*, 23¹⁹ : *Quid enim majus est, donum, an altare quod sanctificat donum ?* — *Matth.*, 8⁴ : *Offer munus quod praecepit Moyses*), et Apostoli (*Hebr.*, 6¹ : *Omnis namque pontifex ...constituitur ...ut offerat dona etc.* — *Hebr.*, 8³⁻⁴ : *Ad offerendum munera et hostias constituitur... essent qui offerrent secundum legem munera*, cf. 9⁹ et 11⁴; quibus omnibus Novi Testamenti locis et de sacrificiis agitur, et pro voce *munus* aut *donum* semper habetur in graeco δῶρον), et sanctorum Patrum jam inde a Clemente Romano, et Liturgiis nostrarum omnium, quibus dona et munera de divinis donis ac datis Deo reddita praedicantur (vide infra, Elucid. XVIII-XXI).

dibus gregis Abel et de fructibus terrae Cain Deo sacrabat ¹.

Quae res, ut deinceps patuit in oleo effuso, vino libato, pane proposito, thure incenso, reliquisque ejusmodi, EO FIEBANT DEO SACRAE, QUOD SECRETAE AB ALIIS REBUS, ATQUE AB USIBUS PROFANIS REMOTAE, SUBTRAHEBANTUR ADEO DOMINIO HUMANO, UT TRANSFERRENTUR IN DEI DOMINIUM PROPRIUM ET QUASI PERSONALE, VELUTI IN DIVINOS USUS CONSUMENDAE ².

Cui oblationi accessit (ex ipsa natura rei) nomen sacrificium. « Sacrificium enim, » inquit Gulielmus Parisiensis, est « munus quod offerendo sacrum fit, ... et « hoc est proprie sacrificare, ipsum scilicet « munus offerendo sacrum facere » (*De Legibus*, c. 24. Opera omnia, Paris. 1674, t. 1, p. 72).

Constat igitur, SINE ACTUALI DATIONE MUNERIS EXTERNI NULLAM FIERI PRAESENTEM SACRIFICATIONEM : quanquam non absolvitur sacrificium dono visibili, sed

1. Ductos illos naturali tantum lege putabat Cassianus (*Collat.* 8, c. 23. P.L. 49, 763), cui consentit Suarez (*De Religione*, l. 1, c. 3, n. 4). Ductos lege revelata existimant nostris diebus Renz (*Die Geschichte des Messopferbegriffs*, t. 1, p. 20-27) atque Grimal (*Le Sacerdoce et le sacrifice de N.-S. J.-C.*, p. 14). Eruditos magisterio utroque et conscientiae naturalis et sapientiae desursum immissae pronuntiavit Chrysostomus (*Hom. 18 in Genes.* n. 5. P.G. 53, 155), cui aliquantulum videtur favere *Epistola ad Hebraeos* 11⁴. Nulla autem lege, neque revelata neque naturali, volebat illos obstrictos auctor *Didascaliae* (6, 16, 4. F. D. 1, 350).

2. Hinc habes quomodo sacrificia plerumque apud veteres gentes habita sint pro conviviis Deo paratis, ut notissimum est ex historia religionum. Hac vero occasione velim aliquid semel pro semper notatum. Si quando allegabimus historicos religionum, non ea mente illud fiet ut super religionum historiam fundetur nostra doctrina sacrificii. Fundatur enim potissimum super revelationem, contentam Scripturis Sacris, et super rationem, cujus est edicere quid essentialiter pertineat ad sacrificium, quale « hominum natura exigit » (*Trid.*, sess. 22, cap. 1). Historia autem religionum est in fluxu; circa praehistoriam vero non offeret unquam nisi conjecturas (cf. G. Foucart, *Histoire des Religions et méthode comparative*, 1912, Introduction, praesertim, p. XCIX, CXLV, CLX); nec proinde potest ex se sola basim adaequatam aut firmam praebere. Attamen quae facta

potissimum invisibili internoque. Quo supposito, aptam dicendus est tradidisse sacrificii definitionem S. Augustinus, quam ab eo acceperunt scholastici, ut sanctus Thomas (2-2, 85, 2; 3 S. 22, 2, c; 3 S. 82, 4, c. et passim) rerumque liturgicarum periti, ut Durandus Mimatensis (*Rationale divinatorum officiorum*, lib. 1, cap. 9, n. 2); quae sic habet: « *Sacrificium « ergo visibile invisibilis sacrificii sacramentum, id est sacrum signum, est »* (*Civil. Dei*, l. 10, c. 5. P. L. 41, 282)³. Duo haec definitio elementa complectitur: unum rationem habens signi, alterum significati. Significatur nostra interna deditio; significat vero res facta sacra, seu munus a nobis profectum ⁴. Utrumque elementum concurret ad integrandum verum sacrificium; nec nisi fide offertur sacrificium ubi desit prius, aut, si desit posterius, improprie.

Quia autem veritas, quae excludit fictionem, accedit sacrificio ex elemento invisibili, inde fit ut aliquando apud Augustinum

referunt historici, apta ad illustrandam nostram doctrinam, libenter allegabimus. A factis vero caute est discernenda interpretatio, quae ab ipsis historicis superstruitur. Ad facta pertinere videtur, quod sacrificia Aegyptiorum inde a quarto millenario ante Christum natum fuerunt convivia numini parata ac oblata, ut post multos alios ostendit G. Foucart (op. cit., p. 138 sq.). Quod autem oblatio talium conviviorum habuerit in mente Aegyptiorum, etiam magis excultorum, sensum mere realisticum, exclusivum omnis symbolismi (ibid., p. 150 sq.), illud ad interpretationem videtur pertinere, quae propria est auctoris. Ni fallor, valebit etiam de Aegyptiis aliisque illud quod de Semitis scribebat M. J. Lagrange O. P. (*Etudes sur les Religions sémitiques*, 1903, p. 266-267): « Si le sacrifice n'avait été qu'un « procédé culinaire pour nourrir les dieux, « il se serait évanoui aussitôt qu'on aurait « eu des dieux une idée moins abjecte... Qu'il « s'agisse d'un don ou d'une nourriture pré- « parée, on doit faire largement la part du « symbole. » (Nimis radicaliter fortasse in 2^a editione, 1905, p. 267: « Si le sacrifice n'avait été « qu'un procédé culinaire pour nourrir les dieux, « il n'aurait jamais eu de place dans la religion. »)

3. Cf. ibid., c. 19 et 20, col. 297-298.

4. De relativitate exterioris signi ad interiorem consecrationem juxta Legem et Prophetas Veteris Testamenti utilia disserit A. Dillmann, *Handbuch der alttestamentlichen Theologie* (1895), p. 470-471.

aliosque post eum veteres theologos verum sacrificium audiat sacrificium internum : « Illud, inquit Augustinus, quod ab omnibus appellatur sacrificium, signum est VERI sacrificii. Porro autem misericordia VERUM sacrificium est » (*Civit. Dei.* l. 10, c. 5. P.L. 41, 273). « Proinde verum sacrificium est omne opus quod agitur ut sancta societate inhaeamus Deo, relatum scilicet ad illum finem boni quo veraciter beati esse possimus » (*op. cit.*, l. 10, c. 6, col. 283). Similiter Gulielmus Parisiensis : « Verum igitur et generale sacrificium quod Deo in primis est et maxime offerendum, et quod Deus maxime et in primis requirit, et quo non oblato non acceptat quod aliquid ei offeratur, est unusquisque nostrum... Primum igitur ac principale sacrificium, quod a nobis requiritur, nos ipsi sumus, sine cuius oblatione nihil quod Deo offerimus placitum est, vel acceptum, cuius placatione alia Deo accepta et placita sunt » (*op. cit.*, c. 28, p. 99-100).

Quia autem proprietates accedit sacrificio ex elemento visibili, inde fit ut apud recentiores verum sacrificium audiat externum ¹.

Ceterum utrumque elementum solet apud Patres vel scriptores ecclesiasticos in vero et proprio sacrificio praedicari et commendari. Sic de sacrificio in genere vir patristicae disciplinae scholaris et praeco, Procopius Gazaeus, notat : « Docent inter cetera victimae nostri esse officii ut singuli suas animas incendant et quasi munus offerant et consecrent Deo » (*In Leviticum 2 sq.* P.G. 87, 698).

De sacrificio autem christianorum specialius sanctus Cyrillus Alexandrinus : « In sacrificiis enim [nostris] TANTUM QUAM IN IMAGINE quodammodo nostras animas immolamus, Deoque offerimus, dum mundo atque carnis sapientiae mo-

« rimur, et vitiorum mortificationem subimus, ac propemodum una cum Christo cruci suffigimur, ut ad sanctum purumque vivendi genus nos transferentes, conversemur secundum ipsius voluntatem » (*De adoratione in spiritu et veritate*, l. 11. P.G. 68, 769).

Pariter Eusebius Caesariensis, sacrificium missae commendans, haec habet : « Sacrificamus igitur Deo altissimo sacrificium laudis ; sacrificamus sacrificium divino spiritu compactum, augustum, sacrosanctum, sacrificamus novo more secundum novum testamentum hostiam mundam. At sacrificium Deo spiritus contritus... Sacrificamus igitur et incendimus : ex una quidem parte memoriam magni illius sacrificii, secundum mysteria ab ipso tradita, celebrantes, et gratias agentes Deo pro salute nostra, atque religiosos hymnos orationesque sanctas illi offerentes ; ex altera autem parte nosmetipsos totos ei consecrantes ipsiusque pontifici (quod est Verbum) : veluti corpore et animo iacentes [ante ipsum immolati] » (*Demonstr. evangel.*, l. 1, c. 10. P.G. 22, 92-93).

Haud minus perspicue apud Latinos Gregorius M. laudibus quibus persequitur sacrificium missae hoc monitum intertextit : « Sed necesse est ut, cum haec [sacra mysteria] agimus, nosmetipsos Deo in cordis contritione mactemus ; quia qui passionis dominicae mysteria celebramus, debemus imitari quod agimus. Tunc ergo vere pro nobis hostia erit Deo, cum nos ipsos hostiam fecerimus » (*Dial.*, l. 4, c. 59. P.L. 77, 428)².

De sacrificio autem ipsius Christi disserens Leo M. crucem ait praesignatam a prophetis veluti altare « ubi per hostiam salutarem NATURAE HUMANAЕ CELEBRARETUR OBLATIO » (*Sermo 55*, c. 3. P.L. 54, 324)³.

1. Alio sensu etiam saepe a veteribus dicitur antonomastice verum sacrificium Christi per oppositionem ad figuras quibus praenuntiabatur. Quo casu veritas nequaquam excludit proprietatem seu sensibilem habitum, sed tantummodo legalem imbecillitatem et vacuitatem. Vide Augustinum citandum in Elucidatione III.

2. Cf. *Homil. 37 in evang.* n. 9. P.L. 76, 1279, ubi laudatur Cassius, Narsiensis urbis episcopus, « cui cum sacrificio valde etiam concordabat vita. »

3. Quocirca pulchre Thomassinus : « Itaque crux velut ara fuit mundi, in qua universa fidelium Ecclesia ex omnibus terrarum trac-

Haud dubium igitur est quin recte sacrificii latria exponatur, si in illa ad instar sacramentorum aliquid per modum *signi* et aliquid per modum *rei* distinxerimus. Donatio enim externi doni quamquam habet jam secundum se rationem *rei*, id est verae donationis, tamen non est *res tantum*, sed est *res et signum*. Interni autem doni oblatio rationem habet *rei tantum*. Ulterius postmodum erit perpendendum utrum necne possit in aliquo sacrificio haberi aliquid per modum *signi tantum*.

Interim vero, ex supradictis de indole latriae eucharistica atque impetratoria, consequitur : omni sacrificio, ut symbolo latreutici affectus, competere etiam duplicem significationem, et eucharisticam et impetratoriam.

§ 2. De ratione sacrificii propitiatoria.

SECTIO I. — CRUENTORUM SACRIFICIORUM VINDICATIO.

Primo illi fonti obligationis, orienti ex officio latriae secundum seipsum spectato, accedit alter desumptus ex peccato hominis expiando : unde exurgit indoles sacrificii propitiatoria. Postquam enim homo peccator Deo exstitit exosus offenso, necesse fuit ut delatus honor omnis Deo, oblatumque donum, esset per prius testificativum poenitentiae, atque reparationis vel compensationis alicujus exhibitivum, ne forte contumeliam saperet ab indigno et inimico profectum munus et gratia. Sicut quippe religione latriae homo insons se profitetur ad Deum conversum ordinatumque, sic peccator, contra debitum ordinem a Deo aversus, opus habet juris divini laesi damna resarcire. Nec delebitur injuria, aut fiet ex facto infectum, nisi compensatione exhibita pro male facto condigna. Quae eo erit condignior, quanto intensiorem requiret nisum amoris in Deum conversi, aversique a malo. Eo nisus

autem requiretur intensior, quanto major intercedet difficultas superanda, hoc est, vincendus fortior erit appetitus naturalis boni aut aggrediendum opus magis arduum. Quo etiam fiet, ut non solum reatus noxae (seu offensae, seu injustitiae, seu culpa) compensatione facta redimatur, sed et satisfactione exhibita debitum poenae exstinguatur.

In quo sunt duo distinguenda : unum, quod propriissime dicitur *propitiatio*, pro quanto placatur Deus, ordine justitiae quasi commutativae redintegrato ; alterum, quod specialius dicitur *satisfactio*, pro quanto, ultione judicis praeoccupata, suppletur ab ipso reo exercitium justitiae vindicativae. Habet igitur compensatio praedicta duas rationes valde diversas : unam veluti indemnificativam, alteram veluti mulctatitiam ; attamen fert usus ut ambae saepe veniant sub communi nomine propitiationis.

Ex praemissis jam apparet quantae sint in propitiando partes sive *mortis* sive *doloris* ex caritate obeundi : si quidem nil magis repugnat appetitui naturali hominis, etiam integri, quam aut pati aut mori, nec proinde caritati campum aperit victoriae ampliore aut nobiliore (*Jo.*, 15¹³ ; *Phil.*, 2⁸).

Praeterea, quia peccatum id quasi ex propriis suis importat, ut statim subjiciatur spiritus carni, tanquam dejectus e solio princeps servis insolesecentibus, oportuit ad debellationem peccati ut *mortificaretur* caro pullulans peccatorum propaginem. Insuper mortem ex sese meretur omne peccatum aeternam ; cui non praeanbula tantum existimatur mors temporalis, sed hac illa inchoatur tanquam parte ex sese integrante. Unde Apostolus : *Stipendia peccati mors*.

Quare poenitentiae protestatio, atque exhibitio reparationis, nullo potuit aptiore ritu peragi quam occisione animalis atque effusione sanguinis, in quo est secundum communem hominum aestimationem vita

« tibus, ex omnibus saeculorum omnium aetatibus conglomerata, in capitis sui sacramento Deo mactabatur » (*De Incarnatione Verbi,*

l. 10, c. 10). Cf. eundem Leonem M., *Serm.* 59. c. 5. P.L. 54, 340.

carnis ¹. Unde factum est ut omnia fere sacrificia ubique gentium cruenta essent, consonante Scriptura : *Sine sanguinis effusione non fit remissio* (Hebr., 9²²).

Non igitur videtur repetenda cruenta sacrificiorum indoles ex ratione simpliciter latreutica, quasi destructio vitae secundum se haberet quo honoraretur Deus, sicut commentantur qui dicunt non potuisse perfecte agnoscere colive supremum Dei numen dominiumque in vitam et mortem, nisi per vitae nostrae extinctionem inflectionemque mortis ; quae tamen cum neque liceret neque deceret, pro ea substituere animalis occisio. Quinimmo nihil in destructione operum Dei, seu vitae existentiaeve deperditione, inest quo *per se* laudetur Deus Creator, Rector, Finisque rerum ultimus ; teste Ezechia rege, cujus haec verba : *Vivens, vivens ipse confitebitur tibi* (Is. 38¹⁹), vel ipso Christo Domino aiente : *Deus autem non est mortuorum, sed vivorum* (Luc, 20³⁸). Quare sapientissime noster Irenaeus : « Gloria Dei vivens homo » (*Adv. Haer.*, l. 4, c. 20, n. 7. P.G. 7, 1037)². In suppositione autem peccati requiritur mortificatio carnis, non solum medicinalis, sed et poenalis. Quin et morte jam digni sumus, ut dictum est, praeminato Deo : *Morte morieris*, et recordationem ingerente Paulo : *Stipendia enim peccati mors*.

Quare, sicut et mors, ut poenalis, justitiam Dei laudare potest et laudat, sic et cruentum sacrificium justitiae Dei sacramentaliter vel symbolice satisfacit, hoc est satisfaciendi affectum portendit, quantum in nobis est, adjecta spe fore ut in placatae justitiae locum succedat misericordia.

Quod rite exponit Gulielmus Parisiensis, primae sacrificiorum causae, ex mero patriae officio ortae, hanc alteram adnectens : « Secunda causa fuit justitiae

« suae et misericordiae vehemens ac fortis
« impressio, quam sacrificia hujusmodi
« faciebant. Eo enim ipso quod ad mortem
« hujusmodi animalia offerebant mortique
« tradebant, seipsos morte dignos ostendebant ; et Deum de justitia mortem
« eis posse inferre, si secundum merita
« peccatorum suorum judicare vellet, expressisse hujusmodi opere cognoscebant.
« In hoc vero quod mors eorum morte animalium commutabatur, mors inquam, quam meruerant, Dei misericordiam erga se expresse legere poterant » (*op. cit.*, c. 2, p. 29).

Jam igitur conclude utram in partem sit dirimenda controversia illa doctorum : sitne destructio rerum oblatarum ut talis (sive formalis sive aequivalens) essentialiter requisita ad constituendum verum sacrificium. Ubi quippe finis primarius et praevalens est solum latreuticus, non videtur requiri destructio, sed sufficit si, juxta verba sancti Thomae (2-2, 85, 3, 3^m), circa res oblatas aliquid fiat, quo intelligentur verti ex humana possessione in mancipium divinum, oppignerandi nostri met gratia. In quo Suarezio consentimus (*De Eucharistia*, disp. 73, s. 5, n. 4-5), neganti requiri destructionem. Ubi autem eminet finis propitiatorius, videtur magis consona destructio aliqua seu occisio victimae ; et in hunc sensum (restrictione igitur aliqua usi) accipimus verba Bellarmini (*De Missa*, l. 1, c. 2, § ult.), Vasquezii (disp. 220, c. 3, n. 22 sq.), Lugonis (disp. 19, s. 1, n. 7), recentiorumque plurimorum, inter quos eminet cardinalis Billot.

Propitiatio vero, cum habeat rationem compensationis pro laesione divini juris, quaedam agnitio est practica juris laesi : et pro tanto continet erga excellentiam divinam affectum latreuticum. Immo non est nisi species quaedam patriae statui pec-

1. « Es war die Gnade der Gottheit, wenn sie statt des eignen die Substitution des fremden Blutes gestattete ; diess war die Bedeutung der Thieropfer » (Döllinger, *Heidenthum und Judenthum*. Regensburg, 1857, p. 208). Conferas ibid., p. 209, dicta de voluntario accessu animalium ad altare apud Graecos. Recentius S. I. Curtiss, *Ursemitische Religion im Volks-*

leben des heutigen Orients (1903), p. 26 : « Ohne Frage haben die blutigen Opfer einen stellvertretenden Charakter. »

2. Recole adnotata supra, et conferas ea quae habet R. Smend, *Lehrbuch der alttestamentlichen Religionsgeschichte* ² (1899), p. 138-141, ostendens apud veteres sacrificia fuisse per prius dona quibus Deus muneraretur.

catoris congrua. Quare nec ipsa caret gratiarum actione aut impetratione. Immo gratiarum actionem importat specialem pro speciali misericordia indignum atque demeritum respiciente; et non solum impetrationem veniae prae se fert, sed et venia impetrata, cum tollatur jam obex profluentis in homines divinae bonitatis atque largitatis, cetera etiam bona censentur conciliari. Est igitur omne propitiatorium sacrificium etiam eucharisticum atque impetratorium.

SECTIO II. — OBLATIONIS ET IMMOLATIONIS PROPRIETATES DISTINCTAE.

Ex praedictis consequitur, non integrari sacrificium ipsa immutatione, vel, quatenus locum habeat, destructione rei; sed rei quantumlibet immutatae vel etiam destructae requiri omnino quamdam oblationem¹ ad Deum, eamque sensibilem, ritualement, liturgicam (id est opus liturgi exhibentem, sine quo nulla est litatio). Quae quidem sensibilis oblatio non necesse est ut semper ab immutatione rei realiter distinguatur, sed sufficit, si, ut nonnunquam contingit, ex adjunctis externis censeatur ipso ritu mactativo vel quomodolibet immutativo implicata². Ubi autem distinguitur, oportebit ut in aliqua actione consistat ad deditioem ac dedicationem seu consecrationem significandam apta. Cuiusmodi fuit potissimum apud Hebraeos effusio sanguinis ad crepidinem vel super cornua altaris³, ut notissimum est ex

Exodo, Levitico, Numeris, Deuteronomio. Armentum enim extra sacram aedem, etiam ab homine laicali, caesum, eo censebatur Deo deferri, quod per sacerdotem sanguis admovebatur altari, veluti vicario numinis cuius erat praesentia sanctificatum⁴.

Asserti autem ratio est, quia, cum sit sacrificium in genere donationis, necesse est ut sensibiliter peragatur aliqua activa doni praesentatio seu redditio.

Patet idem assertum ex *Levitico* 1² sq., ubi animalium sacrificio destinatum occisio aliis praeter sacerdotes permittebatur, quanquam ad hos solos pertinebat occisorum animalium oblatio (cf. *Exod.*, 28¹; *Hebr.*, 5¹⁻⁴).

Patet vel maxime ex sacrificio Christi, qui mirime seipsum mactavit, sed permittit interficiendum Judaeis deicidis, quamvis seipsum obtulerit immaculatum Deo (*Hebr.*, 9¹⁴); quod qualiter factum sit, infra perpendetur. Potest igitur mactatio hostiae esse impia, et religiosa atque pia esse ejusdem oblatio ut mactandae vel mactatae. Quippe fuit summum scelus Judaeorum, et sanctissima Christi Domini oblatio sacerdotalis⁵.

Jam vero nomen immolationis, si prescius accipiatur, destructionem seu mactationem victimae potius sonat quam oblationem, quanquam non sine respectu ad aliquam oblationem.

Sacrificium ergo integratur proprie ex duobus: nimirum et actu (externo) offe-

1. Necessitatem oblationis ut contradistinctae ab immolatione notat opportune, occasione data, G. Foucart (op. cit., p. 384).

2. Sed, ut patet, identitas illa realis inter oblationem et immolationem nequit habere locum ubi immolatio ab alio praeter liturgum seu sacerdotem peragitur; necesse est enim ut oblatio sit opus ipsius liturgi seu sacerdotis.

3. Fuisse primitus inter Semitas in sacrificiis cruentis effusionem sanguinis ad consecratum altare ritum proprie et maxime sacrificalem, consentiunt plerique recentiores etiam acatholici. Vide Wellhausen, *Skizzen und Vorarbeiten*, drittes Heft, *Reste Arabischen Heidentumes*, 1887, p. 113; Robertson Smith, *The religion of the Semites*, 1901, p. 338-341; Marti, *Geschichte der Israelitischen Religion*, 1907, p. 42-43; G. A. Barton, in Hastings' *Encyclopaedia of Religion and Ethics*, s. v. *Altar (Semitic)*, n. 1.

4. Si fingamus (utrum absurde annon, non hujus loci est disserere) corpus hostiae esse ipsum Dei altare, et hostiam esse ipsum sacerdotem, tunc in hoc consistet oblatio, quod sacerdos proprium corpus immolatum effuso suo sanguine ipse cruentet. Quod revera fieri possit annon, vel quomodo, infra perpendetur (Elucid. XIII).

5. Apud Aegyptios tingebatur cruore os idoli (Foucart, op. cit., p. 142 et 150); similiter apud quosdam pervetustos Hibernos (J. A. Mac Culloch, *The Religion of the ancient Celts*, 1911, p. 237).

6. Suarez, *De Incarnatione*, disp. 46, s. 1, n. 2.

rendi et immolatione, quippe quia *victima VEL OFFERATUR IMMOLANDA, VEL OFFERATUR IMMOLATIONE, VEL OFFERATUR IMMOLATA*. Neque oblatio, neque immolatio, secundum se solam sumpta, sufficit ad statum victimae conferendum, sed requiritur utraque.

Apud scriptores autem saepissime accidit ut oblatio et immolatio non accipiantur ita stricte, sed pro integræ sacrificatione, cuius partes sunt. Quod eo vel magis naturae rerum consonum est, quod in permultis sacrificiis non distinguitur ex parte rei, sed penes rationem tantum, ab immolatione oblatio; adeo ut utralibet sacrificium realiter integretur. Praeterea, ubi ambae intercedunt distinctae, neutra ad sacrificium pertinet nisi cum respectu ad alteram. Unde factum est ut oblatio et immolatio pro synonymis haberentur, sonaretque oblatio immolationem, atque immolatio rursus oblationem. Quo sensu dicitur Christus et se immolasse pro nostra salute, quamvis non se mactaverit, sed se solummodo obtulerit ad mactationem; et se obtulisse in ara crucis, quia ibi immolatus et pro tanto sacrificatus est, quamvis jam antea videatur se obtulisse ad passionem suam sacerdotaliter. Nos autem, quantum poterimus, dum de sacrificio disserimus, ut ratione, ita vocabulo semper distinguemus inter se oblationem et immolationem, proindeque etiam utramque inadaequate a sacrificatione.

Vox quippe *sacrificare* nominat actum sacerdotis sacrificantis, id est donum facientis aut deferentis Deo, et pro tanto ponit in recto oblationem, nec nisi in obliquo immolationem seu mactationem. Ad verum igitur sacrificium sufficet ut OFFERATUR aliquid AUT TANQUAM IMMOLANDUM AUT TANQUAM IMMOLATUM¹.

1. Vox autem *sacrificium* apud scriptores sacros nominat promiscue aut oblationem hostiae immolandae (vel immolatae), aut immolationem hostiae oblatae (vel offerendae): secundum quod in recto ponitur alterutra pars sacrificii. Si quaeris ultra ex his acceptionibus magis proprie et absolute sit vera, respondeo: in casibus ubi praecessit oblatio immolationi, videtur sacrificium suam propriam ac substan-

Habent ex mactatione sacrificia ut sint cruenta. Ea igitur dicuntur sacrificia incruenta, quae carent mactatione: sive nulli connectitur immolationi oblatio, ut contingit in sacrificiis rerum inanimatarum; sive, praesupposito aliquo sacrificio cruento, ex quo sortita sit hostia statum victimalem adhuc perdurantem, refertur ad praeteritam immolationem oblatio mea recens, veluti iterans principalem illam oblationem in cuius virtute fit: quo casu sacrificium est incruentum, sed essentialiter relativum ad cruentum, ut amplius exponetur suo loco.

§ 3. De acceptatione sacrificii.

Sacrificio, peracta etiam oblatione atque (ubi locum habet) immolatione, competit insuper duplex *consummatio extrinseca*: una ex parte Dei, altera ex parte hominum. Ex parte scilicet Dei exspectatur sacrificii *acceptatio*; ex parte autem hominum congruit sacrificii *participatio*.

SECTIO I. — DE NECESSITATE ACCEPTATIONIS DIVINAE.

Quod alicui datur, eo tendit ut acceptetur. Si quod igitur munus ab hominibus Deo sistitur, expetit igitur a dantibus Dei acceptatio. Quae si defuerit, donum non transiit in mancipium Dei, nec proinde sacrum est, sed profanum; hostia non trajecta est ad Deum, non coelo est invecta; immo nulla est hostia. TUNC ENIM ERIT RATA UT HOSTIA, TUNCQUE DEMUM, CUM, A DEO SUSCEPTA, IN DIVINARUM RERUM TRANSIERIT CONDITIONEM ATQUE DIGNITATEM.

Si rejecta autem a Deo est, si despecta, nec respecta, quid jam erit nisi vana corporae substantiae moles, quid nisi bru-

tialem veritatem potius habere in immolatione, qua tandem peragitur ac absolvitur id ad quod ordinabatur oblatio: ut tandem *esse solidum* et completum consequatur sacrificium. Opposita foret solutio, si, praesupposita immolatione, sacrificium ipsa demum oblatione solveretur.

Praeterea usurpatur saepissime eadem vox *sacrificium* sensu passivo pro re sacrificata.

torum animantium strages importuna, quid nisi carnum cruorumve foetores atque sordes? Irritum *sacrificium* est, quod non ratum a Deo est. Irritum *sacerdotium*, cujus non valet pertransire ad Deum munus, nec munera divina vicissim possunt devinciri hominibus.

Quod si autem acceptatio locum habuit, jam obligatus censetur Deus erga homines vi sacrificii acceptati. In quantum enim propitiandi vel impetrandi causa fit sacrificium, est ex parte ipsius offerentis quidam attentatus contractus seu pactum, seu foedus, cum Deo: siquidem aliquid offertur Deo eo fine ut acceptans Deus vel ignoscat (sacrificium propitiatorium), vel benefaciat (sacrificium impetratorium). Sed contractus non stat, nisi acceptante Deo id quod est oblatum. Quod si renuat facere Deus, nihil actum est; nullum inter Deum et homines ictum est foedus. At si accepit Deus, contractus jam intercessit bilateralis: et certo necessarioque obtinget homini illud ad quod ordinatum erat sacrificium.

SECTIO II. — DE SIGNIFICATIONE EXTERNA DIVINAE ACCEPTATIONIS.

Quia autem ea quae sunt interiora Deo, invisibilia sunt hominibus, ideo factum est ut signum externum divinae acceptationis maxime semper homines expeterent sibi conciliare: illudque eo vel magis, quod, sicut contractus in genere, sic contractus

1. Vide in *Levitico* 3¹¹ et 16¹⁶ quomodo incensa sint veluti quoddam pabulum vel panis Deo, secundum vim hebraici textus et versionem LXX interpretum. Conferas Robertson Smith, *The religion of the Semites*, 1901, p. 338-341, ubi tibi exponitur quomodo in sacrificiis etiam incensorum vel holocaustorum, incendium extra partes essentielles litationis exstiterit, quae sunt et occisio animantis (=immolatio) et cruoris ad altare effusio (=oblatio). Quippe actioni sacrificiali quasi ex parte hominum perfectae, accedebat veluti ex parte Dei acceptatio, qua non constituitur litatio, sed constituta jam extrinsece consummatur, dum ad finem suum pervenit. Perpulchre scripserat Döllinger, (*Heidentum und Judentum*, 1857, p. 208) de incensione sacrificiorum apud Graecos: « Das « FEUER war das ANEIGNUNGSORGAN, gleichsam der Mund der Gottheit, dem das Opfer « dargebracht wurde, oder das die Substanz

sacrificialis, seu foedus inter Deum et homines, non absolvitur nisi mutua significatione dationis et acceptationis. Quam significationem contingebat fieri dupliciter: aut scilicet arte humana, aut divina.

Arte autem humana, duobus rursus modis fiebat potissimum.

Uno quidem modo inchoative, dum altari infundebatur sanguis hostiae. Qui modus igitur re coincidebat oblationis ritui, sed differebat pro respectuum oppositione: quod enim homo dabat, id altare suscipiebat; altare autem vices Dei gerebat, numinis veluti praesentia perfusum; quod igitur altare suscipiebat, id censebatur Deus assumere.

Alter autem modus perfectior erat holocaustorum. Postquam enim oblatum erat sacrificium, puta per altaris cruentationem, frustra lignis imposita incendio vorabantur, eo fine ut sub symbolo ignis Deus censeretur ipse hostias consumere et veluti depascere¹.

Uterque autem modus erat infirmus, utpote vitio falsitatis obnoxius; procurato scilicet humanitus signo poterat divina deesse veritas: significante homine acceptum Deo, quod Deo esset exosum.

Divinitus autem solebat intimari acceptatio divina² per ignem de coelo lapsum (*Gen.*, 15¹⁷, *Jud.*, 6¹⁹⁻²⁰, *Paral.*, 21²⁶, *III Reg.*, 18³⁸), « qui, ut scribit Gulielmus Parisiensis (*op. cit.*, c. 24, p. 72) « partem suam sacrificiorum comederet,

« desselben in Gestalt des Rauches, ihr zu « führte. »

2. Theodoretus, *In Gen.* 15¹⁷. P.G. 80, 173: « Quod autem dicitur circa occasum solis « visum esse clibanum fumantem et lampades « ignis [transeuntes inter divisiones caesorum « animalium]: significabat SUSCEPTA ESSE « SACRIFICIA. » Chrysostomus (in h. l. P.G. 53, 348) et Cyrillus Al. (*Glaphyr. in Genes.* l. 3, n. 4. P.G. 69, 120) intellegunt transitu ignis, divinitatem designantis (Cyril.) et proposita consumentis (Chrysost.), significatum esse (ad morem chaldaicum) pactionis divinae juramentum seu sanctionem foederis: quae interpretatione, ex dictis supra, in idem cum superiore redeunt. De igne circumlambente sacrificia Patrum et Hebraeorum, lege Aphraatem, *Demonstrat.* 4, n. 2 et 3. P. S. pars 1, tom. 1, p. 131-143.

« quasi vice ipsius. » Qui modus erat perfectior¹, si quidem a Deo profectum signum vitio falsitatis laborare non poterat. Sed tamen nondum erat, ut videbimus, perfectissimus modus, quippe qui non transcederet ordinem figurarum. Hostiae enim carnales, etiam coelesti igne voratae, non tamen vere ipsae transibant in sanctitatem divinam, sed praesignabant victimam perfectam, aliquando vorandam igne divinae gloriae et transmittendam in sacrarium divinae sanctitatis, in sancta sanctorum.

§ 4. De participatione sacrificii.

SECTIO I. — PARTICIPATIONIS VINDICATIO.

Quod de consecratis Deo muneribus et hostiis soliti sunt homines semper, quantum res ferebat, aliquid per comestionem aut potationem in proprios usus vertere, minime censendi sunt per id fuisse peracti sacrificii violatores, sed potius consummationes. Illo enim tendebat vel maxime sacrificium, ut aditus pateret hominibus ad bona Dei, sive per hostias placati, sive pro muneribus nostris sua nobis retribuendis. Quae divinorum honorum communicatio ad homines aptissime per convivium significabatur², quo Deus pasceret homines de cibis sibi ipsi propriis. Non enim tunc quasi ad vulgarem altaris mensam accedebant, sed sacram, sed divinam, convivae facti Dei³, qui eos ad coenam suam vocaret

1. Ceterum extendebatur ille perfectior diviniorque modus ipsis holocaustis Judaeorum : cum ignis sacrificii, divina origine sacer (*Levit.* 9²⁴, 2 *Paralip.* 7¹⁻³, 2 *Mach.* 19-22), juberetur in Lege asservari jugiter (*Levit.* 6¹³), prohibereturque ignis alienus (*Levit.* 10¹).

2. Communio divinorum honorum significabatur, inquam, apte per comestionem ; sed devinciabatur seu conciliabatur per ipsam sacrificii oblationem Deo accepti. Quare omnino stabat sacrificium (nec suo fini censebatur impar), ejus nulla importaretur participatio, ut in effusione olei, thuris incensione animantiumque holocaustis contingebat. Tunc enim, etsi non significabatur retributio divinorum bonorum, tamen quaesitum censebatur ad ea jus quoddam. Ubi vero rerum natura participationem fert, ut in incensis, perfectius est sacrificium ex parte nostrae consummationis ; sed perfectius in holocaustis habetur ex parte

adscisceretque commensales⁴. Nec si qui agnus forte aut panis aut calix dividebatur, intellegebatur communis, sed agnus Dei, sed panis Dei, sed calix Dei. Quod ipse Paulus de sacrificiis omnibus cum gentiliis tum Judaeorum (ne hic nostra commemorem) pronuntiat universale dogma, dum ad Corinthios scribit de Judaeis primum : *Videle Israel secundum carnem ; nonne qui edunt hostias participes sunt altaris (I Cor., 10¹⁸)* ; deinde de gentilibus : *Nolo autem vos socios fieri daemoniorum ; non potestis calicem Domini bibere et calicem daemoniorum ; non potestis mensae Domini participes esse et mensae daemoniorum (I Cor., 20-21)*. Sicut igitur idolothytorum participes censebantur commensales daemoniorum, sic Dei commensales efficit manducatio theothyti. Commensalitas autem, si qui ea utuntur, maximam habet vim constringendi vinculo arctissimae cujusdam unitatis⁵. Quem sacri convivii effectum inter causas sacrificandi numerat quintam Gulielmus Parisiensis his verbis : « Quinta causa, familiaritas ad Deum » et appropinquatio. Oblatio namque munerum et participatio sacrae mensae multam fiduciam praestant appropinquationis, et de familia Dei efficit participantes ; ejus enim censeatur esse familia, a quo pascitur, et de ejus mensa vivit. Quare manifestum est hujusmodi sacrificia participantibus imprimere familiaritatem et proximitatem ad Deum, dum eos Dei

consummationis divinae. Perfectissimum igitur in genere sacrificii erit illud in quo et holocausti ratio adimpletur, et participatio tamen conceditur : quale fuit illud, et est, quod juxta *Epistolam ad Hebraeos* 13¹⁰⁻¹² simul et est extra portam crematum totum, et prostat nobis tamen comedendum, ut infra late disputabitur.

3. « Die Gottheit... war selbst der Wirth, » indem sie ihre Diener an ihren Tisch lud » (Smend, op. cit. p. 140). Cf. Döllinger, citandum infra.

4. Cf. Lagrange, *Etudes sur les Religions Sémitiques*, 1905, p. 246-274 ; Lesêtre, art. *Sacrifice*, in *Dictionnaire de la Bible*, 5, 1314-1315.

5. Haec epularum sacrificialium ratio et causa qualiter nostris etiam diebus vigeat in Oriente, vide apud Wellhausen, *Skizzen und Vorarbeiten*, drittes Heft, *Reste Arabischen Heidentumes* (1887), p. 122.

« commensales quodammodo efficiebant. « Commensalitas autem, tanquam summa « communicatio post commutationem causa- « rum essendi, quae sunt pater et mater, « maxime effectiva est familiaritatis. Prop- « ter quod, cum Deus non posset eis vice « versa comedendo communicare, mittebat « interdum ignem de coelo, qui partem « suam sacrificiorum comederet, quasi vice « ipsius » (*op. cit.*, c. 2, p. 30). Quare com- « municantem sacrificio sic divinum numen « inducit alloquentem : « Per hanc immola- « tionum communionem, per hoc quod ad « mensam istam admittor, cum aliis cul- « toribus tuis, de familia tua et cultoribus « tuis me esse profiteor » (*op. cit.*, c. 24, p. 72).

Quo commercio divino potissimum figu- rabatur *futura* bonorum coelestium con- secutio, ad quae per sacrificium justitiae praepararetur homo, initiareturque per convivium theothytorum.

Sed et *praesens* quaedam figurabatur sanctificatio. Etenim consequebatur res facta Deo sacra sanctificationem quamdam sui generis. Dei videlicet cum esset jam prae ceteris rebus propria, in divinam quasi transibat rem, perfusam nescio qua numinis ipsius sanctitate atque unctione. Quare *sacrificatio sanctificatio* erat. Nec in alio consistebat munerum aut hostiarum forma vel proprietates sacrificialis nisi in sanctitate illa, qua induta res per sacrificium gaudebat, quamdiu incorrupta perseverabat. Nata vero censebatur sacrificii illa sanctitas quasi invadere communi- cantes et in consortium divinae sanctitatis non solum destinare, sed et praesens adducere. Factus enim erat homo manducans ex communicatione theothyti quasi ipse theothytus; perficiebaturque in eo sum- mopere significatio sacrificii, quo nihil aliud portendebatur nisi hominem se interi- us Deo sacrasse atque devovisse, con- sequenter et conjunxisse.

Communioni autem ad Deum adjunge- batur tandem ex participatione sacrificii effectus communionis inter ipsos communi-

cantes¹, ut sapienter annotat Guliel- mus Parisiensis, hanc prioribus addens sacrificiorum causam : « Sexta, inquit, « causa, adunatio sive unio populi Dei, « videlicet ut una domus fieret et una fa- « milia ex multis personis. Unam enim « familiam et unam domum liberalem « maxime facit communicatio victualium ; sic « et unam familiam spiritalem unamque « domum maxime facit communicatio cibo- « rum et potuum spiritualium » (*op. cit.*, c. 2, p. 30).

En habes igitur recensitas omnes causas, cur non solum oblato sacrificii non repug- net naturae atque indoli participatio con- vivialis, sed et maxime congruat.

SECTIO II. — OBLATI SACRIFICII ET CONVIVII PARATI RATIONES DISTINCTAE.

Nec diffitendum eadem actione plerum- que et offerri Deo sacrificium et praeparari nobis convivium. Nec tamen per convi- valem rationem definiri aut explicari potest sacrificialis quasi per priorem post- erior, sed e converso. Non enim eo sacri- ficium quo convivium, sed eo convivium quo sacrificium; cum non sacrae sint dapes, nisi quatenus divinae per oblatio- nem sacrificalem et divinam acceptatio- nem factae, nec proinde prostet nobis convivium sacrum nisi praesupposito aut praecognito sacrificio. Ad veram igitur alicujus sacrificii proprietatem rimandam et vindicandam non sufficit, si indigi- tetur convivialis ratio, cum desit muneris oblatio. Nullum enim sacrificium a quopiam agitur, nisi ab eodem profectum in genere oblationis, et quidem sensibilis; nec quan- tumvis exaggeraveris convivium mihi (etiam a memetipso) paratum, tamen os- tenderis sacrificium a me litatum, quam- diu negaveris a me oblatum. Si igitur Ecclesia habeat sacrificium, oportet ut vere Ecclesia offerat. Si habeat sacrificium corporis et sanguinis Christi, oportet ut vere et sensibilibus offerat corpus et san- guinem Christi. Nec habet sacrificium, si tantum habet, negata oblatione, convivium

1. Qua de re etiam videsis Wellhausen, *op. cit.* p. 119-123, et Döllinger, citandum infra.

ex corpore et sanguine Christi, quantumvis sacrificato olim in cruce, ulique a Christo. Rectissime igitur Suarez : « Licet
« in veteribus sacrificiis res oblatae et
« sacrificatae interdum consumerentur per
« usum sacerdotis aut populi, tamen neque
« id erat commune omnibus sacrificiis, ut
« constat de holocausto, neque in his in
« quibus fiebat, pertinebat ad essentiam
« sacrificii, sed post consummatum¹ sa-
« crificium, fiebat ad significandum ho-
« minem per sacrificium acceptari ad divi-
« norum consortium » (*De Eucharistia*,
disp. 73, s. 5, n. 6).

Vides igitur quam perperam quis agat, si congestis locutionibus Patrum prope infinitis, quibus Ecclesiae sacrificio asseratur competere ut sit convivii praeparatio, inde voluerit arguere hanc demum ex sententia Patrum fuisse eucharistici sacrificii rationem, non ut corpus aut sanguis Christi ab Ecclesia proprie offerretur, sed ut, semel oblata hostia ab uno Christo, jam a ministris Ecclesiae poneretur ante nos in statu cibali². Quanquam enim una actione et offertur ab Ecclesia Christus

Deo, et nobis proponitur sumendus, tamen quae una subjecto est actio, eadem habet rationes formales duas omnino inter se distinctas, quippe ordinem dicentes ad duos terminos inter se oppositos, Deum dico et nos. Quod enim paratur convivium, mihi paratur. Quod autem offertur corpus et sanguis, Deo offertur.

Quod prae ceteris egregie elucidavit suo more Gulielmus Pariensis : « Ecclesia
« Dei, inquit, et domus est et templum
« ipsius : et quia templo necessarius est
« cultus ipsius cum ipsis tribus effectibus
« quos supra nominavimus [laudis, propi-
« tiationis et impetrationis,] et propter
« hoc altare et sacrificium. Et quia domus
« multae familiae indiget mensa refectio-
« nis, qualis domui et familiae congruit,
« non oportet nos probationibus adstruere,
« vel declarare quod res una fuit subjecto
« altare et mensa, sicut idem sunt tem-
« plum et domus. Sed altare dicitur com-
« paratione et respectu oblationis et sanc-
« tificationis [*intellege* : sacrificeationis], et
« omnino ad Deum cuius honori et cultui
« deputatum est ; mensa vero compara-

1. *Intellege* : post consummatam *intrinsece* sacrificeationem, fiebat *extrinseca* sacrificii consummatio, consistens in significatione acceptationis.

2. Ut toto suo opere (*Die Geschichte des Messopfer-Begriffs*, 1901) Renz infeliciter attentavit. Contra talem methodum vero jamdudum haec veluti praescripserat Döllinger (op. cit. 209-210), scribens de epulis sacrificialibus Graecorum : « Von den Brand—, Sühn— oder
« Todten — Opfern, so wie von denen, welche,
« zur Bekräftigung eines Eides oder Vertrages
« verrichtet, mit einem Fluche belastet waren,
« wurde nichts genossen ; mit den übrigen
« aber verband man eine Opfermahlzeit ; die
« Theilnehmenden verzehrten das gebratene
« Fleisch des Thieres, sie tranken dazu von
« dem durch Libation geheiligten Weine, und
« GINGEN SO BEI DER GOTTHEIT, VON DEREN
« TISCH SIE ASSEN, ZU GASTE, während die
« gemeinschaftliche durch die Gottheit geweihte
« Nahrung zugleich ein engeres Band unter
« ihnen bildete, weshalb auch der Hauptzweck
« und das wirksamste Bindemittel für reli-
« giöse Genossenschaften in solchen geweihten
« Schmausereien bestand. MAHLZEIT UND OP-
« FER GEHÖRTEN DAHER SO WESENTLICH ZU-
« SAMMEN, DASS SELBST DIE BENENNUNGEN
« BEIDER AKTE VERWECHSELT WURDEN. » *Legesis* ibid., p. 371-373, quomodo Persarum libationes domesticae prius in focum fundi essent solitae quam calices propinarentur. Quocirca

observat auctor : « So hatten denn die Perser
« am Homa ein OPFER das für sie zugleich die
« volle Bedeutung eines SAKRAMENTS... hatte. »
Etc.

Radicalius etiam quam Renz, proposuit theoriam convivalem sacrificii (« Banquet-Theory ») Rev^{mus} J. Bellord, episcopus milevitanus, in sua dissertatione posthuma (in qua sunt ceterum multa bona contra destructionis assertores allegata), *The Sacrifice of the New Law* (*Ecclesiastical Review*, jul. 1905, p. 258-273), ubi haec legis : « There is no death indeed
« in it [viz. the last supper], NOR SYMBOL OF
« DEATH [!]. The use of the two distinct
« species was not a rehearsing of the bloodshed-
« ding of the next day ; IT MEANT ONLY THE
« PROVISION OF THE TWO MATERIALS OF A COM-
« PLETE BANQUET, food and drink... Even if
« the chalice had passed away after the prayer
« in the Garden, and Jesus had not suffered
« death, the Last Supper would still be a full and
« perfect sacrifice. » Quod sententiis Patrum postmodum enucleandis recta contrariatur. Interea jam in Anglia praescripserant sapientissime J. Wilhelm et T. Scannell (op. cit., p. 452) : « It is altogether too gross a notion
« to see in the ancient sacrifices NOTHING BUT
« a banquet in which the gods were supposed
« to take part. The eating of the victim accep-
« ted by God is simply the symbol of the union
« with God intended by those who offer the
« sacrifice. »

« tione et respectu refectionis spiritualis, « et omnino ad familiam cui reficiendae « posita est et parata; quemadmodum « res una subjecto sacrificium in quan- « tum Deo oblata, et nihilominus cibus « sanctificans comparatione sumentium » (*De Sacramento Eucharistiae*, c. 2, l. 1, p. 437-438).

Quare recte *Concilium Tridentinum* docuit, illo loco quo Paulus de mensa daemoneiorum et de Dei mensa loquitur, utrobique

1. Non primus Paulus nomine mensae donavit altare, sed ut recte scribit Smend (op. cit., p. 139): « Altar und Tisch sind Wechselbegriffe » (*Ez.* 41²²); noch im Buche Maleachi wird « der Altar der Tisch Jahves genannt (17.12), « und noch im Priestercodex heisst das Opfer, « auch das Blutige, das Brot Jahves (*Lev.* 3^{11, 16} u. ö.). »

2. Exigit hominum natura sacrificium eo modo, quo exigit moralitatem, vel religionem, vel ordinem sociale, sive politicum, sive domesticum. Qua exigentia non praepediuntur aberrationes, cum sit, consequenter ad peccatum originale, natura humana summopere fallibilis et labilis. Porro non ex monstris potissimum requiritur typus authenticus alicujus generis; nec proinde ex perversitatibus sive morum, sive legum, rectus ordo eruetur, quem approbant leges aeternae mentibus hominum, quamvis caeculentium, objectae. A pari, nec historia magiae sensum tibi aperiet disciplinae hominum religiosae (cf. F. Bouvier, *Magie et Magisme*, in *Dictionnaire Apologétique* d'Alès, tom. 3, col. 61 sq.). Quod velim generaliter notatum occasione scriptorum quorundam hujus aetatis, inter quos se voluit numeratum A. Loisy (*Essai historique sur le sacrifice*, Paris, 1920). Neque id mirum quidem in homine atheo, cujus nequit certe philosophia religiosa habere quicquam commune cum nostra, quibus constat esse Deum, eumque colendum, ac innotescere mentibus hominum per ea quae facta sunt. Originem igitur cultus religiosi assumens explicandam sine Deo, sine Dei notitia, haec de sacrificiis in communi auctor ante omnia autumat. 1° Praecesserunt necessario religioni erga divinum numen, qualem historia exhibet, artes plus minus magicae, quibus addictas videmus stolidiores inter gentes barbaras (ita ut ab auctore degeneres homines habeantur pro primitivis, trajicianturque retro in praehistoriam corruptiones aetatis serioris). 2° Sacrificium proinde pertinet ad genus illud actionum ritualium, quarum « virtute magico-mystica » censetur influi in vires invisibiles, sive nocivas, eliminandas, sive utiles, regendas, sive tandem benevolas, conciliandas (p. 5-10). 3° Sicut non potuit igitur sacrificium esse primitus symbolum aliquod

per mensam intellegendum esse altare (sess. 22, c. 1. D. 939)¹, adjecto canone:

« Si quis dixerit in missa non offerri Deo « verum et proprium sacrificium, aut quod « offerri non sit aliud quam nobis Christum « ad manducandum dari: A. S. » (D. 948).

Et haec quidem sufficiant dicta de sacrificio in genere, quale intellegitur et definitur a *Tridentino* « visibile, sicut hominum « natura² exigit... sacrificium » (*loc. cit.*, D. 938).

affectus religiosi, sic nec potuit inter elementa ritus sacrificialis primaeva locum habere munere oblato, quippe qua connotetur jam quaedam numinis personalitas: « Il paraît impossible de « faire dériver du don rituel toute l'économie des « sacrifices. Car on ne trouve pas à l'origine des « religions l'idée de dieux personnels, que l'on « traiterait par le tribut et par la prière, mais « des forces à peine personnifiées, on pourrait « même dire à peine conçues, que l'on conduit par « la vertu de l'action rituelle » (p. 26). — Cujusmodi asserta non factis quidem probantur, sed praesunt interpretationi factorum (eique violentae, qua ex rebus maximopere inter se heterogeneis una alteram, nec disparatam solum, sed et contrariam nobilioremque, originasse censeatur): adeo ut totum systema, isti fundamento innixum, nihil aliud sit quam hypothesis quaedam explicativa; cujus tantus ad summum fuerit valor, quantus est philosophiae abstractae, materialismi dico evolutionistici.

Applicatio autem theoriae cum ad dogma scripturisticum mortis Christi piacularis, tum ad sacrificium ecclesiasticum eucharistiae, quae toto libro decurrit, hoc necessario requirit, ut neque Christus obtulerit reapse suam mortem pro nobis, sed Paulus istud ei affinxerit; neque proinde instituerit Christus celebrandam a nobis suae mortis commemorationem, sed ritus commemorativus adnexus sit cuidam coenae christianorum antiquiori. Hac enim lege, hacque demum, licebit sacrificium missae, spectatum jam prout commemorationem mysticam alicujus oblationis MYTHICAE (p. 53, 72, 87, 115, 125, 305-306, 359-360, 417, 518-519, 526-528, etc.), aequiparare tandem « mysteriis », quibus MYTHOS suos ethnici repraesentabant, ac proinde simul cum illis refundere uno eodemque processu in primordia religionis magica. At quantum est necessaria oeconomiae systematis ista paulina origo sacrificii nostri, et connotata exclusio oblationis dominicae, tantum impingit in historiam, ut constabit infra (Elucid. XVI): adeo *mysterium fidei* est, ratione suae historicae institutionis, adversus insectantes christianismi transcendentiam, propugnaculum invictissimum.

Elucidatio II.

Passio Christi fuit sacrificium proprie dictum, nullo veri sacrificii carens elemento, aut invisibili aut visibili.

CAPUT II.

DE SACRIFICIO IN PASSIONE PERACTO.

§ 1. De veritate hujus sacrificii.

Omissis, pro merito, protestantium recentiorum commentis, quibus a Christo Domino satagunt amovere propositum omne mortem suam offerendi in remissionem peccatorum, nobis ex fide constat non solum fuisse Christi mortem redemptricem, hoc est adaequate atque etiam cumulate satisfactoriam Deo pro nobis ¹, sed et veri habuisse rationem atque formam sacrificii ab ipso Christo oblati. Quod nemo aut negare aut in dubium adducere, salva catholica fide, poterit unquam.

Praeterquam enim multis ante saeculis ab *Isaia* 53¹⁰ (secundum lectionem probabiliorum, cf. *Condamin, Le Livre d'Isaïe*, p. 323 et 343) praenuntiatum illud erat, ipse, instante passione, Christus (ne hic commemorentur verba quibus in novissima coena litasse est postmodum ostendendus) aperte demonstravit se sanctificare, hoc est sacrificare semetipsum pro aliis (ὑπὲρ αὐτῶν ἀγιάζω ἑμαυτόν. *Jo.*, 17¹⁹).

Cujus sacrificii veritatem, praeter aequiparationem inter manducationem idolothytorum et participationem corporis atque sanguinis Christi, disertis etiam verbis confirmat *Paulus*, aiens Christum, immolatum ut pascha nostrum (τὸ πάσχα ἡμῶν

ἐτύθη Χριστός *I Cor.*, 5⁷), se dedisse hostiam et oblationem Deo suaveolentam (παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς ὁσμὴν εὐωδίας *Eph.*, 5²), adeo ut sit victima piacularis (ἱλαστήριον *Rom.*, 3²⁵), victima pro peccato (ἀμαρτίαν *II Cor.*, 5²¹)², ejus sanguine mundati simus (καθαρίσθη *Tit.*, 2¹⁴).

Cui consonat *Joannes*, sive cum expiationem illum vocat pro peccatis nostris (ἱλασμόν περὶ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν *I Jo.*, 4¹⁰ et 2², coll. *II Mach.*, 3³³, *LXX Num.* 5⁸, *LXX Ezech.* 44²⁷), sive cum nos dicit vel purgatos (καθαρίζει *I Jo.*, 1⁷) vel solutos (λύσαντι *Apocal.*, 1⁵) a peccatis nostris per sanguinem illius; quibus vocibus, sicut et dicto *Petri*, nos aspersos (ῥαντισμόν *I Pet.*, 1²) pronuntiantis sanguine Christi, evidenter alluditur ad ritum sacrificiorum mosaicum.

Nec minor allusio ad ritum sacrificalem in nuncupatione *agni*, quam Christi facit propriam uterque apostolus *Petrus* et *Joannes*; agni scilicet irreprehensibilis et immaculati (*I Pet.*, 1¹⁸⁻¹⁹); tollentis peccatum mundi, utpote qui agnus Dei sit (*Jo.*, 1²⁹), hoc est Deo sacer; agni tandem mactati (ἐσφαγμένου *Apoc.*, 5⁶ et 1², 13⁸).

Sed si haec omnia deficerent, sufficeret

1. *Is.* 52¹³⁻¹⁵, 53¹⁻¹³ (coll. *Act.* 8³²⁻³⁵, *I Pet.* 2²⁴, *Marc.* 9¹¹, et *Matt.* 8¹⁷). *Marc.* 10⁴⁵. *Matt.* 20²⁸. *I Pet.* 1¹⁸⁻¹⁹ (ἐλυτρώθητε). *Apocal.* 5⁹ (ἡγόρασας). *Eph.* 1⁷ (ἀπολύτρωσιν). *I Tim.* 2⁶ (ἀντίλυτρον). *Tit.* 2¹⁴ (λυτρώσηται). *Hebr.* 9¹² (λύτρωσιν).

2. Cf. *Augustin. Ep.* 140, c. 29, n. 73; *Enchir.* c. 41; *Contra Maximin.* l. 1, c. 2; *Contra*

duas epist. Pelagian. l. 3, c. 6. P.L. 33, 570; 40, 253; 42, 744; 44, 600. *Cyril. Alex. in h. l.* [coll. *LXX Levit.* 6²⁵ (18)], cum plerisque latinis interpretibus recentioribusque exegetis, etiam protestantibus et rationalistis; contra *Chrysostomum* (*in h. l. P.G.* 61, 477 sq.), cui assentiunt *Cornely* (*in h. l.*) et *Grimm, Lexicon Graeco-Latinum* ⁴, s. v. ἀμαρτία.

abunde luculentissimum et locupletissimum testimonium *Epistolae ad Hebraeos* (4¹⁴-fi.), quae eo tota tendit ut Christi uno sacrificio, ceteris quibus in lege adumbrabatur anteposito, demonstretur abrogatio veteris sacerdotii et novi subrogatio. Qua comparatione figurae et veritatis nihil, ad tuendam proprietatem sacrificii, aptius aut validius desiderari potest.

Praeterea sacerdotium Christi tantopere in Scripturis, sive a Psalmista (*Ps.* 109⁴, coll. *Hebr.*, 5⁶ et 10, 6²⁰, 7^{15, 17, 21}) sive ab ipso auctore *Epistolae ad Hebraeos* (ἱερεὺς 5⁶, 7^{15, 17, 21}; ἱερεὺς μέγαν 10²¹; ἀρχιερεὺς 2¹⁷, 3¹, 4¹⁵, 5¹⁰, 6²⁰, 7²⁶, 9¹¹; ἀρχιερεὺς μέγαν 4¹⁴) celebratum, necesse tandem est ut corruat, nisi Christus proprie litaverit: *Omnis enim pontifex ad offerendum munera et hostias constituitur: unde necesse est et hunc habere aliquid quod offerat* (*Hebr.*, 8³, cf. 5¹). Nec sane erit, semel remota a passione proprietate sacrificali, unde Christo tribuas hostiam, cum eucharistiae non insit ratio sacrificii nisi ex respectu ad passionem indita.

Hanc de sacrificio corporis et sanguinis Christi doctrinam praeter scriptores sacros alii etiam theologi Ecclesiae ab apostolicis inde temporibus constantissime praedicaverunt. Sic antiquissimus ille auctor *Epistolae* quae dicitur *Barnabae* (circa A. D. 72)¹: « Crucifixus vero... ipse pro peccatis nostris, vas spiritus [h. e. corpus] erat oblaturus in hostiam (προσφέρειν « θυσίαν), ut et impleretur figura facta in « Isaac qui super altare fuit oblatus. Quid « igitur dicit apud prophetam? ... Me pro « novi populi delictis oblaturum carnem « meam potaturi estis felle cum aceto » (*Barnab.* 7³⁻⁵. Cf. 8²⁻³, 5¹⁻². F. P. 1, 58-60, 62, 50).

Sic apud Clementem Romanum dicitur Christus « pontifex noster » (*I Cor.*, 64. F. P. 1, 182) vel « pontifex animarum nostrarum » (*ibid.*, 61², p. 180), atque etiam « pontifex oblationum nostrarum » (*ibid.*, 36¹, p. 144), « sanguinem suum pro nobis « tradidisse et carnem pro carne nostra,

« et animam pro animabus nostris » (*ibid.*, 49⁶, p. 162). Quem etiam « pontificem sempiternum » naneupat Polycarpus (*Epist.* 12². F. P. 1, 310).

Justinus vero alterum illum hircum praeter emissarium vult figuram fuisse Christi, qui « oblatio (προσφορά) erat pro « omnibus peccatoribus poenitentiam agere « volentibus » (*Dial.* 40. P.G. 6, 564).

« Isaac, inquit Tertullianus, cum a « patre hostia duceretur, et lignum ipsi sibi « portaret, Christi exitum jam tunc denotabat, IN VICTIMAM CONCESSI a Patre, « lignum passionis suae bajulantis » (*Advers. Judaeos*, 10. P.L. 2, 626). Quem, in ariete pro Isaac oblato significatum, « oportebat pro omnibus gentibus FIERI SACRIFICIUM, qui tanquam ovis ad victimam ductus est » (*ibid.*, 13, col. 636).

Post haec vero tempora quid abundantius aut instantius praedicatum est in Ecclesia quam sacrificium Christi? Plurima praedicationis ecclesiasticae specimina sunt collecta in opere erudito el. J. Rivière, *Le Dogme de la Rédemption. Essai d'étude historique*² (1905) passim, quibus haec pauca praestantiora adjicere licet.

Primus audiatur Zeno Veronensis: « Hic inquam agnus perfectus, quia in « ipso MAGNUS ILLE SACERDOS, pro mysterio SUA VICTIMA INCLUSUS, hodie Deum « reddidit hominem, quem litavit » (*Liber* 2, tractatus 55, in die paschae. P.L. 11, 511).

Sanctus Ephraem abundat sacrificii illius laudibus, quarum specimen praebent *Hymni Azymorum*: « Sciens agnus veritatis sacerdotes rejectos et sacrificatores « pollutos sibi non sufficere, factus est suo « corpori sacerdos et sacrificatorum princeps. Sacrificatores populi necarunt principem sacrificatorum. Sacrificator noster « victima factus sacrificio suo abolevit « victimas et expandit auxilia sua quocumque locorum. Nullus agnus agnocelesti major. Cum sacerdotes terrestres essent et agnus coelestis, ipse sibi

1. Ut valde probabiliter contendit M. d'Herbigny, R. S. R., t. 1, p. 417 sq. et. 540 sq.

« fuit victima et sacerdos. Digni quippe
 « non erant sacerdotes polluti offerre ag-
 « num immaculatum, victimam pacificam,
 « quae coelo et terrae pacem afferebat,
 « sanguine suo omnia pacificante » (*Hymni*
Azymorum, hymn. 2, str. 2, 3, 5, 6, ed. La-
 my, t. 1, p. 576-578).

Sacrificium Christi eo praestitisse sacri-
 ficiis legis vult sanctus Hilarius, quod
 haec sub interminatione maledicti praeci-
 piebantur, oblatum est autem illud ex liber-
 rima voluntate. « Maledictorum se ergo
 « obtulit morti, ut maledictum legis dissol-
 « veret, hostiam se ipse Deo Patri volun-
 « tarie offerendo, ut per hostiam volunta-
 « riam maledictum, quod ob hostiae neces-
 « sariae et intermissae reatum erat addi-
 « tum, solveretur. Cujus sacrificii alio loco
 « meminit in Psalmis : *Hostiam et oblatio-*
nem noluisti, perfecisti autem mihi corpus ;
 « Deo Patri, legis sacrificia respicienti, hos-
 « tiam placentem suscepti corporis offe-
 « rendo. Cujus oblationis beatus Apostolus
 « ita meminit : *Hoc enim fecit semel seip-*
sum offerens hostiam Deo ; omnem humani
 « generis salutem oblatione sanctae hujus
 « et perfectae hostiae redempturus » (*In*
Ps. 53, n. 13. P.L. 9, 345).

Quin adeo vulgata erat et inconcussa
 fides Ecclesiae de veritate sacrificii Christi,
 ut principii instar assumeretur in contro-
 versia, quae inter catholicos et haereticos
 vigeat, qua ratione esset Verbo Incarnato
 sacerdotium adscribendum : negantibus
 scilicet contra Arianos catholicis, Christum
 ratione sublimioris suae naturae sacerdotem
 (vid. Epiphanius., *Haer.* 69, n. 37-39. P.G.
 42, 260-261; Ambrosius., *De Fide*, l. 3, c. 11,
 n. 87. P.L. 16, 607); tenentibus vero contra

Nestorium, ipsum (quamvis ratione naturae
 humanae) sacerdotem esse simul tamen
 Deum (vid. Cyril. Alex., *Contra Nes-*
torium, l. 3, c. 3. P.G. 76, 116-125); contra
 Eutyechianos tandem, arguentibus in sa-
 cerdote eodem dualitatem naturarum in-
 confusarum (vid. Theodoret., *Eranistes*,
 Dial. 1. P.G. 83, 57; Leon. M., Ep. 124,
 c. 4. P.L. 54, 1064)¹.

Doctrinae autem summam circa illius
 sacrificii veritatem facile ex operibus AU-
 GUSTINI colliges, qui haec pronuntiat :
 « Morte sua quippe uno VERISSIMO SA-
 « CRIFICIO pro nobis oblato, quicquid cul-
 « parum erat, purgavit » (*Trin.*, l. 4, c. 13,
 n. 17. P.L. 42, 899). « Singulari et SOLO
 « VERO SACRIFICIO pro nobis Christi san-
 « guis effusus est. » Quod « UNUM VERUM
 « et singulare SACRIFICIUM multis est
 « antea sacrificiorum significatum figuris »
 (*Contra Advers. Leg. et Prophel.*, l. 1, c. 18.
 P.L. 42, 624). Omnia scilicet quaecumque
 etiam daemoniis unquam oblata sunt sacri-
 ficia, fuere « praedicamenta venturi UNUS
 « VERISSIMI sacrificii quod pro peccatis
 « omnium credentium offerri oporteret...
 « Proinde VERUM SACRIFICIUM quod uni
 « vero aebetur Deo, quo ejus altare solus
 « Christus implevit, in victimis pecorum
 « imitata daemonia sibi arroganter expos-
 « cunt... Hebraei autem in victimis pe-
 « corum quas offerebant Deo,... prophe-
 « tiam celebrabant futurae victimae quam
 « Christus obtulit. Unde jam christiani
 « peracti ejusdem sacrificii memoriam cele-
 « brant sacrosancta oblatione et partici-
 « patione corporis et sanguinis Christi »
 (*Contra Faust.*, l. 20, c. 18. P.L. 42,
 382-383). Rursusque : « Hic ergo, de

1. Sic Epiphanius : « Filius, inquit, Patris
 « quidem Filius [h. e. genitus ex substantia
 « Patris, non ex nihilo factus] sine ulla dubita-
 « tione ab illis creditur et adoratur qui vitam
 « obtinere cupiunt ; pontifex vero factus prop-
 « terea quod in suo corpore se Patri obtulit
 « pro genere humano ; ipse sacerdos, ipsa vic-
 « tima se obtulit, pontificatu pro universa crea-
 « tura fungens » (*loc. cit.*). Sic Cyrillus :
 « Si quis dixerit non ipsum Verbum quod ex
 « Deo est, factum esse pontificem et apostolum
 « nostrum, postquam caro factum est et sicut
 nos homo, sed velut alterum praeter ipsum

« specialiter hominem ex muliere ; aut si quis
 « dixerit et pro se obtulisse semetipsum obla-
 « tionem, et non potius pro solis nobis...
 « A. S. » (*Anathematism.* 10, *ad calcem epist.*
 17. P.G. 71, 121). Sic Theodoretus : « Si ergo
 « munera offerre sacerdotum proprium est, sacer-
 « dos autem Christus secundum humanitatem
 « appellatus est, obtulit vero nullam aliam hos-
 « tiam nisi corpus suum, corpus igitur habuit
 « Dominus Christus » (*loc. cit.*). Cf. Petav.,
De Incarn., 12, 11, et Franzelin, *De Verbo*
Incarn., 5, 516.

« VERO SACRIFICIO latius fortasse disserens,
 « demonstrarem id non deberi nisi uni
 « vero Deo, quod ei unus verus sacerdos
 « obtulit, Mediator Dei et hominum : cu-
 « jus sacrificii promissivas figuras in vic-
 « timis animalium celebrari oportebat,
 « propter commendationem futurae carnis
 « et sanguinis, per quam unam victimam
 « fieret remissio peccatorum de carne et
 « sanguine contractorum... Hujus itaque
 « VERI SACRIFICII sicut religiosa praedi-
 « camenta Hebraei celebraverunt, ita sa-
 « crilega imitamenta pagani » (*op. cit.*, l. 22,
 c. 17, col. 409). Igitur : « Omnia talia multis
 « et variis modis unum sacrificium, cujus
 « nunc memoriam celebramus, significa-
 « verunt. Unde isto revelato, et suo tem-
 « pore oblato, illa de agendi celebritate
 « sublata sunt, sed in significandi aucto-
 « ritate manserunt » (*op. cit.*, l. 6, c. 5,
 col. 231). Tandem : « Hujus sacrificii caro
 « et sanguis ante adventum Christi per
 « victimas similitudinum promittebatur ;
 « in passione Christi per ipsam veritatem
 « reddebatur ; post ascensum Christi per
 « sacramentum memoriae celebratur... Sic
 « inter sacrificia paganorum et Hebraeo-
 « rum multum distat, eo ipso quod hoc
 « solum distat, quae cui sint immolata et
 « oblata : illa scilicet superbae impietati
 « daemoniorum... ; illa vero uni Deo, ut
 « ei offerretur similitudo promittens veri-
 « tatem sacrificii, cui erat offerenda ipsa
 « reddita veritas in passione corporis et
 « sanguinis Christi » (*op. cit.*, l. 20, c. 21,
 col. 385-386).

Vides quam alienum sit a traditione Patrum, metaphoricum facere sacrificium illud unde fluxit quicquid veterum sacrificiis insedit unquam veritatis aut imitationis, quicquid nostro etiam missae sacrificio inest proprietatis ; illud dico in quo uno est cumulata atque ad perfectum adducta significatio simul et efficacia sacrificii cum laeuitica tum propitiatoria.

Patres omnes persequi otiosum foret, cum definitum ab Ecclesia dogma (*Trid.*,

Sess. 22, cap. 1 et 2 ; cf. can. 3 et 4. D. 938-940, 950-951), praeter Socinianos ¹ aliosve paucos protestantes, a nullo nisi rationalista unquam sit ad nostra usque tempora negatum. Apposite Gihl : « Mortem Christi
 « piacularem fuisse verum et proprium
 « sacrificium, docent divina oracula ex-
 « presse, christianique omnes a primis
 « inde temporibus credidere atque professi
 « sunt ² » (*Das heilige Messopfer*⁴, 33).
 « Munus igitur sacerdotale quodammodo
 « basis ac fundamentum omnium benefi-
 « ciorum Christi erga nos est, quae non nisi
 « pro totidem mortis Christi, qui se pro
 « hominibus victimam piacularem Deo
 « obtulit, effectibus reputari merentur.
 « Atque revera ex hujusmodi piaculari
 « sacrificio in cruce peracto redemptio,
 « reconciliatio, ac plena satisfactio sua
 « sponte fluunt. Adversus dogma hoc,
 « Christum nempe verum sacerdotem esse,
 « verique nominis sacrificium in cruce Deo
 « obtulisse, praeter alios pugnant Sociniani
 « ac Rationalistae omnes » (Madureira, *Institutiones theologiae dogmaticae specialis*, t. 2, tract. 1, c. 3, § 23, p. 195).

Primus quem sciam, ex nostris, dogmati huic nubeculam offudit el. J. Rivière (*Revue pratique d'Apologétique*, 1er oct. et 1er nov. 1911) supralaudatus. Verum quidem est, nec theologum ullum unquam fugit, Christum Redemptorem satisfacisse pro nobis per actum quemdam moralem (R. P. A. 1er nov. p. 162), per exercitium quoddam suae libertatis (ibid., 163), per virtutem et meritum sui amoris (ibid., 164), per quamdam libere ex caritate redditam obedientiam (ibid.) ; sed etiam inter omnes omnium saeculorum theologos constat, non per qualemcumque actum illum moralem, aut liberum, aut caritativum, aut obedientialem nos esse redemptos, sed per actum ejusmodi quo Christus passionem suam ita subierit, ut offerret sacrificium corporis et sanguinis sui. Quod sacrificium, nullatenus METAPHORICUM (ibid., p. 174, et 1er oct. p. 32), nullatenus improprium,

1. Cf. Billuart, *De Incarnatione, Dissert.* 19, a. 4 ; Franzelin, *De Verbo Incarnato*, Th. 51.

2. « Dass der Sühntod Christi ein wahres

« und eigentliches Opfer sei, lehrt das Wort
 « Gottes ausdrücklich, und haben alle Chris-
 « ten von jeher geglaubt und bekannt. »

nec proinde illo solum lato sensu retinendum, quod mortis Christi fuerit quidam valor coram Deo proprius, quo fieret apta ad conciliandum nobis divinum favorem (ibid., 1er oct., p. 27); sed prorsus ita severe accipiendum ut procedat a Christo sacerdote sensibilis quaedam passionis oblatio ad Deum summo cultu latriae prosequendum et repropitiandum hominibus, nemo, praesertim ex proceribus rerum theologiarum, judicaverit unquam ad portandam fabricam speculationis theologicae ineptum (ibid. 32), nisi aut incautis verbis usus, aut sobrietatis in sapiendo paulisper ¹ immemor.

§ 2. De intestina ratione illius sacrificii.

Christus dupliciter potissimum caput est hominum : et munere praesidendi seu regendi, et virtute influendi gratiam (3 S. 8, per tot.).

Virtutem quidem influendi gratiam habuit jure nativo suae incarnationis plenissimam ex conjunctione humanitatis ad divinitatem. Attamen divina ordinatione factum est ut illam sibi ex passione demum haberet quasi expeditam. Quare exercitium illius virtutis habendum est ut consequens ad Christi sacrificium ².

Munus autem praesidendi jam expeditum censetur antecedenter ad sacrificeationem ; secundum quod illi competeat non solum ut prophetae et regi per magisterium et imperium hominibus praeesse, sed etiam ut sacerdoti pro hominibus stare, quos

in persona sua repraesentabat, verus Homo Deus, conversus non solum ad homines ex parte Dei, sed etiam ad Deum ex parte hominum ³. Quare licuit illi pro nobis sacrificare, quos « omnes portabat Christus, qui et peccata nostra portabat » (Cyprian., Ep. 63, n. 13. P. L. 4. 383). Et licuit illi potissimum sacrificare seipsum, ita vices gerentem humani generis capitaliter, sicut Dei gerebat vices personaliter.

Cujus jam sacrificii elementum duplex est considerandum : invisibile scilicet et visibile.

SECTIO I. — DE ELEMENTO INVISIBILI.

Elementum invisibile quod significatur in passione Christi, capitis nostri, est humani generis dedicatio in cultum Dei et abalienatio a peccatis, sicut superius commonebatur a Leone Magno (« Crux ergo « Christi sacramentum veri et praenuntiati « habet altaris, ubi per hostiam salutarem, « naturae humanae celebraretur oblatio. » Serm. 55. P.L. 54, 324), et monet in praesente sanctus Thomas, diluens hanc objectionem : « Passio Christi non est signum ; « ergo videtur quod passio Christi non sit « sacrificium. » — « Passio, inquit, Christi... « est... signum alicujus rei observandae a « nobis, secundum illud *I Pet. 4¹ : Chris- « to igitur passo in carne, et vos eadem cogi- « tatione armamini : quia qui passus est in « carne desit a peccatis, ut jam non homi- « num desideris, sed voluntate Dei, quod reli- « quum est in carne vivat temporis » (3 S. 48, 3,*

1. Nuper emollivit sua placita vir probe catholicus in suo altero opere, *Le Dogme de la Rédemption. Etude théologique*, 1914, p. 202-216 et 301-308. Interim laudi debet verti auctori quod quaestiones quasdam movit omnino solvendas, si in adscribenda Redemptori nostro sacrificeatione veri nominis velimus non solum obsequium fidei praestare, sed etiam (ut theologis incumbit) intellectum fidei persequi et capessere. Determinandum scilicet est, quomodo omnia elementa veri et proprie dicti sacrificii (id est ritualis ac liturgici) inveniantur in sacrificio nostri Redemptoris, inclusa litatione ipsa sacerdotis. Quod nos attentabimus facere in hac et sequentibus Elucidationibus usque ad nonam, collata tertia decima.

2. Quocirca recte notavit Nicolaus Cabasilas, theologus mediaevalium Graecorum

praestantissimus, nos non esse proprie membra Christi nisi post crucem : « Post crucem enim « Christo conglutinati sumus : cui nondum « mortuo nulla nobiscum communitas inter- « cessit. Ille enim erat Filius et dilectus ; nos « scelesti, et servi hostesque animo. Postquam « autem mortuus est, et solutum est pretium, « carcerque diaboli eversus, tunc libertatem « ac filiorum adoptionem recepimus, existi- « musque membra beati illius capitis » (*De vita in Christo*, I. P. G. 150, 520). Posterioritatem illam intellege logicam.

3. Quia non assumpsit naturam angelicam, ideo angelorum non est sacerdos, aut pontifex, aut liturgus. Quanquam est et illuminator et imperator. Hominum autem, ut homo, est SACERDOS NATUS.

2^m). Immo paulo supra scripserat sanctus Petrus : *Christus semel pro peccatis nostris mortuus est, iustus pro (ὁπέρ) injustis, UT NOS OFFERRET DEO (I Petr., 3¹⁸)*. En invisible sacrificium, cuius sacramentum fuit sacrificium visibile. Cui invisibili significato, detestationem peccati importanti, apte respondet ex parte Dei reparatio generis humani atque redintegratio in jura haereditatis coelestis, *per resurrectionem Jesu Christi, qui est in dextera Dei, [Vulg. deglutiens mortem ut vilae aeternae haeredes efficeremur.] (Ibid., 3²¹⁻²².)*

In hoc maxime differt a veterum sacrificiis sacrificium Christi, quod in illis elementum invisible per visibile quidem significabatur, sed non inducebatur : immo censebatur praeambulum. At in hoc sacrificio, quod significatur, idem inducitur per vim sacrificii. Non enim praesupponitur sacrificio crucis nostra alienatio a peccatis, sed consequitur.

Quibus dictis de significato ad nos solos pertinente, non est tamen ambigendum quin et circa ipsum Christum, et quidem principaliter, sit aliquid significatum. Quatenus enim sacrificium crucis mere ut latreuticum et eucharisticum inspicitur, significata est ipsius Christi dedicatio interna in laudem et cultum Patris : quatenus autem ut propitiatorium, significabatur voluntas compensandi honorem divinum a nobis laesum. Quare scite Suarez significationi nos contingenti praemittit significationem attendendam circa ipsum Christum, his verbis : « Significatio est essentialis
« omni sacrificio, quia sine illa esse non
« potest verus cultus patriae, quod est de
« essentia sacrificii : et haec significatio in
« Christi sacrificio inventa est. Significabat
« enim internum sacrificium quo Christus
« vitam suam offerebat ad placandum
« Deum ; significabat etiam destructionem
« peccati, et ipsius mortis mortem, quam
« sacrificium illud operaturum erat » (*De*

1. « Adverte, in rigore loquendo, eum qui
« offert in gratiarum actionem pro beneficiis
« in se vel in alium collatis, non dici ex eo capite
« proprie offerre pro illo in quem beneficia
« collata sunt, quia offerre pro aliquo est offerre
« in favorem et commodum illius » (Lugo,

Incaruatione, in 3 S. 48, 3, commentarius, n. 2 ; cf. Pars. 1^a, disp. 46, s. 1, n. 2). Similiter Le Grand : « Sacrificium Christi...
« tum respectu Christi ut hominis tum
« respectu nostri fuit protestatio supremi
« domini Dei et perfectae erga ipsum sub-
« jectionis... Suo sacrificio Christus de
« collatis seu sibi seu hominibus beneficiis
« et donis gratias egit » etc. (*De Incarnatione Verbi Divini, dissert. 10, c. 1, concl. 4*).

Nec verendum est ne exinde censeatur Christus sacrificasse pro se, contra *Anathematismum X* Cyrilli Alexandrini. Dupliciter enim dicitur quis sacrificare pro aliquo : primo, ut deferens sacrificium alicujus : quo sensu dicitur sacerdos celebrare missam pro stipem dante ; secundo, ut offerens sacrificium in favorem alicujus : quo sensu dicitur sacerdos offerre pro eo cuius gratia erogator stipis voluerit missam celebratam. Priore sensu, nil impedit ex sese quominus Christus dicatur pro se sacrificavisse : non enim detulit sacrificium alterius, sed suum ; quanquam praestat, ad aequivocationem vitandam declinare hujusmodi locutionem. Posteriore autem sensu, quem damnavit Cyrillus, nequaquam secundum nos Christus pro se litavit. Non enim secundum hunc modum litatur pro aliquo, nisi litandi is sit finis, ut illi aut repropitiatur Deus, aut bona impetrentur. Qualis nullus fuit respectu sui in litando finis Christi, sed ut nobis et repropitiatio fieret et impetratio¹. Quanquam ratione intentionis caritativae ultimi finis, ex qua processit haec voluntas pro nobis litandi, fuit ipsa meritoria Christo. Sicut enim potest tibi esse meritoria precatio facta pro alio, quanquam non tibi impetras qui nil tibi petis, sic Christus meruit per sacrificium quod non obtulit pro se, sed pro nobis. Atque ita intellegendus sanctus Thomas (3 S. 22, 4, 2^m)² similiterque sanctus Bonaventura (3 D. 18, art. 2, q. 3, 6^m).

De Eucharistia, disp. 19, sect. 10). Gratiarum autem actio non tendit ex se in commodum ejus pro quo aguntur gratiae, sed illius potius (si fieri posset) cui gratitudo exhibetur.

2. Recte scribit Vasquez « Christo mortem
« suam nihil profuisse per modum sacrificii,

Nec tamen repugnat, si addideris Christum impetrasse sibi ipsi per sacrificium gloriam, non quidem ut indigenti secundum se sacrificio, sed ut capiti eorum qui indigebant. Etenim cum praecordinatus sit Christus ut intraret coelum tanquam caput nostrum, nec capiti patere possit, quod corpori non patet, non potuit Christus coelum intrare nisi per sacrificium suum, per quod unum nobis aperta est via ad gloriam. Et pro tanto sibi per sacrificium comparavit gloriae statum, pro quanto scilicet nobis, cohaerentibus sibi, praeest capitaliter. Qua solutione et satisfieri omnino videtur anathematismo Cyrilli¹, et aequa suppeditatur interpretatio dictorum non paucorum, quae infra (Elucid. XII) ex Patribus circa resurrectionem et ascensionem Christi sunt perpendenda. Sufficiat interim adnotasse id quod toti nostrae lucubrationi praelucere debet: aliam esse considerationem Christi secundum individuum proprietatem, aliam secundum conditionem capitalem; sicut intra ipsius personam individuum res aliter habet pro divina, aliter pro humana natura.

SECTIO II. — DE ELEMENTO VISIBILI.

Ad integrandum elementum sacrificii visibile tria concurrunt: victima, victi-

« sed tantum ratione devotionis, sicut dixit
« S. Doctor supra, q. 22, a. 4, ad 2^m, et ita Chris-
« tum non suscepisse in se effectum sui sacerdo-
« tii, sed aliis potius ipsum communicasse, sicut
« idem docuit in corpore, quia Christus non se
« obtulit Patri pro seipso, sed pro aliis. Dicitur
« autem profuisse illi sacrificium mortis suae,
« quia fuit illi opus meritorium; meriti autem
« valor ex devotione ejus qui meretur pensari
« debet » (*In 3^am Partem. disp. 231, c. 3, n. 11*).

1. « Si quis dicit et pro se obtulisse semetipsum oblationem, et non potius pro nobis solis
« (NON ENIM EGUIT OBLATIONE, QUI PECCATUM
« OMNINO NESCVIT), A. S. » (*loc. cit. P.G. 71, 120*).

2. Animae originaliter insontis rectitudo importat connaturaliter (per respectum ad Providentiam divinam) subordinationem partium inferiorum ad rationem (Cf. S. Thom. 2. D. 30, l. 1. sol. et 3^m; 1-2, 82, 3, 1^m et 85, 3, 3^m; 4 *Malo*, 2, 1^m et 2^m, etc.). Non est ergo caro rebellis ex sese apta ab subjectandum connaturali modo animam ad Deum conversam. Igitur ubi eo modo fit procreatio, qui connaturaliter propa-

mae immolatio, victimae immolatae aut immolandae oblatio. De quibus ex ordine dicendum.

ARTICULUS I. — DE VICTIMA.

Victima respici potest vel antecedenter ad sacrificium, quae consideratio est materialis, vel in quantum substat sacrificio, quae consideratio est formalis.

MEMBRUM I. MATERIALIS CONSIDERATIO HOSTIAE.

Secundum priorem illam considerationem, duo se offerunt notanda: victimam fuisse et rationabilem et mundam.

Mundam, inquam, ab omni peccati labe atque contagio aut debito, non solum quia Verbi perfusam sanctitate (quae nihil immundi secum compatitur, sed a persona Filii Dei excludit omnem vel levissimam inordinationem per absolutam incompossibilitatem), sed etiam quia, ratione ipsius humanae naturae, non eo modo tracta est ab Adamo, quo propagatur aut culpa aut certe debitum culpae originalis².

Rationalem deinde hostiam, et pro tanto voluntariam amantissimamque, et ut unius affectus ita cum sacerdote unius pretii atque acceptabilitatis. Quaecumque ulique oblatio a Christo proficisceretur, infinitam

get concupiscentiam, ibi propagatur et debitum saltem peccati originalis, tale ut non nisi per privilegium impediatur propagatio et concupiscentiae et peccati. Quia autem procreatio Mariae fuit, ex parte parentum, subjecta communi legi, secundum quam conceptioni interest habitualis illa concupiscentia, quae non solum est in progenitoribus materialis quaedam compars peccati originalis, sed etiam nata est inducere in prolem sui similitudinem, nisi impediatur: ideo originalis peccati debitum a Maria contrahebatur: quae proinde, sicut concupiscentiae, ita maculae non inventa est expers nisi per privilegium. SEMEL AUTEM PRAESUPPOSITA Mariae maternitate virginali, nulli jam, in procreatione Christi, locus erat concupiscentiae veluti traduci avari peccati aut debiti: et pro tanto Christi humana natura (etiam semota cogitatione tenus unione hypostatica) necessario inventa est munda, absque singulari privilegio; non quasi liberata aut praeservata, sed libera (cf. 1-2 S. 82 et 83). Hoc saepe saepius (si substantiam rei attendas) praedicavit Augustinus: « Non enim per concupiscentiam carnis Virgo
« conceperat: et IDEO in eum sine propagine

ex divinitate dignitatem, et ex caritate valorem omni culpae recompensandae sufficientissimum¹ sortiretur; attamen quae offererat, magis exhibebat caritatem voluntatemque Deo satisfaciendi: ea enim erat susceptae passionis vis ut difficultates ab amore superandas augetet². Unde maxima accrevit illi sacrificio vis significativa, ex eo quod Christus simul ejus fuit et sacerdos et hostia. Et quia ratio propria sacrificii in significandi proprietate est reposita, ideo apparet fuisse in genere sacrificii perfectissimum atque ad Majestatem divinam placandam efficacissimum sacrificium nostri Redemptoris. Secundum quam considerationem nulla figura ad veritatem propius accessit quam sacrificium ab Abraham in proprio filio Isaac attentatum³. Undique ergo fuit maxime congrua fini intento nostrae salutis hostia.

Apposite Augustinus: « Quis ergo
« tam justus et sanctus sacerdos quam uni-
« cus Filius Dei, qui non opus haberet per
« sacrificium sua purgare peccata, nec
« originalia, nec ex humana vita quae
« adduntur? Et quid tam congruenter
« ab hominibus sumeretur, quod pro eis
« offerretur, quam humana caro? Et quid
« tam aptum huic immolationi quam caro
« mortalis? Et quid tam mundum pro

« peccati carnis propago pertransiit» (*Op. imperf. c. Jul. 4, 79. P.L. 44, 1384*). « Scipsum obtulit mundam victimam... Carnem enim a nobis accepit, hanc obtulit. Sed unde illam accepit? « De utero Virginis Mariae, ut mundam offerret pro immundis » (*Enar. in Psalm. 149², n. 6. P.L. 36, 1953*). Conferatur Didymus Al. (*Contra Manichaeos, 8. P.G. 39, 1096*): « Si ex copula [Christus] accepisset corpus, non autem illud praeter cursum naturae formatum, existimaretur et ipse obnoxius esse huic peccato, quod et omnes ex Adamo per successionem contrahunt. »

1. Si miraris, cur nulla pura creatura potuerit Deo pro offensis nostris satisfacere ex aequo, Homo autem Deus potuerit: ex differentia utriusque per respectum ad caritatem accipe responsum. Per peccatum quippe, quo a fine nostro ultimo avertimur, Deo suam summam amabilitatem, quantum in nobis est, practice abjudicamus, proindeque omnem tantae Bonitati ex parte cujusvis naturae creatae ac creabilis debitum amorem veluti distrahimus atque abripimus affectu. Nulla autem pura creatura potest Deo exhibere omnem quo amari potest amorem creatum ac creabilem. Nulla ergo

« mundandis vitiis mortalium quam sine
« ulla contagione carnalis concupiscentiae
« caro nata in utero et ex utero virginali?
« Et quid tam grate offerre et suscipi
« potest, quam caro sacrificii nostri, cor-
« pus effectum sacerdotis nostri?» (*4 Trin., l. 4, c. 14, P.L. 42, 901*).

Consonanterque sanctus Thomas: « Est
« perfectissimum sacrificium. Primo, qui-
« dem quia, ex eo quod est humanae
« naturae caro, congrue pro hominibus
« offertur, et ab eis sumitur sub sacra-
« mento. Secundo, ex eo quod erat passi-
« bilis et mortalis, apta erat immolationi.
« Tertio, quia per hoc quod erat sine pec-
« cato, efficax erat ad emundanda pecca-
« ta. Quarto, quia ex eo quod erat CARO
« IPSIUS OFFERENTIS, erat Deo ACCEPTA
« PROPTER INEFFABILEM CARITATEM SUAM
« CARNEM OFFERENTIS » (*3 S. 48, 3, 1^m*).

Ex eo autem quod Christus erat simul sacerdos et hostia, apparet quomodo et peccatis nostris sit veluti oneratus, et afflictus nostrorum peccatorum veluti poena (*Is., 52¹³-53¹²*). Sacerdos enim offerens sacrificium pro peccatis populi, populi censetur portare peccata, siquidem intercedit ut LEGATUS populi ad Deum. Hostia autem pro peccato immolata, VICARIA sua mortificatione, ut designat poenam

potest compensationem malitiae nostrae adaequatam offerre. Sed unus id in sua creata natura potest Deus incarnatus, qui, ut infra constabit (*Elucid. XLI*), necessario obtinet summam perfectionem caritatis creatae, non solum relative ad quamlibet aliam caritatem creatam, sed etiam absolute, per comparisonem ad quamlibet caritatem creabilem. Hinc solus Deo talem ipse exhibet amorem, qualem per peccatum exclusimus.

2. Cf. 3 S. 46, 6, in corpore, sub numero 4°, et ad 6^m.

3. De quo legis illa quae disserit S. Franciscus Salesius (*Traité de l'amour de Dieu, l. 12, c. 10*): « O Dieu, qui scauroit discerner
« quelle des deux dilections fut la plus grande,
« ou celle d'Abraham, qui, pour plaire à Dieu,
« immole cest enfant tant amiable; ou celle de
« cest enfant qui, pour plaire à Dieu, veut bien
« être immolé, et pour cela se laisser lier et
« estendre sur le bois, et, comme un doux agnel,
« attend paisiblement le coup de mort
« de la chère main de son bon Père? Pour moy,
« je préfère le père en la longanimité; mais aussi
« je donne hardiment le prix de la magni-
« nimité au fils. »

reo debitam, sic deprecando arcet, et arcendo supplet. Sic igitur Christus incessit bajulans peccata nostra, quin esset illi a Patre (repugnante sane justitia) nostrorum peccatorum onus impositum; sed ipse se oneravit Filius, dum (caritate impellente) vult et sacerdotem nostrum agere, et hostiam se dare; adeoque fecit se Christus litans et *peccatiferum* et *poeniferum*.

Reconciliat igitur justitiae Dei ac innocentiae Christi poenalem seu piacularem passionis indolem proprietates sacrificii. « Quod ante oculos hominum poena, hoc « ante oculos Patris fuit sacrificium » (Alulphus, *Expositio super epistolam B. Pauli Ap. ad Hebraeos*, c. 9. P.L. 79, 1381). Vides jam quomodo substitutio Christi pro humano genere, quae requiritur ad satisfactionem vicariam, apte ex ejus sacerdotio fluat et in sacrificio impleatur; quamve necessarium sit, ne cogamur in stricte poenalem satisfactionis vicariae explicationem incidere, ut sacrificialem amplectamur¹.

MEMBRUM II. FORMALIS CONSIDERATIO HOSTIAE.

Secundum alteram autem considerationem victimae, ut formaliter substantis sacrificiationi, mirum fortasse videtur quomodo potuerit accrescere Christo sanctificatio illa specialis, in qua dicta est superius (Elucid. I) consistere proprietates status victimalis. Per prius enim ad sacrificium, sanctitas omnimoda necesse erat ut inesset ipsius humanae naturae ex unctione divinitatis.

Attamen recte consideranti non apparebit ista difficultas esse hujus loci propria, sed ad alia etiam capita doctrinae multa se pari modo extendere: ut cum quaeritur quomodo Christus ea mereri potuerit quae sibi jam nativo jure deberentur, puta gloriam corporis aut si quid ejusmodi (3 S. 19, 3); et solet responderi, non ita eum esse illa meritum ut faceret ex indebitis debita,

aut ex debitis minus magis debita, sed ex debitis uno modo debita pluribus modis. Quocirca legesis Toletum (in 3 S. 19, 4, concl. 2). Sic in praesente dicendum sanctitatem omnimodam, quanquam Christo ex incarnatione inhaerentem, potuisse ei non auctam quidem, sed aucto numero titularum insidere; sicut habet Rupertus Tuitiensis (*In Levitic.*, l. 2, c. 5. PL. 167, 791): « Magnus coelestis veri tabernaculi pontifex, primum Spiritu Sancto, « deinde suo quoque sanguine sanctificatus est. »

Quo sensu intellegendus sanctus Thomas in responsione ad objectionem quam ipse sibi movet: « Omnis hostia ex hoc « quod Deo offertur, Deo sanctificatur. « Sed ipsa Christi humanitas a principio « fuit sanctificata et Deo conjuncta. Ergo « non convenienter potest dici quod Christus secundum quod homo fuerit hostia. » Respondet: « Dicendum quod sanctitas « humanitatis Christi a principio non im- « pedit quin ipsamet humana natura, cum « in passione oblata est Deo, sanctificata « novo modo fuerit, scilicet ut hostia « actualiter tunc exhibita: acquisivit enim « actuale hostiae sanctificationem TUNC « ex antiqua caritate et gratia unionis « sanctificante eandem absolute » (3 S. 22, 2, 3^m). Scilicet habuit ex TUNC sanctificatio antiqua Christi respectum quemdam ad oblationem ex qua factus est hostia (cf. *ibid.*, 2^m). Quae enim acquiri non potuit sanctitas, eo modo se habet, quo se haberet, si oblatione illa inducta esset.

Unde existit Christus novo titulo *Sanctus Dei*, eo scilicet titulo quo est *Agnus Dei*.

ARTICULUS II. — DE IMMOLATIONE.

Ex parte jam immolationis intellegendum est sacrificium Christi, quantumvis dicatur sacrificium mortis ejus, non tamen suum habuisse locum in ipsa separatione corporis et animae. Anima enim a corpore

« to the Redemption its sacerdotal and hieratic « stamp, and furnish us with the KEY TO THE « PHILOSOPHY OF THE ATONEMENT. » Quare postmodum (p. 115 sq.) insistit characteri hujus facti dogmatico tuendo.

1. Sapientissime ergo scribit J. Pohle (*Soteriology*, Authorized English version... by A. Preuss, 1914, p. 111), « that the death of « Christ was a TRUE sacrifice, and He Himself « was a true Priest. It is these facts which give

dividitur inanimi ; adeo ut separationi non subsit corpus vivum : terminatur quippe vita extrinsece, ut philosophi aiunt, in primo instante sui *non esse*, incipit autem mors intrinsece in primo instante sui *esse*. Corpus autem inanime non est subjectum passionis ullatenus voluntariae, cum exsulet ab eo principium cujusvis voluntarii sive eliciti sive etiam imperati. Oportuit autem ut immolatio Christi esset illi actualiter voluntaria acceptanti et patienti ; cum ex voluntarietate fuerit pretium victimae et sacerdotis meritum : unum siquidem fuerunt voluntate, sicut et re, sacerdos et victima. Quare immolatio oportet ut accipiatur pro passione, quatenus via fuit ad mortem (S. Thom., 3 S. 50, 6).

In quo convenit haec immolatio cum ceteris, quibus intellegitur inferri violentia mortem inducens. Quare proprie sacrificium dicitur passionis, si nominetur ex immolatione.

Nec tamen immerito dicitur sacrificium mortis, quandoquidem haec passio, nisi fuisset mortifera, nulla fuisset immolatio. Tunc enim per modum unius accipiuntur et passio ut via ad mortem, et mors ut terminus passionis. Ut enim recte notat Cajetanus (*in h. l.*). « Quamvis nec actus « elicitus nec actus imperatus animae sit « mors in facto esse, sumpta secundum se « solam », tamen, « ut terminat fieri, cadit « sub merito uno et eodem sub quo cadit suum fieri : uno enim et eodem actu « martyr vult se occidi et occisum esse. « Et sic pretiosa est in conspectu Domini « mors sanctorum ejus ; et sic mors « Christi fuit meritoria. »

Hoc sensu, sicut dici potest Christus obtulisse mortem suam, sic et nos postmodum dicemur eandem offerre, dum corpus et sanguinem offerimus Christi sanctificati ex sua passione in aeternum.

ARTICULUS III. — DE OBLATIONE.

Ad determinandum qualiter Christus obtulerit suam passionem et mortem, per-

1. Quorum tamen placitis adversa est sententia Scoti negantis potuisse animam Christi (semel supposita, per miraculum, gloria non

tinere (juxta concordem theologorum sententiam), quod illam volens sit perpesus. Sic Petrus Venerabilis : « Dicitur « ipse offerre seipsum, quoniam non co- « actus, sed sponte tradidit in mortem « animam suam » (*Tractatus contra Petrobrusianos*. P.L. 189, 797) ; et sanctus Thomas : « Christus non se occidit, sed « seipsum voluntarie morti exposuit, ... « et ideo dicitur seipsum obtulisse » (3 S. 22, 2, 1^m).

Eo usque autem se voluntarietas illa extendit, ut, cum posset Christus non solum hostes declinare aut impedire, sed etiam, saevientibus hostibus, compescere dolores, aut, admissis doloribus, arcere mortem (tantae enim erat efficaciae anima divinitati conjuncta), tamen et aggressus hostes nocere siverit, et expertum dolores se legi mortis subjecerit.

Quam doctrinam post Eusebium Caesariensem (*De Theophania*, fragm. 3. P.G. 24, 609-612), Hilarius late in libro decimo *De Trinitate* (cap. 23 sq. P.L. 10, 361 sq.) pertractavit, et contra oblocutores sui temporis vir mediaevalis, Philippus Eleemosynarius, expositione ut locupletissima ita acutissima communit (*Epist.* 5 ; 6 ; 7. P.L. 203, col. 40-44, 52-56, 62-65).

Eandem tradidit Augustinus (4 *Trin.*, n. 15-17. P.L. 42, 898-899. Cf. Arnobium Juniorem, *in Psalm.* 27. P.L. 53, 360 ; Leonem Magnum, *Serm.* 54, c. 2. P.L. 54, 519-520). Augustinum autem secuti sunt Bonaventura (3 D. 16, art. 1, q. 3) et sanctus Thomas (3 S. 47, 1), Cajetanus (*in h. l.*) et Suarez (*De Incarnatione*, t. 1, disp. 46, s. 1, n. 3), recentioresque communiter¹.

Voluntarietas igitur se extendit et ad passionem, quae nata ex sese erat inducere mortem, sed poterat, Christo prohibente, non inducere, et ad mortem, quae quamquam connaturaliter terminare debebat passionem, tamen poterat, repugante Christo, non terminare. Igitur penes Chris-

redundare in corpus) praeservare corpus a passione et morte (3 D. 16, 2). At attendenda conditio animae immunis a debito peccati.

tum fuit ut esset passio, et mortifera esset. Quare undique fuit immolatio libera.

At voluntarietas, etiam illuc usque protensa, tamen ad induendam rationem oblationis sacrificialis, non sufficit qualiscumque, sed requiritur involvens directionem doni in Deum, et quidem, ut talis, manifestata externe. Oblatio enim est quaedam activa doni exhibitio; oblatio autem sacrificialis oportet ut sit sensibilis. Quare sapienter recentiores huic exterioritati asserendae insistunt, quae a superioribus implicite est tradita. Sic cardinalis Franzelin, in hoc negotio sacrificii Christi, agens de « ipsa cruciatuum et mortis voluntaria admissione ac DIRECTIONE AD SEIPSUM PATRI OFFERENDUM », notat fuisse necessarium « ut intentio prodiret in actum externum » (*De Verbo Incarnato*, th. 50). Consonanter Gehr : « Activitas sacerdotalis nostri Servatoris ac suimetipsius sacrificatio primum in spiritu et corde inventa est; nec tamen remansit interna aut invisibilis: etenim Christi affectus ac voluntas sacrificata etiam foris se prodidit » (*op. cit.*, p. 38). Expressiusque Pesch : [In sacrificio Christi] « habetur sensibilis oblatio Deo facta; nam Christus... semetipsum immaculatum obtulit. Haec oblatio non est mere interna intentio, sed externa quoque et sensibilis » (*De Verbo Incarnato* ², n. 545).

Opponi potest fortasse Cajetanus scribens : « In sacrificiis enim consistentibus in agere, invenitur facere sacrum ad extra, ut patet in sacrificiis animalium et altaris. Sed in sacrificiis quae consistunt in pati, invenitur facere sacrum secundum actionem interiorem : quae sponte offert suum pati. Et sic Christus fecit sacrum actione interiori : occisores autem ejus fecerunt actione exteriori non sacrum, sed sacrilegium maximum » (in 3 S. 48, 3).

At ex ista sententia Cajetani solitaria sequeretur illud maximum inconveniens, quod jam Christus non dicendus foret proprie sacrificasse, cum deesset quaevis exterior actio sacrum faciens, nec proinde

adesset invisibilis sacrificii sacramentum visibile. Quare omnino videtur contra Cajetanium tenenda altera sententia, ad quam cogit ratio necessaria.

Sed jam quaerendum maxime venit ubi aut quando voluntaria illa et activa dedicatio suiipsius, ut hostiae, in cultum Dei sit a Christo peracta SENSIBILITER, RITUALITER, LITURGICE (cf. Elucid. I). Quod est quaerere quo ACTU EXTERNO Christus respectu suae passionis EGERIT SACERDOTEM, quo RITU litaverit, quid peregerit ipse sacrificale unde existeret hostia. A theologis quidem saepius est notatum ideo Christum prostravisse milites in horto, vel morti proximum exclamasse voce magna, ut ostenderet voluntarietatem suae passionis et mortis. Sic apud sanctum Ephraem (*Evangelii concordantis expositio*, ed. Moesinger, 1876, p. 236) : « Curvati sunt coram eo inviti, ut discerent eum voluntarie manibus eorum se tradere. » Pariter sanctus Thomas, secutus Chrysostomum (*In Joan.* hom. 83, n. 1. P.G. 59, 448), de prostratione habet : « Dum scilicet indicavit suam potentiam, quod inimici, contra eum venientes, coram eo retrorsum ceciderunt in terram, instruuntur fideles quod sua voluntate captus sit. « Oblatus est quia ipse voluit » (*In Joan.* 18, lect. 1, n. 6). De clamore autem : « Ut Christus ostenderet quod passio illata per violentiam ejus animam non eripiebat, naturam corporalem in sua fortitudine conservavit, ut etiam in extremis positus voce magna clamaret » (3 S. 47, 1, 2^m). Item Suarez (*De Incarnatione* 2, disp. 34, sect. 3, n. 7) prostrationem vult factam, « ne existimaretur a majestate et potestate sua excidisse, aut invitatus et coactus pati. » Clamorem vero, ut ostenderet « se esse dominum vitae et mortis, et non necessitate absoluta, sed sponte mortem suscipere, cui facile resistere posset » (*ibid.*, disp. 38, sect. 1, n. 9).

At etiamsi voluntarietas inde clareat, nulla tamen exprimitur intentio directiva doni in Deum, vel quicquam perhibetur unde necessario intellegatur Christus in

ratione hostiae divino cultui dicatus ac mancipatus, aut consecratus. Nonne enim poterat Christus eadem duo illa exercere, et tamen non litare, quamvis moriens? Aut forte, si illa demerentur, nullum jam remaneret sacrificium passionis Christi? Quis ista unquam crediderit? Cui unquam in mentem venerit, tum demum Christum egisse respectu suae passionis sacerdotem secundum ordinem Melchisedech, cum aut milites in horto prosterneret, aut voce magna morti proximus exclamaret? Quibus sacris operationibus Domini nostri, quantumvis venerandis, quantumvis etiam salubribus, non tamen importabatur proprium et quasi specificum exercitium sacerdotii novi atque aeterni.

Omissis igitur illis actionibus, forsitan te converterteris ad verba quaedam Domini, et primo quidem ad illa quae moriens protulit: *Pater in manus tuas commendo spiritum meum*; quibus recitatis, scripsit Eusebius Emesinus: « Spiritus sursum, et « corpus in cruce pro nobis. Obtulit enim « seu ovem quicquid in eo rationem cor- « poris habet » (Fragmentum primum. P.G. 86, 541). At ponderes velim ea quae prudenter de ista voce Christi notat Suarez:

« Neque Christus, in cruce offerens, tale « verbum [ad oblationem sacrificalem ex- « primendam idoneum] protulit, nam si « aliquid hujusmodi fingi potest, maxime « illud: *In manus tuas, Domine, commendo « spiritum meum*; hoc autem magis fuit « deprecantis, quam offerentis » (*De Eucha-*

I. Loci autem ex Eusebio Emesino allati minime is est sensus, ut in illis verbis dominicis reponatur oblatio sacrificalis, sed solum ut ex versiculo citato ostendatur: 1° veritas mortis; 2°, et potissimum, modus mortis, qui videtur Eusebio (viro parum orthodoxo) fuisse sic, ut natura assumens (πνεῦμα = ὄνυμα; = natura assumens: vide col. 537 A et 540 A, simul cum nota editoris 71) separaretur a corpore. Ideoque sermo ille continuabatur immediate quaestioni quam praemiserat: « Quomodo accepistis a « Domino quo pacto Dominus sit mortuus? » Et paullo superius (col. 540-541) jam primum probationem eandem attulerat: « Quid igitur? « annon pro nobis mortuus est Christus? Quo- « modo mortuus est? *Pater, in manus tuas com- « mendo spiritum meum*. Recessit spiritus, man- « sit corpus, sine spiritu mansit corpus. An- « non ergo mortuus est? » Igitur mortuus est;

ristia, disp. 75, s. 2)¹. Praeterquam quod oblatio sacrificalis intellegitur pragmatica, hoc est per modum actionis facienda, non per modum sermonis tantum enuntianda (quanquam sermone potest peragi res illa in qua consistit oblatio: ut infra exponetur).

Confugiesne ad alia verba, quae agonizans in horto fundebat Christus: *Non mea voluntas, sed tua fiat*? Et re quidem vera in illa voce Domini visus est sibi formam oblationis deprehendere Albertus Stöckl (*Das Opfer nach seinem Wesen und nach seiner Geschichte*. Mogunt. 1861, p. 379-380): « Vater, nicht mein Wille « geschehe, sondern der Deine. Das war « das grosse freie Opferwort, mit welchem « der Heiland seinen Leidensgang eröff- « nete, und ihm den Charakter des Opfers « ausdrückte. » Sed primo, ut supra, deest verbis, etiamsi supponantur oblationem intimare, ratio oblationis pragmaticae. Secundo, ne sonant quidem verba illa oblationem: quae debet esse libera et integra offerenti, de bonis scilicet minime Deo obligatis; sed sunt verba consensus in legem quamdam indeclinabilem: *Si possibile est, transeat, ... verumtamen etc. Si non potest transire, ... fiat etc.* Tertio, nulli ex veteribus Patribus aut Doctoribus (quos legerim) occurrit unquam, illis verbis contineri actionem aliquam sacrificalem. Vix autem credibile est nostrae demum aetati innotuisse elementum formale sacrificii dominici.

et mortuus est per discessum spiritus assumptis a corpore assumpto. Quare addit Eusebius in confirmationem, non esse oblatum a Domino spiritum illum, quem moriens commendavit Patri restituendum coelo, sed solummodo corpus, cui uni competit (derelicto jam a spiritu) dici mortuum. « Obtulit enim... quicquid in « eo rationem corporis habet. » In summa, probatur mors et genus mortis, et in illo genere mortis notatur verificari illud quod aliunde fides tradit: sacrificatam esse a Domino carnem, non spiritum divinum. Quare etiam ad mentem istius Eusebii, commendatio spiritus nulla fuit oblatio. Oblatio enim foret ipsius spiritus qui commendatur; at spiritus qui commendatur, est (juxta illum) spiritus divinus, non humanus. Spiritus autem divinus non est oblatum, sed tantummodo corpus humanum. Ergo non in commendatione reponitur oblatio.

Praeterea de verbis, sive in horto sive in cruce prolatis, rursus, ut de gestis illis supra, quaeritur : quid, si demerentur ? an interiret sacrificium ? Vel, e converso, stantibus iisdem, nonne posset tamen deesse morti proprietas sacrificialis (sicut certe defuit morti S. Stephani dicentis : *Suscipe spiritum meum*) ?

Tandem, omissis actionibus vel locutionibus Domini particularibus, convertesne te ad generalem illum complexum gestuum, motuum, sermonum Domini, quibus in decursu passionis satis patefit ipsum se dedisse morti ex quadam obedientia legis divinae in profectum nostrum : unde satis videatur clarere mens et ordinatio sacrificia ? Respondeo interrogando : nonne omnia illa ab horto usque ad calvariam poterant transigi eadem prorsus, quin tamen sacrificium veri nominis ullum offerretur¹ ? Nonne apud martyres omnium temporum, sive post Christum, sive etiam ante Christum, similia reperiuntur, et tamen nulla illorum mors fuit sacrificium nisi improprium, id est metaphoricum ? Porro SACRIFICIUM DEBET EX SESE CLARERE UT TALE : cujus ratio est, quia sacrificium est in genere signi, tanquam locutio quaedam pragmatica, notificans rem invisibilem ; proindeque debet esse per se notum primo. Non est autem per se notum aliquod sa-

crificium, nec proinde aptum signum, nec proinde sacrificium ullum, si sit indeterminatum ex toto se quoad esse sacrificale. Est autem indeterminatum, si potest haberi idem sine sacrificio. Non igitur passio Domini ex complexu isto satis specificatur in genere sacrificii proprie dicti.

Quod autem Dominus enuntiavit aliquando (puta his vocibus *Ego sanctifico meipsum...*), aut Scriptura proclamavit passim, aut Patres tradidere indolem passionis dominicae sacrificalem, ad rem praesentem non pertinet : nam non istiusmodi enuntiationes faciebant ut esset sacrificium, sed fiebant quia erat sacrificium. Est sacrificium igitur etiam seorsim ab illis intimationibus facti. Et si est sacrificium, debet etiam sine ipsis constare ; quia de essentia sacrificii est ut sit per seipsum discernibile, ut dictum est.

Sicut igitur nec particulae eventus, sic nec generalis complexus passionis dominicae, AB HORTO AD CRUCEM, per se exhibet illud unde enascatur aut clareat forma ac proprietas litationis sacerdotalis : quae proinde est requirenda alibi ; ubi scilicet et Scriptura eam commonstrat liquidam, et agnovere Patres Doctoresque veteres constanter. Quare transeundum ad caput sequens².

1. Adverte non identica esse illa duo : dare se morti (quod faciunt martyres et milites), et dare se sacrificaliter Deo in mortem : quod alterum includit rationem alicujus doni et MUNERIS quo MUNERETUR Deus (utique in signum cujusdam deditiois internae). Ratio autem muneris est intrinseca omni vero sacrificio ; nec sine ea sacrificium aut esse aut innotescere potest.

2. Interim vix operae pretium esse videtur, ut discutiatur sententia, quae non raro libellis quibusdam piis inserta reperitur : se obtulisse Christum sacerdotaliter per totam suam vitam, a primo ipso momento quo, ingrediens mundum, dixit : *Hostiam et oblationem noluiti : corpus autem aptasti mihi. Holocaustomata non tibi placuerunt ; tunc dixi : Ecce venio.* (*Hebr.* 10⁵⁻⁷

et *Ps.* 40⁷⁻⁹). Obstat enim primo, quod talis affectus erat in Christo plerumque invisibilis ; immo primis temporibus absolute invisibilis. Secundo, verificabatur in eo ratio oblationis affectivae sed non effectivae. In proposito scilicet et in voto se litabat tunc Christus, sed non in re ; veluti verbis de futuro, sed non de praesente. Nulla igitur actualis fiebat donatio et dedicatio, quanquam intendebatur peragenda aliquando. Nullum actuale contrahebatur foedus cum Deo de peccatis repropitiandis, sed inhiabatur tantum, et (si quando accedebat externa intimatio) praenuntiabatur. Porro non talis oblatio ad verum propriumque sacrificium sufficit ; sed requiritur actualis quaedam donatio de praesente, eaque sensibilis, nec oralis tantum, sed pragmatica.

Elucidatio III.

Christum in coena sacerdotaliter obtulisse suum corpus ad cruentam passionis immolationem, persuadetur primo ex narratione coenae in se considerata.

Ex triptycho Theodorici Bouts.

COENA DOMINI

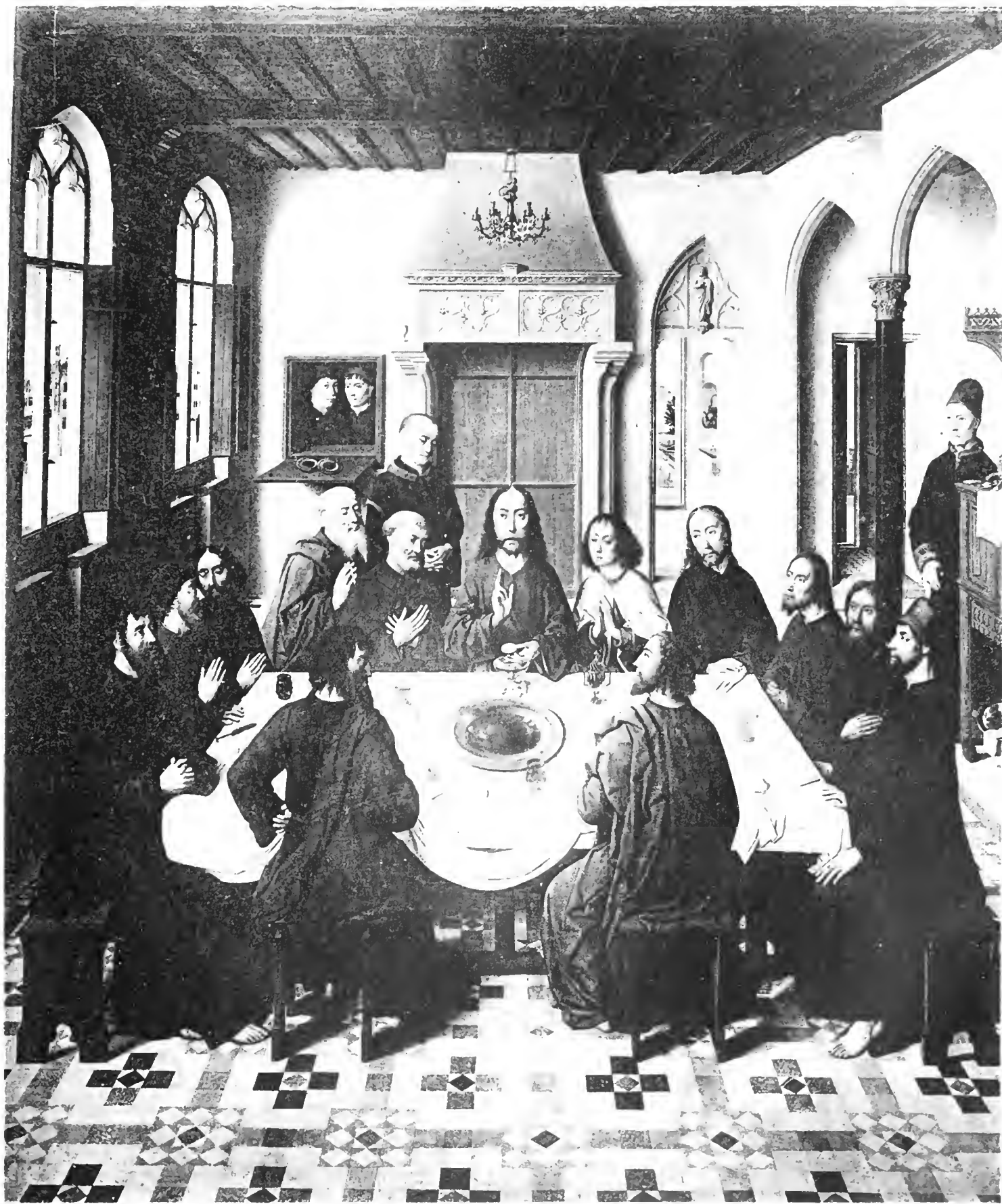
Accepto pane, gratias egit, et fregit, et dedit eis dicens : Hoc est corpus meum, quod pro vobis datur (Luc, cap. 22, vers. 19).

Lovanii, in ecclesia Sancti Petri.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1910

W. L. GARDNER, JR.
Lecturer in Chemistry

CAPUT III.

DE OBLATIONE PASSIONIS PERACTA A CHRISTO IN COENA.

Id nobis est propositi ut ostendatur Christus, in coena effigiem suae passionis conficiens, obtulisse Deo passionis suae veritatem sacerdotaliter. Quod constabit :

Primo ex comparatione coenae cum passione ;

Secundo ex comparatione coenae cum

antiquo foedere atque vetere paschate ;

Tertio ex comparatione coenae cum *Epistola ad Hebraeos*.

Quarto ex comparatione coenae cum promissione eucharistiae ;

¶ *Confirmabitur* deinde ex quibusdam coenae circumstantiis ¹.

1. Testimonio directo accedet indirectum ex dicendis postea (Elucid. XIX, et passim) de NOSTRA celebratione eucharistica ; quam si semel constiterit esse eatenus sacrificium, quatenus in ipsa offeratur a nobis Christus ex passione sua factus hostia, jam retro concludetur in coena esse, pro differentia temporum, oblatum

a Christo suum corpus ut immolandum in passione. Idem enim facimus quod fecit, excepta diversitate quae ex ordine inverso ad passionem oritur : Christo tunc nondum immolato, sed immolando ; nunc jam non immolando, sed immolato.

* *Ad Luc. 19^b ex sequente tabula.*

Negant quidam recentiores critici post Westcott-Hort (*The New Testament in the original Greek*, Introduction, Appendix 1, 2 ed. p. 63 et 64) genuinitatem versiculorum Lucae 19^b-20 τὸ ὑπὲρ ὑμῶν διδόμενον κτλ.

Quocirca primum est exhibendus status quaestionis textualis, qualem, ut par est, a peritis palaeographiae accipimus.

Exhibent 19^b-20 : 1° testes graeci omnes, uno excepto codice Bezae (D), qui bilinguis est ; 2° ex versionibus, syriaca Peschitto, latina Vulgata atque etiam Veteris Latinae testes c q f.

Agnoscunt praeterea 19^b-20, non solum scriptores graeci, Eusebius (*Canones Evangeliorum*. P.G. 22, 1280-1281), Basilius (*Moralia*, Regula 21, c. 3. P.G. 31, 739), Cyril. Alex. (in h. l. P.G. 72, 908-912, coll. 905 C, unde patet ignotos fuisse Cyrillo versiculos 17-18), sed etiam Tertullianus (*Adv. Marcionem*, l. 4, c. 40. P.L. 2, 461), ducens inde argumentum.

Omittunt simpliciter 19^b-20, ex graecis codicibus D, ex latinis autem praeter d, etiam a ff² i l.

Omissis versiculis 19^b-20, ita transponunt versiculos 17-18, ut statim ad 19^a adnectant, latini b e.

Sola dempta ex versiculo 19 institutione ritus (τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν) subrogat pro versiculo 20, simpliciter omisso, eosdem versiculos 17-18 versio syriaca curetoniana.

Syriaca autem sinaitica versiculo 19 integratim exhibito ita subnectit versiculos 17-18, ut 1° inter 19 et 17 inserat ex versiculo 20 illud ὡσαύτως μετὰ τὸ δειπνῆσαι ; 2° inter 17 et 18 inserat illud ex eodem versiculo 20 : τοῦτο ἐστὶ τὸ αἵμά μου ἡ καινὴ διαθήκη.

Textus habes omnes collectos apud Sanday in articulo *Jesus Christ* (D. B. 2, 636-637).

Jam vero ex istis omissionibus totalibus aut partialibus versiculorum 19^b-20 concludunt praefati critici hos versiculos esse interpolatos ex *I Cor. 11* ²⁴⁻²⁵.

Sed obstat illi conclusioni, omninoque suffragatur genuinitati versiculorum 19^b-20, quod :

1° Non est fides adhibenda contra omnes codices graecos (uno D excepto, ubi textus graecus non est independens a textu latino) codicibus versionum, multis quidem, sed non tamen omnibus.

2° Facile explicatur, supposita genuinitate versiculorum, cur exciderint ex quibusdam codicibus ; genuinitate autem negata, vix intellegi potest quomodo in alios codices irrepserint.

Facile, inquam, supposita genuinitate explicatur absentia. Nam a translatoribus habiti sunt pro reduplicatione indebita versiculorum 17-18, ut in b e et syrr (cur sin) patet. Quare etiam VIDEMUS CODICES ALIOS QUOSDAM, PRAESERTIM SYRIACAE PESCHITTHO, UBI RETINETUR 19^b-20, CARERE VERSICULIS 17-18.

Difficile autem explicaretur praesentia, ge-

§ 1. De comparatione inter coenam et passionem.

SECTIO I. — EX SCRIPTURA.

Matth. 26 26-29

Marc. 14 22-25

Luc. 22 15-20

I Cor. 11 23-26

26 Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν λαβῶν ὁ Ἰησοῦς ἄρτον καὶ εὐλογῆσας ἔκλασεν καὶ δοῦς τοῖς μαθηταῖς εἶπεν· λάβετε φάγετε· τοῦτό ἐστιν τὸ σῶμά μου.

27 Καὶ λαβὼν ποτήριον καὶ εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων· πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες·

28 τοῦτο γὰρ ἐστὶν τὸ αἷμά μου τῆς διαθήκης τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυννόμενον εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν.

29 Λέγω δὲ ὑμῖν, οὐ μὴ πῖω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γενήματος τῆς ἀμπέλου ἕως ἡμέρας ἐκείνης ὅταν αὐτὸ πίνω μεθ' ὑμῶν καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς μου.

22 Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν λαβῶν ἄρτον εὐλογῆσας ἔκλασεν καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς, καὶ εἶπεν· λάβετε· τοῦτό ἐστιν τὸ σῶμά μου.

23 Καὶ λαβὼν ποτήριον εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς, καὶ ἔπιον ἐξ αὐτοῦ πάντες.

24 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτό ἐστιν τὸ αἷμά μου τῆς διαθήκης τὸ ἐκχυννόμενον ὑπὲρ πολλῶν.

25 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐκέτι οὐ μὴ πῖω ἐκ τοῦ γενήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὅταν αὐτὸ πίνω καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

15 Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτούς· ἐπιθυμία ἐπεθύμησα τοῦτο τὸ πάσχα φαγεῖν μεθ' ὑμῶν πρὸ τοῦ με παθεῖν·

16 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐκέτι οὐ μὴ φάγω αὐτὸ ἕως ὅτου πληρωθῆ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

17 Καὶ δεξιόμενος ποτήριον εὐχαριστήσας εἶπεν· λάβετε τοῦτο καὶ διαμερίσατε εἰς ἑαυτούς·

18 λέγω γὰρ ὑμῖν, οὐ μὴ πῖω ἀπὸ τοῦ νῦν ἀπὸ τοῦ γενήματος τῆς ἀμπέλου ἕως οὗ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ.

19 a) Καὶ λαβὼν ἄρτον εὐχαριστήσας ἔκλασεν καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων· τοῦτό ἐστιν τὸ σῶμά μου.

b) * τὸ ὑπὲρ ὑμῶν διδόμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

20 Καὶ τὸ ποτήριον ὡσαύτως μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέγων· τοῦτο τὸ ποτήριον ἡ καινὴ διαθήκη ἐστὶν ἐν τῷ αἵματί μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυννόμενον.

23 Ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ ἧ παρεδίδοτο ἔλαβεν ἄρτον

24 καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασεν καὶ εἶπεν· τοῦτό μου ἐστὶν τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

25 Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέγων· τοῦτο τὸ ποτήριον ἡ καινὴ διαθήκη ἐστὶν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι· τοῦτο ποιεῖτε, ὅσάκις ἐὰν πίνητε, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

26 Ὅσάκις γὰρ ἐὰν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ τὸ ποτήριον πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρι οὗ ἔλθῃ.

nuinitate non admissa. Nam primo : si interpolati sunt ex Paulo, cur in omnibus codicibus deest uniformiter, post consecrationem calicis, illud τοῦτο ποιεῖτε κτλ ? Rursus cur aut unde omnibus codicibus formam longiorem exhibentibus irrepserit illud τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυννόμενον ? Se-

cundo : quomodo ad occurrendum difficultati exegeticae (quae juxta nostros adversarios oriebatur in forma breviori ex apparente inversione ordinis inter calicem et panem) potuit fieri a graecis librariis adeo concorditer interpolatio ejusmodi, unde videretur potius augeri

Si inspiciantur illae narrationes coenae, primum occurrit, quod cruenta quaedam mors in conspectu ponitur verbis atque rebus designantibus corpus et sanguinem separatim. Ipsa enim corporis et sanguinis divisa mentio ac repraesentatio, potissimumque designatio sanguinis ut fusi, corporis ut traditi, occisionem apprine innuunt.

Secundo, ratio quaedam adnectitur propitiatoria in his verbis : *pro nullis*, τὸ περὶ πολλῶν ἐχρυσνόμενον (*Matth.*, v. 27), et praesertim cum praepositione ὑπὲρ, τὸ ἐχρυσνόμενον ὑπὲρ πολλῶν (*Marc.*, v. 24); — *pro vobis*, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν (*I Cor.*, v. 24); —

difficultas quam minui : duplicato jam calice ?

3° Rem tandem perspicienti apparet postulari formam longiorem ordine atque serie sententiarum propter duo : *primo*, ut quemadmodum binario illi 15-16 respondet binarium 17-18, sic versui 19 respondeat 20; *secundo*, ut paschati legali et figurativo opponatur novum atque verum pascha, eo modo qui dicendus est in Elucidatione IV.

Quare praeter catholicos fere omnes, inter quos nominandi sunt potissimum Berning (*Die Einsetzung der heiligen Eucharistie*, 1901, p. 25-47), P. Batiffol (*Etudes d'histoire et de théologie positive*, 2e série³, p. 22-28), Lebreton (art. *Eucharistie* in *Dictionnaire apologetique*, col. 1553-1554), Ruch (art. *Eucharistie d'après la sainte Ecriture*, in D. T. C. col. 1073-1077) : servant textum integrum multi acatholici, etiam rationalistae. Sic inter Gallos : J. Réville (*Les origines de l'Eucharistie*, 1908, p. 98-102); Goguel (*L'eucharistie des origines à Justin martyr*, 1910, p. 108-117). Inter Germanos : Weizsäcker (*Das apostolische Zeitalter der christlichen Kirche*², 1892, p. 575 sq. — implicite —); Jülicher (*Zur Geschichte der Abendmahlsfeier in der ältesten Kirche*, in *Theologischen Abhandlungen C. v. Weizsäcker gewidmet*, 1892, p. 325, n. 1. : « Doch halte ich die beiden Verse aus äusseren und inneren Gründen für echt lukanisch, und ihre Streichung für einen methodischen Fehler »; Schultzen (*Das Abendmahl im N. T.*, 1895, p. 18); R. A. Hoffmann (*Abendmahlsgedanken Jesu Christi*, 1896, p. 9-21 : « Wir müssen, nach allem dem, die Westcott-Hortsche Streichung von 19^b und 20 als äusserst prekär ablehnen. Es würde durch dieselbe ein absolut unverständlicher Text entstehen; andrerseits ist der Fortfall der Verse in den bezl. Handschriften durchaus erklärlich »; quondam C. Clemen (*Der Ursprung des hl. Abendmahls*, 1898, p. 21-22); Holtzmann (*Handcommentar zum Neuen Testament, Die Synoptiker*³, p. 409); Tischendorf-Gebhardt; Nestle; W. Lارفeld (*Griechische Synopse der vier neutestament-*

annexa potissimum illa clausula : *in remissionem peccatorum* (*Matth.*, v. 27).

Ex his consequitur, sacrificale aliquid agi, ita ut quamvis nihil efficiatur cruenti, cruenti tamen aliquid involvatur. Passio scilicet Christi in medio est, implicata ritui incruento, cum utilitate quadam propitiatoria.

His terminis contineri oblationem incruentam cruentae immolationis, nunc est distinctius exponendum.

Dico igitur *primo* : MACTATIONEM aliquam Christi haberi in coena MERE REPRESENTATIVAM.

Dico *secundo* : in repraesentatione illa

lichen Evangelien 1911); H. von Soden (*Die Schriften des Neuen Testaments*, 2 Teil, 1913, p. 369). Inter Anglos, Scrivener (*Introduction to Crit. of N. T.*, 1874, p. 579 sq. coll. p. 482), jam ante Westcott-Hort integro loco discusso, pro textu recepto stabat. Hodie Plummer, (art. *Lord's supper*, D. B. 3, 146, et *A critical and exegetical commentary on the Gospel according to S. Luke*⁴, p. 496-497) non audet rejicere genuinitatem loci propter maximum pondus externorum testimoniorum (« the « overwhelming external evidence of almost « all M.S.S. and Versions. » *Commentary*, p. 496), sed rem mavult in dubio relinquere.

Contra genuinitatem loci steterunt : apud nos, Loisy (*L'Evangile et l'Eglise*², p. 115-116; *Autour d'un petit livre*, p. 237-238; *Les évangiles synoptiques*, t. 2, p. 526-528). Extra Galliam : Brandt (*Die evangelische Geschichte und der Ursprung des Christentums*, 1893, p. 301); Erich Haupt (*Ueber die ursprüngliche Form und Bedeutung der Abendmahls Worte*, 1895, p. 6-9); B. Weiss (*Die Evangelien des Markus und Lukas*, 1901, p. 634); Zahn (*Einführung in das Neue Testament*², t. 2, p. 359-360); Andersen (*Das Abendmahl*², p. 37); Franz Dibelius (*Das Abendmahl*, 1911, p. 97-101); nuperque, mutata sententia, C. Clemen (*Der Einfluss der Mysterienreligionen auf das älteste Christentum*, 1913, p. 19). Interim apud Anglos, Sanday (loc. cit.) et J. Armitage Robinson (art. *Eucharist*, in Cheyne, *Encyclopaedia Biblica*, 2, col. 1418-1419).

A supralaudatis auctoribus multi alii allegantur, quorum opera prae manibus habere non licuit.

Addendum tandem, contra genuinitatem solius versiculi 22²⁰ stetisse Spitta (*Zur Geschichte und Litteratur des Urchristentums*, I, 1893, p. 297-298).

Adverte interea : etiamsi textus non esset genuinus, fore tamen theologo licitum illinc ducere argumentum, non quidem scripturisticum, sed utique traditioni innixum.

mactationis futurae haberi aliquam Christi OBLATIONEM.

Dico *tertio* : oblationem hanc involvi non repraesentativam tantum aut apparentem, sed REALEM PRAESENTEMQUE.

Dico *quarto* : oblationem fieri hostiae AD IPSAM IMMOLATIONEM VERAM quae repraesentatur futura.

Uno verbo : in imagine alicujus immolationis offertur hic et nunc Christus ad immolationem cujus fit imago.

Assertum primum. Habetur mactatio mere repraesentativa.

Sonant quippe verba super panem et vinum prolata mortem, eamque cruentam ; at patet ipso tempore quo Christus loquitur, quamvis praesens inducatur corpus et sanguis, tamen nullam peragi occisionem. Repraesentatur igitur mactatio Christi, sed non fit. Quare dicenda est in coena immolatio Christi non haberi ulla nisi mere similitudinaria seu repraesentativa, consistens in vi symbolica, quae speciebus visibilibus accrescit ex orali designatione, respectu corporis ut traditi ad mortem, et sanguinis ut ex corpore profluentis.

Assertum secundum. Habetur aliqua oblatio.

Ad oblationem constituendam dictum est sufficere, si ritu quodam sensibili se prodat voluntas directiva doni in Deum.

Porro in coena voluntarius totus apparet ritus : quem non sua sponte solum aggreditur Christus, sed et persequitur lubens¹, et commendat apostolis iterandum.

Speciatim, instaurans foedus (διαθήκη) ostendit se volentem (omnino enim contractus voluntarius sit oportet), et potissimum datio (διδόμενον) fidem facit libertatis sicut et liberalitatis.

Manifestatur vero doni in Deum directio, cum ex praemissa gratiarum actione et benedictione (εὐχαριστήσας, εὐλογήσας) super

ista sua dona ac data (panem et vinum dico), tanquam εὐχαριστήρια, id est munera Dei Deo reddenda ; tum praecipue ex deditione ipsa corporis, non quidem apostolis facta, sed *pro* apostolis, utique Deo in hostiam ; atque ex libatione sanguinis *pro* apostolis, vel *pro multis*, in remissionem peccatorum, quibus erga justitiam Dei obligati eramus ad poenam, quam tollit, solvens Deo pro nobis pretium, victima piacularis. Hinc destinatio maxime doni ac pretii in Deum munerandum et placandum.

Assertum tertium : Habetur aliqua oblatio vera et praesens.

Oblatio dico primum *vera*. Est quippe ibi quaedam oblatio apparens tantum, et est quaedam oblatio vera. Apparens est oblatio panis et vini, vera est oblatio corporis et sanguinis. Apparet, dico, oblatio panis et vini, nec fit. Id est, Christus extrinsecus se habet quasi offerens Deo εὐχαριστήρια panis et vini, ad instar Melchisedech. « Quando enim panem et vinum « manibus acceptum ostendit Deo et Patri, « tanquam dona illa ei offerens et dedicans, « exhibebat » (Nicolaus Cabasilas, *Liturgiae Expositio*, c. 2. P.G. 150, 377), ut supra dictum est. At non ipsa offerebat, quae in articulo sacramentalis coenae jam non erant, cum diceret Christus, non : hic est panis, sed : *hoc est corpus*, nec : hoc est vinum, sed *hic est sanguis*. Non igitur panem offerebat, quippe qui non esset ; nec vinum offerebat, quippe quod non esset ; sed offerebat, si quid offerebat, id quod esse dicebat : corpus suum et sanguinem suum. Apparens igitur tantum erat oblatio panis et vini ; in ea latebat sensibus, aperiebatur autem fidei, oblatio corporis et sanguinis. Haec igitur non erat, sicut illa, mera effigies alicujus donationis secretioris, sed erat ipsa substantialiter quaedam donatio vera et realis.

1. Voluntarietatem apte commonstrat ex gratiarum actione Moses Bar Kephā (IX s.) in *Explanationem mysteriorum oblationis*, ed. et transl. angl. R. H. Connolly et H. W. Codrington (*Two Commentaries on the Jacobite Liturgy*, Oxford, 1913, p. 52). « By that *He gave thanks*,

« He declared...to us...that He assents to the « will of the Father — for *thanksgiving is assent* « — as though He said : I assent to thy will, « o Father, that I receive suffering and death « for the human race. »

Rursus ita vera erat ista oblatio corporis et sanguinis, ut non praenuntiaretur aut promitteretur tantum, sed jam hic et nunc efficeretur. Hoc est, jam actualiter Christus tradebatur in Dei mancipium et census : *praesens* agebatur oblatio.

Quod dupliciter constat.

Constat enim *primo* ex eo quod corpus non dicitur datum iri, sed nunc dari (*διδόμενον*)¹. Nunc ergo peragitur donatio seu traditio rei ad Deum, in qua consistit oblatio.

Constat *secundo* ex eo quod 1°) exercetur quaedam actio propitiatoria de praesente, quae 2°) sine praesente oblatione sacrificali nequit omnino consistere.

1°) Quod enim actio propitiatoria sub hic et nunc exercetur, colligitur tribus modis :

1. Oblationem sacrificalem quamlibet volens a coena remove Renz (*op. cit.* t. 1, p. 120-141), vim participiorum praesentium, contra sententiam communiorem nostrorum apologetarum, inde contendit extenuare, quod verba sacramentalia referenda sunt ad immolationem passionis veram atque cruentam. Quanquam defendit omnino veritatem oblationis sacrificalis in coena factae cl. Lebreton (art. *Eucharistie*, in *Dictionnaire apologétique*, col. 1564), tamen et ipse negat vim argumenti ducti ex participiis praesentibus, remittens ad sanctum Joannem Chrysostomum (*In Matth.* hom. 82. P.G. 58, 738 sq.), qui dum de datione et effusione illa disserit, omnia ad passionem refert. At equidem putarim nil contra vim praesentialem verborum, ex eo quod ad passionem spectent, posse inferri, siquidem praesentem exprimunt oblationem ad passionem futuram, ut mox in asserto quarto constabit; est enim *διδόμενον* interpretandum : quod « datur ad mortem », ut in *Gal.* 1⁴ et *Rom.* 8³² (Cf. Holtzmann, *Handcommentar zum Neuen Testament, Die Synoptiker* 3, p. 409). Quare τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυννόμενον ut immolationem aliquam repraesentativam praesentem importat, ita denotat praesentem deputationem ad immolationem realem futuram. Sicque verba spectant ad passionem, et nominant aliquid in coena transactum.

2. Attamen videtur Patri Knabenbauer (*Commentarius in Evangelium secundum Lucam*, in. h. l., p. 574-575) referendum grammaticaliter τὸ ἐκχυννόμενον non ad ποτήριον, sed ad ἀίματι (quasi forte subintellegatur inter nomen et appositionem : ὅ ἐστι). Quocirca remittit ad *Apocalypsim* 1⁵ et 2²⁰. Quibus locis reperitur quidem aliquid simile, sed ita ut adsint pro illa constructione ex contextu excusationes quae apud Lucam desiderantur. In priore enim *Apocalypseos* loco. ὁ μίρκτος videtur aliquantulum se

Primo modo *generaliter*, ex participiis praesentibus ubique in ejus enuntiatione adhibitis :

τὸ ὑπὲρ ὑμῶν διδόμενον (*Luc.*, 22¹⁹),
τὸ ἐκχυννόμενον ὑπὲρ πολλῶν (*Marc.*, 14²⁴),
τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυννόμενον εἰς ἄφρεσιν ἀμαρτιῶν (*Matth.*, 26²⁸), quibus satis ostenditur nunc aliquid patrari pro nobis, nunc poni aliquid nobis proficuum, nunc efficaciam aliquam exeri salutarem, nunc fieri propitiationem.

Colligitur altero modo *specialiter*, ex eo quod non solum sanguis, sed calix ipse dicitur effundi pro nobis (τοῦτο τὸ ποτήριον... τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυννόμενον *Luc.*, 22²⁰), quae calicis, ut talis, partes propitiatoriae non possunt nisi ad praesens tempus referri, cum deinceps nullus sit in decursu passionis futurus calici fundendo locus ².

habere parallelo modo ad praevium illud ὁ ὢν κτλ (v. 4); in posteriore autem, ἡ λέγουσα habet aliquam umbram justificationis in membro subsequente διδάσκει κτλ. At illis locis alii possunt addi ex *Apocalypsi* similes (9¹⁴ et 14¹²) quorum fatenda est nulla posse talis ratio reddi. Nihilominus respondendum est in *Apocalypsi* tales constructiones non esse nisi casus particulares generalis indifferentiae auctoris respectu grammaticae concordantiae casuum (*Apoc.* 1⁴, 4¹, 4⁷⁻⁸, 5⁶, 9¹³, 11⁴, 13¹¹⁻¹⁴, 14¹⁹, 17³, 19¹, 21⁹) ; in quo parificatur ejus stylus cum lingua coetaneorum multorum minus exeultorum, qualis in aegyptiis papyris nuper in lucem editis exhibetur (Cf. Moulton, *Grammar of N. T. Greek*, p. 9). Talis autem non solet esse lingua *Lucae*. Quare sine haesitatione pronuntiat Viteau (*Étude sur le grec du N. T. — Sujet complément et attribut*, p. 102) secundum grammaticalem connexionem τὸ ἐκχυννόμενον referri ad ποτήριον, per metonymiam illud explicans. Cui consonat Zorell (*Novi Testamenti Lexicon Graecum*, s. v. ἐκχέω). Nec aliter sentiunt Plummer (*Commentary*, p. 499) aut Holtzmann (*op. cit.* p. 410) aut Goetz (*Die heutige Abendmahlsfrage*², p. 148). Quorum ne suspicari quidem videtur ullus aliam fieri potuisse hujus loci grammaticalem constructionem. Quod si vix tibi credibile videtur posse ἐκχυννόμενον praedicari grammaticaliter de vase potius quam de liquore, jam suppetunt nobis ex ipsa *Apocalypsi* sex exempla locutionum in quibus verbum ἐκχέω (cui ex inusitato ἐκχύνω, respondet participium praesens passivum ἐκχυννόμενος) relate ad ipsum vas usurpatur : ἐκχέετε τὰς φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ θεοῦ εἰς τὴν γῆν (*Apoc.* 16¹, cf. 16^{2, 4, 8, 10}). Ceterum etiamsi esset in sententiam Patris Knabenbauer prorsus singularem descendendum, tamen non deperiret nobis nisi unum argumentum subsidiarium.

Colligetur idem tertio modo, *indirecte*, ex ratione novi foederis, quod hic et nunc concluditur, ut ostendatur infra in Elucid. IV : unde consequitur nostram propitiationem *feri* sub hic et nunc.

2°) Quod autem actio sub hic et nunc propitiatoria omnino arguit oblationem actualem de praesente, ideo pro certo tenendum est, quia vis propitiatoria proprie inhaeret ipsi sacrificio, non autem illius praenuntiationi aut praefigurationi aut promissioni merae ; sacrificium autem nullum est sine oblatione actuali victimae, sive immolatae, sive immolandae¹.

Assertum quartum : Habetur oblatio ad immolationem illam veram quae repraesentatur futura.

Quod constat cum indirecte, tum directe.

Constat *indirecte*, ex eo quod nisi Christus offeratur ad immolationem illam veram quae futura repraesentatur, intellegendus

erit oblatus ad meram imaginem immolationis, quae nulla est immolationis veritas. At nisi oblatio sit hostiae ut vere vel immolatae vel immolandae, nullum est verum sacrificium ; nec, si desit sacrificium, potest exseri praesens ulla vis propitiatoria. Jam vero ostensum est vim propitiatoriam hic et nunc exseri ; ergo oblatio fit Christi ut vere in passione immolandi.

Constat vero idem *directe* dupliciter.

Manifestum est enim *primo*, eo ipso ad realem mactationem deputari corpus, eo ipso sanguinem ad realem pro nobis effusionem, quod sanguis coram Deo² effunditur a Christo similitudinarie, et similitudinarie corpus mactatur. Symbolica enim effusione sanguinis, symbolica mactatione corporis, symbolica eruentatione carnis dominicae, non solum promittitur vera corporis mactatio, vera sanguinis effusio ; non solum vovetur³ victima Deo, sed jam

1. Congruè Augustinus, super illud Psalmi 129⁴ : *Quoniam apud te propitiatio* : « Et quae est ista propitiatio nisi sacrificium ? Et quod est sacrificium, nisi quod pro nobis oblatum est ? Sanguis innocens fusus delevit omnia peccata nocentium » (P.L. 36, 1697).

2. *Coram Deo* inquam, siquidem non solum interpellat Christus Deum voce laudis atque gratiarum actionis, sed et propitiatorium demonstrat opus quod agitur.

3. Nisi accipiatur vox *vovere* sensu illo classico quo apte dicitur victima voveri (id est sacrari) oblatione, immolatione autem devoveri (id est desacrari).

Quocirca non omittenda videntur, quanquam notissima, illa quae disserit J. de Maistre occasione accepta ex sacrificiis humanis (quavis circa originem humanorum sacrificiorum major sit hodie dubitandi locus quam tunc apparuit).

« Il y a grande apparence que les premières victimes humaines furent des coupables condamnés par les lois ; car toutes les nations ont cru ce que croyaient les Druides au rapport de César (*De Bello Gallico*, 6, 16) : que le supplice des coupables était quelque chose de fort agréable à la Divinité. Les anciens croyaient que tout crime capital, commis dans l'État, liait la nation, et que le coupable était sacré ou voué aux dieux, jusqu'à ce que, par l'effusion de son sang, il eût délié et lui-même et la nation.

« On voit ici pourquoi le mot *sacré* (*sacer*) était pris dans la langue latine en bonne et en mauvaise part, pourquoi le même mot dans la langue grecque (*ἅγιος*) signifie également ce qui est saint et ce qui est profane ; pourquoi

« le mot *anathème* signifiait de même tout à la fois ce qui est offert à Dieu à titre de don, et ce qui est livré à sa vengeance ; pourquoi enfin on dit en grec comme en latin qu'un homme ou une chose ont été *désacrés* (expiés) pour exprimer qu'on les a lavés d'une souillure qu'ils avaient contractée. Ce mot de *dé-sacrer* (*ἀφοσιῶν*) semble contraire à l'analogie : l'oreille non instruite demanderait un *re-sacrer* ou *sanctifier* ; mais l'erreur n'est qu'apparente, et l'expression très exacte. *Sacré* signifie dans les langues anciennes ce qui est *livré à la Divinité*, n'importe à quel titre, et qui se trouve *lié*, de manière que le supplice *dé-sacre*, *expie*, ou *délie*, tout comme l'absolution religieuse.

« Lorsque les lois des XII tables prononcent la peine de mort, elles disent : *sacer esto* (qu'il soit sacré) ! c'est-à-dire *dévoué*, ou pour s'exprimer plus correctement, *voué* ; car le coupable n'était, rigoureusement parlant, *dé-voué* que par l'exécution » (*Eclaircissement sur les sacrifices*, ch. 2).

Huc pertinet quod saepe apud Vergilium victimae aris impositae vocantur *vota*, v. g. « Lustramurque Jovi votisque incendimus aras » (*Aeneid.* 3, 279) ;

et saepe dicuntur dii votis vocari, votis dico non casu ablativo sed dativo ; hoc est in vota seu victimas invocatur illorum descensus seu gratia.

Nec aliter saepe in lingua ecclesiastica : sive Patrum, ut Augustini (*in Ps.* 61²⁷. P. L. 36, 178 : « Vota mea reddam coram timentibus eum » — Quae sunt vota sua ? Sacrificium quod obtulit Deo ») ; sive Liturgiarum, ut, in post-communione festi s. s. Nominis Jesu (« Omnipotens aeternus Deus, qui creasti et redemisti nos, respice propitius vota nostra »).

actualiter sacratur Deo in ordine ad veram illam effusionem et mactationem futuram. Sicut Christus igitur hic et nunc transferatur in Dei mancipium, sic jam suae addicitur passioni. Ergo in ipsa immolatione repraesentativa (quam recte nuncupaveris symbolicam, sacramentalem, mysticam)¹ actualiter quaedam perficitur oblatio Christi ad immolationem cruentam.

Quod eo evidentius postmodum (Elucid. XIII) fiet, quod ostendetur corpus Christi habuisse in sacrificio dominico partes altaris. Dum igitur Christus cruentat ipse sacramentaliter altare suum, eo ipso (cf. Elucid. I) gerit se magnum sacerdotem offerentem Deo in mysterio vitam suae hostiae.

Manifestum est *secundo* non aliter potuisse intellegi, quod a Christo dicebatur corpus suum *pro nobis* dari, nisi daretur ad mortem.

Quare omni ex parte adigimur ad dicendum corpus et sanguinem Christi esse in incruenta passionis imitatione ad cruentam passionis perpassionem obligatum erga Deum; aliis verbis, esse in ritu illo mysticae immolationis ipsam passionis hostiam, ut talem, oblatam Deo a Christo sacerdotaliter².

Recapitulatio.

Apparuit in coena Christus quasi dans Deo panem et vinum; et per hoc manifestavit se dare Deo aliquid: non quod apparerat, sed quod latebat; non panem, sed quod loco panis se aiebat manibus gestare, corpus scilicet suum; non vinum, sed quem in calice se loco vini aiebat miscuisse, sanguinem suum. Dabat corpus; dabat san-

guinem; seorsim utrumque, quantum ad significandi modum speciebus et verbis inditum. Dabat se in effigie mortis; dabat se pro nobis in mortem, atque per mortem se dabat Deo hostiam.

Cum autem dicitur Christus dedisse se in hostiam Deo, sensus non est solum intimatam esse a Christo talem sui deditioem sermone. Immo sicut in omnibus sacrificiis veri nominis generatim, sic in sacrificio redemptionis, oblatio ritualis, significativa voluntatis oblativae internae, consistebat, non in mera hujus voluntatis intimatione orali, utputa voce *offero* aut simili aliqua; sed in RITU QUODAM LITURGICO, adhibito ab ipso liturgo, quo se, respectu hostiae immolandae, proderet PRAGMATICE voluntas actualis Deo munus tradendi ac consecrandi. Fuit quidem ritus eucharisticus complexus quidam rerum et verborum, sed talis ut verba non per se sola integrarent oblationem Deo factam, sed solummodo demonstrarent (ac efficerent) praesentiam corporis ac sanguinis sub speciebus panis et vini in ordine ad repropitianda peccata. Qualis praesentia verbis importata constituit in coena ritum oblativum, quo actualiter Christus mancipabatur Deo in hostiam, deputatus morti pro nobis piaculari.

SECTIO II. — IDEM ARGUMENTUM EX TRADITIONE.

Priusquam Patres lustrentur, praenotandum est unum. In rebus quas nulla exagitavit controversia cum haereticis, non ita saepe Patres suas sententias protulere illo modo didactico ac peremptorio qui veluti compelleret intellectum, dum

1. Recte J. Wilhelm et T. S. Seannell, *A Manual of Catholic Theology*, vol. 2. London 1898, p. 456: « We use the term *mystical* in « reference to the mystery in which the effusion « takes place; it is opposed to *real*, and EQUI- « VALENT to REPRESENTATIVE, commemorative, « or relative. » Revera correspondet stricte voci *sacramentalis*, pro quanto sacramentum sumitur proprie pro signo quodam sacro: adeo ut immolatio mystica sit immolatio penes signum seu penes sacramentum.

2. Quare recte et textus graecus ubique

adhibet praesens tempus (*διδόμενον ἐκχυνόμενον*), et latinus versionis vulgatae textus, quanquam retinet praesente tempore *quod pro vobis datur* (*Luc.*), tamen futuro tempore enuntiat effusionem *effundetur* (*Matth. Marc.*), *fundetur* (*Luc.*). Praesens enim tempus praesentem denotat immolationem repraesentativam in qua fit oblatio ad immolationem realem denotatam per tempus futurum. Unde verum habet utraque lectio, ita ut una ex altera accipiat lucem, majorem tamen ex graeca latina.

sensus ita se prodit ut nulli jam effugio remaneat locus. Exceptis igitur locis paucioribus qui vel seorsim sumpti fidem faciant sententiae auctoris, in reliquis hoc est theologi munus, ut referatur sincere quae sit sententiae directio magis obvia, quidve nobis veluti sponte offerat ac suggerat litera sibi permissa. Quod si in innumeris casibus inveniantur semper testimonia collineare in eundem intellectum, nec ullum testimonium in alteram partem videatur potius inclinare, hinc in determinanda mente Patrum communi argumentum suppeditat non leve, innixum scilicet illi « cumulativae probabilitati », quam ostendit cardinalis Newman posse transcendere genus opinionis, ut generetur certitudo: ex impotentia scilicet aliter explicandi universalem ac constantem indiciorum conspersionem, nisi Patres admittantur fuisse certa quadam sententia imbuti. Crescet autem certitudo, si praedicationi Patrum accesserit (ut fert casus in rebus eucharisticis) consensus Liturgiarum similis. Quod monitum erit prae oculis habendum cum in hac tum in sequentibus Elucidationibus, usque dum perveniamus ad missam explorandam (Elucid. XIX sq.); cui quia Patres magis immorati sunt, ideo etiam vividior fiet lux, retro in coenam diffundenda.

ARTICULUS I. — TESTIMONIA INDIRECTA.

Primo. In coena esse oblatum sacrificium ipsum passionis innuunt indirecte Patres, cum, distincta sacrifice (seu oblatione) ab occisione (seu mactatione), haec ita tribuitur Judaeis deicidis, ut illa Christo reservetur consecranti panem et vinum in coena.

Ita apud sanctum Ephraemum (*Hymni Azymorum*, hymn. 2, ed. Lamy, t. 1, p. 576-578) :

Str. 2

« Sciens agnus veritatis sacerdotes rejectos
« et sacrificatores pollutos sibi non sufficere,

1. Notandum est quomodo, cum sermo sit de sacrificio oblato in coena, absolute loquatur Augustinus de sacrificio Christi; non quasi quoddam sacrificium indicans aliud ab illo quo noscitur Christus nos redemisse; sed simpliciter

« FACTUS EST SUO CORPORI SACERDOS ET
[SACRIFICATORUM PRINCEPS.

Str. 3

« Sacrificatores populi NECARUNT PRINCI-
[PEM SACRIFICATORUM

« Sacrificator noster, victima factus, sa-
[crificio suo

« abolevit victimas, et expandit auxilia sua
[quocumque locorum.

Str. 5

« Nullus agnus agno coelesti major.

« Cum sacerdotes terrestres essent et agnus
[coelestis,

« ipse sibi fuit victima et sacerdos.

Str. 6

« Digni quippe non erant sacerdotes polluti

« OFFERRE AGNUM immaculatum, victimam
[pacificam,

« quae coelo et terrae pacem afferebat san-
[guine suo omnia pacificante.

Str. 7

« PANEM FREGIT manibus suis in sacra-
[mentum sacrificii

« corporis sui; CALICEM MISCUIT in sacra-
[mentum oblationis sanguinis sui.

« IPSE SIBI SACRIFICIUM OBTULIT sacerdos
[propitiationis nostrae.

Str. 8

« Induit sacerdotium Melchisedech ipsius
[figurae.

« Is victimas non praestitit, sed panem et
[vinum obtulit.

« Abolitur est antiquum sacerdotium, non
[supersunt libamina. »

Secundo. Eadem innuitur fortasse doctrina, cum, ex parte nostra, exhibetur perpessio martyrii ut adimpletio convivii eucharistici: quo aequaliter videtur confirmari, ex parte Christi, fuisse passionem adimpletionem coenae immolationem.

Sic Augustinus: « Videamus, inquit, « audiamus adhuc Dominum: *Vota mea reddam coram timentibus eum.* Quae sunt « vota sua? SACRIFICIUM QUOD OBTULIT « DEO¹. Nostis quale sacrificium? No-

praedicans « sacrificium quod obtulit Deo »: quasi uno ejus sacrificio existente. Cf. Karl Adam, *Die Eucharistielehre des hl. Augustin*, 1908, p. 73.

« runt fideles vota quae reddidit coram
 « timentibus eum : nam sequitur : *Edent*
 « *pauperes et saturabuntur*. Beati pauperes,
 « quia ideo edunt ut saturentur : edunt
 « enim pauperes ; qui autem divites sunt,
 « non satiantur, quia non esuriunt. Come-
 « dent pauperes : inde erat piscator ille
 « Petrus, inde erat alius piscator Joannes
 « et Jacobus frater ipsius, inde etiam erat
 « publicanus Matthaeus. De pauperibus
 « ipsi erant, qui comederunt et saturati
 « sunt, TALIA PASSI QUALIA MANDUCA-
 « VERUNT. COENAM SUAM DEDIT, PASSIO-
 « NEM SUAM DEDIT : ille saturatur, qui
 « imitatur. Imitati sunt pauperes : ipsi
 « enim sic passi sunt, ut Christi vestigia
 « sequerentur » (*In Ps. 21²⁷*. P.L. 36, 178).

Tertio. Huc etiam pertinet quod coenae ipsi sublatio peccati, quod est opus redemptionis, aliquando disertis verbis tribuitur. Exemplum habes apud Gregorium Na-

1. Aequivalet apud mediaevales nostros, istud Amalarii (*De ecclesiasticis officiis*, l. 1, c. 12. P.L. 105, 1023) : « Gratias egit, ob hoc nimirum
 « quia vetera transitura, et futura fuerant omnia
 « nova. Lex non solvebat peccata, sed puniebat.
 « Christus IN QUINTA FERIA veteri legi finem
 « dat, PECCATA ABSOLVIT » (Conferatur ibid. c. 12 et 23).

Pariter Joannes, Abrincensis primum episcopus, deinde archiepiscopus Rotomagensis, in suo libro *De officiis ecclesiasticis*, dum coenam dominicam describit, haec habet : « MYSTERIUM
 « GERI DISPOSUIT, QUO PECCATORUM VULNERE
 « SAUCIATI, et virtutum robore debilitati, SA-
 « LUTI AETERNAE RESTITUERENTUR, et fugatis
 « peccatorum tenebris, veram in cordibus pacem
 « ferentes, fidei lumine illuminarentur. Ipsa
 « enim die, veteri legi quae peccata puniebat
 « finem dedit et primum sacrificium corporis
 « et sanguinis sui, quo peccata tolluntur, ins-
 « tituit » (*De Off. eccl.* P.L. 147, 49). En unitatem coenae et passionis. In coena peragitur jam a Christo mysterium nostrae reparationis. Redemptio nostra efficitur per istud ipsum sacrificium corporis et sanguinis Christi. Sacrificium igitur crucis in coena jam agitur.

2. « *A mane* igitur, hoc est a primis hujus saeculi temporibus, mors depasta est eos qui in terra erant, usque ad horam prandii [juxta LXX],
 « hoc est usque ad mensae tempus. Ubi enim
 « advenit nobis sanctae mensae tempus, nimirum illius in Christo ac mysticae, in qua panem illum manducamus de coelo vivificum, mors, quae prius erat terribilis ac insuperabilis, destructa est (*I Cor. 15²⁶*), Deo repropitiato...
 « Eripuit igitur nos Christus, qui in persona Davidis intelligitur. Nam cum videret a

zianzenum, cum inter ceteras judaici ritus circumstantias hanc etiam typice illustrat, quod vorandus esset agnus ad vesperam : « A nobis vorabitur agnus. Ad vesperam quidem, quia in fine saeculorum Christi passio : siquidem et PARTICEPS EST SACRAMENTI CUM DISCIPULIS IN VESPERA, DISCUTIENS CALIGINEM PECCATORUM » (*Or. 45 in sanctum Pascha*, n. 16. P.G. 36, 644). Vides quomodo non solum vespertinum passionis tempus explicet per horam coenae vespertinam, sed etiam quomodo ipsa coena dicatur Christus peccatorum effecisse remissionem¹.

Eodem redit, ni fallor, si dicatur mors debellata per coenam (siquidem Christus, teste Paulo, sacrificio eodem et profligavit mortem et destruxit peccatum). Porro illud patefacit Cyrillus Alexandrinus (*De adoratione in spiritu et veritate*, 3. P.G. 68, 285-293)², exemplo ducto ex

« morte consumi terricolae, factus est advocatus pro nobis apud Patrem : offerebat enim seipsum pro nobis, ac morti se sponte subiecit, cohibuitque exterminatorem... Per aream intelleges Ecclesiam... Quam spiritualem aream, Ecclesiam inquam, emit Christus quinquaginta siclis, hoc est non exiguo pretio (seipsum namque dedit pro ea) ; in eaque fixit altare. Gumque autem ipse sit liturgus [*ἱεροουργός*] (factus est enim pontifex), ipse etiam victima, obtulit seipsum (ut [factum erat a Davide] in imagine et typo vituli tritulantis), et factus est holocaustum et hostia pacifica... Excitato autem altari, super quod imponeretur et pacifica victima et holocaustum, soluta est afflictio : exaudivit enim Dominus terram, et cohibita est ruina. Dum enim Christus se pro nobis litat [*ἱερατεύσαντος*], destructa est mors, atque interitus sublatus est... Quod autem dictum est altare parvum quidem ab initio fuisse, sed auctum esse postea, designat futuram suis temporibus progressionem evangelii, atque sanctarum Ecclesiarum angustias quidem pristinas, amplificationem autem ulteriorem : dilatantur enim quodammodo in dies altaria, dum adduntur Ecclesiis prioribus aliae, atque populi in immensam multitudinem crescunt, qui per sacrificium in Christo [actum] redempti sunt, ipsum [Christum] habentes pro liturgo et victima sancta, suaveolentoque purgamento ac veluti altari admirabili. » An dubitaveris quin hic eucharistia proponatur, in qua et Christus litaverit seipsum pro nobis redimendis afficiendum morte, et Ecclesia idem nostrae redemptionis pretium ac pignus frequentet assidua ministratio atque oblatione ?

David cohibente Exterminatorem per hostiam, quam in area, magno pretio empta, obtulit super altare, quod extruxit ipse quidem exiguum, auxit autem postea Salomon (*II Reg.*, 24¹¹⁻⁶). Ita quippe persequitur allegoriam Cyrillus ut non solum asserat mortem tunc esse devictam cum Dominus coenavit suam coenam, sed insuper velit in ipso altari eucharistico oblatum a Domino sacrificium illud quo mors vinceretur : ait enim esse oblatum in ejusmodi altari, quod deinceps veluti excresceret, dum dilatatur paulatim per populos eucharistica celebratio.

Habes mortis in coena cladem, apud nostros mediaevales, decantatam in quadam *Oratione ad communionem* (A. H., 51, 297. Ex orationariis ms anglicis saec. VIII / IX) :

« Verus enim cibus est
« Caro tua omnipotens ;
« Et sanguis tuus, Jesu,
« Verus potus fidelium.

« PER HOC [sacrum] MYSTERIUM
« A MORTE REDEMISTI NOS,
« Ut firmiter ac sobrie
« In te vivamus, Domine.

« Dignare ergo, petimus,
« Sancti hujus mysterii
« Participes nos fieri
« Ad laudem tui nominis. »

Sed multo antiquius, in vetustissima omnium nostrarum anaphorarum jam idem, puto, importabatur ipso sermone quo introducebatur narratio coenae : « Qui-
« que cum traderetur voluntariae passioni,
« ut mortem solvat, et vincula diaboli
« dirumpat, et infernum calcet, et justos
« inluminet, et terminum figat, et resur-
« rectionem manifestet, accipiens panem,
« gratias tibi agens dixit : *Accipite, man-
« ducate, hoc est corpus meum quod pro
« vobis confringetur* » etc. (*Fragmenta veronensia latina*, ed. Hauler, 1900, p. 106-107). Fines videlicet qui enumerantur, re-

demptionem utique omnes personantes, videntur nihilominus referri ad ipsam eucharistiae confectionem, tanquam causa rei gestae : quasi Dominus illum ritum ideo voluerit exercere, ut nos redimeret a morte ac potestate diaboli et poenis inferni, restitueretque et luci et vitae.

Quarto. Consonat satis apud Patres, quod triduum aliquando mortis dominicae ab hora coenae computarunt, eo quod illius occisio jam reputanda videretur ut facta, qui in cibum dispertiretur ad modum mortui. In quo, si minus quod pertinet ad tridui expositionem satisfaciunt, certe quod spectat ad vim perpendendam coenae, nil nisi verissimum tradidere. In coena enim exordium sumpsit sacrificium dominicae passionis : offerente se Domino ad perpetiendam mortem, et veluti anticipatae mortis tradens victimam discipulis.

Sic primum Aphraates : « Qui autem
« corpus suum manducavit et bibit suum
« sanguinem, CUM MORTUIS REPUTATUR.
« Dominus autem suismet manibus corpus
« suum praebuit manducandum, et prius-
« quam crucifigeretur sanguinem suum
« potandum dedit... A tempore quo dedit
« corpus suum in escam et sanguinem
« suum in potum tres dies et tres noctes
« veniunt » (*Demonstratio XII, De Paschate*, n. 6 et 7. P. S., pars I, tom. 1, col. 517 et 520).

Amicus Aphraatis, sanctus Ephraem, non semel tantum, sed bis eandem computationem in *Evangelii concordantis expositione* (ed Moesinger, p. 221 et 267) proposuit (quanquam, ut solet in ceteris suis operibus, ita etiam in eadem *Evangelii concordantis expositione*, p. 226 et 267, alteram illam indicat quae a morte Christi incipitur). « Ex illo momento quo suis
« discipulis corpus suum fregit, et corpus
« suum apostolis dedit, numerantur tres
« dies ejus, quibus cum mortuis computa-
« batur » (p. 221). « Ex quo die corpus et
« sanguinem suum eis dedit, hoc triduum
« consummatum est » (p. 267)¹.

1. Ista tridui computatio etiam a mediaevali quodam scriptore Syro memoratur ut recepta satis, quanquam ipse anteponit alteram (Anony-

mi auctoris *Expositio officiorum Ecclesiae Georgio Arbelensi vulgo adscripta*. Trad. R. H. Connolly. C. S. C. O. 91, 68).

Sed prae ceteris sanctus Gregorius Nyssenus, dum disputat quis initiarit sacrificium redemptionis, utrum Christus, an Judas aut Juaei aut Pilatus, utitur ista computatione ad vindicandam Christo totius negotii auctoritatem : « Qui potestate sua cuncta disponit, NON ex prodicione sibi impendente necessitatem, non « Judaeorum quasi praedonum impetum, « non iniquam Pilati EXPECTAT sententiam, UT SIT EORUM MALITIA QUASI « TOTIUS HOMINUM SALUTIS ORIGO ET « CAUSA, SED CONSILIO SUO PRAEOCCUPAT « VIAM PER INEFFABILE ATQUE HOMINIBUS « INVISIBLE SACRIFICII GENUS, ET SEIPSUM « OBTULIT PRO NOBIS OBLATIONEM « ET HOSTIAM, SACERDOS SIMUL EXSTENS ET AGNUS DEI ILLE QUI TOLLIT « MUNDI PECCATUM. QUANDO id praestitit ? « TUNC quando comestibile esse ad nutritionem corpus suum clare ostendit, eo « quod jam perfecta esset sacrificatio agni. « Non enim fuisset corpus victimae ad edendum idoneum, si animatum fuisset. « Proindeque cum discipulis suis illud « concessit ut manducarent corpus et sanguinem biberent, jam, penes voluntarium, per potentiam ipsius mysterium « peragentis, erat ineffabiliter invisibiliterque corpus sacrificatum. Et anima in « discipulis erat (in quibus eam cum divina « simul potentia illi conjuncta deposuerat « dispositoris potestas), versans in illa « pectoris regione. Itaque si quis tempus « dimetiatur ab illa hora qua Deo sacrifi-

« cium est oblatum a magno pontifice qui « agnum suum PRO COMMUNI PECCATO « ineffabiliter et invisibiliter immolavit, « is a vero non aberrabit » (*Or. I in resurrectionem* P.G. 46, 612).

Patet omnino non esse separationem istam animae a corpore accipiendam apud Nyssenum realistico sensu, quasi vere corpus Christi visibile exhinc caruerit anima¹. Sed quemadmodum apud Aphraatem atque Ephraem Christus quasi mortuus reputabatur tantummodo, ita etiam isthic, secundum quamdam moralem aestimationem habebatur tanquam mortuus Christus, corpusque illius tanquam exanime, ex hoc quod ejus anima per communionem eucharisticam sic erat in discipulis, ut tamen corpus visibiliter alibi versaretur, aut vice versa. Quo satis denotabatur, et praesens reddebatur mors ipsa quae terminus futurus erat sacrificii jam nunc a Christo inchoati. *Effectus* enim erat mortis, in quantum oblatae, ut Christus manducaretur; rursusque manducatio *indicium* suppeditabat mortis cui tradebatur Christus. Acta est igitur coenatio propterea quia sacrificium suae mortis jam obtulerat Christus: unde sequebatur ut ad partem voluntariam quod spectaret, κατὰ τὸ θελήτόν, jam sacrificium, jam ipsa mors esset irrevocabiliter effecta. Quo nihil ad nostram coenae expositionem illustrandam aptius².

Post Gregorium Nyssenum exstat ejusdem sententiae specimen egregium in com-

1. In contrarium legis Renz (op. cit. t. 1, p. 363-364).

2. Proxime accedit ad Gregorium Nyssenum, Jacobus Sarugensis († 521), vir inter Syros adeo celebris, ut antonomastice dicatur *Doctor*, non tamen ab omni monophysismi nota, iudicio novissimorum criticorum, liber. In quadam *Homilia in Hebdomadam Sanctam* (quam anglice versam edidit R. H. Connolly ad calcem alterius quae inscribitur *A Homely of Mâr Jacob of Serûgh on the reception of the holy mysteries*, *Downside Review*, Nov. 1908, p. 282) haec habet ille: « While He was alive and reclining with them, they [the Apostles] ate Him; « and DEAD WHILST LIVING they knew Him (to « be), without doubting. IF HE WERE NOT DEAD, « THEN HIS BREAD WAS NOT HIS BODY; and « if He were not alive, He would not have broken His body and given to His Apostles...

« THEY AFFIRM THAT HE IS SLAIN, WHILST « THEY LOOK UPON HIM ALIVE AND SPEAK « KING ... They drink His Blood, and affirm « that it is Blood, while He is alive. » Involubatur penitus scilicet et quodammodo realiter mysterio panis et calicis mors Christi. « They « thought that yea in truth His Blood was « dropping (there)... HE IS THE DEAD, WHO, « WHEN DEAD, WAS ALIVE,... PRIEST AND « BURNT OFFERING. » Explicatio tota est in hac ultima voce: quia sacerdos erat offerens seipsum in sacrificium, vitam suam sacrificans, mortem suam Deo praesentans. Pro quanto sacrificabat, necesse erat ut viveret; pro quanto sacrificabatur, necesse erat ut mortuus adspiceretur, ut fusus appareret sanguis, ut victimae tractaretur. Quare praecoepabatur toto mysterio coenae mors, et veluti inserta eucharistiae, in usus hominum expendebatur.

mentariis Procopii cum in *Genesis* tum in *Exodum*.

Quaerens enim ille cur agnus paschalis in Lege esset occidendus ad vesperam, nec in meridie, respondet id factum esse quia Christus exorsurus esset in coena sacrificium illud paschale nostrae redemptionis, quod in cruce esset complendum. « Quare
« igitur non caeditur ovicula sexta hora,
« sed potius vespera instante? Audiamus
« Scripturam Novi Testamenti, et omnia
« congruere reperiemus. Nam illi qui
« Christum cruci affixerunt, id peregerunt
« hora sexta. At pontifex noster Jesus
« oviculam quam assumpsit, vespere im-
« molavit, cum paschale convivium cum
« suis discipulis agitare, iisque dispartiret
« sacra mysteria. (Quando vero finis affer-
« tur legis, evangelii stabiliuntur initia.)
« Et qui intra quidem sacerdos, extrin-
« secus vero ovis erat, SEMETIPSUM OB-
« TULIT. SI INITIUM SACRIFICII CHRISTI
« A COENA EXORDIAMUR, conservabitur
« trium dierum et noctium numerus,
« quibus, secundum typum Jonae in
« terrae visceribus sopitus jacuit. At se-

1. Vides distinctionem inter oblationem quam fecit suimetipsius Christus in coena (*Semetipsum obtulit... Semetipsum obtulit Deo et Patri*), dum se immolat sacramentaliter (*vespere immolavit*), et immolationem veram cruentamque peractam in cruce (*qui Christum cruci affixerunt... in ara crucis immolatus est*).

2. Attestatur eidem computationi in Occidente, tanquam sat vulgatae, auctor ignotus veteris cujusdam *Sermonis de symbolo ad catechumenos* (cap. 6, n. 6; inter opera S. Augustini, P.L. 40, 657); nec ipse eam «vacuare» vult.

Nec dubitaverunt mediaevales computationem istam adhibere ad liturgicos hebdomadae sacrae usus comprobandos. Quaerit enim secum Rupertus Tuitiensis cur non in feria sexta majore conficiatur a nobis sacramentum corporis et sanguinis dominici, reservandum usque in diem paschae, vacante interea per totum Sabbatum sanctum celebratione sacrificii: quod si fieret, expressius sane denotaretur a nobis triduum mortis dominicae. Respondet autem, triduum computari posse a tempore quo se ipse Dominus sacrificavit in coena, praecoccupans immolationem qua erat a Judaeis in cruce necandus. «Causa poscere
« videtur ut [hac] die dominicum corpus conficien-
« tes, et inde usque ad sabbatum recondentes,
« toto eodem sabbato jugi silentio consopiti,
« usque in primam sabbati ab omni diurno psal-

« cundum hanc computationem com-
« putabitur et dies in quam resurrectio
« incidit... Christus ut inculpabilem hos-
« tiam in odorem bonae fragrantiae SE-
« METIPSUM OBTULIT Deo et Patri; et ut
« agnus pro peccatis nostris in ara crucis
« IMMOLATUS EST » (*In Exod. 12⁵. P.G. 87, 566-567*)¹.

Disputans autem utrum in creatione dies praecesserit nocti an e converso, hæec argumentatur: «Videtur autem illis qui
« priore quam noctem loco diem ponunt
« adversari tempus festorum et in primis
« triduale tempus sepulturae et resurrec-
« tionis nostri Salvatoris. Nam lex semper
« et ubique praeponit noctes diebus, ut
« videre est in festo azymorum... Pari
« ratione numerus trium dierum et noc-
« tium passionis Domini et resurrectionis
« ineundus et supputandus est. Is dies
« quo passus est Salvator noster, addatur
« praecedenti parasceves nocti. Sequens
« dies dominicus connumeretur nocti ter-
« tiae qua resurrexit » (*In Genes. 1⁵. P.G. 87, 56*)².

Quinto. Adeo unum est sacrificium coe-

« lentio (*sic*) cunctoque sacri altaris minis-
« terio vacaremus. Sic enim rei propius acce-
« dere putaremur, pro eo quod hac die Dominus
« noster immolatus, sabbato quievit in sepulcro
« totamque sequentem noctem discipuli ejus
« in tristitia transegerunt, donec diluculo re-
« deuntibus a monumento mulieribus, quaeque
« audierant et viderant referentibus, paulatim
« respirare et in gaudium reviviscere coeperunt.
« Verius itaque triduanam Domini mortem
« observare videremur... Cur ita fiat [ut faci-
« mus], quia ratione non vacat, vigilantem intu-
« endum est. Dominus noster non tunc solum
« vel tunc primum immolatus est, quando a
« Judaeis in cruce suspensus est; sed et pridie
« quam pateretur, quando accipiens panem et
« calicem benedixit et dedit discipulis suis,
« dicens: *Hoc est corpus meum, Hic est calix*
« *sanguinis mei*, suis manibus immolatus est;
« suis ipse manibus nobis, ut jugiter immoletur,
« agnus commendatus est. Ab illa immolatione
« [quae scilicet a Judaeis perpetrata est], prima
« sabbati [est] tertia dies; AB ISTA VERO [immola-
« tione quae a Domino processit], SABBATUM
« ipsum TERTIA NIHILOMINUS DIES est... TRI-
« DUUM ERGO DOMINICAE MORTIS, quod PER-
« FICI NEQUIVIT eo respectu quo IPSE A JUDAEIS
« EST TRUCIDATUS, pulchre et rationaliter ad
« hunc respectum TRANSPONITUR quod IPSE SUIS
« MANIBUS EST IMMOLATUS » (*De divinis officiis*,
l. 6, c. 22. P.L. 170, 166-167).

nae et passionis indivisim, ut *eucharistiae sacramentum* voluerint veteres esse *in cruce oblatum* a Christo. Sic Albertus Magnus : « [Hoc sacramentum] specialis « gratiae coram Deo est inventivum : pro « omnibus enim invenit gratiam oblatum « in cruce » (*Liber de sacram. euchar.*, Dist. 1, c. 4). Et re quidem vera si in eucharistica coena offerebatur mors, jam in morte perficiebatur absolvebaturque eucharistica litatio : adeo ut ratio sacrificii ultimo accederet coenae ex cruenta immolatione ad quam erat ordinata¹. Quare potuit eucharistia dici in cruce *litata*. Sic quintodecimo saeculo Joannes Mauburnus, Abbas Livricensis, in quodam *Carmine in septem nomina*² sacramenti corporis et sanguinis Domini Jesu (A. H. 48, 523 ; cf. 15, 22), super sextum nomen *sacrificium*³, sic habet :

« Salve sacrificium
« In cruce litatum,
.....

Premit vestigia Ruperti in suo *Mitrati Sicardus Cremonensis*, eidem quaestioni objectionique occurrens verbis brevioribus et expressioribus : « *Dominus noster pridie quam pateretur, « accipiens panem et calicem, benedixit deditque « discipulis suis dicens : Hoc est corpus meum, « Hic est calix meus* (sic). TUNC EST IMMOLATUS IN MANIBUS SUIS, de qua immolatione « subjunxit : *Hoc facite in meam commemorationem*. AB HAC igitur quae non est omittenda, « cum sit firmiter injuncta, SEXTA FERIA EST DIES « SECUNDA, qua velut in monumento quiescat. « SABBATUM VERO TERTIA, qua velut a morte « resurgat » (*Mitrata*, l. 6, c. 13. P.L. 213,319).

Ante hos duos Joannes, Abrincensis primum episcopus, deinde archiepiscopus Rotomagensis, in suo libro *De Officiis ecclesiasticis* (P.L. 147, 52) illa posuerat, satis intricata, nec tamen inefficacia, quorum haec est summa : in liturgia majoris hebdomadae, computatur in triduo Domini dies coenae quasi subrogata pro die dominica, in qua « propter gloriam resurrectionis non potest sepultura Domini celebrari. » Et convenienter fit istud, quandoquidem « in die coenae... se pro omnibus suis PASSURUM, « apostolis INNOTUIT, QUIA CARNEM SUAM ad « vescendum, in crastino PASSURAM, SANGUINEM « quoque EFFUNDENDUM simul eis tradidit. » Congruè igitur triduum mortis dominicae includit feriam quintam, quia in sacramento suae passionis dedit jam Christus discipulis suis ipsam conterendam passione carnem et eliciendum ex vulneribus sanguinem. Haec certe ille.

1. Quo praesupposito, jam valet argumentum

« Salve, pontificium
« Christi sacrificium. »

Consecratam in cruce eucharistiam dicunt eodem sensu Beda⁴ (*In Lucam* 22¹⁵. P.L. 92, 595), et Amalarius⁵ (*De eccles. offic.*, 1, 15. P.L. 105, 1032) ; consecratam cum passione, Thomas Waldensis⁶. Eucharisticam Christi carnem dixerat in passione *confectam* S. Quodvultdeus⁷.

Sexto. Sanctus Thomas quidem de ratione sacrificali coenae nunquam disputavit data opera ; nec tamen sine ducatu omnino nos videtur reliquisse.

Etenim in Commentario super Quartum Librum *Sententiarum* dum exponit literam distinctionis duodecimae, quae sic habet : *Si Christus quotidie immoletur, vel semel tantum immolatus sit*, duo sanctus Doctor distinguit in sacrificio quo semel nos Christus repropitiavit : *primo*, id quod actum est a Judaeis erga Christum, cum correlativo cruciatu Christi ; *secundo*, id quod actum est a Christo erga Deum, sci-

ab apologetis nostris sexcenties novatoribus xvi saeculi objectum : coena fuit sacrificium, quia corpus Christi fuit immolatum in cruce ; sicque sacrificium, in coena inchoatum, consummatum in cruce est. Quod argumentum quia saepius infra recurret, sufficiat interim unum exemplum ex Tilmanno Smelingo (*De septem sacramentis*, Coloniae 1538), qui nulla alia via deducit ex verbis dominicis indolem coenae sacrificalem, nisi quia « corpus suum quod sub « specie panis discipulis porrexit in coena, sub « propria specie obtulit in cruce ; atque ID QUOD « IN COENA INCHOAVIT, IN CRUCE CONSUMMA- « VIT » (cap. 5, p. 342-343). Rursusque de calice : « Manifestum est eucharistiam esse sacra- « mentum. Quod autem addit [Christus] qui « pro multis sive pro vobis effundetur, QUOD « ADIMPLETUM EST IN CRUCE, indicat eam esse « sacrificium » (p. 343).

2. Quae nomina sunt : eucharistia, donum, cibus, potus, communio, sacrificium, sacramentum.

3. Vox *sacrificium* hic sumitur passivo sensu pro hostia ; sicut abundant exempla per omnia aevi saecula. Cf. infra, Elucid. XXXIX.

4. Citandus infra, Elucid. XII.

5. Pariter infra citandus, Elucid. XX.

6. Citandus interim, Elucid. XIX.

7. Citandus in Elucid. XXXIII. Quanquam ipse fortasse nil aliud intellexit, nisi coenam habuisse locum intra passionem, ad modum qui explicabitur infra, in Elucid. VII. Certissime per vocem *confectam*, non intellegebat destructam aut detritam.

licet *offerre et sacrificare*. Determinat autem : primum membrum non iterari¹ a nobis cottidie in sacrificio Christi ; sed alterum membrum utique reiterari : posse scilicet fieri a nobis cottidie oblationem et sacrificeationem, ita vere ut facta est a Christo semel. Cur autem haec possit a nobis fieri, duas causas assignat sanctus Doctor complexive : unam ex parte hostiae, alteram ex parte modi oblativi. Ex parte quidem hostiae, ratio assignatur quia hostia illius sacrificii quod fecit Christus est perpetua (quae ratio expenditur infra in Elucidatione XIX et XXI) ; ex parte autem modi oblativi, ratio assignatur quia talis fuit modus oblationis semel factae a Christo, ut nos etiam possimus sub Christo capite nostro cottidie offerre. En locum : « Scien-
« dum est quod omnia illa verba quae im-
« portant comparisonem Judaeorum ad
« Christum, et poenam Christi, non di-
« cuntur quotidie fieri. Non enim dicimus
« quod Christus quotidie crucifigatur et
« occidatur : quia actus Judaeorum et
« poena Christi transiit. Illa autem quae
« important comparisonem Christi ad De-
« um Patrem, dicuntur quotidie fieri,
« sicut offerre, sacrificare, et hujusmodi :
« eo quod hostia illa perpetua est, et hoc
« modo est semel oblata per Christum quod
« quotidie etiam per membra ipsius offerri
« possit. » Jam vero si facimus cottidie,
dum offerimus, id quod Christus fecit, cum
semel obtulit sacrificium suae mortis ; si
modus oblationis nostrae sequitur modum
oblationis dominicae, nonne Christus ritu
eucharistico censebitur obtulisse suam
mortem ?

Nunc vero transeundum ad testimonia
magis directa.

1. Etsi *repraesentatur* a nobis *cottidie*, ut ex
litera distinctionis patet, et ex doctrina con-
stante sancti Thomae (3 S. 83, 1). Sed aliud est
repraesentari in imagine, aliud est iterari se-
cundum rei veritatem. Porro de hoc genere itera-
tionis realis agitur in quaestione quam nunc
solvit S. Thomas.

2. Cf. A. Vaccari, *Esichio di Gerusalemme e
il suo « Commentarius in Leviticum »*, in *Bessa-
rione*, Jan. Jun. 1918, p. 8-46, speciatim p. 22.
Probavit ibi solide Vaccari commentarium esse

ARTICULUS II. — TESTIMONIA DIRECTA.

Primo. Disertam doctrinae enuntiatio-
nem praebet intra annum 430 et 450²
Hesychius, presbyter Hierosolymitanus,
haec in commentario suo *in Leviticum* 8,
libro 2 (P.G. 93), declarans : 1° NON MODO
CHRISTUM SUUM SACRIFICIUM IN COENA
OBTULISSE (*Lev. 8²² Obtulit Moyses arie-
lem secundum*. « Cur autem aries *secundus*,
« hic nunc aries nominatur ? Quia vide-
« licet *prius* figuratam ovem³ cum apos-
« tolis coenans, Dominus postea suum
« obtulit sacrificium et *secundo* sicut ovem
« ipse semetipsum occidit⁴ » col. 882),
sed 2° MAXIME ILLIC CELEBRASSE (« Com-
« munem coenam festivitatis paschalis
« cum suis Christus discipulis celebravit...
« Tunc autem maxime sacrificium suum
« Christus celebravit » col. 882). 3° UBI,
POTATO CALICE ET PROPINATO, EFFUDIT
IN CORPUS SUUM, VELUTI ALTARE, PRO-
PRIUM SANGUINEM (« Bibens enim ipse, et
« apostolis bibere dans, tunc intelligibilem⁵
« sanguinem super altare, videlicet suum
« corpus, effudit » col. 883) ; 4° CUJUS
ASPERSIONE SACRAMENTALI OBTULIT PAS-
SIONEM SUAM PRO NOBIS (« Ipse enim
« Christus ad sanctificationem nostram,
« aspersione proprii sanguinis videlicet,
« passionem suam pro nobis obtulit » col.
885) ; 5° JAM IN COENA PROPITIATIONEM
INDUCENS (« In qua die enim tradidit coe-
« nae mysterium, in eadem die depreca-
« tionem sive propitiationem insinuavit,
« id est peccatorum remissionem, dicens :
« *Hic est meus sanguis novi testamenti, qui
« pro multis effundetur in remissionem
« peccatorum* » col. 888).

Idem Hesychius, distinctione facta inter

scriptum primitus graece, Hierosolymis, ab
Hesychio presbytero.

3. H. e. agnum legalem.

4. Intellege : se occidit sacramentaliter, et
per hoc se obtulit ut arietem secundum ; non jam
victimam legalem, sed victimam sui sacrificii.

5. *Intelligibile*, in versione nostra Hesychii,
idem sonat quod apud scriptores latinos spiri-
tuale (Cf. Vaccari, p. 21). Vocatam esse car-
nem Christi aut sanguinem a Patribus spiritua-
lem, exponetur infra in Elucid. XVIII et L.

oblationem et immolationem, notat 1°) a nullo nisi seipso Christum esse oblatum; 2° ne immolari quidem potuisse ab aliis, nisi seipsum ad patiendum tradidisset; 3°) se tradidisse illum per immolationem sacramentalem quam in coena peregit. « NEMO enim illum obtulit; sed nec « immolare poterat, nisi semetipsum ad « patiendum tradidisset. PROPTER QUOD « non solum dicebat: *Polestatem habeo* « *ponendi animam meam, et polestatem* « *habeo ilerum sumendi eam*; sed et prae- « veniens semetipsum in coena aposto- « lorum immolavit, quod sciunt qui myste- « riorum percipiunt virtutem » (*In Levit.*, 4, l. 1, col. 821).

Tandem agens proprie et expresse de sacrificio Salvatoris, quo salus et Judaeis et gentibus acquisita est, illud absolute pronuntiat: « Ipse enim propriam carnem « immolavit, ipse sui sacrificii pontifex « in Sion factus est: quando sanguinis « novi testamenti dabat calicem » (*In Levit.*, 16¹¹⁻¹³, l. 5. P.G. 93, 993).

1. Eandem in coena rationem oblativam respectu passionis resonat omnino stylus Isaaci Armeni junioris, suis popularibus exprobrantis morem redintegratum judaeorum sacrificiorum. « Cum Christus, Dei filius, pro nobis « MACTATUS FUERIT et SEIPSUM OBTULERIT Deo « Patri pro nobis hostiam, et PANEM AC CALICEM « ACCEPERIT, dixeritque suis discipulis: *Hoc* « *facite in meam commemorationem* »; quomodo licitum foret in sacrificiis judaizare? « Si enim « pecorum victimae hominibus usquam profuis- « sent, ac Deum reconciliassent, comparassent- « que remissionem peccatorum, quid opus erat « CHRISTI MACTATIONE, QUA SEIPSUM PRO NOBIS « HOSTIAM OBTULIT, atque nos Deo reconci- « liavit? Immo cum non valerent hostiae irra- « tionales nobis reconciliare Deum aut peccato- « rum remissionem praestare, ideo Christus Dei « Filius OFFERENS SEIPSUM PRO NOBIS HOSTIAM « suo Patri, DICEBAT: *Hoc est corpus meum* » etc. (*Invectiva I contra Armenos*, c. 9, § 2. P.G. 132, 1184). Nonne aperte satis is unum sibi ob oculos collocat sacrificium Christi, sacrificium unum redemptionis, ita immolatione, eaque cruenta, constans, ut tamen jam offerretur, cum eucharistia consecraretur?

2. Inter alia ex quibus constat illo loco agi de coena, notandum est istud AUDIVIMUS. In coena enim Christus *auditus* est offerre, ubi obtulit sermone, scilicet consecrationis.

3. Similem doctrinam videtur mihi enarrare Rupertus Tuitiensis, quatenus Christus pontifex, in coena qua se sacramentaliter immolavit,

Pariter alibi explicans quomodo *virgam virtutis*, id est crucem, emiserit *Dominus ex Sion*, id est in coenaculo: « Illic enim, « inquit, semetipsum Unigenitus immola- « vit, illic PASSIONI INITIUM DEDIT » (*In Psalm.* 109². P.G. 93, 1324).

Haud dubia igitur est mens Hesychii, qui multo magis quam reliqui immoratus est coenae Domini exponendae¹.

Apud alios quid vero significat quod dicitur Christus in coena obtulisse sanguinem suum, nisi factam ab ipso oblationem suae vitae, vel quod idem est, mortis ac passionis salutiferae? Cum enim inter nos dicitur homo obtulisse suum sanguinem pro patria vel pro amicis, nonne intellegitur vitam suam prodidisse ac tradidisse se morti? Id ergo sonet oportet quod, legimus apud Ambrosium: « Vidimus prin- « cipem sacerdotum ad nos venientem; « vidimus et AUDIVIMUS² offerentem pro « nobis sanguinem suum » (*In Psalm.* 38, n. 25. P.L. 14, 1051)³.

Multum affine est in veteribus liturgiis

dicitur obtulisse se agnum in passione immolandum, adeo ut jam coenans acquireret salutem omnibus retroactorum saeculorum electis. « Tandem quarta decima die, ad vesperam, ubi « illum paschae veteris agnum comedit cum disci- « pulis suis, tunc IPSE NOVI SACRIFICII AGNUS, « CONTINUO CAPIENDUS ET DUCENDUS AD IMMO- « LANDUM, prius propriis manibus Deo Patri « seipsum immolavit, accipiens panem et vinum, « et mira atque ineffabili sacrificiationis potentia « transferens haec in corporis et sanguinis sui « sacramentum. » Vis nosse qualiter in mente Ruperti, haec sacramentalis immolatio se habeat ad cruentam? Ipse tibi rem pandit, dum subjungit ibidem: « Manibus suis, ut jam dictum « est, corpus et sanguinem suum sub specie « panis IPSE SUMMUS PONTIFEX OBTULIT » (*In Exod.* 2, 6. P.L. 167, 613). Vides agnum, priusquam duceretur ad immolandum nefarie per homines pessimos, esse jam sanctissime per manus summi pontificis oblatum Deo, dum sacramentaliter immolatur. Quod sacrificium Christi dum comparat Rupertus cum sacrificio Abelis, ita describit: « Illa sacratissimae coenae ves- « pera, sacerdos idemque sacrificium Dominus « Deus noster Jesus Christus, suis manibus obla- « tus, et in odorem suavitatis acceptus, ab impio « discipulo traditus, ab illo Judaeorum populo « (secundum carnem fratre suo) comprehen- « ditur, et foras extra portam civitatis eductus « crucifigitur » (*In Genes.* 4, 5. P.L. 167, 330). En totum sacrificium, sane in cruce actum cruento, sed in coena oblatum incruente. Quare

orientalibus, quod dicitur Christus in nocte coenae traditus quidem esse, AT VERIUS SE TRADIDISSE pro mundi vita et salute : quasi innueretur illum coenando tradidisse se ad mortem Deo pro nobis. Sic in pervertusta illa liturgia graeca *Sancti Jacobi*, intra anaphoram : « Descendens de coelis, « et incarnatus ex Spiritu Sancto et Maria « virgine deiparaque, conversatus cum « apostolis, totaque oeconomia ad salutem « generis nostri impleta, cum in eo esset « ut voluntariam et vivificam in cruce « mortem expers peccati pro nobis pecca- « toribus susciperet, *in ea nocte qua tra- « debatur*, IMMO SEIPSUM TRADEBAT PRO « MUNDI VITA et salute¹, accipiens panem « in sanctas ac immaculatas ac irrepre- « hensibiles ac immortales manus suas, « elevatis oculis in coelum, et ostendens « tibi Deo et Patri, gratias agens, conse- « crans, frangens, dedit sanctis suis disci- « pulis et apostolis, dicens : *Accipite* » etc.

Quod idem forma breviori exhibet anti- quissima etiam liturgia *Sancti Marci* :

coenae, uptote oblativae cruoris fundendi de cruce, deputat Rupertus effectus ipsos crucis, redemptionem scilicet generis humani ab origine mundi usque ad finem. « Pontifex magnus... « sacerdotio suo functus est secundum ordinem « Melchisedech. Protulit enim panem et vinum, « dicens : *Hoc est corpus meum, hic est sanguis « meus*, et SIC OBTULIT SEMETIPSUM PRO FIDELI « ABRAHAM VERUM SACRIFICIUM, et benedixit « ei : PER SUUM ENIM SANGUINEM benedictio- « nem, id est, PECCATORUM REMISSIONEM ACQUI- « SIVIT ILLI, imo et OMNIBUS ELECTIS qui expec- « taverunt eum ab origine mundi » (*In Genes.* 5, 12. P.L. 167, 378). Verissime dictum, si modo coena cum cruce copuletur in unitatem singula- ris cujusdam sacrificii individuum. Multo plura sequuntur infra (passim, sed praesertim Elucid. V) testimonia Ruperti distincta ac indubia.

Interim non indignum notatu est, quomodo per modum unius in Christi holocausto congerat Gerhohus Reichersbergensis et coenam et agoniam in horto et crucem. Super illud enim Psalmi : *Holocaustum tuum pingue fiat*, sic habet, alloquens Christum : « HOLOCAUSTUM « TUAE IMMOLATIONIS in COENA tua, in MONTE « OLIVETI, in ARA CRUCIS, pingue fiat nobis, ut « pinguedo dulcis et dulcedo ejus pinguis « ita nos reficiat, ut nihil nobis desit in ulla « gratia exspectantibus revelationem tuam » (*Commentarium in Psalmos*, pars 1, Ps. 194. P.L. 193, 960). Quod unum Christi sacrificium vocat deinceps « novi Paschae holocaustum » (*ibid.*, 962).

« Jesus Christus NOCTE QUA TRADEBAT « SEIPSUM pro peccatis nostris, et MORTEM « PRO OMNIBUS SUSCIPIEBAT, in carne « recumbens cum sanctis suis discipulis et « apostolis, accipiens panem » etc². Bre- viorem hujusmodi formam exhibuit pos- tea saeculo nono liturgia Graecorum, cum quae dicitur *Sancti Basilii*³, tum quae dicitur *Sancti Chrysostomi*⁴.

Nostris vero temporibus, in usu est forma brevior cum apud Syros Antiochenos in anaphora quae dicitur *Sancti Joannis Evangelistae*⁵, tum apud Graecos, sive catholicos sive schismaticos, in liturgia *Sancti Basilii*⁶; forma autem ipsa longior apud eosdem Graecos in liturgia *Sancti Chrysostomi*⁷.

Certe in Occidente, apud majores nos- tros, prolatus cantabatur de arbore crucis potus ipse quem coenans Christus obtulit, utputa in *Prosa de corpore Christi*, pro feria II infra Octavam festi Corporis Christi (A. H. 10, 40. Ex *Missali Suessionensi*, imp. Parisiis, 1516).

1. Ἐν τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδοτο, μᾶλλον δὲ ἑαυτὸν παρεδίδοτο ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας, κτλ. (B. 51; cf. Damasc. *De fide orthodoxa*, 4, 13. P.G. 94, 1146).

2. Τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδοτο ἑαυτὸν ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν καὶ τὸν ὑπὲρ πάντων ὑφίστατο θάνατον κτλ. (B. 132).

3. « Reliquit autem tamquam memorialia « salutaris suae passionis haec quae obtulimus « juxta praecepta ejus : exiturus enim ad volun- « tariam, cantabilem, et vivificam suam mor- « tem, in nocte qua tradebat seipsum pro « mundi vita (ἐν τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδοτο ἑαυτὸν ὑπὲρ « τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς), accipiens panem » etc. (B. 327).

4. « Cum venisset et omnem pro nobis oeco- « nomiam complisset, nocte qua tradebat « seipsum (τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδοτο ἑαυτὸν), accipiens panem » etc. (B. 327).

5. « In ea nocte qua semetipsum tradidit « pro vita et salute mundi, accepit panem » etc. (Max. Saxoniae, *Missae Syriaca Antiochena*, p. 26).

6. Ut supra in missa noni saeculi, tantum- modo dempta praepositione ἐν ante voces τῇ νυκτὶ (B. 494; cf. Max. Saxoniae, *Missae Graeca*, p. 70).

7. Τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδοτο, μᾶλλον δὲ ἑαυτὸν παρεδίδοτο ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς κτλ. (B. 385; cf. Max. Saxoniae, *Missae Graeca*, p. 43). Quod autem Christus in plerisque illis locis notatur se tradidisse *pro mundi vita*, infra perpendetur (Elucid. VI).

« In excelsis gloria
 « Ex Christi memoria
 « Sit, qui dat mysteria
 « Panis vitae.
 « Hunc panem virgo tulit ;
 « POTUM NATUS OBTULIT
 « QUEM IN SACRA PROTULIT
 « CRUCIS VITE. »

Ergo cruor crucis est a Christo in coena oblatas.

In vetere autem ritu ambrosiano, perhibetur Christus in feria quinta majore se eo tradidisse ad suam passionem, quod in sacramento offerret se hostiam : « Quid
 « desperare de tua misericordia possumus,
 « qui tantum munus accepimus ut talem
 « tibi hostiam offerre mereremur, corpus
 « scilicet et sanguinem Domini nostri Jesu
 « Christi, QUI SE PRO MUNDI REDEMPTIONE
 « PIAE ILLI AC VENERANDAE TRADIDIT
 « PASSIONI ? QUI FORMAM SACRIFICII SA-
 « LUTIS INSTITUENS, HOSTIAM SE PRIMUS
 « OBTULIT, et primus docuit offerri ? » (*Ca-
 non antiquus missae ambrosianae in coena
 Domini*, ex manuscripto quodam IX vel X
 saeculi, apud Muratori, *De rebus liturgicis
 dissertatio*, c. 10. P.L. 74, 944)¹.

Secundo. Expressis praeterea verbis Pa-
 tres et scriptores ecclesiastici tradidere
 haec tria : Christum se obtulisse semel ;
 se obtulisse in coena ; se obtulisse IMMO-
 LANDUM. Unde claret ad immolationem
 futuram passionis se in coena Christum
 obtulisse. Sic institutor ille omnium pos-
 terioris aevi scriptorum, Cassiodorus,
 dum sacrificium a nostro magno sacerdote
 oblatum ad instar Melchisedech in pane
 et vino commemorat, haec habet : « Tu es
 « sacerdos in aeternum secundum ordinem
 « Melchisedech. Hoc etiam propheta pro-
 « misisse Filio commemorat Patrem. Cui
 « enim potest veraciter et evidenter aptari
 « nisi Domino Salvatori qui CORPUS ET
 « SANGUINEM SUUM IN PANIS AC VINI

« EROGATIONE salutariter consecravit ? si-
 « cut ipse in Evangelio dicit : *Nisi mandu-
 « caveritis carnem Filii hominis, et biberitis
 « ejus sanguinem, non habebitis vitam
 « aeternam*. Sed in ista carne ac sanguine
 « nil cruentum, nil corruptibile mens hu-
 « mana concipiat... sed vivificatricem
 « substantiam atque salutarem, et ipsius
 « Verbi propriam factam, per quam pecca-
 « torum remissio et aeternae vitae dona
 « praestantur. Quem ordinem per mysti-
 « cam similitudinem justissimus rex in-
 « stituit, quando Domino panis et vini
 « fructus obtulit. Constat enim pecudum
 « victimas periisse, quae fuerunt ordinis
 « Aaron ; et Melchisedech manere potius
 « institutum, quod toto orbe in sacramen-
 « torum erogatione celebratur... Sacerdos
 « autem praecipue dicitur Christus, qui
 « SEMEL SE PRO NOBIS OBTULIT IMMO-
 « LANDUM » (*Expositio in Psalterium, Ps.*
 109, vers. 5. P.L. 70, 796-797).

Abundantius in eadem sententiam,
 verba fere Cassiodori secutus, postquam
 quaedam deprompsit ex Augustini
Enarratione in Psalmum 109 (n. 17. P.L.
 37, 1460), auctor ignotus commentarii
 Primesio perperam attributi in *Epistolam
 ad Hebraeos* : « Considerandum autem
 « Christum non esse sacerdotem secundum
 « id quod genitus est a Deo Patre ante
 « omnia saecula, coaeternus gignenti et
 « consubstantialis, verus Deus manens
 « apud Patrem, sed secundum hoc quod
 « natus est ex utero virginali, in fine tem-
 « porum homo factus, propter victimam
 « quam pro nobis obtulit, carnem videlicet
 « et sanguinem suum. Sed quare *secun-
 dum ordinem Melchisedech*, et non se-
 « cundum ordinem Aaron, dicatur existere
 « sacerdos, diversae causae existunt ; et
 « prima quidem est quia Melchisedech
 « secundum legalia mandata non fuit sa-
 « cerdos, sed secundum cujusdam singu-
 « laris sacerdotii dignitatem, PANEM OF-

1. Editus est nuperius idem textus in *Codice
 Sacramentorum Bergomensis (Ad Utamque I.
 P. Migne Patrologiam... Auclarium Solesmense.
 Series Liturgica. Tom. I, Veterum Ambrosianae
 Liturgiae Monumentorum... Collectio. Vol. 1,*

fasc. 1, Solesmis 1900, p. 62), ubi nulla est dis-
 crepantia textus, excepto quod sententia non
 est interrogativa, sed sic incipit : « Haud quid
 desperare » etc.

« FERENS DEO, non brutorum animalium
 « sanguinem : IN CUJUS ORDINE SACER-
 « DOTII CHRISTUS FACTUS EST SACERDOS,
 « non temporalis, sed aeternus : DEC OFFE-
 « RENS victimas legales, sed INSTAR ILLIUS
 « PANEM ET VINUM, carnem videlicet et
 « sanguinem suum, unde dixit : *Caro*
 « (inquiens) *mea vere est cibus, et sanguis*
 « *meus vere est potus*. Ista quoque duo
 « munera, panem videlicet et vinum,
 « commisit Ecclesiae suae in memoriam
 « sui offerenda : unde patet sacrificium
 « pecudum periisse, quod fuit ordinis
 « Aaron, et illud manere potius quod fuit
 « ordinis Melchisedech, quia Christus cor-
 « roboravit et Ecclesiam tenere docuit...
 « Tertia quoque causa est quare *secundum*
 « *ordinem Melchisedech*, et non *secundum*
 « Aaron Christus dicatur sacerdos : vide-
 « licet quia, sicut de Melchisedech semel
 « legitur in divina Scriptura et de ejus
 « sacerdotio, ita Christus SEMEL SEIPSUM
 « OBTULIT IMMOLANDUM PRO NOBIS » (Ps.
 Primasius, in *Epist. ad Hebr.* 5°. P.L. 68,
 716-717).

Idem declarant, iisdemque fere verbis,
 Alcuinus (in *Epist. ad Hebr.* 5°. P.L.
 100, 1033-1034) et Rabanus Maurus
 (in *Epist. ad Hebr.* 5°. P.L. 112, 743)¹.
 Consonatque pulchre sanctus Bruno
 Herbipolitanus : « *Tu es sacerdos*. Hoc
 « Christo veraciter aptari decet, qui cor-
 « pus ac sanguinem suum in panis ac
 « vini erogatione salubriter nobis conse-
 « cravit. Sacerdos proprie dicitur Christus,
 « qui semel SE PRO NOBIS IMMOLANDUM
 « OBTULIT » (in *Psalm.* 109^a. P.L. 142, 408).

Verum, non Patres tantum, sed et Litu-
 rgiae proclamant Dominum se obtulisse
 IMMOLANDUM, cum in consecratione cor-
 poris et sanguinis sui nostri formam sacri-
 « ficii institueret : « ... Circumdantes alta-
 « ria tua [Domine] virtutum, et in ipsius

« agni immaculati agnitione gloriantes, qui
 « SEIPSUM PRO NOBIS OBTULIT IMMOLAN-
 « DUM, UT CORPORE EJUS ET SANGUINE,
 « quo a peccatis redempti sumus, ad ae-
 « ternam vitam SACRIFICIIS COELESTIBUS
 « PASCAMUR » (*Praefatio missae in feria*
*IV post pascham*², in *Sacramentario gela-*
siano, lib. 1, c. 48. P.L. 74, 1115)³. Se
 obtulit immolandum, ut nos offerremus
 immolatum, et immolati carne ac sanguine
 reficeremur.

Tandem in anaphora chaldaica, quae
 a schismaticis dicitur immerito *Theodori*
Mopsuesteni, a catholicis autem *Secunda*
 (cf. Max Saxoniae, *Missae Chaldaicae*,
 p. XVII), verba haec exstant (quorum
 antiquitatem videtur indicare lectio *per*
Spiritum aeternum, cf. infra Elucid. V),
 per modum unius complectentia coenam
 et passionem : « *Ipse per Spiritum aeternum*
 « *se obtulit immaculatum Deo*, et sanctifica-
 « vit nos *PER OBLATIONEM CORPORIS SUI*
 « *SEMEL FACTAM*, et pacificavit *PER SAN-*
 « *GUINEM CRUCIS SVAE* quae in coelis et
 « quae in terris sunt. Qui traditus est
 « propter peccata nostra, et resurrexit ut
 « justificaret nos. Qui cum apostolis suis
 « ea nocte qua traditus est, celebravit
 « mysterium hoc magnum, tremendum,
 « sanctum et divinam : accipiens panem,
 « benedixit etc ... Nunc etiam, Domine,
 « ECCE OFFERTUR HAEC OBLATIO coram
 « nomine tuo magno et tremendo » (Le
 Brun, *Explication de la Messe*, vol. 3,
 1778, p. 539-541). Semel fecit oblationem
 sui corporis ; per illam semel factam sumus
 sanctificati. Facientes quod in coena gessit,
 oblationem facimus eandem quam ipse
 fecit. Conclude : in coena et in passione
 indivise esse actum quo repararemur,
 quippe quod in coena obtulerit Christus
 suum corpus ad cruentam mortem in cruce
 perpetiendam.

1. Cf. Walafrid. Strab. *Glossa ordinaria*
 super eundem locum (P.L. 114, 652).

2. In supralaudato *Codice Sacramentorum*
Bergomensis (p. 72) legitur eadem *Praefatio pro*
feria IV in albis, excepto quod pro *seipsum*
 habetur *se*, et pro *pascamur* habetur *pascere-*
mur.

3. Ed. Wilson, p. 93. In secreta (*ibid.*) habetur :
 « Suscipe, quaesumus, Domine, hostias RE-

« DEMPTIONIS humanae » etc. Memento autem
 isto plurali (*hostias*) designari juxta stylum
 Ecclesiae liturgicum binas nostri sacrificii spe-
 cies, id est panem et calicem. — Notatu autem
 dignum est, quod demonstravit nuper Edmund
 Bishop (*Liturgica Historica*, 3, *The earliest*
Roman Mass Book. Oxford, 1918, p. 61) : « The
 « Gelasianum is substantially the Roman Mass
 « Book of the SIXTH CENTURY. »

Elucidatio IV.

Persuadetur idem ex narratione coenae collata cum figuris foederis mosaici et paschatis legalis.

Ex triptycho Theodorici Bouts de
Coena Domini.

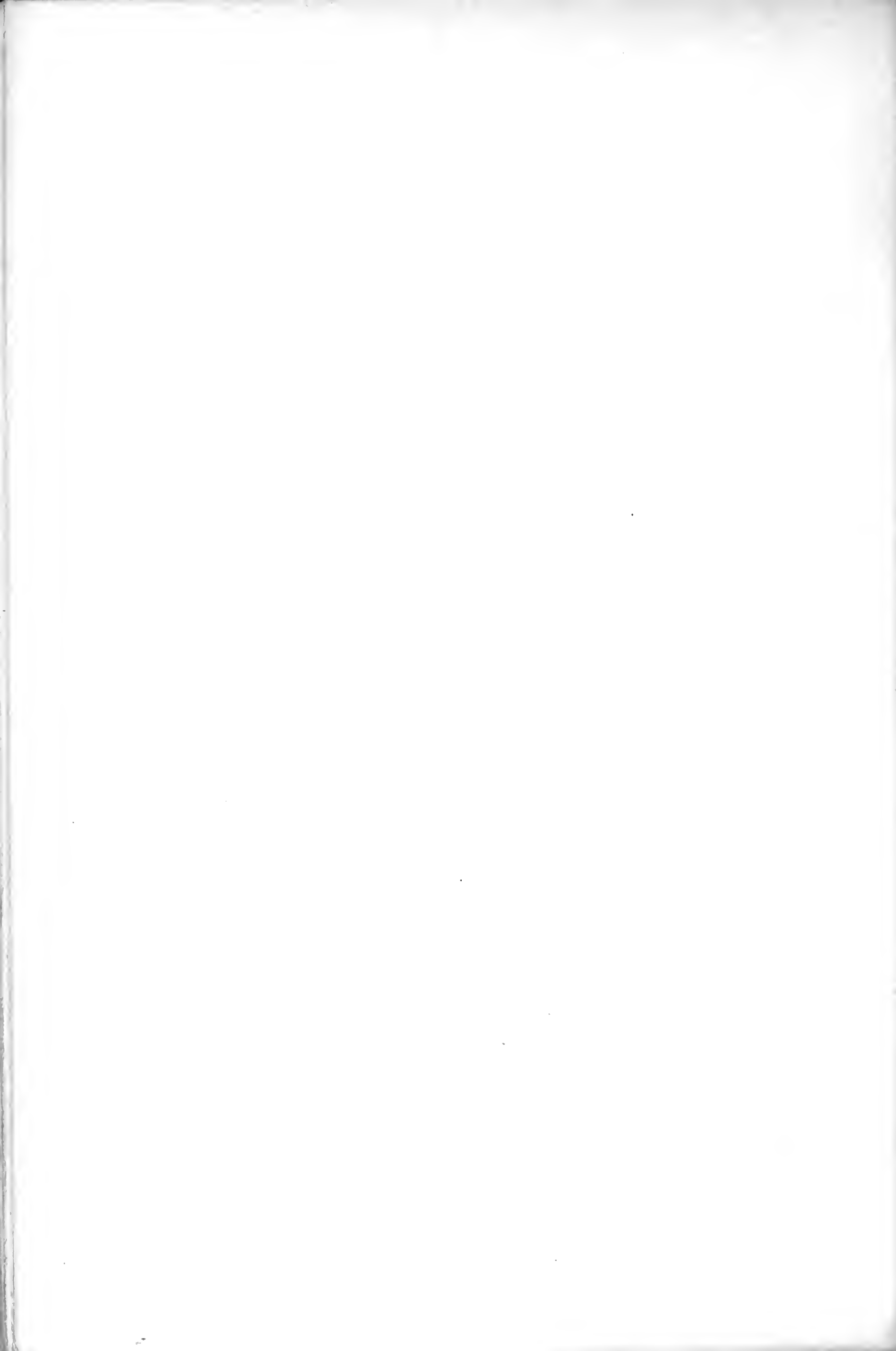
AGNUS PASCHALIS

*Edent carnes nocte illa assas igni, et azymos panes cum lactucis
agrestibus. Non comedetis ex eo crudum quid, nec coctum aqua, sed tantum
assum igni; caput cum pedibus ejus et intestinis vorabitis... Sic autem
comedetis illum : renes vestros accingetis, et calceamenta habebitis in
pedibus, tenentes baculos in manibus et comedetis festinanter : Est enim
Phase (id est transitus) Domini (Exod., cap. 12, vers. 8, 9, 11).*

Lovanii, in ecclesia Sancti Petri.

Phase of the
pediment, however,
is not a simple
matter. It is
a complex of
many factors,
and the result
is a very
interesting
phenomenon.

§ 2. De comparatione inter coenam et foedus antiquum antiquumque pascha.

SECTIO I. — EX SCRIPTURA.

Olim cum populo Hebraeorum Dominus foedus pepigerat. Post promulgatam enim legem Moyses, immolatis tauris, sanguinem in populum respersit, dicens : *Hic est sanguis foederis quod pepigit Dominus vobiscum* (LXX Ex. 24⁸ et Hebr. 9²⁰ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης)¹. Sacrificio scilicet foedus pactum erat.

Christus in coena, consecrato pane, porrigit calicem, dicens : *Hic est* (enim) *sanguis meus testamenti*, τὸ αἷμά μου τῆς διαθήκης (Matth. et Marc.). Quin et foedus dicit novum : τοῦτο τὸ ποτήριον ἡ καινὴ διαθήκη (I Cor. ἐστίν) ἐν τῷ (I Cor. ἐμῷ) αἵματι (Luc. μου).

Quis dubitat veteri testamento opponi novum, foedere novo evacuari vetus ? Aut quali nisi sacrificali actione potest tale foedus in sanguine ictum intelligi ? Effusione enim sacrificali sanguinis apud veteres vel ipsa civilia foedera sanciri solebant ; unde usus apud profanos scriptores talium locutionum² : « Id autem foedus

« meo sanguine ictum sanciri posse dicebant » (Cic. *Pro Sestio*, 10, 24) ; « Foedus « quod meo sanguine in pactione provinciarum iceras frangere noluit » (Id. *Pis.* 12, 28) ; « Sanguine Hannibalis sanciam « romanum foedus » (Liv. 23, 8). Sed potissimum foedus cum Deo ferendum sacrificio erat ; tumque maxime cum foederi per sanguinem hostiarum celebrato subrogaretur novum, nova requirebatur hostia³.

Quare certissime constat hic sacrificium celebrari, cum foedus inter Deum et nos ictum censeatur in sanguine novum (Cf. Batiffol, op. cit., p. 68 ; Rivière, *Le dogme de la Rédemption. Ess. d'ét. hist.*¹, p. 94 ; Lebreton, op. cit., col. 1565). At cui jam ignotum esse potest, in sacrificio passionis, eoque solo, foedus novum esse ictum ? Non enim nisi per redemptionis opus pacificavit Christus coelum et terram, et Deo nos reconciliavit, fecitque testamenti haeredes ; opus autem redemptionis proprietas est passionis. Ergo hic⁴ jam, ante tormenta passionis, passionis

1. In Hebr. 9¹⁹⁻²⁰, descriptio sacrificii Exodi duas particularitates admisit quae sat probabiliter debentur influxui antitypi eucharistici. Primo, *accipiens sanguinem... cum aqua* : istud temperamentum aquae in Exodo tacebatur. Secundo, τοῦτο τὸ αἷμα τῆς διαθήκης ἧς ἐνετελλετο πρὸς ὑμᾶς ὁ θεός pro LXX Ἰδοὺ τὸ αἷμα διαθήκης ἧς διέθετο Κύριος πρὸς ὑμᾶς περὶ πάντων τῶν λόγων τούτων. Westcott, in h. l. : « It is possible that « the correspondig phrase at the institution of « the New Covenant (Matth., 26²⁸) may have « influenced the quotation. »

2. Citatarum apud Theil, *Dictionnaire Latin-Français*, s. v. *foedus* et *ico*.

3. De foedere in sanguine sacrificii olim iniri solito leges Wellhausen, *Skizzen und Vorarbeiten*, 3, p. 119-123 ; Smend, *Lehrbuch der alttestamentlichen Religionsgeschichte*², p. 26-28.

4. Quod si quis senserit sacrificium in coena peractum non esse ipsum sacrificium passionis, sed solummodo quamdam praeiviam illius repraesentationem vivam in corpore et sanguine dominico, is, praeter alia incommoda (de quibus jam supra), etiam sentiat necesse est non foedus hic concludi, sed *repraesentari* tantum conclusionem foederis. At cum Moyses diceret : *Hic*

est sanguis foederis, vere foedus flebat. Implens igitur figuram Christus cum dicit : *Hic meus est sanguis foederis*, necesse est multo magis ut foedus fiat. Non igitur repraesentatur tantum foederis conclusio, sed agitur. Concludendum est ergo, non repraesentari solum, sed actualiter offerri sacrificium passionis. Quocirca veniunt consideranda quae scribit cl. Maignot : « Cette coupe pleine de vin est, dit Jésus, « la nouvelle alliance dans mon sang... Évidement, l'application [du terme de l'Exode] « n'est pas faite au vin de la coupe, elle l'est « au sang de Jésus contenu dans la coupe bénite « de l'Eucharistie (I Cor., 10¹⁶). C'est le sang « qui sera versé sur la croix, qui scelle LA NOU- « VELLE ALLIANCE de Dieu avec les hommes « ÉTABLIE PAR LE SACRIFICE DU SAUVEUR... « Le sang de Jésus est donc le sang de l'alliance, « le sang qui la scelle. Comme le sang des tau- « reaux immolés par Moïse, il sera versé sur la « croix, et CETTE EFFUSION SERA UN SACRIFICE. « A la cène, il était déjà dans la coupe en qualité « de sang qui devait être bientôt répandu, et « ainsi la coupe contenant du sang versé était « la représentation anticipée du sacrifice de la « croix. Mais par cette institution de la coupe,

celebratur sacrificium ; hic Christus datur ad mortem, nec quicquam est a sacerdote nostro in novissima coena peractum li-

« représentative du sang de la croix, Jésus con-
« tractait avec l'humanité une nouvelle alliance
« conclue par son sang répandu, et, parvenu à
« son heure dernière, il disposait de son sang,
« et par son testament il le donnait en breuvage,
« dans la coupe bénite, à ses apôtres » (Mange-
not, *L'Eucharistie dans saint Paul*, in R. P. A.,
15 nov. 1911, p. 260-261). Aut scilicet eamdem
sententiam tenet clarissimus auctor quam nos
defendimus ; aut si duo sacrificia discernit,
unum praeliminarium in coena, alterum in
passione subsequens, jam duo etiam testamta
seu foedera Domini intelligendus est distin-
guere : unum in cruce, ferendum morte Domini
(« nouvelle alliance établie par le sacrifice san-
« glant du Sauveur », scellée par « le sang qui
« sera versé sur la croix »), alterum hic in coena,
institutione calicis constans (« Par cette in-
« stitution de la coupe... JÉSUS CONTRACTAIT...
« une nouvelle alliance »). Sed duo foedera aut
testamta Domini quis unquam audivit ?
Quid auctor *Epistolae ad Hebraeos*, si audiret,
diceret ? Aut qualiter admitti posset foedus
novum constans, non CELEBRATIONE dominica
ritus eucharistici, sed INSTITUTIONE dominica
nostrae celebrationis eucharisticae ? Quasi forte
nondum foedus novum adesset, priusquam Do-
minus diceret : *Hoc facite in meam commemora-
tionem*, nec nisi tum demum sanguis esset novi
foederis, aut calix esset novum testamentum ?
cum tamen satis inter catholicos constet, ante
esse effecta quae verbis significabantur, quam
adderetur : *Hoc facite* etc. ; proindeque et calicem
jam prius fuisse testamentum, et quidem testa-
mentum in sanguine (*Hic calix novum testa-
mentum est in sanguine meo*), quam praeceptum
iterationis intimaretur. Immo etiamsi nunquam
addidisset Christus *Hoc facite*, tamen maneret
verum quod ante praemisera : *Hic calix* etc.
Quare praeplacet omnino in sententiam nostrae
concordem interpretari verba viri eruditissimi
et sagacissimi.

In summa, duo tentari ab adversariis nostris
possunt effugia.

Primum effugium est hoc : in coena repraesentabatur conclusio foederis, non efficiebatur ; efficienda erat per crucem, quam repraesentabat coena. Respondeo : Christus omnino adserit tunc jam iniri foedus : *Hic calix novum testamentum EST in meo sanguine*. Dices voce est intellegendum esse idem ac *significat*. At vide ne, isto posito, pertraharis ab adversariis fidei ulterius quam exspectabas, et ducant te quo tu non vis.

Secundum effugium sit istud : efficiebatur conclusio foederis, sed non per ipsam coenam ; efficiebatur institutione missae : *Hoc facite in meam commemorationem*. Respondeo : etiam seclusa institutione, quae subsequitur rei gestae integrae, debet stare veritas sermonis quem in peragenda coena Christus protulit de ipso opere quod complebat.

tante, nisi sui sanguinis oblatio incruenta ad cruentam effusionem.

Idem eodem modo suadetur ex com-

Tertium effugium quoddam mirabile atten-
tavit sexti decimi saeculi ille apologeta non
ignobilis, Jodocus a Ravesteyn Tiletanus
(*Apologiae seu Defensionis Decretorum Sacro-
sancti Concilii Tridentini...* pars altera, Lovanii,
1570, fol. 336, b), qui conditionem atque incho-
ationem Testamenti Novi, a coena eliminatam,
non differt quidem ad crucem, sed retro ad
Abrahamum transmittit. Scripserat enim Chem-
nitius : « Illud testamentum filius Dei mediator
« in ea nocte qua tradebatur condidit. » Contra
istud effatum sic invehitur (nescio cur) Tileta-
nus : « Atque hoc mendacium expresse convellit
« ipse Paulus, idque in capite illo *Epistolae ad*
« *Galatas*, quod hoc loco citatur. Scribit enim
« disertis verbis testamentum novum, scilicet
« quod Abrahae factum erat de gentium bene-
« dictione in semine ejus, quadringentos et
« triginta annos ante datam legem factum
« esse. Non igitur verum esse potest quod no-
« vum testamentum conditum sit primum in
« ea nocte in qua Christus tradebatur. » Nihil
simplicius quam veritas ; a qua si incautus defi-
cies, non est quo peregrinatio tua te non ferat.

Quare omnino standum determinationi vete-
rum, qui unanimi ore pronuntiabant : CONDITUM
in coena testamentum, esse OBFIRMATUM san-
guine testatoris in cruce. Inter sexcentos legesis
Manegoldum (*Contra Wolfelmum*, c. 18 et 19,
P.L. 155, 166), virum Alsatum, qui saeculo XII
ab anonymo Mellicensi (*De scriptoribus eccle-
siasticis*, c. 105. P.L. 213, 981) praedicabatur
« modernorum magister magistrorum ». Sub
finem medii aevi B. Joannes Rusbrochius,
in suo *Speculo aeternae salutis*, cap. 5 (vers. lat.
Laurentii Surii, Opera omnia, Coloniae 1609,
p. 31), sermone non minus firmo : « Quia pos-
« tridie illius diei moriturus et ab eis discessurus
« erat, testamentum suum prius CONDERE
« voluit, quod primo Apostolis, deinde per eos
« cunctis christianae fidei professoribus in
« extremum usque diem relinqueret : idque
« primus ipse suo firmiter CONSIGNAVIT san-
« guine, et post eum Apostoli omnes. »

Saeculo XVI, non specialis mentionis indignus
est auctor (fortasse B. Joannes Fisher, Roffensis)
*Assertionis Septem Sacramentorum contra Mar-
tinum Lutherum*, inscriptae nomine HENRICI
VIII, quam prae ceteris S. Sedes ad astra ex-
tulit. « Non ea solum pertinent ad TESTAMEN-
« TUM, quae prius fecit in coena, sed etiam
« oblatio ejus in cruce ; NAM IN CRUCE CONSUM-
« MAVIT SACRIFICIUM, QUOD INCHOAVIT IN
« COENA » (ed. Pottier, Andegav. 1850, p. 90.
Fidei defensori assentiebatur Eckius, *Assertitur
hic invictissimi Angliae regis liber de sacramen-
tis a calumniis et impietatibus Ludderii*, 1523,
fol. 1 i. b). Quod verissime dictum est, ut de
sacrificio, ita de testamento seu foedere. Foedus
quippe novum jam fiebat in coena, et fuit
deinceps per totam passionem in continuo
quodam fieri, usquedum, morte intercedente,

paratione coenae cum paschate vetere.

Etenim postquam Dominus, accepto cibo paschae¹, hoc sermone usus erat : *Dico enim vobis quia ex hoc non manducabo illud donec compleatur in regno Dei* (Luc., v. 16), adjeceratque, potato communi calice : *Dico enim vobis quod non bibam de generatione vitis donec regnum Dei veniat* (Luc., v. 18), nihilominus statim coenam aggressus est novam consecrati azymi et vini. Quid inde vigilantibus auditori concludendum fuit, nisi advenisse jam regnum

staret in *facto esse*. Conferas dicenda vel alleganda infra, in Elucid. IX et X.

Addere juvat locutionem medullosam viri Lusitani, Dieghi Payvae Andradii (quem « Hispanorum omnium celeberrimum » vocat Hurter, *Nomenclator*³), scribentis contra Chemnitium : « Christus poculum suo sanguine refer-
tum novum testamentum appellavit... quia
« CRUCIS SUAE SANGUINEM continebat, quo paci-
ficata sunt omnia, sive quae in coelis, sive
« quae in terris sunt, et qui omnium est divi-
norum beneficiorum quasi fons et scaturigo »
(*Orthodoxarum explicationum libri decem*, lib. 7. Venetiis, 1564, fol. 237).

1. Pascha legale a Domino celebratum esse, fuit post quartum saeculum communis catholicorum persuasio, quanquam adhuc quidam paucissimi dubitaverunt, de quibus infra (Elucid. XI). Ceterum hi nulla de causa exeluserunt pascha legale, nisi quia sufficiebat in genere paschae coena eucharistica, de qua intellegunt dictum a Domino : *Desiderio desideravi hoc pascha manducare vobiscum antequam patiar* (Luc. 22¹⁵).

2. Praedictae commutationi foederis (de qua supra) pulcherrime cohaeret haec (praeter expectationem subsecuta monitioni apparenter contrariae) manducatio nova azymi atque calicis potatio. Quare non solum contra regulas criticae peccant qui, ut olim certe Huck (*Synopse der drei ersten Evangelien*²), nullius testis auctoritate freti, ponunt v. v. 19-20 inter v. 17 et v. 18, sed nec videntur mentem Lucae satis assecuti.

Multo sapientius Berning (*Die Einsetzung der heiligen Eucharistie*, 1901, p. 151) : « Das ist die Gedankenfolge bei Lc, der in steter Steigerung erst das alttestamentliche Passahmahl schildert, und daran das Wort des Herrn knüpft, dass für das Passahmahl die Zeit der Erfüllung gekommen ist ; ein neues Reich, das eigentliche Reich Gottes im Gegensatz zum vorbildlichen Gottesreiche im A. T. ; bricht an und jedes Vorbild, darum auch das auf Zukünftiges und Höheres weisende Passahmahl, muss aufhören. Denn der Herr fährt gleich darauf fort mit der Einsetzung des heiligen Abendmahles, in dem das wahre Passahlamm Jesus Christus die Speise, und

Dei, impletumque esse tandem pascha, in pane scilicet hoc et calice, quem denuo cum suis dividit Dominus² ? Igitur quod ab aliis evangelistis insinuatur, aperte ex Luca colligitur : fuisse eucharisticam coenam verum pascha : veritatem scilicet figurae respondentem, proindeque sacrificium ipsum paschale veri Agni.

Aliunde nemini dubium est, quin antitypus proprius paschatis legalis fuerit ipsum demum sacrificium passionis, in quo verus Agnus occisus est³, et transitus

« sein Blut im Kelche, dem wahren Segens-
« becher, den Trank bildet ; an Stelle des alten
« soll das neue Passah, — Opfer, — und Bundes-
« mahl der Anhänger Christi treten, das bis
« zu seiner einstigen Wiederkunft, wiederholt
« werden soll. »

Ex veteribus exegetis nonnulli idem exposuere, ut Ludolphus Carthusiensis, *Vita Christi*, c. 53 : « Non comedam vel celebrabo
« amplius in figura et signo, sed in veritate
« et signato. Ipse enim postea sumpsit verum
« corpus suum sub sacramento. »

Quosdam etiam novatores sexti decimi saeculi minime fugit se habuisse priorem calicem ad alterum ut figuram ad veritatem. Quorum alii INDE deducebant praesentiam Christi in Eucharistia saltem spiritualem, ut Schwenkfeld (cf. Goetz, *Die heutige Abendmahlsfrage*², p. 78), alii etiam realem, ut Luther (ibid., p. 87).

De Patribus autem Ecclesiae dicitur commodius infra, Sect. 2.

3. Sic Irenaeus : « Non est numerum dicere
« in quibus a Moyse ostenditur Filius Dei ;
« cujus et diem passionis non ignoravit, sed
« figuratim praenuntiavit eum, Pascha nomi-
« nans ; et in eadem ipsa, quae ante tantum
« temporis a Moyse praedicata est, PASSUS EST
« Dominus, ADIMPLENS PASCHA. Non solum
« autem diem descripsit, sed et locum, et extre-
« mitatem temporum, et occasum solis, dicens :
« Non poteris immolare Pascha in ulla alia civi-
« tatum tuarum, quas Dominus Deus dat tibi,
« nisi in eo loco quem delegerit Dominus Deus
« tuus invocari nomen suum ibi : immolabis
« Pascha vespere ad occasum solis » (*Adv. Haer.* 4, 10, l. P.G. 7, 1000). Atque antea jam Justinus : « Eos quidem qui in Aegypto servati
« sunt, cum perirent primogenita Aegyptiorum,
« sanguis Paschae liberavit, postibus utrinque
« et superliminari aspersus. Pascha enim erat
« Christus, qui postea immolatus est, quemad-
« modum et Isaias ait : *Ipse tanquam ovis ad
« occisionem ductus est*. Eum autem die paschae
« a vobis comprehensum ac similiter in paschate
« crucifixum esse scriptum est » (*Dial.* 3. P.G. 6, 732). Postea autem Clemens Alexandrinus citandus infra (Elucid. XI). Pariter Tertullianus (*Adv. Marc.* 4, 40. P.L. 2, 460) : « Scit et quando pati oporteret eum cujus

factus est tandem Domini ad Patrem. Quare monet Paulus : τὸ πάσχα ἡμῶν ἐπέθη Χριστός (*I Cor.*, 5⁷) : qua in paschali immolatione Christi omnes semper intellexerunt passionem mortis.

Consistit igitur paschale Christi sacrificium complexive in coena et in morte. Indivulse scilicet mors et coena constituerunt unam singularem paschatis figuralem adimpletionem integram perfectamque¹, cujus ut vere unius, commemorationem nos unam agimus in missa, memores ex aequo Christi et coenantis et demorientis².

Ceterum quod in agno caeso simul atque in azymis³ et calice⁴ pascha vetus conficiebatur, hinc mirifice figurabatur futura indoles antitypi, sacrificii dico quod in specie panis et vini oblatum ac participatum, absolveretur in morte Christi.

Haud mirum proinde est quod Paulus (loc. cit.) cruentam ipsam immolationem paschatis nostri veri intertextit (per vocem *καὶ γάρ*) recordationi azymorum⁵ : dum

« passionem lex figurat. Nam e tot gestis « Judaeorum Paschae diem elegit. In hoc enim « sacramentum praenuntiavit Moyses : *Pascha « est Domini* », etc.

1. Inter sexcenta hujusmodi interpretationis exempla, unum afferatur ex Athanasii *Epistula heortastica* 42 : « Vocati enim sumus, fratres, ... ad COENAM illam magnam et coelestem « omnique creaturae sufficientem : ad Pascha « videlicet, sive IMMOLATUM Christum. Nam « *Pascha nostrum immolatus est Christus* » (P.G. 26, 1440). Immolatione illa paschalis nostri, Christi, intellegi ab Athanasio sicut a ceteris passionem, constat ex *Epist. heort.* 6, 2 ; 11, 14 ; etc. (col. 1384, 1412, etc.).

2. Saepe occurrunt veterum sermones quibus dicatur, haud secus atque passionis, missa esse commemoratio coenae. Videsis unum exemplum, dubie Hippolyto adscriptum (*In Prov.* 9². P.G. 10, 628) : « *Paravit mensam suam* : ... « venerandum sanctumque ejus corpus ac sanguinem, quae in arcana et divina mensa quotidie perficiuntur et sacrificantur IN MEMORIAM nunquam non recolendae memoria et « primae illius et arcanae divinae COENAE. »

3. Scio equidem posse secundum se distingui festum azymorum a pascha, sicut ante nostros modernos notaverat Origenes (*In Levitic.* hom. 9, n. 5. P.G. 12, 514). Attamen saltem in *Deuteronomio* 16¹⁻⁸ jam omnino contractae erant in unam ambae sollemnitates (cf. W. J. Moulton, art. *Passover*, in D. B. 3, 685) : adeo ut

scribit quidem ad christianos ex gentilitate conversos, nec proinde in symbolismis judaiceis multum exercitatos, at bene quidem (ut ex *I Cor.* 10 et 11 constat) peritos doctrinae eucharisticae. Meminit quippe eucharisticae coenae : ratione cujus familiaris necesse est ut fuerit Corinthiis doctrina de azymis⁶ ; nec proinde habetur incongruus sermo cum passione azyma connectens. Quasi dicat Apostolus : Observate significationem azymorum : quae est munditia ab omni corruptionis vel injustitiae inquinamento. Observate illam, inquam : etenim Christus paschale suae mortis sacrificium, per quod redempti sumus, obtulit in azymo ; ut per azymum redempti, vivamus azymi in Christo : hoc est ut liberati ab injustitiae labe atque contagio per sacrificium Christi, per communionem cum Christo habeamus justitiam atque incorruptionem⁷. Insinuat igitur Paulus, per modum unius coenam et passionem commemorans, sacrificium illud paschale Christi ut in pas-

recte Hummelauer, postquam in *Exodum* 12¹⁴⁻²⁰ notavit : « Festum AZYMORUM cum octava, similiter atque festa christiana, tanquam « unicus concipitur dies », jam in *Deuteronomium* 16⁷ sq., mutato stylo, loquatur passim de agendis « sive in ipso die PASCHATIS, sive intra EJUS « octavam. » Certe in N. T. (*Matth.*, 26¹⁷, *Marc.*, 15¹, *Luc.*, 22¹) nulla fiebat discriminatio (cf. Lesêtre, art. *Pâque*, in Vigouroux, *Dict. de la Bible*, t. 4, 2, col. 2094).

4. Non scripta quidem lege, sed consuetudinis vi erant inducta pocula vini, et quidem quaterna.

5. *Nescitis quia modicum fermentum totam massam corrumpit ? Expurgate vetus fermentum, ut sitis nova conspersio, sicut estis azymi. Etenim (καὶ γάρ) Pascha nostrum immolatus (= immolatum) est Christus. Itaque epulemur non in fermento veteri, neque in fermento malitiae et nequitiae, sed in azymis sinceritatis et veritatis.*

6. Hic parvi refert celebraverintne in azymo apostoli annon. Unum certe constat : catechesim eucharisticam fuisse potissimum historicam, per modum narrationis rerum in novissima coena gestarum : in quibus locum non ignobilem obtinuit ritus azymorum.

7. Quapropter recte pronuntiat sanctus Thomas in *I Cor.* 5⁸ illud *epulemur* (ἐορτάζωμεν) intellegendum esse eodem modo quo sermo intellegendus est de pane vitae in capite sexto *Joannis*, scilicet de manducatione Christi cum sacramentali tum spirituali.

sione ita in coena habuisse locum, unum idemque : seu partes esse coenam et passionem unius sacrificii.

Quod si quis huic argumento ex pascha ducto objiciat : potuisse in unam celebrationem sacrificalem, in unam veteris paschatis adimpletionem indivisam, conflari passionem et coenam, quin in coena offerretur sacrificium passionis ; sed eo demum quod passionis hostia consummaretur per manducationem (quasi scilicet epulum sacrificale passionis Christi tunc ageretur, cum nondum acta esset sacrificatio) : respondeo dupliciter.

Primum enim respondeo : epulum sacrificale ex hostia nondum *oblata* fieri non posse. Non enim sine oblatione fit aliquid in hostiam ; non sine oblatione transit in rem Dei ; immo per oblationem sacrum fit Deo id quod offertur ; ergo nec sine oblatione sacrificatur aut sanctificatur aut fit sanctificans. Non autem nisi prout sanctificans, prout sanctificata, prout divina, prout theothyta, requiritur caro hostiae. Quod autem prius ad *immolationem* ipsam cruentam potuerit se Dominus dare in convivium, hoc est, quia is fuit modus oblationis, ut hostia, sub symbolis immolationis semel constituta, non solum in *immolationem* destinaretur, sed jam aptaretur ad comestionem et potationem. Ex genere igitur oblationis factum est ut convivium posset anticipare immolationem.

Secundo respondeo ad hominem catholicum. Credere debet catholicus, id quod est a Christo in coena datum discipulis, esse a Christo in coena oblatum Deo : siquidem semper credidit Ecclesia in coena veram esse a Domino actam sacrificatorem, ut ex tot et tantis testimoniis Patrum, per prima hujus libri capita digerendis constat, et diffinitum est in *Tridentino*, Sess. 22, cap. 1. (D. 978). Jam vero concedis participatum esse convivialiter in coena sacrificium passionis ; ergo passionis sacrificium est in coena oblatum : ejusdem quippe sacrificii hostia et oblata est Deo, et hominibus apponitur participanda.

SECTIO II. — IDEM ARGUMENTUM EX TRADITIONE.

Innuunt doctrinam eandem Patres, dum iis visum est in ipsa coena non proclamari tantum foedus novum aut nuntiari aut repraesentari, sed revera iniri atque sanciri, sine praejudicio tamen passionis. Quod haud ambigue monemur a sancto Ephraem : « Cum igitur, inquit, ... apostolis ministrasset, et eosque se demississet « ut lavaret pedes eorum... TUNC ALIUD « FOEDUS SANCIVIT, quo hoc pascha aboleretur, et populorum pascha institueretur in vitam aeternam. » Deinde interpretans *Isaiam* 6¹⁻⁸, haec fingit Dominum dicentem : « Altare haec mensa est, templum coenaculum, Dominus ego... Ego « sum filius Patris vivi ; in hoc sexto millennario e coelo descendi ut DAREM FOEDUS NOVUM Ecclesiae meae. » Tandemque exclamat : « O vespera illustris in qua « explicata sunt mysteria, OBSIGNATUM « ANTIQUUM FOEDUS, locupletata Ecclesia « gentium ! Benedicta vespera, benedictum « tempus, quo coena consecrata est ! » (*Sermo 3 in hebdomadam sanctam*, n. 3-7. ed. Lamy, t. 1, p. 416-428).

Rursus in eandem sententiam collineare videntur Patrum effata, dum coenam passioni ita implicant ut faciant ex utraque unam singularemque veteris paschatis adimpletionem. Quocirca juvat eundem audire sanctam Ephraem asserentem in coena oblatum esse verum pascha veri Agni, qui victima fiebat pro omnibus ; verum pascha quo ex Aegypto perditionis atque servitutis in locum salutis introduceremur ; verum tandem pascha in cujus commemorationem Ecclesia celebraret sacrificium quo ipsa sanctificaretur. « Pro mensa temporalis cui homo deservit, ego attuli vobis « altare et victimam propitiationis... Transiit hodie pascha Aegypti, quod in figura « celebrabatur ; deinceps ego sum pascha... « Mensa fuit ei altare, quod totum consecravit. In hujus paschatis vespera coenaculum ecclesia fuit ; mensa sacrum altare, « sacerdotes apostoli recumbentes ; accumbentium caput ipse Jesus, OBLATIO ET

« OFFERENS ; discipuli ejus comestores. Hi
 « SACRIFICIUM MIRABANTUR, VISO PAS-
 « CHATE NOVO ; nunquam enim simile quid
 « manducaverant... HOC PASCHA LOCALI
 « ABOLITUM EST PASCHA AEGYPTI, quod
 « propter primogenitos peractum fuerat, ne
 « occiderentur ; HOC AUTEM PASCHA PROP-
 « TER OCCISUM PRIMOGENITUM PERAGITUR.
 « Prius pascha celebrabatur in memoriam
 « liberationis populi ; HOC AUTEM PASCHA
 « INTRODUXIT POPULOS IN LOCUM E QUO
 « EXIERAT POPULUS. Prioris paschalis vic-
 « tima agnus erat ; NOSTRA autem VIC-
 « TIMA ipse pastor est qui omnes pascit.
 « Illud pascha a Moyse institutum est in
 « memoriam liberationis ; hoc vero a Do-
 « mino nostro INSTITUTUM EST UT EJUS
 « COMMEMORATIONE SANCTIFICAREMUR...
 « Pascha mundum et purum deinceps
 « comesturi estis, panem... quem deposuit
 « coxitque Spiritus Sanctus. Vinum habeo
 « vobis in potum praebendum igne et
 « spiritu¹ temperatum, corpus scilicet et
 « sanguinem Dei qui VICTIMA FIT PRO OM-
 « NIBUS » (*Sermo 2 in sanctam hebdomadam*,
 n. 6-10. ed. Lamy, t. 1, p. 380-390).
 « Jesus, cum exarsisset illico ejus amor,
 « surrexit e loco ubi recumbebat, et coepit
 « complere mysteria ac PERFICERE PASCHA
 « VERUM. Itaque surgens a coena... accepit
 « linteam etc.... In vespera autem hujus
 « paschatis imposuit Ecclesiae suae legem,

1. Singularis est ista locutio Ephraemi ut in re eucharistica ; nec, occasione exurgente, videtur praetereunda silentio. Solet nimirum Ephraem in eucharistia exhibere contentum quemdam ignem et spiritum. Qui spiritus et ignis sitne Christus ipse an Spiritus Sanctus qui ex ipso procedit, non immerito dubitaveris. Porro ex duobus sermonibus S. Ephraem potest solutio expeti. Quorum citabo unum (*Adversus scrutatores*, Serm. 10. Opera omnia, tom. 3 syr. et lat., Romae, 1743, p. 24), quanquam emendationem fortasse nonnullam desiderat, iudicio peritorum, textus editus : « In pane
 « tuo occultus interest spiritus, qui non man-
 « ducatur ; ignis, qui non bibitur, ardet
 « in vino tuo. In pane tuo spiritus, ignis in
 « mero tuo : RES DVAE oppido admiran-
 « dae, QUAS NOSTRA PERCEPERUNT LABIA...
 « Igne ac Spiritu [Dominus] eos [h. e. homines]
 « fermentavit, ut mirum et arcanum in modum
 « crescerent, et in ignem et spiritum evaderent...
 « Corporeis INCORPOREUS EX IGNE ET SPIRITU
 « paratur CIBUS ET POTUS... Ignis coelo delapsus

« ut MEMORIAM FACERET AGNI, FILII DEI
 « NOSTRI, QUI ANTEQUAM PRO NOBIS OC-
 « CIDERETUR, CORPUS ET SANGUINEM SUUM
 « DEDIT » (*Sermo 3 in hebdomadam sanctam*,
 n. 1 et *Sermo 4*, n. 7, ed. Lamy, t. 1, p. 390
 et 426). Vides qualis victima sit Christus
 in illo sacrificio quod a Christo in coena
 offertur. Est victima ex morte sua («prop-
 ter occisum primogenitum ») ; est agnus
 mox occidendus, jam Deo oblatus ; immo
 in tantum oblatus, ut, praeoccupata immo-
 latione, continuo dispertiat apostolis ;
 pascha ex hinc verum, unum, perpetuum,
 cujus corpore et sanguine pascamur et
 sanctificemur.

Omisso ad tempus Chrysostomo (*In I Cor.* hom. 34, n. 2. P.G. 61, 288), cujus vox testimonium simile proferens opportuniore loco infra percipietur, nescio annon vestigium aliquod hujusce doctrinae praebet nobis in suis *Anacreonticis* Sophronius Hierosolymitanus :

« Ipse agnum redemptorem
 « Hominum generi praebuit,
 « In coena mystica
 « Propriam figurans mortem. »

(*Anacreontica*, 8. P.G. 87ter, 3774).

In figuratione scilicet sacramentali suae mortis, Christus apostolis se dedit manducandum, prout agnum redemptorem

« Eliae victimam consumpsit ; AMICUS IGNIS
 « advenit nobis HOSTIA VITAE REPARATRIX
 « NOSTRAE [vel strictius vertendum, ut me monet
 « R. P. Paulus Peeters S. J., Bollandista : ignis
 « caritatis fuit nobis hostia vitae]. Ignis ille
 « appositas cremavit carnes ; totus iste IGNIS,
 « Domine, in sacrificio tuo noster EVASIT CI-
 « BUS. » Videtur nomine spiritus et ignis
 hic intellegendus non improbabiler ipse Chris-
 tus in eucharistia contentus, sed potissimum
 prout habet ordinem ad profundendum in nobis
 Spiritum vitae, qui est ex ipso, et Ignem sancti
 amoris, quem voluit missum in terram vehe-
 menter accendi. Ratio est quia, ex una parte,
 videtur toto sermone spiritus se habere parallelo
 modo ad ignem ; et ex altera parte, ignis expres-
 se dicitur esse ipsa hostia, ipse cibus. Praeterea
 uterque et Spiritus et ignis, quamvis non sensi-
 biliter, tamen occulte nos censetur pascere, modo
 scilicet incorporeo seu invisibili. Confirmationem
 hujus conclusionis reperies in sermone *Adv.*
scrutat. 19 (ibid., p. 35).

Circa morem illum veterem donandi Verbum

(ῥύσιον ἄρνα), id est hostiam redemptricis suae passionis¹.

Patrum catholicorum, ni fallor, sententiam expromit Euthymius Zigabenus : connectens in novo paschate, quo aboletur vetus, manducationem Agni cum occisione. « Sicut enim pictores, inquit, in « una tabula et lineas supponunt, et picturas adumbrant, et colores superinduunt et « formant, ita quoque Christus IN EADEM « MENSA et figurativum ac umbratile « Pascha subscripsit, et VERUM AC PERFECTUM apposuit. Et quia CAEDES AGNI « LEGALIS CAEDEM RATIONALIS AGNI PRAEFIGURABAT, oportebat omnino umbram « evanescere, apparente sole, et figuram cedere, ADVENIENTE VERITATE » (In Matth. 26²⁶. P.G. 129, 664-665). Veritas respondens figurae est Agnus in passione caesus. Hanc veritatem apponit Christus discipulis in coena. Quomodo? nisi in coena sit ipsius passionis hostia et sacrificata a Christo et discipulis impertita? Quo posito, jam utique et caedes admota est, et de caede reficiuntur coenantes.

nomine Spiritus aut etiam Spiritus Sancti legatur Coustantius in *Praefatione Generali* ad Opera S. Hilarii, § 1, art. 2, n. 57 sq. (P.L. 9, 35 sq.), vel recentior nota, nec inutilis, Edmundi Bishop, in T. a. S., vol. 8, n. 1, Appendix, n. 6, suppl. not. 3, p. 159-162.

1. Concinit in suo hymno *pro magna feria quinta* (P.G. 89, 477) Cosmas Hierosolymitanus, sodalis sancti Joannis Damasceni, τὸ ῥύσιον ποτήριον decantans : « Pascha eorum pro « quibus moriturus eras existens, teipsum proponebas : Manducate, clamans, corpus meum, « et fide roboramini. TOTIUS HUMANI GENERIS « LIBERATORIUM POCULUM TUUM, [poculum] « laetitiae, discipulis tuis propinasti, quod repleveras. Ipse enim temet sacrificabas (ἱεροθύγεϊς) : « Bibite, inquit, sanguinem meum, et fide roboramini. Ad passionem, quae omnibus ex « Adamo ortis seaturivit impassibilitatem, condescendens, Christe, amicis tuis dixisti : Vobis « cum hujus paschae esse participem desideravi, « siquidem me, suum Unigenitum, Pater misit « propitiationem in mundum. » Calicem igitur redemptionis propinavit Christus in coena, quem litavit.

2. Cf. *De Baptismo*, 19. P.L. 1, 1222 : « Diem « baptismo solemniorum Pascha praestat ; cum « et passio Domini (in qua tinguimur) adimpleta est. »

3. Adnectas quae post pauca sequuntur : « Professus itaque se concupiscentia concupisse « edere Pascha ut suum (indignum enim ut

Ex Latinis Tertullianus (4 *Adv. Marcionem*, 40. P.L. 2, 460) complexive in passione et in coena adimpletum sentit vetus pascha. « Scit [Christus] et QUANDO « PATI oporteret eum cujus passionem lex « figurat. Nam e tot festis Judaeorum « Paschae diem elegit. In hoc enim sacramentum pronuntiavit Moyses : *Pascha est Domini.* » « En habes notatam relationem paschae ad passionem². Continuo autem subjungit : « IDEO et affectum suum ostendit : *Concupiscentia concupivi Pascha « edere vobiscum antequam paliar.* O legis « destructorem, qui concupierat etiam « Pascha servare! Nimirum vervecina « illum judaica delectaret? An ipse erat « qui, *tanquam ovis ad victimam adduci « habens, et tanquam ovis coram tonsore, « sic os non aperlurus*, FIGURAM SANGUINIS SUI SALUTARIS IMPLERE CONCUPISCBAT? » Pascha igitur desiderabat manducare eucharisticum³. Immo QUIA pascha est passio, IDEO pascha est eucharistia. Pascha dico dominicum unum, verum, proprium, in ineruento ritu et caede

« quid alienum concupisceret Deus), acceptum « panem, et distributum discipulis corpus illum « suum fecit, *Hoc est corpus meum* dicendo, id « est figura corporis mei. » Particula illa *ut suum* ad evitandum errorem Marcionis spectat. Eatenus enim Christus novum Pascha concupiscit *ut suum*, quatenus panis et vinum, ex quo conficitur eucharistia, vere ipsius est creatura. Creaturam enim alienam si inveheret in sacramentum Christus, concupisceret manducare aliquid non suum, sed alienum : quod indignum est Deo, eoque optimo. Quae cum ita sint, ruit commentum Marcionis opponentis Deo Creatori rerum materialium, atque Veteris Testamenti auctori, bonum Deum, Novi Testamenti conditorem.

Cur autem addiderit Tertullianus : *id est figura corporis mei*, non difficile est intellegere. Etenim cum argumentetur ex elemento panis eucharistiae (quod antea terrenum dixerat Irenaeus in simili causa : vide infra, Elucidationem XVIII), debuit edulium illud spectare, non in quantum est (ex parte rei latentis ac demonstratae) corpus Christi, sed in quantum est (ex parte rei sensibilis atque demonstrantis) figura corporis Christi. Quod si aequae perpendatur, nullum habet errorem theologicum locus ille Tertulliani. Vere etenim et apud nos species sunt figurae seu symbola corporis ac sanguinis.

Sed utique errorem admisit exegeticum, dum putavit in locutione dominica : *Hoc est corpus meum*, pronomen *hoc* stare pro re ipsa sensibili,

cruenta indivisim constat : quo singulariter adimpletur figura sanguinis, id est mortis, Christi. Haec Tertullianus.

Pariter Leo M. et rationem reddit cur passio subeunda fuerit die paschae : scilicet quia ipsa passio paschalem figuram impleverit ; et modum indicat quo adimpletio figurae peracta sit : scilicet oblatione quam Dominus fecit corporis ac sanguinis sui in coena. Unde non parum suadetur : Leoni apparuisse coenam et passionem tanquam unum singulare sacrificium, oblationi, immolationi atque participationi agni figuralis respondens adaequate : « Divino, « inquit, intelligimus dispositum consilio, « ut sacrilegi Judaeorum principes et « impii sacerdotes, qui saeviendi in Chris- « tum occasiones saepe quaesiverant, non- « nisi in solemnitate paschali exercendi « furoris sui acciperent potestatem. Opor- « tebat enim ut manifesto implerentur « effectu quae diu fuerant figurato pro- « missa mysterio ; ut ovem significativam « ovis vera removeret, et ut UNO EXPLE- « RETUR SACRIFICIO variarum differentia

id est pro speciebus ; quasi diceret Dominus : *Hoc* quod est coram vobis adspectabile, palpabile, partibile, consumptibile, *est corpus meum*. Stat enim revera pronomem *hoc* pro re demonstrata per adspectabile, palpabile, partibile, consumptibile elementum.

Semel autem isto errore exegetico admissio, non permittebat tantum, sed exigebat dogma catholicum, ut voci dominicae adderet Tertullianus hanc expositionem : *id est figura corporis mei*. Sane etenim res per se sensibilis nequibat esse corpus Domini proprium, sed figura solum poterat esse corporis. Secus autem, ut statim adnotat Tertullianus, dicendum foret panem fuisse in cruce suspensum (« faciebat ad vanitatem Marcionis ut panis crucifigeretur ») ; et cum addat Dominus mentionem sui sanguinis, dicendus foret panis obtinuisse sanguinem : quod est absurdum (« nullius enim corporis sanguis esse potest nisi carnis »). Ergo panem elementum non fuit revera corpus Domini ; sed figura tantum corporis, longe diversi a pane, corporis dico carnei. Non foret autem panis figura corporis carnei, nisi carneum corpus haberet Christus (« figura autem non fuisset, nisi veritatis esset corpus ») : ergo habuit Christus carneam naturam, corpus verum, nec merum, ut vult Marcion, phantasma, seu apparentiam inanem ; et sic constat virum docetam, dum a Christo abjudicat corpus verum, proprium, carneum, contradicere Christo.

Vetus autem testamentum Christo consonat, cum olim apud Hieremiam per quamdam figuram

« victimarum. Nam omnia illa quae de « immolatione agni divinitus per Mosen « fuerant praestituta, Christum propheta- « verant, et CHRISTI OCCISIONEM proprie « nuntiaverant. Ut ERGO umbrae cederent « corpori et cessarent imagines sub prae- « sentia veritatis, antiqua observantia novo « tollitur sacramento, hostia in hostiam « transit, sanguine sanguis auferitur, et « legalis festivitas, dum mutatur, imple- « tur. » Occupatis scilicet animis Judaeorum non tam observandi festi studio quam occidendi Christi, « Jesus consilii sui certus, « et in opere paternae dispositionis intre- « pidus, vetus testamentum consumma- « bat, et novum Pascha condebat. Dis- « cumbentibus enim secum discipulis ad « edendam mysticam coenam, cum in « Caiphae atrio tractaretur quomodo « Christus posset occidi, ille corporis et « sanguinis sui ordinans sacramentum, « docebat qualis Deo hostia deberet offer- « ri¹ » (*Sermo* 58, 1-3. P.L. 54, 332-333 ; cf. *Sermo* 60, 2, col. 344).

Leoni consonanter sanctus Fulgen-
sermonis steterit pro corpore Christi panis, qui nunc in sacramento se habet ad corpus Christi ut quaedam *figura reatis* (cf. *Adv. Marc.* 3, 19. P.L. 2, 348).

En processum Tertulliani, in quo nihil praedjudicat quin sensibili rei, figuranti corpus Christi, substet illud quod per ipsam figuratur ac demonstratur. Ex ipso autem corpore vero non erat ducendum argumentum, siquidem non consentiebat Marcion fuisse in Christo ullum verum corpus. Immo hujus corporis erat proprie hoc loco existentia demonstranda. Qua de demonstratione incarnationis per panem eucharisticum sibi gratulatur Tertullianus, cum scribit postea (*Adv. Marc.* 5, 8, col. 489) : « Panis et calicis sacramento jam in « Evangelio probavimus corporis et sanguinis « dominici veritatem adversus phantasma Mar- « cionis. »

In suo autem mendo exegetico non fuit omnino solus Tertullianus, sed accesserunt illi aliquando alii, inter quos ipse (« attentione ad « alia distracta » Billot, *De Ecclesiae sacramentis*⁴, t. 1, p. 384) sanctus Augustinus (*Contra Adimantum*, 12, 3. P.L. 42, 144).

Omnes autem istiusmodi loci adeo facile expli- cantur, semel perspecta pronominis demonstra- tivi acceptione falsa, ut ubique semper maneat verum illud Hilarii : « De veritate carnis et « sanguinis non relictus est ambigendi locus » (*Trin.* 8, 13. P.L. 10, 246).

1. Conferas hanc locutionem cum liturgia ambrosiana recitata supra (Elucid. III).

tius edisserit nobis commutationem foederis et paschae adimpletionem, dum ad propositam sibi quaestionem, cur duos calices Lucas commemoraverit, respondet : ita Testamentum Vetus, priore calice designatum, desiisse in Testamentum Novum, constans calice altero, sicut vetus pascha in pascha verum coenae simul ac passionis. « Videtur autem hic mihi, inquit, etiam « aliud quoddam congruum christianae « fidei reperiri mysterium, ut in utroque « calice utrumque intelligi debeat testa- « mentum. Praesertim quia hoc nobis sic « ipsa demonstravit Veritas, ut nulla « remaneret quaerentibus difficultas : nam « ipse Dominus calicem quem bibendum « dedit, Novum appellare dignatus est « Testamentum; quod evangelici tenor « demonstrat eloquii. Sic quidem tribus « evangelistis Matthaeo, Marco et Luca, « hoc indubitanter attestantibus, inveni- « tur... Hinc est quod etiam beatus Paulus « commemorans sacratissimum illius coe- « nae mysterium, non aliud calicem quam « Novum a Domino nuncupatum insinuat « Testamentum. Hac igitur evangelicorum « atque apostolicorum attestatione dicto- « rum in calicis nomine, isto duntaxat « loco, non aliud quam divinum permit- « timur accipere Testamentum... In aliis « itaque locis potest alio quolibet modo « secundum verae fidei regulam calicis no- « men intelligi; in hoc tamen evangelii loco, « de quo nunc disputamus, non aliud intel- « ligere sinimur nisi quod ipsius Domini « et magistri nostri sermonibus edocemur,

« qui ait : *Hic calix novum testamentum est* « *in sanguine meo* (Luc. 22²⁰); et ex « hac regula qua iste calix Testamentum « dicitur Novum, in illo calice quem prius « dedit, non absque ratione Vetus intelli- « tur Testamentum. Ipse igitur Dominus « utrumque calicem dedit, qui utrum- « que Testamentum suis fidelibus tribuit. « Propterea et in eadem coena et JUDAI- « CUM PASCHA COMEDIT, QUOD OPORTEBAT « OFFERRI, et SACRAMENTUM CORPORIS SUI « ET SANGUINIS dedit, quod ad salutem « fidelium oportebat institui; comedit « pascha Judaeorum quo promissus est « Christus, ut veniret ad PASCHA NOSTRUM « QUO IMMOLATUS EST CHRISTUS... Mai- « ducavit ergo pascha [vetus] QUO PASSU- « RUS SIGNIFICABATUR, antequam pro no- « bis VOLUNTARIE PATERETUR » (*Epist.* 14, 40-43. P.L. 56, 428-431)¹. Advertere lubet quomodo ex tribus parallelis membris quibus paschati veteri opponitur pascha novum, primum aperte designet eucharisticam coenam (*sacramentum corporis sui et sanguinis dedit*); tertium aperte passionem (*voluntarie pateretur*); secundum vero in coena et passione videatur equitare (*...ut veniret ad pascha nostrum quo immolatus est Christus*); quasi ex utraque consurgat sacrificium paschale nostri Redemptoris integrum.

Post Leonis aetatem (quantum conjicere licet) auctor anonymus opusculi *De solemnitatibus, sabbatis et neomeniis*² omnino compaginaverat coenam et passionem in conflatione unius individui sacrificii pas-

1. Successionem duorum Testamentorum in bino calice demonstratam asseruerunt post Fulgentium: S. Bruno Astensis (*Comment. in Matth.*, pars. 4, 104. P.L. 165, 291-292); Balduinus Cantuariensis (*Lib. de sacram. altar.* P.L. 204, 683-684); inter Orientales Theophylactus (in h. l. *Lucae.* P.G. 123, 1069).

Distinctius autem in successione calicum paschatis commutationem agnoverunt, praeter alios mox citandos, Beda (*In Lucae evangelium expositio*, l. 6. P.L. 92, 595-597; coll. Isidor. *De ecclesiasticis officiis*, l. 1, c. 18, n. 2 et c. 19, n. 1; *Etymol.* l. 6, c. 18, n. 16. P.L. 83, 754 et 764; 82, 251); Walafridus Strabus (*Glossa ordinaria.* P.L. 114, 337-338), etc.

2. Edidit quidem hoc opusculum in *Spicilegio Solesmensi*, tom. 1, p. 9-13, cardinalis Pitra, qui illud opinatur (nescio annon confidenter

nimis) conscriptum tempore primae controversiae paschalis sub Victore Papa. Sed utique hoc cogor admirari, quod vir eruditissimus istud opusculum pro inedito habuerit, cum exstet integrum ad calcem epistolarum S. Hieronymi in editione Vallarsii. P.L. 22, 1220 sq.

Postquam haec nuper in R. S. R. oct. déc. 1916, p. 471-472, notaveram, nova editio prodit (1918) in Corpore Vindobonensi (pars 3^a sectionis 1^{ae} operum S. Hieronymi), accurante Isidoro Hilberg: cui istud accidit infortunii, quod Pitrae textum, super melioribus codicibus fundatum, ignoravit, solo contentus codice Valicano, quo usus erat Vallarsius; cujus ceterum recensionem dedit et accuratorem et castigatorem.

Quod autem ego (loc. cit.) opinatus eram (propter colorem quemdam sententiarum orien-

chalis. Is enim, quanquam Agnum verum illum negat immolatum vel occisum ante diem quintum decimum primi mensis (n. 5 et 6)¹, tamen asserit esse sacrificatum² a Domino, ad suam passionem veniente, die quarto decimo mensis, in coena, ubi vetus pascha paschate novo evacuabatur (n. 5-7). Quod autem immolationem seu occisionem quinto decimo die peractam et sacrificeationem habitam die quarto decimo considerat ipse ut unum sacrificium individuum, claret ex ipsa quaestione quam movet (n. 5), cur Agnus verus, contra ordinem in figurali paschate sollemnem, prius appositus sit comedendus quam occideretur seu immolaretur³. Qua quaestione aperte videtur supponi coenae eucharisticae edulium fuisse hostiam ipsius passionis. Si enim auctor hostiam intellexisset sacrificii cuiusdam incruenti, cruento preambuli, quidni suppositum quaestionis negaret, observans non esse datum agnum in cibum priusquam immolaretur tanquam sacrificii incruenti hostia? At responsione huiusmodi nequaquam usus, concessa ordinis inversione, rationes affert facti duas: quae si vix sufficiant, melior non tibi deest.

In homilia 15 vulgata sub nomine sancti Eligii Noviomagensis (sed ad IX saeculum probabiliter revocanda), notatu non indignum est qualiter typica agni legalis habitudo respicere dicatur coenam passionis. « Non enim solummodo sufficit lecturibus divinatorum librorum sensus historicus, sed etiam diligenter eis est consi-

talem) potuisse opusculum esse conscriptum primitus graece, id jam non ausim dicere: immo probabitur mox ab A. Vaccari, esse conscriptum latine.

1. En praecipua verba, juxta editionem solismensem: « Cum sui corporis et sanguinis sacramenta dare in sua vita discipulis suis dignatus fuerit, hoc contra figuram fecisse monstratur: cum ille agnus, qui in typo Christi in pascha occidi praecipitur... post suam occisionem consumi a populo mandaretur. Hoc autem, ut mihi videtur... Dominus fecisse cognoscitur, ne cum pascha [legale] cum discipulis manducasset, nisi postea SACRIFICIUM COMMUTASSET, DICENS: *Hoc est corpus meum*, sic etiam postea observari debere [pascha legale] crederetur... Hoc etiam intueri debemus, quod non in XIV die ad vesperam, ut lex praecipit, ille *agnus Dei*

« derandum quid per allegoriam eis propheticus sermo innuere velit: sicut habetur series lectionis agni paschalis, qui a populo Israelitico legali observatione jussus est immolari, typice demonstrans Agnum immaculatum, Dei Patris Filium, cujus hodie PASSIONIS COENAM celebramus » (P.L. 87, 649). En per modum unius certe antitypus in passione et coena repositus.

Ad eundem modum S. Paschasius Radbertus, postquam notavit pascha legale fuisse figuram passionis dominicae, ostendit impletam figuram in coena. « Lucas duos calices datos esse discipulis in eadem coena commemorat: unum prius post agni comestionem, antequam panem acciperet; alium vero, postquam benedixit ipsum panem ac fregit, et dedit discipulis suis... Ubi datur intelligi quod AGNUS ILLE LEGALIS CUM SUO CALICE IN FIGURA PRAECESSIT PASSIONIS CHRISTI. Deinde CORPUS ET SANGUIS IN CALICE AD EXPLETIONEM FACTUM EST VERITATIS » (*Epistola de corpore et sanguine Domini ad Frudegardum*, P.L. 120, 1359). Si explet coena figuram ipsius passionis, quomodo non cohaeret passioni realiter? Et, si figura explenda fuit in genere sacrificii, quomodo non in ratione unius sacrificii realiter cum passione cohaeret coena?

Non sine causa Rupertus una sententia haec duo depromit: advenisse in calice eucharistico, typici adimpletivo, regnum Dei; et initium regni Dei fuisse passionem.

« qui tollit peccata mundi et pascha nostrum immolatus est Christus, sed XV die; in quo manifestum est diem festum Judaeorum cum suo sacrificio a Domino esse solutum. Sed quid in hoc intelligere debemus, quod prius figuralis agni carnes comederit, et postea sui corporis cibo suos apostolos refecerit; et post Judaeorum typicum [pascha immolatum XIV die] nostrum immolatus est Christus [XV die]? Hoc, ut opinor, non ut veritas figuram, sed ut figura veritatem praecederet » (n. 5-6).

2. Sacrificeatione enim corporis et sanguinis sui Dominus sacrificeationem veteris agni abstulit commutato (ut habet auctor) sacrificio.

3. Quaestio similis movebitur infra (Elucid. XXII) a viro multo juniore, Balduino Cantuariensi, et solvetur melius.

Quod tunc demum constat, si in coena factum est edulium de passione, quemadmodum in paschate typico typici sacrificii depascebatur hostia. « Solus ipse, videlicet « Lucas, haec dominica verba praescipit, « dicta in illa priori coena typici Paschae, « sive agni paschalis, quem comedit cum « suis discipulis secundum morem veteris « mandati... Hoc solus, ut jam dictum est, « Lucas scribere curavit, Dominum dixisse « quod desiderio desideraverit cum disci- « pulis suis comedere Pascha illius anni... « sui que desiderii causam hanc subjunxisse, « quod Pascha illud manducaturus et « calicem ejusdem typici Paschae bibiturus « non esset, donec impleatur in regno « Dei. Congruum ergo fuit ut MODUM ADIM- « PLETIONIS ILLIUS continuo perscriberet, « et idcirco, dilatis quae in eadem coena « dicta sunt, *et accepto*, inquit, *pane gratias « egit, et fregit, et dedit eis dicens : Hoc est « corpus meum quod pro vobis datur ; hoc « facile in meam commemorationem. Simi- « liter et calicem, postquam coenavit, di- « cens : Hic est calix novum testamentum « in meo sanguine qui pro vobis fundetur. « HOC ITAQUE MODO IMPLETUR IN REGNO « DEI ILLUD QUOD ILLO PRIORE PASCHA « ET PRIORE CALICE FIGURABATUR. EX « tunc enim venit regnum Dei, CUIUS VI- « DELICET REGNI INITIUM ERAT PASSIO « EJUS, ad quam nocte illa tradebatur, « tertia die resurrecturus » (*De gloria et « honore filii hominis. Super Matthaeum, l. 10. P.L. 168, 1545*).*

Non sola autem manducatione agni passuri, sed et ipsa oblatione, initiatur in coena regnum Dei. « *Prima autem die « azymorum accesserunt discipuli ad Jesum « dicentes : Ubi vis paremus tibi comedere « pascha? At Jesus dixit : Ite in civitatem « ad quemdam, et dicite ei : Magister dicit : « Tempus meum prope est ; apud te facio « Pascha cum discipulis meis. Et fecerunt*

*discipuli sicut constituit Jesus illis, et « paraverunt Pascha. Primae die azymorum, « quarta decima dies erat mensis primi, « cujus ad vesperam Pascha erat, id est, « immolatio agni... Ad vesperam illius « diei, quando luna plenissima est, agnus « mystico ritu immolabatur, et comede- « batur cum azymis panibus et lactucis « agrestibus. Illa die, cum in cunctis do- « mibus immolandus teneretur agnus, a « decima die servatus, ut ad vesperam « immolaretur, quaerebat Judas ut Agnum « Dei traderet, et opportunitas hoc modo « quaerebatur : Ite, ait Dominus Jesus, « in civitatem ad quemdam, et dicite ei : Ma- « gister dicit : Tempus meum prope est, etc. « Nam in civitatem, hoc est in Hierusalem « a Bethania venit, et illuc veniendo ac « diutius immorando, traditori opportu- « nitatem fecit... Numquid enim deberet, « numquid justum aut legitimum esset, « ALIAS QUAM HIEROSOLYMIS illud vetus « Pascha consummare, nonnunquam [*sic. « Forte legendum : hoc magnum*] CORPORIS « ET SANGUINIS SUI SACRIFICIUM, QUOD « ILLA NOCTE FECIT, OFFERRE ? Cave, « inquit Lex, *ne offeras holocausta tua in « omni loco quem videris, sed in eo quem « elegerit Dominus, in una tribuum tuarum, « offeres hostias, et facies omnia quaecum- « que praecipio tibi. Factus sub lege, obe- « dientiam legi debebat, ut non in Betha- « nia sive in alio quocumque loco, sed in « loco quem elegerat Dominus, scilicet IN « HIEROSOLYMIS sacrificium OFFERRET... « Haec idcirco dixerim, ne ignorem causam « cur vitulus iste sive AGNUS IMMOLANDUS « accedere debuerit AD LOCUM IMMOLATIO- « NIS, scilicet quia factus sub lege debuit « obedire legi » (*Ibid.*, col. 1541-1542). Vide factam in coena oblationem Agni immolandi¹, Agni per traditionem per- mittendi manibus nocentium².**

Aliquid ejusdemmodi sonat haec oratio

1. Eodem sensu, credo, habetur paullo infra : « Extra castra, id est EXTRA CIVITATEM PAS- « SUS, et omnes anteriores justos, sive electos, « et peccatorum poenitentium primitias, scilicet « latronem qui cum eo crucifixus est,... suo « sanguine mundavit ; INTUS autem cum apos- « tolis nocte praecedenti,... post coenam typi-

« cam paschalis agni, SACRAMENTUM CORPORIS « ET SANGUINIS SUI IN HOLOCAUSTUM OBTULIT, « quod optime notum est christianae sive ca- « tholicae fidei » (col. 1583). Intra civitatem obtulit suum sacrificium ; extra civitatem mac- tatus in passione est.

2. Apologetice ex parallelismo agni legalis

post pridie missae mozarabicae in vigilia resurrectionis : « Habentes ante oculos, « omnipotens Pater sancte, tantae passio- « nis triumphos, supplices exoramus : ut « PASCHA HOC QUOD nobis Dominus noster « Jesus Christus filius tuus HOSTIAM VI- « VAM CONSTITUIT [intellege : in coena] « atque COMPLEVIT [intellege . effectu, in « passione], fiat nobis in protectionem « salutis et vitae » (P.L. 85, 474). Quam scilicet se Christus oblatione sua sacerdoti constituit hostiam paschalem vivam, eam morte sua complevit immolatus¹.

Pariter in venerabili Chaldaeorum liturgia (quae a quibusdam persica dicitur, est autem orientalis quidam ramus liturgiae Syrorum Antiochenae), legitur introductum esse a Domino in coena pascha illud verum, quod est Domini in cruce immolati : « Reliquit nobis, ut memoriam re- « demptionis nostrae, mysterium hoc quod « praesentamus coram te ! Quando enim « advenit tempus, in quo debuit pati et « appropinquare morti, in nocte ipsa in « qua traditus est pro mundi vita, post- « quam fecit Pascha cum discipulis suis

defendebat contra novatores sui temporis Hieronymus Fossanus, O. Erem. S. A., oblationem esse factam corporis et sanguinis Christi in coena ante immolationem in cruce subeundam : quia, inquit, « agnus typicus priusquam occi- « deretur, offerebatur Domino » [quod sane valde dubium est]. Et sic illi constabat coenam fuisse sacrificium ; sicque rursus, apud illum, « unum et idem sacrificium... dicitur... cruen- « tum et incruentum » ; sic tandem in coena

« secundum legem Moysis, tunc vice hujus « INTRODUXIT SUUM PASCHA ANTE MOR- « TEM SUAM, cuius memoriam nunc faci- « mus, sicut ille nobis tradidit, usque ad « adventum ejus de coelo ! PASCHA ENIM « NOSTRUM CHRISTUS EST, QUI IMMOLATUS « EST PRO NOBIS ! POSTQUAM ERGO COE- « NAVIT IN PASCHATE LEGALI MOYSIS, « SUMPSIT PANEM » etc. Expleta autem narratione coenae, diaconus ad populum hunc sermonem habet : « Aspicite ad man- « suetudinem et humilitatem et ad oboedi- « entiam Christi, redemptoris nostri, oculo « illuminato intelligentiae et cogitatione « purgata conscientiae, distincte ! et VI- « DEAMUS filium unigenitum Patris, QUO- « MODO DUCITUR AD PASSIONES MAGNAS « CRUCIS » (Max. Saxoniae, *Missa Chaldaica*, p. 32-33). Ni fallor, per coenae mysterium duci censetur ad crucem ; sicque pascha quod constat esse in cruce *immolatum*, apparet in coena fuisse *introductum* : Agni scilicet unius sacrificium, hic inchoatum, illic expletum ; ex oblatione properans ad immolationem.

Christus « se verum pascha (non typicum) immo- « landum [eruenta] demonstrat » (*De admirando mysterio et Christo adorando in eucharistia*, lib. 3, de sacrificio. Taurini 1554, fol. 131-132).

1. Huc referri possunt in *Sacramentario Gelasiano* plurimae orationes missarum pro tempore paschali : v. g. collecta et secreta feriae IV post Pascham, secreta feriae VI, etc. P.L. 74, 1115-1116. Ed. Wilson, p. 93 et 95.

Elucidatio V.

Persuadetur etiam ex narratione coenae collata cum Epistola ad Hebraeos sacerdotium Christi secundum ordinem Melchisedech enarrantate.

Ex triptycho Theodorici Bouts de
Coena Domini.

SACRIFICIUM MELCHISEDECH

Melchisedech, rex Salem, proferens panem et vinum, erat enim Sacerdos Dei Altissimi, benedixit ei, et ait: Benedictus Abram Deo excelso, qui creavit coelum et terram (Genes., cap. 14, vers. 18 et 19).

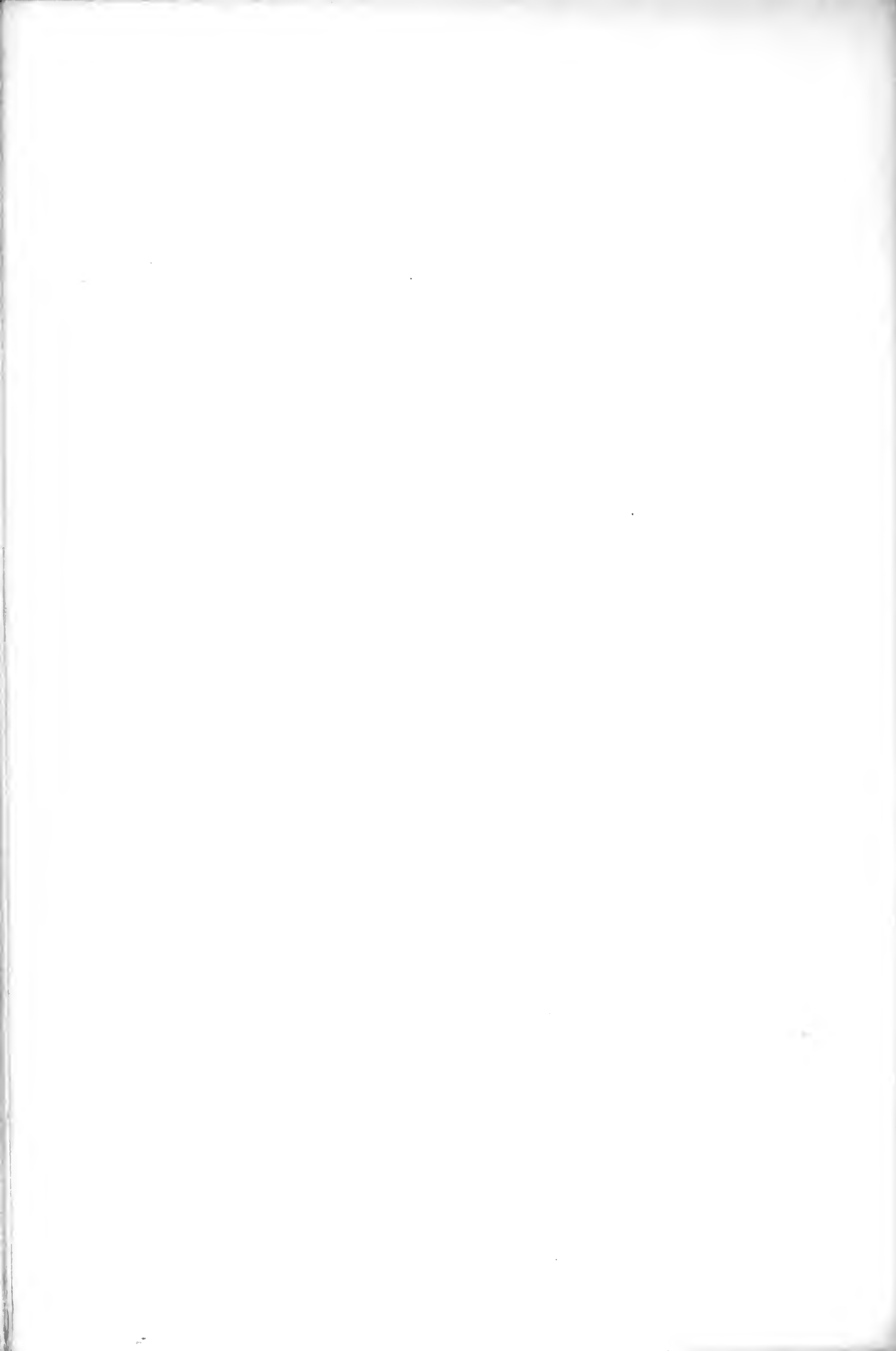
Lovanii, in ecclesia Sancti Petri.

1874

1875

1876

§ 3. De comparatione inter coenam et sacrificium Melchisedech.

SECTIO I. — TESTIMONIUM EPISTOLAE AD HEBRAEOS.

Late in *Epistola ad Hebraeos* (5-7) declaratur Christus fuisse *sacerdos secundum ordinem Melchisedech per respectum ad sacrificium suae passionis ac mortis*, quo aperuit nobis viam coeli redemptor aeternus¹.

Jam vero quanquam aliae similitudines (κατὰ τὸ πρόσωπον, ut aiunt) inter Melchisedech et Jesum recensentur (*Hebr.* 7¹⁻³), tamen parum videtur dubium quin principalis quaedam (licet justas ob causas reticenda, *Hebr.* 5¹¹⁻¹⁴)¹ praesupponatur

1. Hoc, credo, confitentur omnes exegetae. Quorum praeconium verbis Antonii Padovani audiri potest: « Institutum Apostoli... erat « Christum sacerdotem exhibere... ex cruento « crucis sacrificio... utpote quo Christus Novi « Testamenti mediator est factus, redemptio- « nemque nostram operatus est, una oblatione « consummans sanctificatos » (*In S. Pauli Epistolas commentarius*, t. 6, Paris. 1896, p. 224). Comparantur praesertim inter se 7¹⁻²⁶ et 7²⁷ (coll. C. H. Huyghe, in h. l., Gandavi 1901, p. 161).

2. Notatu dignum est, quod Hieronymus, dum subauditam vult a Paulo congruentiam Christi ac Melchisedech penes ritum, id non de suo promit, sed asserit se legisse in voluminibus Graecorum. « Difficultatem rei primo exaggerat « [Apostolus] dicens: *Super quo nullus nobis « sermo est, et ininterpretabilis ad dicendum « (Hebr. 5¹¹)*; non quia Apostolus non potuerit « id interpretari, sed quia illius temporis non « fuerit. Hebraeis enim, id est Judaeis, persua- « debat, non jam fidelibus, QUIBUS PASSIM PRO- « DERET SACRAMENTUM. Verumtamen si vas « electionis stupet ad mysterium, et de quo « disputat, ineffabile confitetur, quanto magis « nos, vermiculi et pulices, solam debemus « scientiam inscitiae confiteri, et amplissimam « domum parvo quasi foramine ostendere, ut « dicamus: duo sacerdotia inter se ab Apostolo « comparata, prioris populi et posterioris...; « TOTUMQUE QUOD SEQUITUR IN LAUDES MEL- « CHISEDECH AD CHRISTI TYPUM REFERRI, « CUJUS PROPECTUS ECCLESIAE SACRAMENTA « SUNT? Haec legi in Graecorum voluminibus. » Quae recens perlustrarat: « Revolvi veterum « libros, ut viderem quid singuli dicerent, et « tibi quasi de multorum consilio responderem » (*Epistola ad Evagrium*, n. 2. P.L. 22, 677).

et veluti substernatur, qualis est ab uni- versa Patrum traditione intellecta atque praedicata, a Concilio etiam Tridentino (sess. 22, cap. 1. D. 938) sollemniter declarata: similitudo inquam ritus (in pane et vino, seu, ut aiunt, κατὰ τὸ ὑποκειμενον), ratione cujus potissimum dicatur Christus sacerdos *secundum ordinem Melchisedech*, id est non solum secundum analogiam praecellentis gradus atque loci, sed etiam secundam eundem ordinem atque modum sacrificandi, et veluti ad instar Melchisedech: κατὰ τὴν τάξιν Μελεχισεδέχ (Hebr. 5⁶) = κατὰ τὴν ὁμοιότητα Μελεχισεδέχ (Hebr. 7¹⁵)⁴. Quod si vero conjunguntur inter

1. Apposite Thomassinus (*De Incarnatione Verbi*, l. 10, c. 16, n. 3): « Cetera ergo Melchi- « sedeci consonantia, quanquam adeo multiplex « et tam elegans, perfunctoria tamen est, et ex « abundantia, ac veluti extimitus superfusa; at « consensio capitalis et principalior, quando « de sacerdotibus controvertitur, ex ipsa sacri- « ficandi ratione expiscanda est... Idem autem « innuit Paulus satis perspicue, ut jam praemo- « nui, quum aaronicarum victimarum carnifici- « nas exagitat, praestantius autem in Melchi- « sedeco sacerdotium tradit esse initiatum. « Ludibrio enim cederet, et in ventos abiret « tota illa sacerdotii Christi et Melchisedeci « consensio, dissensio autem ab Aaronico, si « in ipso sacrificii genere Christus a Melchisedeco « dissonaret, cum Aaronem autem consentiret. » Consonant auctores commentarii in *Epistolam ad Hebraeos* (ad vers. 7¹⁷), in eo qui inscribitur *Scripturae sacrae cursus completus* a Migne editus (t. 25, col. 335): « NULLO ALIO LOCO declara- « vit Christus se esse sacerdotem secundum « ordinem Melchisedech (qualem eum fore « praedixit et promisit David, *Psalms.* 109) NISI « IN COENA, in qua se obtulit sub specie panis « et vini. » Quaerit igitur opportune Padovani (op. cit., p. 224) « curnam Apostolus, dum exhi- « bet sacerdotium Melchisedech ut typum « sacerdotii Christi, omittat mentionem panis « et vini... dum quidem addubitari nequeat « Melchisedech in oblatione panis et vini revera « typum Christi gessisse. » Apud Franzelin (*De S. Euchar. Sacram. et Sacrif.*, 1868, p. 338) agitata dudum erat eadem « difficultas ». Vide num illorum tibi solutio placeat, habita ob oculos hac regula tui iudicii: non esse plerumque satis, si interpretatio sit utcumque tolerabilis, sed oportere ut fluat veluti naturaliter.

se ista duo : 1°) sacerdotem se gessisse Christum *secundum ordinem Melchisedech* in sacrificio suae passionis ; 2°) rationem similitudinis inter Christum et Melchisedech esse primario penes ritum ; quid tandem concludendum veniet, nisi Christum passionis suae sacrificium obtulisse in consecratione panis et vini ? In coena igitur Christus censebitur fecisse Deo Patri oblationem sacrificalem suae mortis in cruce perferendae.

Uno verbo : ad sacrificium redemptionis refert S. Paulus sacerdotium Christi κατὰ τὴν τάξιν et κατὰ τὴν ὁμοιότητα Melchisedech. Inde difficultas exegetica vix solubilis, nisi admittas unitatem numericam sacrificii dominici, in coena liturgice oblato, hincque decurrentis per totam passionem ad mortem usque.

SECTIO II. — TESTIMONIUM PATRISTICUM.

Tripliciter porro illustrant hanc doctrinam Patres.

Primo, ex eo quod sacerdotium Christi melchisedecicum¹ in coena constituunt.

Secundo, eo quod assimilant directe munera a Melchisedech oblata, et hostiam a Christo in cruce delatam.

Tertio, eo quod melchisedecicum Christi sacrificium in coena simul ac passione attendunt unum.

ARTICULUS I. — TESTIMONIUM DE COENAE INDOLE MELCHISEDECICA.

Et primo quidem melchisedecicum Christi sacrificium in coena² collocant Patres. Princeps ceterorum Cyprianus, in per-vulgata sua epistula ad Caecilium de sacra-

1. Omittentur loci Patrum, in quibus sacerdotium Christi ita reponitur in administratione coenae, ut tamen non formaliter prout melchisedecicum spectetur. Unum sit illius styli exemplum : *Sermo major de fide*, probabili de causa inscriptus nomine Athanasii (P.G. 26, 1284) : « Per [suum] corpus pontifex et apostolus (Hebr. « 3¹) factus est et dictus est ; per mysterium, « quod nobis tradidit dicens : *Hoc est corpus « meum, quod pro vobis [datur], et sanguis novi « testamenti, non veteris, qui pro vobis effundi- « tur.* » Certe locus allegatus est a Theodoro (Dial. 2. P.G. 83, 180) tanquam Athanasii.

mento dominici calicis, hanc unam assignat rationem convenientiae inter sacerdotium Christi et sacerdotium Melchisedech, quod Christus sacrificium obtulit Deo in pane et vino. « In sacerdote Melchisedech sacrificii « dominici sacramentum praefiguratum vi- « demus, secundum quod Scriptura divina « testatur et dicit : *Et Melchisedech, rex « Salem, protulit panem et vinum.* Fuit « autem sacerdos Dei summi et benedi- « xit Abraham. Quod autem Melchisedech « typum Christi portaret, declarat in « Psalmis Spiritus Sanctus ex persona « Patris ad Filium dicens : *Anle luciferum « genui te. Tu es sacerdos in aeternum se- « cundum ordinem Melchisedech.* Qui ordo « utique hic est de sacrificio illo veniens et « inde descendens, quod Melchisedech sa- « cerdos Dei summi fuit, quod panem et « vinum obtulit, quod Abraham benedixit. « Nam quis magis sacerdos Dei summi « quam Dominus noster Jesus Christus, « qui sacrificium Deo Patri obtulit, et « obtulit hoc idem quod Melchisedech « obtulerat, id est panem et vinum, suum « scilicet corpus et sanguinem ? Ut ergo « in *Genesi* per Melchisedech sacerdotem « benedictio circa Abraham posset rite « celebrari, praecedit ante imago sacrificii « Christi, in pane et vino scilicet constituta ; « quam rem perficiens et adimplens Do- « minus panem et calicem mixtum vino « obtulit, et qui est plenitudo veritatis veri- « tatem praefiguratae imaginis adimplevit » (*Epist.* 63, n. 4. P.L. 4, 375-377).

Ex sancto Ephraem auditus est supra (Elucid. III) Christus induisse in coena sacerdotii melchisedecici proprietatem : « Pa- « nem fregit, ... calicem miscuit... Ipse,

Haud dubium porro est quin pontificatus in *Hebr.* 3¹ memoratus, sit accipiendus (cf. 2¹⁷) per ordinem ad passionem qua redempti sumus. Sentiebat igitur Athanasius sacerdotium passionis in coena esse exercitum.

2. Hic rursus omittuntur Patrum loci quibus, in illustrando sacerdotio Christi *secundum ordinem Melchisedech*, appellabatur ecclesiasticum sacrificium eucharistiae, id est non coena novissima, sed missa cottidiana : quorum plurimos collectos videsis a Petavio (*De Incarnatione Verbi*, l. 12, c. 12, n. 6 sq.) et Thomassino (*De Incarnatione Verbi Dei*, l. 10, c. 16). Ceterum, si

« sibi sacrificium obtulit sacerdos propi-
« tiationis nostrae : induit sacerdotium
« Melchisedech ipsius figurae. »

Sanctus Hieronymus super *Psalmum*
109, veluti in persona Psaltae allocutus
Christum, laudat quod tum ritu melchi-
sedeceico offeret pro nobis corpus et
sanguinem suum, cum nobis tradet sacra-
mentum, hoc est in coena : « *Tu es sacer-*
« *dos secundum ordinem Melchisedech.* Su-
« perfluam est nos de isto versiculo velle
« interpretari, cum sanctus Apostolus ad
« Hebraeos plenissime disputavit (*sic.*)...
« **HOC SOLUM DICAMUS QUARE DIXERIT SE-**
« **CUNDUM ORDINEM.** *Secundum ordinem,* ne-
« quaquam sacerdos eris secundum victi-
« mas judaicas ; sed eris sacerdos *secundum*
« *ordinem Melchisedech.* **QUOMODO ENIM**
« **Melchisedech, rex Salem, obtulit panem**
« **ET VINUM, sic et tu offeres corpus**
« **TUUM ET SANGUINEM, VERUM PANEM ET**
« **VERUM VINUM.** Iste Melchisedech ista
« mysteria quae habemus, dedit nobis. Ipse
« est qui dixit : *Qui manducaverit carnem*
« *meam et biberit sanguinem meum.* *Secun-*
« *dum ordinem Melchisedech tradidit no-*
« *bis sacramentum suum* » (*Tractat. de Ps.*
109. *Anecdota Maredsolana*, vol. 3, pars 2,
p. 201).

Haud diverse sanctus Leo M. sentit :

semel constiterit in coena esse a Domino litatum
secundum ordinem Melchisedech, sponte sua
fluet illud consecrarium : in missa agi sacerdo-
tium Christi melchisedecicum ; si quidem, ut
infra constabit, missa est sacrificium eorum qui,
sub Christo capite, Christi offerunt hostiam.
Cohaeret igitur nostrum sacrificium sacrificio
Christi, sicut Ecclesia capiti suo, et ut corpori
membrum. Sed hic omissa missa, de coena colligi-
mus testimonia, minus frequenter (excepto uno
vel altero) allegata.

1. « Sacrificium quod a christianis Deo offer-
« tur, primum Christus Dominus noster et ma-
« gister instituit, quando commendavit apos-
« tolis **CORPUS ET SANGUINEM SUUM**, priusquam
« traderetur, sicut legitur in evangelio : *Accepit,*
« inquit, *Jesus panem et calicem, et benedicens*
« *dedit eis* (*Matth. 26²⁶*). Quod quidem sacra-
« mentum Melchisedech rex Salem figuratiter
« **IN TYPUM CORPORIS ET SANGUINIS CHRISTI**
« **PRIMUS OBTULIT**, primusque mysterium tanti
« sacrificii imaginarie idem expressit, **PRAEFE-**
« **RENS SIMILITUDINEM DOMINI ET SALVATORIS**
« **NOSTRI JESU CHRISTI, sacerdotis aeterni ad**
« **quem dicitur : Tu es sacerdos in aeternum secun-**

administratum a Christo sacerdotium se-
cundum ordinem Melchisedech in pane et
vino quod coenans consecravit. « Ipse
« **est CUJUS FORMAM MELCHISEDECH PON-**
« **TIFEX PRAEFEREBAT**, non judaicas hos-
« tias offerens Deo, sed **ILLIUS SACRAMENTI**
« **IMMOLANS SACRIFICIUM, QUOD REDEMP-**
« **TOR NOSTER IN SUO CORPORE ET SAN-**
« **GUINE CONSECRAVIT** » (*Sermo 5, c. 3.*
P.L. 54, 154).

Indubitanter asserit Arnobius Junior,
factum esse Christum sacerdotem *secun-*
dum ordinem Melchisedech ratione mysterii
quod in pane et vino perfecit. « Per myste-
« rium panis ac vini sacerdos factus est in
« aeternum secundum ordinem Melchi-
« sedech, qui panem et vinum solus obtulit
« in sacerdotibus, dum Abraham victor
« reverteretur de praelio » (*In Psalm. 109.*
P.L. 53, 496).

Sequuntur mediaevales turmatim. Sic
Isidorus¹ vult in Melchisedecho praeces-
sisse figuram Christi illud agentis, quod nos
dum agimus, offerimus sacrificium cor-
poris et sanguinis dominici, pascha verum.

Bedae² in coena demum apparet Chris-
tum se ostendisse sacerdotem secundum
ordinem Melchisedech. Resonatque Bedae,
suo more, Claudius Taurinensis³.
Antitypum sacrificii Melchisedech domini-

dum ordinem Melchisedech. Hoc ergo sacri-
« ficiu christianis celebrare praeceptum est,
« relictis ac finitis judaicis victimis, quae ser-
« vitute veteris populi celebrari imperata sunt.
« Hoc itaque fit a nobis, **QUOD PRO NOBIS**
« **DOMINUS IPSE FECIT, QUOD NON MANE, sed**
« **post coenam in vesperum obtulit.** Sic enim
« Christum oportebat adimplere circa vesperam
« diei, ut **HORA IPSA SACRIFICII** ostenderet ves-
« peram mundi. Proinde autem non communica-
« verunt jejuni apostoli, quia necesse erat ut
« pascha illud typicum antea impleteretur, et
« sic denuo ad verum paschae sacramentum
« transirent » (*De ecclesiasticis officiis*, l. 1, c. 18,
n. 1-2. P.L. 83, 754).

2. Post citatum *Luc. 22¹⁹*, pergit : « Finitis
« paschae veteris solemniis, ... transiit ad no-
« vum... : ut videlicet pro carne agni vel san-
« guine, suae carnis sanguinisque sacramentum
« in panis ac vini figura substituens ipsum se
« esse monstraret, cui *juravit Dominus, et non*
« *poenitebit eum : tu es sacerdos in aeternum*
« *secundum ordinem Melchisedech* » (*In Lucae*
evangelium expositio, l. 6. P.L. 92, 596).

3. « Ille [Melchisedech] carnales victimas non

cum assignat pariter Theodulphus Aurelianensis¹ in coena.

Amalarius², Humbertus cardinalis³, Gerhohus Reichersbergensis⁴ idem declarant. Nec distat apud Graecos mediaevales compilator veterum Patrum Euthymius Zigabenus⁵.

Liturgiae autem concinunt : ut olim in Ecclesia Mediolanensi haec canonis particula, feriae quintae majoris propria : « Hanc « igitur oblationem, quam tibi offerimus « ob diem jejunii coenae dominicae, in « qua Dominus noster Jesus Christus « Filius tuus in novo testamento sacri- « ficandi ritum instituit, dum panem et « vinum, quod Melchisedech in praefigu- « ratione futuri mysterii sacerdos obtule- « rat, in sacramentum sui corporis et « sanguinis transformavit, celebrandam, « quaesumus, Domine, placatus intende » (*Canon antiquus missae ambrosianae in coena Domini*, ap. Muratori, *De rebus liturgicis dissertatio*, c. 10. P.L. 74, 944). Quibus certe verbis signatur similitudo inter Christum et Melchisedech in ipso ritu sacrificandi utrique personaliter communi.

Capitulum super omnia : *Epistola ad Hebraeos* instaurationem dominicam melchisedecici sacerdotii in offerendo sacrificio passionis totam constituit. Ecclesia per os Patrum eandem in coena novissima attendit potissimum. Quid sponte nobis

« offerebat nisi panem et vinum, sicut Christus « oblationem panis et vini offerens Deo Patri, « id est corpus et sanguinem suum » (*In Hebr.* 7¹⁷. P.L. 104, 926).

1. « *Qui manducal meam carnem et bibit meum sanguinem in me manet et ego in illo.* Est enim « sacrificium salutare, quod et in Veteri Testamento, Melchisedech rex Salem in typo corporis et sanguinis Domini obtulit, et in Novo, « idem Mediator Dei et hominum, antequam « traderetur, adimplevit » (*Liber de ordine baptismi*, c. 18. P.L. 105, 259-260).

2. « Christus Dominus sacerdos est in aeternum secundum ordinem Melchisedech, qui rex « Salem, id est rex pacis, obtulit panem et « vinum, in praefiguratione veri [al. vera] sacerdotii Christi, qui obtulit Deo Patri verum « panem, id est corpus immaculatum, et vinum, « id est sanguinem suum : in cujus typo hodie « nostra Ecclesia panem et vinum offert in consecratione [al. consideratione] corporis et sanguinis Domini » (*Eclogae de ordine romano*, n. 19. P.L. 78, 1375 ; vel 105, 1324).

occurrit, nisi in coena oblatam esse passionem ; adeoque ex passione et coena unum exurgere sacrificium Christi individuum, unam singularissimam adimpletionem figurae veteris ?

ARTICULUS II. — TESTIMONIUM DE PARITATE INTER OBLATIONEM MELCHISEDECH ET HOSTIAM CRUCIS.

Praeit in hoc negotio Ambrosius. Apud quem Melchisedech certissime ratione sui panis et vini⁶ occurrit typus Christi, et nihilominus habet sanctus Doctor : « Ei « [Abrahamo] Melchisedech, qui interpretatione latina dicitur rex justitiae, rex « pacis, benedixit. *Erat enim sacerdos « summi Dei.* Quis est rex justitiae, sacerdos Dei, nisi cui dicitur : *Tu es sacerdos in « aeternum secundum ordinem Melchisedech,* « hoc est, Dei Filius, sacerdos Patris, qui « SUI CORPORIS SACRIFICIO PATREM NOSTRIS « REPROFITIAVIT DELICTIS ? » (*De Abraham.*, l. 1, c. 3, n. 16. P.L. 14, 427). Quomodo respondet Melchisedecho Christus ? Quomodo, inquam, Melchisedecho illi offerenti panem et vinum respondet sacerdos noster summus *secundum ordinem Melchisedech* ? Eo quod videlicet obtulit sacrificium sui corporis quo repropitiavit nobis Patrem, id est sacrificium redemptionis, id est hostiam passionis. Haec responsio est Ambrosii. Sed jam, quaeso, quomodo pas-

3. Sacerdotium Melchisedech non fuit nisi umbra sacerdotii Christi, quia « ille nec corpus et « sanguinem suum in pane et vino divinitati « obtulit » (*Adversus Graecorum calumnias*, c. 42. P.L. 143, 958-959).

4. « Christus fuit sacerdos... secundum ordinem Melchisedech, qui panem et vinum obtulit, « dum seipsum Patri in cibum et potum fidelibus immolavit » (*In Psalm.* 109⁴. P.L. 194, 696).

5. « *Tu es sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech.* Sacerdos quidem, veluti « qui mysticum panem et vinum in coena apostolis tradidit, quemadmodum Melchisedech « Abrahae et sociis dedit redeuntibus e bello » (*In Psalm.* 109⁴. P.G. 120, 1088).

6. Cf. *De Mysteriis*, 8. P.L. 16, 404 : « Illi « [Abraham] occurrit Melchisedech, et protulit « ea quae Abraham veneratus accepit... Non « igitur humani, sed divini muneris est sacramentum, quod accepisti, ab eo prolatum qui « benedixit fidei patrem Abraham. » Etc.

sionis hostia respondet oblationi panis et vini, nisi in pane et vino sit oblata, sacrificium nostrae redemptionis et suae mortis agente Christo sacerdote in coena?

In eundem sensum distinctius Seditius Scotus scribebat, istud intercessisse commune Christo cum Melchisedech, quod hic panem et vinum, ille in ara crucis seipsum obtulisset. Quo eleganter, ni fallor, immolatio atque crucifixio ipsa Christi perhibetur oblata sub speciebus panis et vini. « *Secundum ordinem Melchisedech.* « Quia Melchisedech panem et vinum obtulit Abraham, in figuram Christi corpus et sanguinem suum Deo Patri in cruce offerentis » (*In Hebr.* 5°. P. L. 103, 258).

Sanctus Bruno Carthusiensis pariter antitypum oblationis Melchisedech in carne Christi crucifixa constituit: « Sacerdos Altissimi Patris existens, VERI PANIS ET VINI, SCILICET CORPORIS SUI ATQUE SANGUINIS sacrificium in ara crucis obtulit » (*Expos. in Psalm.* 109°. P. L. 152, 1228). Viden' ut intertextat ille coenae et passionis negotium in unius sacrificii oblatione?

ARTICULUS III. — TESTIMONIUM DE COMMUNITATE MELCHISEDECICA COENAE ET PASSIONIS.

Liceat primo in mentem revocare, quomodo juxta Cassiodorum et scholam ejus, ordo quidem Melchisedech viguerit in Christo penes panem et vinum coenae, at interea sacerdotium Christi unam admittat sacrificiationem, qua se semel obtu-

lerit immolandum (cf. supra, Elucid. III).

Praeterea unitatem melchisedecicam coenae et passionis insinuant Patres, eo quod ordinem Melchisedech mox attendunt totum in passione, mox iidem in coena totum.

Sic Chrysostomus explicans *Psalmum* 109°, primo loco ponit illam inter Christum et Melchisedech consonantiam ortam ex eo quod Melchisedech sicut Christus panem et vinum protulit; deinde ceteras quasi huic fundamento superstruit¹. Quin et de quinto decimo capite *Geneseos* disserens, rationem typi totam in uno panis et vini mysterio reponit².

Aliunde, commentans in *Epistolam ad Hebraeos*, quid de illo sacerdotio Christi *secundum ordinem Melchisedech* idem Chrysostomus profert? Nihil, nisi idipsum quod auctor *Epistolae*: scilicet Christum tum demum sacerdotem fuisse, cum sacrificium illud obtulit, cujus unius oblatione una totum redemptionis opus consummavit³. Praeterea agens cum Judaeis, dum late fuseque arguit praedictam a prophetis translationem sacerdotii ex Aaron in sacerdotem Christum *secundum ordinem Melchisedech*, nihilominus tamen quam auctor *Epistolae ad Hebraeos* reticet prorsus similitudinem inter Christum et Melchisedech quoad ritum, quasi eadem ipse ratione motus, non quidem ignorandi quod tacet, sed tacendi quod non ignorat⁴.

Sacerdotium porro Christi melchisedecicum ex una parte totum reponens in dominica consecratione panis et vini, ex

1. « Quare dixit: *secundum ordinem Melchisedech*? ET PROPTER SACRAMENTA, quia ille quoque panem et vinum obtulit Abrahae; et quia hoc sacerdotium est a Lege liberum, ac neque finem, sicut dixit Paulus, neque principium habet. Quod enim ille in umbra habuit, hoc revera fuit in Jesu » (*Expositio in Psalm.* 109, n. 8. P. G. 55, 276-277. Cf. editoris praefationem, § VII, col. 20-21, genuinam asserentis expositionem, quanquam alii eam habent pro dubia).

2. « Postquam autem Melchisedech, rex Salem, panes et vinum adferens ea ipsi obtulit (*Erat enim sacerdos, inquit, Dei altissimi*), ab eo, quae offerebantur, accepit. A Melchisedech autem jure ac merito accepit; viri enim

« virtutem divina Scriptura indicavit, dicens: *Erat autem sacerdos Dei altissimi*. Ceterum et quae agebantur Christi typus erant, et ipsa oblata mysterium quoddam praesignabant. Ideoque non renuit » (*In Genesim*, hom. 36, n. 3. P. G. 53, 356-357; cf. hom. 35, n. 5, col. 328).

3. « Factus est autem sacerdos, quando carnem suscepit, quando sacrificium obtulit... Subindicat [Paulus] magnitudinem sacrificii, quod unum cum esset, suffecit, et semel oblatum tantum potuit quantum non poterunt reliqua » (*In Epist. ad Hebr.* hom. 13, n. 1-3. P. G. 62, 103-107).

4. *Adversus Judaeos*, l. 7. P. G. 48, 922-925.

altera parte reperiens totum in sacrificio passionis, quid nobis in cogitationem adducit Chrysostomus, nisi coenam fuisse unum quid in ratione melchisedecica cum passione, quippe quia passionis sacrificium a sacerdote *secundum ordinem Melchisedech* sit oblatum in mysterio panis et vini?

Similiter Theodoretus in *Psalmum* 109¹ haec adnotat :

1°) Christum, ut sacerdotem *secundum ordinem Melchisedech*, se obtulisse Deo pro omnibus hominibus ;

2°) exorsumque esse hujus sui sacerdotii munus in nocte illa coenae, post quam crucem conscendit.

3°) Quo impleto munere, jam non quicquam eum offerre nisi per membra corporis illius ejus caput existit¹.

In *Epistolam* vero *ad Hebraeos* haec rursus disserit :

1°) Christum corpus suum obtulisse (utique per passionem) ut sacerdotem *secundum ordinem Melchisedech* ;

2°) nullum deinceps sacrificium obtulisse ;

3°) nec a nobis nisi memoriam unius illius sacrificii peragi litantibus².

Quarum jam trinarum affirmationum comparatione quid probabiliter inferitur, nisi unum idemque sacrificium singulare in coena et passione locum habuisse, in

coena inchoatum, in passione impletum, cujus unius memoriam facimus, dum illud agimus, quod in coena Christus gessit ?

Apud Latinos non aliter Augustinus in eucharistia videtur reputasse oblatam a sacerdote *secundum ordinem Melchisedech* hostiam suae passionis. « Sacerdos « *in aeternum secundum ordinem Melchisedech*. Nam secundum id quod natus « de Patre Deus apud Deum, coaeternus « gignenti, non sacerdos ; sed sacerdos « propter carnem assumptam, PROPTER « VICTIMAM QUAM PRO NOBIS OFFERRET « A NOBIS ACCEPTAM... Fidelibus loquor. « Si quid non intelligunt catechumeni, « auferant pigritiam, festinent ad notitiam. « NON ERGO OPUS EST MYSTERIA PRO- « MERE. Scripturae vobis intiment quid « est sacerdotium *secundum ordinem Melchisedech* » (*Enarratio in Psalmum* 109, n. 17, P.L. 37, 1460). Ex ipsa sermonis obscuritate nobis fidelibus dilucide claret carnem intellegendam esse oblatam a Christo in sacramento. Agi nihilominus de ipso sacrificio passionis, suadet sermonis tenor (« propter VICTIMAM quam « pro NOBIS offerre, a nobis acceptam ») ; eo vel magis, quod auditores, etiam quotquot ignorarent eucharistiam, censerentur tamen nosse cujus sacrificii victima memoraretur³.

1. « Melchisedech non Judaeorum, sed gen- « tium est sacerdos. Sic et Dominus Christus « non pro Judaeis tantum, sed pro omnibus « hominibus semetipsum obtulit Deo. Exor- « sus est autem sacerdotium in ea nocte « post quam passionem subiit : cum accepto « pane, acisque gratis, fregit et dixit : *Accipite « et comedite ex eo, hoc est corpus meum. Simi- « liler et calicem cum temperasset dedit discipulis « suis dicens : Bibite ex hoc omnes, hic est enim « sanguis meus novi testamenti, qui pro nullis « effundetur in remissionem peccatorum...* Sa- « cerdos autem nunc est Christus..., non ipse « aliquid offerens, sed caput existens eorum qui « offerunt. Corpus enim suum Ecclesiam vocat, « et per eam sacerdotio fungitur ut homo... « Offert vero Ecclesia corporis et sanguinis « symbola, totam massam [fidelium] per pri- « micias [Christum] sanctificans » (*In Psalmum* 109⁴, P.G. 89, 1772-1773).

2. « UNUM SACRIFICIUM sufficit ad salutem... « SUUM OBTULIT CORPUS, ipse sacerdos et vic- « tima simul factus... Quoniam ministerio fun- « gitur, qui SEIPSUM SEMEL OBTULIT, ET NON

« OFFERT AMPLIUS aliud sacrificium ?... Si ergo « et sacerdotium legale finem accepit, et SA- « CERDOS QUI EST SECUNDUM ORDINEM MEL- « CHISEDECH OBTULIT SACRIFICIUM, ET EFFECIT « UT ALIA SACRIFICIA NON ESSENT NECESSARIA, « cur novi testamenti sacerdotes mysticam « liturgiam peragunt ? Sed clarum est iis qui « sunt in rebus divinis eruditi, nos non aliud « sacrificium offerre, sed illius UNUS et salu- « tatis memoriam peragere. Hoc enim nobis « praecepit ipse Dominus : *Hoc facile in meam « commemorationem* » (*In Epist. ad Hebr.* 7²⁷ et 8¹⁻⁴, P.G. 82, 733-736).

3. Cohæret in libro *De diversis quaestionibus* LXXXIII, q. 61, n. 2 (P.L. 40, 49), haec gemina propositio : Christum et obtulisse se holocaustum pro peccatis nostris (utique in sacrificio redemptionis), et hujus holocausti instituisse « similitudinem » celebrandam in memoriam suae passionis. « Ipse est etiam sacerdos noster in « aeternum secundum ordinem Melchisedech ; « qui seipsum obtulit holocaustum pro peccatis « nostris, et ejus sacrificii similitudinem cele- « brandam in suae passionis memoriam com-

Isidorus persuadens Judaeis praesignatam in Melchisedech eucharistiam, « ritum » allegat sacrificii quod Christus ita in passione sua perfecit ut impleret. « Hujus enim sacrificii praefiguratio in « sacerdotio Melchisedech antea fuit expressa. Iste enim sacerdos Dei excelsi, « cum benediceret Abrahae, ob mysterium « futuri holocausti panem et vinum in « sacrificio Domino obtulit. Hoc enim ille « primum in typo Filii Dei expressit, ad « quem Psalmista ex persona Patris sic « dicit : *Ante luciferum genui te. Tu es « sacerdos in aeternum secundum ordinem « Melchisedech* : HOC EST¹, JUNTA RITUM « HUIUSMODI SACRIFICII, QUOD ET IN PASSIONE SUA PERFICIENS CHRISTUS IMPLEVIT »² (*De fide catholica contra Judaeos*, l. 2, c. 27, n. 1. P.L. 83, 535).

Pascha autem verum, quo impletae sunt figurae passionis, vult S. Paschasius Radbertus melchisedecico ritu esse celebratum. « Volo perpendat fidelis animus quid intersit inter illud typicum pascha quo agnus immolatus est et in eadem coena comestus, et istud quod secundum ordinem Melchisedech in pane et vino continuo celebratur... Agnus ille legalis cum suo calice IN FIGURA PRAECESSIT PASSIONIS CHRISTI. Deinde corpus et sanguis in calice AD EXPLETIONEM FACTUM EST VERITATIS, UT QUOD IN MELCHISEDECH PRAECESSERAT, TOTUM COMPLETUR IN CHRISTO... Intellegat [fidelis animus] in hoc facto, quod de figura et umbra veritatis benignissimus Jesus, accipiens panem et calicem, ad verum transeat Paschae sacramentum, ne apex detruncaretur a Lege, immo, quia lapis angularis est, utrasque tenens et adimplens Leges, ac si verus Melchisedech, panem offert et vinum, quod erat saera-

« mentum sui corporis praefiguratum ac « sanguinis » (*Epist. de corp. et sang. Dom. ad Frudegardum*. P.L. 120, 1359-1360).

Similibus verbis alibi ostendit totum negotium sacerdotale nostrae redemptionis esse transactum ritu melchisedecico. « [Agnus legalis] semel populum de Aegyptiaca servitute liberans, in memoriam ejusdem liberationis per omnes annos immolatione sua populum eundem sanctificare valebat, donec veniret Ipse cui talis hostia testimonium dabat, OBLATUSQUE PATRI PRO NOBIS IN HOSTIAM odoremque suavitatis, MYSTERIUM SUAE PASSIONIS, oblato agno [legali], IN CREATURAM PANIS VINIQUE TRANSFERRET, sacerdos factus in aeternum secundum ordinem Melchisedech, accedens per semel ipsum ad Deum ad interpellandum pro nobis. Quia ergo REDEMPTOR NOSTER HOC TOTUM QUOD TEMPORE PASSIONIS SUAE SEMEL GESSIT, adhuc usque hodie quotidiana ejusdem beatæ passionis commemoratione peragit, hanc in primis praecipuam causam puto, quare nos sacrosanctae mortis ejus recordationem, sacratissimum corpus et sanguinem ipsius quotidie super altaris aram immolantes, assidue replicamus » etc. (*Lib. de corp. et sang. Dom.* 9, 2. P.L. 120, 1294-1295). Obtulit se hostiam redemptionis Patri : idque cum semel mysterium suae passionis ex vacuis figuris in melchisedecicam veritatis speciem transtulit, factus sacerdos et sacrificator sui corporis et sanguinis in aeternum.

Sed admirabiliter prae ceteris Rupertus Tuitiensis litationi in coena peractae applicat verba quibus Christus perhibetur ab Apostolo aperuisse per unicum suum sacrificium viam coeli. « Dominus Christus, sanctus sanctorum, cui a Patre

« mendavit ; ut illud quod Melchisedech obtulit « Deo, jam per totum orbem terrarum in Christi « Ecclesia videamus offerri. » Simile est igitur nostrum sacrificium holocausto quo nos redemit Christus. Unde sacrificium redemptionis nescio annon probabiliter inferas esse sicut et nostrum in specie panis et vini oblatum. Quanquam, fateor, similitudo illa potest non improbabiler intellegi symboli ad realitatem, immolationis

sacramentalis ad immolationem cruentam. Quo casu, locus jam ad rem nostram nil confert.

1. Notandum illud : « Secundum ordinem... hoc est, juxta ritum. »

2. Hunc locum sermoni suo 34 insertum, brevius concludit S. Martinus Legionensis (P.L. 208, 1339) : « ... hoc est, juxta ritum hujusmodi sacrificii quod Christus in passione sua complevit. »

« cum juramento dictum est : *Tu es sacerdos*
 « *in aeternum secundum ordinem Melchi-*
 « *sedeck*, ipse pontifex, ipse et hostia, novi
 « nobis sacrificii ritum instituit, *qua nocte*
 « *tradebatur, accipiens panem et calicem*
 « *vini, benedicensque ac dicens : Hoc est*
 « *corpus meum, hic est calix sanguinis mei.*
 « TUNC ENIM PRIMUM OFFICIO SUI FUNCTUS
 « EST SACERDOTII, finem imponens sa-
 « cerdotio veteri, et post esum agni typici,
 « SEIPSUM, qui verus est agnus, DEO PATRI
 « SUIS OFFERENS MANIBUS : atque HOC
 « EST QUOD APOSTOLUS AIT : *Quia non per*
 « *sanguinem hircorum aut vitulorum, sed*
 « *per proprium sanguinem introivit SEMEL*
 « *in sancta, aeterna redemptione inventa.*
 « IPSUM NAMQUE CORPUS QUOD OCCISUM
 « EST AB IMPIIS, IPSUM EUMDEM SANGUI-
 « NEM QUI IN CRUCE FUSUS EST, IPSE
 « TUNC SEMPITERNUS SACERDOS OBTULIT »
 (De divinis officiis, l. 5, c. 15. P.L. 170, 138-139). Coenans obtulit Deo suis manibus ipse illud suae passionis sacrificium, illud sacrificium redemptionis, quod ab Apostolo dicitur esse litatum semel¹.

Sicut supra, in Elucidatione III, audivimus S. Thomam, in sacrificio Christi congerentem et immolationem cruentam factam a Judaeis, et oblationem hostiae aeternae, et modum oblationis talem quem possimus sequi litantes, sic in praesente negotio tria eadem colligat iterum, distinguens in praedicatione apostolica assertionem sacerdotii, assertionem sacerdotii aeterni, assertionem sacerdotii melchisedeciani. « Dicit autem [Apostolus] Sa-
 « *cerdos : quia se obtulit Deo Patri (Ephes.*
 « *5², Dilexit nos et tradidit semetipsum pro*
 « *nobis oblationem et hostiam Deo).* Et ne
 « credatur tale esse sacerdotium Christi
 « sicut fuit in veteri Lege, distinguit ipsum

« quantum ad duo. Primo, quantum ad
 « dignitatem, quia *in aeternum...* HOSTIA
 « EJUS habet virtutem introducendi in
 « vitam aeternam ; item DURAT IN AETER-
 « NUM. Secundo quantum ad ritum : quia
 « ibi offerebantur animalia, hic autem PA-
 « NIS ET VINUM ; et ideo dicit *secundum or-*
 « *dinem Melchisedech* » (In Hebr. 5, lect. 1). Porro in primo puncto distinctionis signari sacrificium passionis, non solum constat ex eo quod subjungitur statim illius sacrificii hostiam esse perdurantem aeternaliter, sed etiam, et maxime ex allegata auctoritate *Epistolae ad Ephesios 5²*, quae sicut a S. Paulo profertur de passione, sic omnino de passione exponitur a sancto Thoma in istum locum. At nihilominus negotium istud in pane et vino transactum dicitur, melchisedecico ritu.

Tandem audiatur haec sollemnis *Prosa de S. Eucharistia*² (ex *Breviario Biluricensi*, imp. Venetiis, 1481. A. H. 15, 52-53), qua interrogatur, ex professo, quinam fuerit antitypus sacrificii a Melchisedech oblatis : et respondetur fuisse *Panem illum*, sumentes vivificantem, qui *cruci affixus* per crucem est interemptus, secundum quod scriptum erat (juxta vulgatam) a Propheta : *Et ego quasi agnus mansuetus, qui portatur ad victimam : et non cognovi quia cogilaverunt super me consilia dicentes : Millamus lignum in panem ejus, lignum scilicet crucis.*

« Chorus novae Hierusalem, plaude,
 « Ac mirare quae sit haec hostia,
 « Quam praevidebat offerens in laude
 « Melchisedech sacerdos, in via
 « Dum Abrahae occurrit mystice :
 « Figuratur Christus, QUI CREDITUR
 « PANIS VIVUS AC FIXUS IN CRUCE,

1. Alter quidam locus, aequè saltem insignis Ruperti in eundem sensum recitabitur infra, in Elucidatione IX, opportunius. Interim conferantur ea quae scripserat antea (l. 2. c. 8, col. 39-40) : « ABITURUS HINC IN SACRARIUM
 « COELI pontifex summus PER VIAM PASSIONIS,
 « SACRIFICAT modo mirabili secundum ordinem
 « suum, secundum coelestis sacrificii ritum,
 « accipiens panem » etc. Recolatur etiam, ex Elucidatione III, quomodo pro Abrahamo et

pro omnibus omnium retroactorum saeculorum electis litarit iste verus Melchisedech in pane et vino.

2. Non confundenda haec est (sicut fit a J. Mearns, *Early Latin Hymnaries, an Index of Hymns in Hymnaries before 1100*, Cantab. 1913, p. 18) cum Hymno S. Fulberti Carnutensis *Chorus Novae Hierusalem Nova meli dulcedinem*, etc., quem legesis apud J. Stevenson, *The later hymns of the Anglo-Saxon Church*,

« Qui resurgens ultra non moritur.
 « Christus nobis PANIS proponitur,
 « QUI ASSUMPTUS mentem vivificat ;
 « Et IN PANEM LIGNUM TRANSMITTITUR,
 « LIGNUM CRUCIS DUM HUNC MORTIFICAT. »

Non minus vero quam per sua dicta, nos per suum *silentium* erudiant Patres veteresque doctores ac concinnatores liturgiarum : quorum ne unus quidem (quem norim) probe enuntiavit illam dualitatem dominicarum sacrificationum, quam multi recentiores (iique, quantum compertum habui, postmediaevales demum) solent non tam thetice proponere quam memorare obiter et per transennam¹ : QUASI ESSET COROLLARIUM INDUBITANTER TRAHENDUM EX DISTINCTIONE NUMERICA, QUAE, OMNIBUS FATENTIBUS, NECESSARIO VIGET INTER LITATIONES QUAS FREQUENTAT ECCLESIA ET LITATIONEM QUA CHRISTUS NOS REDEMIT. Sed non tenet ista consequentia, ut mox (Elucid. IX etc.) clarebit : nullam inferente in sacrificio coenae et passionis dualitatem distinctione numerica inter sacrificia missarum et sacrificium redemptionis.

Recte, nostris diebus, Rev^{mus} Alexander Mac Donald, vir Canadensis, olim rector ecclesiae S. Andreae in urbe Antigonish (Nova Scotia), nunc vero Episcopus urbis Victoria in Britannica Columbia, scripsit aureo suo calamo : « The idea that

« under the New Dispensation there are
 « two sacrifices, or that Christ was offered TWICE [*inlellege* : by Himself], or
 « that the Eucharistic Sacrifice is other
 « than that which was offered up on
 « Calvary, is foreign to the mind of the
 « Church in every century of her existence from the days of the Apostles. In
 « vain will you seek for such an idea in the
 « writings of the New Testament. St. Paul
 « indeed is the only one of the New Testament writers who deals expressly
 « with the subject, and certainly St. Paul
 « speaks only of one Sacrifice of Christ.
 « In the Epistle to the Hebrews he insists
 « again and again on the oneness of Christ's
 « Sacrifice ; he rings the changes upon it.
 « After introducing Our Lord as Priest for
 « ever according to the order of Melchisedech, he passes right on to speak of
 « His " one oblation ", which is that of
 « Calvary. On condition that the Eucharistic
 « Sacrifice is one and the same with
 « that of Calvary, this is only what we
 « should expect ; for the Eucharistic
 « Sacrifice, though offered after the order
 « of Melchisedech, was consummated on
 « Calvary, and would not at all exist but
 « for the death of the Victim of the Cross...
 « On the supposition that the Eucharistic
 « Sacrifice, is other than that of Calvary,
 « a distinct oblation containing within
 « itself all the elements of a real sacrifice,

Durham, 1851, vel apud H. A. Daniel, *Thesaurus hymnologicus*, Halis 1841, tom. 1, p. 221, et exhinc in P.L. 141, 352. Cautè ambas distinguit in suo *Repertorio* Ulysse Chevalier.

I. Mirum certe quomodo vir et Patrum et Liturgiarum usu exercitatissimus, Muratorius, eo maxime tempore quo binam sacrificationem in sacerdote nostro Christo adstruit, ita nihilominus disserat, ut sententiae nostrae afferat maximum suae auctoritatis pondus : « Uti ex
 « psalmo, inquit, centesimo nono et ex epistola
 « Pauli ad Hebraeos constat, Christus fuit pontifex et sacerdos secundum ordinem Melchisedech. Quicumque sine humanis affectibus
 « sincere hanc veritatem et dogma expendit
 « nequit quin intelligat quod quaerimus. Sacerdos sive pontifex, nihil aliud est nisi sacrificator apud Judaeos ipsosque gentiles. Cui
 « sacrificandi jus neges, sacerdotis quoque nomen ab eo auferas oportet. Sacerdos et
 « hostia fuit utique Christus Dominus in cruce ;

« sed ibi sacrificium non peregit uti sacerdos imitatus Melchisedechum. Hoc munere is tantummodo fungitur, cum ad illius imitationem
 « panem et vinum in sacris mysteriis Deo offert.
 « Et cum nullum sacrificium sit sine sacerdote, et nullus sacerdos sine sacrificio, nullumque
 « alium locum assignare possimus, ubi Christus sacerdotium et sacrificium ad instar Melchisedechi exercent, nisi in consecratione panis
 « et vini et eorum oblatione, necesse est ut in
 « sublimi actione ista alterum hoc Domini nostri sacrificium statuamus » (*De rebus liturgicis dissertatio*, cap. 18. P.L. 74, 999). Quod affirmat in coena esse gestum sacerdotium Domini melchisedechicum, cum universis Patribus, cum universa Ecclesia id sentit. Quod autem negat fuisse melchisedechicum ipsum crucis sacrificium, id quomodo non contra Scripturae evidentissimam auctoritatem statuit ? Constet igitur sibi catholicus theologus, ut melchisedechicum sacrificium, oblatum in coena fateatur in cruce impletum.

« the language of the Apostle would be, « to say the least, misleading » (*The sacrifice of the New Law*, in *Ecclesiastical Review*, Dec. 1, 1905, vol. 33, p. 629). Hic habes recapitulatam totam antiquitatem.

EPILOGUS.

De Hebr., 9¹⁴.

His de melchisedecio sacrificio Christi disputatis, jam congruum, opinor, sensum accipiunt varii loci *Epistolae ad Hebraeos*, quorum praecipuus quidem (*Hebr.* 13¹⁴ : *Habemus altare, de quo edere non habent potestatem, qui tabernaculo deservimus*, etc.) alibi (*Elucid.* XVII) recurrit examinandus : sufficit autem nunc exponere alterum (*Hebr.* 9¹⁴), cujus interpretatio erux quaedam solet esse exegetarum : *Sanguis Christi, qui per Spiritum Sanctum* [lege : AETERNUM, non ἁγίου, sed αἰωνίου secundum meliores codices] *semetipsum obtulit immaculatum Deo, emundabit etc.* Vere scilicet Christus, si ritu eucharistico se ad mortem obtulit, obtulit se Deo per Spiritum aeternum, id est per spiritualem quamdam divinitatis virtutem ; quam eandem erat postmodum Ecclesia in suis epiclesibus invocatura virtutem omnipotentem, sive dicatur Dei, sive Verbi, sive Spiritus Sancti, sive utriusque et Verbi et Spiritus Sancti (cf. infra, *Elucid.* XXXIV) Non vero reliqua sacrificia offerebantur per virtutem divinam, sed per id genus actionis, cui sufficiebat virtus humana, puta per effusionem sanguinis, vel ignis incendium, aut si quid ejusmodi. Quare apte Chrysostomus in h. l. : τὸ διὰ πνεύματος ἁγίου [sic enim legit ipse] δηλοῖ ὅτι οὐ διὰ πυρὸς προσηγέχεται, οὐδὲ δι' ἄλλων τινῶν

(P.G. 63, 120). Nec sine causa dicit Ecclesia in *Missali Romano* : « Voluntate Patris, « COOPERANTE SPIRITU SANCTO, per mortem tuam mundum vivificasti. »

Per Spiritum autem divinum sicut se obtulit Christus coenam agens, sic offertur a nobis missam celebrantibus. Quod nescio annon per viam allusionis innuat Paulus, dum sub coloribus liturgicis describit suum inter gentes apostolatam, non tam, ut mihi videtur, referens lectorem ad ritus Mosaicos quam ad mysterium nostrae fidei et redemptionis eucharisticum¹ : *Data est mihi a Deo* [gratia] *ut sim minister* (λειτουργόν) *Christi Jesu in gentibus : sanctificans* (ιερούργουσα) *evangelium Dei, ut fiat oblatio* (ἡ προσφορά) *gentium accepta et sanctificata* (ἡγιασμένη) *in Spiritu Sancto* (*Rom.* 15¹⁵⁻¹⁶). Quae certe Pauli verba applicantur sacrificio nostro in offertorio graecae *Liturgiae Sancti Jacobi* : « Dignare, « Domine, nos fieri... ministros illibatorum tuorum mysteriorum... et suscipe « ex manibus nostris, qui peccatores sumus, « proposita dona in tua bonitate, et da « fieri nostram oblationem acceptam et « sanctificatam in Spiritu Sancto » (B. 48 ; cf. Salaville, D. T. C. art. *Epiclèse*, col. 222-223). Sed multo disertius atque planius olim Ecclesia Romana fieri asserebat per Spiritum Sanctum nostram oblationem, sicut a Chrysostomo exponebatur facta per Spiritum Sanctum oblatio dominica : « Munus populi tui, Domine, placatus intende, quo NON ALTARIBUS TUIS IGNIS « ALIENUS, NEC IRRATIONABILIVM CRUOR « EFFUNDITUR ANIMANTUM, SED SANCTI « SPIRITUS OPERANTE VIRTUTE, sacrificium « jam nostrum corpus et sanguis est ipsius « sacerdotis » (Oratio missae 3^{ae} in Natali Domini, in *Libro sacramentorum romanae Ecclesiae*, dicto Leoniano. P.L. 55, 147)².

1. Scribit Crampou, in h. l. : « Paul décrit sa « prédication parmi les païens sous une image « empruntée aux sacrifices mosaïques. » Sed aliud, ni fallor, quam sacrificia mosaica suggerunt haec voces ἡγιασμένη ἐν πνεύματι ἁγίῳ. Sanctificationem enim illam spiritualem hostiae

Lex non habuit, sed carnalem tantum. Spiritualem autem solus habuit pontificatus nostri Redemptoris melchisedecius, ut docemur ab *Epistola ad Hebraeos*.

2. Confer Anaphoram Chaldaicam citatam ad calcem Elucidationis III.

Per Spiritum igitur aeternum vel sanctum putamus Christum se obtulisse, eo quod per consecrationem panis in suum corpus ac vini in sanguinem, gesserit se sacerdotem illius unici sacrificii, per quod aeternam nobis invenit redemptionem : sacrificii dico suae passionis et mortis¹.

1. Quare sapienter Rupertus, super illud *Exodi* : *Edent carnes nocte illa assas igni* : « Quia
« de Spiritu Sancto, qui aeternus est ignis, Virgo
« illum concepit, et ipse *per eundem Spiritum*
« *Sanctum*, ut apostolus ait, *oblulit semetipsum* « hostiam vivam *Deo* viventi : eodem igne
« assatur in altari. Operatione namque Spiritus Sancti panis corpus, vinum fit sanguis
« Christi » (*De Trin. et op. ej., In Exod.* 1. 2, c. 10. P. L. 167, 617).

Elucidatio VI.

Suadetur tandem ex narratione coenae
collata cum promissione eucharistiae.

§ 4. De comparatione inter coenam et promissionem eucharistiae.

Introducens Christus sermonem de carne danda SIMUL CUM SANGUINE in alimentum (*Jo.* 6⁵³⁻⁵⁹), dixerat turbis (*Jo.* 51 = Vulg. 52), Ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστὶν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς¹. Prius igitur quam in alimentum daret eum sanguine, daturus erat carnem suam ad mortem in sacrificium pro mundi vita; daturusque erat in ratione panis². Quae mortis in pane assertio vix intellegi potuit, donec in novissima coena Christus dixit apostolis: *Hoc est corpus meum, quod pro vobis [datur], Hic est sanguis meus, qui pro multis funditur in remissionem peccatorum.* Tunc enim mysterium aperuit oculis fidei, carnem

suam in specie panis dans ad mortem. Fuit tunc, ut praedixerat Christus, panis eucharisticus corpus victimae morti devotae, corpus immolandum.

Quare et recte vocem hanc « omnes veteres boni auctores de eucharistiae sacramento intellegi volunt », approbante Maldonato (in h. l.); nec tamen a vero aberrat Cajetanus³ scribens: « Manifeste explicat panem hunc fore passionem et mortem suam. » Namque, ut habet Knabenbauer (in h. l.): « Et sacrificium crucis et eucharistia hic notatur. » Immo notantur ambo per modum unius: dedit carnem suam Christus,

1. Deserenda videtur forma hujus versiculi longior, quae apud multos Patres Graecos (cf. Maldonat., in h. l.) legitur: ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστὶν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς. Quam etiam reddunt Syr (Pesch.), Syr (Hex.), et exhibebat Tatiani *Diatessaron* (cf. Ciasca, *Tatiani evangeliorum harmoniae arabice*, p. 35). Deest enim illud ἣν ἐγὼ δώσω in antiquioribus codicibus plerisque: \aleph B C D, atque in vetere versione latina, in Syr (Cur.) et in Syr (Sin.); pariter, ut testatur sapientissimus meus collega, L. Gry, in Aethiop. In forma autem breviori, verba aliter ab aliis ordinantur. Cum \aleph , Tischendorf-Gebhardt ponit ἡ σὰρξ μου ἐστὶν post ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς. Ponunt ante reliqui testes, quos sequitur Nestle. Haec altera ordinatio videtur, probabilior; sin autem admittatur illa prior erit ipsa nobis in praesente disputatione favorabilior.

2. Inter acatholicos ipse Loisy haec scribit: « Le sens recommandé par le contexte, où domine la pensée du Christ donné en nourriture, comme chair et sang, dans un état de mort, est évidemment: *Et le pain que je donnerai, c'est ma chair, ma chair donnée pour la vie du monde.* L'idée de la passion et celle de l'eucharistie sont aussi étroitement associées dans le quatrième Évangile que dans saint Paul et dans les relations synoptiques de la dernière Cène... Ce serait aller trop loin que de contester dans ce discours toute allusion à la mort de Jésus; l'idée de la mort y est à l'arrière-plan, comme invisible, mais toujours présente; et l'idée du Christ, agneau de Dieu, vraie victime pascale, vraie pâque du chrétien, est insinuée dans la date que l'évangéliste assigne à la multiplication des pains » (*Le quatrième Évangile*,

p. 455-456). Antea sane notatu illud dignissimum scripserat Toletus: « Id est, caro quae pro mundi vita in mortem danda est, haec ipsa panis est quem ego dabo » (In h. l. Col. Agr. 1589, p. 585). Idque, quamvis merito ipse (non sicut Graeci et Maldonatus, vide infra) unum demum δώσω in nostro textu legat.

3. « Manifeste explicat panem hunc fore passionem et mortem suam... ET DICENDO *dabo* SIGNIFICAT VOLUNTARIO DONO SE PASSURUM AC MORITURUM » (Cajetanus, *Evangelia cum commentariis*, in h. l., Parisiis 1540, fol. 251 D). Cui interpretationi auctoritas favet Cyrilli Alexandrini scribentis in h. l.: « *Et panis quem ego dabo, caro mea est, quam ego dabo pro mundi vita.* Morior, inquit, pro omnibus, ut omnes vivificem per meipsum, et pretium universorum carnis carni meam feci. Morietur enim mors in morte mea, et mecum simul resurget, inquit, lapsa hominum natura. Quod autem pro mundi vita suam carnem Christus obtulit, id nobis ex ejus verbis compertum erit: ... *Pro eis sanctifico meipsum... Sanctifico*, ait, pro CONSECRE et OFFERO quasi hostiam immaculatam in odorem suavitatis. Sanctificatur enim, sive sanctum juxta legem vocatur, id quod super altare offerebatur. Dedit ergo pro omnium vita proprium corpus Christus, inseritque rursus per ipsum vitam... Postquam enim vivificum illud Dei Verbum in carne inhabitavit, ... vivificam eam reddidit Propterea vivificat corpus Christi eos qui sunt illius participes » (P.G. 73, 565). Vides quomodo per panem intellegens probe eucharistiam, ut ex ultimis verbis patet, tamen sacrificionem a Christo factam non innuat ullam nisi qua ad passionem offerretur in illa coena, ubi dicebat: *Pro eis sanctifico meipsum.*

panem, pro salute mundi ; in pane obtulit sacrificium suae mortis : cuius memoria in pane fit a nobis, mortem rursus Christi subofferentibus. Sic igitur et eucharistia et passio in unam coeunt efformandam adimpletionem promissionis Christi¹. *Panis quem ego dabo* [in sacrificium], *caro mea est pro mundi vita.*

Ad ampliorem hujus loci evidentiam juvat duo considerare.

Primo, quae sit series atque textura sententiarum. Postquam enim se dixit Christus panem vitae necessario manducandum (v. 27-50), transit in explicandum quomodo id contingat. Quocirca duo facit : statuit 1°) panem illum esse SACRIFICII (v. 51) ; 2°) esse manducandum in ratione DAPIS SACRIFICALIS (v. 53-57).

Circa primum, ita exponit OBLATIONEM SACRIFICALEM panis, ut sit oblatio suae carnis pro mundo redimendo ex morte in vitam.

Circa alterum, rationem DAPIS SACRIFICALIS in pane (jam copulato cum potu) claram facit ex eo quod : panis sit caro manducanda, et vinum sanguis potandus ; qua mentione divisa edendi corporis et cruoris ebibendi, sicut status mortis, ita etiam conditio epuli immolati designatur.

Est autem hoc alterum consequens ad illud primum, cui praesupposito innititur. Ideo enim panis est cibus sacrificialis (dandus hominibus), quia fuit munus sacrificale (datum Deo). Ideoque explicanti Christo eucharistici mysterii vim vivificantem, opus fuit praemittere enuntiationem oblationis sacrificialis. (Ut enim in tertio hujus operis libro declarabitur, non est eucharistia sacramentum nisi in quantum est sacrificii hostia participanda). Sed si jam admittatur in versu 51 panem perhiberi offerendum sacrificialiter Deo, vix effugietur haec conclusio : sacrificeationem panis esse oblationem Christi ad mortem *pro mundi vita.*

1. Quod rite advertit S. Thomas, in sua *Catena aurea* (in h. l.) haec quasi sub nomine Bedae promens : « *Et panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita.* Hunc PANEM TUNC

Secundo, considerandum est quae sit exegesis eorum qui, neglecta hac serie sententiarum, in versiculo 51 nullam panis oblationem sacrificalem intellegunt. Jam secundum illos Christus nihil aliud ibi significavit, quam haec duo : 1°) panem esse ipsam suam carnem, 2°) non aliam ab ea quam oblaturus erat in cruce. Duas igitur statuens identitates, unam panis cum carne, alteram istius memoratae carnis cum carne reali in crucem ferenda, intendebat tantummodo per hanc alteram identitatem veluti exaggerare realitatem carnis in pane contentae. Sed tunc identitas illa est mere materialis, nec ullatenus formalis, siquidem ad propositum Christi aequae conduceret illud : « ...caro mea est « ex utero materno tracta. » Quare minus satisfacit talis interpretatio.

Dicesne : non solam identitatem asserit, sed etiam in pane relationem SYMBOLICAM ad sacrificium crucis : quasi diceret : Panis quem ego dabo (vobis), ita erit caro mea eadem quae danda est in cruce (Deo), ut insuper meae passionis sacrificium representetur per sacrificium quoddam praevium in specie panis (ac vini) ? Sed quis non videt ista expositione exorbitari sensum literalem textus, ubi ne verbum quidem fit de nexu repraesentationis inter sacrificium et sacrificium ; proindeque si quid in ea contineatur veri, posse illud ad summum haberi pro sensu consequente ad sensum ipsum literalem quem nos admisimus ?

Ceterum in neutra ex istis interpretationibus sensus adversariorum defendi commode potest, nisi una vox *dabo*, semel tantum prolata, duas tamen directiones toto coelo diversas indigitet, prout vel pani, vel carni applicetur : carni nimirum, ut dandae pro nobis (ὕπερ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς), utique Deo ; pani autem, ut dando nobis, minime autem Deo, aut pro nobis : ita ut quantum ad panem asseratur largitio, non oblatio ; quantum ad carnem

« Dominus DEDIT, QUANDO mysterium corporis et sanguinis sui discipulis tradidit, ET QUANDO semetipsum Deo Patri obtulit in ara crucis. »

autem non largitio asseratur, sed oblatio. Ubi quaedam violentia et distortio apparet in explicanda una eademque voce numerice singulari; multoque planius et simplicius procedit sententia, si dationis, semel enuntiatae, directio censeatur specificari, ut in carne, ita in pane per illud : ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς.

Effugiunt quidem hanc difficultatem, qui cum Maldonato repetitionem vocis *dabo* admittunt, ut fas sit aliam in pane aliam in carne intelligere dationem : puta datum panem hominibus in cibum, datam carnem in hostiam Deo. « Eo enim ipso quod BIS dicit dare, indicat se de diversis dandi modis loqui » (Maldonatus, in h. l.). At non solum rejicienda est ista lectio, sed etiam, ut dictum est, praeter eam quam sequimur, nulla est probabilis, nisi illa quae nostram interpretationem totidem verbis effert : *Panis quem ego dabo pro mundi vita, caro mea est.*

Effugiet rursus difficultatem, si quis dixerit : illud *pro mundi vita* nequaquam pendere a voce *dabo* : sive prolata iterum (ut placet Maldonato), sive semel tantum prolata, at subaudita eadem in secundo membro ut nos censemus); immo illud *pro mundi vita* stare absolute, sicut stat absolute in forma paulina coenae illud : *pro vobis* (I Cor., 11²⁴, juxta probabiliorum lectionem graecam). Quo casu non erit inconueniens, si vox *dabo* intellegatur de donatione panis nobis facta, nec Deo; intellegatur tamen de sacrificali carnis oblatione Deo facienda illud *pro mundi vita*. Non enim tum distrahetur una vox *dabo* in duas oppositas directiones. At paritas tenuis est ac debilis inter I Cor. 11²⁴ et Joan. 6⁵¹. Habemus enim apud Paulum : τοῦτό μου ἐστὶν τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ

ὑμῶν; non autem habemus apud Joannem : ... ἡ σὰρξ μου ἐστὶν, ἡ ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς; sed deficit articulus : quo fit ut aliter currat sententia. Quod si tamen censeatur probabilis ista interpretatio (quam ceterum nemini vidi probatam), illud certe manet, quod oblatio sacrifici carnis Christi in mortem (ἡ σὰρξ μου ἐστὶν, [ἡ] ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς) assignatur tanquam formaliter rationans et explicans dationem panis in cibum (ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω). Unde sequitur rursus, id quod supra diximus : cibum eucharisticum proponi tanquam participationem sacrificii cruenti¹. Sed si in eucharistia participatum est sacrificium cruentum, est etiam in eucharistia oblatum : siquidem homini catholico constat, non aliud a fidelibus recipi in sacramento, quam quod est in sacramento oblatum Deo.

Ergo undique locus ille johannicus nobis persuadet, Christum in coena obtulisse suam passionem.

Haud scio annon possit advocari, ad nostram interpretationem corroborandam, illud quod legebamus supra (Elucid. III) in liturgiis orientalibus : Christum, qua nocte se tradebat *pro mundi vita*, accepisse panem et consecrasset? Scilicet in graeca *Liturgia Sancti Jacobi*, Christus « in ea « nocte qua tradebatur, immo seipsum tradebat *pro mundi vita* et salute, accipiens « panem, ... dedit » etc. Similiter in hodierna *Liturgia Syriaca-Antiochena* : « In ea nocte « qua semetipsum tradidit *pro vita* et « salute mundi, accepit panem » etc. In *Liturgia vero Sancti Basilii*, cum vetere tum hodierna : « [In] nocte qua tradebat « semetipsum *pro mundi vita*, accipiens « panem » etc. In *Liturgia tandem hodierna Sancti Chrysostomi* : « Nocte qua

1. Ceterum idem sequeretur pariter ex longiore illa lectione, duplicem prolationem vocis *dabo* continente. Quam secutus Claudius de Sainctes (*De rebus eucharisticis, sexta repetitio*, c. 4, Parisiis 1575, fol. 227 b), sic commentabatur apte : « Filius ut homo duo dona connectit : « *Panis quem ego dabo, caro mea est, quam ego « dabo pro mundi vita*. Bis se daturum carnem « suam pollicetur, semel nobis, atque iterum « pro nobis; et prioris donationis intelli- « gentiam peti vult a posteriore, cum utrain-

« que dedita opera jungat. Itaque qui absque « errore cupit scire quo pacto prior donatio « compleri debeat, animadvertat quo pacto « posterior completa sit... Nam quae ratio « patitur ut priorem donationem a posteriore « separemus, cum posterior ideo sit adjecta, ut « priorem interpretaretur et exprimeret? *Panis « (ait) quem ego dabo, caro mea est quam ego dabo « pro mundi vita*. ISTA QUOQUE CONNEXIO HABET ALLUSIONEM AD ANTIQUA SACRIFICIA. » Optime dictum.

« *tradebatur*, immo seipsum tradebat *pro mundi vita*, accipiens panem » etc.¹ Nonne forte illiusmodi locutione describitur modus quo Christus se tradidit pro mundi vita : carnem suam scilicet in coena dans Deo ad mortem, seu tradens se in hostiam sub specie panis ac vini ?

Sed quid de oratione super oblata in graeco-alexandrina *Liturgia Sancti Marci* : « Domine Jesu Christe, ... magne Sacerdos, « PANIS qui de coelo descendit et excitavit « ex corruptione vitam nostram, QUI [Pa- « nis] DEDIT SEIPSUM, agnum irreprehen- « sibilem, *pro mundi vita*, rogamus te et « invocamus te, Domine, hominum amator: « manifesta vultum tuum super panem « hunc et pocula haec, quae sanctissima « mensa suscipit per angelicam liturgiam et « archangelicam choream et sacerdotalem « sacriificationem². » Numquid clarior sup- peditari potest nobis evangelii interpreta- tio : Christum se panem dedisse simul atque agnum, pro mundi vita ; hincque eluxisse ejus sacerdotium ? Et vere quidem agni caro data est pro mundi vita panis, in pane tradita ad necem.

Quare sapienter ab Armenis preces ad Deum Patrem funduntur per Filium ejus, « victimam et unctum [i. e. christum, « seu sacerdotem], agnum et coelestem « panem, archisacerdotem et sacrificium « simul » (B. 436; cf. Max. Saxon., *Missa Armenica*, p. 33) : ubi ex parallelismo trium binariorum (victimam=sacrificium =agnum ; unctum=archisacerdotem = panem), seu antitheseon, saadetur in panis potissimum consecratione situm esse munus nostri Redemptoris sacerdotale, sicut in mactatione, cui ut agnus subjacuit, proprietas inventa est victimalis.

Nec immerito iidem (B. 419; cf. Le Brun, *Explication de la messe*, t. 3, p. 109, et Max. Saxon., *Missa Armenica*, p. 12-13), post ipsam graecam *Liturgiam Sancti Jacobi* (B. 309), proclamant panem coeles-

tem nobis transmissum esse a Patre tanquam Salvatorem et Redemptorem. « Deus, « Deus noster, qui COELESTEM PANEM, « Dominum nostrum Jesum Christum, « nutrimentum universi mundi, TRANSMI- « SISTI TANQUAM SALVATOREM ET REDEMP- « TOREM et Benefactorem, benedicientem « nobis et sanctificantem nos, tu ipse, Do- « mine, benedic etiam nunc hanc oblatio- « nem propositam ; suscipe illam in coe- « leste tuum altare. » Quibus verbis innuitur Christus egisse in ipsa specie panis, ritu scilicet eucharistico, Redemptorem atque Salvatorem.

EPILOGUS.

De momentis quibusdam theologicis hujus disputationis.

Tandem, ut breviter dicamus, accedit rationibus omnibus, hucusque (in Elucid. III-VI) adductis, ratio theologica duplex.

Primo. Secundum fidem catholicam, Christus in coena obtulit verum sacrificium. At nullum obtulit verum sacrificium, nisi obtulerit se ad immolationem passionis. Nam sacrificium est oblatio hostiae aut immolandae aut immolatae. Nullum ergo verum sacrificium sine vera immolatione. In coena autem nulla fit immolatio vera, sed tantummodo repraesentatur symbolice. Repraesentatur autem immolatio crucis, quae nondum est facta. Ergo in coena non offertur Christus ut immolatus jam, sed ut immolandus. Offertur ergo in coena ad ipsam immolationem crucis.

Secundo. Si Christus in coena obtulisset sacrificium numero aliud a sacrificio passionis, repropitiasset jam ante passionem totum genus humanum. Nam, ex una parte, sacrificium illud a Christo oblatum nequit fingi irritum (id est, non a Deo acceptatum) aut inefficax (id est, carens suo fruc-

1. Cf. syriacam *Liturgiam Sancti Ignatii* : « In nocte paschatis in qua tradebatur *pro vita* « et salute *mundi* » (R. 2, 217), aliasque consimilibus tenoris plurimas (*Ibid.*, p. 245 etc.).

2. Δέσποτα Ἰησοῦ Χριστὲ Κύριε, .. ὁ μέγας ἀρχιερεὺς, ὁ ἄριστος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς καὶ ἀναγαγὼν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀμὸν ἁμῶμον ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς, κτλ (B. 124).

tu)¹; ex altera autem parte, cum sit ratum et efficax, non potest esse minoris valoris aut fructus quam sacrificium ipsum passionis: deficiente, in sacrificio ab ipso Christo personaliter oblato, omni ratione limitativa fructus, qualis postmodum reperietur missae inhaerere. Ergo abundat sacrificium

illud, utpote quod sacrificio crucis non SUBORDINETUR, ut nostra sacrificia missarum, sed omnino COORDINETUR, atque CONNUMERETUR.

Sed de his plura, cum ventum erit ad sacrificium missae diffiniendum atque aestimandum.

1. Adverte sacrificium istud (in quo attenditur quidam cum Deo contractus seu foedus) esse oblatum, ex verbis Christi, pro nobis *in remissio-*

nem peccatorum. Praeterea Paulus conclamat sacrificium Christi melchisedecicum fuisse ratum ac efficax, efficiens ac sufficiens.

Elucidatio VII.

Confirmatur ex triplici coenae circumstantia.

§ 5. Confirmatio ex circumstantiis coenae.

SECTIO I. — CONFIRMATUR EX PRIMA CIRCUMSTANTIA COENAE QUAE FUIT PRO- DITIO JUDAE.

In qua nocte tradebatur (ἐν τῇ νυκτὶ ἧ παρεδίδετο I Cor. 11²³), Christus coenam habuit : eo scilicet tempore ipso cum passio ejus incipiebatur in suo PRINCIPIO, quae Judae proditio fuit.

Fuisse enim proditionem Judae principium passionis Christi, constat quidem ex *factis* : siquidem non nisi per traditorem traditus est Christus in manus nocentium ; unde fit ut nihil Ecclesia in liturgia tridui sacri commemoret intentius quam Judae proditionem. Constat etiam ex *verbis* ipsis Christi dicentis Pilato : *Non haberes potestatem adversum me ullam nisi tibi datum esset desuper. Propterea qui me tradidit tibi majus peccatum habet* (Jo. 19¹¹)¹ : quasi Judas proditione sua causarit atque inchoarit tempora illa deteriora Christi in quibus secundum consilium Patris permetteretur hominum voluntati. Constat tandem, veluti ad oculum, ex ordine atque serie *narrationum* synopticarum, in quibus proditio Judae semper caput ponitur passionis. Sed aliunde jam proditio Judae apud synopticos ita arete cohaeret coenae, ut aut ejus prologus (Matth. 26²¹⁻²⁵, Marc. 14¹⁸⁻²¹) aut epilogus (Luc. 22²¹⁻²³) censeatur. Apud Joannem vero legitur : *Coena facta, cum diabolus jam misisset in cor ut traderet eum Judas...* (Jo. 13²; cf. 13^{18, 26, 27, 30}).

1. Traditorem ibi esse intellegendum Judam ipsum, sive per se solum, sive per prius saltem ad principes sacerdotum et populum judaicum, docuere concorditer Cyrillus Al., in h. l. P. G. 7, 641 (cf. ed. Pusey, 1872, t. 3, p. 73); Albertus M., in h. l.; S. Thomas, in h. l. : « Qui tradidit me tibi, scilicet Judas » ; Dionysius Carthus., in h. l.; Calmet, in h. l. Quos sequuntur inter modernos Dehaut et Lesêtre, *L'Évangile expliqué*, 1904, t. 4,

Omnino igitur apparet exhinc coena implicata passioni, sicut superius apparuerat nobis passio implicata coenae. Nec mirum proinde, si ex utraque unum fit, quemadmodum narrationis atque rei gestae, ita sacrificii corpus substantiaque.

Coenam, consequenter ad traditionem ac venditionem Christi, esse habendam ut partem passionis, expresse docuit S. Thomas (3. S. 83, 5, 3^m) : « Est autem, « inquit, passio Christi quibusdam quasi « gradibus peraeta. Nam primo fuit Christi « traditio... Secundo fuit Christi venditio... « Tertio autem fuit praesignatio passionis « Christi facta in coena » etc.

Ex superioribus autem mediaevalibus uberrime hujus puncti doctrinam illustravit Rupertus pluribus locis. Primo quidem, in Commentario super Matthaeum ita includit passioni coenam, ut etiam coenae includat omnem passionis propitiationem. « Non antehac tradidit vel con- « didit hoc sacramentum corporis et san- « guinis sui ; sed tunc primum, QUANDO « IN PASSIONE JAM AGONIZABATUR, ipsa « nocte qua tradebatur, quando jam strues « lignorum componebatur, super quam se- « cundum spiritualem ritum sacrae ac mys- « ticae legis, membra talis vituli caesa ordi- « narentur, subjecto in altari igne magnae « charitatis sive Spiritus Sancti, per quem « desiderabat offerri : TUNC ADIPEM SUUM « PRO PECCATO IPSE OBTULIT, scilicet, « OMNEM NECESSARIAM NOBIS UTILITATEM « SUAE PASSIONIS, SUB ISTIS SPECIEBUS

p. 334, et Calmes, *L'Évangile selon S. Jean*, 1904, p. 434. Ex acatholicis consentiunt Grotius, in h. l.; A. Barnes, *Notes explicatives et pratiques sur les Évangiles*, Lausanne, 1880, p. 394; M. F. Saddler, *The Gospel according to S. John*⁵, 1891, in h. l. (coll. Mc. 10³⁸), p. 448; ne nominem etiam Loisy, in h. l. Excluserunt autem Judam (immerito, ni fallor) non pauci recentiores, inter quos Knabenbauer, in h. l.

« PANIS ET VINI, dicendo : *Hic panis* (sic)
 « *est corpus meum, hic calix novum est*
 « *testamentum in sanguine meo qui pro vobis*
 « *fundetur. Et recte atque rationabiliter ;*
 « *etenim sacramentum hoc quo mors ejus*
 « *annuntiatur... quando debuerat condi*
 « *vel dari, nisi sub ipsius articulo passio-*
 « *nis ? Sed dicit aliquis : nondum erat*
 « *fusus ille sanguis, sed fusus est die se-*
 « *quenti. Ad haec inquam : JAM VEN-*
 « *DITUS ERAT ISTE AGNUS DEI, JAM TRADE-*
 « *BATUR ISTE VITULUS SACRIFICII VERI,*
 « *et IDCIRCO jam recte mundi habebantur*
 « *[apostoli]... MUNDAVIT EOS PASSIO EJUS,*
 « *QUAE TUNC AGEBATUR ; IPSE SANGUIS*
 « *EJUS, CUJUS EFFUSIO NOCTE ILLA PARA-*
 « *BATUR »* (*De gloria et honore filii homi-*
nis. Super Matthaeum, l. 10. P.L. 168,
col. 1547-1548).

Brevius antea in tertio suo libro *De Spiritu Sancto* (c. 18. P.L. 167, 1659) idem concinnaverat : « Sciendum quippe quia
 « cum de isto [sacramento] multa locutus
 « fuerit ante suam passionem, nusquam
 « tamen traditionem ejus dedit antequam
 « ad ipsam venisset passionem. JAM ENIM
 « ERAT VENDITUS, ut Apostolus ait : *Ipsa*
 « *nocte qua tradebatur* etc. Cur hoc, nisi
 « quia non aliunde vivificum hoc myste-
 « rium, sed EX IPSA CONDEBATUR Domini
 « PASSIONE ? »

Interim vero in libro duodecimo *De victoria Verbi Dei* (c. 12. P.L. 169, 1472) scribebat : « De sacramento corporis et
 « sanguinis Domini certum est, nec as-
 « sertione nostra indiget,... quod A PAS-
 « SIONE VEL MORTE EJUS INITIUM SUMP-
 « SERIT, vel SUMERE DEBUERIT. Conditum
 « autem est hoc sacramentum quantum
 « potuit morti vicinius, scilicet cum esset
 « JAM AD MORTEM VENDITUS, et *qua nocte*
 « *tradebatur. Nobis qui vivimus, atque*
 « *residui sumus, reservatum est et missum*

1. Conferatur *In Exodum, l. 4, c. 7. P.L. 167, 704* : « Quae est haec mensa post propitia-
 « torium parata in tabernaculo Domini, nisi
 « mensa corporis et sanguinis Domini, INITIUM
 « HABENS A PASSIONE EJUSDEM DOMINI NOSTRI
 « Jesu Christi ? Siquidem dum anxaretur, JAM

« est sacramentum istud, in quo sub specie
 « panis et vini LATET UTILITAS MORTIS
 « ET RESURRECTIONIS EJUS¹. »

Nec minore consideratione dignum est praeclarum illud cardinalis de Bérulle argumentum contra protestantes : « A quel
 « propos la présence d'un agneau commun
 « et ordinaire, ou d'un pain et gâteau de
 « pure farine, mis en table de Dieu qui
 « est son autel, est un vrai sacrifice ; et
 « la présence de ce pain vivant descendu
 « du ciel, de ce Fils unique et agneau
 « singulier de Dieu qui ôte les péchés du
 « monde, faite par l'opération du grand
 « prêtre éternel selon l'ordre de Melchi-
 « sédech, LORSQU'IL COMMENCE A SE DÉ-
 « DIER ET OFFRIR LUI MEME A LA CROIX,
 « ne sera pas un vrai sacrifice ?... Si nous
 « observons les moments de celui qui fait
 « toutes choses en temps, en poids, en
 « nombre et en mesure, nous verrons cette
 « action mystérieuse avoir été réservée
 « par lui comme à la dernière heure de sa
 « vie, et LORSQUE SA PASSION RÉELLE ET
 « SANGLANTE AVAIT DÉJÀ SON COURS (SI
 « NOUS LA RECHERCHONS EN SA SOURCE,
 « C'EST-A-DIRE AU CŒUR DE JUDAS et au
 « dessein des Juifs), afin que CETTE AC-
 « TION RELIGIEUSE ET SACRÉE SE TROUVÂT
 « ENGAGÉE DANS LES BORNES DE SES SOUF-
 « FRANCES, et fût INITIATIVE ET DÉDI-
 « CATIVE DU MYSTÈRE DE LA CROIX, et
 « que L'OBLATION MYSTÉRIEUSE QU'IL FAIT
 « DE LUI-MÊME A DIEU SON PÈRE EN
 « L'EUCCHARISTIE fût SUIVIE, CONTINUÉE
 « ET EXÉCUTÉE VISIBLEMENT ET SAN-
 « GLANTEMMENT EN SON HUMANITÉ, sans
 « l'interruption d'aucune autre action et
 « mystère. De sorte que c'est ici qu'IL
 « COMMENCE DE FAIRE LE PREMIER PAS
 « POUR ALLER A LA MORT, soit intérieu-
 « rement en la pensée de son cœur, soit
 « RELIGIEUSEMENT EN LA CÉRÉMONIE QU'IL

« VENDITUS ET CONTINUO TRADENDUS, dum
 « tristis esset usque ad mortem anima ejus,
 « dum factus in agonia prolixius oraret, et sudor
 « ejus velut sanguis in terram decurreret, inte-
 « rea propitiationis et redemptionis nostrae opi-
 « fex mensam paravit, accipiendo panem » etc.

« INSTITUE, soit extérieurement en par-
 « tant du Cénacle pour aller au jar-
 « din où il devait verser son sang par
 « toutes les parties de son corps, et où
 « l'ennemi avait son rendez-vous pour le
 « prendre et le conduire au Calvaire. Car
 « il se lève de cette sainte et dernière table
 « où il a fait l'Eucharistie, pour aller aux
 « agonies de la mort, qui le saisiront en ce
 « jardin, et se lève avec cette belle parole :
 « *Ut cognoscat mundus quia diligo Patrem,*
 « *et sicut mandatum dedit mihi Pater, sic*
 « *facio (Joan. 14³¹).* Et certes, vu et con-
 « sidéré que le Fils de Dieu n'aura pas
 « attendu de s'OFFRIR A LA MORT à l'ins-
 « tant seul de sa souffrance, et que sa cha-
 « rité aura prévenu et devancé la malice
 « et la rage des Juifs¹, et que nous le
 « voyons en ce dernier souper n'avoir autre
 « propos en la bouche avec ses apôtres que
 « de sa mort et passion, et qu'il la voyait
 « présente au cœur et au dessein de Judas,
 « qui était avec lui en la même table, et
 « qu'il faisait même lors un mémorial per-
 « pétuel de cette souffrance, et qu'il don-
 « nait en cette pâque nouvelle et chré-
 « tienne le même agneau qui devait mourir
 « pour notre rédemption en la croix : est-ce
 « chose si éloignée de la dignité de Jésus-
 « Christ instituant les merveilles de l'Eu-
 « charistie, ou du mystère de la croix, qui
 « est si proche et si conjoint à celui-ci, ou
 « de la relation de ses mystères par en-
 « semble (comme si c'était un autre et non
 « le même Sauveur que nous voyons au
 « cénacle de Sion faisant l'Eucharistie, et
 « au Calvaire souffrant mort et passion),
 « qu'il faille donner la géhenne à vos es-
 « prits pour vous faire croire qu'il a plu
 « à Notre-Seigneur en l'acte de son Testa-
 « ment se SOUVENIR DE SA MORT, et en
 « présenter à Dieu l'OFFRANDE et l'ACCEP-
 « TATION VOLONTAIRE, lorsqu'il en ins-
 « titue le sacrement et le mémorial per-
 « pétuel ? Si vous voulez vous laisser con-
 « duire à la lumière de ses paroles, elles

« vous disent clairement : *Ceci est mon*
 « *corps, lequel est donné pour vous ; ceci*
 « *est mon sang, lequel est répandu pour*
 « *vous (Luc. 22¹⁹),* qui sont paroles d'obla-
 « tion et de sacrifice. Car être donné pour
 « nous, et être offert pour nous, sont choses
 « équipollentes » (*Discours II, du sacrifice*
de la Messe célébré en l'Eglise chrétienne,
 chap. 12. Œuvres complètes, éd. Migne,
 Paris, 1856, p. 700-702.).

Recole Leonem Magnum citatum
 supra (Elucid. IV) : « Cum in Caiphae atrio
 « tractaretur quomodo Christus posset
 « occidi, ille corporis et sanguinis sui or-
 « dinans sacramentum, docebat qualis Deo
 « hostia deberet offerri. »

Potissimum in liturgiis expendendae
 sunt missae feriae quintae in coena Domini,
 refertae nomine atque vituperatione Judae,
 quasi ejus proditio cum coena arctissimo
 nexu sit connexa, passusque sit Christus
 proditoris commensalitatem ideo ut mun-
 dum redimeret. Sic praefatio missae sero-
 tinae in *Sacramentario gelasiano* : « ...Per
 « Christum Dominum nostrum. Quem in
 « hac nocte inter sacras epulas increpan-
 « tem mens sibi conscia traditoris ferre
 « non potuit, sed, apostolorum derelicto
 « consortio, sanguinis pretium a Judaeis
 « accepit, ut vitam perderet, quam dis-
 « traxit². Coenavit igitur hodie proditor
 « mortem suam, et CRUENTIS MANIBUS PA-
 « NEM DE MANU SALVATORIS EXITURUS
 « ACCEPIT, ut saginatum cibo major poe-
 « na constringeret, quem nec suprema
 « pietas a scelere revocaret. PATITUR ITA-
 « QUE DOMINUS NOSTER JESUS CHRISTUS
 « FILIUS TUUS CUM HOSTE NOVISSIMUM
 « PARTICIPARE CONVIVIUM, a quo se no-
 « verat continuo esse tradendum, UT EX-
 « EEMPLUM INNOCENTIAE MUNDO RELIN-
 « QUERET, ET PASSIONEM SUAM PRO SAE-
 « CULI REDEMPTIONE SUPPLERET. Pascit igi-
 « tur mitis Deus barbarum Judam, et susti-
 « net in mensa crudelem convivam, donec
 « se suo laqueo perderet, qui de magistri

1. Recole Gregorium Nyssenum (*Or. 1 in resurr.*) recitatum supra (Elucid. III).²

2. « Distraxit », h. e. vendidit. Cf. Hugo-

nis Menardi O. S. B. notam ducentesimam sexagesimam quintam in *Sacramentarium gregorianum* (P.L. 78, 319).

« sanguine cogitarat. O Dominum per
 « omnia patientem! O Agnum inter suas
 « epulas mitem! ADHUC CIBUM EJUS JU-
 « DAS IN ORE FEREBAT, ET AD LANIANDA
 « MEMBRA EJUS JUDAEOS ADVOCABAT. Sed
 « Filius tuus Dominus noster, tanquam
 « pia hostia, et IMMOLARI SE TIBI PRO
 « NOBIS PATIENTER PERMISIT, et pecca-
 « tum quod mundus commiserat relaxavit.
 « Per ipsum te, Domine, supplices depre-
 « camur, supplici confessione dicentes »
 etc. (*Sacram. gelas.*, l. 1, c. 40. P.L. 74,
 1102. Ed. Wilson, p. 72. Cf. eandem praefationem, paucissimis aut mutatis aut additis, in *Sancti Gregorii Magni libro sacramentorum*. P.L. 78, 82). Jam poterat utique Christus, dum coenat, offerre mortem suam, quae ipsi a concoenante traditore parabatur. « In ea nocte qua tradebatur, « immo seipsum tradebat... » (cf. supra, Elucid. III et VI).

1. Sic, explicans orationis versiculum nonum, Cyrillus Alexandrinus : « Mediat rursus, « ut homo, Dei et hominum reconciliator atque « mediator ; atque magnus vere et sanctissimus « pontifex noster suis precibus proprii Genitoris « placat animam, se ipsum pro nobis sacrificans « (ἐαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἱεροουργῶν). Ipsa enim hostia et « ipse sacerdos, ipse mediator, ipse irreprehen- « sibile sacrificium, agnus verus tollens pecca- « tum mundi. » Et reliqua (Cyril. Alex. *In Joan. Evangel.* l. 11, c. 8, ad vers. 17⁹⁻¹¹. P.G. 74, 505-508). Adeo liturgica oratio, ut Beda conjecerit, affirmaveritque Alcuinus, eam esse ipsum hymnum, quo dicto, vel (ut ipsi aiunt) decantato, Dominus exierit in montem Oliveti. (Beda, *In Marci Evangelium expositio*, l. 4. P.L. 92, 273 ; Alcuinus, *Epist.* 164, P.L. 100, 430). Sobrie magis indolem orationis liturgicam praedicat Rupertus Tuitiensis : « Ut quid « vero haec loquitur, et haec orat Pontifex ipse « et hostia salutaris ? » Deinde ad versiculum vigesimum sextum : « Haec pontifex summus, « propitiator ipse et propitiatorium, sacerdos et « sacrificium, pro nobis oravit, et vultus ejus « non sunt amplius in diversa mutati. Non enim « cessantibus verbis validus cordis ejus clamor « conquevit, cum potius verbis illis tantum « significaverit, qua causa vel intentione sus- « tinere habet protinus vincula, probra, alapas, « sputa, flagella, spineam coronam, crucem, « clavos atque lanceam, fellis et aceti poculum, « per omnia tacens, et non aperiens os suum » (*Comment. in Joannem*, l. 12. P.L. 169, 757 et 764). Ceterum, ut ait Knabenbauer (in h.l.) : « Recentiores quoque magno consensu hanc « orationem appellant orationem summi sacer-

SECTIO II. — CONFIRMATUR EX ALTERA CIRCUMSTANTIA COENAE QUAE FUIT CHRISTI ORATIO SACERDOTALIS.

Statim post coenam, priusquam ad dolores obeundos passionis procedat Christus, oratione quadam liturgica¹ interpellat Patrem : qua evolvit sui sacrificii vim, proprietates, fructus, eo fere modo quo Ecclesia postmodum erat per varias missae partes dilatatura sacificationis suae brevissimae multiplicem enuntiationem adspectusque multifarios². Liturgia igitur sua Pontifex noster coenam cum passione connectit, quasi duas unius sacificationis partes : coenae enim innititur totus sermo, et totus de passione est atque in passionem vergit³.

Nec dubitat Christus, ipso sermone durante, dicere : *Pro eis ego sanctifico me ipsum* (*Jo.* 17¹⁹) ; qua voce, ut a veteri-

« dotis, orationem Christi sacerdotalem, ponti- « calem... qua suum consecrat sacrificium ejus- « que fructus a Patre efflagitat. »

2. « Comme il convenait à la situation et à « la nature même des choses, la prière par la- « quelle Jésus “ se consacre lui et les siens ” est « grave jusqu’à la solennité. Ici encore elle « semble préluder aux oraisons de l’Église. On « a dit que le chapitre xvii de saint Jean est « “ un modèle de supplication liturgique ”. « L’observation ne manque pas de justesse, et « l’analogie se comprend sans peine. Une des « premières préoccupations de la liturgie chré- « tienne a dû être de reproduire les formules « et les gestes du Christ en prière » (Durand, *Le discours de la Cène*, in *R. S. R.* novembre-décembre, 1911, p. 525-526). Conferas ea quae scribit Cyril. Alexandr. in *Matth.* 26²⁷ et in *Luc.* 22¹⁹ (P.G. 72, 452 et 908), perpendenda infra a nobis (Elucid. XXXV) : dominicam gratiarum actionem fuisse typum nostrarum anaphorarum.

3. « Terminato magno prolixoque sermone, « quem post coenam Dominus de fundendo « pro nobis sanguine proximus passioni ad disci- « pulos habuit, qui cum illo tunc erant, adjuncta « oratione quam direxit ad Patrem pro suis ; « deinceps ejus passionem Joannes evangelista « sic orsus est : *Haec cum dixisset Jesus, egressus « est cum discipulis suis trans torrentem Cedron* » (Alcuinus, *In Joan.* 17²⁸ et 18¹. P.L. 100, 968). Sicque exegetae communiter. Certissime videtur rejicienda singularis sententia Ruperti Tuitiensis putantis hanc fuisse orationem prolixiorum a Domino in horto (cf. *Luc.* 22⁴³) factam (op. cit. col. 750-751).

s accepimus¹, et consentiunt recentiores
 ones², sacrificium denotat passionis ; et
 men non immerito usurpatur a Christo
 b coenam tempus praesens : praesens
 im est sacrificium, et decurrit a coena
 crucem usque opus nostrae redemp-
 onis.

ACTIO III. — CONFIRMATUR EX TERTIA
 CIRCUMSTANTIA COENAE QUAE FUIT
 PROFECTIO EX COENACULO IN HORTUM.

*Haec cum dixisset Jesus, egressus est
 m discipulis suis trans torrentem Cedron,
 i erat hortus, in quem introivit ipse
 oan. 18¹), atque oravit, dicens : Pater
 , SI POSSIBILE EST, transeat a me calix iste;
 rumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu
 Math. 26³⁹). Ubi apparet jam Christo
 isse secundum quid IMPOSSIBILE de-
 nare, et secundum quid INVOLUNTA-
 UM hibere calicem passionis. Porro an-
 quam Christus coenaret, omnia sonabant
 bertatem, vehementissimumque se tra-*

1. Chrysostomus : « Quid est : *sanctifico*
me ipsum ? OFFERO TIBI SACRIFICIUM (προσφέρω
 σοι θυσίαν)... Sacrificium enim eum suum
 subindicasse, cum diceret : *sanctifico*, mani-
 festum est ex sequentibus... Quandoquidem
 enim pro iis moriebatur (dixit vero : *pro iis*
sanctifico meipsum)... » (In Jo. 17¹⁹⁻²⁰. P.G.
 , 443). Cyrillus Alexandrinus in eumdem
 cum (P.G. 74, 544) et in Jo. 6⁵¹ (cf. supra Elu-
 cid. VI), atque in libro 10 de *Adoratione in*
spiritu et veritate (P.G. 68, 688), ubi haec prae-
 rare leguntur : « Cum dicit : *sanctifico*, hoc signi-
 ficat : OFFERO (προσάγω) AC DEVOVEO (ἀνατλήμι)
 meipsum oblationem immaculatam Deo et
 Patri. Sanctificari enim dicitur quod Deo
 dicatur. » Rupertus (In Levit., l. 2, c. 5.
 L. 167, 791) : « De sanguinis sui sanctifica-
 tione in evangelista Joanne, continuo sangui-
 nem fusurus, dicit : *Et pro eis sanctifico*
meipsum. » S. Thomas (in h. l.) : « *Sanctifico*
me, id est, offero me sacrificium. »

2. Praeclarissimus omnium fortasse Caje-
 anus : « *Et pro eis sanctifico meipsum*. Ecce
 OFFICIUM PRAESENS quo Jesus sanctificat
 seipsum, PASSIONE et MORTE OFFERENDO SE
 pro eis. *Sanctifico*, i. e. DEPUTO MEIPSUM DEO
 PRO EIS ; hoc est enim offerre et sacrificare
 seipsum Deo pro eis » (in h. l., op. cit., fol.
 1 D). Coetaneis nostris a Knabenbauer (in
 l.) laudatis addendi sunt : Calmes (in h. l.,
 415-416) : « Le verbe ἀγιάζω signifie tantôt
 l'oblation d'une victime, tantôt la purification

dendi pro nobis desiderium. Nunc premitur
 NECESSITATE succumbendi INVITUS. Vellet
 non debere, quod debet jam velle. Ratio
 est, quia interim se tradidit ad mortem
 coenando. Voluntarietas et libertas oportebat
 ut in oblatione potissimam eluceret ;
 qua facta, NECESSITAS³ jam instat Christo,
 vel invito, ID REDDENDI QUOD OBTULIT.
 Quod enim Domino est oblatum, Domino
 debetur ; nec sacrum quid factum licet a
 Deo recuperare. Calicem igitur mortis, ad
 quem in calice sanguinis se voverat Chris-
 tus, nunc ebibere debebat ; nec poterat qui
 se obtulerat ad immolationem, immola-
 tione non devoveri. Unde concludas quo-
 modo fuerit et non fuerit Christus immunis
 ab obligatione moriendi pro nobis ; immu-
 nis scilicet ante coenam ; post coenam au-
 tem jam non immunis⁴.

Neque hoc fugit Patres, qui non solum
 inde probant voluntariam et spontaneam
 esse passionem Christi, quod ipse, nullam
 adhuc vim passus, se ultro in coena sacrifi-
 cet, et quasi passioni deputet⁵ ; sed etiam,

« ou la sanctification qui résulte de cette of-
 frande ; il est appliqué aux apôtres selon cette
 dernière signification, mais lorsque le Sauveur
 se l'applique à lui-même il a en vue son im-
 molation volontaire... Je m'offre moi-même en
 sacrifice pour qu'ils soient consacrés en vé-
 rité. » Durand (loc. cit., p. 539) : « Dans la
 prière suprême du Grand-Prêtre de la nouvelle
 alliance, on n'a aucune peine d'entendre les
 paroles : *Je me consacre moi-même*, du sacrifice
 salutaire de la croix. » Scribit Loisy : « Le
 double sens du mot " consacré ", donne lieu
 à une sorte de jeu de mots : le Christ se con-
 sacre lui-même, c'est-à-dire SE VOUÉ A LA MORT
 EN QUALITÉ DE VICTIME, pour que les disciples
 soient consacrés, c'est-à-dire sanctifiés, donnés
 à Dieu, et unis à lui par l'esprit que Jésus leur
 communiquera » (op. cit., p. 808-809). Revera
 nulla est aequivocatio (« jeu de mots ») in
 verbo *sanctifico*. Sanctificatio enim theothyti
 eadem est cum sanctificatione participantium
 theothytum : ex una enim altera trahitur,
 vehiturque per cibum in cibatos sanctites ipsa
 divina.

3. Agitur de necessitate morali, seu obliga-
 tione, non de necessitate psychologica, quae
 adimat electionem.

4. Vide ad calcem capitis *Appendicem* de habi-
 tudine Christi ad obligationem moriendi (Elu-
 cid. VIII).

5. Ita auctor, quicumque est, decimae Inter
 homilias sancti Cyrilli Alexandrini in mysticam

et maxime, ex coena passioni praemissa manifeste ostendunt cur jam non fuerit Christo post coenam integrum ut passionem declinaret.

Sic Aphraates, loco jam supracitato, postquam Dominum ostendit ante coenam liberum ab omni necessitate, deinceps exhibet eundem potestate aut certe jure se coram inimicis defendendi privatum, ut qui reputandus esset ratione coenae mortuus. Recitata enim institutione eucharistiae, sic pergit : « PORRO NONDUM COM-
« PREHENSUS FUERAT DOMINUS. Hisque
« dictis, surrexit e loco ubi pascha fecerat,
« et corpus suum in escam dederat sangui-
« nemque in potum, et iivit cum discipulis
« suis ad locum UBI COMPREHENSUS EST.
« Qui autem corpus suum manducavit et
« bibit suum sanguinem, CUM MORTUIS RE-
« PUTATUR. Dominus autem suismet ma-
« nibus corpus suum praebuit manducan-
« dum, et priusquam crucifigeretur san-
« guinem suum potandum dedit... Cum
« vero eum judicarent, nil locutus est ne-
« que ullum verbum judicantibus se pro-
« tulit. Loqui utique poterat et respon-
« sum dare ; at IMPOSSIBILE erat, EUM QUI
« CUM MORTUIS REPUTABATUR, LOQUI »
(*Demonstratio XII, de Paschate*, n. 6. P. S. pars 1, tom. 1, col. 517).

Aliquid affine habet sanctus Ephraem in *Evangelii concordantis expositione* (ed. Moesinger, 1876, p. 229-230) : « *Pater*

coenam (verisimiliter ipse S. Cyrillus, quanquam sub finem interpolata sunt nonnulla polemica circa illud : ὁ εἰς τῆς ἁγίας Τριᾶδος) : « Concurra-
« mus ad mysticam coenam... Vitulus saginatus
« immolatur, non ab inimicis Dei hodie, sed a
« seipso, ut ostendat SPONTANEAM esse saluta-
« rem passionem » (*Homilia 10 in mysticam coe-*

« *transeat a me calix iste*. Qui mortem suam
« per suos prophetas descripserat, et
« mysterium mortis suae in suis justis
« praefiguraverat, quando tempus venit
« ut ipse mortem subiret, CERTE MORTEM
« NON RESPUIT, NEC CALICEM EJUS BI-
« BERE RECUSAVIT... Immo et vespere,
« QUA NOCTE SE IPSE TRADIDIT, corpus
« suum apostolis suis distribuit, et sangui-
« nem suum discipulis suis dispensavit, et
« mandatum eis dedit ut hoc in memoriam
« istius passionis facerent. » Ubi Chris-
tum non repugnasse absolute passioni, inde probat sanctus Ephraem, quod non solum Dominus ipse suam passionem praeordinaverat, sed etiam ad illam se, conficiens sacramentum, tradiderat, nec proinde poterat velle se ab ea retrahere.

Quod idem sanctus LEO M. expressis verbis declarat : « Ait : *Pater, si fieri potest, transeat a me calix iste* (*Matth. 26³⁰*).
« Ubi non existimandum est quod Do-
« minus Jesus passionem et mortem, CU-
« JUS JAM DISCIPULIS SACRAMENTA TRA-
« DIDERAT, voluerit declinare » (*Sermo 58, c. 4, P.L. 54, 335*)¹. Pariterque S. Paschasius Radbertus (*Expositio in Matthaeum*, l. 12. P.L. 120, 908), super illud : *Si possibile est, transeat calix iste* : « Num-
« quid ergo pati nolebat, qui paulo supe-
« rius SANGUINEM CORPORIS SUI FUNDEN-
« DUM in remissionem peccatorum CONSE-
« CRARAT ? »

nam. P.G. 77, 1017). Antea jam Chrysostomus (in *Matth. 26²⁶*, Hom. 82, n. 1. P.G. 58, 738) : « ... Gratiasque agit, docens nos quomodo oporteat hoc mysterium celebrare, OSTENDENS SE
« NON INVITUM AD PASSIONEM VENIRE. »

1. De Patribus plura in Appendice A, proxime sequente.

Elucidatio VIII.

Illustratur exhinc doctrina Patrum et Theologorum de habitudine Christi ad obligationem moriendi.

APPENDIX A.

De habitudine Christi ad obligationem moriendi.

Quaeritur qua ratione Christus fuerit, et non fuerit, immunis ab obligatione mortis subeundae¹.

I. — *Sententia negans obligationem.*

Primo. Patrum negatio.

Immunem Christum ab obligatione respectu mortis subeundae affirmant plurimi Patres.

Imprimis Hilarius, inde potissimum repetens praestantiam sacrificii Christi super omnia sacrificia veterum : « *Voluntarie sacrificabo tibi.* Legis sacrificia, « quae in holocaustis et oblationibus « hircorum atque taurorum sunt, NON « HABENT IN SE VOLUNTATIS PROFESSIO- « NEM : quia maledicti sententia legem « decreta sit violantibus. Quisquis enim « a sacrificio destitisset, ipse obnoxium « se efficiebat esse maledicto (*Deuteron.* « 27²¹). NECESSE ERGO ERAT EFFICI QUOD « FIEBAT : quia sacrificii negligentiam « maledicti non admittebat adjectio. A « quo maledicto nos Dominus noster Jesus « Christus exemit, Apostolo dicente : *Chris- « tus nos redemit de maledicto legis, factus « pro nobis ipse maledictum, quia scriptum « est : maledictus omnis qui pendet in ligno « (Gal. 3¹³. cf. Deuteron. 21²³). Maledic- « torum se ergo obtulit morti, ut male- « dictum legis dissolveret, HOSTIAM SE « IPSE DEO PATRI VOLUNTARIE OFFE- « RENDO ; ut per HOSTIAM VOLUNTARIAM « maledictum, quod ob HOSTIAE NECES- « SARIAE et intermissae reatum erat addi- « tum, solveretur » (*In Psalm. 53, n. 13.* P.L. 9, 345).*

Hanc quaestionem ex professo movet Nazianzenus (*Or. 45 in s. Pascha, n. 22, P.G. 36, 653*), « a multis quidem, inquit, « neglectam, meo autem iudicio studiose « perquirendam » : « Qualiter rationabile « est, Unigeniti sanguine delectari Pa- « trem, qui ne Isaac quidem a patre obla- « tum acceperit, sed commutaverit sacri- « ficiam, arietem procurans in locum ratio- « nalis victimae ? Perspicuum utique est : « Patrem accepisse quidem, non tamen « quod petierit (οὐκ' αὐτήσας). »

Totus Cyrillus est in ostendendo : Patrem circa passionem et mortem Filii sui nihil aliud egisse, nisi quod volenti Filio pati ipse consenserit, et volentes Iudaeos saevire in Christum, siverit. Sic, in Johannem : « Desuper esse Pilato datam « potestatem [Christus] asserit, non quasi « Deus ac Pater proprio Filio citra ejus « voluntatem (ἀβούλητον) passionem in « cruce experiendam imposuerit, sed eo « quod Unigenitus quidem IPSE SE DEDIT « AD PATIENDUM pro nobis, Pater autem « SIVIT IN EO IMPLERI MYSTERIUM. No- « mine igitur datae potestatis hic eviden- « ter intellegitur atque asseritur et Patris « complacitum atque consensus, et ipsius « Filii voluntas » (*In Jo. 19¹¹. P.G. 74, 641*). Ubi evidenter agitur de Christo ut homine, cum opponat Cyrillus inter se haec duo : voluntatem Filii, et meram permissionem Patris.

Rursus in *Zachar. 13⁷* : « Posuit igitur « animam suam libens pro nobis, SUAE « EUM, UT HOMINEM, VOLUNTATI TRADENTE, « ut ita dicam, DEO ET PATRE, atque veluti « PERMITTENTE, ut dixi, ut sanguine suo

1. Adverte, prudens lector, hic minime disputari de LIBERTATE PSYCHOLOGICA Christi, sed solummodo de LIBERTATE MORALI. Non quaeritur scilicet quomodo obligationi moriendi (semel admissae) coexistit in Christo (abso-

lute impeccabili), respectu mortis eligendae, potestas se determinandi absque ulla necessitate psychologica. Quaeritur solum subjacueritne Christus tali obligationi moriendi, et quomodo, et unde.

« omnium vitam emeret » (P.G. 72, 236). Tandem in *Ps.* 68²⁷ : « QUIA Filium pati « SIVIT, eundem tradidisse dicitur. Passus « autem est Filius non ex necessitate, sed « lubens ; erat enim ejus passio salutaris... « Non igitur quia Pater, pro sua optima « providentia, in mortem, sicut praedefi- « nitum erat, tradidit Filium, idcirco « impunes censendi sunt, qui illi ministra- « verunt voluntati. Non enim ut Deo « gratificarentur, id agere studuerunt... « Ipse quidem se humiliavit ; illi autem « morte eum afflixerunt » (P. G. 69, 1173) ¹.

Cyrillo praeierat Chrysostomus, explicans suo modo illud : *Proposilo sibi gaudio sustinuit crucem (Hebr. 12²)* : « Venit mundi princeps, et in me non habet « quidquam : poterat ergo, si voluisset, non « venire ad crucem » (*In Epist. ad Hebr.* hom. 28, n. 2. P.G. 63, 194). Quem videtur secutus Ambrosius : « Potuit enim « Christus non mori, si voluisset ; sed neque « refugiendam mortem quasi ignavam pu- « tavit, neque melius nos quam moriendo « servasset » (*De excessu fratris sui Satyri*, l. 2, c. 45. P.L. 16, 1327). Certo secutus est Theodoretus : « Potuisset, inquit [Scriptura], non pati, si voluisset » (*In Ep. ad Hebr. 12²*. P.G. 82, 769).

Similiterque auctor ignotus commentarii in *Epistolam ad Hebraeos* perperam Oecumenio attributi : « Ipsi, inquit [Scriptura], « licuisset cum gaudio et gloria degere in « hoc mundo ;... sed non voluit ; immo « voluntarie crucem sustinuit » (*In Ep. ad Hebr. 12²*. P.G. 109, 424).

Nobis hujus sententiae imago quaedam resonat apud Theodorum Andidensem, verbis fere Nazianzeni expressa : « Postulat episcopus ut gratum sit Deo « Patri sacrificium Filii ejus unigeniti

1. Multum similiter apud Latinos Ambrosiaster, in *Psalm.* 5² : « Deus illum tradidisse « dicitur, dum illum occidi permisit, sicut dicit « Dominus ad Pilatum : Non haberes adversum « me potestatem, nisi tibi data esset desuper. « Data est enim ei, sed volenti, potestas ; hoc « est, permissum est illi facere quod voluit, et « hoc est tradere : dum enim dissimulat, tradit ; « si enim noluisset permittere, non fuisset occi-

« qui sacrificatur. Etenim hic qui sacrifi- « catur, in honorem sui Patris se obtulit « in hostiam, quamvis id non exigeret « Pater (ἐαυτὸν εἰς θυσίαν ἀπέδωκεν, καὶ ταῦτα « μὴ αἰτήσαντος τοῦ Πατρὸς) » (*Brevis com- mentatio de divinae liturgiae symbolis ac mysteriis*, n. 19. P.G. 140, 444).

Eandem doctrinam luculenter tradit divus Anselmus : « Hanc vitam homo « iste, cum ex debito mori non deberet, « quoniam peccator non erat, SPONTE DE- « DIT DE SUO AD HONOREM PATRIS : cum « eam sibi auferri propter justitiam per- « misit... Dedit itaque humana natura « Deo in illo homine sponte, et non ex « debito, quod suum erat, ut redimeret se « in aliis, in quibus quod ex debito exige- « batur, reddere non habebat... Nec hu- « mana natura in isto homine passa est « aliquid ex necessitate, sed sola libera « voluntate ;... NEC ULLA COGENTE OBE- « DIENTIA, sed potenti disponente sapi- « entia. Non enim illi homini Pater ut « moreretur cogendo praecepit ; sed ille « quod Patri placitum et hominibus « profuturum intellexit, hoc sponte fecit. « Non enim ad hoc eum cogere potuit « Pater, quod AB EO EXIGERE NON DE- « BUIT ; nec Patri tantus honor potuit « non placere, quem tam bona voluntate « Filius SPONTE OBTULIT... Sic homo ille « redimit omnes alios, cum hoc, quod « SPONTE DEDIT DEO, computat pro debito « quod illi debebant » (*Meditatio 11*. P.L. 158, 766).

Bernardus, verbis paucis, sed profundis : « NON REQUISIVIT Deus Pater « SANGUINEM Filii, sed tamen ACCEP- « TAVIT OBLATUM ; non sanguinem sitiens, « sed salutem ; quia salus erat in sanguine. « Salus plane, et non, sicut iste sapit et « scribit, sola charitatis ostensio » (*De*

sus. Permisit ergo occidi eum, sed ab eis qui « eum volebant non coacte, sed sponte occidere. « Non ergo immunes a poena sunt, quia hoc « eis permissum est, quod volebant ; damnatio « enim in eo competit, quia voluerunt. Quod ideo « tamen permisit Deus, quia scivit adversum « diabolum profuturum multis » (P.L. 17, 394, secundum probabiliorem lectionem).

erroribus Abaelardi, c. 8, n. 21-22. P.L. 182, 1070).

Secundo. Patristica solutio objectionis scripturisticae.

Quod si objicies praecepta illa Patris quae saepius in vita sua commemoravit Christus, tibi occurrit Chrysostomus, scribens : « *Hoc praeceptum accepi a Patre.* » Quodnam ? Ut moriar pro mundo. Numquid exspectavit donec audiret, et tunc acquievit, aut opus habuit discere ? Ecquis sanus hoc dixerit ? Verum... cum dicit se praeceptum accepisse a Patre, nihil aliud declarat quam Patri placere quod ipse facit : ne occisum postea illum, a Patre putarent derelictum et proditum... Jam prius dixerat : *Bonus Pastor animam suam ponit pro ovibus*, his ostendens oves esse suas, et opus gestum totum esse suum, nec se egere praecepto » (*In Jo. hom. 60, n. 2 et 3. P.G. 59, 331 ; cf. hom. 76, n. 2, super Jo. 15¹⁰, col. 412*).

Nec dissonat Cyrillus Alexandrinus : « Ubinam aut quale, inquit, Patris mandatum servaverit [Christus]... quarendum venit. Adsit ergo Paulus sapientissimus, et aperiat mysterium, dicens : ...*Humiliavit semelipsum factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis...* Siquidem enim Deus et Pater omne genus hominum corruptum salvare statuerat, neque id ab ulla creatura fieri poterat, cum creaturarum vires longe excederet, ipse dispensationem illam subivit cognoscens Dei et Patris voluntatem Deus Unigenitus. Ita autem descendit in voluntariam infirmitatem, ut ad mortem usque, eamque turpissimam, se dmitteret... Habes igitur in voluntaria obedientia voluntatum Patris adimplerionem : quas loco mandatorum ait esse apud se Filius. Nam cum Patris consilia, ut Verbum, intellegat, ejusque profunda sectetur, immo vero cum sit sapientia ac virtus Patris, voluntatem ejus ad opus perducit, mandati loco eam habens, atque ita humano more eam nuncupans » (*In Joan. 15⁹⁻¹⁰. P.G. 74, 373*).

Talia equidem oracula Cyrilli Rev^{nus} Janssens (*Summa Theologica, etc.*, t. 5, p. 721-722), secutus clarissimum Pesch (*De Verbo Incarnato*, n. 339), videtur sibi evacuare per hanc exceptionem : « Volebant quippe [Patres] aequalitatem Filii cum Patre tueri contra Arianos, ex mandato ad inferioritatem et coactionem in Filio arguentes » ; miratur praeterea, Petavium, Cardinalem Franzelin, Stenstrup, aliosque hoc non satis percepisse ». At vero tempore Cyrilli cum Nestorio res agebatur : nec proinde erat tuenda aequalitas Verbi Divini ad Patrem, sed unitas hominis atque Verbi : quae ex hoc impugnabatur, quod homo subjacebat Dei mandatis. Hanc subjectionem explicat praedicto modo Cyrillus. De homine ergo Christo prorsus agit illic, data opera.

Nec sane praescriptionem istiusmodi ipse cl. Janssens opposuerit doctrinae Anselmi, consonae omnino solutionibus Chrysostomi et Cyrilli : « Sic itaque Patri liberam obedientiam exhibuit, dum hoc quod Patri placitum scivit, sponte facere voluit. Denique quoniam Pater illi hanc bonam voluntatem dedit, quamvis liberam, non immerito dicitur quia eam ille velut praeceptum Patris accepit. Hoc itaque modo obediens fuit usque ad mortem ; et sicut mandatum dedit illi Pater, sic fecit ; et calicem quem dedit illi Pater, bibit. Haec est enim perfecta et LIBERRIMA HUMANAE NATURAE OBE-DIENTIA, cum voluntatem suam liberam sponte voluntati Dei subdit, et cum acceptam bonam voluntatem, SINE OMNI EXACTIONE, spontanea libertate opere perficit » (*loc. cit.*).

Juxta verum igitur Patrum sensum interpretabatur sanctus Thomas illud Pauli : *Proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum*, cum scriberet : « Tradidit eum Pater in mortem, eum INCARNARI ET PATI STATUENDO, et humanae ejus voluntati inspirando caritatis affectum, qua passionem SPONTANEUS subiret : unde SEIPSUM TRADIDISSE DICITUR (*Eph. 5²*) » (*In Rom. 8, lect. 6*). Ubi statu-

tum illud Patris, ex aequo respiciens incarnationem et passionem, nullum potest intellegi praeceptum; cum constet non praecepisse Deum Verbo ut incarnaretur. Accipiendum igitur pro aeterna ordinatione atque praedefinitione. Conferatur explicatio uberius, quam dat sanctus Thomas in *Summa Theologica* (3 S. 47, 3, o); ubi, ex parte Dei Patris, praedefinitioni illi mortis atque inspirationi voluntatis nihil additur nisi mera permissio deicidii.

Quare ad mentem et sancti Thomae et Patrum, Suarez, praecepta omnia illa, quae Scriptura commemorat Patris ad Christum, ad praedefinitiones revocans, dicit: « Christum voluntate humana nihil « voluisse, nisi secundum quod eum velle « voluntas divina disposuit, secundum « illud *Joan.* 8²⁹: *Quae placita sunt ei « facio semper* »; et « Christum secundum « voluntatem rationis nihil voluisse, nisi « quod scivit Deum velle»; nihilominusque addit: « Ad obligationem praecepti, ne- « cesse est ut superior et statuat obligare « inferiorem ad aliquid faciendum, EAM- « QUE VOLUNTATEM PRACTICE ET IMPE- « RANDO INTIMET INFERIORI... Aliud ergo « est Deum praedefinire meum actum « voluntatis, aliud velle me obligare ad « talem actum. Quanquam ergo Christus « Dominus clare videret voluntatem Dei « praedefinientem omnes actus suos, non « ideo videbat se teneri ex praecepto ad « illos faciendos » (*De Incarnatione*, pars I, disp. 37, s. 4, n. 9). Potuit sane Deus praedefinire Christum, etiam conscius, ad multos actus nulla ex parte obligatorios. Neve dixeris praedefinitiones, si innotescant, eo ipso esse vera praecepta. Nam, cum secundum veriore omnino sententiam, omnes actus Christi fuerint praedefiniti, nec fugerit eum praedefinitio illa, sequeretur hoc absurdi, quod omnes fuissent Christi actus praecepti, nec potuisset Christus quicquam agere nisi sibi imperatum. Ubi hac te sententia percellit

1. Theologorum plurimorum recentiorum huic sententiae addictorum vide recitata nomina a cardinali Franzelin (op. cit., p. 450); adden-

Basiliius: « Si nihil Salvator a seipso « facere poterat, SED IMPERANTE PA- « TRE (ἐπιτάσσοντος τοῦ Πατρὸς), nec bo- « nus est nec malus. Nullius enim eo- « rum quae facta sunt, causa est. Et « quomodo absurdum non fuerit, homines « quidem et bona et mala libere facere, « Filium vero, qui Deus est, nihil libere « facere? » (*Adversus Eunomium*, l. 4, P. G. 29, 697). Quae argumentatio quanquam ex intentione Basilii solam fortasse Christi naturam superiorem respicit, tamen, si quid valet, valet etiam respectu humanae naturae. Quia autem notitia praedefinitionum pertinet in Christo homine, non ad subjectionem humilitatemve, sed ad dignitatem et excellentiam Filii Dei, ideo recte cardinalis Franzelin scribere potuit: « Mandata haec esse con- « silia aeterna, quae Pater communicat « Filio, non praecipiendo, sed generando » (*De Verbo Incarnato*³, p. 445). Quae per visionem intuitivam decebat utique innotescere intellectui Christi humano.

Quare objectionem ex scripturasticis praecepti assertionibus dimissa, liceat addere: immunitatem ab obligatione respectu mortis obeundae etiam suaderi ex *Isaia* 53¹⁰, ubi, SI OBTULERIT SE CHRISTUS IN SACRIFICIUM, praedicatur gavisurus posteritate aeterna, hominibus scilicet redemptis. Quo ipso genere loquendi optio quaedam insinuat, nulla scilicet asserta necessitate sacrificii offerendi nisi ex suppositione volitae ab ipso redemptionis nostrae.

Ex doctrina igitur Patrum, 1° rejicienda videtur quaevis intimatio PRAECEPTI POSITIVI ex parte Patris relate ad Christum; 2° immunis ab obligatione videtur Christus SE TRADIDISSE ad mortem¹.

II. — Sententia affirmans obligationem.

Nihilominus, quantumvis ex Patribus comprobetur Christus liber ab omni obligatione respectu mortis obeundae, tamen ipse se obligatum fatetur, cum in horto,

usque cardinalis Billot (*De Verbo incarnato*, th. 28 et 29).

voluntatem Patris suae contrariam flectere satagens, nequit, aut calicem testatur se non posse repellere, non quasi earentem potestate, sed utique adstrictum officio.

Praeterea fatendum est a Paulo in passione et morte ejus aliquod verae obedientiae genus laudari : *Humiliavit semelipsum factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis (Phil. 2⁸). Sicut per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi, ita et per unius obedientiam justii constituentur multi (Rom. 5¹⁹)*. Quibus testimoniis adde ex *Epistola ad Hebraeos* istud : *Cum esset Filius Dei, didicit ex iis, quae passus est, obedientiam (Hebr. 5⁸)*.

Amplius, istud ipsum testantur Patres iidem quos pro immunitate ab obligatione advocavimus. Sic Hilarius, explicans quo sensu Filius Patrem majorem se dixerit : « Totum hoc ad paterni mandati referens obedientiam, subiecit : *Sed ut sciat mundus quoniam ego diligo Patrem, et sicut mandatum mihi dedit Pater, sic facio : surgite, camus hinc*. Ad consummandum corporeae passionis sacramentum, per dilectionem efficiendi mandati paterni, festinat exurgens » (*Trin.* l. 9, c. 55. P.L. 10, 316).

Ambrosius in officiis Christi computat ejus obedientiam, sicut in nostris nostram : « Obedientiam Filii objicere solent [Ariani], quia scriptum est : *Et specie inventus ut homo, humiliavit semelipsum, factus obediens usque ad mortem (Phil. 2⁷⁻⁸)*. Et hominem praemisit, et usque ad mortem dixit : ut intellegeremus obedientiam mortis non divinitatis fuisse, sed incarnationis : in qua et OFFICIA NOSTRA suscepit et nomina » (*De Fide*, l. 2, c. 10. P.L. 16, 578).

At validius Cyrillus simul adserens liberum Christi in eligenda passione arbitrium, negat fuisse ei fas passionem refugere. Sic in illa verba : *Pater, si vis, transfer*

a me hunc calicem. Veruntamen non mea voluntas, sed tua fiat. (Luc. 22⁴²) : « Certe, inquit, non erat ei involuntaria passio ; ceteroquin etiam gravis, propter ignominiam, et propter judaeae synagogae ruinam... Quandoquidem autem IMPOSIBILE ERAT PASSIONEM NON SUBIRE (ὄν μὴ ὑποστῆναι τὸ πάθος), elegit illam, consentiente ei Deo et Patre... Etiamsi enim quod accidit haud usquequaque libitum ipsi erat, nihilominus, propter universalem salutem ac vitam, voluntariam sibi fecit crucis passionem. » Et reliqua (*In Luc. 22⁴². P. G. 72, 920-924*).

Nec discrepat sanctus Thomas : « Si fuisset passus non ex obedientia, non fuisset ita commendabilis : quia obedientia dat meritum passionibus nostris. Sed quomodo factus est obediens ? Non voluntate divina, quia ipsa est regula ; sed voluntate humana, quae regulata est in omnibus secundum voluntatem paternam : *Veruntamen non sicut ego volo, sed sicut tu (Matth. 26³⁹)*. Et convenienter introducit [Paulus] in passione obedientiam, quia prima praevaricatio est facta per inobedientiam... Sed quod magna et commendabilis sit haec obedientia, patet : quia tunc est obedientia magna, quando sequitur imperium alterius contra nutum proprium. » Et reliqua (*In Philip. 2⁸*). Ubi proprie dicta obedientia videtur exhinc intellegenda, quod negatur mors Christi claruisse eadem laude, si careret merito speciali illius virtutis.

III. Solutio antinomiae.

Igitur quaedam antinomia deprehenditur inter doctores fidei negantes ex una parte obligatoriam passionem, aut Christo ullum unquam impositum praeceptum, et eosdem adserentes Christo ex quadam vera obedientia incubuisse officium moriendi. Ad quam antinomiali solvendam duae considerationes inservient¹.

1. Multi moderni (quod nemo ignorat) « mandatum latum » quoddam finxerunt : quod sitne mandatum, proindeque et obligatorium ; an non sit obligatorium, proindeque nec mandatum,

vereor ne parum liqueat. Praeterea, quatenus fuerit *mandatum*, videtur haud facile componi cum sententia negante Patrum, rem totam relincente ipsi Christo integram, nec Patri nisi

Prima consideratio est : alia esse praecepta Dei positiva, alia praecepta legis naturalis. Quantumvis enim a Christo arceantur praecepta positiva, quasi ipsi specialiter imposita, sicut foret particulare praeceptum obeundae mortis, tamen immunis nunquam censi potest ab obligatione legis naturalis, quam cum ipsis principiis suae naturae creatae quasi concreatae habet ac intimatae divinitus. Ad rem praeclarissime Anselmus, Bosoni objectori respondens : « Deus Pater, inquit, « non quemadmodum videris intelligere, « hominem illum tractavit, aut innocentem « pro nocente morti tradidit. Non enim « eum invitum ad mortem ille coegit aut « occidi permisit ; sed idem ipse sponte « sua mortem sustinuit, ut homines salvaret. » Objiciente vero Bosone verba Scripturae de obedientia Christi, de mandato Patris, de confessione necessitatis in horto, atque concludente : « In his omnibus plus videtur Christus obedientia cogente, quam spontanea voluntate disponente, mortem subiisse » ; reponit Anselmus : « Ut mihi videtur, non bene discernis inter hoc quod fecit exigente obedientia, et quod sibi factum, quia servavit obedientiam, sustinuit non exigente obedientia. *Boso* : Necesso habeo ut hoc apertius exponas. *Anselmus* : Cur persecuti sunt eum Judaei usque ad mortem ? *Boso* : Non ob aliud nisi quia VERITATEM et JUSTITIAM vendo et loquendo indeclinabiliter tenebat. *Anselmus* : HOC PUTO QUIA DEUS AB OMNI RATIONALI CREATURA EXIGIT ; ET HOC ILLA PER OBEDIENTIAM DEO DEBET. *Boso* : Sic nos fateri oportet.

meram adjudicante complacentiam. Quatenus autem fuerit *latum*, parum satisfacit illi assertioni Christi in horto se aientis constrictum voluntate paterna, quasi invitum.

Revera non videtur mihi posse ulla sententia satisfacere, nisi quae complexive adserat et immunitatem ab obligatione, et obligationis veritatem propriam : eo modo qui infra patebit.

1. Eadem doctrinam Honorius Augustodunensis, vel quicumque est auctor *Elucidarii*, in compendium redegit his verbis : « Quare mortuus est ? — Propter obedientiam, ut dicitur : *Factus est obediens Patri usque ad mortem.*

« *Anselmus* : HANC IGITUR OBEDIENTIAM « DEBEBAT HOMO ILLE DEO PATRI, ET HUMANITAS DIVINITATI ; ET HANC AB ILLO « EXIGEBAT PATER. *Boso* : Hoc nulli dubium est. *Anselmus* : Ecce habes quid fecit exigente obedientia... Non ergo coegit Deus Christum mori, in quo nullum fuit peccatum ; sed ipse sponte sustinuit mortem, non per obedientiam deserendi vitam, sed propter obedientiam servandi justitiam, in qua tam fortiter perseveraverit, ut inde mortem incurreret » (*Cur Deus Homo*, l. 1, c. 8 et 9. P.L. 158, 370-371)¹. Clara est mens Anselmi : subjectum fuisse Christum praeceptis illis legis naturalis, quibus tenetur homo sectari justitiam ; nec aliam ullam in passione et morte Christi intercessisse obligationem. Quod idem, si aequae pendendantur verba sancti Thomae modo recitata (in *Phil.* 2°), nobis reddunt, siquidem illam laudat sanctus Doctor in Christo obedientiam, quae solet nostris *passionibus* dare meritum. Porro non solemus subjacere praeceptis divinis specialibus oppetendarum passionum, sed utique subjacemus legi divinae qua praescribitur justitia et veritas, ut puta confessio fidei, ex qua magnae saepe oriuntur passiones, inde potissimum meritoriae quod subjectionis erga Deum argumenta sunt eximia illustresque partus. Sic igitur in passione et morte Christi intellegenda est obedientia, ut respiciat debitum legis naturalis.

Sed nondum inde antinomia plene soluta est. Quamvis enim propter justitiam, iniustitiae suae adversantem, odio eum habuerint Judaei et persecuti sint, tamen cum posset ipse declinare hostes, ut saepe

« — Cur occiderunt eum Judaei ? hoc volo a te audire ? — Quia JUSTITIAM VIVENDO ET VERITATEM DOCENDO INDECLINABILITER TENUIT ; HANC OBEDIENTIAM HUMANITAS DIVINITATI DEBUI, hanc Deus ab omni rationali exigit creatura. — Quis unquam pater unicum et bonum filium occidi permittat, si prohibere queat ? — Cum Deus vidit Filium suum tam egregium opus velle, scilicet saevum tyrannum expugnare, et captivum ab eo liberare, ad tam laudabile opus ei consensit, et eum mori permisit » (*Elucidarium*, lib. 1, c. 20. P.L. 172, 1125).

jam in vita sua fecerat, aut certe non se illis ultro oggerere, non erit dicendus obiisse mortem obligatus lege naturali, nisi ostendatur UNDE EVASERIT ILLI ILLICITA MORTIS DEVITATIO, QUAE PRIUS FUERAT LICITA.

Altera consideratio igitur necesse est intercedat, quae haec est : posse aliquem citra omne mandatum positivum, obligari per legem naturalem ad aliquid nequaquam ex sese obligatorium, si ipse sponte sua contraxerit erga Deum circa negotium istud obligationem religiosam. Quod fit dupliciter : aut emissione voti¹, aut oblatione sacrificali alicujus hostiae ad immolationem. In priore casu, obligatur jam ad id faciendum, quod se *vovit* facturum; in altero casu, tenetur ad hostiam devovendam immolatione, quam obtulit ad immolationem. Posterior autem obligatio longe sacratior apparet, cum nequeat aliquid, non promissum solum Deo, sed jam actualiter in mancipium Dei traditum, sine sacrilegio immani subtrahi aris. Porro voti emissio Christo affingi non posset nisi gratuito admodum et temerarie, cum nusquam in Scripturis sacris indicetur. At sacrificialis oblatio intercessit, nimirum in coena : qua peracta, obligatione reli-

giosa adstringebatur Christus circa hostiam suam devovendam : id est, tenebatur vinculo officii, quovis alio gravioris, ad mortem pro nobis oppetendam, nec refugiendam.

Concilianturque hac via omnia quae a Magistris fidei didicimus :

1° Nullum unquam esse Christo impositum a Patre praeceptum moriendi.

2° Obligationem SE DANDI, TRADENDI, OFFERENDI ad mortem in sacrificium fuisse nullam (Isaias, Hilarius, Chrysostomus, Ambrosius, Cyrillus, Anselmus, Bernardus, sanctus Thomas).

3° Non caruisse tamen illum obligatione eundi ex coenaculo ad suam passionem (Hilarius), moriendi (Ambrosius), acceptandae in horto passionis (Cyrillus), parendi legi divinae ibidem usque ad mortem (S. Thomas).

Quam igitur obligationem, neque ex natura rei, neque ex mandato paterno ortam, restat ut Christus contraxerit, offerens se Deo ad mortem pro nobis in sacramento².

Quare omnia uno verbo Bernardus (loc. cit.) : « Non requisivit Deus Pater sanguinem Filii, sed tamen ACCEPTAVIT « OBLATUM. »

1. Inter votum et sacrificium comparatio hic attenditur solum sub hoc respectu, quod utrumque inducit obligationem aliquam religiosam. Aliunde multa et magna intercedunt discrimina, inter quae haec duo notanda sunt : 1° quod emissio voti est in genere ORATIONIS, qua ENUNTIATUR promissio ; oblatio autem hostiae est in genere ACTIONIS, qua TRADITUR donum ; 2° quod emissio voti est promissio *de futuro* ; oblatio autem hostiae est datio *de praesente*.

2. Recolas, quaeso, locos Aphraatis, Ephraemi, Leonis M., Paschasii Radberti, supra (in Elucid. VII) recitatos. Congruenterque aliorum Patrum modo recitatorum locutiones IN OBLATIONE signant libertatem ; Hilarius, « hostiam « se... voluntarie offerendo » ; Cyrillus, « se « dedit ad patiendum » ; Anselmus, « se sponte « obtulit ».

Elucidatio IX.

Concluditur quaenam sit unitas ex coena et passione : quaenam ex apparente sacrificio panis ac vini, et reali sacrificio corporis atque sanguinis Christi ; quaenam doctrinae de veritate sacrificii eucharistici, cum doctrina de realite dominicae praesentiae.

JUL 1

§ 6. Conclusio triplex.

SECTIO I. — CUJUSMODI UNITAS VIGEAT INTER COENAM ET PASSIONEM.

Hic jam dirimenda venit quaestio, quae in superiore capite (Elucid. II) remanserat insoluta, ubi et quando Christus per prius oblationem peregerit sacerdotalem, sensibilem ac ritualement¹ suiipsius ad immolationem illam passionis perpetiendam, per quam redempti sumus. Etenim videmus eum in illa coena, ubi suum corpus et sanguinem sub speciebus panis et vini exhibuit, « obtulisse se Deo immolandum « pro nobis ». Ergo jam in coena Christus ritualiter obtulit sacrificium suae passionis.

Coena igitur et crux inter se complent. In coena inceptum est sacrificium illud quod in cruce erat consummandum. Re-

peritur quidem immolationis realitas in passione mortis ; at in symbolica immolatione coenae elucet potissimum oblationis liturgicae proprietates².

Unum proinde numero fuit sacrificium redemptionis in cruce et in coena ; nec computandum unum sacrificium praeliminarium in coena, alterum in cruce succidaneum ; sed in coenaculo incruenta oblatio fiebat cruentae immolationis in calvaria perpetiendae. Fuit quippe illa repraesentativa seu similitudinaria immolatio, quam peregit Christus, OBLATIVA verae propriaeque immolationis, per quam erat manibus inimicorum occidendus. Sicque factum est ut, quemadmodum vetus liturgia gallicana³ dicebat : offerente Christo, effigies immolationis in verum transiret

1. Memento, quaeso, agi de sacrificio proprie dicto, NEC METAPHORICO AUT MORALI TANTUM, qualis est mors martyrum sive Novae sive Veteris Legis, aut etiam cujuslibet hominis suam vitam propter virtutem in discrimen adducentis, utputa militis pro patria occumbentis.

2. Hocque sensu nobis arridet apud Dionysium Bar Salibi (*Expositio liturgiae*, c. 12, trad. Labourt, p. 72) laus « sacrificii illius quod « SACERDOTALITER COMPLEVIT Dominus noster « in coenaculo, vespere quo traditurus erat « seipsum pro nobis. Postquam enim legale « Pascha absolvit, vicibus functus est ARCHISACERDOTIS. » Ceterum Patribus sollemne est congerere in Christum COENANTEM nomina sacerdotalia et pontificalia (« sacerdos et sacrificatorum princeps », Ephraem, Elucid. III ; « pontifex, ἀρχιερεύς, per mysterium », Athanas. probabiliter, certo Theodoretus, Elucid. V ; « pontifex noster », Cyrillus Al., Elucid. VII ; « pontifex summus », Rupertus, Elucid. V et VII), nomina utique majestatem ac dignitatem sonantia ; sicut solent PATIENTEM afficere nominibus immolatiis, hostiae, victimae, sacrificii, detritionem sonantibus et abjectionem ejus qui fuit *vermis et non homo*.

Locis ex Ruperto modo allegatis hunc adde, quo sacerdotale munus et proprietates victimalis adeo dispartuntur, ut haec passioni deputetur, alligetur illud coenae (*Comment. in Matth.*, l. 11, P.L. 168, 1579) : « Sacerdos et hostia ipse Christus est, ... sed diverso respectu. Sacerdos namque est, quia, sicut Apostolus dicit, ipse *assists Pontifex futurorum bonorum, per amplius « et perfectius tabernaculum non manu factum,*

« id est, non hujus creationis, neque per sanguinem « hircorum aut vitulorum, sed PER PROPRIUM « SANGUINEM INTROIVIT SEMEL IN SANCTA, aeterna redemptione inventa, SACRIFICIUM PRAEFERENS PANIS ET VINI, SECUNDUM ORDINEM « MELCHISEDECH, IN SACRAMENTO CORPORIS ET « SANGUINIS SUI. » Hostia vero passionis multipliciter deinde assignatur. — Nota quam evidenter coadunet Rupertus sacrificium redemptionis cum litatione melchisedecica Christi in pane et vino eucharistico.

Eadem partitio sacerdotalis dignitatis et humilitatis victimalis nostris apologetis adversus Protestantes fuit in usu, ut patet inter alia per *Volumen acatholicum XX articulorum Confessionis augustanae editum a Jacobo Heilbronner... anno MDCVII, compendio recognitum et castigatum a Sebastiano Heissio S. J. (Dilingae, 1608, art. 8, de sacrificio missae, p. 71-72) : « Sacrifcium missae argumentaris folio 183 esse « contra sacramenti eucharistiae institutionem... « Sed tantum abest, ut verbis institutionis « repugnet sacrificium, ut hoc per illa ab ipso « Christo peractum sit. Nam qui semel in ara « crucis cruenta CECIDIT VICTIMA, idem verus « secundum ordinem Melchisedech SACERDOS ET « PONTIFEX seipsum modo incruento in ultima « coena obtulit, et vere sacrificavit. »*

3. « Sacrosanctum, fratres dilectissimi, hodierna die inchoandae paschae sollemnitatem, « ac salutiferam dominicae immolationis effigiem in sacrificio spiritali, Christo offerente, « transfusam, celebrantes » etc. (*Missale Gothicum, missa in coena Domini*. P.L. 72, 265). In sacrificium spiritale dicitur transfusa illa

sacrificium. Nec adeo nisi unum sacrificium perfecit Christus, nec litavit nisi semel; et pro quanto attenditur sacrificium penes actum sacerdotis, eminet in coena, ubi Christus se ritualiter offert ad mortem; et pro quanto attenditur penes victimae mactationem, impletur in cruce, ad quam oblatus a seipso Christus moritur¹.

Ad illusiones vero praecavendas, notanda sunt quinque.

Primum Notandum. Unitas illa ex oblatione eucharistica et immolatione cruenta, non est, neque oportet ut sit unitas in genere rei; sed profecto est unitas in genere signi; siquidem est unitas in genere sacrificii, et sacrificium, ut tale, inter signa recensetur: signum existens invisibilis internaecque dedicationis. Quemadmodum etiam in sacramento eucharistiae non est forma consecrationis cum speciebus sacramentalibus unum quid in genere rei, sed in genere signi seu sacramenti tantum².

Secundum Notandum. In genere ipso signi non sunt considerandae illae duae partes ut mere integrantes (quemadmodum sunt corporum partes quantitativae vel homogeneae), sed omnino ut constitutivae (quales sunt in corporibus partes essentiae): quarum una, oblatio scilicet,

sacrificii effigies; et hoc quidem verissime: spiritale enim est sacrificium, quod non solum interventu Spiritus Sancti efficitur, sed etiam eo ritu celebratur, quo nonnisi credentibus sit adspectabilis veri corporis et sanguinis oblatio vera in supplicium mortis ob remissionem peccatorum.

1. Noli inde deducere Christum non fuisse hostiam in coena, aut non fuisse sacerdotem in cruce; sed, ut infra explicabitur, nunquam in Christi sacrificio vacavit oblatione immolatio, aut immolatione oblatio, non solum propter ordinem essentialem unius ad alteram, sed etiam, et multo magis quia in Christi sacrificio nunquam fuit sacerdos sine hostia aut hostia sine sacerdote. Fuit ergo Christus in coena hostia, et in cruce sacerdos: propterea quod est sacerdos suae hostiae, et hostia sui sacerdotii.

2. Principium atque paritatem recte enuntiant Salmanticenses his verbis: « Sicut sacramentum est unum, non unitate physica, sed « morali, ideo potest constare rebus satis diversis, ut sunt res et verba: sic sacrificium « etiam habet similem unitatem per modum- « ensjuscumque entis artificiosi; et consequenter « constitui valet ex actibus physice differen-

se habet per modum formae determinantis, altera autem, scilicet immolatio, per modum materiae se habet, portans atque subjectans rationem formalem. Sicut enim in eucharistia videmus speciem panis vel vini permanentem determinari ad *esse sacramentale* (seu significativum ac demonstrativum praesentiae Christi) per formam consecrationis transeuntem, et, accepta inde ratione formali, esse ipsum (ut dicunt) *sacramentum tantum*; sic in sacrificio Christi passio tota, ad mortem usque, determinatur ad *esse sacrificale* per oblationem eucharisticam Christi, unde, accepta ratione formali, habet ut sit et dicatur sacrificium ipsum redemptionis, in quodam continuo *feri* decurrens, usquedum; intercedente morte, consistat in *facto esse*³.

Immo multo strictior quam in exemplo allato, enascitur in sacrificio Christi unitas ambarum partium constitutivarum, ex hoc quod OBLATIO, INCEPTA IN COENA, PER TOTAM JAM PASSIONEM PERSEVERAT. Durat enim necessario illa oblatio, quae, semel acta, NON RETRACTATUR, SED ALI-TUR CONTINUIS VOLUNTATIS AC LIBERTATIS ACTIBUS SE IN EXTERNUM PRODENTIBUS PER TOT TANTASQUE ACTIONES AC VERBA DOMINI AD MORTEM USQUE⁴. Quare nullum

« tibus; praesertim si unum importet in recto, « et alterum in obliquo, licet unum et alterum « essentialiter » (*De Eucharistiae sacramento*, disp. 13, dub. 2, § 3, n. 29).

3. Non enim terminatum est sacrificium nisi morte. Quare post mortem demum velum templi scissum est (cf. Chrysost. homil. *De coemeterio et de cruce*, n. 2. P.G. 49, 297); nec sine morte consummatum est opus redemptionis, repropitiatio nostra, foederis conclusio, translatioque sacerdotii; quanquam haec omnia per totam sacrificii durationem, haud minus quam ipsum sacrificium erant *in fieri*: ut in coena constat per eum modum quo Dominus enuntiat (verbis scilicet *de praesente*) et habitudinem corporis ad mortem, cui pro nobis jam traditur, et efficaciam sanguinis in remissionem peccatorum, ad quae jam in praesens delenda effunditur suo modo.

4. Ante passionem et coenam etiam quodam sensu poterat dici Christus se obtulisse ad mortem; immo per totam suam vitam, a primo momento quo, ingrediens mundum, dixit: *Hostiam et oblationem nolui: corpus autem aptasti mihi. Holocaustomala non tibi placuerunt; tunc dixi: Ecce venio.* (*Hebr.* 10⁵⁻⁷ et *Ps.* 40⁷⁻⁹). Sed talis oblatio (praeterquam quod erat plerumque

est momentum quo sacerdos idem qui litavit in coena, non appareat nobis suam litationem persequens, comprobans ac sanciens, non solum interne, sed etiam externe, per ipsam scilicet effusionem sanguinis.

Unde colliges quam vere dictus sit a Concilio Tridentino Christus se IN ARA CRUCIS obtulisse cruenta (« in ara crucis « semel seipsum cruenta obtulit... cujus « quidem oblationis cruentae » etc. D. 940). Quanquam enim non adscripsit Christo Concilium actionem ullam cruentam (omnis enim actio cruenta fuit facta a Judaeis), nec proinde ullum liturgicum ritum perhibet a nostro sacerdote esse usurpatum cruentum (quod utique ut Scripturae ita Patribus et Doctoribus omnibus repugnet), tamen etiam in cruce dum voluntarie se ostendit Christus persentire dolores et gustare mortem, eo ipso oblationem suam sollemnem, quam incruente in coena celebrarat, cruore jam suae passionis veluti subsignat et confirmat, purpurat atque coronat¹.

Unde etiam vides quam apte Concilium (*ibid.*), MISSAM comparans cum sacrificio dominico pronuntiarit : « Una enim eadem-

« que est hostia, idem nunc offerens sacer-
« dolum ministerio qui se ipsum tunc in
« cruce obtulit, SOLA OFFERENDI RATIONE
« DIVERSA. » Etenim inter nostram obla-
tionem et illam Christi intercedit hoc dis-
crimen, quod nostra nulla ex parte est
cruenta², cruenta autem fuit in cruce obla-
tio Christi, illo modo qui dictus est. Nec
tamen alia fuit oblatio in cruce, alia in
coena; sed una eademque numero: per-
acta in coena ritualiter, protracta in
cruce moraliter; et hoc totum propter
identitatem sacerdotis et hostiae: hostiae
scilicet rationalis, cujus voluntas in pa-
tiendo constans usque ad mortem, non
erat nisi ipsa continuata voluntas sacer-
dotis in litando fidelis usque in finem³.
Praeterea obtulit in coena Christus sine
nobis; nunc autem, in missa, per nos:
hincque rursus diversa est ratio offerendi.

Colliges tertio, quam veraciter, si missa
comparetur cum coena, Dominus dixerit:
Hoc facite, scilicet quod ego feci; idem prorsus,
excepta differentia temporum. Coena enim respiciebat immolationem passionis
ut futuram; missa autem eandem respicit
ut praeteritam⁴. Unde factum est ut

invisibilis, immo primis temporibus occultata materni uteri recessu) non effectiva erat, sed affectiva tantum; siebat in proposito, non in re; enuntiabatur verbis *de futuro*, non *de praesente*. Nullus igitur per istiusmodi affectus, verba, aut significationes alias, contrahebatur foedus actuale cum Deo de peccatis repropitiandis, sed inhiabatur tantum et praenuntiabatur. Aliter autem in coena et passione.

1. Quo sensu Doctores supra recitati (Elucid. III) ipsam Eucharistiam dicunt in cruce oblatam, consecratam, et si quid ejusmodi: quia in cruce et de cruce sigillum extremae voluntatis ac libertatis accessit consecrationi quae facta erat corporis in mortem sanguinisque in peccati expiationem. — Haec valet explicatio sermonis Tridentini, pro quanto censetur Concilium accepisse *oblationem* sensu stricto, ut contradistinctam ab *immolatione* et integra *sacrificatione*. Sin autem malueris Tridentinum usum esse acceptione minus stricta, adco ut *offerre* sit idem ac *peragere sacrificium* (« cruentum illud « semel in cruce peragendum », 938; « sacrificii « in cruce peracti », 950; « sacrificio in cruce per- « acto », 951), tunc utique locus nostrae Concilii explicationi jam non est, sicut nec illi quae proxime sequitur. Manet tamen vera, non solum doctrina quam enuntiamus, sed etiam locutionis ipsius quam exponebamus acceptio strictior.

2. Quanquam enim praesupponitur Christi sacrificium cruentum nostro incruento, tamen nulla immolatio (realis) in sacrificio nostro peragitur aut procuratur aut spondetur. Immo eo sacrificio nostrum est incruentum, quod praesupponitur ipsi cruenta passionis immolatio unica, sufficiens in aeternum, ut ostendatur ab Elucidatione XIX ad XXII.

3. Christus quanquam incruente obtulit in coena, tamen quia obtulit se IMMOLANDUM PER SUPPLICIUM CRUCIS, atque in cruce suam oblationem reddendo consummavit, ideo non fecit sacrificium incruentum, sed cruentum (recole diffinitiones cruenti et incruenti sacrificii datas supra, in Elucidatione I). Attamen, dum dicit: *Hoc facite*, bene *instituit* sacrificium incruentum, et nobis *reliquit*, ut loquitur Concilium Tridentinum (D. 938), et potest dici etiam inchoasse, quatenus ipsum ritum sacramentalem dedicavit, quem nos quoties sequimur, tot facimus sacrificia incruenta, quia offerimus hostiam non jam immolandam, sed immolatam pridem, et nunc in glorioso statu victimae ad Deum assumptae perdurantem.

4. Supponitur hic, quod demonstrabitur infra (Elucid. XIX-XXII), missam non esse nisi nostram oblationem recentem antiquae immolationis in passione actae.

coena exspectaret passionem, quam missa praesupponit. Nec proinde absolvebatur statim post consecrationem (et transsubstantiationem) sacrificium in coena litatum, sed decurrebat usquedum Christus moreretur. E contra, statim post consecrationem absolvitur nostrum sacrificium missae : quia praecessit immolatio. Coena igitur et missa differunt inter se sicut oblatio hostiae immolandae et oblatio hostiae immolatae. Nec pro tanto praecellit ulla-tenus coenae missa, quasi magis completa ex se sola in ratione sacrificii ; siquidem, ut dictum est, quod una exspectabat, altera praesupponit. Praesupponit aliquid missa quod coena non praesupponebat (quia nondum actum erat) ; exspectabat aliquid coena, quod missa non exspectat (quia actum est). Sed utraque, aliter et aliter, pro differentia temporum, habet suum complementum in passionis immolatione¹.

Colliges tandem numericam distinctionem inter sacrificia nostra et sacrificium crucis, minime pugnare cum unitate numerica sacrificii crucis et coenae. Tot enim sunt sacrificia quot sunt sacerdotales oblationes : nec tua oblatio est mea ; nec mea hodierna oblatio est hesternae ; neque ulla ex illis ea est quam fecit noster Summus Sacerdos sine nobis. Oblatio autem ejus fuit una numero, ut dictum est, facta in coena et perfecta in passione.

Tertium Notandum. Quanquam passio mortis cum coena fuit unum sacrificium, tamen non tanta fuit coenae necessitas in ordine ad salutem nostram quanta passionis. Etenim deficiente ritu coenae poterant adhiberi a Domino sexcenti alii ritus, si vellet. Non igitur necessario et absolute (veluti *de jure*) passio mortis alligabatur coenae in genere sacrificii. Sed *de facto* Dominus adhibuit hunc ritum coenae prae aliis, et sic alligavit coenam passioni suae mortis in genere litationis unius. Minime igitur talem necessitatem

ex sese habuit coena qualem passio in oeconomia, semel supposita, nostrae salutis per verum ac proprium dominicae mortis sacrificium procurandae. Unde varios velim distinguas necessitatis gradus. Primo, poterat nostra salus fieri sine redemptione. Secundo poterat fieri redemptio nostra sine sacrificio veri nominis. Tertio, poterat verum et proprium mortis dominicae sacrificium fieri sine coena. Quod factum est accedente coena, hoc ideo est quia placuit² nostro Sacerdoti secundum ordinem Melchisedech.

Quartum Notandum. Quanquam formalis pars sacrificii in coena eminet, vindicante sibi cruciatu Christi materialem potissimum, tamen magis habuit sacrificium absolutam suam ac substantialem veritatem in passione mortis quam in ritu coenae. Quod illustratur tribus exemplis.

Primum exemplum petitur ex ipsis corporeis rebus unde ad res morales translata est illa distinctio materiae et formae. In corporibus enim si quaeritur utrumnam ex duobus elementis componentibus potius dicatur esse ipsa substantia, necessario respondetur materiam (supposita tamen informatione) magis proprie et absolute dici substantiam quam formam : siquidem illa se habet per modum subjecti, et subjectum in actu est ipsa substantia. Sic, oblatione praesupposita, passio est proprie et substantialiter atque absolute ipsum sacrificium redemptionis. Nihilominus vero etiam coena potest dici vere sacrificium esse Christi, sacrificium scilicet nostrae redemptionis, pro quanto habet forma ex subjecto ut subsistat.

Alterum exemplum desumitur ex psychologia rationali. Ut norunt sancti Thomae scholares, electio statuitur a sancto praecipiente esse « materialiter » quidem et « substantialiter » in voluntate, « formaliter » tamen in ratione (1-2, 13, 1) : eo quod talis actus est utique in voluntate,

1. Immo, sub alio respectu, coenae litatio praecellebat litationi missae in infinitum : eo scilicet modo quo praestat actioni ministeriali opus capitale, et participationis rivulo fons inexhaustus.

2. Cur placuerit, praeter alias rationes forte nobis ignotas, hae satis obviae sunt, quod et epulum sacrificale inde nobis prostabat et cotidiana repetitio litationis salutaris.

sed praesupposita aliqua ordinatione recepta in ipsa voluntate ex ratione. Ubi igitur duorum ordinatio intrinseca ad invicem attenditur, potest aliquid ita esse « materialiter » in uno et « formaliter » in altero, ut tamen dicendum sit esse « substantialiter » ibi ubi est « materialiter » : si modo formale elementum se habeat praesuppositive. Qui est casus noster in dominico sacrificio. Substantialiter igitur et absolute dicendum est sacrificium ubi est materialiter, id est in passione : non tamen ad exclusionem coenae, in qua etiam attenditur vere sacrificium, pro quanto sacrificium nominat pressius ipsum ritum sacrificalem a liturgo profectum.

Tertium tandem exemplum suppeditat ex *sacramento tantum* eucharistiae : quod substantialiter dicitur esse permanens, ac proinde in speciebus consistere secundum rem, cum tamen formam habeat (secundum doctrinam inferius exponendam) verba elapsa. Sic decurrit sacrificium per integram passionem ad mortem usque, quanquam initiatum est ritu oblativo coenae, qui transit. Attamen, sicut ipsa verba sunt etiam sacramentum, pro quanto vis illorum demonstrativa inhaeret significationi panis et vini, sic etiam coena est sacrificium, pro quanto vis significativa coenae afficit immolationem passionis modo illo sensibiliber perseverante qui supra est expositus.

Quintum Notandum. Sicut in genere sacrificiali, sic in genere morali, potiores apparent, si distinguantur, partes passionis,

qua immolari se sivit Christus, quam coenae, qua se consecravit Deo in mortem. Etenim quanquam in aliis sacrificiis, ubi aliud est sacerdos, aliud hostia, inferius potest apparere opus aut beneficium subjacentis immolationi quam peragentis externum ritum oblativum, tamen in hoc sacrificio quo SE sacrificat Christus, plenius elucet operis et beneficii magnitudo in tolerando passionem mortis fortiter quam in passionem offerendo sub symbolo. Quo enim fuit illud difficilius ac laboriosius, eo etiam nobiliter fuit exercitium caritatis et signum illustrius : adeo ut ex hoc elemento tolerantiae jam moralem suum valorem maxime mutuetur ac derivet elementum rituale¹.

Uno verbo : passioni prae coena, potius quam e converso, inhaeret et ratio sacrificialis et valor moralis. Habesque tandem quomodo per modum unius, ordinate tamen, sit de cruce et eucharistia intellegendum apud *Joannem* (13¹) illud : *Cum dilexisset suos qui erant in mundo, in finem dilexit eos.*

Haec est igitur unitas sacrificii dominici, quam videmur nobis deprehendere ex documentis sive scripti sive traditi verbi Dei supra (ab Elucidatione III ad VIII) congestis ; maxime vero ex *Epistola ad Hebraeos*, inculcante tam severe unitatem non solum hostiae (μία θύσιαν, *Hebr.* 10¹²), sed et litationis dominicae (οὐδὲ ἕνα πολλάκις προσφέρει ἑαυτόν, 9²⁵ ; ἅπαξ προσενεχθείς, 9²⁸ ; μία γὰρ προσφορὰ τετελείωκεν κτλ, 10¹⁴)².

Quia ergo Deus conjunxit coenam et

1. Hoc tamen in genere morali est coenae insigne (inter alia) quod per ipsam libere contrahatur obligatio patiendi ac moriendi pro nobis, ut supra (Elucid. VII et VIII) expositum est.

2. Circa unitatem illam oblationis dominicae, responsiones theologorum post-tridentinorum ad Protestantes, facta distinctione inter copiam propitiationis in cruce comparatam, et applicationem in missa veluti partiendam, verum certissime habent ; et secundum hoc vere occurrunt objectioni factae circa missam. Sed in habitudine coenae ad crucem diffinendam locum non habent, ut ex superioribus (Elucid. VI) ostensum est. Praeterea ad ipsam missam quod attinet, nondum videntur plenissimam afferre lucem, nisi ostendatur unde dualitas ista crucis ac missae secum patiat veram unitatem in-

trinsecam amborum sacrificiorum. Quod si praestetur, tum, tumque demum, quietabitur mens, dum nexum rerum intimum tenet, et intellectum quem quaerebat fides obtinet. Juxta hunc modum plene assentior Cardinali Cienfuegos (*Vita abscondita*, disp. 6, sect. 1, § 2, num. 12. Romae, 1728, p. 437) scribenti : « Praedicta solutio « etiamsi veram doctrinam contineat, propositam tamen difficultatem neulquam declinat, « aut evacuat. » De momento autem atque gravitate difficultatis solvendae scripserat paullo supra (§ 1, num. 1, p. 427) idem Eminentissimus theologus : « Assurgit difficultas... implexissima, quaeque non tam facile disparet, ut credidere nonnulli. Sapienter namque monet « Eximius Doctor, disp. 74, sect. 1, proponens « heterodoxorum argumentum potissimum, quo

cruce[m], et inclusit coenae cruce[m], et coenam cruce consummavit, cavendum nobis est ne dividamus ubi divisio nulla est, sed unitas. *Quod Deus conjunxit, homo non separet*¹.

Hanc doctrinam nuper enuntiavit sermone gravi Rev^{mus} D. D. Alexander Mac Donald supralaudatus : « Jesus Christ instituted His sacrifice at the Last Supper, and took measures to perpetuate the institution. There He made the sacrificial offering of His Body and Blood, there He bore the part of a Priest for ever according to the order of Melchisedech... Then the rite being accomplished, laying aside His priestly dignity, He went forth in His character of predestined Victim, suffered Himself to be led as a Lamb to the slaughter, and so finished on Calvary what was begun in the upper room. He offered as Priest, and Priest for ever according to the order of Melchisedech. He suffered as Victim, as the Lamb that was slain from the foundation of the world. He was not yet Victim in act when He made the offering ; He was less than Priest, yea, in the strong words of the Prophet, a worm and no man, when He finished

« sacrificium Missae, veluti machina quadam irresistibili invadunt : “ Hoc autem fundamentum, quamvis specie videatur infirmum, magnum tamen robur sumit ex Epistola Pauli ad Hebraeos, in qua simili argumento uti videtur, ut concludat vetera sacrificia fuisse infirma, quandoquidem post illa omnia necessarium fuit sacrificium crucis. Haec autem argumentandi ratio, si efficax est, eodem modo concludit, illud unicum ad consummandam nostram salutem suffecisse.” Summam itaque difficultatem apprehendit, qui rem profunde meditatur, quam nec ex alto videt, nec credit, qui leviter et properanter transit. » — Postmodum (§ 3, num. 17 sq.) vero, absolutis jam argumentis de Missa, maxime ex Coena arguit insufficientiam solutionis illius apud recentiores usitatoris, nisi addatur, inquit, « sacrificium Crucis et incruentum esse unum numero simpliciter sacrificium, ut nostra sententia contendit » (num. 20, p. 444). Quanquam ubi venit ad illam unitatem assignandam expolendamque, parum satisfacit auctor.

Circa istud punctum, recole ea quae sunt notata sub finem Elucidationis VI.

1. Rev^{mus} P. Batiffol in suo libro *Leçons sur la messe*, qui hodie (16 mart. 1919) primum ad

« the sacrifice... True, He was Priest also « on Calvary, Victim also in the upper « room... [But] to speak of what was « uppermost in each case, He was Priest « in the Cenacle and Victim on Calvary. « Therefore He offered His sacrifice truly « and literally as Priest forever according « to the order of Melchisedech » (*The sacrifice of the New Law*, in *Ecclesiastical Review*, Dec. 1, 1905, vol. 33, p. 629).

SECTIO II. — QUALIS UNITAS EXSURGAT APPARENTIS SACRIFICII EX PANE ET VINO ET SACRIFICII VERI DE CORPORE ET SANGUINE CHRISTI.

Jam rursus praesto est solutio dubii illius quod supra (Elucid. I) propositum erat : possetne in aliquo sacrificio, praeter id quod est *res tantum*, et id quod est *res et signum*, haberi aliquid per modum *signi tantum*. Patet enim in hoc sacrificio Christi, praeter OBLATIONEM SUI CORPORIS ET SANGUINIS in necem, quae fuit simul *res et signum*, affuisse ex parte specierum sacramentalium panis et vini aliquid in genere *signi tantum* : repraesentatur enim sacrificium corporis et sanguinis Christi sub specie quadam et apparentia sacrificii

me pervenit, haec optima habet : « Le Christ est à la fois prêtre et victime : victime, il est immolé ; prêtre, il s'offre en sacrifice... Oblation et immolation se distinguent comme le prêtre se distingue de la victime, alors même que prêtre et victime ne sont qu'un. Dans ce sens, nous dirons que, à la cène, le Christ s'est offert sans s'immoler [*intellege* : d'une manière réelle et sanglante]. puisque le Christ n'est mort qu'une fois pour le péché (*Rom.* 6¹⁰). Mais à la cène, il s'est offert... L'oblation de la cène et l'oblation de la messe ont ceci de commun qu'elles sont l'oblation d'une victime immolée en un autre point de l'espace et du temps : à la cène, l'oblation est faite de la victime qui sera immolée sur la croix : à la messe l'oblation est faite de la victime qui a été immolée sur la croix » (p. 175-180). Le « sacrifice [de la croix] a été offert par le Christ à la cène déjà, et nous offrons à notre tour ce sacrifice à la messe dans la forme où le Christ l'offrit à la cène et nous a donné le pouvoir de l'offrir » (p. 180-181). Et adnotat auctor scite : « Cette doctrine a l'avantage d'être la doctrine même de la liturgie » (p. 180). Quod indubitate verum est, ut amplius constabit ex Elucid. XIX sq.

ex pane et vino : quae est *signum tantum*. In specie igitur sacrificii melchisedeciani Christus se ipsum obtulit.

Cum autem de missa jam, nec de coena ipsa sermo erit, hanc dualitatem indivisam sacrificii apparentis ex pane ac vino et veri sacrificii de corpore et sanguine Christi, sonabunt omnes paginae nostrorum doctorum et liturgiaram sacrarum. Partes vero significativas panis et vini in sacrificio conflando primus distinxit JUSTINUS, cum scripsit : « Illam quae... eucharistiata est
« alimoniam, EX QUA SANGUIS ET CARNES
« NOSTRAE PER MUTATIONEM ALUNTUR,
« illius incarnati Jesu carnem et sanguinem
« esse edocti sumus » (*Apol.* 1, 66. P.G. 6, 428-429). Quo etiam refertur, quod dicuntur ab eo christiani sacrificare « in recordatione ALIMONIAE SUAE SICCAE ET LIQUIDAE, in qua etiam PASSIONIS, quam pertulit pro eis Filius Dei, MEMORIA FIT » (*Dial.* 117. P.G. 745-748). Aptissime scilicet fuerunt illa duo, ex quibus naturaliter mutatis constat nostra caro et sanguis, electa ad inducendam sacrificio nostro vim significativam respectu carnis et sanguinis Christi in passione necati¹. Sicque denotatur congruentia panis et vini ad significandam hostiam PROPITIATORIAM, in carne exsanguis et effuso sanguine constantem. Secutus est suo modo Irenaeus in libro quarto *Adversus Haereses* (17, 5. P.G. 7, 1023), ubi, quomodoque intellegatur (cf. infra Elucid. XVIII), censendus est in proprietate panis et vini convictuali reposuisse congruentiam sacrificii nostri : quo laudatur Deus, « qui alimenta nobis praestat ». Quae congruentia est panis ac vini in ordine ad inferendam significationem EUCHARISTICAM.

Porro est sacrificium nostrum missae et eucharisticum et propitiatorium. Complement igitur inter se nedum conflictentur,

1. Haec etiam indigitat Gregorius Nysenus, dum sic confert inter se incarnationem et eucharistiam : « Illic [in incarnatione] Verbi gratia sanctificavit CORPUS CUI EX PANE ERAT PER NUTRITIONEM SUBSTANTIA, ET IPSUM ERAT QUODAMMODO PANIS [per vitalem assimilationem in corpus Verbi conversus] ; hic similiter

illae duae congruentiae panis ac vini excogitatae respective a Justino et Irenaeo.

Post illorum tempora, vulgata est in Ecclesia doctrina ista de nostro sacrificio veluti bipartito : reali quantum ad corpus et sanguinem Christi, apparente quantum ad panem et vinum ; quam saeculo XII his verbis, in sua *Epistola de officio missae*, exponebat Isaac de Stella : « Accedit visibilis sacerdos... ad offerendas visibiles hostias, et de terra terrenas ; et hoc super altare visibile et materiale, materiali oleo visibiliter consecratum. Et haec omnia quasi foris aguntur, dum quae fiunt, et quomodo fiunt, foris conspiciuntur... QUONIAM ERGO IN VICTUALIBUS, SINE QUIBUS VITA ANIMALIS NON TRANSIGITUR, PRINCIPALIA SUNT PANIS ET VINUM, APTE PER EA VIRTUS VITAE ANIMALIS, DUM OFFERTUR, OFFERTUR. Praecipua quippe illius portio sunt, et totum figurant. Itaque quid amplius potest, qui reconciliari appetit Domino suo, quam de penuria sua totum victum suum offerre, et sic totam vitam suam mactare ? Sic igitur in prima actione, dum in pane et vino totum suum victum offert, totum quod animaliter vivit, occidit » (P.L. 194, 1892-1893). Haec, ut patet, pertinent ad externam speciem nostri sacrificii, sed nondum attingunt veram internamque veritatem. Quare sequitur apud Isaacum : « Verumtamen altioris opus est consilii. Totum quod potest, in hac actione servus facit, sed in toto non satisfacit ; non potest amplius aliquid, sed hoc totum non sufficit... Itaque oratione se erigit, et ad eum qui omnia potest, se convertit, dicens : *Quam oblationem tu, Deus, in omnibus, etc. ...* Habens ergo novus sacerdos, non jam vetus Melchisedech, ... non de sudore suo, neque de terra, ... sed... de donis et datis divinis, de coelo

« panis [eucharistiae] sanctificatur per verbum Dei et orationem, non eo quidem quod per nutritionem et potationem proficiat in corpus Verbi, sed statim in corpus Verbi transmutatus, secundum quod dictum est a Verbo : *Hoc est corpus meum.* » (*Or. catech.*, c. 37. P.G. 45, 97).

« coelestem hostiam carnis et sanguinis,
« offert dicens, non ut prius timide, neque
« hostiam servitutis, sed cum exulta-
« tione et laetitia : *Praeclarae majestati*
« *luae hostiam puram, etc.* » (*Ibid.*, 1894).
En sacrificii salutaris veritatem obductam
signis sacrificii melchisedeciani¹.

Saeculo XIV, inter Graecos², Nicolaus
Cabasilas integrum caput in sua *Liturgiae expositione* sic inscribat : *Quod haec dona Deo offeruntur tanquam vitae humanae primitiae* : « Nos, inquit, tanquam
« vitae humanae primitias haec dona Deo
« consecramus, ut quae sunt humanum
« nutrimentum, per quod corporea vita
« constat ; ET NON CONSTAT SOLUM per
« nutrimentum vita, sed etiam per ipsum
« SIGNIFICATUR. » Nec significatur per
panem et vinum quaelibet animalis vita,
sed proprie humana : « Humanum enim
« nutrimentum illud dicimus quod ad

« solum hominem pertinet : confectione
« autem panis opus habere ut comedat,
« et vinum conficere ut bibat, est solius
« hominis proprium » (*Liturgiae expositio*,
c. 3. P.G. 150, 377)³. Humana igitur vita
Deo dicatur sub illis speciebus : sed quae-
nam, nisi primo Christi, qui etiam adjec-
tione verborum sacramentalium se intimat
morti traditum, et deinde nostra, cujus
spiritualis invisibilisque immolatio immo-
lacione sensibili nostrae coelestis hostiae
Deo spondetur atque devovetur ?

Saeculo XVI, catholici dogmatis defen-
dendi gratia, canonici Colonienses, in suo
adversus Hermannum de Wied, haereti-
cum archiepiscopum, edito *Antididagmate*⁴,
symbolicas seu significativas partes, quae
in nostro sacrificio pani et vino com-
petunt, caute distinxerunt, dum aiunt :
« Quod Lutherus pro more suo pessimo
« Ecclesiam nequiter et perfide traducit,

1. Secutus Isaacum fere ad verbum coae-
taneus vir, Robertus Paululus, sic ipse com-
prehendit et hostiam quae videtur panis et vini,
et hostiam quae creditur sanguinis Christi :
« SUPER VISIBILE ALTARE VISIBILES HOSTIAS
« PANIS ET VINI OFFERIMUS. Et haec omnia
« quasi adhuc foris aguntur... Secundum altare,
« quod et intus erat et aureum, altare fidei [i. e.
« altare invisibile, proindeque credendum] signi-
« ficat... Super idem [fidei] altare sacerdos...
« offert invisibilem hostiam carnis et sanguinis »
(*De officiis ecclesiasticis*, l. 2, c. 26-27. P.L. 177,
427-429).

2. Interim S. Nicephorus Constantinopoli-
tanus I in suo *Antirrhetico contra Eusebium*, c. 45,
§ 2. (*Spicil. Solesm.* 1, 440-441) : « Quae nos
« etiam nunc IN SYMBOLUM OFFERIMUS (ἀπερ...
« προσφέρομεν κατὰ σύμβολον) panem dico et
« vinum,... ea mystice et invisibiliter effecta
« reapse Christi corpus ac sanguinem recipi-
« mus. »

3. Quam sedulo amoveat idem Cabasilas a
sacrificio panis et vini omnem intrinsicam abso-
lutamve veritatem, constat aliunde, dum scribit :
« Non est panis id quod sacrificatur, sed ipsum
« Christi corpus... Immolatio illa, ut in sub-
« jecto considerata, cum non sit in pane, sed
« in corpore Christi, nec est nec dicitur sacrifi-
« cium panis, sed Agni Dei » (*Liturgiae expositio*,
c. 33. P. G. 150, 440). Immolatio autem de qua
loquitur, quam unam in sacrificio nostro agnoscit
veram, cruenta est immolatio passionis, ut ex
integro capite constat luculentissime.

Parum igitur mihi videtur esse assecutus men-
tem Cabasilae, cujus profitetur se vestigia pre-
mere, Matthaeus Galenus Vestcapellius
n suo *De sacrosancto missae sacrificio commenta-*

rio (Antverpiae 1574), dum naturalibus substan-
tiis panis et vini tribuit partes verae alicujus
hostiae imperfectae quidem atque prolusoriae,
transiturae proinde in hostiam succidaneam ac
perfectam corporis et sanguinis Christi. Inter
elementa scilicet nostri sacrificii computandam
censet quamdam caedem, seu immolationem rea-
lem, panis et vini : « Age igitur, inquit, panis et vini
« hostiam a caede non esse aut permanere sane
« immunem doceamus » (op. cit., c. 7, fol. 104).
Caedem illam panis videtur in transsubstantia-
tione reponere, qua desinit esse panis (*ibid.*, fol.
110). Et hoc quidem ideo finxit, quia, cum in
definitione sacrificii posuisset quamdam mu-
tationis effectum, non visus sibi est defini-
tioni satisfacere, nisi mutationem aliquam, seu
immolationem, seu caedem, ostenderet recen-
tem ; quam cum nollet Christo affigere injurio-
sam, adjudicavit pani, veluti praecambulam
hostiae alteri corporis et sanguinis Christi. In
quo negotio vix sibi constitit Galenus, oblitus
sui principii veluti cardinalis : immolationem in
missa non desiderari quidem, neque exulare a
Christo, sed eam esse quae suppeditetur e
cruce (vide infra, Elucid. XIX).

4. *Antididagma, seu christianae et catholicae religionis per Reverend. et Illust. Dnos canonicos metropolitanac Ecclesiae Coloniensis propugnatio adversus librum quemdam universis Ordinibus seu Statibus Diocesis ejusdem nuper Bonnae titulo reformationis exhibitum, ac postea (mutatis quibusdam) Consultoriae Deliberationis nomine impressum.* Coloniae 1544. In quo *Antididagmate* conscribendo potissimas habuit partes Joannes ille Gropper, conservator apud suos catholicae fidei, et creatus deinde a Paulo V S. R. E. cardinalis.

« ac si constitueremus salutem nostram
 « in pane et vino, et per insensibilium
 « rerum sacrificia vellemus salutem pro-
 « priam operari, impostura et mera so-
 « phisticatio est. Istud enim quis cogita-
 « vit unquam? OFFERIMUS ENIM SIGNIS
 « ISTIS VISIBILIBUS panis et vini Deo
 « Patri cum gratiarum actione INVISIBI-
 « LIA ILLA PASSIONIS CHRISTI MYSTERIA »
 (fol. LIX, b). Qua cautela adhibita, incul-
 pate memorant iidem (*ibid.*) « EXTERNUM
 « ILLUD ET SIGNIFICATIVUM panis et vini
 « sacrificium. »

Ex Scholasticis autem prae ceteris ex-
 polivit istud doctrinae punctum Canus
 (*De locis theologicis*, l. 12, c. 12), translata
 de sacramento ad sacrificium distinctione
 vulgari inter *signum tantum* et *rem et*
signum. Adnotat scilicet « catholicos, si-
 « CUT eucharistiae sacramentum, ITA eu-
 « charistiae sacrificium duobus modis as-
 « serere. Est enim *sacramentum tantum*,
 « hoc est species illae vini et panis exter-
 « nae, quae corpus Christi et sanguinem
 « continent. Est item *res et sacramentum*,
 « nempe corpus Christi et sanguis, quae
 « res interius sub speciebus continentur.
 « SIMILITER ETIAM IN OBLATIONE ET MISSA
 « NOSTRA est sacrificium externum spe-
 « cierum panis et vini;... est et rursus
 « sacrificium interius corporis et sanguinis
 « Christi, quod Deo Patri sub speciebus
 « illis potissimum offerimus. »

Quod si quaeras, quomodo dualitas illa
 sacrificii apparentis et veri componatur
 cum unitate singulari nostrae hostiae (sane
 ex solo corpore ac sanguine dominico
 constantis), nec laedat ejus identitatem
 cum Agno in cruce (sine ullis utique panis
 aut vini tegumentis) immolato : acute tibi
 respondet Vasquez, dum, distinctione
 facta inter rem, quae offertur, et actionem
 qua offertur, ad hanc, non ad illam, re-
 vocat et coarctat partes sacrificales panis
 et vini : « Pronuntio, inquit, species panis
 « et vini... non pertinere essentialiter ad
 « rem oblatam,... sed ad ipsam oblatio-

« nem et actionem sacrificandi... Dixi ad
 « ipsam oblationem incruentam pertinere,
 « nam cum oblatio incruenta tota sit
 « posita in significatione ipsa PER MODUM
 « ACTIONIS,... et ad hanc significationem
 « pertineant species, ideo ad ipsam etiam
 « immolationem¹ eas pertinere necesse est »
 « (In 3 S. disp. 223, c. 4, n. 43-44).
 Enimvero cum species, ut suo loco (Elu-
 cid. XLII) exponetur, simul cum verbis
 conducant ad transsubstantiationem ope-
 randam, qua peragitur oblatio, haud du-
 bium est quin ad oblationem constituen-
 dam ipsae pertineant.

Haec utique a missa ad coenam trans-
 ferri retro possunt ac debent : ut credatur
 sub specie melchisedecica sacrificii panis
 et vini (= *signum tantum*) acta esse vera
 oblatio dominicae carnis ad mactationem
 sanguinisque ad effusionem (= *res et sig-
 num*) ; quo individuo passionis ac coenae
 sacrificio significabatur, ut *res tantum*, non
 solum Christi interna latria et eucharistia,
 sed etiam, ut dictum est supra (Elucid. II),
 nostra abalienatio a peccatis : quae rursus
 non significabatur tantum, sed etiam age-
 batur.

SECTIO III. — QUALITER OBLATIO MOR- TIS IN COENA POSTULET PRAESENTIAM CHRISTI IN EUCHARISTIA.

Igitur Christus in coena obtulit suam
 mortem : id est, dum visus est tractare
 panem et vinum, revera sacrificavit cor-
 pus sui supplicii et sanguinem suae pas-
 sionis.

Quaeri potest fueritne necessaria in tali
 sacrificio constituendo praesentia realis
 corporis et sanguinis. Nonne enim, semel
 posito Christum se in apparente sacrificio
 panis et vini voluisse ad mortem offerre,
 sufficiebat jam ad propositum praesentia
 ipsius panis et vini, symbolice effingentis
 mactationem futuram corporis et sanguinis
 effusionem? Quod si obtinet, supervacat
 sane corpus et sanguis Domini in obla-

1. *Immolationem* accipit ibi, ut solet, Vasquez eodem sensu ac sacrificeationem, seu oblationem
 immolati (cf. disp. 222, c. 8, n. 66 et 67).

tione sacrificii, quicquid ad participationem deinde conferat.

At nequaquam istud obtinet. Immo nisi vere adfuisset sub speciebus panis et vini corpus et sanguis Christi, nequaquam in coena posset dici oblata mors, aut Christus Deo sacratus in mortem. Etenim sacrificium cum sit *res et signum*, debet ex una quidem parte esse in genere signi¹, portendentis scilicet internam nostram dedicationem; ex altera autem parte debet esse in genere *rei*, tanquam quaedam actualis traditio² ipsius hostiae, quasi ex mea manu in manum Dei transmissae, puta dum altari imponitur (numinis vicario), aut si quid ejusmodi. Igitur si in coena nil tractatum esset praeter panem et vinum, sacrificium nullum esset litatum mortis Christi, nulla esset oblata victimae immolandae caro aut sanguis; quia tunc non foret actu ipsa hostia Deo exhibita, admota et donata; sed ad summum FIGURATA³ censeretur quaedam illius oblatio. Quae figuratio rursus dupliciter consistere posset: tunc enim aut verum quoddam sacrificium haberetur panis et vini absolutum, eodem modo relativo se habens ad sacrificium crucis quo se habebant sacrificia veterum: id est ut typus ad antitypum; aut ne ipso quidem pane aut vino sacrificio, manifestatio demum symbolica fieret venturi sacrificii mortis dominicae. In hoc sane posteriore casu, nulla foret sacrificii ullius oblatio realis et actualis, sed quaedam adumbratio prophetica tantum oblationis futurae. In casu autem illo priore, realis quidem foret oblatio dapum; at figuralis tantum (ut apud Hebraeos olim) oblatio corporis dominici immolandi sanguisque effundendi: cujus

1. Intellege in genere signi MORALIS, prodentis nimirum aliquam animi affectionem; non autem necessario in genere signi MYSTICI, typice scilicet repraesentantis quemdam antitypum, ut contingebat sacrificiis veterum respectu sacrificii Christi (cf. Suarez, *De Incarn.* pars 2, in 3 S. 48, 3, commentarius, n. 2).

2. Nec proinde sufficeret ad sacrificium litandum aliqua verbalis (aut scripta) intimatio donationis, qualis in contractibus vulgaribus (praesertim hodiernis) obtinet. Nam, ut saepius notatum est, sacrificium est per prius in genere

nulla realitas ante Deum sistitur; nec proinde vere offertur, etsi forte repraesentatur offerenda, mors Christi. Potest utique hostia passionis offerri actualiter et realiter in passionis signo, sed in signo donum non praemonstrante tantum, sed demonstrante praesens. In nullo ergo sacramento offeretur mors Christi, nisi corporis ac sanguinis continente veritatem. Alioquin frustra diceretur sub specie panis corpus pro nobis Deo dari, nisi adesset; frustra diceretur sanguis sub specie vini nos repropitiare, nisi adesset; frustra in sanguine, frustra in calice diceretur foedus sanciri, nisi calix esset sanguinis. Sed omnia fecte agerentur: fecte Christus offerret seipsum; fecte proinde Christus repropitiaret, fecte Christus nos Deo confoederaret; nec veritatem dixisset Veritas — quod absit! Quare negatores praesentiae realis vix non omnes⁴ amovent a coena rationem quamlibet sacrificalem, totam rem gestam ad merum symbolum trahentes: sive (ut Jülicher) parabolicam annuntiationem mortis imminentis, sive (ut Spitta) anticipationem aenigmaticam gaudii messianici, aut si quid ejusmodi, commentantur⁵.

Nos autem cum Ecclesia catholica innixi locutioni Christi, credimus sacrificium: proindeque et praesentiam realem corporis et sanguinis dominici; quae adeo est necessaria, ut, etiam sublata cogitatione tenus participatione conviviali hostiae, nihilominus requireretur ad ipsam intrinsicam substantialemque sacrificii rationem constituendam.

Quare nostri doctores, cum mediaevales, ut Gulielmus Parisiensis, tum posteriores, ut Vasquez, id soliti sunt in missa

actionis, non orationis: actione translative ipsa debet fieri alienatio et mancipatio muneris, ex me ad Deum transmissi, non sermone (orali aut scripto) enuntiari tantum.

3. Sicut figurabatur oblatio corporis et sanguinis Christi per sacrificium Melchisedech et per sacrificia Legis (etiam ab ipso Christo frequentata), sed non efficiebatur.

4. Rarissimas exceptiones videsis apud K. G. Goetz, *Die heutige Abendmahlsfrage*², p. 185 sq.

5. Cf. infra, Elucid. XVI.

defendere, quod nos in coena statuimus : postulari scilicet indole ritus sacrificali praesentiam realem Christi : ita ut hanc probaveris, si semel illam demonstraveris. Haec Gulielmus Parisiensis, post recensita quatuor missae beneficia : « Non enim quemadmodum delirant quidam haeretici, sufficit designatio, sive signum, sive figuratio corporis istius vivifici et sanguinis preciosi ad ista quatuor peragenda, immo necessario requirunt vivifici panis et vini praesentissimam veritatem... Impossibile est per solam et inanem designationem sacrificii placari iratum, aut reconciliari offensum absque sacrificii veritate... Alioquin non indigeremus nisi figuris vel picturis ad ista quatuor, et pro nihilo laboraretur in missarum solemnibus, cum sufficerent picturae altarum et sacrarum oblationum ad istas quatuor nominatas utilitates. Haec autem insania ad hoc eos irrefragabiliter deducit ut pictura diluvii sola sine veritate mundum submergat, et pictura ignis quo mundus inferior conflagrandus est, jam mundum exurat, et pictura sola panis pascat et reficiat ; sic et pictura vini potet et inebriet. Sic igitur dementia eorum est aperta ut omnino non distinguant qualiter virtutem et efficaciam signis attribuant et veritati » (*De sacramento eucharistiae*, c. 4, p. 443).

Similiter Vasquez : « Est tamen primum valde observandum ad sacrificium commemorativum, quod vere et proprie sacrificium dicitur, non satis esse, si solum sit signum nudum mortis alicujus rei, nullo modo in se continens rem ipsam cujus mors repraesentatur : sic enim non diceretur res illa, cujus mors repraesentatur, in sacrificium offerri, neque vere commemorativum sacrificium, quin potius SIGNUM TANTUM et LARVA sacrificii esset ;... verbi causa, si vera

« esset sententia haereticorum, qui negant
« sub speciebus panis et vini corpus et
« sanguinem Christi,... repraesentari quidem
« posset mors Christi, ut ipsi etiam
« haeretici concedunt ; at Christus in
« sacrificium NON VERE et REIPSA sed
« TANTUM IN FIGURA offerri... diceretur.
« NAM QUO PACTO VERE ET REIPSA IN SACRIFICUM
« OFFERRI DICI POTEST ID CIRCA
« QUOD ACTIO SACERDOTIS OFFERENTIS
« NON REIPSA SED TANTUM SIMILITUDINE
« QUADAM ET IN FIGURA VERSATUR ? »
(In 3 S. disp. 222, c. 8, n. 66 et 67).
Haec, quae de missa disserit Vasquez, valent similiter de coena : in qua nemo potest admittere veram oblationem sacrificalem corporis et sanguinis Christi, verum dominicae mortis sacrificium, nisi lateat, sub signis passionis, passionis HOSTIA.

Nostris autem diebus lucem non modicam intulit huic quaestioni declaratio collectiva Episcoporum Angliae, vindictam condemnationem ordinationum anglicanarum : qua parte scilicet sacerdotii proprietatem connectunt quidem cum veritate sacrificii, sacrificii autem veritatem cum praesentia reali. « Such being our doctrine of the Eucharistic Sacrifice, its essential dependence on the doctrine of the Real Objective Presence is manifest. For, if there were no power in the words of consecration to make the true Body and Blood of Christ really and objectively present on the altar, we should not have on our altars THE VICTIM OF CALVARY, and without ITS VICTIM the sacrifice could not subsist » (*A vindication of the Bull Apostolicae Curae* by the Cardinal Archbishop and Bishops of the Province of Westminster. London, 1898, n. 12, p. 26). Porro per prius istud censeatur dictum de coena : in qua quomodo deferretur Deo hostia Calvariae, nisi praesens ?

Elucidatio X.

Illustratur illud historia ac doctrina Conci-
lii Tridentini.

§ 7. Documenta Tridentina.

Cum appellas diffinitionem magisterii ecclesiastici, duobus modis id fieri potest : uno modo, ut vindices tuae sententiae auctoritatem sive pontificiam sive conciliarem ; altero modo, ut nihil tale molitus, arguitive tantum procedas ex principiis diffinitis ad efformandas tuas conclusiones ratione quadam probabili. Hoc altero modo advocabitur in praesente negotio Concilium Tridentinum¹ ; idque dupliciter : primo arguetur ex historia diffinitionis ; secundo, ex diffinitionis tenore.

SECTIO I. — HISTORIA DIFFINITIONIS.

In deliberationibus Concilii Tridentini, caput I (de institutione missae), in quo de coena agitur, est a permultis episcopis impugnatum, ut videre est sive in *Historia Concilii Tridentini* cardinalis Pallavicini (l. 18, c. 2 et 9), sive multo fusius in *Actis Genuinis... Concilii Tridentini* editis ab Augustino Theiner (t. 2, p. 79 sq.)². Qui impugnatores abiere in tres classes : alii nullam volebant fieri

diffinitionem conciliarem de coena ; alii nolabant in diffinitione adnecti coenae rationem oblationis seu sacrificii ; alii rationem oblationis propitiatoriae saltem excludebant. Quorum omnium palmare argumentum erat, quod magnam faceseret difficultatem cum haeticis, si ante sacrificium crucis aliud quodpiam Christo adjudicaretur, praesertim propitiatorium³. Supponebant quippe illi omnes coenam cum cruce connumerari tanquam duo sacrificia.

E regione autem stetero qui, istam dualitatem confodientes, toto animo incumbere vindicandae unitati numericae : qua iter tandem pararetur planum ac tutum ad diffinitionem conciliarem constituendam, ut jacet. Quorum igitur opera maximopere factum est ut decretum conderetur.

Habes igitur duas sententias, quarum una parum abfuit quin efformando decreto obstaret, altera inservivit. Quaero utra sit diffinitioni tridentinae cognatior.

En quaedam specimina orationum.

1. Quod eo aequius est, quia constat ex historia Concilium noluisse ut sua diffinitione dirimerentur questiones difficilioreo circa coenae oblationem. Apposite Pallavicini : « De Christi « oblatione selecti Patres ea digesserant quae « communiu8 probabantur, omissis litigiosis, « dicentes, sicuti nunc habetur : Redemptorem « in coena se obtulisse in sacrificium Patri sub « specie panis et vini ; sed quo genere sacrificii « haud exprimebant » (*Hist. Conc. Trid.*, l. 18, c. 5, n. 5).

2. Nuperius est edita eadem *Actorum* pars denuo a S. Ehses in compilatione quae inscribitur *Concilium Tridentinum. Diariorum, actorum, epistularum, tractatum nova collectio*. Tom. 8, 1919, p. 755-788.

3. Si enim sacrificium propitiatorium Christus litavit praeeambulum ad sacrificium crucis, cum non posset illud esse irritum aut imbecille, aut minoris pretii quam crux (eodem scilicet personaliter et immediate offerente utrumque Christo) necesse igitur erat ut illo jam redimerentur homines, pro quibus repropitiandis erat litatum (testante Christo jam effundi HIC ET NUNC sanguinem pro multis IN REMISSIONEM PECCATO-

RUM). Prius igitur ad sacrificium redemptionis jam redempti fuissent homines. Quod tamen nemo sentit (*Acta Genuina*, 2, p. 82-96, passim). Item quantam difficultatem persenserint illi ex doctrina apostolica ad Hebraeos : Christum semel obtulisse, nec nisi semel nos per sacrificium repropitiasse, vide locis citatis. Nonnulli utique reponebant : per propitiationem praeviam sacramentalis coenae minime derogari propitiationi alteri crucis, cum omnes actus Christi fuerint pariter meritorii ante crucem. At parum satisfacere videbatur objectoribus responsio : nec mirum ; nam alia est ratio actionis meritoriae, alia sacrificii propitiatorii. Per actionem meritoriam, secundum seipsam, nulla pactio fit inter merentem et Deum in favorem tertii ; per sacrificium autem propitiatorium pro aliis, fit talis pactio. Quae nisi sit irrita (quod de Christo cogitare nefas), nequit non tollere debitum ad quod recompensandum ordinabatur. Ordinabatur autem actu, ac de praesente, illa litatio Christi ad satisfaciendum PRO MULTIS (id est, pro multitudine hominum expiatorum) IN REMISSIONEM PECCATORUM.

Imprimis Episcopus Parisiensis, Eustachius du Bellay, sic dixit : «...CHRISTUSQUE IN ILLA COENA SEIPSUM OBTULIT... NON SUNT TAMEN DUAE OBLATIONES, SED UNA CUM ILLA CRUCIS ; nam in coenae oblatione coeperat pati, et fuit continuata cum illa crucis : fuitque expiatoria, quia est eadem cum illa crucis » (*Acta Genuina*, t. 2, p. 82). Cui postquam conceinuit Episcopus Fesulanus (p. 83), jam Leriensis haec addidit : « Est igitur una hostia et UNA OBLATIO ILLA COENAE ET ILLA CRUCIS : estque utraque INDIVISIBILIS¹ » (p. 84). Episcopus autem Calvensis : « Neque alia oblatio, inquit, est illa coenae et illa crucis » (p. 92). Rursus Episcopus Niochenensis : « ... Et hoc [sacrificium in coena litatum sub specie melchisedecica] est idem cum illo crucis, quod eo tempore initiatum fuit » (*ibid.*). Antea Panormitanus : « Probat Christum se in coena obtulisse... Et tunc coepit se offerre, perfecit autem in cruce » (p. 79). Interim vero Vivariensis², Campaniensis (p. 86-87), Theanensis (p. 89), Buduensis³, etc., similia⁴. His magnam partem debemus caput illud primum de institutione missae.

Circa originale autem schema quod praecesserat, juvat recolere gravem censuram⁵ viri amplissimi Adolphi III (de Schaumburg), archiepiscopi Coloniensis apprime catholici, suffecti in locum Hermanni de Wied apostatae. Is contra quosdam aaronico nescio cui sacerdotio Christi

deputantes passionem, ut coenam solam reservarent sacerdotio Melchisedecico, sic doctrinam per saecula traditam de unico Christi sacerdotio defendit ipse, ut ex unitate individua dominicae litationis evinceret valide : « Christus, inquit, quoniam sacerdos erat secundum ordinem Melchisedech, figuras quidem panis et vini retinuit in sacrificio, sed tamen res illas in res praestantiores et sacrificium potius convertit, et Patri coelesti IN COENA offerens, SUB SPECIEBUS ISTIS CORPUS ET SANGUINEM SUUM OBTULIT SUIS MANIBUS IN SACRIFICIUM QUOD IN CRUCE MANIBUS ALIORUM CONSUMMARETUR ET PERAGERETUR... Sicut sacerdotium Melchisedech Christi divinisimum sacerdotium adumbrabat, ita et ejusdem [Melchisedech] edibile et frangibile panis et vini sacrificium, Christi sacrificium divinissimum, quod in cruce atterebatur sed non consumebatur, a nobis vero in sacramento editur, significabat... Venerat hora ejus qua traheretur in manus peccatorum et transiret ex hoc mundo ad Patrem. ILLA ITAQUE HORA CUM JAM ADESSET, SE OBTULIT PATRI SUIS MANIBUS ; mali vero quibus tradebatur, ab eo tundendo, atterendo, flagellando et crucifigendo non cessabant, DONEC SACRIFICIUM QUOD IN PANE ET VINO OFFEREBATUR, IN CRUCE CONSUMMASSENT... Cui sententiae concordant omnes Scripturae et Patres, qui a sacrificio coenae sacrificium crucis

1. Innitebatur expresse Episcopus Leriensis testimonio supra (Elucid. VII) recitato S. Thomae (3 S. 83, 5, 3^m), computantis coenam inter partes passionis tanquam numero tertiam. Praemiseratque : « Fuit propitiatorium [sacrificium coenae] per modum hostiae oblatae in cruce. »

2. « Christus seipsum obtulit in coena expiativo modo ; est enim una eadem hostia, et unum et idem sacrificium cum illo crucis » (p. 85).

3. « Christusque se obtulit in coena : quae oblatio eadem fuit cum illa crucis » (p. 90).

4. Decem ante annis, inter XIV et XV sessionem, praecurrerant theologi ac episcopi nonnulli. Inter theologos Franciscus Sonnius : « Christus coepit tunc offerre in coena, et in cruce consummavit... Una et eadem oblatio

« est quae facta est in coena, et quae in cruce » (*Acta Genuina*, I, 612). Item Jacobus Ferrusius : « [Coena] fuit verum sacrificium respectu ad mortem quae instabat et postea sequuta est in cruce » (p. 623). Ex episcopis notatu dignissimus est Clodiensis, in sua refutatione Bituntini. Bituntinus negaverat « Christum in coena obtulisse seipsum, quia alias gratis [i. e. frustra] mortuus esset, quia illud [coenae sacrificium] suffecisset ad reconciliandum nos Deo » (p. 640). Solvit Clodiensis objectionem hoc uno asserto : « idem esse illud coenae [sacrificium] et illud crucis » (p. 641) : unde non sequitur otiosam fuisse mortem Christi ; siquidem ambo non fuerunt nisi unum sacrificium.

5. Propositam in Congregatione Generali, ante XV Sessionem, die 14° januarii 1552 (*Acta Genuina*, I, 645).

« non separant, sed eidem includunt eo
 « modo quo ei poterat includi, hoc est
 « modo incruento ; quo tamen modo NON
 « ERAT ALIUD QUAM IPSISSIMUM ILLUD SA-
 « CRIFICIUM, QUOD JAM OFFEREBATUR,...
 « DONEC CONSUMMARETUR. Quae cum sit
 « VERISSIMA et CATHOLICA sententia, vi-
 « dentur nobis pauca quaedam doctrinae
 « verba, QUAE POSSENT IN DIVERSAM SEN-
 « TENTIAM TRAHI, mutanda esse » (Le
 Plat, *Monumentorum... Concilii Triden-*
tini, t. 4, p. 408-409; cf. fusiora in eum-
 dem sensum, p. 410-412). Verba autem
 quae Coloniensi displicebant, haec erant :
 « Christus in cruce perfunctus sacerdotio
 Aaron », etc. : quae, obtemperantibus
 Patribus saluberrimae sui collegae moni-
 tioni, sunt ex schemate deleta¹.

Non igitur solum inservivit doctrina de
 unitate litationis dominicae commendando
 decreto Tridentino, sed etiam schemati
 vitioso emendando.

SECTIO II. — TENOR DIFFINITIONIS.

Concilium aliquam adseruit unitatem
 inter missam et crucem his verbis : « Una
 « enim eademque est hostia, idem nunc
 « offerens sacerdotum ministerio, qui se
 « ipsum tunc in cruce obtulit, sola offerendi
 « ratione diversa. » Quanquam scilicet sa-
 crificia multiplicantur multiplicatis obla-
 tionibus, tamen inter crucem et missam
 servatur vera quaedem unitas ratione
 hostiae quae offertur.

Jam vero aut ipsa hostia crucis, omnino
 in quantum talis, intellegitur offerri Deo
 in missa (ad modum qui amplius infra,

in Elucid. XIX-XX, exponetur) : et tunc
 clarescit omnino illa unitas quae a Concilio
 defenditur.

Aut nova quapiam immolatione affectus
 reali Christus offerri intellegitur (ut mos
 est apud plerosque modernos) ; aut tandem
 expers cujusvis conditionis immolatiuae
 intrinsecae, sive antiquae sive recentis, ut
 paucis (quanquam egregiis) visum est.
 Jam vero in hoc ultimo casu, ut infra
 (Elucid. XXIV) disputabitur, interire vi-
 detur sacrificii realitas, deficiente veri-
 tate hostiae, siquidem corpus et sanguis
 Christi nihil immolatiui jam sonant nisi
 extrinsecum, penes symbola. Casu autem
 proxime superiore, utique non interit
 sacrificii veritas, immo exaggeratur ; sed
 jam difficile perspicitur quomodo serve-
 tur illaesa illa unitas quae a Concilio
 inter sacrificium crucis et sacrificium
 missae diffinitur, *sola offerendi ratione*
*diversa*². Non sola differt offerendi ratio,
 ubi differt et immolatio : quam ponis
 aliam fuisse in cruce, aliam nunc (nec
 numero tantum, sed et specie aliam) in
 missa fieri³.

Jam vero ex missa retro ad coenam ar-
 gumentari fas est. Si enim in missa Christus
 offertur ut immolatus in cruce, debuit in
 coena offerri ut in cruce immolandus. Si
 nos offerimus mortem Christi anteaetam,
 debuit Christus (ut nos contendimus)
 offerre suam mortem imminentem. Nequit
 unum in missa praedicari, nisi et alterum
 quoad coenam concludatur. Nisi igitur
 nobiscum sentias in coena, minus videberis
 Concilio quoad missam consentire⁴.

Consentiebat perbelle ille qui paullo

1. Jam nonnulli Patres praeierant Coloniensi
 in reprobando ordine Christi aaronico ; sed nullus
 ita efficaciter.

2. Quomodo diversa sit in utroque *ratio*
offerendi, etiam juxta acceptionem maxime
 literalem Decreti, expositum est supra (Elucid.
 IX).

3. Necessè igitur videtur ut excludatur a missa
 sacrificium absolutum, id est, tale quod, etiam
 seclusa cruce, omnia in se integraret elementa
 sacrificiorum ; et ponatur missa esse non solum-
 modo sacrificium relativum ad crucem (omnia
 enim sacrificia veteris Legis erant relativa ad
 crucem, quam repraesentabant venturam, et

tamen erant absoluta), sed etiam atque omnino
 sacrificium ESSENTIALITER relativum, id est tale
 quoc seorsim a cruce nullum foret sacrificium. —
 Sed (rursus dico) haec nostra ex tenore Decreti
 illatio pro tanto vatere existimanda est, pro
 quanto Synodus acceptione stricta vocabuli
oblatio usa esse censebitur (recole adnotatè su-
 perius in Elucid. IX). Quod si latam et vagam
 fuisse acceptionem opinaberis, utique effugies
 nostram conclusionem. At ipse videas sitne
 tuta satis ista sermonis Tridentini exegesis minus
 literalis. Et praesertim caveas ne strictiorem,
 semel a te desertam, nobis unquam opponas.

4. Alia via, videtur sibi Cardinalis Cienfue-

prius quam ederetur Concilii Decretum, jam scripserat : « Missae sacrificium, si
 « rem omnem aeque perpendimus, est
 « revera DOMINICAE PASSIONIS et illius
 « CRUENTI SACRIFICII, quod in cruce pro
 « nobis est oblatum, sancta quidem et viva
 « repraesentatio atque simul INCRUENTA et
 « efficax OBLATIO » (B. Petrus Cani-

gos posse ex doctrina conciliari deducere unitatem numericam sacrificii coenae ac passionis : « Sacerdotium, inquit, per quod conficiendum
 « erat a Christo Domino sacrificium Crucis,
 « talis erat naturae et ordinis juxta Concilium,
 « ut morte extinguendum non foret : *Quia tamen*
 « *per mortem sacerdotium ejus extinguendum non*
 « *erat* etc. Extingueretur autem secundum ordinem aut ritum secundum quem confecisset

sius, *Opus catechisticum*, de sacramentis, q. 7). Qui autem haec scripsit, implicite tradidit : coenam, pro diversitate temporum et respectuum, fuisse oblationem incruentam cruenti sacrificii, quod in passione et cruce erat Christus consummaturus.

cruentum », si foret diversum ab illo sacerdotium secundum ordinem Melchisedech in pane et vino eucharistico (*Vita abscondita*, disp. 6, sect. 2, § 1. Romae, 1728, p. 450). Non neganda forte est vis omnis illius recursus ad sermonem Tridentinum. At tamen vereor ne ultra fas prematur connexio sententiarum logica, ac proinde urgeatur adserti sacerdotii unitas identitasve omnimoda plus quam per se exigit diffinitio.

Elucidatio XI.

Non sine ratione congrua valde Christus in coena factus est particeps cibi atque potus eucharistici.

CAPUT IV.

DE CIBATIONE CHRISTI EUCHARISTICA.

§ 1. Testimonia.

Christus sumpsitne ipse eucharistiam? Multi recentiores negant; at veteres mirabili consensu affirmavere. Et primo quidem ex Scriptura, quidquid in contrarium asserat sive Knabenbauer (*In Matth.*, t. 2, p. 437, et *In Marc.*, p. 378) sive Berning (op. cit., p. 87 et 119), nihil obstat¹ quominus illud fecisse censeatur Christus, ut ex protestantibus confitetur Goguel (*L'Eucharistie des origines à Justin, martyr*, p. 80-81).

Immo videtur ex ipsa Scriptura suaderi Christi concoenatio, et quidem dupliciter.

Primo quidem, ex usu qui apud Judaeos vigeat, ut in coena paschali paterfamilias praegustaret calices antequam aliis traderet potandos (Goguel, loc. cit.).

Secundo, ex verbis quibus post coenam² Christus, apud *Matthaeum* 26²⁹ et *Marcum* 14²⁵, negat se bibiturum amplius de genimine vitis usquedum bibat illud novum in regno Dei. Quorum ultimorum verborum sensus est anagogicus. Sicut enim prior ille calix communis praefigurabat novum pascha in sanguine Christi regnumque Dei in terris instaurandum (*Luc.* 22¹⁸), sic ipse calix coenae eucharis-

ticus pignus fuit consummandi regni Dei in caelis communionisque cum Christo fruendae in gloria, sine velo vel fidei vel sacramenti; cum Christus, ipse princeps inter fratres, nobiscum computabit torrentes voluptatis Dei et epulabitur in bonis ejus, secundum illud *Lucae* 22²⁹⁻³⁰: *Ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum, ut edatis et bibatis super mensam meam in regno meo.* Dum igitur Christus se negat amplius bibiturum de calice eucharistiae, fatetur aut certe innuit se bibisse.

Sed maxime sententia affirmans fulget lumine traditionis. Etenim cum nullum adversarium habeat (quem norim) ex sanctis Patribus, habet praeterea patronos plurimos inter Latinos et inter Graecos et inter Syros.

In affirmatione explicita praeit omnibus Irenaeus in quinto adversus haereses. Christus, inquit, « ad passionem veniens, « ut evangelizaret Abrahae (et iis qui cum « eo) apertionem haereditatis, cum gratias « egisset, tenens calicem, et BIBISSET ab « eo, et dedisset discipulis, dicebat eis : « *Bibile ex eo omnes. Hic est sanguis meus* » (*Adv. Haer.* 5, 33, 1. P.G. 7, 1212).

Irenaei discipulus, Hippolytus³, con-

1. Si quid non asseritur, non eo ipso negatur. Multa enim non expresse asseruntur, quae tamen tacite innuuntur. Alia vero, ne implicite quidem posita, multum abest quin pro tanto excludantur.

2. Quod vero hic supponitur monitio Christi iterata post eucharisticam coenam iisdem fere verbis quibus ante praecesserat, quanquam sensu diverso, illud non magnam faciet difficultatem cogitanti : 1° sensum quamvis diversum,

non esse disparatum; immo superponi unam monitionem alteri, sicut typo antitypum. Ad cujus intellectum facit non parum verborum geminatio. 2°) Hujusmodi geminationes pertinere maxime ad sollemnitatem amplitudinemque styli liturgici : quo hic utitur Christus, sicut apud Joannem in sermone post coenam habito et potissimum in oratione sacerdotali duplicatis locutionibus referta.

3. Cujus verba refert *Chronicon paschale*, P.G.

tra Asianos, seu quartodecimanos catholicos, defendens usum romanum, negat in nocte coenae esse manducatum a Domino agnum legalem. Censebatur igitur ab Hippolyto Dominus manducasse coenam sacramentalem : siquidem legalis illa excluditur, et tamen (inquit iste) « coenam... coenavit ». Immo de hac jam una potuit, in sententia Hippolyti, dixisse Christus (*Luc. 22¹⁵*) : *Desiderio desideravi hoc pascha manducare vobiscum antequam patiar*. Et reapse testatur Dionysius Bar Salibi¹ Hippolytum voluisse ut, in illo

92. 80 : « Quomodo neque initio neque in fine « mentitus sit [Christus], evidens est. Quoniam « qui dudum praedixerat : *Jam non manducabo « pascha*, convenienter coenam quidem coenavit « ante pascha, pascha autem non manducavit, « sed passus est. Non enim [pascha] erat tem- « pus cibationis ejus. » Si putaveris coenam hic assignari neque legalem (quam excludit Hippolytus) neque sacramentalem (quam nos intellegimus), parum salsam facis assertionem Hippolyti : convenienter (εὐχέρως) Christum coenasse coenam ante Pascha illud suae mortis quod passus est. Non enim, si in communi coena insistas, quicquam convenientius deprehenditur in ultima coena coenanda quam in paenultima aut anteriore ulla. Ceterum, argumentum alterum ex *Luc. 22¹⁵* est (quantum ad mentem Hippolyti explicandam) indeclinabile.

1. In *Commentario ad evangelium Matthaei* atque in opere *De feria quinta majore* [vel de paschate] *et de institutione eucharistiae* (R. 2, 297). En verba Hippolyti super illum versiculum Lucae : « Passionem suam designabat, ad cujus « similitudinem accepit panem et fregit, pridie « quam pateretur, docens eos ne cum Judaeis « agnum immolarent et comederent. Ipse enim « erat qui tanquam agnus pro ipsis mactandus « erat ea die quam prophetae de eo praedixerant. » Hippolyto adnumerat Dionysius Bar Salibi duos interpretationis ejusdem auctores Syros (a quibus tamen quoad omissionem paschae legalis dissentit ipse, nec mirum : cum syriacae liturgiae in celebrationem paschae legalis asserendam conspirent ; inter quas, Dionysio antiquiores, videsis Liturgiam Dioscori, Liturgiam Philoxeni I, Liturgiam Philoxeni II, Liturgiam Mosis Bar-Kepha. R. 2, 288 ; 302 ; 312 ; 393 ; cf. B. LVIII-LIX).

Accensendus per omnia Hippolyto est Joannes Philoponus, scribens : « Non typicum ac « legale pascha veteris testamenti Christus cum « discipulis in mystica coena manducavit, sed « proprium ac verum novi testamenti. » Rursusque : « Si novi testamenti fuit [pascha] illud « quod dabatur discipulis, profecto et de hoc « dicebat Dominus : *Desiderio desideravi hoc « pascha manducare vobiscum, antequam patiar* » (*Disputatio de paschate*, ed. B. Corderii S. J.,

dicto, pascha a Christo intellexeretur non legale, seu figurativum, sed verum, in passione adimplendum, praelibandumque in eucharistia. Nuntiavit ergo secundum Hippolytum Christus, fore ut ipse manducaret eucharistiam.

Non minus diserte quam Hippolytus, Eusebius Caesariensis in eucharisticum passionis dominicae pascha coenandum flectit, apud *Lucam 22¹⁵*, Christi desiderium : « Nam prisca illa vel potius « antiquata, quae cum Judaeis manducabat, non erant desiderabilia : novum

Vindob. 1630, p. 298-299 et 292. cf. p. 291). Similiterque Graecus quidam anonymus, quem recenset Photius in sua *Bibliotheca* (cod. 115. P. G. 103, 392) dicentem (remoto agno legali) Christum nullam aliam in coenaculo edisse coenam nisi sacramentalem. Idem asserit Meletius ille qui refertur auctor Epistulae cujusdam ps. damascenicae (P. G. 95, 395). Idem rursus legitur in quodam opusculo ps. athanasiano *De Azymis* (P. G. 26, 1329). De cognatione illorum duorum opusculorum videsis R. S. R., Oct. Déc. 1916, p. 472.

Alii nonnulli, cibationem Christi eucharisticam non explicite jam tradentes, tamen implicite admittunt, qua parte, sicut superiores, remouent a Christo manducationem agni paschalis. Oportuit enim ut Christus secundum eos concupisceret (apud *Lucam 22¹⁵*) manducare pascha in propria sua carne et cruore. Ita ante Hippolytum atque Irenaeum, sanctus Claudius Apollinarius, Hierapolensis episcopus, in quodam suo libro de Paschate, cujus verba citantur in *Chronico paschali* (loc. cit.). Post Hippolytum vero Clemens Alexandrinus, etiam in suo libro de Paschate, citato ibidem (col. 81 : non sicut « superioribus annis manducavit pascha [typicum] « a Judaeis immolatum » Dominus, cum « ipse « esset pascha, agnus Dei, sicut ovis ad occisionem « ductus », « ipse cum pascha esset, immolatus « a Judaeis ». Petrus deinde Alexandrinus martyr, ibidem allegatus (col. 77) ; cujus opusculum, inscriptum *De eo quod recte Judaei decimam quartam primi mensis lunae statuerint*, videtur Petavius (*De doctrina*, l. 12, c. 15, Antverpiae 1703, t. 3, 240-241) habuisse prae manibus integrum ! Postea in idem conspirant alter quidam anonymus Graecus relatus a Photio in *Bibliotheca* (cod. 116, col. 393), et auctor *Chronici paschalis* (loc. cit.) ; aliique deinceps Graeci permulti in sua cum Latinis disceptatione de fermentato et azymo : v. g. Petrus Antiochenus, *Epist. ad archiep. Gradensem*, n. 13 sq. ; *Ep. ad Michael. Caerul.* n. 22. P. G. 120, 768 sq. ; 813. Idem defenderunt impugnatores Armenorum, utputa Isaacus, *Invectiva I contra Armenos*, c. 7, § 3, et *Invectiva II contra Armenos*, c. 10. P. G. 132, 1177-1180 et 1225.

« autem mysterium Novi sui Foederis, « quod suis discipulis tradebat, merito « erat ipsi desiderabile » (*De solemnitate paschali*, 5. P.G. 24, 700).

Chrysostomus non tam judicandus est probasse factum ex principiis necessariis, quam aliunde notum illustrasse ratione probabili, dum scribit : « Et ipse « quoque ex illo bibit. Ne enim haec audientes dicerent : Quid ergo ? sanguinemne « bibimus, et carnem manducamus ? et « turbarentur (nam cum hac de re verba « faceret, de ipsis verbis multi offensi sunt), « ne itaque tunc turbarentur, primus ipse « hoc facit, ut illos ad mysteriorum participationem tranquillo animo subeundam « induceret. Ideo ergo suum ipse sanguinem bibit » (*In Matth.*, hom. 82, n. 1. P. G. 58, 739).

Hesychius etiam, typice de Christo interpretans illud (*Lev. 8²³⁻²⁴*) : *De sanguine reliquum fudit super altare per circuitum* : « Quod et Christum, inquit, fecisse invenimus ; bibens enim ipse et « apostolis bibere dans, tunc intelligibilem « sanguinem super altare, videlicet suum « corpus, effudit » (P.G. 93, 883)¹.

Ps. Dionysius in *Ecclesiastica Hierarchy* (c. 3, n. 3, § 1. P.G. 3, 428) Judam vocat « eum qui CUM DOMINO SACRA « animo nec pio nec concordi CONCOE- « NAVERAT. » Unde ejus apparet opinio : cum Juda Dominum etiam coenasse in sacramento.

In eadem sententia est atque Hippolytus sanctus Eutyechius Constantinopolitanus, scribens in opusculo *De paschale et sacrosancta eucharistia* (P.G. 86bis, 2393) : « Coena illa mystica est de « qua apud Lucam dicit Dominus : *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare « vobiscum antequam paliar.* Igitur ante

« passionem Pascha manducavit, mystice « cum scilicet. »

Theophylactus vero de calice eucharistico haec habet (*In Matth. 26²⁹*, P.G. 123. 445) : « SUMPTO POCULO [Christus] « renuntiat deinceps corporali potioni. »

Euthymius autem Zigabenus ulterius et de eucharistico pane : « Quod si « poculum participavit, utique et PANEM » (*In Matth. 28-29*, P.G. 129, 669).

Similiter ex Syris praestantissimi invocari possunt. Aphraates, cujus verba jam audivimus supra (*Elucid. III*) dicentis : « Corpus suum manducavit et « bibit suum sanguinem. » S. Ephraem, cujus testimonium recitat in sua *Expositione liturgiae* Dionysius Bar Salibi² : « Mar Ephrem dicit : manducaverunt discipuli corpus ejus, et ipse cum eis manducavit ; biberunt sanguinem ejus, et « ipse cum eis bibit. » (*Exp. lit.*, c. 12. C. S. C. O. t. 93, p. 74).

Latinorum agmen ducit Tertullianus, dum Marcionis errorem, Creatorem a Patre dividens, ex eo convellit quod Christus panem in suum corpus consecravit, cum Pascha manducare voluit ; quod non manducavit sane ut alienum, id est ex bonis alius cujuscumque creatoris confectum, sed utique ut suum : unde suum Patrem demonstrat esse creatorem panis : « Professus itaque se concupiscentia concupisse EDERE Pascha ut suum (indignum enim ut quid alienum concupisceret Deus), acceptum panem et distributum discipulis, corpus illum suum fecit, « *Hoc est corpus meum* dicendo³ » (*4 Adv. Marc.* 40. P.L. 2, 460).

Sequitur Cyprianus scribens : « NEC « NOS sanguinem Christi POSSEMUS bibere, « NISI Christus... CALICEM PRIOR biberet, « in quo credentibus propinaret » (*Ep.* 63,

1. Conferantur illa quae habet idem statim post recitatos versiculos 22-26 ejusdem capituli octavi (col. 882 A) : « PASCHA MYSTICUM quod « Christus cum discipulis comedit... »

2. Ex sua secta monophysitica adducit ipse in eundem sensum Jacobum Edessenum († 708), Cyriacum Antiochenum († 817), Mosen Bar-Kepha († 903) ; quibus assentit ipse (*ibid.* e. cap. 18, p. 96). Verba Cyriaci aut Mosis Bar-Kepha non

(sicut Ephraemi aut Jacobi Edesseni) recitat noster Dionysius. Sed nuper est edita atque anglice versa ab R. H. Connolly et H. W. Codrington Mosis Bar Kepha *Explanatio Mysteriorum oblationis* (*Two Commentaries on the Jacobite Liturgy*,... Texts and English Translation Oxford, 1913), ubi et verba Mosis reperiuntur et allegantur verba Cyriaci (vid. p. 53 et 55).

3. Cf. supra, *Elucid. IV.*

n. 7. P.L. 4, 379). Quod quam vere sit dictum, inferius constabit.

Accedit Hilarius, cujus mens inde innotescit quod a participatione eucharistiae removens Judam dicit : « Neque sane « bibere cum DOMINO poterat, qui non erat « bibiturus in regno : cum universos tunc « bibentes ex vitis istius fructu bibituros « secum postea polliceretur » (*Commentarius in Matthaeum*, cap. 30, n. 2. P.L. 9, 1065). Quod si alii « cum Domino » tunc biberunt, bibit ipse Dominus : qui nisi biberet, non cum eo bibere quis dici posset.

Hieronymus quidem non adeo fidenter est advocandus¹ in *Epistula* 120, c. 2 (P.L. 22, 986), ubi explicans monitionem Do-

mini (*Matth.* 26²⁹) : fore ut jam non biberet de genimine vitis nisi nobiscum in regno Dei, scribit : « Ipse conviva et convivium ; « ipse comedens et qui comeditur. » Sunt nimirum haec verba intellegenda non de manducante eucharistiam Christo in coena cum discipulis, sed utique nobiscum in Ecclesia, quatenus : et nos, implentes praecepta Dei, eodem cibo utamur quo Christus, cujus cibus est ut faciat voluntatem Patris ; et ipse Christus, caput nostrum, censeatur per nos in Ecclesia comedere cibum eucharisticum².

Quae interpretatio evidentior sane fiet, si ad Origenis *Commentarium in Matthaeum*³ respexerimus, unde tacite Hie-

1. Ut fecerunt mediaevales passim : v. g. sanctus Thomas, 3 S. 81, 1, *sed contra*.

2. En locum : « Quomodo accipiendum sit « illud Salvatoris apud Matthaeum : *Dico autem « vobis : non bibam amodo de hoc genimine vilis, « usque in diem illum, quo bibam illud novum « vobiscum in regno Patris mei.* Ex hoc loco quidam mille annorum fabulam struunt, in quibus Christum regnaturum corporaliter esse contendunt, et bibiturum vinum, quod ex illo tempore usque ad consummationem mundi non biberit. Nos autem audiamus panem, quem fregit Dominus, deditque discipulis suis, esse corpus Domini Salvatoris, ipso dicente ad eos : *Accipite, et comedite, hoc est corpus meum* ; et calicem illum esse de quo iterum locutus est : *Bibite ex hoc omnes ; hic est enim sanguis meus novi Testamenti, qui pro multis effundetur...* Si ergo panis qui de coelo descendit, corpus est Domini ; et vinum, quod discipulis dedit, sanguis illius est, novi Testamenti, qui pro multis effusus est in remissionem peccatorum : Judaicas fabulas repellamus, et ascendamus cum Domino coenaculum magnum, stratum atque mundatum, et accipiamus ab eo sursum calicem novi Testamenti ; ibique cum eo Pascha celebrantes, inebriemur ab eo VINO SOBRIETATIS : *non enim est regnum Dei cibus et potus, sed justitia et gaudium et pax in Spiritu Sancto* ; nec Moyses dedit nobis panem verum, sed Dominus Jesus, ipse conviva et convivium, ipse comedens et qui comeditur. **ILLIUS BIBIMUS SANGUINEM, ET SINE IPSO POTARE NON POSSUMUS**, et quotidie in sacrificiis ejus de genimine vitis verae... rubentia musta calcamus, et novum ex his vinum bibimus de regno Patris... Hunc panem et Jacob patriareba comedere cupiebat, dicens : *Si fuerit Dominus Deus mecum, et dederit mihi panem ad vescendum, et vestimentum ad operiendum* ; quotquot enim in Christo baptizamus, Christum induimus, et panem comedimus angelorum, et audimus Deum praedicantem : *Meus cibus est ut faciam voluntatem ejus*

« *qui me misit Patris, ut impleam opus ejus.* « **FACIAMUS IGITUR VOLUNTATEM EJUS, QUI « MISIT NOS PATRIS, UT IMPLEAMUS OPUS EJUS ; « ET CHRISTUS NOBISCUM BIBET IN REGNO « ECCLESIAE SANGUINEM SUUM.** »

3. En verba Origenis : « Non est regnum Dei « esca et potus his qui exhibuerunt se dignos pane « coelesti et pane angelorum et esca illa de qua « dicit Salvator : *Mea esca est ut faciam voluntatem ejus qui me misit et perficiam opus ejus.* « Quoniam autem in regno Dei manducabimus « et bibemus, ex multis locis Scripturarum est « demonstrare, praecipue ex eo quod scriptum « est : *Beatus qui manducaverit panem in regno « Dei.* Ergo implebitur in regno Dei hoc pascha, « et manducabit cum Jesus cum discipulis suis « et bibet... Quomodo autem dat Deus panem, « significat et Jacob dicens : *Si fuerit Dominus « meus mecum, et dederit mihi panem ad manducandum, et vestimentum ad vestiendum, omnia « quaecumque mihi, Domine, dederis, decimam « decimabo tibi.* Item scriptum est in evangelio « secundum Joannem : *Non Moyses dedit vobis « panem, sed Pater meus dat vobis panem de coelo « verum...* Nunc quidem nondum impletum [pascha], tunc autem impletum, cum nos praeparati fuerimus ad capiendum pascha plenum, quod venit ut impleat qui *non venit solvere legem, sed « adimplere* ; et nunc quidem implere quasi per speculum in aenigmate impletionis : *tunc autem facie in faciem implere, cum venerit quod perfectum est.* Si ergo et nos volumus panem benedictionis accipere ab Jesu, qui consuetus est eum dare, eamus in civitatem in domum cujusdam, ubi facit Jesus pascha cum discipulis suis, praeparantibus ipsum notis ipsius, et ascendamus ad superiorem partem domus magnam et stratam, et praeparatam, ubi accipiens a Patre calicem et gratias agens, dat eis qui eum ipso ascenderint, dicens : *Bibite, quia hic est sanguis meus novi testamenti, qui et bibitur et effunditur : bibitur quidem a discipulis, effunditur autem in remissionem peccatorum commissorum ab eis a quibus*

ronymus commentarium suum accepit¹.

Ceterum eo ipso quod interventus ille Christi, veluti potantis nobiscum spiritualiter in missa, exhibetur sub specie ac veluti imagine compotantis nobis in coenaculo, nescio annon suadeatur certe : esse ab Hieronymo et ab Origene creditum Christum bibisse de calice eucharistico cum concoenantibus sibi discipulis.

Nec dubitatione caret auctoritas Augustini ex libro *De doctrina christiana*, c. 3, n. 4 (P.L. 34, 37) : « Sacramento corporis sui PRAEGUSTATO significavit quod voluit » ; ubi fortasse pro « prae-gustato² » legendum est « per gustatum »

« bibitur et effunditur. Si autem quaeris quomodo etiam effunditur, discute cum hoc verbo etiam quod scriptum est : *Quoniam charitas Dei effusa est in cordibus nostris*. Si autem sanguis testamenti infusus est in corda nostra in remissionem peccatorum nostrorum, effuso eo potabili sanguine in corda nostra, remittuntur et delentur omnia quae gessimus ante peccata. Ipse autem qui, accepto calice, dicit : *Bibite ex hoc omnes, nobis bibentibus non dedit a nobis, sed BIBIT EUM NOBISCUM, CUM SIT IN SINGULIS IPSE : quoniam NON POSSUMUS SOLI ET SINE EO VEL MANDUCARE DE PANE ILLO, VEL BIBERE DE GENERATIONE ILLIUS VITIS VERAЕ*. Nec mireris quoniam ipse est panis, et manducat nobiscum panem ; ipse est et potus generationis de vite, et bibit nobiscum. Omnipotens est enim Verbum Dei, et diversis appellationibus nuncupatur, et innumerabilis est ipse secundum multitudinem virtutum, cum sit omnis virtus unus et ipse » (Origenes, *In Matthaeum*, juxta *seriem veteris interpretationis commentariorum Origenis in Matthaeum*, n. 86, P.G. 13, 1735-1737).

1. Ex comparatione inter Hieronymum et Origenem abunde claret, non esse intellegendum locum Hieronymi in illo sensu quem, post Suarezium (*De Eucharistia*, in 3 S. 81, 1, commentarius, n. 1), judicat Knabenbauer (loc. cit.) probabilem : « Comedit agnum [legalem] vel alios cibos, et se praebuit aliis comedendum. » Ceterum interpretationem suam Hieronymus suggerit ipse Origene consentaneam in suo *Commentario in Evangelium Matthaei* (l. 4, c. 26, P.L. 26, 196) : « ...Cum, inquam, creditur [Judaei] in Deum Patrem, et adduxerit eos Pater ad Filium, tunc de vino eorum bibit Dominus, et in similitudinem Joseph regnans in Aegypto, inebriabitur cum fratribus suis. » Similem interpretationem invenies, et Ecclesiae tempora et aevum coelestis aulae complectentem, apud Nazianzenum, *Or. 45 in Sanctum Pascha*, c. 23 (P.G. 36, 656). Pariter S. Ambrosius in libro *De Mysteriis*, 57 (P.L. 16, 408), agens de eucharistia, scripserat : « Illud

(intellege : discipulorum coenantium). At alio loco videtur sanctus Doctor aliquid ad rem habere, cum super illud *Psalmi 68*²² *Dederunt in escam meam fel*, sic perorat :

« Non ipsum quod dederunt esca erat, potus enim erat ; sed in escam dederunt : quia jam Dominus escam acceperat, et in ipsam injectum est fel. ACCEPERAT AUTEM IPSE ESCAM SUAIVEM, quando pascha manducavit cum discipulis suis : ibi SACRAMENTUM SUI CORPORIS demonstravit. In hanc escam tam suavam, tam dulcem unitatis Christi, quam commendat Apostolus, dicens : *Quia unus panis, unum corpus multi sumus*, in hanc escam

« autem non dubium, quod IN NOBIS IPSE MANDUCAT ET BIBIT. » Transivit autem ista expositio ad alios nonnullos scriptores ecclesiasticos, ut auctorem (latinum) *Operis imperfecti in Matthaeum*, hom. 47, inter opera Chrysostomi, P.G. 56, 899 ; Paschasium Radbertum, *Expositio in Matthaeum*, l. 12, P.L. 120, 895-896, *Lib. de corpore et sanguine Domini*, c. 21, n. 2, col. 1331, et *Epist. ad Frudegardum*, col. 1358-1359 ; Brunonem Astensem, *Commentarius in Matthaeum*, pars. 4, P.L. 165, 291. Nec mirum quod tandem scripsit Honorius Augustodunensis : « Christus verus sacerdos secundum ordinem Melchisedech, qui corpus suum in utero virginis formaverat, solus etiam per quemlibet catholicum sacerdotem hoc ipsum consecrat, et IPSE SOLUS IN SUIS MEMBRIS PERCIPIIT ; et ipse hoc etiam solus suis porrigit, qui in omnibus electis consummatus coelos ascendit. Ergo dum nullus sacerdos nisi ipse Christus per ministerium sacerdotum corpus suum conficere probetur, non minus per flagitiosissimi... quam per sanctissimi ministerium hoc corpus conficitur, quod etiam a Nullo nisi a solo CHRISTO in suis percipitur » (*Eucharisticon*, c. 6, P.L. 172, 1253).

2. Quam lectionem testatur editor benedictinus (P.L. 34, 37) perpaucis exhiberi codicibus : aliis quidem optima notae quinque (quibus concordant Eugippii *Excerpta ex operibus sancti Augustini*, juxta recensionem Pii Knoell, Vindobonae 1885, excerpt. 253, p. 822) referentibus « per gustatum », tribus vero aliis « per gustum ». Et re quidem vera, si attendatur series sententiarum enumerantium signa varia, quibus ad hominum sensus (odoratum, gustum, tactum et auditum) manifestavit Dominus sua consilia, jam, vereor, minus probabilis existimabitur tenor ille editae lectionis. — Notatu interea dignum est, quod Knabenbauer (loc. cit.), excepto Chrysostomo, non putat ullam favere coenationi dominicae auctoritatem Patrum, nisi Augustini et Hieronymi ; quarum utramque certe nos in dubium revocamus.

« suavem quis est qui dat fel, nisi contra-
 « dictores evangelii, tanquam illi persecu-
 « tores Christi... Quod ergo fecerunt Ju-
 « daei, ut in escam quam jam acceperat
 « darent bibendum illum amarum potum,
 « hoc faciunt qui male vivendo scandalum
 « inferunt Ecclesiae; hoc faciunt haeretici
 « amaricantes. » Suo more Augustinus
 rem eucharistia significatam et effectam,
 unitatem dico Ecclesiae, prae oculis habet
 potissimum; at non divulsam illam a re
 contenta et significante, corpus dico Chris-
 ti: siquidem appellat ad coenationem
 quamdam cum discipulis factam, eamque
 paschalem, in qua sacramentum dominici
 corporis sit confectum. Hanc porro coenam,
 hanc escam suavem tenet Augustinus a
 Domino esse sumptam prius quam, sae-
 ventibus Judaeis, crux conscenderetur.

Medio postea aevo Rabanus Mau-
 rus (*In Ruth*, 3⁷. P.L. 108, 1212-1213)
 explicite adserit participem Dominum in
 coena fuisse traditi discipulis corporis
 et sanguinis: « *Cumque comedisset Booz*
 « *et bibisset, et factus esset hilarior, ivisset-*
 « *que ad dormiendum, juxta acervum mani-*
 « *pulorum venit abscondite, et discooperto*
 « *a pedibus ejus pallio se projecit. Comedit*
 « *Dominus noster et bibit, cum in coena*
 « *mystica corporis et sanguinis sui sacra-*
 « *menta apostolis suis tradidit; unde pueri*
 « *ejus, sicut scriptum est, communicave-*
 « *runt corpori et sanguini, et ipse similiter*
 « *participavit idem. Factus est hilarior,*
 « *quia certus erat de sua resurrectione et*
 « *nostra redemptione¹. »*

Paschasius etiam Radbertus ad
 coenam consecrati panis et calicis refert

1. Quam Rabani sententiam implicite vide-
 tur sequi Walafridus Strabus (*In Ruth* 3³.
 P.L. 113, 536), cui perperam posteriores tribue-
 runt verba Rabani. Cf. *In Levit.* 8¹⁴ et 2⁴. P.L.
 113, 321-322, ubi sequitur Hesychium, de quo
 supra.

2. Potuit etiam Honorius Augustodu-
 nensis calculum suum addere his verbis:
 « Corpus Christi comedit Corpus Christi » (*Eu-*
charisticon, c. 4, P.L. 172, 1252). Nisi tamen
 intricato suo stylo forte voluerit e converso
 Christum perhibere ab Ecclesia manducatum:
 qui sensus non negandus est contextui magis
 cohaerere.

3. Adeo suae sententiae securus, ut vix tanti

illud Domini: *Desiderio desideravi hoc*
pascha manducare vobiscum (*In Matthae-*
um, l. 12. P.L. 120, 893).

Rupertus autem Tuitiensis verba
 Hilarii superius recitata refert approbans
 (*De gloria et honore Filii hominis*, l. 10.
 P.L. 168, 1544)².

Ex tam densissima autem silva scripto-
 rum veterum vel mediaevalium, unus mihi
 occurrit contradicens Petrus Picta-
 viensis, ejus haec verba: « Nunquam
 « sacramentaliter accepit, sed manibus;
 « ad sumendum sacramentaliter, discipulis
 « dedit; et ideo dicitur sacramentaliter
 « accepisse, quia in manibus ad dandum,
 « non in ore ad manducandum » (*Senten-*
tiarum lib. 5, c. 13. P.L. 211, 1254). Hoc
 autem uno, quem noverim, excepto, omnes
 scholarum principes, ut Alensis (*Summa*,
 pars 4, q. 44, art. 1, mbr. 1), Albertus
 M. (4 D. 12, 15), S. Bonaventura (4 D.
 9, 1, 4), S. Thomas (3 S. 81, 1) ceterique
 omnes, ni fallor, quotquot scholastici de
 hoc argumento egerunt, veteribus simpli-
 citer resonuerunt. Quare suo tempore scri-
 bebatur non immerito Vasquez³: « Omnes
 « catholici, quos ego legerim, plane con-
 « veniunt. Et quamvis S. Doctor dicat
 « aliquos oppositum sensisse⁴; tamen qui
 « illi fuerint, non memorat. Nostro autem
 « saeculo fuit Lutherus⁵, libro *De abro-*
 « *ganda missa privata* » (*In 3 S. disp.* 216,
 n. 81 sq.).

Scriptoribus vero ecclesiasticis et Pa-
 tribus concinere liturgiae et Coptarum et
 Syrorum et Armenorum et Nestorianorum
 seu Chaldaeorum.

Coptae enim in tribus suis copticis

putaverit ullam proferre veterum auctori-
 tem.

4. Idem dicunt Alensis, Albertus M.,
 Bonaventura, locis citatis, et Petrus de
 Tarentasia (4 D. 11, 2, 6, 2): qui nec ipsi
 contradictores nominant.

5. Dignus sane erat iste, cum everteret domi-
 nicum coenae sacrificium, qui everteret etiam
 participationem dominicam sacrificii (cf. infra).
 Post Lutherum alter quidam protestans, no-
 mine Joannes Faëns (cujus meminit Le
 Brun, *Explic. de la messe*, t. 3, p. 546), integrum
 quemdam tractatum de hac re, in partem ne-
 gantem, edidit, quem inscripsit, *Christus in-*
coenatus: repugnantibus adhuc catholicis.

anaphoris, quae nuncupantur *S. Basilii*, *S. Gregorii* et *S. Cyrilli* (B. 177), necnon in graeca¹ illa quae nuncupatur *S. Basilii*, commemorant *praegustatum* a Domino calicem sanguinis (R. 1, 15 ; 31 ; 47 ; 67).

Syri non potationem sed *manducationem* eucharistiae commemorant in *Liturgia Jacobi Edesseni* (VI–VII s.): « fregit, edit » (R. 2, 373); in *Liturgia Dioscori episcopi insulae Kardu* (XIII s., cf. B. LVIII) : « fregit, deditque turbae duodecim suorum, postquam ipse communicaavit » (R. 2, 495); in *Liturgia Ignatii* [sive *Joannis*] *Bar Ma'dani* (XIII s., cf. B. *ibid.*) : « fregit, comedit » (R. 2, 514). *Potationem* vero, non *manducationem*, recolunt iidem in vetusta sua liturgia quae insignitur nomine *S. Basilii* : « gustavit et divisit discipulis suis » (R. 2, 552). Utramque tandem *et manducationem et potationem*, in *Liturgia S. Lucae vel Duodecim Apostolorum* (cujus antiquitatem videas commendatam a R. 2, X) : « fregit et comedit », « cum gustasset, dedit » (R. 2, 171).

Ab Armenis, cum catholicis tum schismaticis (quanquam longe abhinc divisis inter se quoad usum librorum liturgicorum), Dominus bibisse dicitur : « bibit, dedit » (Le Brun, op. cit., t. 3, p. 203 ; Max. Saxon. *Missa Armenica*, p. 34 ; B. 437).

A Nestorianis seu Chaldaeis, in *Liturgia Nestorii* dicitur et manducasse et bibisse : « fregit et comedit », « bibit deditque » (R. 2, 629 ; Max. Saxon. *Missa Chaldaica*, p. 32).

Quod si prae manibus nullum ejusdem styli exemplar habetur ex liturgia Graecorum, tamen notandum est ex Graecorum liturgiis derivatas esse et liturgias Armenorum (cf. Le Brun, op. cit., t. 3, p. 42 ; Max. Saxon. *Missa Armenica*, p. VI), et Syriacam *Liturgiam S. Basilii* (cf. B. LVIII).

Longe autem illis liturgiis omnibus vide-

tur esse antiquior anaphora aegyptiaca quam ex Crum Papyris edidit, cooperante P. de Puniel, Dom Cabrol (in D. A. C. 2, 1882-1893), ubi legitur (col. 1892) : « acceptum calicem, postquam benedixit et bibit, dedit eis dicens » etc. (λαβὼν ποτήριον καὶ εὐλόγησας καὶ πρὸν ἔδωκεν αὐτοῖς, εἰπὼν κτλ.).

§ 2. Ratio intrinseca.

Tantam habentes superimpositam capitibus nostris nubem testium, oportet tandem quaeramus *cur* aut *quo pacto* Domino congruerit sumptio eucharistiae.

Congruentiae *causa* in promptu est, desumenda scilicet ex iis quae olim (Elucid. I) dicta sunt de participatione sacrificii in genere. Dictum est enim oblationi sacrificii accedere aliquam sacrificii consummationem, si oblator esset hostiae particeps. Et re quidem vera, pleraque ex sacrificiis, quibus in Lege praefigurabatur sacrificium Christi, hoc complemento gaudebant, atque prae ceteris sacrificium paschale. Alia, loco cibi, aspersionem habebant sanguinis, quemadmodum in altare, ita in populum sacrificio consentientem : ut in *Exodo* videmus a Moyse factum. Congruebat igitur ut Christus, perfectissimum sacrificium redemptionis offerens, antitypum ceterorum, ipse sacrificator perfectissimus unus, perageret omnia illa quibus et sacrificium compleri et impleri figuras contingeret². Quare voluit vesci hostia passionis, quam in sacramento constituerat offerens passionem. Dum igitur panem sanctificatum accepit, particeps factus est agni ad necem pro peccatis hominum traditi ; dum autem bibit ex calice, seipsum sacerdotem simul cum plebe adpersit cruore victimae. Nec dubium est quin haec mens fuerit, non solum eorum qui, ut Chrysostomus (loc. cit.) vel Euthymius (loc. cit.), parallelismo inter celebra-

1. Antiquiores, ut patet, apud Coptas sunt liturgiae graecae, cum praecesserint schismati monophysitico.

2. Hic igitur suum etiam habet locum principium invocatum a Concilio Toletano (A. D.

681, c. 5) in praeciipienda sacerdoti celebranti communionem eucharistica : « Quale erit illud « sacrificium, cujus nec ipse sacrificans particeps esse cognoscitur ? »

tionem Veteris Testamenti in *Exodo* et Novi in coena subnectunt Christi potationem (quam Hesychius, loc. cit., aspersionem vocavit), sed illorum potissimum qui intellegunt Christum ipsum idem pascha quod passus est manducasse.

Sed haec cum sit assignata causa coenationis, inquirens jam *quo pacto* potuerit in Christo habere locum ista sacrificii participatio. Nam cum tota vergat in communionem offerentis ad rem oblatam, videtur ab illo sacrificio removenda, ubi idem est offerens et oblatum. Quid enim insulsius cogitari potest quam communio Christi ut sacerdotis ad seipsum ut victimam : cum unio sit diversorum, nulla autem sit diversitas inter Christum hoc et illo munere fungentem, sed ipsa Dei Verbi perfectissima unitas ? Quare dixerunt quidam recentiores esse Christi coenationem sacramentalem, habito respectu ad principia dogmatica, incogitabilem (Berning, op. cit., p. 87¹, post Schegg, allegatum *ibid.*). Sed non oportet esse incogitabile illud quod ab universitate nostrorum doctorum est cogitatum, et ab ipsa Ecclesia, tam multis linguis, infra actionem, commemoratur. Quare rectius dixerimus, secuti sanctum Thomam (4 D. 11, 3, 1, 3^m) : quanquam EFFICI quidem nulla potuerit inter sacerdotem et victimam unio, tamen potuisse in Christo sumpcionem sacramenti habere vim SIGNIFICATIVAM. Et hoc quidem multipliciter, juxta disputata supra (Elucid. I) de participatione sacrificiorum in genere.

Primo quidem, habuit significationem anagogicam, sive attenditur Christus ut

individua persona, sive attenditur ut caput generis humani.

Secundum priorem considerationem, Christus quatenus est datus Deo in hostiam, factus est, ut olim diximus, agnus Dei et panis Dei, seu Dei ipsius ferculum atque esca : res scilicet divina ac coelestis. Dum autem assidens conviva Dei, suscipit veluti de mensa Dei sacras dapes, pignora coelestium honorum, significavit profecto futuram suam clarificationem : non ut cujus potiendae jus nullum sibi competeret nisi coenaret ; sed ut coenatione subarrhatam sibi divinitus anticipans². Quare opportune Christus, facta coena, incipit orare, dicens : *Pater, venit hora : clarifica Filium tuum (Joan. 17¹)*.

Secundum alteram autem considerationem, ut caput generis humani, coenatus Christus significavit apertum nobis, membris suis, aditum ad bona Dei : quam vocat Irenaeus (loc. cit.) apertionem haereditatis. Quare opportune rursus in sua sacerdotali prece dicit : *Pater, quos dedisti mihi, volo ut ubi sum ego, et illi sint mecum : ut videant claritatem meam quam dedisti mihi (Joan. 17²⁴)* : concilians scilicet suis omnibus fructum communionis suae ad hostiam, quae est gloria, diffundenda ex capite in membra.

Secundo significationem habuit coenatio Christi pertinentem ad praesentis vitae sanctificationem, et hanc rursus dupliciter, titulo scilicet et individuali et capitali.

Titulo primum individuali, nam Christus interim ipsa manducatione epuli sacri demonstrabatur sanctificatus ; non quod ei nova sanctitas accresceret, sed quod titulo sanctitatis novo veluti augebatur,

1. « Freilich wird ja von einigen behauptet mit « Berufung auf den Aquinaten, dass der Herr « sein eigenes Fleisch und Blut unter den sakramentalen Gestalten genossen habe... Aus « dogmatischen [Gründen] ist [diese Meinung] « zurückzuweisen, da sie, wie Schegg richtig « sagt, mit der Idee der Kommunion offenbar « in Widerspruch steht. Das heilige Mahl « schliesst seinem Zweck und Wesen nach den « Selbstgenuss des Spenders aus. » Cf. *ibid.*, p. 241 : « ...eine exegetisch und dogmatisch « schwer oder gar nicht zu erklärende Annahme. »

2. Illuc intendens, credo, sanctus Thomas (3 S. 81, 1, 3^m) dicit delectationem esse obortam Christo ex coenatione : prius quidem inserta corpori articuli ipsa sententia Rabani, cui istud modo recitatum proxime cohaeret : « Fac- « tus est hilarior, quia certus erat de sua resur- « rectione. » Est quippe eucharistia sacramentum eschatologicum, ut abunde in tertio nostro libro constabit. Quare aut digne sumens, ebibis gloriam tuam, aut indigne, iudicium. Ebibebat Christus Dei retributionem venturam, gaudia regni.

dum saginatus ipse carne victimae Deo sacrae, intellegebatur sanctimonia illa repletus quam vehit secum hostia, tractam ex suo ad Deum, cui delata est, accessu.

Deinde titulo capitali, sacerdos et liturgus noster sanctificationem praedictam nobis comparabat, quasi derivandam ex capite ad membra, quibus sub Christo et in Christo competeret ex participatione divini convivii haurire sanctitatem.

Tertio. Ad capitalis Christi influxus intelligentiam confert tandem haec ultima dominicae coenationis significatio, eo spectans quod ipse Dei Filius concoenans nobis, ac vicissim nos sibi adsciscens per omnia saecula concoenatores, ostendebat, unam Dei domum, familiam, sobolem nos esse cum ipso, qui cum ipso Dei panem manducaremus. Quem cognationis effectum, non significabat tantum, sed etiam, quatenus penes nos attenditur, significando inducebat, sicque, conviva cum esset ipse principalis ac naturalis sui Patris, nos adscititios commensales trahebat secum in partem boni omnis circa ipsummet per coenam designati. Non enim coadunatio nostra cum *Christo convivio* (per sumptionem corporis aut sanguinis Christi) est spectanda seorsim a coadunatione nostra cum *Christo conviva*¹ (per concoenationem cum Christo eucharistiam praelibante); sed coenatio Christi, sicut nostram dedicabat, sic et vegetat. Non incorporamur quidem Christo nisi percepta aliquantulum carne Christi (ut infra, in libro tertio, constabit) : sed nec percipimus carnem Christi vitaliter nisi Christo incorporati². Quod testati sunt Patres et Doctores modo recitati (Cyprian., Orig.,

Hieron., Ambr., Honor. Augustod., etc.) : juxta quos non possumus soli bibere de calice aut panem comedere, sed oportet ut sub Christo et in Christo et cum Christo sumamus, concoenante nobis et per nos in Ecclesia, ubi simul idem est et convivium nobis, et per nos atque in nobis conviva. Adeoque necesse fuit non solum ut daret nobis cibum quo vivificaremur, sed ut ipse in coena acciperet prior, cui competebat virtutem coenandi nobis elargiri. Nec sane mirum est quod panem filiorum non potuimus comedere nisi initiati per illum qui est Dei Filius, cujus solius est saturari de mensa Patris. Manducans igitur et bibens Christus, nos initiabat eucharisticae mensae, nil sibi recipiens, sed profundens in nos ut actum ita fructum manducationis.

Et illinc est quod VERIFICATUR in nobis per sacramenti EFFICACIAM significatio sanctitatis epulo sacrificali importata. Quia scilicet in Christo, capite nostro, significatio ista erat adeo vera, ut per identitatis unitatem esset in sumente ipsa sanctitas hostiae, sicut in hostia sanctitas ipsa Dei; inde est quod in nobis, Christi membris, veritas significationis participatur. Penes nos autem importat veritas efficaciam; siquidem nequit sanctitas demonstrari in nobis vere, qua ante caruimus, nisi ingeneretur. Ex perfecta igitur in Christo significationis veritate manat apud nos efficacia sacramenti; sicque ab unigenito ad fratres, ex capite ad membra diffluit secundum evangelii promissum gratia et veritas. Quae omnia Christus orans uno verbo comprehendebat : *Pro eis sanctifico meipsum, ut sint et ipsi sanctificati in veritate.* Sanctitatem sacrificii mihi vix

1. In quantum conviva, conglutinabat sibi nos effectos unius secum sanguinis et carnis, non solum eo modo quo contribules et convictores solent, in Oriente praesertim (cf. Wellhausen, *Skizzen und Vorarbeiten*, p. 122), inspicere ut una individua massa, seu plasma singulare, sed etiam modo specialiore illo quo participes epuli sacrificalis intelleguntur in unam Dei familiam coalescere et veluti in unum divinum genus redigi (cf. Elucid. I). In quantum convivium autem nostrum, seu cibus, incorporat nos sibi eo modo qui perpendetur infra (Elucid. XXXVI).

2. Quemadmodum observant philosophi in animantibus non advenire animam, nisi adsit ultima dispositio ad formam, nec ultimam dispositionem adesse, nisi insit forma seu anima; sic neque hunc cibum quis salubriter manducat, nisi habeat vitalem intussuscipiendi vim, quam interea non habet, nisi manducato aliquantulum cibo (cf. infra, Elucid. XLIX). Nec mirum si valet analogia, cum sit caro Christi veluti nostrae animae anima, vitale scilicet principium totius massae redemptae ac reparatae (cf. infra, Elucid. XXXVI).

non acquirere, quam ipsis largiar coenae meae consortibus.

Huic loco specialiter accommodari possunt quae scripsit Rufinus Aquilejensis generaliter : « Benedictiones erunt
« super caput Joseph, et super verticem
« eorum quibus praefuit fratrum. Com-
« petenter omnes istae benedictiones supra
« caput Christi positae dicuntur, a cujus
« capite veniunt etiam ad verticem eorum
« quibus ipse praest. Nec alia causa est,
« quod omnes istae benedictiones in carne
« natus accepit, nisi ut eas in semetipsum...
« a Patre diffusas, ipse rursus transfun-
« deret ad credentes ; et mediator Dei
« atque hominum effectus, benedictiones,
« quas pro infirmitate sui suscipere jam
« humana natura [non] poterat, ipso me-
« diante et PRAELIBANTE eas ac TRANS-
« FUNDENTE, susciperet, sicut et ipse dicit :
« *Quia ego sanctifico me pro his* » (*De bene-
dictionibus patriarcharum*, l. 2, bened. Jos.,
n. 2. P.L. 21, 331). Benedictio autem om-
nium praecipua, nonne est sacra illa εὐλογία,
qua praelibata Christus nos donavit par-
ticipanda ?

Ex dictis apparet quam perverse sit argumentatus Petrus Pictaviensis, scribens (loc. cit.) : « Ubi veritas est, non
« est necessarium sacramentum. Sed Chris-
« tus veritas manens in se erat, nec propter
« sumptionem uniretur sibi, cum ipse esset
« ille cui uniri debemus. Ergo non indige-
« bat tali sumptione, nec etiam poterat
« sumere. » Immo quanquam non fuit
Christo necessarium, fuit tamen necessarium nobis ut Christus sumeret, et pro tanto Christo ipsi congruum : cui nihil

1. « De spiritali [manducatione] quidam dicunt quod sic [manducavit]. Dicunt enim quod fuit ibi unio per actum amoris, et effectus fuit non in se, sed in membris : ut sicut Christus non sibi meruit, sed nobis, sic virtute illius manducationis meruit ut membra corporis sui magis unirentur sibi. » [Sed] « si istud verum esset, tunc haberet effectum in non manducante et in dormiente » (Bonaventura, 4 D. 9, 1, 4). Idem fere legitur apud Alensem (*Summa*, pars 4, q. 44, art. 1, mbr. 1. Ed. 1482, tom. 3). Sed male objiciunt. Praeterquam enim non agitur de merito (« meruit »), sed de influxu causali, nec de gradu majore nostrae conjunctionis (« magis »), sed de radicali posse, minime sequitur interea fore ut effectus gratiae

magis competat, quam ut unctus nos ungat sanctitate divina.

Restat dirimenda quaestio quam movebant veteres scholastici, utrum sumptio eucharistiae in Christo possit dici sacramentalis ac spiritalis, necne. Aliter aliis reponentibus, nobis praepellet solutio sancti Thomae, contra sanctum Bonaventuram¹, tenentis affirmativam (3 S. 81, 1, 3^m ; 4 D. 11, 3. 1, 4^m). Sumpsit scilicet Christus sacramentaliter, quia non solum sumpsit id quod est in se sacramentum, sed etiam sumpsit per modum sacramenti, id est ad significandum². Sumpsit autem spiritaliter, quia in sacramentaliter suscipiente, hoc est suscipere spiritaliter, quod est suscipere mente signo congrua, id est non fide. Non autem fide Christus suscepit, quasi dissentiens intus ab eo quod foris significabatur, sed interne mens ejus atque spiritus congruebat significato externo. Quod autem nullus ei accevit effectus, hoc non inefficaciae ritus est adscribendum, sed conditioni subjecti, quod ideo fuit incapax augmenti, quia erat in summo, et ideo ex cibo nil lucratus est, quia erat ipse cibus atque luerum. Ubi, ut diximus, summa et perfectissima illius ritualis significationis veritas deprehenditur, simul atque fontalis respectu nostrae participationis efficacia.

Hae nobis visa sunt necessario dicenda de prima illa communionem Christi Servatoris, quae ultima fuit, expletur autem nunc in coelis, pasto Filio Dei secundum totam suam humanitatem et in omnibus suis membris gloria quam habet a Patre propriam quasi Unigeniti.

haberetur « in non manducante et in dormiente » : immo non habetur nisi in consociante se per manducationem sive corporalem sive spiritali Christum manducanti. Quanquam enim coenatio Christi se habet respectu nostrae sanctificationis eucharisticae per modum causae principalis, non tollit tamen causam proximam, quae est nostra coenatio.

2. Sic procedente objectione : « Hoc sacramentum non sumpsit, quia in vanum accepisset », sic respondet S. Thomas : « Illa « manducatio non efficiebat in ipso spiritali refectioem, sed significabat : nullus enim adeo « perfecte in ipso reficitur sicut ipsemet » (4 D. 11, 3, 1, 3^m).

Elucidatio XII.

Oblatum in coena et redditum in passione sacrificium Christi consummationem aliquam accepit in resurrectione et ascensione, perseveratque in aeternum. ut constat ex Scriptura, Patribus et ratione theologica.

CAPUT V.

DE CONTINUATIONE COELESTI SACRIFICII CHRISTI.

Postquam Christus doloribus saturatus obiit, finemne accepit sacrificium dominicum, an continuatum est aliquo modo? Sane in genere oblationis aut immolationis accrescere nihil potuit: sufficienter est oblatum per manus Christi, sufficienter est immolatum per manus Judaeorum pretium mundi, corpus nostri Redemptoris; nec locus est ampliori sacerdotis litationi aut victimationi hostiae. At sacrificio etiam integre peracto nonne potest ut olim (Elucid. I) disputavimus, accedere ex parte Dei aliqua perfectio hostiam consummans ut talem, addensque proinde humanae operae cumulum divinae susceptionis? Porro hujusmodi complemento non caruit sacrificium Christi, sed aeternaliter gaudet, consummatum resurrectione gloriosa atque ascensione in coelum, ubi vivit perennis hostia. Quod nunc est ostendendum ex triplici Christi consideratione:

Primo, ut hostiae;

Secundo, ut altaris;

Tertio, ut intercessoris.

1. Quocirca juvat considerare illud quod notavit C. H. Huyghe, in *Hebr.* 8⁵ (op. cit., p. 166): « Ibi [i. e. in Sanctis Sanctorum] non « mactabatur sacrificium, sed, MACTATIONE « PRAEMISSA, OFFEREBATUR sanguis. Sic Paulus, « de Christo Pontifice loquens, mactationem sacrificii praesupponit (7²⁷, 9^{12, 14, 25-27}, 10^{12, 14}). « Habetur utique discrepantia, quod RITUS « OBLATIONIS sanguinis in *sanctuario* ad formam sacrificii pertinebat, quod de OBLATIONE « sacrificii Christi in *coelo*, asseri non potest; « haec autem discrepantia in epistola nostra... « innuitur... ubi mors Christi θυσία et προσφορά « vocatur. Unde oblatio quae a Christo Pontifice

§ 1. De Christo ut hostia coelesti.

SECTIO I. — TESTIMONIUM SCRIPTURAE.

I. — In *Epistola ad Hebraeos* 9¹⁻²⁴, sacerdotium Christi extollitur super sacerdotium aaronicum ex comparatione inter annuam pontificis in Sancta Sanctorum ingressionem et introitum Christi in gloriam suam. Quemadmodum scilicet pontifex sanguinem sacrificii trans priores tabernaculi aedes portabat secum in interiores, sic Christus per statum illum passibilem ac corruptibilem suae humanitatis (in quo obtulit seipsum Deo immolandum) transiens in conditionem carnis coelesti gloria sanctificatae, sacrificii sui hostiam coram Deo praesentavit. Exindeque factum est ut Christus, quanquam semel (9²⁵⁻²⁸, 10¹¹⁻¹⁴, 7²⁷) oblatus in sacrificium olim, tamen rationem habeat aeternam doni, muneris, ac piaculi, objecti divino conspectui semper (8³, 9²⁴)¹. In quantum autem ipse se hostiam Deo exhibet, competit ei esse et mediatorem et intercessorem,

« fit in coelo, non tantum mactationem, sed « integram sacrificeationem praesupponit.» Hoc ultimum est verissime dictum; sed inde fluunt duo consectaria. 1° Si « ritus oblationis » praecessit non minus quam mactatio, ubinam locum habuit, nisi in coena? 2° Si oblatio in coelis non pertinuit ad sacrificeationem constituendam, unde jam illi inest momentum tantum, tam grandibus verbis ab Apostolo exaggeratum, nisi perlatione atque invectione hostiae in coelicas aedes constituatur divina illa acceptatio atque assumptio, qua consummatur sacrificium et ad perfectum adducitur? Ceterum circa ritum ipsam *Levitici* vide infra, p. 179.

seu sacerdotem, assidue nos repropitiantem Deo (*ibid.*). Quo in utroque munere et hostiae et sacerdotis non perseveraret, nisi, postquam mortuus est, morte victa maneret in aeternum vivens (7²⁴⁻²⁵).

II. — In *Apocalypsi* autem : 1°) Christus describitur nunc in coelo stans coram Patre in habitu victimae (5⁶; cf. 5⁹, 5¹²), simulque constituens homines Deo sacerdotes (5¹⁰; cf. 1⁵⁻⁶); 2°) altare adstruitur ante thronum Dei (6⁹; 8³⁻⁵; cf. 11¹, 14¹⁸), altare quidem vivum et loquens¹ (16⁷; cf. 9¹³); 3°) templumque coeleste circumspicitur (11¹⁹, 14¹⁷, 15⁵; cf. 11¹, 14¹⁵, 15⁶⁻⁸, 16¹, 16¹³); 4°) diserteque adseritur in Jerusalem nova, quae in locum Ecclesiae militantis sit successura, nullum fore templum aut lucernam praeter Deum et Agnum (21²²⁻²³).

Quibus sacrificialibus notis atque metaphoris cultus quidam signatur coelestis atque perennis, consistens in exhibitione ipsius Christi coram Deo, tanquam olim occisi, manentisque inde quadam immolantia proprietate perenniter insigniti in laudem Dei et clarificationem sanctorum.

SECTIO II. — TESTIMONIA PATRUM.

Jam vidimus apud Patres coenam concatenatam passioni; nunc videamus utramque et passionem et coenam colligatam resurrectioni, ascensioni atque gloriae coelesti: ut sacrificium, semel transactum olim, perseveret aeternaliter consummatum in coelis.

ARTICULUS I. — DE CONNEXIONE SACRIFICII CUM RESURRECTIONE.

Connexio illa dupliciter potest illustrari: 1°) directe, ex parte hostiae ipsius, 2°) indirecte, ex parte sacerdotis.

MEMBRUM I. DE HOSTIA PER RESURRECTIONEM PERFECTA.

Apparet *primo* mens Patrum, dum exponunt Pascha novum. Antitypum enim judaici sacrificii paschalis non reponunt

in coena aut passione tantum, sed adjecta resurrectione.

Sic S. Joannes Chrysostomus, explicans cur in paschate figurali Judaei non nisi aenigmaticè perspexerint pascha verum, hujus elementa persequitur numero tria: coenam, passionem, et resurrectionem cum ascensione atque adeptione bonorum coelestium nobis communicandorum. Tria illa igitur unum nobis sacrificium perfectum integrant, antitypum sacrificii paschalis. « Pascha in medium « afferamus, et vetus et novum: et scies « hujus excellentiam. Celebrabant enim « Pascha Judaei, sed *sicut in speculo et « in aenigmate*. Arcana autem haec mysteria Novi Testamenti ne in mentem « quidem illis unquam venerant, neque sciebant quanam essent quae « per illa [Veteris Testamenti] mysteria praenuntiarentur. Sed ovem videbant mactari, et sanguinem bruti, « et portas illo unctas: quod autem « Filius Dei incarnatus MACTANDUS ESSET, et orbem liberaturus universum, « DATURUSQUE et Graecis et barbaris sanguinem hunc DEGUSTANDUM, atque coelum aperturus omnibus, et coelestia « hominibus propositurus; quodque CARNEM SUAM CRUENTATAM DEDUCTURUS « ESSET SUPRA COELUM et coelum coeli et « omnes omnino supernos angelorum, archangelorum, aliarumque virtutum exercitus, atque COLLOCATURUS AD DEXTERAM PATRIS, in ipso throno regio sessuram, FULGENTEM GLORIA INENARRABILI: haec certe neque illorum neque aliorum hominum quisquam vel « praescivit, vel in mentem vocare potuit » (*In I Cor.* hom. 34, n. 2. P.G. 61, 288). Nemo non videt: haec tria, eucharistiae celebrationem, mortis cruentae perpassionem, gloriae coelestis consecutionem, esse a Chrysostomo proposita tanquam unius sacrificii paschalis adimpletionem unam consummatam.

Aliquid istiusmodi prae se fert quod Theophilus Alexandrinus in *Epi-*

1. Ἡχοῦσα τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος κτλ.

stula heortastica prima, ingressui Domini in coenaculum, continuat illico ingressum in Sancta Sanctorum, aeternae redemptionis sacrarium. Vult quippe nos, « ablato
« velamine verborum et facie revelata,
« intendere in festum transitorium divini
« Paschatis, clamantes ad Jesum : *Ubi*
« *vis paremus tibi comedere Pascha ?* Quan-
« do discipuli, ab ipso audientes oportere
« illud celebrare in coenaculo (ἐν ἀναγαιῶ),
« supra terrena negotia (ἄνω τῶν γεωδῆσ-
« τέρων) evecti sunt, in Sancta Sanctorum
« alacri mentis et animi cursu properantes ;
« ubi ipse Christus pro nobis ingressus est,
« atque ejus qui figuraliter munus summi
« sacerdotis exercebat, abrogavit jura,
« aeternam redemptionem nobis adeptus,
« atque apparens pro nobis ante conspec-
« tum Dei » (P.G. 65, 53-56)¹.

Apud nostros Occidentales, Beda sedulo cavet ne mysterio noctis paschalis putetur commemorari tantum resurrectione et coena. « Hujus SACRATISSIMAE NOCTIS
« AC REDEMPTIONIS NOSTRAE, quam colimus
« solemnitatis, jam olim est in antiquo
« Dei populo mystice designata... Redemptio
« populi illius [ex servitute Aegypti]
« spiritualis nostrae redemptionis, quae
« resurgente a mortuis Domino HAC NOCTE
« completa est, typum gessit. ...Veniens
« Agnus immaculatus dignatus est immolari
« pro nobis, dedit sanguinem suum
« nostrae salutis pretium ; qui, MORTE ad
« tempus suscepta, mortis imperium perpetuo
« damnavit ; ...Agnus qui nos suae
« CARNIS ET SANGUINIS LIBAMINE, ne pe-
« reamus, REFCIT... Sicuti ergo nocte hac
« immolato agno in Aegypto, signatis
« ejus sanguine domibus fidelium, comestis
« ejus carnibus, venit Dominus repente,
« et eos qui mysterii coelestis exsortes
« manebant puniens, e contra populum

« quem sacramentis salutaribus imbutum
« vidit, redemit : ita nimirum Dominus ac
« Redemptor noster CUM SUUM PRO NO-
« BIS CORPUS ET SANGUINEM HOSTIAM
« PATRI OBTULISSET, subvertit potentiam
« diaboli, et satellitum ejus (spirituum
« videlicet immundorum) audaciam com-
« minuit ; disjecit claustra inferni ; electos
« qui ibidem (quamvis in tranquillitatis
« sinu) tenebantur, eruit, et HAC IPSA
« NOCTE RESURGENS a mortuis ad coelestis
« regni gaudia reduxit ;... nec justos solum
« quos apud inferos invenit, abstulit,
« verum etiam eis quos adhuc in carne
« positos suos esse cognovit, necnon et
« nobis, quos in se credituros in fine
« temporum praevidit, remedium salutis
« MORTE SUA AC RESURRECTIONE procuravit.
« Nobis etiam, antequam crearemur,
« spiritali vitam ALIMONIAM QUAE
« RECREAREMUR SACRAVIT... Unde et ipsi
« merito nocte hac, redemptionis nostrae
« memores,... corpus sacrosanctum et pre-
« tiosum Agni nostri sanguinem, quo a
« peccatis redempti sumus, denuo Deo
« in profectum nostrae salutis immolamus » (*Homil.* lib. 2, 1. P.L. 94.138-139).
Vides quid complectatur Pascha Domini :
oblationem sui corporis et sanguinis in
eucharistia factam, mortem pro immolatione
susceptam, resurrectionem gloriae, non interim
omissa sacri libaminis refectio. Haec omnia
paschati judaico existimantur correspondere,
uniusque explere sacrificii figuralis mysterium.

Compendiose alibi eandem declarationem
antitypi adhibet : scilicet quod Dominus,
« tempore praefixo, desideratum
« pascha cum discipulis manducans, ita
« demum MANE ILLUCESCENTE mundis-
« sima SUI CORPORIS ET SANGUINIS MY-
« TERIA IN CRUCIS ALTARI CONSECRATA,
« quasi AZYMA TERRAE REPROMISSIONIS

1. Sermonem illum Theophili, utique involutiorem, non mihi videtur recte Cosmas Indicopleustes (*Topographia christiana*, lib. 10. P.G. 88, 417) exposuisse istis verbis : « Coenaculum domum esse ait [Cyrillus], ubi Christus Dominus praecursor pro nobis intravit (cujus typus erat summus ille sacerdos in tabernaculo Moysis), ut appareat pro nobis ante

« faciem Dei. » Non enim ait Theophilus coenaculum fuisse ipsum locum sacrosanctum ubi ingressus Jesus appareret pro nobis ante conspectum Dei ; sed ad talem locum se habuisse coenaculum ut imaginem, et celebrationi in coenaculo respondisse ut finem apparitionem hostiae in sacrario coeli.

« imbuendis fidelibus offerat [vel probabilius : afferat] » (In *Lucam* 22¹³. P. L. 92, 595)¹. Sensus enim apertus est : in paschatis legalis locum successisse eucharistiam, in coena tractatam, in cruce culmen adeptam veritatis suae sacrificalis, in resurrectionis tandem novitate redditam hominibus coelestem.

Copulare etiam passionem cum resurrectione in celebratione paschae nos admonet auctor compilationis *De officiis* dubie Bedae adscriptae : « Diem paschalis resurrectionis non solum pro eo celebramus quod in eodem a mortuis resurrexit, sed ETIAM PRO ALIIS SACRAMENTIS quae per eundem significantur. Quia enim, sicut dixit Apostolus, *mortuus est propter de-*

licta nostra et resurrexit propter justificationem nostram, transitus quidem de morte ad vitam in illa passione Domini et resurrectione sacratu est. Nam... a transitu (hebraeo verbo) pascha dicitur » (P. L. 94, 536)².

Sed magis *secundo* mens Patrum apparet in comparatione inter manipulum sexto decimo die mensis nisan solitum offerri Deo (*Levit.* 23¹⁰⁻¹⁴), primitias frugum terrae, et Christum in resurrectione sua eodem die deferentem Deo primitias nostri reparati generis³. Quam comparationem aliquando intertexunt comparationi agni paschalis.

Omissis aliis, Eutyechius C. P. audiat, in unum fasciculum colligans coenam,

1. Eadem leguntur apud Amalarium (*De ecclesiast. offic.*, l. 1, c. 12. P. L. 105, 1023); qui similia rursus habet (*ibid.*, c. 15, col. 1032) citanda infra (Elucid. XX). Conferas Albertum Magnum, citatum supra (Elucid. III).

2. Disputatum est inter doctos quid veteres christiani, in controversiis suis paschalibus, sub nomine paschae quotannis commemorandae proprie intellexerent : passionemne an resurrectionem, an forte coenam eucharisticam. Alii, ut Æmilius Schürer (in commentatione historica, quam edidit, sane cruditam *De controversiis paschalibus secundo p. Chr. n. saeculo exortis*. Lipsiae 1869, p. 8-10 et 65 sq.), opinati sunt coenam solam cum passione recoli. Alii ut Duchesne (*La question de la pâque au concile de Nicée*, in. R. D. Q. H. juillet 1880, p. 6-8; *Origines du culte chrétien*³, 238; *Histoire ancienne de l'Eglise*, t. 1, p. 286-287), cum passione solam resurrectionem. Utrunque in eo quod affirmatur verum habetur, dempta exclusione. Ut enim persuadent documenta utriusque partis conjuncta, non passio cum aut sola coena aut sola resurrectione commemoratur, sed cum utraque : adeo ut nostrum pascha sit proprie triduanum. Quod confirmat Hefele (*Hist. des Conc.*, tr. fr., 1907, t. 1, p. 146-148). Ex disputatis autem in hoc nostro capite videbis quid respondeas ad interpellationem Æmilii Schürer : « Si enim proprie [occidentales] memoriam resurrectionis Christi egissent, nequitiam explicari posset — neque quisquam adhuc explicavit — qua de causa hanc celebrationem pascha appellavissent » (p. 65). Immo ratio est in promptu : quia paschale Domini sacrificium, in coena sacerdotaliter oblatum, in passione cruenta peractum, in resurrectione divinitus consummatum, commemorabant ; in hoc quippe constat redemptio nostra, quae omnibus fatentibus (*ibid.*), celebrationis paschalis est argumentum et materia.

Haec quae scripseram, non immutanda arbi-

tror, post plecta ea quae habet Carolus Schmidt in Excursu 3 ad editionem *Epistolae Apostolorum*, seu *Gespräche Jesu mit seinen Jüngern nach der Auferstehung* etc., Leipzig, 1919 (T. u. U. 43). Postquam ille sententias omnes novissimas lustravit, quae interpretentur pascha christianorum primaevum sive de morte, sive de resurrectione, sive de coena commemoranda (p. 597-600), deinde addit : « Die sem Dissensus der Gelehrten wird unsere *Epistola* ein Ende bereiten » : nimirum ex eo quod in illo documento perantiquo (A. D. 160-170, *ibid.*, p. 402) inducatur Christus annum suorum discipulorum pascha edicens tanquam mortis suae commemorativum (*Epistola*, c. 15, [26], p. 52 : « Ihr aber feiert den Gedenktag meines Todes, das ist das Passah. » — Versionem gallicam *Epistolae* habes apud L. Guerrier, *Le testament en Galilée de N. S. J. C.*, P. O. 9, 177-232 : cf. p. 198). At cur conclusioni assentiri non possim (in quantum exclusiva est, p. 601 sq.) habes ex superius a me notatis compertum. Ex tribus paschae christianae elementis, nullum unquam exclusit reliqua. Tria unum sunt.

1. Quocirca citantur a Thomassino (*De Incarn.*, l. 10, c. 13) : Epiphanius, *Adv. haer.*, haer. 51, n. 31 ; Chrysostomus, *Homil. in Ascens. Christi*, n. 2 ; Cyrillus Alexandrinus *De adoratione in spiritu et veritate*, l. 17, et *In Joannem*, l. 4, c. 2 (P. G. 41, 945 ; 50, 445-446 ; 68, 1092-1096 ; 73, 568-569).

Addere licet eundem Cyrillum Al., *In Lucam* 22¹⁴. P. G. 72, 905-908, et *Glaphyr. in Numcr.* P. G. 69, 625 ; Hesychium, *In Levit.* 23⁹⁻¹⁴. P. G. 93, 1084-1085 ; Procopium Gaz., *In Levit.* 23⁵. P. G. 87, 775 ; Rupertum Tuitiensem, *In Levit.* l. 2, c. 36-37. P. L. 167, 824-825, et *De div. offic.*, l. 10, c. 12. P. L. 170, 277 ; sed praesertim Eutyechii sermonem quem referimus.

passionem et resurrectionem : « Hac sexta
 « decima incipiente, quae et dominica di-
 « citur, Dominus noster a mortuis re-
 « surgens, SEIPSUM LOCO MANIPULI DEO
 « PATRI OBTULIT PRO TOTIUS HUMANI GE-
 « NERIS SALUTE... Sicut autem a mor-
 « tuis resurgens, seque pro nobis Patri
 « offerens, manipuli typo finem imposuit,
 « sic apparet agni loco, quarta decima
 « incipiente die, seipsum sacrificasse MYS-
 « TICE ET PER PROLEPSIM, atque anti-
 « typo inseruisse. MYSTICUM igitur [h. e.
 « significativum seu symbolicum] INCHOA-
 « TIO et arrha EST PRAGMATICI [h. e.
 « significati atque realis]. Pragmaticum
 « vero consummatio est juxta illud : Non
 « comedam ex eo donec adimpleatur in
 « regno Patris mei : Quod in sancta ejus
 « resurrectione locum habuit : hoc est
 « enim regnum Dei... Quod vero res se
 « ita habet, ecce mystice et nos morimur
 « in baptismo sancto ; in martyrio autem
 « post illud, vel etiam sine martyrio,
 « pragmatice. Nec differt mystica nostra
 « mors a pragmatica, etsi consummatur
 « in pragmatica... NON IGITUR DIVIDUN-
 « TUR MYSTICA A PRAGMATICIS, ETSI IN
 « PRAGMATICIS CONSUMMANTUR. Ecclesia
 « igitur quartae decimae quoque diei
 « commemorationem facit in magna feria
 « quinta ; sicuti tunc peractum est a Do-
 « mino pascha mysticum, cum semet im-
 « molavit quarta decima die incipiente...
 « Quinta igitur feria Ecclesia celebrat
 « festum paschae mystici, qua feria Domi-

« nus seipsum mystice immolavit olim.
 « CONSUMMATIONEM vero et adimpletio-
 « nem MYSTICI festi in SANCTA RESURREC-
 « TIONE celebrat, quae incipiente sexta
 « decima die, et dominica tunc jam prae-
 « sente, facta est » (*De paschate et sacro-
 sancta eucharistia*, n. 4-5. P.G. 86bis, 2396-
 2397). His conjunge superiora : « ANTE
 « PASSIONEM PASCHA manducavit, MYSTI-
 « CUM scilicet : nam pascha absque passio-
 « ne¹ non fuisset appellatum. Mystice ergo
 « seipsum immolavit, cum suis manibus,
 « postquam coenaverat, panem accipiens,
 « gratias agens, ostendit ac fregit, antitypis
 « seipsum inserens » (*ibid.*, n. 2, col. 2393).
 Sic nimirum Eutyechius copulat passionem
 coenae, atque utrique resurrectionem, quasi
 ex tribus istis unus sacrificialis complexus
 exstiterit : inchoante coena, explente pas-
 sione, atque consummante resurrectione
 sacrificium. Inchoatio enim atque arrha
 fuit coena illius quod significabat ; passio
 hostiam absolvebat ; sacrificationi vero
 cumulum attulit resurrectio consummans
 pascham.

Tandem *tertio*, omni semota comparatio-
 ne aut figura, notant nonnunquam Patres,
 quam arcte resurrectio cohaeserit sacri-
 ficio Christi : ut per eam se reddens Deo
 Patri, conciliaret hostiae suae perfectionem
 quamdam immolatitiae dignitatis.

Id sonant verba Origenis : « Ne-
 « cessarium fuit Dominum et Salvatorem
 « meum, non solum inter homines nasci,
 « sed etiam ad inferna descendere, ut...

1. Cf. *ibid.*, n. 3, col. 2396 : « Fractio venerandi
 « panis necem significat, quare et Pascha deside-
 « rabile appellata est. » Eandem mendosam
 ac portentosam etymologiam, aliquantulum a Phi-
 lone (*Quis rerum divinarum heres sit*, § 40.
 Op. omn. ed. P. Wendland, 1898, t. 3, p. 42),
 ut notat T. Zahn (*Forschungen zur Geschichte
 des neutestamentlichen Kanons*, II Theil, 1883,
 p. 136), praeformatam, sed etiam ab Irenaeo
 (*Adv. Haer.* 4, 10, 1 ; cf. supra, Elucid. IV)
 implicite, ut mihi videtur, adhibitam, quan-
 quam exclusam deinde a Gregorio Nazian-
 zeno (*Or.* 45, n. 10. P.G. 36, 636), tradidit
 tamen postea Procopius (*In Exod.* 12².
 P.G. 87, 562). Quod si viri etiam Graeci tam
 insigniter errare potuerunt, quid mirum quod
 in eodem errore fuerunt Tertullianus (*Adv.
 Jud.*, 10. P.L. 2,630) alique, quos repre-

hendunt Hieronymus (*In Matth.* 26¹. P.L.
 26,190) et Augustinus (*In Joan.*, Tr. 54,
 l. P.L. 35, 1784-1785). Unde liquet perperam
 esse Augustino adscriptum sermonem qui inter
 editos a Michaele Denis septimus numeratur,
 ubi haec leguntur (P.L. 46,837) : « Pascha
 « hebraeus sermo est, quod interpretatur transi-
 « tus ; graece autem paschin, pati ; latine pas-
 « cha, pascere, ut dici solet : pascam amicos. »
 Interim notandum est, auctorem illius sermonis
 etiam invexisse in paschatis christiani fines,
 simul cum passione (« paschin »), et coenam
 (« pascam ») et resurrectionem (« transitum »).
 Lege integrum locum. Post Hieronymum et
 Augustinum rursus ventilat inter mediaevales
 commenta istiusmodi auctor libelli *De officiis*
 Bedae adscripti (loc. cit.).

« inde regressus, opere consummato, ascenderet ad Patrem, ibique plenius
 « apud altare illud coeleste purificaretur,
 « ut carnis nostrae pignus, quod secum
 « evexerat, perpetua puritate donaret.
 « Hic ergo est verus dies propitiationis,
 « cum propitiatus est Deus hominibus »
 (*In Leviticum*, hom. 9, n. 5. P.G. 12, 514). Puritas illa est, qua caro Christi, omni similitudine peccati exuta, in incorruptibilitatem et immortalitatem transiit divinam. Haec demum divinae conditionis adeptio fuit ultima et consummata hostiae sanctificatio.

Eodem pertinet illud Damasceni (*In dominicum pascha*. P.G. 96, 841) : « Sal-
 « vator meus, atque VIVA, NEC JAM MAC-
 « TABILIS, VICTIMA ! dum TEIPSUM ut Deus
 « sponte OFFERS PATRI, suscitasti omnige-
 « num Adam, SURGENS E SEPULCHRO. »

Rursus pertinet eodem Augustini istud : « Accepit abs te quod offerret pro te ;
 « quomodo accipit sacerdos a te quod pro
 « te offerat, quando vis placare Deum pro
 « peccatis tuis. Jam factum est, ita factum
 « est. Sacerdos noster a nobis accepit
 « quod pro nobis offerret : accepit enim
 « a nobis carnem : in ipsa carne victima
 « factus est, holocaustum factus est, sa-
 « crificium factus est. IN PASSIONE SA-
 « CRIFICIUM FACTUS EST : IN RESURREC-
 « TIONE INNOXAVIT ILLUD QUOD OCCISUM
 « EST, et tanquam primitias tuas DEDIT
 « DEO, et ait tibi : consecrata sunt jam
 « omnia tua, quando tales primitiae datae
 « sunt de te Deo » (*In Psalm.* 129, n. 7. P.L. 37, 1701). Rursusque : « Illud
 « ergo est sacrificium vespertinum, passio
 « Domini, crux Domini, oblatio victimae
 « salutaris, holocaustum acceptum Deo.
 « ILLUD SACRIFICIUM VESPERTINUM FECIT
 « IN RESURRECTIONE MUNUS MATUTINUM »
 (*In Psalm.* 140, n. 5. P.L. 37, 1818) :
 munus nimirum perfusum luce aeternae gloriae ac decoratum : tale transmisit Christus munus ad Deum, talem hostiam.

1. Quocirca lege Thomassinum, *De Incarnatione Verbi Dei*, l. 10, c. 11-14.

2. Quomodo connexio sacerdotii cum resurrectione in *Epistola ad Hebraeos* explicetur ab

Sed quid sermone S. Zenonis Veronensis efficacius : « Hic sempiternus,
 « quia occisus est et inventus est vivus...
 « Hic inquam AGNUS PERFECTUS ; QUIA
 « IN IPSO magnus ille sacerdos, pio mys-
 « terio sua victima inclusus, HODIE [i.
 « e. die resurrectionis] DEUM REDDIDIT
 « HOMINEM QUEM LITAVIT » (*Tract.* 55. P.L. 11, 511). Intellege : transmittitur hodie ad Patrem in conditione divina id quod erat Patri mancipatum in conditione humana.

MEMBRUM II. DE SACERDOTIO
 PER RESURRECTIONEM DIVINITUS RATO.

Jam major lux accedet ex altero capite doctrinae apud Patres frequentissimo : Christum in sua resurrectione maxime exstitisse sacerdotem¹.

Non sane quod caruerit antea suo sacerdotio : quod ipsi, ut supra dictum est (*in Elucid.* II), ex incarnatione competebat, et sortitum est suum exercitium in litatione corporis et sanguinis ; sed quia istud sacerdotium, quod in litando sibi vindicavit Dominus, resurrectio demum signavit ex parte Dei tanquam *verum et efficax*, nec fictitium aut imbecille. Adeo ut inclaruerit Christus tanquam sacerdos per resurrectionem, immo et confirmatus sit atque, venia sit verbo, auctorizatus : qui *non semetipsum clarificavit ut pontifex fieret*, sed clarificatus est ab illo *qui locutus est ad eum : Filius meus es tu, ego hodie* [suscitando e mortuis : cf. *Act.* 13³³, et commentatores in h. l. *Epist. ad Hebr.*, passim] *genui te... Et consummatus, factus est obtemperantibus sibi causa salutis aeternae, appellatus a Deo pontifex juxta ordinem Melchisedech* (*Hebr.* 5⁵⁻¹⁰)².

Et primo quidem dedicatio illa sacerdotii gloriosa adseritur.

Athanasius in primis tum demum ait Christum factum esse pontificem confessionis nostrae, « cum postquam se ob-
 « tulisset pro nobis, corpus excitaret ex

aliis, non sine « aliquali subtilitate », quam confitentur ipsimet, videsis ap. Huyghe, in *Hebr.* 5⁵, op. cit., p. 118.

« mortuis » (*Or. 2 contra Arianos*, n. 7. P.G. 26, 161)¹.

Cyrillus item Alexandrinus per octavum illum diem, in quo, succedens in locum Moysi, Aaron sacerdotio functus est (*Levit. 9*), reputat praefiguratum tempus simul et resurrectionis et sacerdotii dominici : « Tempus enim sacerdotii Christi illud congruenter intellegitur, « quod post Legem [= Moysen] fuit, id « est octavus dies, in quem² incidit re- « surrectio » (*De ador. in spir. et verit.*, l. 11. P.G. 68, 768). Sequitur Procopius in eundem *Levitici* locum : « Novum sacerdotium Christi coepit die octavo, quo « resurrexit Christus » (P.G. 87, 719).

Apud Latinos, Tertullianus Christum indutum (ad instar Jesu filii Josedech, *Zach. 3³⁻⁵*) podere sacerdotali non vult nisi in resurrectione : « Post resurrectionem « suam indutus podere, sacerdos in aeternum Dei Patris nuncupatus est » (*Adv. Jud. 14*. P.L. 2, 640; cf. *Lactant. Divin. instit. l. 4, c. 14*. P.L. 6, 488-490).

Eodem sensu resurrectio veluti initiat sacerdotium quo perficit sacrificium. Tunc enim sacerdotium est verum ac perfectum undequaque, cum signatur Deo ratum ; est autem Deo ratum, cum sacrificium a Deo acceptatur. Sacerdos enim seu pontifex, tanquam mediator Dei et hominum, humanae quaedam devotionis pignora satagit ad Deum transmittere, ut cum facta fuerint divina, iisdem vicissim a Deo oppigneratis remuneretur homo. Ille igitur perfectus est sacerdos, nec imbecillis, cujus dona ad Deum vere transeunt, in divinum recepta mancipium. Quae si dedignatus erit Deus ad se sumere et facere sua, non nisi irritum aut imbecille est sacerdotium atque sacrificium. Porro in resurrectione,

Christi hostia ad Deum transiit ; Christi hostia est a Deo suscepta ; Christi hostia, velut edulium Dei, absorpta est Igne increato divinae gloriae : longe excellentius quam per ignem de coelo lapsum aut holocausti incendium hostiae figurales consummabantur³. Consummatio quippe hostiae, Dei est acceptatio ; acceptatio autem non nisi figuralis per ignis pastum fiebat : facta est autem vera per Christi clarificationem : quam idcirco Patres holocausti nomine donarunt quasi haberit gloria rationem ignis, totam vorantis victimam, et trajicientis, consumpta corruptibilitate, in incorruptibilitatem suam.

Sic Origenes, ad Christum referens legem holocaustorum (*Levit. 1¹⁻⁹*) interpretatur illud : *Decoriantes holocaustum, ... imponent filii Aaron sacerdotis ignem super altare, et constipabunt ligna in ignem* : « Desursum est enim divinitas Christi, « quo ignis iste festinat. Convenienter ergo « omnia haec quae in corpore a Salvatore « gesta sunt, coelestis ignis absumpsit, « et ad divinitatis ejus naturam cuncta « restituit. Lignis tamen adhibitis ignis « iste succenditur : usque ad lignum enim « in carne passio fuit Christi ; ubi autem « suspensus in ligno est, dispensatio carnis « finita est ; resurgens enim a mortuis « ascendit in coelum, quo [*legendum forte* : « quod] iter ejus natura ignis ostendit. « Unde et Apostolus dicebat, quia *etsi « cognovimus Christum secundum carnem, « sed nunc jam non novimus*. Holocaustum « namque carnis ejus, per lignum crucis « oblatum, terrena coelestibus et divinis « humana sociavit » (*In Leviticum*, hom. 1, n. 4. P.G. 12, 410).

Rationem eandem subdit Cyrillus (loc. cit.), cur exordia dominici sacerdotii

1. « Quandonam nostrae confessionis pontifex factus est ? Nonne tum, cum postquam » etc.

2. Octavo diei idcirco, credo, deputat resurrectionem, quia facta est postridie Sabbati. Quemadmodum scribebat paulo post Hesyehius, *In Levit. 9¹⁻⁴* : « ... dies incidit in hac qua Salvator « resurrexit, quae esse octava creditur. » Per aliam viam eodem revertitur Rupertus Tuitiensis (*In Leviticum*, l. 2, c. 5. P.L. 187, 761) :

« Quod *septem*, inquit [Moyses], *diebus finitur consecratio*, quid significat, multis Scripturarum locis certum est : quia videlicet septem diebus omne praesentis saeculi tempus volvitur, quod octava, id est futurae resurrectionis tempore, clauditur, quae in magno pontifice Christo jam impleta, in nobis autem implenda non dubitatur. »

3. Qualiter ignis sacer consumendo hostias consummaret, expositum est supra (Elucid. 1).

in resurrectione eluxerint ; perinde ac ignis a Domino egressus, dum depascit sacrificium Aaronis (bovem, arietem, simulam), aaronicum sacerdotium sanxit atque adprobavit : « ...Professus est Moyses octavo die visum iri Domini gloriam (nam Lex tempus commemorationis nostri Salvatoris praenuntiavit) : apparuitque gloria Domini omni multitudini ; et ecce egressus ignis a Domino devoravit holocaustum et adipem qui erant super altare (Levit. 9²³⁻²⁴)... Visa est ergo revera gloria Domini octavo die, id est, Filius manifestus est factus, qui est gloria Dei ac Patris... Sacros autem nos efficit : dum ipse in bove mactatur... ut aries in odorem suavitatis spiritualis consummatur¹ ; factus et ipse hostia salutis, proprio suo nos sanguine sanctificans, et veluti simila oleo lita, se exhibens Deo Patri pro nobis in hilaritate vitae sanctae. »

Similiter Procopius holocausto parificat resurrectionem immolati Christi, dum persequitur partes ritus illius (Exod. 29¹²⁻¹⁴) quo taurus in consecratione sacerdotum Deo erat sacrificandus : sicut enim mactatio tauri mortem Christi praefigurat, sic incensio resurrectionem. « Praesignis et splendida gloria illius mortis [dominicae] delineatur per ignis naturam, quae sacrificia absumit. Eadem ignis natura adumbrat divinitatem Christi, quemadmodum accidisse cognovimus quoque in rubo et in Sina monte. Ingente autem gloria extollitur Christus, quod sustulit mortem : nam supplicii igno-

« miniam vicit resurrectionis gloria. Huius rei argumentum est vituli cadaver, quod igne absumitur » (*Commentarii in Exod.* P.G. 87, 657-658)². Descendit quidam ignis divinitatis in corpus immolati Christi, absumens mortalitatem : et haec fuit sacrificii dominici gloria, id est susceptio divina ac sublimatio ad coelestia³.

Idem subindicat Augustinus, cum tot tamque elegantibus locis, quos omnes congestos reperies apud Thomassinum (op. cit., l. 10, c. 15, § 1-5), resurrectionem corporum gloriosam exhibet ad modum ignis mortalitatem nostram comburentis atque aeternaliter consumentis. Cujus incendio omnes nos in holocaustum transibimus, illuc rapti quo nobis praecessit Christus, ferens ex utero virginali primitias (*Enarratio in Psalm.* 64, n. 4 et 5. P.L. 36, 775-776). Sicque fiet quod scriptum est : *Absorpta est mors in victoria* : namque « victoria quasi ignis divinus est : cum absorbet mortem nostram, holocaustum est... TOTUM EX MORTALI VITA CONSUMETUR, UT AETERNA VITA CONSUMMETUR. Erunt ergo illa holocausta. » De quibus scilicet Psalmista : *Introibo in domum tuam in holocaustis.* (*Enarr. in Psalm.* 65, n. 18. P.L. 36, 798). Quippe tunc « substantia corporis in coelestem commutabitur qualitatem ; quod ignis in sacrificio significabat, velut absorbens mortem in victoriam » ; qua legalis sacrificii figura promittebatur Christus (*Contra Faust. Manich.*, l. 22, n. 17. P.L. 42, 409) : sacrificium verissimum, vere⁴ in resurrectione consummatum⁵.

1. In bovis mactatione attendit Cyrillus passionem Christi ; in arietis incensione suaveolenta, resurrectionem. Eadem seriem sententiarum observa in sequente membro, respectu hostiae eruentae et similiae litae oleo laetiliae.

2. Conferatur Cyrillus AL, *De adoratione in Spir. et ver.*, l. 11. P.G. 68, 756-757).

3. Indicatur idem, super istud *Levitici* 7¹⁷ : *Quod residuum fuerit de carnibus sacrificii usque in diem tertium concremabitur* : « Nobis in mentem revocatur dies tertius quo magnifice resurrexit Salvator noster, qui pro nobis ultimum sustinuit supplicium » (*Commentarii in Leviticum.* P.G. 87, 718).

4. Mors fidelium, etiam martyrum, improprie

sacrificium est : quare et improprie dicitur sacrificium ipsorum gloria resurrectionis consummari. Quia autem proprie mors Christi fuit sacrificium, ideo etiam proprie sacrificium Christi dicitur gloria resurrectionis consummatum.

5. Nescio annon aliquid istiusmodi sapiat apud quemdam Pseudo-Augustinum, auctorem *Libri de quatuor virtutibus charitatis*, sermo quo interpellatur Abraham : « Tu quidem licet, resurrectorum credens, pleno et perfecto voto puerum ducas immolandum, filius tuus in isto sacrificio non cremabitur, quia resurrectio Dei Filio reservatur » (P.L. 47, 1130). Quanquam potest alius ibi cogitationum nexus attendi.

Super illud *Leviticum* 6³⁰ : *Hostia enim quae caeditur pro peccato, cujus sanguis infertur in tabernaculum testimonii ad expiandum in sanctuario, non comeditur, sed comburetur igni*, mediaevalis vir, Rupertus Tuitiensis, caute secernens a specie sacramentali in qua comeditur Christus, speciem propriam in qua passus est ac resurrexit, at non comeditur, haec habet : « Species illa corporeae visionis, in qua caesa est pro peccatis nostris hostia viventium, Christus, Filius Dei, cujus sanguis, imo sanguinis causa [*legendum forte* : caro] semel illata est in illa coelestia sancta ante oculos Dei Patris ad expianda et repropitianda delicta populi ; illa inquam species, tunc quando caesa est, contemptibilis, non debuit comedi, sed COMBURI IGNI (ID EST PER SPIRITUM SANCTUM), EX VIRTUTE RESURRECTIONIS AB OMNI MORTALITATIS VEL PASSIBILITATIS CORRUPTIONE... EXIMI, et in coelum levari » (*In Leviticum*, l. 1, c. 34. P.L. 167, 780)¹. Haec de consummatione divina dominici sacrificii senserunt nostri majores.

Secundo, efficacia sacerdotii gloriosi indicatur.

Quia scilicet consummatum fuit divinitus sacrificium Christi, ideo etiam est efficax. Quod et in ipsa resurrectione attenditur, ubi bona coelestia, quorum conciliatio finis erat sacrificii, noster sacerdos percepit reapse sibi personaliter, nobis autem capitaliter. Hinc etiam, ratione effectus seu fructus, ratum censetur sacerdotium Christi, qui jure meritoque praec imbecilli sacerdotio Legis, praedicatur *pontifex futurorum bonorum*. Qua de re vix operae pretium est congerere Patrum testimonia; sed recurret istud explicandum infra penitius.

1. Inferius pariter haec habet (*In Levit.*, l. 2, c. 6, col. 792) : « Aliam hostiam, quam in holocaustum vel pro peccato offerret, non habuit, nisi semetipsum. Et descendit ignis super ipsum... et devoravit holocaustum, illa scilicet devoratione sua, quam secundum Apostolum recte immutationem dicimus, quia profecto *resurgens ex mortuis, jam non moritur, mors illi ultra non dominabitur.* »

ARTICULUS II. — DE CONNEXIONE SACRIFICII CUM ASCENSIONE.

Scribit Benedictus XIV (*De sacros. sacrif. missae*, l. 2, c. 11, n. 5. Op. omn., Prati 1842, t. 8, p. 71) : « In sacrificiis judaicis victima incendebatur super altare holocaustorum, ut quicquid in ea vitii esset, flammis absumeretur, et fumus ad coelum tolleretur *in odorem suavitatis*, ut sacra Scriptura loquitur. In nova Lege consumpta fuit victima in Christi resurrectione et ascensione. Nam in resurrectione absorptum fuit in Christo quod mortale est a vita, ut ait Apostolus *2^a Epist. ad Corinthios*, absumptumque fuit quicquid inesse poterat corruptibile ; et in ascensione victima a Deo accepta in odorem suavitatis, et ad ejus dexteram fuit collocata. » Sicut igitur resurrectio parificabatur igni holocausti, sic fumo suaveolento ascensio. Quapropter Patres non minus hanc quam illam conseruere sacrificio Christi. Attendunt quidem in resurrectione descensum quemdam Dei ad victimam ; in ascensione vero victimae quamdam ad Deum perlationem². Suscipi enim tunc illa censebatur a Deo atque intussuscipi, cum concludebatur circulus introducti olim Christi in mundum ut sacerdotis, reducis vero jam ad Deum ut hostiae : ubi demum quiesceret Christi et sacrificium et sacerdotium, veluti in adeptione sui finis, dum et hostia immobiliter in conspectu Dei jacet, et sacerdos ad dexteram Dei aeternaliter sedet : illic potitus sua gloria sacerdotali, quo eum perduxit virtus sui sacrificii.

Audiat Epiphanius ea de causa illum declarans in ascensione sua factum pontificem aeternum : « Quod factus est pontifex, id eo pertinet, quod in suo corpore Patri seipsum obtulit pro omni

2. Utrolibet quippe motu perficitur acceptatio divina : sive illapsu Dei, sive assumptione hostiae. Quare et nos duplici modo postulamus nostri sacrificii acceptationem, quae in transubstantiatione sita est : sive invocantes Deum ut descendat super oblata, sive rogantes ut ad Deum oblata perferantur : ut constabit infra (Elucid. XXXIV).

« creatura, sacerdotem agens. Ascendens
« vero spiritualiter et gloriose in eodem
« corpore, sedit ad dexteram Patris, fac-
« tus pontifex in aeternum, transgressus
« coelos » (*Adv. Haeres.* haer. 69, § 34. P.G. 42, 261).

Eodem collineant carmina quibus S. Ephraem extollit Christum, quod ascendit ut oblatio; quod ascendit et obtulit: perferens scilicet ad Deum dona prius in terris oblata. « PANIS AUTEM NOVUS ET MYSTICUS HAC DIE IN COELOS ASCENDIT; explicata fuerunt mysteria in tuo corpore quod ascendit ut oblatio. Benedictus sit, Domine, panis tuus¹! Venit ad nos Agnus e domo David, sacerdos ex Abraham; idem factus est nobis Agnus, idem factus est nobis sacerdos; corpus ejus est victima, sanguis ejus libatio. Benedictum sit ejus sacrificium! E coelo descendit ut lux, et e Maria ut germen; e cruce descendit ut fructus, ascendit in coelum ut primitiae. Benedicta sit voluntas ejus!... Oblatio es supra et infra, quia fuisti occisus et adoratus; descendisti quippe in terram et factus es victima; ASCENDISTI ET FACTUS ES OBLATIO MAGNA; ASCENDISTI, DOMINE, ET OBTULISTI » (*Hymni dispersi*, hymn. 18 in ascensionem — e breviario Syrorum ad diem ascensionis — str. 8, 9, 10, 12. ed. Lamy, t. 4, p. 748-750).

Chrysostomus similiter ovat quod Redemptor noster « ascendit cum sacrificio quod potest placare Patrem » (*In Hebr.* 9²⁴, hom. 17, n. 1. P.G. 63, 128). Hesychius (*In Levit.* 16¹⁶⁻¹⁸. P.G. 93, 901) in loco sancto, id est in Ecclesia, vult manducari a nobis hostiam Domini, propterea quod Dominus hostiae suae sanguinem intulit in locum sanctum, hoc est in coelum, obtulitque Deo. « Ipse autem suae

« oblationis sanguinem, quae pro nostro sanguine oblata est, in Sanctum (intus videlicet in coelestem habitationem) in conspectu Patris sui obtulit. Et in loco sancto (dicimus autem Ecclesiam) comedi hoc sacrificium ad remissionem et propitiationem peccatorum praecipit. » Haud aliter auctor *Historiae ecclesiasticae et mysticae contemplationis* (jam ante tempora Anastasii bibliothecarii adscriptae ab aliis Basilio ab aliis probabilius sancto Germano Constantino-politano: cf. Brightman, J. T. S., t. 9, p. 248-267 et 387-398, et F. Gayré, D. T. C., art. *Germain*, col. 1308), intertextit Christi oblationem et ascensionem. « Filius Dei carnem quam portavit et ovem quam suscepit super humeros..., sustulit supra omnem principatum et potestatem et dominationem superiorum virtutum, et obtulit [προστήγαγεν] eam Deo et Patri: ... quam propter dignitatem offerentis et ob munditiam oblatis, suscepit Deus et Pater ut sacrificium et oblationem beneplacentem pro humano genere. Ad quem et dixit Dominus Domino meo, id est Pater Filio, *sede a dextris meis; qui et sedit in dextera sedis majestatis in excelsis*; hic est Jesus Nazareus, pontifex futurorum bonorum » (Brightman, loc. cit., p. 266-267)². Rursusque: « Coelestia et non manufacta sancta ingressus est Christus, et apparuit in gloria Dei et Patris, pro nobis factus pontifex magnus, qui penetravit coelos: et habemus eum advocatum apud Patrem et propitiationem pro peccatis nostris, ut qui praeparaverit (ὡς καταρτισμένον) nobis suum sanctum et pretiosum corpus redemptionem pro omnibus nobis » (ibid., p. 362-362). Consonat inter Latinos sanctus Phoebadius Aginnensis, si ipse³

1. Non te fugit, opinor, quantum eucharistiae continet ascensionem: monstrans quam sit unum sacrificium decurrens ab oblatione sua eucharistica ad consummationem suam coelestem.

2. Eadem leguntur ex nostro Germano deprompta, in compilatione illa quae sancti Sophronii Hierosolymitani nomine insignita, inscribitur *Sermo complectens totam his-*

toriam ecclesiasticam et subtilem expositionem rerum omnium quae in divina liturgia peraguntur (P.G. 87ter, 3996).

3. Ut vult Durengues, *La Question du De Fide*, Agen, 1909, post auctores *Hist. Littér. de la Fr.*, t. 1, 2e part., 1733, p. 273-279; contra alios adscribentes istum tractatum Gregorio Eliberitano, ut Dom. Morin, *l'Attribution du De Fide à Grégoire d'Elvire*, *Revue*

conscripsit tractatum *De fide orthodoxa contra Arianos* : « Passum, inquit, credimus [Filius Dei] et sepultum : ... tertia quoque die resurrexit ; ... ascendit in coelos, obtulit Patri suo hominem illum [i. e. humanitatem assumptam], gratissimum munus » (P. L. 20, 48).

Consonat autem maxime sanctus Augustinus : « Semel ergo in toto tempore intravit in sancta sanctorum, non figurata, sed vera, ultra velamenta coelorum, unus sacerdos noster, resurgens a mortuis, Dominus Jesus Christus, OFFERENS SE IPSUM PRO NOBIS » (Fragmentum *Sermonis de calendis Januariis*, inter collectanea Joannis Diaconi in *Leviticum*, P.L. 38, 1736).

Huc etiam referuntur ea quae Gregorii Magni perorantis auditor, Claudius abbas, descripsit ita sollerter, ut testaretur Gregorius dictorum suorum sensum « valde in utilius¹ fuisse permutatum » (*Epist.*, l. 12, ep. 24. P.L. 77, 1234).

Bénédictine, 1902, p. 229-237, post Quesnellum, diss. XIV, *De variis Fidei Libellis* etc. P.L. 56, 1049-1053.

1. Sic videntur verba secunda, quae ab editoribus sunt contracta in unum « inutilius ». At qui potest esse grammaticalis sensus istius locutionis « valde inutilius permutatum » ? Ceterum in laudata epistula, qua nonnisi laudibus afficitur Claudius, ne uno verbo quidem indicatur intentio quam sibi visi sunt deprehendere editores benedictini (P.L. 77, 1233, et 79, 9), illas *Expositiones in I Reg.* emendandi, aut prohibendi quominus incorrectae in lucem prodirent, sed tantummodo voluntas procurandi ut potiretur suis, quibus careret, operibus, atque cavendi ne ulla sua scripta, quamdiu ipse viveret, hominibus innotescerent.

2. Potius quam Joannes Cornubiensis : cf. Hurter, *Nomenclator*³, 2, col. 95. 3, et 212.

3. Quia autem consessus sacerdotalis Christi in dextera Patris non innotuit nisi missione Spiritus Sancti, ad quam ordinabatur ; et quia tunc demum exseruit suum effectum hostiae dominicae sanctificatio, cum sanctificata est Ecclesia in apostolis, secundum quod dixerat Christus : *Ego pro eis sanctifico meipsum, ut sint et ipsi sanctificati in veritate* : ideo Beda diei Pentecostes demum deputat consummationem ultimam sacrificii paschalis nostri Servatoris : « cujus hostia tempore paschae immolata, sed die Pentecostes Spiritu Sancto in igne apparente vere consumpta est » (*Super Acta Apost. exp.*, c. 1. P.L. 92, 945). Adeo ut Spiritus Sancti illustratione, non resurrectione

Sic enim ille enarrationem nobis reddebat Gregorii in *I Reg.* 1²¹⁻²² : « Redemptor noster jam de morte triumphans, jam possibilitatis [= passibilitatis ?] nostrae tenebras superans, carnem quam pro nostra salute suscepit ad coelestia sublimavit... Tunc immolavit solemnem hostiam, cum se aeterno Patri per glorificatione carnis materiam in coelo exhibuit » (*In I Reg.*, l. 1, c. 1, n. 40. P.L. 79, 42).

Inter viros mediaevales, Richardus Weddinghusanus² in suo *Libello de canone mystici libaminis* (c. 6. P.L. 177, 463), qui vulgatissimus fuit illa aetate, haec super verba *hostiam puram, hostiam sanctam, hostiam immaculatam*, commentatur : « Dominus Jesus in passione sua fuit hostia pura, IN RESURRECTIONE HOSTIA SANCTA, IN ASCENSIONE HOSTIA IMMACULATA³. »

Consentaneae igitur ad doctrinam veterum recentiores quidam, viri piissimi, C. de Condren⁴ et J.-J. Olier⁵, assumptio-

Domini, velit consecratam esse primam hebdomadae diem in dominicam (op. cit., c. 2, col. 946) : sed nos dicimus utraque.

Omnia istius doctrinae puncta complectitur instructio celeberrima Ludovici Alberti Joly de Choin, Episcopi Toulonensis, data die 15° novembris A. D. 1748 : « Cette divine victime a été immolée sur la croix ; elle a été consommée, pour ainsi dire, par la résurrection et par l'ascension de Jésus-Christ : car par la résurrection tout ce qu'il y avait de mortel et de corruptible en Jésus-Christ a été détruit, et a été absorbé par la vie ; c'est alors que son corps a été revêtu de l'immortalité ; et par l'ascension cette victime a été présentée devant la face de Dieu et placée à la droite de Dieu le Père. Enfin, nous trouvons, au jour de la Pentecôte, une espèce de communion à la victime ; car c'est en ce jour que les fidèles ont été, pour ainsi dire, incorporés à Jésus-Christ, étant devenus participants de son esprit et les membres de son corps, comme le dit saint Paul » (*Instructions sur le Rituel. Du sacrifice de la Messe*, ed. Bisunt., 1827, p. 302-303). Ampliora de nexu inter Pentecosten et eucharistiam habebis infra (Elucid. XXVI).

4. *L'idée du sacerdoce et du sacrifice de Jésus-Christ*, Paris 1677. Quoad resurrectionem : 2e partie, ch. 8 et 20-22, p. 68 et 93-103. Quoad ascensionem, ibid. ch. 23, p. 103.

5. *Explication des cérémonies*. Quoad resurrectionem, l. 2, c. 4, et l. 7, c. 5. Quoad ascensionem, l. 2, c. 9. Cf. Lepin, *L'idée du sacrifice dans la religion chrétienne*, p. 151-157 et 161-164.

nem hostiae ad Deum in ascensione, sicut et consumptionem illam in resurrectione praenotatam, habuere tanquam communionem Dei ad sacrificium Christi : sine qua nec nos, dum Christo vescimur, foremus Dei convivae et commensales¹. Adeo ad nostrae cibationis spiritualis sacramentum pertinet, sicut passio ita et resurrectio et ascensio Christi !

Sive autem haec communio Dei ad Christi hostiam attenditur, sive illa Christi (de qua dictum est supra²) ad bona Dei, utrinque addit et resurrectio et ascensio sacrificio Christi excellentiam super reliqua sacrificia, quae, utpote infirma, neque offerentem valuerunt perducere in consortium Dei, neque vertere oblationes in Dei alimoniam ac pastum. Quorum igitur significatio mendax exstitit, et dolosa promissio, nisi in illud unum verum respexit sacrificium, quod, in terris oblatum, in coelis est consummatum, et, redditum passione, est gloria coronatum. Eo igitur verius sacrificium Christi, quod transiit in coeleste ; eo verior hostia, quo gloriosior. Omnis quippe hostiae nisus fuit ut in Deum transiret : quod tamen nulli contigit nisi victimae nostrae paschali, cujus transitus ad Deum, ex vita per mortem, ex morte per resurrectionem, in ascensione est completus. Undequaque igitur resurrectio et ascensio cumulant sacrificium Christi.

Nec mirum proinde quod in omnibus fere liturgiis (cf. infra, Elucid. XVII) fit alterutrius vel utriusque recordatio seu anamnesis, post narratam coenam memoratamque passionem³. Una enim sunt omnia illa mysteria mysterii unius in-

tegratio, quod est sacrificium redemptionis a Christo peractum et a Deo susceptum.

Nec mirum rursus, quod eucharistia nostra, sicut est sacramentum passionis Christi, etiam dicatur sacramentum commemorativum dominicae resurrectionis (cf. infra, Elucid. XVII et XXII) : non quod sensibilibus repraesentet resurrectionem sicut passionem, sed quia commemoratio est sacrificii, ut veri nec attentati tantum, ut rati nec irriti, ut consummati nec imperfecti, ut coelestis nec umbratici. In coena autem, sicut praenuntiativum fuit sacramentum passionis, ita etiam resurrectionis ascensionisque fuit sacramentum praenuntiativum : pro quanto is qui sacrificabat, Deus cum esset, credebatur per spiritum aeternum suum obtulisse se immaculatum Deo ; adeo ut invisibiliter quidem, sed tamen infallibiliter, esset hostiae Christi conciliata acceptatio divina. In cuius venturae consummationis expectatione manducaverunt et biberunt, sicut Christus, ita apostoli⁴ : hi quidem secundum fidei obscuritatem, ille autem secundum claritatem visionis. Quamobrem memorata est in articulo coenae futura Domini potatio et manducatio in regno Dei (*Matth.* 26²⁹, *Marc.* 14²⁵, *Luc.* 22²⁹⁻³⁰), exorataque clarificatio coelestis (*Joan.* 17¹ et ⁵).

ARTICULUS III. — DE PERENNITATE SACRIFICII CHRISTI.

Sacrificium⁵ Christi evasit quidem per resurrectionem gloriosum, per ascensionem coeleste ; immortalitas autem vitae aeternae illud effecit perenne. Ut enim indicatum est supra (Elucid. I), status victimalis, ipsa sacrifice inductione, perseverat

1. Condren, op. cit., 4^e partie, p. 367.

2. In hac nimirum et superiore Elucidatione. Coenatio enim eucharistica, ut diximus, futuram communionem Christi ad bona Dei significabat, in resurrectione et ascensione adipiscendam, nec es solum quod hostia sublimaretur, sed et quod particeps hostiae sacerdos clarificaretur.

3. Quod cum attendatur etiam in oratione nostra *Suscipe sancta Trinitas*, scribit apposite *Benedictus XIV* : « In hac oratione Ecclesia « Graeca de Incarnatione, de Nativitate, de « Passione, de Resurrectione, de Ascensione,

« deque Spiritus Sancti adventu mentionem « facit. Quod si nunc Romana Ecclesia in eadem « oratione PASSIONEM, RESURRECTIONEM et « ASCENSIONEM solum commemorat, in causa « illud est, quod IN TRIBUS HISCE MYSTERIIS, « QUAE SUNT PRAECIPUAE SACRIFICII PARTES, « optime repraesentatur IMMOLATIO victimae « ET CONSUMPTIO » (*De sacros. Missae sacrif.*, l. 2, c. 11, n. 6).

4. Cf. infra, Elucid. XXII.

5. Vix operae pretium est notare vocem *sacrificium* hic accipi sensu passivo, pro re sacrificata ; non sensu activo, pro actione sacrificata.

quamdiu manet hostia incorrupta. Jam vero non solum incorruptam ac illaesam reliquit resurrectio sanctificationem carnis dominicae victimalem (secundum illud *Psalm. 15⁹⁻¹⁰: Caro mea requiescet in spe. Quoniam non derelinques animam in inferno: nec dabis SANCTUM TUUM videre corruptionem*; cf. *Act. 2²⁶⁻³¹*), sed etiam per resurrectionem ipsam obtigit carni hostiae incorruptibilitas gloriae: quae, ut dictum est, nedum officiat statui victimali, multo magis ei accessit cumulus, sanctitatem hostiae ex parte divinae acceptationis sanciens et complens. Est ergo inde sacrificium Christi immortale, aeternum, unde est gloriosum et coeleste¹.

Perseverat igitur Christi sacrificium, non quidem activum: sacrificatio enim transiit, nec iteratur aut veluti in continuo fieri agitur; sed perseverat utique sacrificium passivum: hostia enim durat in suo esse hostiae acceptatae.

Nec metaphoricum est istud iuge sacrificium (passivum) coeli, quasi denominet affectum Christi internum duntaxat: sicut metaphoricè dicimur immolati Deo per devotionem. Sed proprium sacrificium est, denominans scilicet proprietatem quamdam dominicae humanitatis externam: ipsam dico gloriam, pro quanto parta est per litationem illam semel a Christo coenante et patiente factam in aeternum, ac in aeternum a Patre ratam atque sancitam. Quemadmodum sacrificium pro-

prie intellegebatur a veteribus quodvis theothytum, quamdiu durabat in ratione theothyti.

Proprium autem cum sit sacrificium coeli, non tamen est computandum inter mera signa aut symbola, alio scilicet referentia: siquidem exsulant imitamenta veritatis ab illo regno, quod sua luce veritas tota illuminat. Sed ita illic sacrificium significat sacricolae devotionem, ut unum idemque sit id quod denotat et id quod denotatur, signum et significatum. Quod ideo obtinet, quia Christus fuit simul hostia et sacerdos: non aliud a seipso offerens Deo; unde sacrificium ejus fuit plenum, ut in quo *signum* aequaret *rem*. Quod et nunc in coelo non solum habetur, sed et manifestatur. Quare recte Guitmundus Aversanus, in celeberrimo suo tractatu adversus Berengarium, de ipso Christo glorioso ac coelesti agens, haec habet: « Idem igitur Christus suiipsius est sacrum « signum, id est sacramentum » (*De corporis et sanguinis Christi veritate*, l. 2. P.L. 149, 1460), absque velis tamen quibusvis sacramentalibus. Unde fluit efficacia sacrificii illius ad sanctificandum nos, non imaginaliter tantum, sed realiter, per sacramenta quibus suam nobis admovet virtutem. Neque enim ipsa inania sunt aut deficientia, sed ut signa sacrificii pleni instrumentaque hostiae in nullo deficientis, exserunt efficaciam significationi suae neutiquam imparem².

1. Equidem si Christus resurrexisset in statu passibili ac mortali, sicut Lazarus, jam non foret hostia. Sanctificatio enim qua sacrificans se veluti auxit, in hoc constitit ut exueret similitudinem quam gerebat carnis peccati, vitam scilicet mortalem ac passibilem, et transiret inde in justitiae ac vitae divinae splendorem omnimodum. Eo quippe aliquid est sacrum, quod secretum a rebus profanis appropinquat Deo. Quod si igitur ad vitam passibilem ac mortalem reverteret, quid nisi corrumperetur sanctitas hostiae et vanesceret? Hoc confirmat Apostolus scribens: *Si ergo esset super terram, nec esset sacerdos, cum essent qui offerrent secundum legem munera (Hebr. 8⁴)*. Id est: si esset super terram, vitam terrenam degens, non esset resuscitatus in noyitatem vitae coelestis. Proindeque sacrificium ejus non foret aeternum; et pro tanto inter imbecilla et fluxa sacrificia numerandum esset. Sed ad istiusmodi sacrificia frequentanda,

institutum est proprie sacerdotium legale. Ergo ne tale quicquam quidem ipse offerret, cum sit aaronico sacerdotio extraneus. Ergo nec esset sacerdos ullatenus. Chrysostomus: « Ostendit [Paulus] nec fieri potuisse ut esset « sacerdos super terram. Quomodo enim [foret]? « Siquidem [in terris] neque resurrectio erat, « inquit » (*In Hebr. hom. 14, n. 1, P.G. 63, 111*).

2. Noscuntur enim sacramenta Novae Legis esse, suo quodque modo, signa sacrificii dominici. Sunt enim ex sua primaria essentia signa (commemorativa) rei sacrae (quae passio est Christi), in quantum (ista res sacra) est sanctificans homines (cf. S. Thom. 3 S. 60, 3 c. et 2^m). In quantum autem adhibita a Redemptore nostro, sunt ejusdem rei sacrae instrumenta; et pro tanto sunt signa practica simul ac demonstrativa effectus per ipsam inducti, id est sanctitatis nostrae (cf. *ibid.* et 3 S. 62.5). Sed de his plura suo loco, in libro tertio.

Jam audiantur Patres. Imprimisque Athanasius, « fidelem » declarans administrationem Christi sacerdotalem ex aeternitate sacrificii : « Carnem nostrae « similem induit, quam per se ipse offerens, « pontifex appellatus est, factusque est « misericors et fidelis : misericors quidem, « quia, cum seipsum pro nobis obtulit, « nostri est misertus; fidelis vero,... quia « **FIDELE SACRIFICIUM OFFERT, PERDURANS** « **NEC INTERCIDENS** (ὅτι πιστὴν θυσίαν « προσφέρει τὴν μένουσαν καὶ μὴ διαπίπτουσαν). « Nam legalia sacrificia nihil fidele ha- « buere, cum singulis diebus praeterirent, « opusque esset nova purgatione. At Sal- « vatoris sacrificium semel peractum per- « fecit omnia, ac **FIDELE FACTUM EST,** « **CUM MANEAT PERPETUO** » (*Or. 2 contra Arianos*, 9. P.G. 26, 165).

Nazianzenus ipsis sacrificiis caducis Legis ostendit quodammodo insertam a Deo hostiam Christi perpetem. « Ne illa « quidem [veterum sacrificia], inquit, re- « liquit Deus totaliter sanctitatis expertia « aut inutilia aut sanguine demum anima- « lium madentia ; sed magna illa, et, quan- « tum ad primam naturam, immaetabilis, « ut ita dicam, victima legalibus sacrifi- « ciis immixta est : illa, inquam, non exi- « guae partis terrarum, neque fluxa, sed « **SEMPITERNA TOTIUS MUNDI EXPIATIO** « (διαϊωνίζον καθάρσιον) » (*Or. 45 in S. Pascha*, n. 13. P.G. 36, 640).

Rationem aeternam rei oblatae aperte vindicat Epiphanius Christo. « Sacer- « dotale Patri suo munus offert, accepta « ex humano genere massa ut pro nobis « sacerdos existat secundum ordinem « Melchisedech omni successione carentem. « Manet enim pro nobis assidue dona offe- « rens, qui se primo quidem obtulit ut « aboleret hostiam veteris testamenti, per- « fectiorem sacrificatus vivam pro uni- « verso mundo : ipse hostia, ipse sacrifi- « cium, ipse sacerdos, ipse altare, ipse « Deus,... ut fieret nobis vita secundum

« omnem modum, sacerdotique sui stabi- « litatem firmaret in saecula immobilem » (*Haeres. 55*, n. 4. P.G. 41, 980).

Chrysostomus quidem videtur a Christo glorioso abjudicare cum sacerdotali munere etiam proprietatem sacrificalem, dum scribit : « Ne putaveris, audiens « eum sacerdotem (ιερέα), semper eum « sacrificare (ιερασθαι). Semel enim sacri- « ficavit, et reliquum sedet... Ne putaveris « in superis eum stare, et liturgum (λει- « τουργόν) esse : sicut fuit servus ita et sa- « cerdos et liturgus ; sed sicut factus servus, « non remansit servus, sic factus liturgus, « non remansit liturgus. Non enim liturgi « est sedere, sed stare » (*In Hebr.*, hom. 13, n. 3. P.G. 63, 107). At per hoc id unum a sancto Doctore intenditur : quod Christus nulla jam nova egeat litatione, quasi sacrificii adhuc inops. Sacrificii autem semel oblatis, ac apud Deum delatis ut maneat in aeternum, neutiquam excluditur perennitas¹. Quod primo constat ex verbis cum subjectis, tum praemissis. Pergit enim continuo S. Doctor : « Hinc suspicari licet « sacrificii magnitudinem, quod unum cum « esset, suffecit, et semel oblatum, tantum « potuit quantum non potuere omnia... « Non est aliud sacrificium ; unum nos « purgavit. Postea autem ignis et gehenna. « Propterea enim hoc susque deque versat « [Apostolus], dicens unum esse sacer- « dotem, unum sacrificium ; ne quispiam « putans esse multa [adhuc litanda], se- « cure peccet » (*ibid.*). Unum igitur sa- « crificium, quia sufficientissimum ; sed hoc sacrificium unum ac sufficientissimum nobis jam praefatus erat Chrysostomus esse asservatum in coelis. « Ecce enim « in supernis habemus hostiam (ιερεῖον), « in supernis sacerdotem (τὸν ἱερέα), in « supernis sacrificium (τὴν θυσίαν) » (*In Hebr.* hom. 11, n. 3. P.G. 63, 92). Immo negat sacerdotium Christi consistere perfectum nisi ex sacrificio coelesti : « *Omnis* « *enim pontifex*, inquit [Apostolus], *ad*

1. Multum affinis est sensus hujus loci sententiae Gregorii Nazianzeni infra perpendendae, secundum quam Christus liber est ab omni supplicationis humilitate. Porro qui est in actu

litandi, non est ab istiusmodi conditione liber ; sed est liber utique ille, cujus sacrificium penetravit coelos et quiescit, potitum Dei gloria. Vide infra (Elucid. XIV).

« offerendum munera et hostias constituitur :
 « unde necesse est et hunc habere aliquid
 « quod offerat. Ne quoniam audis eum
 « sedere, existimes esse nugas quod die-
 « tus sit pontifex (ἀρχιερέα)... Quaerebant
 « aliqui : cur dicitur mortuus esse quia
 « sacerdos ? Quippe sacerdos non est abs-
 « que sacrificio : oportet ergo eum quo-
 « que habere sacrificium. Alioquin autem,
 « cum dixisset eum esse in superis, dicit
 « et ostendit eum sacerdotem undequa-
 « que : ex Melchisedech, ex iurejurando, ex
 « eo quod offert sacrificium. Ex hoc cete-
 « rum alium connectit syllogismum : Si
 « ergo esset super terram, inquit, non esset
 « sacerdos, etc. Si ergo est sacerdos, sicut
 « certe est, oportet ei quaerere alium lo-
 « cum. Nam si esset super terram non
 « esset sacerdos... Et ostendit fieri non
 « potuisse ut esset sacerdos super terram.
 « Quomodo enim [foret] ? Siquidem [in
 « terris] neque resurrectio erat, inquit »
 (In Hebr. hom. 14, n. 1, col. 111). Ibi igitur
 Christus est sacerdos perfectus, ubi est
 in novitate vitae gloriosus. Quia autem
 non nugatorie est illic sacerdos, etiam ne-
 cesse est ut ibidem habeat secum sacrifi-
 cium suum. Consequenter, si dixerit Apos-
 tolus : *Accedamus cum vero corde in
 plenitudine fidei* (Hebr. 10²²), hoc, inter-
 pretante Chrysostomo, est propter invi-
 sibilitatem hostiae sublatae per sacerdo-
 tem aeternum in altare coeleste : « In
 « plenitudine fidei : id est, quia nihil est
 « adspectabile, neque sacerdos, neque sa-
 « crificium, neque altare » (In Hebr.
 hom. 19, n. 1. P.G. 63, 139). Haec Chry-
 sostomus.

Quamquam igitur discrepant voces, ta-
 men consentit Cyrillus Alexandri-
 nus Chrysostomo, dum Christum in
 coelis ait esse sacerdotem, hierurgum et
 liturgum. « Qui litat (λειτουργῶν) Deo,
 « non paris honoris cum Deo erit, neque
 « gloriam illi soli competentem reportabit.
 « Quomodo igitur Christus pontifex noster
 « effectus in dextera Dei sedet, thronum-
 « que majestatis occupat in coelis, et sanc-
 « torum est liturgus ?... Videlicet unus
 « est Christus et Filius, sedens quidem pro

« divina sua natura in propriae divinitatis
 « throno, dispensatorie vero sacerdos et
 « liturgus oeconomico pro natura sua hu-
 « mana » (De reclusa fide ad principissas.
 P.G. 76, 131²). Rursusque : « Si verum est
 « omnem sacerdotem semper stare dum
 « litat, nec intellegitur unquam Deo, cui
 « sacrificat, considerare, aut aequalem ha-
 « bere gloriam, quomodo non inauditi
 « generis est hierurgus (ἱερούργος) Chris-
 « tus, qui in divinitatis sedibus est ut
 « Deus, et litat secundum humanitatem » ?
 (De reclusa fide ad augustas, 44. P.G. 76,
 1397).

Medio aevo testem habemus traditionis
 orientalis non spernendum Symeonem
 Thessalonicensem, aeternum Christi
 sacerdotium explicantem ex duplici ca-
 pite : primo quidem quod ipse per nos in
 eucharistia sacrificat ; secundo vero et
 potissimum, quod ipse secundum se aeterna
 quaedam est hostia sacrificii in cruce obla-
 ti. En verba : « Ipse sacerdos est in aeternum
 « secundum ordinem Melchisedech (in pane
 « videlicet et vino) nequaquam cessans.
 « Eo magis vero aeternus sacerdos, quod
 « sacrificavit seipsum voluntarie per cru-
 « cem, ET SACRIFICAT, atque obtulit semet-
 « ipsum Patri, et OFFERT ; et HOSTIA JACET
 « PERENNIS atque AETERNA PRO NOBIS
 « VICTIMA PROPITIATIONIS. Quem et ha-
 « bemus pontificem magnum, qui pene-
 « travit coelos, Jesum Filium Dei » (De
 sacramentis, cap. 44. P.G. 155, 189). Rur-
 susque : « Tunc [scil. post iudicium ulti-
 « mum] erit unanimitas, cunctique amici
 « et dilecti erunt ; et Jesus OPTIMA VIC-
 « TIMA in medio erit omnium sanctorum
 « suorum, pax omnium existens et unitas :
 « et sacerdos et SACRIFICATUS (ἱερεὺς καὶ
 « ἱερούργούμενος) et uniens omnes, et uni-
 « tus omnibus » (De sacra liturgia, c. 98.
 P.G. 155, 296).

Latini consentaneae ; imprimisque Am-
 brosius Christum in coelis aeternam
 nostram hostiam commonstrans : « Sa-
 « cerdos enim aliquid debet offerre, et
 « secundum Legem in sancta intrare per
 « sanguinem. Ergo quia sanguinem tau-
 « rorum hircorumque repudiaverat Deus,

« hunc utique sacerdotem per suum san-
 « guinem, sicut legisti, in Sancta Sancto-
 « rum, coeli summa penetrantem, oportet
 « tebat intrare : ut AETERNA NOSTRORUM
 « ESSET OBLATIO PECCATORUM. Idem ergo
 « sacerdos, idem et hostia » (*De fide*, l. 3,
 c. 11, n. 87. P.L. 16, 607).

Gregorius M. pariter, in illud *Job*. 1⁵,
Sic faciebat Job cunctis diebus : « Cunctis
 « diebus Job sacrificium offerre non cessat ;
 « quia sine intermissione holocaustum pro
 « nobis Redemptor immolat, qui sine ces-
 « satione Patri suam pro nobis incarna-
 « tionem [i. e. carnem assumptam] de-
 « monstrat. Ipsa quippe ejus incarnatio
 « [i. e. caro assumpta] nostrae emundatio-
 « nis oblatio est ; cumque se hominem
 « ostendit, delicta hominis interveniens
 « diluit. Et humanitatis suae mysterio
 « PERENNE SACRIFICIUM IMMOLAT, QUIA
 « ET HAEC SUNT AETERNA QUAE MUNDAT »
 (*Moral.*, l. 1, c. 24, n. 32. P.L. 75, 542).

Inter mediaevales, putat (satis mirabili-
 ter) Gerhohus Reichersbergensis
 aeternitatem dominici sacrificii denotatam
 in psalmis per interpositam vocem *Sela*.
 Sic super illud *Psalms*. 19⁴ : *Memor sit
 omnis sacrificii tui et holocaustum tuum
 pingue fiat* : « Hoc adverbium, inquit,
 « psalmis crebro interpositum... aeternita-
 « tis est significativum ; cujus interpositio
 « congrue est in hoc loco subjuncta HO-
 « LOCAUSTO IN AETERNUM FLAGRATURO :
 « illo sacerdote illud offerente secundum
 « ordinem Melchisedech, qui non ut Aaron
 « temporale sacerdotium, sed sicut Mel-

« chisedech sempiternum habet sacerdo-
 « tium. Unde et salvare in perpetuum po-
 « test accedens per semetipsum ad Deum,
 « semper vivens ad interpellandum pro
 « suis, OFFERENS VIDELICET HOLOCAU-
 « STUM PRO HUMANA SALUTE, HOMINEM
 « ASSUMPTUM, ET TOTUM DIVINITATIS IGNE
 « INCENSUM ; QUOD HOLOCAUSTUM IN CON-
 « SPECTU DEI PATRIS EST PINGUE SEM-
 « PER. Et quidem tu, Christe, sacerdos
 « magne, in tempore iracundiae factus es
 « reconciliator, quando in die tribula-
 « tionis obtulisti sacrificium et holocau-
 « stum, de quo jam, prout te donante
 « potuimus, aliqua diximus » (*In Psalm.*
 19. P.L. 193, 967)¹.

Testimonia alia supersunt perpendenda
 infra (Elucid XXI), cum ventum erit
 ad missam cum hostia coelesti connec-
 tendam².

SECTIO III. — RATIO THEOLOGICA.

Perseverare in coelis sacrificium Christi
 ostendit duplex ratio theologica : una de-
 sumpta ex justificatione nostra ; altera
 ex sacrificio missae.

ARTICULUS I. — JUSTIFICATIO NOSTRA EVINCIT AETERNITATEM SACRIFICII DOMINICI.

Admirationem habet, quod scripsit
 Paulus : Christum traditum esse propter
 delicta nostra, et RESURREXISSE PROP-
 TER JUSTIFICATIONEM NOSTRAM³ ; causam
 ponens justificationis resurrectionem⁴.
 Quin, et si *Christus non resurrexit, vana*

1. Patet nonnisi frivole posse demonstrari
 aeternitatem dominici sacrificii per vocem *Sela*.
 Sed non inde perit valor hujus testimonii. Immo
 tanto magis apparet fuisse aliunde menti nostri
 Gerhohi fidem illius aeternitatis impressam. Quo
 fit ut traditioni cuidam theologicae testetur
 iste locus magis quam si ex intrinseca quadam
 ratione peteretur demonstratio. Quod velim
 notes similiter de multis scriptorum mediaeva-
 lium locis aut allegatis jam aut allegandis, sive
 in praesente causa sive in aliis.

2. Interim noto perennitatem hostiae crucis
 gloriosam esse in Concilio Tridentino memoratam
 (nullo repugnante) ac praedicatam a Francisco
 Sonnio (ap. Theiner, *Acta Genuina*, 1, 612),
 postmodum episcopo Antverpiensi, et Bartho-
 lomaeo Miranda, O. P. (*ibid.*, p. 633), qui

professus est sententiam se reddere Cajetani,
 quam referemus cum reliquis infra opportunius.

3. *Traditus est propter delicta nostra et resur-
 rexit propter justificationem nostram (Rom. 4²⁵)*.

4. Cum legis apud doctores resurrectionem
 Christi esse causam nostrae resurrectionis vel
 justificationis (v. g. S. Thom. 3 S. 56, 1 et 2),
 praesertim efficientem, noli intellegere resurrec-
 tionem Christi *in fieri* (quod praeteritum est),
 sed *in facto esse* (quod perseverat) : hoc est,
 Christum prout ex morte suscitatum in vitam
 gloriae. Apposite Suarez : « Duo sunt in resur-
 « rectione Christi consideranda. Primum est
 « ipsa resurrectio, prout fuit in fieri, seu quate-
 « nus fuit quaedam actio seu mutatio quae per-
 « transiit. Alterum est, terminus hujus resur-
 « rectionis, qui est Christus homo vivens vita

est fides vestra, adhuc [enim] estis in peccatis vestris (I Cor., 15¹⁷). Cujus loci non jam (sicut superiorum versiculorum 15¹⁴⁻¹⁵) sensus est: adhuc estis peccatores, quia vana, id est falsa (utpote carens fundamento) fides vestra est; sed potius: vana est fides vestra, id est inutilis seu inefficax, siquidem justificatore carentes adhuc estis in peccatis vestris¹. Peccatores estis quia justificationem non adepti, cujus causa una censetur esse Christi passi ac mortui resurrectio: sublata enim causa, tollitur effectus. Utiq̄ue salvi facti sumus Christi sacrificio; at ea lege ut sacrificii hostia principium justitiae nobis existat prout adepta resurrectionem gloriae.

In quantum autem talis, erit nobis justitiae principium *dupliciter*. Principiat enim justitiam primo, ut removens prohibens: dum, pro sua ratione propitiatoria, est debitorum nostrorum exsolutum pretium. Secundo principiat justitiam ut causa efficiens: dum pro suo influxu sanctificativo nobis ipsa communicat suam sanctitatem et gratiam.

Primo quidem², si de *propitiatione* sit sermo, obtulit Christus Deo munus vel hostiam, qua compensaret nostra delicta: corpus scilicet suum cruentatum passione mortis. Dabat igitur proprium corpus Deo, ut in rem Dei transiret. Pactum tunc a Christo initiabatur; quod ex parte sua sanxit Deus, hostiam acceptans et adsumens ad se in gloriae suae recessum³. Utiq̄ue in quantum acceptatio est actus formaliter Deo immanens, est aeterna;

neque proinde fuit usque ad resurrectionem dilata. At hic spectatur prout est virtualiter transiens ad ipsam rem sumendam ac captandam. Cujusmodi consideratio est necessaria in contractu sacrificali, qui in genere signi consistere debet. Quae nisi interveniret divina subscriptio pacti atque sigillatio, nequaquam repropitiaremur; nam quantuscumque sit valor compensationis oblatae, etiam condignus, tamen nullum censetur transactum negotium, donec utriusque partis sit expressus consensus. Non redimet igitur hostia Christi nostra peccata, nisi a Deo in solutionem nostri debiti recepta. Ante divinam acceptationem habuit quidem valorem compensandi, sed actum vel effectum compensandi non habuit nisi accedente acceptatione. Quanquam igitur ex parte Christi redimentis totum actum est in articulo passionis, tamen ex parte Dei cui obstringebamur, oportuit ut adjiceretur opus illud resurrectionis, qua veluti intimatione sui consensus susciperet ad se Christi hostiam, pretium nostrae salutis. Tunc demum constitit pactum. Pacto autem salvi facti sumus. Ante resurrectionem igitur Christi non constabat salvatio nostra.

Praeterea oportet ut maneat apud Deum aeternaliter nostrum pretium. Christus enim se dedit Deo in aeternum, ut aeternam nobis propitiationem conciliaret⁴. Quod autem est Dei, Deus numquam aut perdit aut a se alienat; sed, quantum est ex sese, servat perpetuo. Si igitur Christus (per insipientiam dico) cessaret aliquando

« immortalis et gloriosa. Cum ergo dicitur resurrectio Christi causa nostrae resurrectionis, non est intelligendum, ratione mutationis quae transiit, secundum seipsam, sed ratione termini qui manet, et potest habere rationem causae » (In 3 S. 56, 1, *Commentarius*).

1. Quod praeclare exposuit Chrysostomus, in h. l. (P.G. 61, 335).

2. Nostrae praesenti disputationi affinia sunt quae habent Salmanticenses, *De incarnatione*, disp. 31, dub. 4, n. 47.

3. Utiq̄ue in quantum acceptatio est actus formaliter Deo immanens, est aeterna; neque proinde fuit usque ad resurrectionem dilata. At hic spectatur prout est virtualiter transiens ad ipsam rem sumendam ac captandam. Cujusmodi consideratio est necessaria in contractu

sacrificali, qui in genere signi consistere debet.

4. Quae aeterna propitiatio nobis ideo necessaria erat, quia aeternum erat nostrum erga Dei justitiam debitum; nec aeternum solum ex parte subjecti (hominis dico peccatoris), inepti ex se solo ad damnum resarciendum aut culpam reparandam (cujusmodi irreparabilitas, citra gratiam, etiam veniali peccato inhaeret), sed etiam aeternum ex parte objecti (Dei dico deserti), quod cum sit simplex Totale Bonum, nullas habens partes neque suae molis neque durationis, nequit rejici ex parte, ex parte retineri, sed aut respuitur totum, aut totum admittitur, amaturque pro semper aut pro semper refugitur (est enim Deus ipsa sua aeternitas). Quare debitum si contrahitur, contrahitur erga ipsius aeternitatem, sicut et contra

esse in gloria Dei, hoc non posset esse, nisi quia ipse se retraheret : quo casu pactum frangeret, fraudans Deum re oppignerata ; nec proinde peccata nostra manerent propitiata, cadente compensatione quam afferebat munus : quod tamdiu compensat, quamdiu munerat ; nec retractum gratiam ullam habet¹. Sed fidus est noster pontifex, fida nostra victima, fidum pretium nostrum, quo nunquam defraudabitur Deus : et pro tanto securi sumus, aeterna per Christum redemptione inventa. Est ergo gloriosa Christi vita cautio nostra.

Id voluerunt Patres nomine pretii intellegi, quod a Christo semel solutum, semper apud Deum nos redimeret ; adeo ut, si a conspectu Dei vanesceret, salvi nequam foremus a peccatis nostris : pretium autem deficeret, si deficeret hostia. Quod adversus Lutherum valide urgebat Georgius Wicelius (Witzel), sacrae antiquitatis sagax interpret : « Si igitur Christi « corpus atque sanguis non EST² hostia, « inanis est fides nostra, et hactenus in « peccatis nostris manemus » (*De Eu-*

cetera attributa (cf. Augustin. Ep. 102, n. 27. P.L. 33, 381 ; coll. Suarez, *De vitiis et peccatis*, disp. 7, sect. 3, n. 5. S. Thom. 3 Cg. 144, § *Naturalis aequitas* et sq.). Decurret ergo aeternaliter : nec recompensatio ulla erit adaequata nisi totam durationem debiti contegens atque adaequans. Pretium igitur pro peccato solutum compensando, rerum natura fert ut sit aeternum.

1. Haec non ita intellegantur quasi peccata nostra non vere deleta sint, sed solummodo oblecta. Immo sunt prorsus deleta et sublata et mortificata, adeo ut, quamvis iterum peccem, tamen non reviviscant. Sed hoc utique (in praesente oeconomia nostrae salutis per sacrificium Christi comparatae) totum est ex suppositione aeternae infrustrabilisque compensationis semel Deo pro offensa a reo praestitae, dum homo factus est per fidem particeps pretii a Christo persoluti et veluti ipse erogator. Quemadmodum igitur vitae nostrae seu gratiae causa *in esse* est hostia redemptionis (ut infra notabitur), sic pretium nostrum, in coelis repositum, est veluti causa *in esse* nostrae liberationis a reatu injustitiae erga Deum. Cujusmodi causa si (absurdo supposito) corrueret, corrueret (absurda conclusione) effectus. Quare supralaudatus Ambrosius : Christum in coelum « oportebat intrare, ut aeterna nostrorum esset oblatio peccatorum » ; et distinctius Gregorius : « PERENNE sacrificium immolat, quia et haec

charistia, Coloniae 1549, p. 322-323). Haec de repropitiatione nostra dicta sint, in qua intercedit hostia ut causa moralis.

Secundo requirit sacrificii aeternitatem processus nostrae *sanctificationis*, in quo partes habet hostia causae efficientis. Per ipsam enim hostiam passionis sanctificamur participandam, efficientemque nos consortes suae sanctitatis, in quantum tale quid operatur in nobis quale significat, plena ipsa veritatis. Sed si hostia jam nulla est, nullus ejus in nos influxus, nec proinde ulla sanctitatis infusio. Hostia enim nostra est causa, non *in fieri* tantum, sed *in esse* nostrae gratiae. Cujusmodi causa si cessat influere, cessabit etiam et conservari et esse effectus. Est ergo vita Christi gloriosa origo et fons nostrae vitae spiritualis secundum gratiam et gloriam. Quare dicit Paulus convivificatos nos secundum gratiam esse a Deo cum Christo suscitatos e mortuis in gloriam (*Coloss. 2¹³ ; Ephes. 2⁵⁻⁶*). Quippe vivificamur per carnem sacrificii aeterni spiritualiter nos vegetantem³.

Multum congruit quod docet sanctus

« [*scilicet* : delicta hominis] sunt AETERNA quae « mundat ». Habesque tandem cur dicatur Christus, in suam immortalem gloriam ingressus, invenisse nobis REDEMPTIONEM AETERNAM (*Hebr. 9¹²*).

Sequitur illinc, beneficii aliquid resultare ex sacrificio coelesti in damnatis omnibus, quotquot in sua vita fuerunt aliquando justificati. Vi aeternae redemptionis enim fit ut demeritorum suorum semel extinctorum non recipiant vicem. Qui est effectus duplicis causae : Misericordiae quidem Dei olim condonantis ob Christi merita, quam irritare per suam malitiam homo non potest (3 S. 88, 1) ; sed etiam Fidelitatis Christi, qui « fidelis pontifex », pretium quod semel persolvit, nunquam retrahit, sed extincti debiti manet perpetuus extingtor : ut misericordiae divinae semel condonanti, non sit ulla necessitas recedendi. Quae duae sunt causae inter se ordinatae : siquidem ad priorem altera habet ordinem ut ad causam finalem ; et prior alteram disposuit ut causa efficiens.

2. Esse Christum hostiam permanentem penes seipsum, per prius ad nostram litationem, hic ab auctore proprie defenditur.

3. Ex carne sacrificii passionis elici adhuc omnem nostrae sanctificationis gratiam, lege apud alexandrinus doctores, super illud *Leviticum 6²⁷ : Quicquid tetigerit carnes ejus sanctificabitur*. Origen. *In Levit.* hom. 5, n. 7 et 8. P.G. 12,

Thomas (3 S. 62, 5 et 6) : sacramenta, secundum ordinem efficientiae, comparari ut instrumenta ad passionem Christi, unde derivant suam virtutem ; sicut ipsa passio habet rationem instrumenti respectu divinitatis, quae est causa principalis (art. 5) ; fierique inde ut sacramentalis efficacia non potuerit praeesistere passioni : siquidem « illud quod nondum est « in rerum natura, non movet » per modum causae efficientis (art. 6). Igitur secundum sanctum Thomam inter divinam efficaciam et sacramenta novae legis mediat causaliter, tanquam movens motum, passio « qua Christus initiavit ritum christianae religionis, offerens se *oblationem* « *et hostiam Deo*, ut dicitur *Ephes. 5* » (art. 5). Non autem actu agit aut movet efficienter, quod non actu est. Ergo oportet ut perduret sacrificium Christi, Christo scilicet adhuc existente hostia suae passionis. Quare opportune antea monuit

S. Thomas : « Resurrectio Christi habet « instrumentaliter [sub causa principali « Deo] VIRTUTEM EFFECTIVAM, non solum respectu resurrectionis corporum, « sed etiam respectu resurrectionis animarum » (3 S. 56. 2). Itemque : « Divina « justitia, quantum est de se, non est « obligata ad resurrectionem nostram « causandam per resurrectionem Christi : « potuit enim alio modo nos Deus liberare « quam per Christi passionem et resurrectionem. Ex quo tamen decrevit hoc modo « nos liberare, manifestum est quod resurrectio Christi est causa nostrae resurrectionis » (3 S. 56, 1, 2^m)¹.

Nisi igitur Christus resurrexit, sumus in peccatis nostris, deficiente et pretio apud Deum nostro et gratiae in nobis divinae ingeneratore. Sin autem Christus resurrexit, primo quidem pretium quod olim Deo est solutum, a Deo acceptatum, sacrificium dico peractum a Christo in

442-443 ; Cyril. Al. *Glaphyr. in Levit.* P.G. 69, 549-552. Cf. Procop. Gaz. in h. l. P.G. 87, 715.

Certissime, sicut poterat nos, de potentia absoluta, Deus sanctificare aliter quam per Christi humanitatem ; sic poterat nos Christus, de potentia absoluta, sanctificare per suam humanitatem nequaquam gloria donatam aut donandam unquam. Quare contendit firmiter adversus Arianos Athanasius (*Or. 3 contra Arianos*, n. 40. P.G. 26, 408-409) Verbum incarnatum omnia potuisse ante suam resurrectionem peragere eadem quae nunc potest ; attamen fatetur ipsum, « quae, ut Verbum habebat, eadem... post resurrectionem accepisse « secundum humanitatem, [eo fine] ut per ipsum « homines... in coelis, tanquam corruptione « liberati, perpetuo regnarent. » Quod alibi explicat hoc modo : « Corpus quod mori posset « sibi assumpsit, ut... MORTI pro omnibus « SATIS ESSET, ATQUE, PROPTER VERBUM IN « SE HABITANS, INCORRUPTUM PERMANERET, « denique in posterum ab omnibus recederet « corruptio per gratiam resurrectionis. Hinc « corpus quod ipse sibi accepit, velut hostiam « et victimam omni labe puram, offerens ad « mortem, mortem statim ab omnibus sui « similibus elongavit, proprio oblato pro « alieno. Super omnes enim existens Dei Verbum, convenienter, suo templo et corporeo « organo oblato in redemptionem pro omnibus, « debitum exsolvit in morte, et sic omnibus, « per id quod simile habet, conjunctus, INCORRUPTUS DEI FILIUS CONVENIENTER OMNES « INDUIT INCORRUPTIONE, repromissa resurrectione. Ipsa enim mortis corruptio nullam

« jam vim adversus homines habet, PROPTER « VERBUM IN ILLIS HABITANS PER UNUM CORPUS [ὁὐκ τοῦ ἐνὸς σώματος. Cf. *I Cor.*, 10¹⁷]. » (*Oratio de incarnatione Verbi*, 9. P.G. 25, 112). Quasi profundat se incorruptio ex Christi corpore in nostrum. Ceterum, omissis sexcentis illiusmodi testimoniis, notabuntur infra (Elucid. XXII, XXXVIII) multorum Doctorum auctoritates distinctius in immortalitatem corporis sacramento contenti refundentes nostram vivificationem omnem.

1. Praeclare et piissime B. Albertus M. in 4 D. 43, 5 : « In hac questione, inquit, ... sanctis « divinam inspirationem habentibus omnino « consentiendum videtur. Et quia ipsi dicunt « quod Christi resurrectio sit causa efficiens et « sacramentalis nostrae resurrectionis, ideo etiam « hoc dico, nihil mutando de dictis eorum. » Quod deinde explicat, distinctione facta inter causam primam atque aequivocam, Deum, et causam immediatam ac univocam, quam rursus dividit in habituales et actuales : causa univoca habitualis nostrae resurrectionis est humanitas Christi ratione status gloriosi per resurrectionem ex mortuis comparati ; actualis autem univoca, est eadem prout applicans ad actum per nutum voluntatis virtutem illam sibi habitualiter inditam (= « causa voluntaria formam « causati apud se habens»). Aliis verbis, principium formale, quo Christus influit nobis resurrectionem, est gloria proprii corporis e passione mortis erepti. Operatio autem secundum illud principium formale tunc habebitur, cum « portans insignia nostrae redemptionis » Christus judicabit mundum. Lege integrum articulum, sat prolixum.

terris et susceptum a Patre in gloria coelesti, aeternaliter manet, et aeterna est propitiatio nostra; secundo vero, hostia nobis praesto est jugiter qua sanctificemur saginati.

Secundum utrumque respectum innuitur a sancto Paulo utilitas resurrectionis in *Col.* 2¹²⁻¹⁴: *In quo [Christo] et resurrexistis per fidem operationis Dei qui suscitavit illum a mortuis. Et vos, cum mortui essetis in delictis et praepulio carnis vestrae, convivificavit [Deus] cum illo.* En utilitatem resurrectionis quantum ad com-

1. Hucusque certe videtur subjectum sententiae esse, non Christus, sed Deus, ut optime demonstrat el. Prat (*Théologie de saint Paul*², t. 2, p. 331).

2. Χριστάμενος ἡμῖν πάντα τὰ παραπτώματα, ἐξελείψας τὸ κατ' ἡμῶν χειρογράφον τοῖς δόγμασιν, ὃ ἦν ὑπερνικτὸν ἡμῖν, κτλ. Chirographum nominat in genere manuscriptum, speciatim autem schedulam seu syngrapham qua quis erga creditorem se falebatur obligatum. Metaphorice hic usurpatur pro alia re. Quenam sit illa alia res, non uno ore pronuntiant doctores. Veteres omnes, atque imprimis S. Ephraem (*Hymni dispersi*, 22, 8, ed. Lamy 4, 772), Serapion Thmuitanus (*Eucologium*, 12. F. D. 2, 170), Chrysostomus (in h. l. *Hom.* 6, n. 3. P. G. 62, 340; *Homil. ad neophytos*, ap. August., *Contra Julianum*, 1, 6, 21. P. L. 44, 658), Augustinus (*Confess.* 9, 13, 36. P. L. 32, 778), concinentibus liturgiis (ut v. g. in Missali bobienensi oratio 4^a pro defunctis, ap. Mabillon, *Sacramentarium gallicanum*. P. L. 72, 568), atque accedente inter mediaevales S. Thoma (in h. l.): per chirographum sentiunt designari reatum nostrum, seu nostri conscientiam debiti erga divinam justitiam. Recentiores autem nonnulli (Padovani, *In S. Pauli epistolas*, 1892, t. 4, 218; Prat, loc. cit., p. 330), habito potissimum respectu ad 2¹⁶ et ad *Eph.*, 2¹⁵, intellegunt legem mosaicam, in quantum homines facit debitores operum et poenarum.

Ambae explicationes, si res exacte perpendantur, possunt in unum conflari et debent, ordinate tamen. Prae oculis enim habendum est, quod apud Paulum est sollemne: propter peccatum homines fuisse subditos et Legi et angelis (*Gal.*, 3¹⁹ et 22-23; 4¹⁻⁵; *I Tim.*, 1⁹). Quia scilicet homo erat debitor erga offensum Deum, necdum liberatus, ideo factus erat a Deo servus seu debitor Legis et angelicarum (per quas Lex administrabatur) potestatum. Sublato debito peccati, omne debitum sustulit Christus, liberans nos et a potestate Legis et a dominatu angelorum. Sed per prius est intellegenda liberatio a reatu peccati, et de consequente ac posterius liberatio a servitute legali. Hoc autem loco *Epistolae ad Colossenses*, chirographum proprie nominat reatum peccati, seu debitum erga Deum; nec tamen praetermittitur

munitatem induendam vitae inter Christum gloriosum et nos gratificatos atque clarificandos. Pergit autem apostolus continuo: *donans vobis omnia delicta; delens¹ quod adversus nos erat chirographum decreti, quod erat contrarium nobis².* En utilitatem alteram resurrectionis quantum ad acceptilationem Christo a Patre datam, seu acceptationem oblatae a Christo in cruce compensationis, ac syngraphae, qua erga Deum creditorem obligati eramus, obliterationem. Scheda enim nostri debiti est deleta in resurrectione a

debitum erga Legem (vers. 14) et erga angelos (vers. 15). Ad quam interpretationem persuadendam valet omnino illud τοῖς δόγμασιν. Quo quidem vocabulo designari Legem mosaicam patet ex contextis versiculis 2²⁰ (δογματίζεσθε) et 2²¹, collato *Eph.*, 2¹⁵ (cf. Prat, loc. cit., p. 332). At exurgit difficultas, quomodo possit explicari ille dativus. Infelices explicationes nonnullas refert Prat (ibid.), quibus addit suam haud feliciorum. Jamvero verior explicatio videtur esse, si dativus ille ponatur esse commodi, vel potius incommodi. Lex scilicet veluti debitores habebat homines (angelique veluti subditos), quia homines erant obligati erga divinam justitiam. Erat Lex igitur munita atque, ut ita dicam, contra nos armata ipsa originali syngrapha nostrae obligationis erga Deum. Qua erepta e manu ejus, jam nihil illi remanebat, quo nos sibi devinciret. Si peribat syngrapha, peribat igitur ipsi LEGI. Interemptum porro est chirographum a Christo in cruce: interemptum est ergo LEGI (et angelis). Delebatur: debebatur LEGI (τοῖς δόγμασιν). Sic ergo videtur intellegendum illud τοῖς δόγμασιν: *delens quod adversus nos erat chirographum [peccati] DECRETIS* [h. e. LEGI quae illo contra nos utebatur et pollebat], *quod erat contrarium nobis, et ipsum tulit de medio* [veluti ereptum de manibus Legis], *affigens illud cruci* [ubi per Christi sacrificium perivit Legi et administrantibus Legem angelis]. *Et exspolians* [chirographo peccati quo in nos pollebant], *principatus et potestates, traduxit confidenter, palam triumphans illos* [destitutos potestate dominationis in homines], *in semetipso* [crucifixo et redivivo apud Deum].

Personificavit Paulus Legem, simul cum angelis. Legem inducit sicut possessorem vel detentorem funesti nobis chirographi, quod illi erat veluti in manibus a Deo concreditum: cui proinde adimitur, interimitur, deletur chirographum; chirographum dico debiti quo per peccata nostra erga Deum obligabamur. Quare sensum non male reddidit Vulgata, dum habet *chirographum decreti*: quasi possideretur chirographum a Decreto seu Lege. Quia enim possidebat Lex chirographum, ideo est ipsi deletum; sicut si combusta est mea domus, possum dicere mihi combustam esse domum.

Deo, atque peccata pro tanto sunt nobis donata : quando victima crucis est in nostram redemptionem a Deo suscepta.

ARTICULUS II. — SACRIFICIUM MISSAE
EVINCIT AETERNITATEM SACRIFICII DOMINICI.

Rationi illi theologiae, ex nostra justificatione desumptae, accedit altera, desumpta ex sacrificio nostro missae. In quo sane Christus tam vere est hostia, quam vere missa est sacrificium : ubi enim hostia nulla est nisi penes apparentias, nec sacrificium est nisi apparens ; siquidem sacrificium est oblatio hostiae. Attamen non a nobis Christus efficitur hostia : cum quia

Conclude : interempto peccato, vel peccati schedula deleta, interemptam esse vim obligantem Legis : quod tantumdem valet ac si dicatur interimi Lex, vel deleri, quoad suam vim obligantem. Attamen chirographum non est ipsa Lex, sed illa (unde accrescebat Legi vis obligans) conscientia nostra debiti erga Deum ex peccato nondum per sacrificium dominicum repropitiato. Ergo non ipsa Lex dicta est ab

immutatus terminat transsubstantiationem, ut suo loco constabit ; tum quia absit ut a nobis vere mactetur Dominus : qui nec sine piaculo grandi mactari unquam potuit ; nec nova ullatenus potest immolatione mactari ; nec, si immolaretur, sacrificium gauderet ex parte victimae, ut talis, intrinseco ac essentiali respectu ad sacrificium crucis. Est ergo Christus hostia, antecedenter ad nostram litationem, penes seipsum. Qua de re plura disputabuntur, cum de sacrificio missae agetur. Interim haec sufficiant dicta de Agno nostro paschali, qui *mortem nostram moriendo destruxit, et vitam resurgendo reparavit.*

Apostolo affixa cruci : quasi in ultionem suae propter Legem crucifixionis, Christus crucifigeret Legem, ut exponit (ibid.) Prat consentaneae ad suam chirographi interpretationem.

Interim manifestum est ex dictis, quomodo cohaereant inter se et compleant *Col. 2¹³⁻¹⁶* et *Eph., 2¹³⁻¹⁶.*

Conferatur R. S. R., oct.-déc. 1916, p. 468-471.

Elucidatio XIII.

Cum statu illo victimali connexa apparet
dignitas quae Christo competit altaris aeterna.

§ 2. De Christo ut altari aeterno.

Arcte cum sacrificio cohaeret altare. Si Christus altare sui sacrificii demonstratur aeternum, aeternum necesse est ut sit altaris illius sacrificium.

Sed jam adscribere Christo non solum sacerdotis et hostiae, sed etiam altaris partes, nonne stomachum movet aut certe risum? Quasi non absurde tam multa tamque diversa aut officia aut munera in uno Christo congererentur; nec vesane homo, idemque Deus, aut lapidi aut aeri equipararetur cruoribus hostiarum excipiendis addicto!

Attamen, quicquid prima fronte in contrarium videatur praescribendum, explorantur ex fontibus catholicae doctrinae haec tria: *primo*, sitne Christus altare; *secundo*, sitne altare post suam resurrectionem; *tertio*, quaenam sit istius altaris theandrici ac coelestis habitudo ad reliqua quaecumque solent altaris nomine insigniri.

SECTIO I. — SITNE CHRISTUS ALTARE SUI SACRIFICII.

Solutio desumetur ex trina comparatione altaris: primo cum hostia sanctificanda; secundo cum cruore hostiae excipiendo; tertio, cum Numine supplendo.

Primo igitur comparetur altare cum hostia sanctificanda.

Principii instar in quaestione de sacrificio id assumi potest: non esse majorem sanctitatem hostiae quam altaris. Etenim, si recolueris ea quae prius dicta sunt, non te fugiet ex sanctitate altaris derivari sanctitatem hostiae: siquidem quam sanctificationem habet altare ex quodam veluti

contactu divinitatis praesidentis ac insidentis, eam elargitur hostiae sibi (quasi vice Dei fungenti) concedit. Porro, ut habet Philosophus, « propter quod unum-
« quodque tale et illud magis. » Nequit igitur hostia esse sanctior altari. Quod principium nobis sua munivit auctoritate Christus, sic increpans scribas et phariseos: *Stulti et caeci, quid enim majus est, aurum, an templum quod sanctificat aurum?... Caeci, quid enim majus est, donum, an altare, quod sanctificat donum? (Matth., 23¹⁷ et 19)*. In sacrificio igitur Christi, si quod fuit altare, non infra Christi hostiam esse potuit. Debuit igitur esse idem cum hostia et sacerdote.

Quare recte orientalis theologiae expositor Nicolaus Cabasilas: « Omnia
« quae intercedendi¹ vim habent, et sanctificationem nobis praebent, solus est ipse
« Salvator. Quaenam ergo sunt quae intercedendi vim habent et sanctificant? Sacerdos, hostia, altare. Etenim et altare
« sanctificat, ut vult sermo Domini. *Altare enim*, inquit, *est quod sanctificat donum.*
« Ergo quoniam solus ipse est qui sanctificat, solus fuerit sacerdos et hostia et
« altare » (*Liturgiae expositio*, 30. P.G. 150, 436).

Apud Occidentales vero dudum scripserat Augustinus: « Quod Dominus
« dixit: *Quid enim majus est, aurum, an templum, quod sanctificat aurum?* et
« item dixit: *Quid enim majus est, donum, an altare, quod sanctificat donum?* intelli-
« gendum templum et altare [esse] ipsum
« Christum » (*Quaestiones Evangeliorum*, lib. 1, c. 34. P.L. 35, 1329)².

Per modum unius accipi potest cum altari templum: sicut Christus ipse, apud Matthaëum, loco citato vim sanctificandi

1. *Intercedere* idem est ac *mediare*. Mediat sane altare inter sacrificiam et Deum.

2. Augustinum Secuti sunt Beda et Rabanus, in h. l., P.L. 92, 99; 107, 1070.

eandem tribuit et templo et altari¹. Unde, si Christus est sui sacrificii altare, est suae propitiationis templum, et vice versa. Porro ipse se nominat templum: templum scilicet gratiae spiritualis subrogandum pro templo materiali Judaeorum; templum litationi verae hostiae deputatum, pro templo figuralium hostiarum stragibus addicto. Sic enim, apud *Joannem* 2¹⁹: *Solvite templum hoc*, inquit, *et in tribus diebus excitabo illud*. Hoc est: postquam vos *templum hoc* hierosolymitanum², Dei haec aedem, sedemque cultus judaici, veteris sacramenti foederis et legitimi sacrificii locum unum, scelere vestro ad quoddam suae sanctitatis ac electionis exitium perduxeritis [= *solvite*]³ (mox capropter a Romanis diruendum): tunc ego meliore modo *excitabo illud* commutatam in *tribus diebus* in aedem Dei propriam, in sanctuarium

foederis novi atque aeterni, in tabernaculum sacrificii veri nunquam exsecrandum, in corpus scilicet meum *secundum virtutem vitae insolubilis* (*Hebr.*, 7¹⁶) suscitatum e morte, ut sit universae propitiationis vas, arca, atque templum perpetuum. *Ille autem dicebat de templo corporis sui* (*Joan.*, 2²¹). Pro cultu igitur terreno et umbratico, circa hostias visibiles laborante, praenuntiat aenigmatice Dominus subrogandum cultum perfectum ac spirituales, coelestis hostiae gratia decorum.

Indicat ergo Scriptura, aut certe innuit, Christum esse et altare et templum, sicut est et sacerdos et hostia.

Sequitur comparatio altaris cum cruore hostiae excipiendo.

Ista in uno eodemque homine convenientia titulorum ac munerum tam variorum,

1. Abrupto modo aequivalentiam hanc templi et altaris Hesychius ingerit, cum super illud *Levitici* 5⁹ *Aspergat de sanguine ejus parietem altaris*, sic disserit: «Pariet altaris corpus Christi intelligitur, de quo ipse Christus dicebat: «*Solvite templum hoc, et in tribus diebus aedificabo illud*» (*In Leviticum*, l. I. P.G., 93, 836).

2. Per templum solvendum intellegebat Dominus per prius ipsam materialem sedem cultus judaici, quae et praesto erat, et sermonis erat argumentum (*Joan.*, 2¹⁴⁻¹⁷). Per templum triduo aedificandum intellegebat, teste *Joanne* 2²¹, corpus suum post passionem suscitandum; ejus sacrificio consummaretur vetus testamentum, instaurato novo, lexque ita a Judaeis solveretur, ut a Christo adimpleretur. Etenim duo ibi (quanquam minime disparata, sed connexa inter se et continuatione temporis et habitudine typica) esse admittenda templa, unum in priore sententiae membro lapideum, alterum in posteriore vivum, suadet ex sermone a falsis testibus apud *Marcum* 14⁵⁸ allegato: *Ego dissolvam templum hoc manufactum, et per triduum aliud non manufactum aedificabo*. Distinguendum enim caute in allegatione ista, ubi sit falsum testimonium, ubi non sit. Falsum utique testimonium in hoc est, quod inducitur Christus quasi destructurus ipse templum (*dissolvam*, cf. *Matth.*, 26⁶¹: *possum destruere*; et *Matth.*, 27⁴⁰: *qui destruis*. *Coll. Act.*, 6¹⁴: *destruct*). Non dixit Christus se esse destructurum; sed dixit: *Solvite*; quasi SINENS Judaeos esse judaici templi invasores atque eversores, peremptoresque sacerdotii aaronici: dum morte afflicti eum qui se, sacerdos cum esset secundum ordinem Melchisedech, litabat Deo hostiam gratam, suscipiendam in gloria, evacuaturamque ceteras. Quare non ipsi im-

putanda erat ruina templi, sed Judaeis; nec sibi ipse illam imputasse poterat (nisi ab homine pejerante) dici. Falsum autem testimonium non videtur esse in oppositione inter templum *manufactum* et templum *non manufactum*. Quae oppositio: 1° sublimior est quam ut a vulgari quopiam excogitetur; 2° quantum ad alterum membrum, habet confirmationem implicitam ex *Joanne* 2²¹: *...de templo corporis sui*; 3° cohaeret et sensu et stylo, sermoni Scripturae (*Hebr.*, 9¹¹⁻¹²): *Per amplius et perfectius tabernaculum, non manufactum, id est non hujus creationis, neque per sanguinem hircorum aut vitulorum, sed per proprium sanguinem, etc.*; ubi tabernaculum non manufactum (quae est assumpta humanitas, ut diximus), comparatur, tanquam amplius et perfectius, cum tabernaculo sane manufacto, hircorum et vitulorum sacrificiis imbecillis ac figuralibus sufficiente. Quod si vero Christus in hoc altero membro suae sententiae usurpavit locutionem «templum non manufactum», quid per illum potuit designare *proprie* et *literaliter* nisi suum corpus?

Apposite cf. L. de Grandmaison (art. *Jésus-Christ*, in *Dictionnaire Apologétique*, col. 1511): «Le grand duel tragique des deux esprits «et, pour ainsi dire, des deux religions, se «résume et se symbolise dans les deux Temples. «Au magnifique édifice (*quelles pierres et quelle «structure!*) où résidait exclusivement pour «tout bon Israélite, la gloire de Dieu, va se «substituer un culte plus large, en esprit et en «vérité.»

3. Quod ipsa hora dominicae mortis innotuit, cum *velum templi scissum est in duas partes a summo usque deorsum* (*Matth.*, 27⁵¹; cf. *Marc.*, 15³⁸ et *Luc.*, 23⁴⁵).

sicut foret alias absurda, ita in Christo nil habet nisi rationi consentaneum. Aliter enim res habet, ubi cultus ad mensuram humanae artis atque industriae persolutus, continetur terminis rerum corporalium; aliter, ubi exercetur secundum virtutem Dei propriam, transcendens omnem ordinem atque differentiam rerum sensibilium. In cultu scilicet illo corporali, sicut aliud est sacerdos, aliud hostia, ita insuper aliud necesse est ut sit altare suscipiens de manu sacerdotis hostiae cruorem, aliudque rursus delubrum altari circumductum. Sed in cultu spirituali¹, cum sit idem sacerdos atque hostia, NEQUIT COGITARI ALTARE EXTRAPOSITUM, cui occisae hostiae sanguis per manus sacerdotis affundatur: sed ipse Sacrificator sibi locum tenet altaris, dum symbolica immolatione offerens corpus suum ad immolationem cruentam, CRUENTAT IPSE SACRAMENTALITER SUUM CORPUS, cruentandum exhinc in passione realiter. EN ALTARE CRUORE VICTIMAE PERFUSUM²: perfusum quidem a SACERDOTE incruente, sed non sine ordine ad cruentam perfusionem. Eodem igitur pacto tituloque fuit corpus Christi altare in coena, quo fuit hostia: prout scilicet deputatum cruentationi passionis per aspersionem sanguinis sacramentalem³. Eodemque rursus fuit titulo et pacto altare in passione, quo et hostia: prout profluvio sanguinis respersum, quem scaturire fecit calix coenae.

De coenae altari audias sanctum Ephraem sic alloquentem coenaculum: « O beate loce, non vidit quis nec videbit quod vidisti: Dominum nempe altare verum, sacerdotem, panem ac calicem salutaris effectum... Ipse altare est et agnus, victima et sacrificator, sacerdos et esca » (*Hymnus de crucifixione Ierlius*,

str. 10, ed. Lamy, t. 1, p. 660). De coena Epiphanius rursus extollens melchisedecicum Domini sacerdotium, haec habet: « Semetipsum obtulit, ut aboleret Veteris Testamenti sacrificium, dum pro universo mundo hostiam perfectiorem sacrificat (ἱεροσφύτης) VIVAM; ipse cum sit victima, ipse sacrificium, ipse sacerdos, ipse altare » (*Advers. Haeres.*, haeres. 55, 4. P.G. 41, 980).

Hesychius assonat: « Intelligibilem [h. e. non adspectabilem nisi fidei] sanguinem super altare, videlicet suum corpus, effudit » (*In Levit.*, l. 2. P.G. 93, 883). « Ipse enim Christus ad sanctificationem nostram, aspersione proprii sanguinis videlicet, passionem suam pro nobis obtulit » (col. 885). « Christus enim ipse omne sui sacrificii factus est: et sacerdos et sacrificium... et altare. Ipse est et *praeparatus homo* (*Levit.*, 16²¹), paratus pro nobis ad passionem » (*In Levit.*, l. 5. col. 1001)⁴.

De altari passionis, non alio sed eodem, procedit istud Ambrosii ad Simplicianum: « Motum te, cum legeres, significasti mihi, quid sibi velit, quod Moyses, post oblatum sacrificium, et immolatas Domino salutaris hostias, dimidiam partem sanguinis in crateres miserit, dimidiam autem ad altare effuderit... Quia nihil prae caeteris in Lege nisi Christi adventus annuntiat, atque ejus praefiguratur passio: vide ne ista sit hostia salutaris quam Verbum Deus in semetipso obtulit, atque in suo immolavit corpore; ...deinde accedens ad altare effudit hostiae suae sanguinem... Annon tibi videtur effudisse sanguinem suum, DE CUJUS LATERE SUPRA IPSUM PASSIONIS ALTARE aqua cucurrit et sanguis? »

1. Spiritualis dicitur a sacris scriptoribus alter hic cultus: et quia per spiritualem divinitatis potentiam (διὰ πνεύματος αἰωνίου) perficitur, et quia divina res, quae sub symbolis sensibilibus agitur, non nisi fidei oculis est adspectabilis. Praeterquam quod spirituales sunt tanti sacrificii fructus, nec in sola carnis munditia legali positi.

2. Recole, quaeso, quae dicta sunt in Elucidatione I de partibus altaris in ritu oblationis sacerdotalis integrando primitus.

3. Sacramentaliter aspergitur corpus Christi sanguine, dum separata consecratione corporis et sanguinis effingitur corpus sanguine effuso perfusum.

4. Ceterum posset produci in infinitum ecloga testimoniorum ex Hesychii *Commentario in Leviticum*: cum vix una pagina praesertim in duobus primis libris temperet a conferendo in Christum laudem et nomen altaris.

(*Epist.* 65. P.L. 16, 1222-1224). Obtulit passionis hostiam Christus immolatam in suo corpore sacramentaliter; et « deinde », accedens ad sui corporis passionem, sanguine et aqua rigavit corpus vulneratum, altare passionis¹.

Quare medio aevo, eximius ille liturgista, Joannes Belethus scribebat: « Corpus Christi, verum altare, sanguine « et aqua in cruce aspersum fuisse cre- « ditur » (*Rationale divinorum officiorum*, c. 104. P.L. 202, 109). Eademque aetate vir Syrus, Dionysius Bar Salibi, in sua *Expositione liturgiae* (C. S. C. O., t. 93, p. 87) notat « occisum [corpus Christi] « suo sanguine conspersum fuisse et in « coenaculo, quando dixit Jesus: *hic est* « *sanguis meus*; et in cruce, quando aper- « tum est latus ejus lancea, et fluxit ex eo « sanguis et aqua, et conspersum est eis « corpus² ». Haec veteris et constantis, ut magis infra clarebit, traditionis ecclesiae sufficienter interim specimen.

Accedit comparatio altaris cum Numine supplendo.

Porro Christi corpus fuisse verum altare sacrificii dominici, qui tandem est incredibile? Quid sunt, quid fuere carnalium sacrificiorum altaria, et apud Judaeos et inter gentes, nisi inconcessi numinis sedes quaedam vicaria? Sed quae sedes magis propria est Dei quam corpus Verbi, in quo habitat divinitas, non secundum accidentalem aut scheticam, ut aiunt, sanctificationem, sed omnino physicam ac substantialem? Unctus est igitur Christus in incarnatione, quemadmodum ut sacer-

dos, ita ut altare³. Utraque enim dignitas in Christo competit humanitati quanquam per divinitatis unctionem. Amplius, altare quodlibet victimas natum erat suscipere pro Deo, cujus veluti vice fungebatur visibiliter. Quare quicumque Deo sacrificium offerre volebat, necesse erat ut per altare offerret. Christus autem per seipsum accessit ad Deum hostia salutis. Quare et altare fuit sibi sui sacrificii: quemadmodum etiam et nobis est altare omnis nostri sacrificii; siquidem nullam possumus ad Deum perferre oblationem nisi per Christum. Sed de nostro altari disputatio ad alium locum opportuniorem (*Elucid.* XVII et XXI) remittenda est. Sufficiat hic inquirere amplius de altari ipsius Christi.

SECTIO II. — SITNE CHRISTUS SUI SACRIFICII ALTARE POST RESURRECTIONEM SUAM.

Si altaris et templi, ut supra exposuimus, rationes in Christo convertuntur, potissimum post resurrectionem attendenda erit in corpore dominico proprietates altaris: aiente Domino (*Joan.*, 2¹⁹) suscitatum iri suum corpus ut templum. Ut altare igitur post resurrectionem exstat verum quam maxime ac perfectum, figuralium altarium sanctitatem simul evacuans ac implens.

Quod insinuatum hac via est, expressis praeterea declaratur Scripturae verbis, *Epistolae dico ad Hebraeos* 13¹⁰: *Habemus altare de quo edere non habent potestatem, qui tabernaculo deserviunt.* Quo loco, (ut tum exponetur cum agatur de missa, in

1. Familiarem crediderim fuisse Ambrosio hanc sententiam, si quid conicere liceat ex tractatu *De Sacramentis*, cujus concinnator, certe adhaerens sententiis ambrosianis, bis illud protulit, quod apud liturgistas omnium aetatum habet vim inconcessi dogmatis: altaria materialia nostra esse figuras corporis Christi: « Forma corporis altare est » (l. 4, c. 2, n. 7. P.L. 16, 437). « Quid est enim altare, nisi forma corporis Christi? » (l. 5, c. 2, n. 7, col. 447). Antitypus igitur nostrorum altarium, altare verum, corpus est Christi.

2. Haec ceterum deprompserat de verbo ad verbum Dionysius ex Mosis Bar Kephu

(IX s.) *Explanationem mysteriorum oblationis*, edita atque anglice versa ab R. H. Connolly and H. W. Codrington (*Two Commentaries on the Jacobite Liturgy*, Oxford, 1913, p. 67).

3. Illud notarat M. J. Scheeben (*Handbuch der katholischen Dogmatik*, vol. 3, Friburgi, 1882, n. 1472, p. 431): « Dasselbe göttliche « Prinzip welches als geistliches Oel Christum « in seinem menschlichen Geiste zum erhabend- « sten Priester weiht, weiht ihm ebenso auch zum « erhabendsten Altare, der sein Opfer tragen « sollte. » Secuti sunt Scheeben, ut assolent, J. Wilhelm et T. B. Scannel (*A Manual of Catholic Theology*, vol. 2, London 1898, p. 203).

Elucid. XVII), Christus etiam nunc existere dicitur nobis altare, de quo edendum nobis prostat sacrificium, non tabernaculi mosaici, sed coelestis illius ac veri in quod intravit *per proprium sanguinem* (9¹²) pontifex noster, *qui consedit in dextera sedis magnitudinis in coelis, sanctorum minister, et tabernaculi veri, quod fixit Dominus et non homo* (8¹⁻²).

Omitto altare¹ quod in *Apocalypsi* nobis exhiberi coeleste (6⁹; 8³⁻⁵; 9¹³ etc.), et LOQUENS (16⁷), supra (Elucid. XII) memoravi.

Nec sane minus post resurrectionem suam quam ante competit corpori Christi immolato ratio sive altaris sive templi. Cum enim semel introducta est hostia spiritualis sacrificii in sacrarium gloriae Dei, non amittit, facta coelestis, inhaerentem sibi templi aut altaris rationem, sed habet ex contactu divinae gloriae splendidiorem : ut late disserit Cyrillus Alexandrinus in libro nono *De adoratione in Spiritu et veritate* (P.G. 68, col. 596-604; 616-625), ostendens in resurrectione exstitisse demum corpus Christi

1. De hoc altari habet Andreas Caesariensis in *Apol.* 8³ (P.G. 106, 288) : « Altare aureum Christus est, in quo omnis liturgica et sancta sita est virtus, et martyrum sacrificia offeruntur [cf. infra, Origen.] : cujus typus erat ostensum Moysi in monte altare cum tabernaculo. » Similia loquitur Arethas in h. l. (P.G. 106, 613). Consonant inter Latinos Apocalypseos expositores : Walafridus Strabus, in *Apoc.*, 6⁹, 8³ (« Christus est altare, qui se obtulit... Aureum altare : ...secundum humanitatem, secundum quam est altare Trinitatis »), 9¹³. P.L. 114, 722, 725, 728. Anselmus Laudunensis in *Apoc.*, 6⁹ (« Altare Christus accipitur, super quem Deo offerimus : nihil enim prodesset quidquid faceremus, nisi ipso mediante, id est nisi in virtute passionis ejus ; et significatur hic altare a nostra cognitione jam remotum, per *altare aureum*, quod est in Sancto Sanctorum »), 9¹³. P.L. 162, 1524, 1530, 1535. Richardus a S. Victore, in *Apoc.*, 6⁹, 8³ (« *Sietit ante altare*. De hoc altari typice scriptum est : *Allare de terra facietis mihi*. Altare de terra, humanitas assumpta. Sed sicut venire oportet ad carnis assumptionem, ita stare pertinet ad divinitatis immutabilitatem. Qui ergo venit per carnem, per divinitatem ante altare *stetit*, quia divinitate, in qua immutabilis permansit, humanitate, quæ nobis altare

templum corruptionis expers atque altare aureum ; conclusioque haec est : « Ipse igitur est altare, ipse thymiama, atque pontifex » (cf. *ibid.*, col. 648, et l. 10, col. 664).

Apud primaevos Patres frequens est in Christo coelesti haec appellatio altaris. Sic et altare et templum nuncupatur ab Ignatio (*Magnes.* 7². F. P. 1, 236) Filius ad Patrem reversus : « Omnes ad unum Jesum Christum, qui ab uno Patre prodiit, et apud unum fuit, et ad unum discessit, concurrite ut ad unum templum Dei, et ad unum altare². »

Indigitat nobis altare illud coeleste Irenaeus, cum oblationes nostras eucharisticas (de his enim sermo est) ait illuc dirigi : « Nos quoque [Dei Verbum] offerre vult munus AD ALTARE frequenter sine intermissione. EST ERGO ALTARE IN COELIS : ILLUC enim preces nostrae et OBLATIONES DIRIGUNTUR » quippe quae non terrenae sint, sed coelestes, a Deo confectae (*Contra haereses*, l. 4, c. 18, n. 6. P.G. 7, 1029-1030)³. Syllogismum facit Irenaeus. Offerimus ad altare secundum mandatum

« est, prior et sublimior fuit... *Super altare aureum*, id est super semetipsum. Ipse est namque altare, quia super eum offeruntur Patri omnia vota humanae justitiae. Aureum, quia in ipso sunt omnes thesauri absconditi sapientiae et scientiae » etc., etc. P.L. 196, 768, 776 sq.). Notandus prae ceteris sanctus Bernardus, in sermone quem ex professo habuit « de altari illo coelesti sub quo beatus Joannes sanctorum voces audivit », haec pronuntians : « Altare ipsum, de quo nobis habendus est sermo, ego pro meo sapere nihil aliud arbitror esse quam corpus ipsum Domini Salvatoris. Credo autem quod et ego super hoc sensum ejus habeam » (*Sermo in festo omnium Sanctorum IV*. P.L. 183, 472).

2. Alii loci conformes Ignatii perpenduntur infra (Elucid. XVIII).

3. Alibi dicit Irenaeus : « Sacerdotes autem sunt omnes Domini apostoli, qui neque agros, neque domos haereditant hic, sed semper ALTARI et Deo serviunt » (*Contra haereses*, 4, 8. P.G. 7, 995). Ex hoc loco, ubi de nova Lege loquitur, ad veterem alludens, non potest discriminari satis de quonam altari loquatur Irenaeus : vero et vivo, an materiali et repraesentativo. Interea mihi videtur potius illud intellegendum : ob rationes quae ex mox dicendis de stylo veterum Patrum sponte enascentur.

Christi. Unde sic : ibi est altare, quo diriguntur oblationes ; atqui diriguntur in coelum ; ergo altare est in coelo.

Origenes multum spatiatur circa coeleste altare. Imprimisque vult ad altare istud accedere Christum ut sit propitiatio (*I Jo.*, 2¹⁻²) pro peccatis nostris cottidianis piaculumque juge, adeo ut vinum laetitiae nequeat ipse bibere, donec nobiscum in regno aeternae gloriae sanctificatis bibat novum. « Quomodo potest iste, qui accedit ad altare ut repropitiet me peccatorem, esse in laetitia, ad quem peccatorum meorum moeror semper ascendit¹ ? » (*In Levit.*, hom. 7, n. 2. P.G. 12, 478). Quin et necessarium fuit ut Christus « plenius apud altare illud coeleste purificaretur, ut carnis nostrae pignus quod secum evexerat, perpetua puritate donaretur » (*op. cit.*, hom. 9, n. 5. col. 514)², ut supra (Elucid. XII) est expositum.

Ad hoc coeleste altare per martyrimum potissimum accedemus, facti et nos veluti hostiae repropitiantes caeteros : « Attende etiam nonne martyrii nostri baptisma, sicut illud Salvatoris fuit purgatio mundi, et ipsum fiat in multorum sanationem qui eo lustrentur. Ut enim qui secundum Moysis legem altari assistebant, ministrare videbantur per sanguinem taorum et hircorum remissionem peccatorum illis, sic animae eorum qui propter testimonium Jesu percussi securi fuerint,

1. Quae Christi quasi lugentis imaginatio, quanquam reprehensa nonnihil a sancto Bernardo (*Serm. de div.* 34. P.L. 183, 630 sq.) atque multo acrius a Petavio (*De incarn.*, l. 12, c. 8, n. 13) et Huetio (*Origeniana*, l. 2, c. 2, q. 3, n. 29), tamen est probe in rectum sensum interpretanda, eum constet ex *Hom. 23 in Numeros*, n. 2 (P.G. 12, 747-748), talia non esse ab Origene nisi « tropico et humano more », ut ipse dicit, prolata : quod scite annotaverunt Patres C. et C. V. Delarue ad supradictum locum Huetii (P.G. 17, 835-836). Accedit etiam quod Origenes ipso illo loco *homiliae 7 in Levit.*, significat eatenus carere Christum laetitia, quatenus nondum laetitiam habet in omnia membra diffusam corporis cujus eaput est. « Donec ego non sum subditus Patri, nec ipse dicitur Patri esse subjectus. Non quod ipse subjectione indigeat apud Patrem ; sed pro me, in quo opus suum nondum consummavit, ipse dicitur non esse subjectus. Sic enim legi-

« non frustra coelesti altari assistentes ministrant precantibus remissionem peccatorum. Simul etiam novimus, ut summus pontifex Jesus Christus seipsum hostiam obtulit, sic sacerdotes, inter quos ille summus est, seipsos hostiam offerre, ac propterea juxta altare, ut in proprio loco, conspici... Quis autem immaculatus ille sacerdos est, qui hostiam immaculatam offerat, nisi qui constanter confitetur, et martyrimum perficit, suis omnibus numeris absolutum ? » (*Exhort. ad martyrimum*, 30. P.G. 11, 601). Per martyrimum enim cognati ac congeneres (συγγενεῖς) cum simus Agni quem vidit Joannes in altari jacentem, digni sane sumus qui altari admoveamur. « In *Apocalypsi* videtur agnus stans ceu immolatus... Huic hostiae sane cognatae sunt ceterae, quarum symbolum sunt legales ; per ceteras vero victimas huic victimae cognatas, effusiones intellego sanguinis generosorum martyrum, qui non sine causa conspiciuntur a Joanne stantes juxta coeleste altare » (*In Joan.*, tom. 6, n. 35-36. P.G. 14, 292-293). Servata usque adhuc vita, spe gaudet conscendendi per martyrimum ad altare illud : « Meminerimus singuli quoties morte vulgari interire periclitati simus ; cogitemusque num forte simus ideo servati, ut proprio sanguine abluti, et omni peccato mundati, apud coeleste altare, cum iis qui similiter certaverint

« mus quoniam corpus sumus Christi, et membra ex parte... Non bibit autem nunc, qui assistit altari, et luget peccata mea, et rursum bibit post haec, cum subjecta ei fuerint omnia... » ... Habebis ergo [christiane] laetitiam de hac vita discedens, si fueris sanctus. Sed tunc erit plena laetitia, cum nullum tibi membrum corporis deest. Exspectabis enim tu alios, sicut et ipse exspectatus es. Quod si tibi, qui membrum es, non videtur esse perfecta laetitia si desit aliud membrum, quanto magis Dominus et Salvator noster, qui caput et auctor est totius corporis, non sibi perfectam dicit esse laetitiam, donec aliquid ex membris deesse corpori suo videt ? » (col. 479-481).

2. Cf. *ibid.*, col. 513, dicta de Christo carnem suam lavante ad vesperam in sacrificio suo, quo factus est mundus : mundum intellege a similitudine carnis peccati, passibilitate dico et mortalitate.

« conversemur » (*Exhort. ad martyrium*, n. 39. P.G. 11, 616). Beatitudo tandem martyrum tota in tanti ministratio altaris sita est. « Quis enim sequi possit animam « martyris, quae supergressa omnes aeras « potestates, ad coeleste tendit altare ? « Ibi enim sub altare Dei animae martyrum « positae dicuntur... Ibi enim positae di- « vinis assistunt sacrificiis... Beatae sunt « ergo animae quae sic Christum sequun- « tur, quomodo eas Christus praecessit. « Et ideo quia sic sequuntur, usque ad ip- « sum Dei altare perveniunt, ubi est ipse « Dominus Jesus Christus, pontifex futuro- « rum bonorum » (*In Judic.*, hom. 7, n. 2. P.G. 12, 981).

Fateor, non magis quam Irenaeus Origenes explicite dicit Christum esse illud altare sui sacrificii coeleste. Sed quidnam, altare asserentes, intellegere ambo possunt aliud, quo aut nostris donis sanctificatio devinciatur (transmutandis videlicet in corpus Christi), aut Christo dudum passibili ac mortali sanctificatio quaedam plenior gloriae adjiciatur, aut martyrum passionibus concilietur simul virtus propitiatoria ac dignitas quaedam et sacrificialis et sacerdotalis ? Quidnam aliud quaeso, intelligere possunt praefati Doctores praeter substantialem humanitatis assumptae per ipsum Verbum sanctificationem, ex qua competit Filio hominis et suam mortalitatem transferre in immortalitatem, et donum quod a nobis terrenum proficiscitur sistere Deo coeleste, et passionum suarum consortes facere consortes suae gloriae ? Aliis verbis, Christus sibi

locum tenuit et tenet altaris, quia hostiae, quam obtulit, nulla est indita sanctitas, quae non ex incarnatione habeat ortum ; nulla, cujus non sufficiens existat in substantiali humanitatis sanctitate principium¹. Quam fuisse mentem plus minusve involutam, et Origenis et Irenaei, suadet analogia sermonis cum Patribus illis, qui, ut Ignatius et Cyrillus Alexandrinus, alii- que aut citati jam aut citandi, apertius rem declarant.

Similiter ratiocinare circa orationem Nazianzeni, altare sibi ob oculos ponentis, unde eum inimici dimovere nequeant, etiamsi ab episcopatu dejiciant (*Or.* 26, 16. P.G. 35. 1248-1249)²; vel adhortantis nos ut in superno altari nos Deo immolemus, imitati Christi passionem (*Or.* 45, c. 23. P.G. 36, 656)³.

Ex infinitis Hesyehii testimoniis pauca haec excerpere liceat. In *Leviticum* 1⁵ (P.G. 93, 796-797): « Fundit autem [san- « guinem] in altaris circuitu, videlicet in « Unigeniti corpus : hoc enim revera altare « dicitur... Hoc altare significans Moyses « dicebat : *Allare de terra facietis mihi*. De « nostra enim terra, id est conspersione « sive massa, corpus dominicum factum est. « Et rursus ipse : *Quod si allare lapideum « feceris mihi, non aedificabis illud de sec- « lis lapidibus : si enim levaveris cultrum « luum super eo, polluetur*. Neque enim sec- « ta neque dolata ab hominis manu est « Christi caro. » Iterumque : « Omnem « reliquum sanguinem vituli fundi circa « basim altaris holocausti, quod est in « tabernaculo testimonii, praecepit. Altare

1. Infra autem, suo loco (Elucid. XLI), exponendum veniet, quomodo substantialis humanitatis dominicae sanctitas omnem gratiam et gloriam principiet in Christo, et per Christum in nos.

2. « Quid postea ? ab altaribus arcebunt ? « At altare aliud scio, CUIUS FIGURAE SUNT EA « QUAE NUNC OCVLIS CERNIMUS : super quod « nec ascia, nec manus ascendit, nec auditum « est ferrum, aut instrumentum ullum fabrorum « vel coloratorum [*ποιικιλτων* legendum esse credo « potius quam *ποιικλων*]; sed totum negotium « circa illud est spirituale, et per contemplatio- « nem conscenditur : huic adstabo ; super illud « grata immolabo, sacrificium nempe et obla- « tionem et holocausta, tanto iis quae nunc

« offeruntur meliora, quanto melior est veritas « quam umbra. De quo magnus ille David « philosophari videtur, dicens : *Et introibo ad « altare Dei, qui laetificat spiritualem meam « juventulem*. Ab hoc altari non me abstrahet « quisquis volet. »

3. « Immolemus Deo sacrificium laudis, in « superno altari, cum chorea superna. Penetre- « mus primum velamen ; ad secundum acceda- « mus, in sancta sanctorum perspiciamus : et « ut majus quid dicam, immolemus nos Deo ; « immo immolemus per singulos dies et singulos « motus : omnia pro Verbo excipiamus, per « passiones passionem imitemur, per sanguinem « sanguinem honoremus, crucem alacres con- « scendamus. »

« holocaustatis rursus Christi corpus in-
« telligamus : sicut enim ipse sacerdos et
« sacrificium est, sic et altare est. » Tan-
dem in *Levit.*, 6¹² (P.G. 93, 848) : « *Ignis, ait*
« [Dominus ad Moysen], *est iste perpetuus,*
« *qui nunquam deficiet de altari.* Spiritus
« est enim Deus, et qui adorant eum, in
« Spiritu et veritate oportet adorare. Unde
« et intelligibile altare, quod est Christi
« corpus, inextinguibilem habet ignem sub-
« ministrationis Spiritus. »

Augustinus, sicut supra notavit Chris-
tum esse altare, sic jam a terreno altari,
quod frequentant cum justis scelerati,
discernit altare coeleste : cui unus adstat
sacerdos Christus, non solus tamen, sed
totus, ipsum scilicet caput cum membris
coagmentatum (*In Psalm.* 25, Enarr. 2,
n. 10. P.L. 36, 193¹; *Sermo* 351, n. 7. P.L.
38, 1543. Cf. *Contra advers. leg. et proph.*,
l. 1, c. 19. P.L. 42, 26) ; ad quod altare
si te receperis, in holocaustum assumeris,
factus ex mortali immortalis (*In Psalm.*
42, n. 5; *In Psalm.* 50, n. 23. P.L. 36, 479
et 599)².

Inter viros mediaevales quorum plures
alibi (Elucid. XVII et XXI) allegabuntur,
citandus interim unus aut alter. Sanctus
Bruno Signiensis (*In Psalm.* 42. P.L.
164, 848), super illud *Introibo ad altare Dei* :
« Hoc altare in coelis est : hoc altare Sal-
« vatoris nostri humanitas est ³. » Gerho-
hus Reichersbergensis (*In Psalm.* 25.
P.L. 193, 1166), super illud *Circumdabo*

1. « Est et altare coram oculis Dei, quo in-
« gressus est sacerdos, qui pro nobis se pri-
« mus obtulit. Est coeleste altare » etc.

2. Compendium doctrinae augustinianaе habes
in his verbis Gerhohi Reichersbergensis :
« Tabernaculum Ecclesiae praesentis habes al-
« tare quod est commune bonis et malis... Est
« aliud altare sublime, invisibile, solisque bonis
« accessibile, ad quod sicut solus pontifex, et
« semel, non sine sacrificio, intrat in sancta
« sanctorum, solus justus intrat semel, secundum
« corpus et animam in holocaustum assumptus,
« ut ibi totus juvenescat, neque ulterius vetus-
« tate hominis exterioris interiorem affligente,
« tristis incedat, sed totus ex toto adhaereat ad
« Deum, qui laetificat juventutem suam. Ad
« hoc altare tandem introibo ego poenitens, ad
« Deum qui laetificat juventutem meam » (*In*
Psalm. 42. P. L. 193, 1530).

3. Pariter in *Exod.* 30¹⁰ : « Ipse enim sacerdos,

allare tuum : Circumdabo, inquit, « al-
« tare coeleste, id est humanam naturam
« Christi, quam ipse Christus, verus pon-
« tifex, crexit in lilulum, fundens oleum
« desuper⁴. » Joannes Belethus dum
more liturgistarum habitudinem altarium
nostrorum ad Christum typicam illustrat,
antitypum ostendit coelestem : « Altare
« enim Christum significat. Praecepit nam-
« que Deus in Lege : *Allare de terra faci-*
« *elis mihi*⁵. Altare de terra est Christus,
« natus de Virgine. Unde dicitur : *Veritas*
« *de terra orta est.* Haec est terra quae de-
« dit fructum suum, fructum sublimem,
« Christum videlicet sublimatum super
« choros angelorum in coelis » (*Rationale*
divinorum officiorum, c. 104. P. L. 202, 109).

Pluribus igitur auctoritatibus in alium
locum dilatis, jam satis constat majoribus
nostris solitum esse altare quoddam in
coelis aeternum obversari, Christum. Aeter-
nitas autem altaris cum aeternitate sacer-
dotii aeternitatem etiam demonstrat sa-
crificii.

SECTIO III. — QUAENAM SIT ALTARIS THEANDRICI AC COELESTIS HABITUDO AD RELIQUA QUaecumque SOLENT AL- TARIS NOMINE INSIGNIRI.

Comparatio fiet primo cum Ecclesia vel
Ecclesiae membris, secundo cum mensa
coenaculi et ligno crucis ; tertio cum
altaribus nostris manufactis.

« ipse hostia, ipse altare, in proprio sanguine
« *introivit semel in sancta, aeterna redemptione*
« *inventus*... Quod autem sequitur : *Sanctum*
« *sanctorum erit Domino*, de altari intelligi debet :
« corpus enim Christi *Sanctum Sanctorum* est,
« quoniam ab eo cetera sanctificantur » (P.L.
164, 360).

4. Cf. Augustin., *Quaest. in heptateuch.*, l.
1, c. 84. P.L. 34, 570 ; Cyril. Alex., *Glaph.*
in Genes., l. 4, c. 4. P.G. 69, 189.

5. Ille versiculus *Exodi* 20²⁴ saepe saepius
in eundem modum est a mediaevalibus viris
de Christo, eoque coelesti, expositus. Cujusmodi
interpretatio reperitur in *Expositione in septem*
Psalmos poenitentiales, a nonnullis viris eru-
ditis adscripta Gregorio Magno, super illud
Psalmi 50 : *Tunc imponent super altare tuum*
vitulos (P.L. 79, 600). At gregoriana auctoritas
istius scripti, jamdudum in dubium a quibusdam
criticis revocata, nunc videtur pessumdata,

Cum ratio illa altaris ac templi principaliter¹ pertineat ad corpus Christi, etiam transfertur ad Ecclesiam, quae Christo coadunata est ut capiti corpus, unaque caro cum illo existit. Quare et dicitur ipsa templum in *Eph.*, 2²¹. et templum dicuntur fideles in *I Cor.*, 3¹⁶⁻¹⁷ et 6¹⁹, atque *II Cor.*, 6¹⁶. Idemque fuit stylus Patrum, ut Ignatii Ephesios vocantis templum Patris et templum Domini vel Dei (*Eph.*, 9¹ et 15³. F.P. 1, 220 et 224), atque Polycarpi viduas specialiter² commo-

nentis ut se gerant tanquam altare (θυσιαστήριον) Dei (4³. F.P. 1. 300); pariterque Clementis Alexandrini (*Strom.*, 7. 6. P.G. 9, 445) et Origenis (*Contra Celsum*, 8, 17. P.G. 1, 1540-1544), quibus placet christianum animum esse Dei aram (βωμόν). Deinde pervulgata est istiusmodi appellatio apud scriptores christianos³.

Et re quidem vera ipsa Ecclesia sub Christo et in Christo, sibi est templum et altare; quae cum significetur per corpus Christi sacramentale, necessario, dum litat

postquam A. Mercati (*Revue Bénédictine*, jul. 1914, p. 250 sq.) auctorem multo verisimiliorem exhumavit, quemdam Heribertum, episcopum Regii Lepidi in Italia, qui floruit exeunte saeculo xi.

1. Opinatur Renz (op. cit., 239-240) Deum secundum divinam naturam nuncupatum esse aliquando a Patribus altare, prout suscipientem oblata dona. At non constat id allatis (ibid.) exemplis evinci, quorum omnia forsitan rectius de divina assumptae humanitatis unctione et claritate intellegi queant. Attamen, si minus a Patribus, certe a sancto Thoma nuncupatus est Deus, ut talis, altare (3 S. 83, 4, 9^m). Alibi tamen habet: « In Christo, qui est nostrum altare, debemus confiteri veram carnis naturam, quantum ad humanitatem: quod est altare de terra facere » (1-2, 102, 4, 7^m). Ante sanctum Thomam etiam, in divinitate collocarat altare (inter alios paucos) Alanus ab Insulis: « In templo Christi, inquit, id est in ejus humana natura, tria resultant altaria: primum altare est holocaustorum, scilicet caro ejus gloriosa, in qua nostra consumpta sunt peccata; secundum anima, quia sicut in altare thymiamatis offerebantur aromaticae species, sic anima Christi variis virtutibus referta est; tertium DIVINITAS, in qua elucescit divinae auctoritatis majestas » (*Sermo in annuntiatione Beatae Mariae*. P.L. 210-212). Ut superius diximus, rectior modus loquendi est, ut dignitas altaris ADSCRIBATUR humanitati, et REPETATUR ex divinitate. Propter enim insidentem substantialiter divinitatem est humanitas dominica altare perfectissimum. De ratione autem templi notandum est, quod in sua *Ad Elipandum epistola* (l. 1, c. 66. P.L. 96, 936) scripserunt Heterius et Beatus: « Ipse [Christus] scilicet sacerdos et sacrificium. Ipse Deus et TEMPLUM. SOLUS tamen [ex tribus personis] sacerdos, sacrificium et TEMPLUM, qui haec omnia, est secundum formam servi; non autem solus Deus, quia hoc cum Patre et Spiritu Sancto secundum formam Dei. » Templum igitur est ut homo, sed utique ut Homo-Deus.

2. Praeter Polycarpum, viduis dignitatem altaris tribuerunt titulo quodam peculiari auctor *Didascaliae* (2, 26, 8; 3, 6, 3; 3, 10, 7. F. D. 1, 104; 190; 204. Cf. locos correspondentes in

Constitutionibus Apostolorum, 2, 26, 8; 3, 6, 3; 3, 14, 1) et Ps. Ignatius, *Ad Tarsenses* (9, 1. F. P. 2, 102). Ratio istius nuncupationis assignatur in ultimo loco *Didascaliae* citato (cf. ibid., 4, 3, 3. F. D. 220): quod viduae oblationibus fidelium (iisque liturgicis, ac cum oblatione eucharistiae concretis) onustae, tenebantur fidelium vota veluti ad Deum transmittere per suas preces: quo in munere altaribus parificabantur. Tertullianus etiam viduam univiram aequiparat arae Dei mundae (*Ad uxorem*, 1, 7. P.L. 1, 1286), sed, ut opinor, alia de causa.

3. Inter alios veteres illustrius persequitur in Ecclesia rationem templi a prophetis praenuntiati Lactantius: « Apparet, inquit, prophetas omnes denuntiasse de Christo, fore aliquando ut ex genere David corporaliter natus constitueret aeternum templum Deo, quod appellatur Ecclesia, et universas gentes ad religionem Dei veram convocaret. Haec est domus fidelis, hoc immortale templum, in quo si quis non sacrificaverit, immortalitatis praemium non habebit » etc. (*Divin. Institut.*, l. 4, c. 14. P.L. 6, 487). Ecclesiam decantat ut templum praefulgidum eucharistici sacrificii in armenica liturgia populus: « Jubila fortiter, filia lucis, mater sancta catholica cum filiis tuis, o Sion! Ornatam et pulchram te redde, sponsa inclyta, tabernaculum lucidum, coelo simile, quia Deus unctus, Ens ab Ente, sanctificatur indeficienter in te semper. In reconciliationem Patris et in remissionem nostram distribuit corpus et sanguinem suum sacrum, per quae ad perfectionem deducit sanctam incarnationem suam » (*Max. Saxoniae, Missa Armenica*, 14. Cf. B. 420). Nemo nescit quam vivida donetur templi vivi specie Ecclesia in festo nostro *Dedicationis*.

Trinam vero acceptionem altaris de Christo, de Ecclesia, de sanctis, reperies (omissis sexcentis exemplis antiquioribus et posterioribus, quorum nonnulla, occasione data, recitabimus passim) in commentario Berengaudi (probabiliter ix s.) super *Apocalypsim* (P.L. 17): 1° « Altare Dei Christus est » (col. 921, in 6⁹); 2° Altare est Ecclesia (col. 931, 932, 943, in 8³ et 5 et 9¹³); 3° Altare sunt « sancti et perfecti viri, qui in Ecclesia consistunt » (col. 950, in 11¹).

visibiliter, etiam se immolat invisibiliter (cum oblatione rei significantis denotetur deditio rei significatae); in omni autem spiritali sacrificio, idem, ut praenotavimus, est et sacerdos et hostia et altare.

Secundario vero modo nihil prohibet quominus etiam vel mensa coenaculi vel crux dicatur altare, quatenus haec cruento, illa sacramentali substrata est corpori Domini: SINE MUNERE TAMEN HOSTIAM SANCTIFICANDI, AUT SUSCIPIENDI PRO DEO SANGUINEM.

Ad mensam coenae quod attinet, primus quidem quem norim, sanctus Ephraem haec, allocutus coenaculum, scribebat: « O beate locce! In te panis primitiarum fractus est; tu fuisti prima Christi ecclesia, « primumque altare » (*op. cil.*, str. 12, p. 660-662). Expressiusque in *Sermone secundo in hebdomadam sanctam*, n. 8 (Ed. Lamy, t. 1, p. 384-386): « Mensa, inquit, « fuit ei altare, quod totum consecravit. « In hujus paschatis vespera coenaculum « Ecclesia fuit; mensa sanctum altare. » Rursus in *Sermone tertio in hebdomadam sanctam*, n. 6 et 7 (p. 426-428): « Altare « haec mensa est, templum coenaculum... « Benedicta mensa, quae altare facta est « apostolis. »

Comparisonis autem inter crucem et altare forsitan videatur sibi quis indicia detegere: 1° in *Epistola ad Hebraeos*, 13¹²⁻¹³, ubi Christi SUUM IMPROPERIUM extra portam PORTANTIS MORS CORRESPONDET cremationi corporum extra castra. 2° In *Epistola prima Petri* 2²⁴, ubi simile quid videtur exprimi his verbis: *Peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum.* 3° In *Epistola Barnabae* 6³ (F.P. 1, 58), ubi aliquantulum insinuat Dominus esse « crucifixus » (σταυρωθείς) ideo, « quia « et ipse pro peccatis nostris vas spiritus « erat oblaturus in hostiam, ut et implere- « tur figura facta in Isaac, qui super al-

« tare (θυσιαστήριον) fuit oblatus. » 4° in Tertulliani opere *Adversus Judaeos*, 10 (P.L. 2, 626), ubi « Isaac cum a patre hostia duceretur, et lignum ipsi sibi portaret », praesignificasse dicitur « Christi exitum... in victimam concessi a Patre, « lignum passionis suae bajulantis. » Sed si quis rem diligentius consideret, non tam apparebit crux comparari cum altari, quam aut cum lignis quibus cremari oportebat extra castra corpora victimarum prius ad altare tabernaculi Deo litatarum (*Hebr.*, *I Petr.*, coll. *Levit.*, 16¹⁸ et ¹⁷), aut cum ligno quo adurendus erat Isaac, POSTQUAM jugulatus foret in altari, quod Scriptura (*Gen.*, 22⁹) a lignis expresse distinguit (*Barnab.*, *Tertull.*). Quae ratio fortasse fuit cur, cum coepta est a Patribus assimilari crux altari, potius nomine ARAE designaretur: aris enim imponebantur proprie suffimenta. Cujus styli atque sensus exemplum habes in pristina forma (perperam Ambrosio adscripta) hymni nostri paschalis *Ad regias agni dapes*, cujus secunda strophæ sic decurrebat:

« Cujus sacrum corpuseulum
« In ara crucis torridum », etc.¹.

In oratione etiam sancto Ambrosio adscripta solemus ante missam dicere: « Summe sacerdos et vere pontifex, Jesu « Christe, qui te obtulisti Deo Patri hostiam puram et immaculatam in ara crucis « pro nobis » etc. (Cf. *Trid.*, sess. 22, cap. 1, D. 938). Auctor certe *Libri de promissionibus et praedictionibus Dei* ² (pars 1, c. 17. P.L. 51, 747) passionem Christi in hoc demonstrat per sacrificium Abrahae figuratam, quod is « velut ad ARAM CRUCIS tri- « duo cum insonte victima convolvit. » Leo vero Magnus utrumque et altare et aram in cruce conjunxit, cum diceret: « Extra castra crucifixus est, ut veterum « victimarum cessante mysterio, nova hos-

1. *Hymnus in Resurrectione Domini ad Vesperas*, A. H. 51, 87. De quo hymno plura infra (Elucid. XX) notabuntur. Similis locutio existit in variis aliis hymnis (A. H. 12, 34; 30, 32, etc.). Vide etiam infra (Elucid. XX) quomodo ab Hincmaro et aliis sit locutio intellecta

de pane eucharistico quasi in cruce torrefacto.

2. Inter A. D. 444 et 450, secundum P. Schepens, *Un traité à restituer à saint Quodvultdeus, évêque de Carthage, au ve siècle*, in R. S. R., mai-sept. 1919, p. 234.

« tia novo imponeretur altari, et crux « Christi non templi esset ara, sed mundi » (*Sermo* 59, c. 5. P.L. 54, 340. Cf. *Serm.* 55, c. 2, col. 324). Exemplum autem istiusmodi locutionis, qua crux designetur tanquam altare vel ara Christi, nullum memini mihi per quatuor prima saecula¹ occurrere unquam genuinum : quanquam interim saepe crux donata est aliis nominibus, iisque mirificis : ut scalae (Zeno Veronensis, *Tractat.*, l. 2, tr. 14, c. 5. P.L. 11, 433), currus (Ambros., *Expos. evang.*, sec. *Luc.*, l. 10, n. 109. P.L. 15, 1831), navis (Ambros., *In Psalm.* 47, n. 13. P.L. 14, 1151), muri atque scuti (Chrysostom., *Homil. in illud : Pater, si possibile est*, etc.. P.G. 51, 35). et si quid ejusmodi.

Antiquius longe quam cruci, accedente etiam paulatim institutione ecclesiastica ac symbolica unctione, inolevit nomen altaris tabulae illi (= mensa, *τράπεζα*), lignae primum, deinde lapideae, celebrationibus nostris eucharisticis deputari solitae. Erecta quippe in sacris christianorum aedibus altaria (*θυσιαστήρια*) commemorant jam² Origenes (*In librum Jesu Nave*, hom. 2, 1, et hom. 10, 3. P.G. 12, 833 et 881. Cf. hom. 3 in *Jud.*, n. 2. P.G. 12, 96?), consecrationem eorum vel ornatum inducens, et Cyprianus (*Ad Demetrianum*, 12. P.L. 4, 553. Cf. *Ep.* 40, 5 ; 63, 5 ; 64, 1 ; 66, 1 et 2. P.L. 4, col. 336, 377, 389, 398-399), conquerens quod, cum tanta sit religio idolorum, « Dei altaria vel nulla « sunt, vel occulta ». « Aram Dei » inte-

rim praedicabat Tertullianus (*De oratione*, 19. P.L. 1, 118?)³; quanquam concesserat antea Minucius Felix (*Octavius*, 32. P.L. 3, 339) nullas esse aras christianorum, dum scribit : « Putatis autem « nos occultare quod colimus, si delubra « et aras non habemus »; et concessit idem postea Origenes (*Contra Celsum*, 8, 17. P.L. 11, 1540-1544), cui solae probantur arae (= *βωμοί*) animi justorum. Inter aras enimvero seu *βωμούς* et altaria seu *θυσιαστήρια*, hoc apud veteres illos distabat quod victimis carebant arae⁴, onerabantur autem altaria⁵. Ceterum longe etiam postea non solum Lactantius excludebat aras (*Divin. Instit.*, l. 2, c. 2. P.L. 6, 259), sed etiam Arnobius (*Advers. Gent.*, 6, 1. P.L. 5, 1162) et aras et altaria. Postea libere et crebro nostri doctores de altaribus materialibus scripserunt : ut S. Hilarius in operis sui historici *Fragmento* 2, c. 16 (P.L. 10, 643. Cf. *Fragm.* 3, c. 9, col. 665) et S. Optatus (*De schismate Donalitarum*, l. 6, c. 1. P.L. 11, 1063 sq.)⁶.

Re quidem vera unum nobis templum et altare verum est Christus, per quem unum defertur Deo vera veri sacerdotis hostia. Nec proinde competit materialibus nostris fabricis augusta illa ratio, nisi in quantum deputatae sunt ad repraesentandum Christum. Quemadmodum enim (3 S. 83, 1, 3^m) sacerdos ministerialis repraesentat summum sacerdotem, et apparentia sacrificii melchisedecica repraesentat hostiam passionis, sic et altare vivum ac coeleste repraesentat tabula illa, quae

1. Non antiquior quinto saeculo est *Epistola presbyterorum et diaconorum Aethiopiae*, ubi illud legitur satis intricatum : « Omni die offero hostiam, ... immaculatum agnum quotidie IN « ALTARI CRUCIS SACRIFICANS. »

2. Non constare idem ex Irenaeo, *Contra haer.* 4, 8, jam notatum est supra. In Ignatii autem epistulis non materialia commemorari altaria, infra (Elucid. XVIII) constabit.

3. Praeterea inter inscriptiones Africae Latinae (Orléansville), haec edita est (ceterum authenticitatis non indubiae), quae exhibetur ut christiana simul ac perantiqua (*Corpus Inscriptionum Latinarum*, vol. 8, pars 2, n. 9704) :

ARAM DEO
SANCTO AETERNO

4. Cf. Dom Leclercq, *D. A. C.*, t. 1, col.

3155. Legetur etiam utiliter de altaribus atque aris Romanorum Döllinger, *Heidentum und Judentum*, 1857, p. 540.

5. Praeterea in usu biblico solebat plerumque *βωμός* reservari cultui idololatriae (Westcott, *The Epistle to the Hebrews*³, p. 445); quem sequitur usum Chrysostomus, eum, in homilia 24 in *I Cor.*, n. 1 (P.G. 61, 200), loquens in persona Christi, opponit inter se τὸν τῶν εἰδῶλων βωμόν et τὸ θυσιαστήριον τὸ ἐμόν.

6. Quanquam loqui non desistunt interim Patres de « mensa sacrificiorum » (Vide Hilarium, *In Psalm.* 68, n. 19. P.L. 9, 482. Cf. *In Psalm.* 128, n. 10, col. 700). De usu autem perpetuo vocis *τράπεζα* apud Graecos videsis Dom Leclercq, loc. cit., col. 3157, et liturgias graecas passim.

suscipit oblationes populi sacrandas Deo (quanquam ad efficiendas eas sacras ipsa nihil confert). Igitur Christus non per analogiam ad materialia ecclesiarum nostrarum altaria dicitur altare, sed omnino ista per analogiam ad ipsum : cui per prius competit ut sit altare nostri sacrificii, sicut fuit et sui. Quae dignitas et nomen per proportionalitatem quamdam ei illinc inest, quod ipse ad suam hostiam habuit eandem habitudinem, quam olim habuere ad cruentas hostias altaria sacrificiorum corporalium. CORPUS ENIM CHRISTI PERFUSUM EST SANGUINE HOSTIAE ET SACRAMENTALITER IN COENA ET INDE REALITER IN CRUCE; ET IN SEIPSO AC PER SEIPSUM, NULLA MEDIANTE SEDE DEI MELIORE, DEO ADMOVIT SANGUINIS HOSTIAM.

Christus ergo, sicut una est nostra hostia, et unus sacerdos, ita unum nostrum est altare, in quo plebs sacerdoti adunata sub Christo magno sacerdote, offert Deo sacrificium corporis et sanguinis Christi. In nostrum censum quippe transfert consecratio eucharistica simul cum hostia altare. « Nec corpus sine altari, nec corpus sine sacerdote perficitur; Emmanuel autem est haec omnia : altare et corpus seu hostia, et oblatio, et sacerdos, et

« offerens » (Dionysius Bar Salibi, *Expositio liturgiae*, C. S. C. O., t. 93, p. 99).

Quod si ergo apud primaevos Patres non fuerit mos nomen dignitatemve altaris ad alia transferre, qualia etiam praeter Christum obtinere postmodum, non pro tanto evacuatur aut obscuratur fides pristina nostri sacrificii missae. Utique solet connotari sacrificio altare; sed etiamsi careat, ut aliquando fieri potest, sacrificium nostrum altari manufacto, non tamen caret altari principali, nec manufacto, qui Christus est. Qui, ex dictis, non foret suae hostiae altare, nec proinde nostrae, nisi litasset in sacramento. Quare quo magis Patres dicunt Christum altare unum, eo magis inculcant sacrificium eucharisticum. Ceterum quid adhuc nobis enarrat *Breviarium Romanum*, ad diem nonam novembris, in *Dedicatione Basilicae SS. Salvatoris*? « Etsi jam ab apostolorum tempore loca fuerunt Deo dicata..., ubi... christianus populus... eucharistiam sumere solitus erat : non tamen illa adeo solemniter ritu consecrabantur, nec in eis adhuc in titulum erectum erat altare, quod, christomate delibutum, Domini nostri Jesu Christi, qui altare, hostia et sacerdos noster est, figuram exprimeret » (Lect. 4)¹.

1. Ejusdem fere styli est illud apud Nicolaum Cabasilam (*De vita in Christo*, 5. P.G. 150, 633) : « Primis sacerdotibus altare erant manus. » Noscitur etiam ineunte saeculo quarto S. Lucianus Antiochenus, presbyter et martyr, super proprium pectus consecrasse in carcere eucharistiam (si tamen fontibus historiae Arianis hac in re credendum est. Cf. P. Batiffol, *La passion de S. Lucien d'Antioche*, in *Compte Rendu du Congrès Scientifique International des Catholiques*, 1891, 2e sect., p. 184). Certe Theodoretus ipse in sua *Religiosa historia seu aetelica republica*, c. 20 (P.G. 82, 1429) narrat se in cella cujusdam Maris anachoretiae fecisse sacra, « usum (inquit) manibus diaconorum pro altari ». Sed et Theodorus Cantuariensis in suo *Poenitentiali* (c. 2. P.L. 99, 927) generaliter licitum pronuntiat presbytero « in campo agere [i. e. sacrificare], si diaconus vel presbyter ipse calicem et oblationem manibus tenuerit. » Quanquam scilicet vel apud illos veteres nulla fiebat, in communiter contingentibus, celebratio legitima, nisi adhibito altari consecrato, tamen non ad casum necessitatis videtur se extendisse illa obligatio. Apud nos, severiores fuere theologi morales plerique, dum

nulla necessitate arbitrantur sacerdotem posse ab obligatione ista (quamvis mere positiva) excusari : NE AD REFICIENDUM QUIDEM VIATICO FIDELIUM POPULUM MORTI PROXIMUM. Rigida sane legis interpretatio ! cum praesertim nostris temporibus saepe ingentes turmae uno praelio in extremum discrimen adducantur, prohibente aliunde difficultate maxima, immo insuperabili, capellanos militares, quominus pro lapide quavis de causa vel distracto vel fracto alius substituatur pariter consecratus. Miror nonne ista severitas ortum habuerit ex persuasione, secundum se verissima : sacrificio cohaerere, ex natura rei, altare. At altare nostrum est Christus. Permittunt quidem, apud Ballerini-Palmieri, *Op. theolog. mor.*, t. 4, n. 772, cf. n. 771, auctores quidam graves celebrationem sine altari in quodam casu necessitatis, non quidem publicae, sed privatae temporalisque : si mors mihi nimirum a tyranno intentetur, nisi celebrem. Qui casus est valde chimaericus, et nihil ad bonum commune pertinet. Certe uno quodam casu (quem nunquam vidi apud casuistas discussum), omnes concedere debent, licite sine altari consecrari : scilicet cum post consecrationem panis,

Non erat igitur cur adversus Ecclesiae fidem, veluti novam quamdam machinam agigaret carentiam pristinam altarium neotericus vir, cujus infra (Elucid. XVIII) sententia exagitabitur.

Interim hoc unum nobis cordi fuit, ut

altari diruto (quod locis minus tutis accidere potest), superest calix consecrandus sive ab eodem sacerdote, sive in ejus defectu (puta si ipse occubuerit) ab altero quopiam forte adstante. Tunc enim praevalet lex divina de complendo sacrificio legi ecclesiasticae de altari adhibendo. Adverte, in illo casu, jam OB IPSAM REVERENTIAM SACRAMENTI imminere necessitatem consecrandi sine altari, potius quam non consecrandi. Sed et propter fidelium spiritualem necessitatem videtur idem posse esse licitum, nostris etiam temporibus. Ad rem Corblet (*Histoire... du Sacrement de l'Eucharistie*, 1885, 2, 61-62): « En 1865, Pie IX autorisa les prêtres catholiques déportés en Sibérie, à célébrer la messe dans n'importe quel lieu, soit sur une table ordinaire, soit sur une pierre ou un tronc d'arbre, dans n'importe quel costume, toutes les fois qu'il leur serait impossible de se conformer aux prescriptions du Rituel. »

Quibus omnibus perpensis, equidem libenter assenserim sententiae (hactenus, ut mihi videtur, solitariae) Zachariae Pasqualigo (†1664), scribentis in suo opere *De sacrificio Novae Legis* (Romae, 1707, tom. 1), 1° quidem, sub n. 102: « In locis in quibus non est liberum exercitium catholicae religionis, deficiente altari, potest

ex aeternitate altaris aeternitas confirmetur sacrificii. Nunquam enim caret oblato semel dono allare coeleste; nec unquam desistit Deum in illo altari donum sibi adscriptum et ratum continere.

« offerri sacrificium in quocumque altari, omni « meliori modo erecto » (p. 590); 2° vero, sub n. 703, de locis jam ubi est liberum exercitium catholicae religionis: « Si vero loquamur de « necessitate quae oritur ex jure divino aut « naturali, ut quando urget obligatio juris « divini ministrandi alicui eucharistiam, aut « obligatio juris naturalis offerendi sacrificium... « censerem praevalere necessitatem legi de « offerendo sacrificio in altari consecrato. Ratio « est, quia lex humana non potest praevalere « contra jus divinum et naturale » (p. 591). Ubi advocat ille notabile istud principium: « Neces- « sitas facit licitum, quod per dispensationem « non concederetur » (p. 591); et hoc quidem, « quia ad dispensationem non requiritur neces- « sitas, quae solvat obligationem legis de se, « seu potius quae non sinat ipsam extendi ad « casum, sed sufficit causa rationabilis, quae « relinquat in suo vigore obligationem legis » (p. 592). Haec ille, cujus haud mediocris est in Urbe auctoritas; quem non videntur satis attendisse casuistae.

Conferas velim ea quae adnotabuntur infra (Elucid. XLIII) de obligatione azymi, non multum dissimili.

Elucidatio XIV.

Cohaeret et traditum nobis dogma de inter-
cessione Christi perpetua.

§ 3. De Christo ut intercessore perpetuo.

Tria hōc loco quaerentur : 1° oretne Christus in coelis ; 2° adoretne ; 3° geratne in carne insignia suae passionis. Ex dicendis autem apparebit qualiter illa cohaereant quaestioni nostrae de sacrificio coelesti.

SECTIO I. — DE ORATIONE.

Sexcentis locis, quos collegerunt Suarez (*De Incarn.*, disp. 45, s. 2) et potissimum Petavius (*De Incarn.*, l. 12, c. 8, § 10-16), Patres Christum aiunt in coelis pro nobis orare, postulare, rogare, et si quid ejusmodi. Aliunde contra Suarezium Vasquez (*De Incarn.*, disp. 82, c. 2), et Thomassinus (*De Incarn.*, l. 9, c. 6) contra Petavium, fusissime ostenderunt non solitam esse intellegi a Patribus in Christo glorioso proprie dictam precationem, sed nominibus illis orationis, postulationis, deprecationis, aliisque hujusmodi, nihil aliud occurrere nisi mediationem ipsam seu intercessionem Christi, quae est ejus ante conspectum Dei, in carne quam ex nobis assumptam obtulit pro nobis, aeterna praesentia¹. Qui modus intercessionis nemo non intellegit quam sit proprius victimae, cujus est per solam sui exhibitionem conciliare hominibus Dei misericordiam : arcte igitur apparet connexus cum statu victimali Christi aeterno, ut qui non sit nisi sacrificii adspectus impetrativus.

Porro id unum genus, in Christo coelesti nobis commendat Scriptura ; sive cum aequivalent inter se in *Epistola ad Hebraeos* illa duo : *Semper vivens* [Jesus] *ad interpellandum* (εἰς τὸ ἐπιτελεῖν) *pro nobis* (7²⁵, cf. *Rom.*, 8³¹), et *Jesus introivit... in ipsum coelum ut appareat nunc vultui*

Dei (ἐμφανισθῆναι *pro nobis* (9²¹) ; sive cum munus advocati pro nobis ad Patrem (παράκλητον πρὸς τὸν Πατέρα) censetur a Joanne in hoc consistere ut Christus propitiatio (ἰλασμός) pro peccatis nostris existat (*I Jo.*, 2¹⁻²).

Praecipuus vero hujus interpretationis nobis adest auctor sanctus Gregorius Nazianzenus, non solum a Christo humilitatem precum omnem arcens, sed nihil retinens nisi meram ostensionem humanitatis olim passae. « Advocatum habemus « Jesum Christum, non ut nostra causa sese « ad Patris pedes advolventem, servilique « modo abjicientem. Procul sit ista servilis « sane suspicio, Spirituque indigna. Neque « enim Patris est hoc exposcere, aut Filii « pati : nec de Deo hoc cogitare pium « atque aequum est. Sed ex his quae « perpessus est ut homo, [Patrem] ad « [me] tolerandum inducit ut Verbum et « admonitor. Hoc mihi sonat advocatio » (*Or.* 30, n. 14. P.G. 36, 121-124).

Eadem doctrina Theodoretus : Christum eo postulare, quod primitias nostrae carnis Dei oculis objiciat : « Christus Dominus pro nobis est mortuus, et e mortuis suscitatus Patri assidet, et ne sic quidem nostri curam gerere desivit : sed quas a nobis accepit primitias ostendens et demonstrans Patri inculpabiles, per illas nobis salutem exorat » (*In Rom.*, 8³⁴. P.G. 82, 144).

Sententiam Patrum illorum Graecorum reddit probe Nicolaus Cabasilas, dum scribit : « Est enim [Christus] intercessor per quem omnia assecuti sumus bona quae a Deo nobis data sunt, vel potius semper dantur. Non enim postquam semel fuit intercessor, et

1. Unus mihi videtur forte tali interpretationi repugnare locus apud Eusebium Caesariensem, in oratione super fabricam ecclesiae Tyri (H. E. 10, 4. P.G. 20, 877 B.) : ubi et oratio et adoratio proprie dicta Patris, quantum intel-

lego, Christo, pro praesente conditione, adscribitur. Cujus ceterum viri auctoritas theologica in iis quae ad propriam Unigeniti gloriam pertinent diffiniendam, satis exigua est.

« OMNIA NOBIS TRADIDIT PRO QUIBUS IN-
 « TERCESSERAT, recessit, sed SEMPER IN-
 « TERCEDIT, NON VERBIS QUIBUSDAM ET
 « PRECIBUS, sicut solent legati, SED RE
 « (ἀλλὰ πράγματι). Res autem illa quaenam
 « est? Sibimetipsi conjungere [nos], et
 « per semetipsum proprias impertiri gra-
 « tias » (*Liturgiae expositio*, c. 45. P.G.
 150, 464). Intercessio ejus est ipsius media-
 tio efficax.

Latini idem sentiunt expressius. Ambrosius imprimis scribens : « OFFERT
 « SE IPSE TANQUAM SACERDOS [Christus]...
 « ibi in veritate, UBI APUD PATREM PRO
 « NOBIS QUASI ADVOCATUS INTERVENIT »
 (*De officiis ministrorum*, I, 238. P.L. 16,
 94). Intercessio ejus est aeterna ipsius
 oblatio .

Gregorius item Magnus, interpre-
 tans Paulum et Joannem, dum interces-
 sionem Christi reponit in exhibitione hu-
 manitatis ad Deum raptae, haec habet :
 « Unigenito Filio pro homine interpellare
 « est apud coaeternum Patrem seipsum ho-
 « minem demonstrare ; eique pro humana
 « natura rogasse est eandem naturam in
 « divinitatis suae celsitudine suscepisse.
 « INTERPELLAT IGITUR PRO NOBIS DOMI-
 « NUS, NON VOCE, SED MISERATIONE, quia
 « quod damnari in electis noluit, susci-
 « piendo liberavit¹ » (*Moral.*, I, 22, c. 17,
 n. 43. P.L. 76, 238). Rursusque : « Per hoc
 « pro nobis Patri loquitur, per quod se-
 « metipsum nobis similem ostendit. Loqui
 « quippe ejus, vel interpellare, est ipsum
 « se pro hominibus hominem demonstrare.
 « Intercedens enim pro peccatoribus, se-
 « metipsum justum hominem, qui pro aliis
 « indulgentiam mereatur, ostendit » (*op.*
cit., I, 23, c. 2, n. 4. col. 288-289. Cf. *ibid.*,
 c. 3, n. 5 et 6 ; c. 5, n. 9, col. 289-291, et
 potissimum locum supralaudatum ex I, 1,
 c. 24, n. 32. P.L. 75, 542). Similiter juxta
 recensionem Claudii abbatis, in *I Reg.*, 1²³
 idem sanctus Doctor perorabat : « Quia
 « per sanguinem ejus reconciliamur Deo,

« ipse pro implendo verbo precatur, cujus
 « obtentu salus nostra perficitur. Precari
 « etiam ei est SE IN HUMANITATE ASSUMP-
 « TA PRO SALUTE NOSTRA AETERNO PATRI
 « CONTINUO EXHIBERE ; quod dum sic SE
 « OFFERRE NON DESINIT, receptioni nos-
 « trae aditum ad vitam facit » (*In I Reg.*,
 I, 1, c. 1, n. 45. P.L. 79, 45). Non indiget
 expositione locus expositione omni clarior.

Apud sanctum etiam Paulinum
 Aquileiensem interpellare, advocatum
 agere, nihil aliud est Christo quam seipsum
 praesentem objicere : « Humanam Deo
 « Patri in unitate Dei hominisque per-
 « sonae naturam ostendit. HOC EST ENIM
 « DEUM PATREM PRO NOBIS INTERPELLA-
 « RE. Joannes non interpellare, sed ipsum
 « etiam propitiationem pro peccatis nos-
 « tris declarat » (*Contra Felicem Urgelli-
 tauum*, I, 1, c. 23. P.L. 99, 376).

Nec nullius pretii est testimonium quod
 ex Pelagii commentariis super *Episto-
 lam ad Romanos*. olim adscriptis sancto
 Hieronymo (P.L. 30, 685), ad verbum
 fere deprompsit fecitque suum Pseudo-
 Primasius (*In Rom.*, 8³⁴. P.L. 68, 466).
 « Solent Ariani dicere : minor est qui in-
 « terpellat. Respondendum est Dominum
 « oblivionem non pati, ut pro illis semper
 « commoneatur quos ipse justificavit. Sed
 « in hoc interpellare dicitur, dum semper
 « hominem quem suscepit GLORIFICATUM,
 « quasi nostrum pignus Patri ostendit et
 « OFFERT, UT VERUS ET AETERNUS SACER-
 « DOS. » Hominem hic intellege humanita-
 tem².

Ad mentem Gregorii Magni Hincma-
 rus Remensis in *Epistola ad Hinc-
 marum Laudunensem*, c. 11 (P.L. 126, 325)
 scribit : « Sedensque ad dexteram Patris, id
 « est in gloria Paternae Majestatis, in-
 « terpellat, non voce, sed miseratione, pro
 « nobis. »

Pariter Remigius Antissiodorensis,
 in *Hebr.*, 7²⁵ : « Interpellat au-
 « tem pro nobis per hoc quod naturam

1. Quae etiam verba Gregorii commenta-
 rio suo *In Epistolam ad Romanos* (P.L. 181,
 719) sacculo XII Venerabilis Herveus
 Burgidolensis inserebat.

2. Ut mos est illius temporis apud Patres
 maxime orthodoxos, utputa Augustinum.

» assumpsit humanam, quam assidue os-
« tendit vultui Dei pro nobis, ut miserea-
« tur secundum utramque substantiam »
(Inter opera Haymonis Halberstatensis.
P.L. 117, 883)¹.

S. Bruno Carthusianus in com-
mentario super *Psalm.* 109⁴, melchisedeci-
cum sacerdotium Christi perenniter, etiam
post resurrectionem, duraturum revocat
quidem ad orationem : « In sui quidem
« persona sacerdos in aeternum dicitur,
« non quod sacrificium corporis atque san-
« guinis in aeternum offerat, quod tantum
« semel obtulit, sed quoniam in aeternum
« pro illis orat apud Patrem. Sacerdotum
« enim non tantum est offerre, sed et pro
« populo orare » (*Expositio in Psalm.* 109.
P.L. 152, 1228). At cum in commentario
super *Epistolam ad Hebraeos* disputat quid
sit Christo in coelis orare, haec determinat :
« Commendat etiam nunc [apostolus] ac-
« tum et exhibitionem sacerdotalis officii
« in Christo, deprimendo per contrarium
« operationem veteris sacerdotii, dicens :
« Potest Jesus salvare in perpetuum ipse,
« dico, *accedens* (sic) *ad Deum*, non per
« alienas hostias animalium, sed *per se-*
« *metipsum*, HOSTIAM VIVAM, in ara crucis
« oblatum. Jesus, dico, *semper vivens ad*
« *interpellandum* Patrem *pro nobis*, quia
« CARO EJUS AD HOC SEMPER IN COELIS
« VIVIT UT REPRÆSENTATIONE SUA JUGI-
« TER PULSET PATREM PRO NOBIS » (*Expo-*
« *sitio in Epist. ad Hebr.*, 7²⁵. P.L. 153, 527).
Inferiusque, in *Hebr.*, 9¹¹ : « *Christus assis-*
« *tens* Patri, repræsentatione sua semper
« *interpellans pro nobis* » (col. 538). Oppor-
tunissime et plenissime sanctus vir inter-
pellationem dominicam exponit praesen-
tationem aeternam hostiae vivae in coelis
coram Deo.

Unus addatur, pro reliquis, Gulielmus
a Sancto Theodorico, haec scribens :
« Pro nobis quasi advocatus intervenit,

« cui est pro nobis intervenire, carnem
« quam pro nobis et de nobis sumpsit,
« Deo Patri quodammodo pro nobis in-
« gerere » (*De corpore et sanguine Domini*,
c. 10. P.L. 180, 358).

Praetereunda ceteroquin non est aucto-
ritas sancti Thomae, superioribus con-
sentientis, his verbis : « Christus intravit
« coelum *ad interpellandum pro nobis*, ut
« dicitur *Hebr.* 7. Ipsa enim repræsentatio
« sui ex natura humana quam in coelum
« intulit, est quaedam interpellatio pro
« nobis » (3 S. 57, 6). Quod autem sanctus
Doctor (in *Hebr.* 7, lect. 4), postquam
dixit : « Interpellat autem pro nobis, primo
« humanitatem suam, quam pro nobis
« assumpsit, repræsentando », deinde ad-
dit : « Item sanctissimae animae suae desi-
« derium, quod de salute nostra habuit,
« exprimendo, cum quo interpellat pro
« nobis » ; nihil per hoc inducit extraneum
illi pragmaticae intercessioni sacrificii, cu-
jus utique sensus Deo panditur : est enim
Christus hostia volens nostrae salutis, et
voluntatem suam non abdens, sed pandens.
Sed aliud est eum voluntatem habere et
intimare Deo (quod nulli doctorum nos-
trorum unquam fuit dubium), aliud eum
rogare aut flagitare, quod nunc cum vete-
ribus doctoribus excludimus, et ipse sanc-
tus Thomas diserte excludit, cum in *Rom.*,
8 (lect. 7) ista duo distinguit ac secernit :
rogare, quod fuit quidem Christi viatoris,
atque potissimum litantis ; et velle nos-
tram salutem, quod jam nunc unum,
exclusa rogatione, Christo competit : « Dici-
« tur autem pro nobis interpellare dupli-
« citer. Uno modo pro nobis orando, se-
« cundum illud *Joan.*, 17²⁰ : *Non pro his*
« *rogo tantum* (scilicet Apostolis), *sed pro*
« *his qui credituri sunt per verbum eorum*
« *in me*. NUNC AUTEM ejus interpellatio
« pro nobis est VOLUNTAS IPSIUS de nostra
« salute : (*Joan.*, 17²⁴) *Volo ut ubi sum*

1. Saeculo sequente, interpretationem consi-
mitem intertextit defensionem sacrificii Missae
Adelmannus Brixiensis (*De eucharistiae*
sacramento ad Berengarium epistola. P.L. 143,
1293) : « Nec aliter melius posse intelligi puto
« quod Apostolus de illo ait : *qui est ad dexteram*

« *Patris, qui etiam interpellat pro nobis* : quam
« ut interpellatio ista fiat, NON VERBA PROFE-
« RENDO, sed obedientiam atque humanitatem
« suam per commemorationem passionis [quae
« in missa peragitur] Deo Patri commendando. »

« ego, et illi sint mecum. Alio modo in-
 « terpellat pro nobis, HUMANITATEM PRO
 « NOBIS ASSUMPTAM ET MYSTERIA IN EA
 « CELEBRATA conspectui paterno reprae-
 « sentando. »

Cum tanto polleat auctoritatis robore haec veterum ac mediaevalium sententia, mirum non est quod stylo acriore oppositam sententiam recentiorum configit, sexto decimo saeculo, praesul Ecclesiae Antverpiensis doctissimus, Franciscus Sornius : « Sacrificium illud cruentum in ara
 « crucis, inquit, transit olim, nec repetitur
 « unquam in ea qualitate qua cruentum
 « erat. Verum RES OBLATA, hoc est Chris-
 « tus, MANET IN AETERNUM, sempiternum
 « habens sacerdotium,... semper vivens ad
 « interpellandum pro nobis : ad interpellan-
 « dum dico SUI OLIM PRO NOBIS PASSI
 « REPRAESENTATIONE, NON AUTEM FUSIS
 « IBI CORAM PATRE PRECIBUS, UTI QUIDAM
 « OPINANTUR SATIS IMPIE » (*Demonstratio-
 num religionis Christianae*, lib. 2, tract. 3,
 cap. 14. Paris, 1567, fol. 61)¹.

Jamvero nostra aetate cardinalis Franzelin (*De Verbo Incarnato*, p. 546-549), exclusa quidem oratione quae praetendatur ad Dei misericordiam, tamen Christo coelesti tribuit veram quandam orationem innixam meritis redemptionis. At quomodo sibi constet vir eminentissimus, parum video. Etenim ubi meritum praetenditur, justitia appellatur; ubi autem appellas justitiam, non rogas : nunquam enim exigentia debiti censeri potuit aut poterit proprie dicta precatio. Precatio enim, etiamsi minus ad misericordiam illam quae exercetur erga demeritos respiciat, certe

1. Paucos ante annos, Lovanii, adversus Protestantibus dimicans, exposuerat similiter interpellationem Christi Ruardus Tapperus, « novitatis omnis osor » (Hurter², 1451) : « IN ECCLESIA TRIUMPHANTE IPSE CHRISTUS
 « SESE DEO PATRI INDESINENTER OFFERT PRO
 « NOBIS, SEMPER VIVENS AD INTERPELLANDUM
 « PRO NOBIS » (*Declaratio articulorum a vene-
 randa Facultate Theologiae Lovaniensi adversus
 nostri temporis Haereses, simul et earundem
 reprobatio* per eruditissimum virum S. Paginae professorem D. Ruardum Tappaert,... Academiae Cancellarium. Lugduni, 1554, p. 266).

Undecim autem annis post Somnium, magnus ille Bartholomaeus a Medina, non

quandam liberalitatem, erga immeritos se habentem, connotat; precatio enim est gratuita, aut est nulla. Cum autem confitendus sit Christus ex justitia nunc (non enim jam locus est oeconomiae exinanitionis vel *κενώσεως*) interpellare Deum, etiam censendus est interpellare, non ut orans, sed ut intimans voluntatem; non ut supplex ad Deum, sed ut Dei potentia utens tanquam sua²; non ut implorans misericordiam, sed exercens; nec ut impetrator gratiae, sed Dominus gloriae ac veniae largitor. Quemadmodum enim Patri non imperat, qui cum Patre imperat, sic nec impetrat a Patre, qui cum Patre impetratur. Nec Spiritum Sanctum nobis adprecatur, quem cum Deo Patre in nos effundit Deum, Deus ipse Christus : haec omnia agens jure, non nativo tantum, sed et quaesito; quale ei non ratione incarnationis demum competit, sed utique per viam passionis veluti accrevit, propter quam vidimus Jesum gloria et honore coronatum. Hoc igitur est Christo ex justitia Deum provocare ad misericordiam in homines, quod est divitias misericordiae, factas sibi proprias, in nos impendere. « Interpellat igitur pro nobis Dominus,
 « non voce, sed miseratione » (Greg. M.). Clamor scilicet nostrae hostiae exauditus est a Deo, penetrans coelos, ubi consummatus Christus non incumbit reconciliationi quasi adipiscendae, sed inventam nobis impertit, *factus obtemperantibus sibi causa salutis aeternae*. Pro precibus enim quas litans olim noster sacerdos obtulit Deo, superest jam pontificis benedictio, missio scilicet Spiritus Sancti. (*Hebr.*,

minore perspicuitate excludit flagitationes, ut retineat solam hostiae efficaciam : « Christus
 « Dominus dicitur interpellare pro nobis apud
 « Patrem coelestem, non quod modo se humili-
 « liet, et veluti genibus flexis submissa postu-
 « latione orationes et supplicationes offerat.
 « Interpellat itaque pro nobis PER VICTIMAM
 « SUAM, quae Patri semper est praesentissima,
 « in quam Pater aspiciens largitur nobis re-
 « missionem peccatorum et alia quae ad salu-
 « tem nobis sunt necessaria » (in 3 S. 57, 6. Ed. venet. 1602, fol. 681).

2. In quo capitale apparet discrimen inter mediationem Christi et mediationem Mariae, quae jure dicta est « omnipotentia SUPPLEX ».

5^{c-10}). Uno verbo, interpellatio Christi est hostiae nostrae aeterna mediatio qualis supra (Elucid. XII) exposita est.

SECTIO II. — DE ADORATIONE.

Cum oratione arcte conjungitur adoratio. Ejusdem enim est adorare, cujus est orare. Adoravit quidem in terris Christus cum esset in forma servi, propter dispensationem illam seu ordinationem temporariam, qua necesse fuit eum venire in similitudine carnis peccati (i. e. in carne passibili atque mortali), ut se operi redemptionis exsequendo attemperaret. Tunc enim nondum manifestata divinitate, aut humanitate in divinam conditionem totaliter translata, eodem quo occultabatur increata persona miraculo, potuerunt illi, titulo naturae creatae, quaedam competere puri hominis officia aut defectus, ut ab aliis affligi, a Deo sublevari, subditum esse, orare, adorare. *Esse* quippe divinum, quo gaudebat homo

1. In ipsa incarnatione, qua factus est homo, sane Dei Filius exinanitus est (*Phil.* 2⁷); sed non in hoc praecise consistebat ejus exinanitio, quod homo fiebat (qui etiam nunc homo est, nec tamen reputatur jam exinanitus : cessavit enim nunc secundum omnes Patres, sicut et secundum sanctum Paulum, *Phil.*, 2⁹⁻¹¹, oeconomia κενώσεως); immo in hoc exinanivit semetipsum, quod caruit secundum humanam naturam conditione sibi, utpote Deo, connaturaliter debita. Non enim, cum esset ille homo Deus et Dominus gloriae, tamen in gloria Dei aut Domini inventus est, sed in quodam statu meri hominis et in loco servi; non regnans cum Patre, sed cum hominibus subditus; subditus quidem Deo Deique vicariis, sed etiam Legi, quae tamen *propter transgressionem posita est... ordinata per angelos* (*Gal.*, 3¹⁹). *In similitudinem* videlicet *carnis peccati* (*Rom.*, 8³) missus, omnia (excepto peccato ipso et peccati elemento materiali, quae est concupiscentia) assumpsit in se peccati dedecora : corruptibilitatem, passibilitatem, mortalitatem : ADEO UT AD SUI TUTAMEN ET INCREMENTUM EGERET DEI AUXILIIS ET DONIS (ut in prece sacerdotali ac agonia in horto maxime apparuit). Eo enim se demiserat, ut, quanquam omnimoda gloria ac dominatio, plenissimaque rerum omnium potestas, sibi debita esset, tamen cum ea per dispensationem exinanitionis careret, et mereri et impetrare poterat ut sibi concederetur. Secundum suam quidem animi acumen, ubi residet visio beatifica, gloria ejus erat quasi gloria Unigeniti; sed exsulabat ab om-

ille, nondum omnem suam exseruerat efficaciam, et quanquam occupabat substantiam assumptae humanitatis, nondum tamen per omnes facultatum ramos veluti effloruerat. Qui omnes defectus evacuati sunt postquam, invadente gloria inferiores Christi partes ac sublimante, quasi cumulata est incarnatio, inclaruitque in carnis veritate veritas ipsa Dei¹.

Quo sensu Ambrosius : « Tunc secundum carnem homo, nunc per omnia « Deus » (*De Excessu fratris sui Satyri*, l. 2, n. 91. P.L. 16, 1341); vel Prosper, aut alius ipsi coevus auctor carminis *De providentia divina* :

« Hactenus in nostris te, Jesu, novimus ;
[exhinc
« In tua nostra abeunt » (Vers. 542-543.
P.L. 51, 629).

Non enim sine causa Petrus Jesum aiebat in ascensione ad coelum et sessione ad dexteram Patris factum esse a Deo et

nibus activitatibus animi inferioribus, et multo magis a sensibus, sive internis sive externis. Quarum omnium virium complexu constituitur homo socialis : siquidem ea quae per viam solam visionis beatificae cognoscuntur, cognoscuntur secundum modum essentiae divinae; nec proinde possunt secundum modum cognitionis inferioris, qui analogicus est, cogitari, et multo minus sermone humano enuntiari, qui flatui aurae mandatur. Quare, ad commercium humanum quod attinet, sunt talia veluti incognita ac inscita (*Marc.*, 13²²): nisi ulterius ope scientiae infusae deducantur atque transferantur in humanos conceptus. Quod quantum (sicubi deest gloria accidentalitatis) fiat, penes Dei arbitrium est. Si quis homo igitur supponatur gloria donatus nulla nisi essentiali, is in omnibus quae humanam conversationem vitamque socialem attingunt, nequaquam transcendet ex sese humanum ordinem aut naturae nostrae lapsae infirmitatem. In cujusmodi statu Christus, sicut erat carens perfectione divina suae humanitatis, sicut erat serviens Patri, sicut erat minor angelis, sicut erat debitor Legis, sic et adorare debebat, et orare opus habebat, donec transiret in statum beatum, gloriosum, incorruptibilem, in locum Filii proprium, in locum scilicet Domini, ubi par affulget Deo et Patri Verbum caro factum, nulla jam nota aut servitutis aut humilitatis indecorum, nulla suae humanitatis parte inglorium : ut jam sit gloria ejus, secundum totum hominem, gloria quasi Unigeniti, quasi Dei.

« Christum » et « Dominum » : *Dominum eum et Christum fecit Deus hunc Jesum quem vos crucifixistis*. Recte dicit eum esse factum Dominum, siquidem tunc conditio divinitatis praevaluit; et recte dicit factum eum esse Christum, siquidem tunc unctio seu chrisma divinitatis a vertice Nazaraei¹, id est consecrati, descendit ad inferiora ejus, et veluti ad oram decurrit vestimenti: jam nullis se continente aut animae aut carnis latebris gloria Unigeniti.

Petri praedicationi resonabat Pauli doctrina ut imago: secundum quam, pro sua obedientia, qua se in terris demiserat usque ad mortem, eamque crucis, renuntiatus est Jesus Christus post mortem « Dominus » (*Philip.*, 2⁶⁻¹¹)².

Alios locos Scripturae a plurimis Patribus in eundem sensum expositos vide sis apud Thomassinum (*De incarn. Verbi Dei*, l. 8, c. 11).

1. Circa Nezirim multa apud Wellhausen (*Skizzen und Vorarbeiten III*¹, 1887, p. 116-118) et Smend (*Lehrbuch der alttestamentlichen Religionsgeschichte*², 1889, p. 93-96) legi possunt utilia, quae in Christum transferantur Deo obstrictum relligione sacratissima sui voti sacrificalis.

2. *Nomen enim super omne nomen*, Christo datum in remunerationem suae obedientiae et mortis, non videtur esse nomen Jesu, sed nomen Domini. Etenim:

Primo, nemo ex veteribus illo priore modo interpretatus est verba Pauli. Vide in h. l. Chrysostomum, Theodoretum, sanctum Thomam.

Secundo, habebat Dei Filius illud nomen Jesu ante suam mortem; nec proinde post mortem, et propter mortem, ei est datum. Nisi dicas datum esse in circumcissione in mercedem praevisae obedientiae et mortis: sed haec non indicantur a Paulo; sunt valde mystica, et aliena a simplici et directo intuitu apostolorum; immo sapiunt aetatem multo seriore.

Tertio, dicit Paulus: ἐχαρίσατο αὐτῷ τὸ ὄνομα. Non potest igitur verti gallice: « Dieu lui a donné un nom qui est au-dessus de tout nom » (sicut vertit Prat, *Théologie de saint Paul*, l. 1, 439), sed omnino: « Dieu lui a donné le nom qui est au-dessus de tout nom » (Crampon). Non igitur dedit Deus Jesu Christo aliquod nomen cui accideret ut esset super omne nomen; sed illud nomen dedit quod ex sese habet ut sit super omne nomen. Tale autem nullum est (aut erat apud Hebraeos) nisi aut nomen Dei, quod assolet Paulus reservare Patri, aut nomen Domini, quod tribuit Christo.

Quarto, habet Paulus: πάντα γλώσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς.

Nos vero a Patribus de sacrificio et oratione disserentibus audivimus jam quantum repugnet ut se demittat, ut se provolvatur ad Patris pedes, ut creaturae more adoret, qui nunc in gloriam suam provectus, incolumi sane humanitate, unus cum Patre et Spiritu Sancto Deus et conspicitur et conglorificatur et coadoratur, Redemptor noster, Christus, « sacrificiorum aeternorum antistes, regni aeterni aeternus dominator » (Tertull., *infra*, *Elucid.* XVIII).

SECTIO III. DE STIGMATIBUS PASSIONIS.

Exhibitio ista humanitatis ante Deum, qualem habeat rationem, qualiterve interpellat, illustrant suo modo cicatrices passi corporis, quas intulit Christus in coelum insignia sui sacrificii. Ut enim scribit Thomassinus (*De incarn.*, 10, 13),

Attento illo εἰς δόξαν, patet sensum non esse: omnis lingua confiteatur Dominum Jesum Christum in gloria esse Dei Patris. Attamen necesse est ut subintellegatur vox ἐστιν. Non potest autem subintellegi ita ut Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ponatur esse subjectum, et εἰς δόξαν [in gloriam] Θεοῦ Πατρὸς ponatur esse loco attributi: primo, quia omnino tunc esset exprimendum verbum ἐστιν, ut apparet legenti; secundo, quia tenuissimum sensum haberet sententia. Igitur restat ut subintellegatur ἐστιν inter Κύριος et Ἰησοῦς Χριστός ita ut Ἰησοῦς Χριστός sit subjectum et Κύριος sit attributum. Conclude igitur hoc [scil. Κύριος] esse nomen omni nomine majus datum Christo a Patre, ut cum sonaret nomen Jesu, omne genu flecteretur, omnisque lingua confiteretur Jesum Christum esse Dominum; quae confessio cederet in laudem Patris. « Utique omnes illud dicant; hoc autem gloria est Patris. » Ita Chrysostomus, *in h. l.*, P. G. 62, 234, atque Theodoretus, *in h. l.*, P. G. 82, 572. Ante hos vero scripserat obiter Didymus in sua *Enarratione in Epistolam I S. Petri*. P. G. 39, 1770: « Omnis lingua ad gloriam Dei Patris Jesum Dominum esse confiteatur » (juxta versionem utique Epiphani scholastici).

Quinto, nec deest nobis ad confirmationem parallelismus *I Cor.*, 12³: Οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριος Ἰησοῦς, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ. Ubi sensus evidenter est: Nemo potest dicere: Jesus est Dominus [Jésus est Seigneur] nisi in Spiritu Sancto. Conferatur etiam *II Cor.*, 4⁵, ubi Κύριον est attributum sicut δούλους.

Concordat porro nostra interpretatio omnino quoad sensum cum his quae scribit Chrysostomus (*loc. cit.*): « Christus usque ad ima obedientiae se demisit, propterea accepit supernam gloriam. Servus factus est: propter

« patescet rursum Christi in coelo sacer-
 « dotium non feriatum aut otiosum, sed
 « exercitum et a sacerdotali officio nun-
 « quam vacuum, si cicatrices vulnerum,
 « tanquam nuper mactatae victimae notas,
 « adhuc recentes spectemus, iisque insig-
 « nitum corpus instar habere hostiae sem-
 « piternae. » Servatas in carne Christi cica-
 trices perpetuas explorata est Patrum et
 Doctorum sententia¹. Scopum autem asservationis declarat praecipue Ambrosius (*In Luc.*, 24³⁵⁻³⁹. P.L. 15, 1846) : « Vul-
 « nera suscepta pro nobis coelo inferre ma-
 « luit, abolere noluit : ut Deo Patri NOS-
 « TRAE PRETIA LIBERTATIS OSTENDERET.
 « Talem sibi Pater ad dexteram locat, tro-
 « paea nostrae salutis amplectens. »

Bedae (*In Luc.*, 24⁴⁰. P.L. 92, 630) sententia multum apud posteros² valuit : ideo clarere Christum suis cicatricibus, « ut
 « Patri pro nobis supplicans, quale genus
 « mortis pro mortalium vita pertulerit,
 « semper ostendat. » Quo supplicat apud Bedam, eodem interpellat apud Guitmundum Aversanum (*De corporis et sanguinis Christi veritate*, l. 2. P.G. 149, 1460) Christus. « Sed et nunc quoque pro
 « nobis interpellans, hodieque corpus suum
 « cum cicatricibus vultui Patris ostendens,
 « se pro nobis natum, passum ac resur-
 « rexisse atque ad coelos ascendisse desi-
 « gnat. » Breviter Sicardus Cremo-

« hoc omnino est Dominus [Δεσπότης] et angelo-
 « rum et ceterorum omnium. » De his plura infra (Elucid. XXII), ubi dicitur de filiatione Christi secundum quid incrementum capiente in resurrectione.

1. Citat (*ibid.*) Thomassinus dicta Cyrilli Alexandrini (*In Joan.*, 20⁹⁷, et *Epist.* 41. P.G. 74, 728-729 et 77, 216), Ambrosii, Augustini (*Epist.* 102, n. 7. P.L. 33, 373), Guitmundi et Ernaldi, pulcherrimisque adornat commentariis.

Praemitti autem poterat his omnibus Gregorius Nazianzenus (*Or.* 45 in *S. Pascha*, 25, P.G. 36, 657), quem sequitur fere ad verbum Cyrillus. Omnibus autem testibus praeierit forte *Epistola Apostolorum* (ut fertur, intra A. D. 160 et 170) haec in ore Domini ponens : « Jusqu'à ce que je revienne d'auprès du Père
 « avec mes plaies » (trad. Guerrier, P. O., 9, 199 ; cf. ed. C. Schmidt, T. u. U., 43, 56) ; si modo fides adhibenda sit aethiopico textui praecoptico aliud referente, aptius, ni fallor, sententiarum seriei atque texturae connexum.

2. Verba Bedae, tacito auctore, faciunt sua,

nensis (*Mitræ*, l. 3, c. 6. P.L. 213, 232) :
 « Cicatrices ostendens interpellat ad Pa-
 « trem pro nobis. » Plenius interea³ scripserat Ernaldus Bonaevallensis in suo libro *de cardinalibus operibus Christi* (c. 4. P.L. 189, 1631) : « Per omnia sibi
 « Pater in Filio complacuit, nec ulla in
 « eo serpentis sunt reperta vestigia, nec
 « sacerdotii ejus poenituit Deum : quoniam
 « SACRIFICIUM QUOD IN CRUCE OBTULIT,
 « SIC IN BENEPLACITO DEI CONSTAT AC-
 « CEPTABILE, et perpetua virtute consistit,
 « UT NON MINUS HODIE IN CONSPECTU
 « PATRIS OBLATIO ILLA SIT EFFICAX, quam
 « ea die qua de saucio latere sanguis et
 « aqua exivit, ET SEMPER RESERVATAE
 « IN CORPORE PLAGAE⁴ SALUTIS HUMANAЕ
 « EXIGANT PRETIUM et obedientiae dona-
 « tivum requirant. »

Videtur igitur cicatricum illa declaratio fuisse apud homines mediaevales trita. Attamen noli putare Christum conservari formaliter in suo statu victimali per cicatricum notas residuas. Immo victimalis status conservatur per gloriam, qua absorpta est mors, ut superius est expositum. Sed gloria ipsa respondebat immolationi ; et vulnera Christi tanto magis decorat. Quare dictus est Christi status victimalis illustrari stigmatibus : quamvis etiam stigmatibus obductis, perseveraret substantialiter idem.

v. g., Honorius Augustodunensis (*Sacramentarium*, c. 90. P.L. 172, 796) et sanctus Thomas (3 S. 54, 4).

3. Interim vero, unus (quem quidem legerim) Gulbertus Novigentinus negavit adhuc patere in Christo coelesti « cicatricum antra ». « Quid post resurrectionem vulnera illa reser-
 « vata portenderent, si etiam hucusque mane-
 « rent ? An ut Patrem, ac si virum obliviosum,
 « per eadem, dispensationis pro hominibus
 « susceptae commemoret ? Esto. Certe alia cu-
 « ranti Patri sola sine vulneribus caro suae dex-
 « terae assidens commonere sufficeret... Et quid
 « tibi lacerum faciet latus, quid in manibus
 « pedibusque fixurae clavorum, ubi Filii homi-
 « nis parebit signum ? In illius gloriae throno
 « quomodo conveniet quinquipertiti vulneris
 « horror ? Et certe cum discipulis comedens ac
 « bibens manibus mandenda tractabat, numquid
 « sanies hianti ulcere tunc fluebat ? Absur-
 « ditas infinita » (*De pignoribus sanctorum*, l. 3, c. 4. P.L. 156, 661).

4. Edit. habet : *plagis* ; quod evidenter mendosum est.

Elucidatio XV.

Hinc judicari facile potest de diversis sentiis ad sacrificium Christi coeleste spectantibus.

§ 4. Conclusio de diversis sententiis ad sacrificium coeleste spectantibus.

Corpus Christi, oblatum in coena, et in passione immolatum, quam sortitum est ex sacrificio rationem hostiae, perennem servat, non resurrectione abolitam, immo auctam ratihabitione atque consummatione divina : translatione dico in sacrarium coelestis gloriae, ubi Deum obligat erga sacerdotem Christum ad commiserendum nobis.

Quibus positis, facile jam iudicium fertur de diversis sententiis ad sacrificium Christi coeleste spectantibus. Cum enim sacrificium sumatur et active et passive, active quidem pro actione qua quid litatur; passive autem pro re oblata in hostiam, videntur nobis aberrare a vero, primo quidem *per defectum*, illi qui perennitatem *hostiae*, ut talis negant; secundo autem *per excessum*, illi qui perennitatem *litationis* formaliter sumptae adstruunt. Litatio enim transiit, nec remanet nisi virtute, quatenus ille qui dedit manet fidelis, nec fraudat Deum dono suo, quasi retrahens se e sacrario Dei atque profanum faciens. Hostia autem perseverat formaliter, et quidem cumulatissime, ut in Deum trajecta, qui contractum donationis acceptatione sua sanxit et sancit aeternaliter. Peccant igitur *per defectum*, qui aut simpliciter praetermittunt sacrificium coeleste, ut plurimis mos est theologis recentioribus, aut, quod gravius est, adeo excludunt, ut naturaliter cum Lugone (*De mysterio incarnationis*, disp. 29, n. 33) deventuri sint ad arcendam a Christo omnem propriam rationem sacerdotii, postquam revoluto die ultimi iudicii, cessaverit in

terris sacrificium eucharistiae. Peccant etiam qui, quanquam retinent verbotenus sacrificium aeternum, tamen non hostiam formaliter ut talem intellegunt perdurantem, sed adorationes inducunt Christi, aequae ac beatorum, coram Deo aeternas¹. Sic Grimal (*Le Sacerdoce et le sacrifice de N. S. J. C.*, 2e éd., p. 225-226, 230, 248).

Omissis autem socinianis haereticis, qui omnem actionem Christi sacrificalem, a terris amotam, ad coelos amandant, censendi sunt ex catholicis peccare *per excessum* quicumque actionem Christi sacrificalem, in terris inceptam, volunt in coelis continuatam formaliter. Quorum forte duae scholae possunt distingui: una potissimum gallica, altera germanica. Inter quas hoc aliquantulum distat, quod germanica schola magis propendet in actum sacrificium nostri Sacerdotis inter actus internos recensendum, quanquam non negat innotuisse illos actus aliqua affectione corporali; schola autem gallica magis insistit sensibili actus sacrificii conditioni enucleandae.

Praecipuus inter Germanos² Thalhoffer (*Das Opfer des alten und des neuen Bundes mit besonderer Rücksicht auf den Hebräerbrief und die katholische Messopferlehre*. Ratisb., 1870, p. 210 sq.); expresse constituens actionem sacrificalem in interno actu obedientiae circa passionem mortis subeundam, hunc existimat a Christo in coelis innovari jugiter (manifestatum nunc cicatricibus, sicut manifestabatur olim tormentis): unde exurgat continuatio quaedam activa sacrificii³.

1. In quo non solum per defectum errant, sublata hostiae proprietate, sed etiam per excessum, dum Christo tribuunt partes adorantis, cui in caelo competit coadorari Patri, sed minime coadorare nobis. Ceterum excludit, ut supra vidimus, ipsa hostiae consummatae mediatio exinanitionem adorationis.

2. Minime tamen nobis praetermittenda est lucubratio antiquior Alberti Stoeckl (*Das Opfer nach seinem Wesen und nach seiner Ge-*

schichte, Mogunt. 1861, p. 448, sq.), ubi simpliciter defenditur Christum aeterno quodam actu Deo in coelis offerre suam mortem praeteritam, additis quibusdam precibus.

3. Ad ultimi dumtaxat iudicii diem (p. 219): qua limitatione peccat Thalhoffer per defectum, veram aeternitatem sacrificii redemptionis pessumdans. Eandem coelestis sacrificii durationem assignaverat Estius, *In Hebr.*, 7¹⁷ et 8³.

Ita plus minus, post Thalhofer, J. T. Franz (*Die eucharistische Wandlung und die Epiklese der griechischen und orientalien Liturgien*, 2, p. 61-63, Herbipol. 1880)¹. Pro quanto vero ab illis scriptoribus essentia actionis sacrificialis ad internum quid revocatur, aliquantulum destruitur. Sacrificatio enim substantialiter est in genere signi. Perit autem signum, nisi habeat esse externum². Quare cum peccent per excessum circa continuationem sacrificii coelestem, tamen peccare videntur per defectum non minus damnosum circa proprietatem ipsius redemptionis sacrificalem.

Gallis ex opposito placuit indesinenter peragi in coelo oblationem quamdam corporis Christi externam. Ita Condren (*op. cit.*, 1re partie, § 3, n. 5, p. 37-38) : « Que peut-il avoir à offrir que ce qu'il « a une fois offert sur la terre, c'est-à-dire « la victime de son propre corps, dont il « RENOUVELLE ET CONTINUE sans cesse « l'oblation dans le ciel ? L'oblation de « Jésus-Christ n'a donc pas été tellement « consommée et épuisée sur la terre, qu'elle « ne se fasse plus dans le ciel ; mais plutôt « elle n'a fait que COMMENCER ICI-BAS POUR « ÊTRE CONTINUÉE au ciel, où se trouve « la perfection du sacrifice. » [Jésus-Christ] « n'a fait la première oblation de soi-même « sur la terre, que pour en faire dans le ciel « une seconde pour l'expiation des péchés « des hommes » (*ibid.*, n. 8, p. 43). « Outre « la première oblation que Jésus-Christ a « faite de soi-même à la mort, pour trans- « férer et porter sur soi la peine de nos « iniquités, il en faut encore reconnaître « une seconde, qui s'est faite à son éléva- « tion au ciel, qu'il y continue toujours par « lui-même... Cette oblation est comme « une commémoration de sa mort, accom- « pagnée de la prière sacerdotale, par la-

« quelle, comme Pontife des biens futurs
« et véritables, et comme ministre du sanc-
« tuaire céleste, il demande à Dieu que la
« satisfaction nous soit imputée et appli-
« quée pour la rémission de nos offenses,
« et notre réconciliation avec lui » (*ibid.*,
n. 9, p. 45-46). Quae tamen verba ipse
Pater de Condren videtur aliquantulum post
emendare atque castigare (*ibid.*, n. 13,
p. 50-52).

Similiter quaedam in illum sensum vi-
detur tradere Dominus Olier (*Explica-
tion des cérémonies de la grand'messe de
paroisse*. Paris, 1858, p. 11-14. Cf. Lepin,
p. 201). « Il y a un sacrifice dans le paradis,
« lequel en même temps est offert en la
« terre, puisque l'hostie qui s'y présente
« est portée sur l'autel du ciel ; et il est
« différent en cela SEULEMENT qu'il se
« présente ici sous des voiles et des sym-
« boles, et là IL EST OFFERT A DÉCOUVERT
« ET SANS VOILE. »

Expressius etiam quam ambo sui pa-
troni, Dominus Lepin : « De l'âme du
« Christ, en effet, s'élève incessamment
« vers son Père l'hommage infini de son
« adoration réparatrice... Mais Jésus-Christ
« ne se contente pas de cet hommage inté-
« rieur. Éternellement il continue, en qua-
« lité de Religieux pour la création uni-
« verselle et de Médiateur pour les hommes,
« d'appuyer sa religion intérieure sur une
« OBLATION EXTÉRIEURE ET SENSIBLE de
« son sacré corps » (*L'idée du sacrifice dans
la religion chrétienne*, 1897, p. 187).

Praeterea iidem scriptores oblationi isti
aut addunt aut identificant quamdam per-
petuo decurrentem Christi annihilationem
seu destructionem. Ita Lepin (*loc. cit.*) :
« Sans doute, l'humanité du Sauveur n'est
« plus anéantie dans les humiliations et la
« mortalité ; son corps n'est plus immolé

1. Non multum diversa proposuit nuperius
Pell (*Noch ein Lösungsversuch zur Messopfer-
frage in Theologisch-praktische Monats-Schrift*,
XVIII, 655-657). Novissime vero (dum haec sub
prelo sunt) videtur superioribus accensendus
plus minus Max Ten Hompel (*Das Opfer
als Selbsthingabe und seine ideale Verwirkli-
chung im Opfer Christi*, Frib.-i.-Brig., 1920,
p. 147-149).

2. Aliud enim est dicere : actio oblativa est
interna, quanquam ei accedit ut manifestetur ;
aliud vero, dicere : actio oblativa, utpote signi-
ficativa, intrinsece constituitur elemento externo
simul ac interno. Porro primum illud videntur
intellegere praefati auctores, potius quam
alterum.

« sous les coups de la souffrance et de la
 « mort : le temps de l'expiation actuelle
 « n'est plus. Mais cette humanité sainte
 « continue DE S'ANÉANTIR glorieusement
 « dans le feu dévorant de la gloire divine »
 (op. cit., p. 187, cf. 158-159)¹. Antea Do-
 minus Olier : « Non content de s'être
 « immolé sur le calvaire et d'y avoir perdu
 « la vie, voyant qu'il lui restait encore
 « quelque chose de l'être infirme qu'il
 « avait reçu de sa Mère, il voulut le con-
 « sommer entièrement au jour de sa sainte
 « résurrection. C'est de la sorte qu'il porte
 « sa religion au plus haut point où elle
 « pouvait aller ; car il ne sacrifie pas seule-
 « ment une portion de lui-même, mais il
 « s'offre d'une manière si entière et si par-
 « faite, qu'il ne reste plus rien de lui qui ne
 « soit consommé dans la gloire de son Père,
 « et pour ainsi dire ANÉANTI dans ce feu
 « dévorant dont il est dit : *Deus noster*
 « *ignis consumens est*. C'était alors une
 « religion parfaite que celle de Jésus-Christ
 « qui S'ANÉANTISSAIT TOUT SOI-MÊME en
 « son Père » (*Traité des saints Ordres*,
 3e partie, ch. 5, Paris, 1856, p. 420-421).
 Audacius Pater de Condren Christum
 coelestem in quodam veluti mortis et im-
 molationis statu existentem fingit : « Pour
 « entendre en quelle manière Jésus-Christ
 « est en état de mort au ciel..., il faut re-
 « marquer que la mort est la privation de
 « la vie présente ; que quand Jésus-Christ
 « est ressuscité, il est demeuré dans la
 « PRIVATION de cette même vie mortelle et
 « passible (puisqu'il en a reçu une autre
 « immortelle, impassible et glorieuse) et
 « qu'il est par conséquent et sera éternelle-
 « ment dans la privation de cette vie pré-

« sente, et ensuite en quelque façon dans
 « un état de mort » (op. cit., 2e partie,
 n. 26, p. 110. Cf. 3e partie, n. 37, *Perfection
 de L'IMMOLATION et de l'inflammation dans
 le ciel*, p. 231-235).

Cohaerenter satis praedicti scriptores
 istiusmodi destructionem cogitaverunt :
 cum enim formalem illam, quam Christo
 tribuebant, oblationem nollent fieri in
 coelis (ut nostrae in terris contingit) per
 sacramentum quoddam seu signum immo-
 lationis praeteritae (quippe quia a coelo
 sacramenta exsulant), et aliunde tamen
 sacrificium seorsim ab omni immolatione
 non consisteret (Lepin, op. cit., p. 64-
 65. Condren, 2^e partie, n. 1 et n. 2,
 p. 53-57) : ideo oportebat ut Christus
 offerretur in coelo immolatione quadam
 seu destructione nova ; quae, quia de-
 structio gloriae non potest esse, debet esse
 destructio per gloriam. In quo, praeter
 imaginationem illam falsam continuatae
 oblationis formalis, decepti sunt maxime
 quantum ad identitatem quam finxerunt
 inter immolationis (seu destructionis) pro-
 prietatem et glorificationem vel consum-
 mationem hostiae. Non enim ullatenus
 habet glorificatio rationem immolationis,
 aut consummatio secundum se rationem
 destructionis ; quinimmo nil infert ex seipsa
 nisi perfectionis ultimae additamentum et
 vivificationis fastigium. Praeterea mutatio
 ex corruptibilitate in incorruptibilitatem,
 seu amissio quam allegant corruptibili-
 tatis, quae est incorruptibilitatis inductio,
 non pertinet ad opus SACERDOTIS LITAN-
 TIS, sed ad opus DEI ACCEPTANTIS². Nulla
 igitur ex parte potest istiusmodi mu-
 tationi competere ratio aut immolationis

1. Revera apud Patres annihilatam vidimus
 in coelesti gloria non naturam humanam Christi,
 sed mortalitatem : quae mortalitas erat quaedam
 annihilatio Verbi seu κένωσις. Annihilata est
 igitur annihilatio. In hoc autem noli videre
 repositam oblationem sacrificalem Christi, sed
 Patris acceptationem ac consummationem.

2. Vide quam sedulo discernat partes Dei
 et partes Sacerdotis S. Maximus Tauri-
 nensis (*Homil.* 5. P.L. 57, 235) : « Maria enim
 « tanquam in sacrario ventris sui portavit cum
 « mysterio Sacerdotem ; nam quicquid in saeculo
 « profuturum erat, id totum de ejus ventre :

« Deus, Sacerdos et Hostia ; DEUS RESURREC-
 « TIONIS, SACERDOS OBLATIONIS. Hoc autem
 « totum in Christo agnoscimus. Deus enim est,
 « quod ad Patrem redit ; pontifex, quod se
 « obtulit ; victima, quod pro nobis occisus est. »
 Ad sacerdotem igitur refertur, quod se Christus
 obtulit in hostiam seu victimam passionis. Non
 ad sacerdotem, sed ad Deum refertur, quod re-
 surrexit et ad Patrem reversus est. Quanquam,
 ut etiam docuere Patres, inde ratum est ejus
 sacerdotium et consummatum est sacrificium,
 quod divinitatis potentia suscitatus est in vitam
 gloriae ad thronumque Dei assumptus.

aut oblationis (quae ab eo necesse est ut proficiscatur qui offert, non cui offertur sacrificium); sed una est illi assignanda ratio assumptionis ad Deum, qua velut in ultimos tandem suos effectus perducatur (ex vi oblatis sacrificii) incarnatio. Quare dictum est : *Ego hodie genui te*. Nativitatis enim, non mortis, incrementi non detrimenti fuit haec dies : quam fecit Dominus, sumendo ad se munus ; non liturgus, hostiam amplius interimendo.

Aliqualiter forte huic scholae accensendus est Thomassinus, qui non semel rationem oblationis coelestis nimis visus est premere : « Permanentem, nec intercidentem victimam, NON OBTULIT, SED OFFERT Christus » (*op. cit.*, l. 10, c. 11, n. 10) ; et mactationem immolationemque nobis in resurrectione fingit conspiciendam : « Resurrectio in sacris litteris ea « nomina sortita est quae speciem sacrificii totam ingerant oculis. Regeneratio « enim vocitatur. At regenerari et renasci « quis potest nisi interempta mactataque « priori substantia ? DENASCITUR PLANE « QUI RENASCITUR¹, MORITUR QUI REGENERATUR, MACTATUR QUI RESURGIT... « Mutatio quaecumque mors est ;... mutatio autem maxima et absolutissima,

1. Praeter alias praescriptiones, advertendum quantum sibi illudat qui in resurrectione Christi commutationem quamdam vitae (*denascitur, moritur*) sibi videatur reperire, cum jam ante tres dies fuisset vita prior interempta, per veram utique immolationem, nec nisi transitus postmodum fiat ex non vita in vitae fastigium.

2. Anglicani nonnulli idem genus sacrificii perennis, quo offeratur Deo a Christo vita ipsa gloriosa, defendunt : cui connexam ac subordinatam eucharistiae oblationem volunt esse ipsum ecclesiasticum sacrificium. Ita Milligan, *Heavenly Priesthood*, p. 266, ap. Hastings, D. B. 4, 347.

3. Cumulat utriusque scholae incommoda, vereor, doctrina cardinalis Cienfuegos : « Extitutum quidem post saeculi consummationem... VERUM AETERNUMQUE IN TOTO RIGORE « SACRIFICIUM a summo Sacerdote nostro in « propria specie existente CELEBRANDUM... « Illud esse conficiendum per reproductionem « ejusdemmet actus interni Christi Domini, aut « sacrationis, qua nunc immolat seipsum et « offert in ara incruenta, et qua mactavit « seipsum in Cruce, quaeque est potissimum « sacrificii constitutum... Dicimus itaque

« qualis per resurrectionem obtinget, plane « mors est peraeque maxima et absolutissima... Sacrificium quodcumque victimae « immutatio est ; duplex est autem mutatio, altera in defectionem, altera in « profectum... Plenissima hominis totius « immutatio fit per resurrectionem, sed « qua non deficit nisi defectibilitas, qua « proficit anima, proficit corpus in formam priori inexplicabiliter praestantior. Hoc igitur Deo suavius accommodatusque sacrificium erit » (*ibid.*, c. 14, n. 9)².

Communis contra utramque adversariorum scholam³ objectio, eaque insuperabilis, haec est : Aut sacrificatio ista, in perenni quodam fieri formaliter perdurans, pars quaedam est operis illius sacrificialis, quo proposuit sibi Christus redemptionem nostram promerendam ; aut dividitur ab eo, tanquam altera a Christo instaurata oblatio sacrificialis. Si primum admittitur, statim pessimum sequitur consecrarium : nos nondum esse redemptos, nondum quippe cum sit peractum sacrificium redemptionis (cf. Renz, *op. cit.*, p. 404) ; si praeplacet alterum, jam oblationi Christi uni, cujus sufficientiam tantopere exaggerat *Epistola ad Hebraeos*, fatenda est nihilominus addi,

« ACTIONEM ILLAM SACRIFICATIVAM IMPERATURAM pro eo statu SUSPENSIONEM OMNIS VITAE « ACTUALIS CORPORIS PHYSICI Christi Domini, « VEL A CORPORE QUOQUO MODO PENDENTIS, « QUAE PRAEEXISTAT ACTU (nequaquam tamen « visionis beatae aliorumque actuum independentium). Ceterum ea lege, ut loco ipsorum « imperet in eodem instanti productionem aliarum operationum corporearum, quae omnes « in divinam laudem dirigantur, ita ut anima, « cor et caro exultent in Deum vivum ejusque « laudes suavissime personent, etc. Unum tamen actum existentem, quantumvis a corpore « aliquatenus pendentem, nempe ipsum imperium (quae utpote actio sacrificativa, debet « esse Christi Domini, ut Sacerdos et homo est) « minime sacrificat, uti fit in Cruce et in altari, « in quibus ideo sacrificium non completur nisi « in sequenti instanti. Discriminis ratio desumitur ex eo quod ille actus in hoc sacrificio « debet positive inducere actus externos laudis, « eoque titulo persistere pro omni instanti sacrificii » (*Vita Abscondita*, disp. 7, sect. 1, § 2, n. 9, p. 512-513). Lucem accipient ista ex recitandis infra (Elucid. XIV) ex eodem de sacrificio missae.

ne dicam subrogari, altera a Christo ipso profecta — quod absit¹! — Neque velim reponas : oblationem superaddi ab omnibus catholicis eucharisticam. Nam, ut suo loco constabit, nulla est oblativa actio Christi nova per nos offerentis sacrificium eucharistiae ; sed actio tantum ex parte nostra recens, dum, ut membra, participamus oblationem qua caput nostrum semel in aeternum Deo obtulit hostiam corporis et sanguinis sui. Nulla igitur paritas cum oblatione coelesti nova ex parte Christi².

Quare medii inter duos scopulos ince-

1. Prat (*Théologie de saint Paul*, l. 6, ch. 2, § 3, Paris, 1908, p. 536) : « ... Ou bien ils voient « dans les deux actions deux sacrifices distincts, « et, sans nier la valeur du sacrifice de la croix, « ils rêvent d'un sacrifice céleste, différant de « l'autre par le mode d'oblation, un peu comme « l'eucharistie diffère du sacrifice sanglant du « calvaire ; mais cette opinion nouvelle, sus- « pecte par sa nouveauté même, n'a pas dans « notre épître [aux Hébreux] le moindre fon- « dement. » Immo prorsus excluditur.

2. Multis quidem locis hoc capite lustratis, Patres verbotenus adscripsere Christo coelesti aliquam oblationem hostiae. Immo Gregorius M. immolationem non semel praedicavit. At immolationem sumi pro oblatione saepe, in antecessum notavimus. Oblationis autem praedicationi satisfacit oblatio illa virtualis quam retinemus. Oblationi insuper valde affinis est praesentatio, qua quid sistitur praesens Deo. Magnum tamen intercedit discrimen inter praesentationem, qua se Deo praesentem exhibet Christus, manens duntaxat apud eum qui suscepit illum ; et oblationem sacrificalem, qua quid traditur Deo suscipiendum. Porro praesentationem rei jam dudum oblatae, non rei sacrandae oblationem, Patres Christo adscripsere in coelo versanti, ut constat generaliter ex unitate quam praedicant sacrificii dominici, et specialiter ex diserta exclusione cujusvis a Christo in coelis peragendae ministrationis liturgicae. Brevi, quod se offerat Christus in coelo, idem sonat ac si dicatur esse illic hostia, seu oblatio (passiva), seu res oblata : quod verissimum est, quamvis nulla ibi exerceatur actio oblativa, sed praecesserit. Praesentationem illo sensu intellectam, ipse Vasquez, in sua *Paraphrasi* super *Hebr.*, 9²⁴, sine difficultate et admittit et praedicat, dum scribit : « Christus ingrediens in coelum non « sacrificat, neque denuo orat, sed tantum appa- « ret, et antiquam oblationem sui, factam in « hoc mundo, continuo sine novis precibus « praesentat Patri. »

Propter correspondentiam autem inter typum et antitypum, operae pretium est aliquid multum simile notare de pontifice intrante in Sancta Sanctorum *non sine sanguine quem*

dentem, nullam formalem oblationis activae continuationem aut instaurationem fingimus, virtualem autem oblationis durationem profiteamur, in hoc consistentem, quod ex oblatione sua temporali una, valida in aeternum (cum ex parte donantis irrevocabiliter, tum ex parte acceptantis aeternaliter³), manet Christus Deo in perpetuum sacer, seu theothytus⁴.

Quo posito, jam illucescit qua arte possit Christus a nobis in sacramento offerri tanquam nostra hostia. Nisi enim primo Christus active se obtulisset olim, non pos-

offert pro se et populi ignorantibus (*Hebr.* 9⁷). Sanguis videlicet ille quanquam dicitur a Paulo offerri (προσφέρει) intra velum, tamen, ut recte notavit B. Weiss (*Der Brief an die Hebräer*⁶, p. 215), non ipsa illatio sanguinis aut aspersione in propitiatorium constituebat oblationem sacrificalem, sed succedebat sacrificio jam peracto foris.

3. Quod prae ceteris distinctius, credo, enuntiavit Chrysostomus, cum, ex una parte, ostendit Christum ascendentem in coelum « cum « sacrificio quod potest placare Patrem » (cf. supra, Elucid. XII), scilicet, cum sacrificio in terris oblato ; et ex altera parte, Patrem ostendit assumptum ad se illud sacrificium cum gaudio : « Detulit ergo primitias nostrae naturae « ad Patrem ; atque ita donum admiratus est « Pater, et propter dignitatem offerentis et « propter puritatem oblatis, ut propriis illud « manibus acciperet, sibique proximum admo- « veret donum, ac diceret : *Sede a dextris meis*. » (*Sermo in Ascensionem D. N. J. C.*, n. 3. P. G. 49, 446).

Qui locus allegatus est a Leone M. scribente ad Leonem imperatorem, inter alia testimonia quae congeruntur ad calcem Epistulae 165 (P.L. 54, 1183) ; et recitatur a nobis clericis in II Nocturno feriae II post Dom. infra oct. Ascens.

4. Optime ex omnibus modernis, quos norim, exposuit doctrinam sacrificii coelestis M. J. Scheeben, cum scripsit (*Handbuch der katholischen Dogmatik*, vol. 3, Frib.-i.-B., 1882, n. 1496, p. 445) : « Demgemäss schliesst DIE « HIMMLISCHE AUFOPFERUNG DES KREUZES- « OFFERS eine solche Darstellung oder Vergegenwärtigung desselben ein, worin es ALS « AKT ZWAR NICHT FORMELL, ABER VIRTUELL « INNERLICH UND AEUSSERLICH FORTLEBT, UND « worin darum die *victima immolata* als das « WAS SIE DURCH DIE IMMOLATION GEWORDEN « IST, nämlich FEUERUNG UND WOHLGERUCH « GOTTES, in lebendigster Weise so fortsteht, « als ob die Immolation erst jetzt vollzogen « würde, worin sie also auch beständig die- « selbe Würde und Weihe besitzt, mit welcher « sie im Augenblicke der Immolation bekleidet worden. » Quod paulo ante (*ibid.*, p. 444)

semus nos eum nunc offerre, cum non sit nostra potestas sacerdotalis nisi participatio quaedam sacerdotii Christi atque instrumentum. Secundo, nisi maneret Deo sacrum Christi corpus olim immolatum sanguisque olim effusus, nos non possemus in sacramento verum habere sacrificium, sed hostia vera careremus. Etenim non possumus per sacramentum conferre realiter Christo ut sit hostia, sed tantummodo symbolice¹; quantumvis vere fiat praesens per consecrationem. Offerremus igitur tunc in veritate carnis et sanguinis similitudinem hostiae, non hostiam. Nunc

autem offerimus hostiam, et ita est sacramentalis seu similitudinaria nostra sacrificatio ut sit tamen vera. Unde, quaeso, nisi quia in sacramentali immolatione offerimus sensibiliter Christum prout, ex propria sua ad passionis immolationem oblatione, relictum in perpetuas aeternitates theothytum? Quod est, non ex Christo facere hostiam, sed ex hostia summi nostri Sacerdotis facere hostiam plebis ejus, cui contulit esse sacerdotes Deo et Patri. Non eget jam hostia fieri, qui hostia est; sed qui est hostia sua, fit nostra: ut suo loco exponetur.

auctor scripsit: « Vielmehr ist zunächst der « am Kreuze gesetzte Opferakt selbst, d. h. « die dort geübte Hingebung und IMMOLATION, « als ein FORTDAUENDER AKT anzusehen, « etc. »: illud necessario exigit sobriam interpretationem, qua componatur cum loco superius a nobis allato atque cum integro subsequente num. 1499.

Similem interpretationem patiuntur, ni fal-

lor, ea quae leguntur apud L. Zill, *Der Brief an die Hebräer*, Mogunt. 1879, p. 484-486.

1. Ratio est, ut saepe diximus, quia per nostram symbolicam immolationem non offertur Christus ad immolationem realem (ut in coena a Christo factum est). Tolle igitur immolatum statum Christi perennem: non habebis jam unde Christus, in nostra consecratione, vera hostia dicatur et sit.

simply ...

... ..

... ..

Opus Magistri a Cognatione Beatae Virginis.

MISSA SANCTI GREGORII

Dum litat pontifex, apparet Christus, cruore passionis implem
missae calicem.

Bruxellis, in Pinacotheca Regia.

LIBER II.

DE SACRIFICIO ECCLESIASTICO.

Elucidatio XVI.

Instituit celebrandum a nobis Christus ritum
eucharisticum.

CAPUT VI.

DE INSTITUTA A CHRISTO OBLATIONE CORPORIS ET SANGUINIS SUI SACRIFICALI NOSTRA.

§ 1. De institutione ritus.

Non celebravit tantum Christus coenam, sed celebrandam etiam nobis mandavit. Quae institutio ritus adeo in Scripturis sacris et historiae ecclesiasticae factis effulget, ut vix unquam ad nostra usque tempora negata sit ab haereticis ullis nisi infimae notae¹. Quales fuerunt imprimis, quarto certe saeculo ineunte ac decurrente, gnostici *Archonlici*, quos commemorat Epiphanius (*Haer.* 40. P.G. 41, 680-684) refudisse eucharistiae originem in quemdam Sabaoth, principem seu archontem septimi orbis, Judaeorum Deum et patrem diaboli. Quos secuti sunt saeculo iv-vi Enthusiastae illi qui semitico nomine *Massaliani*, vel graeco *Euchitae*, vocati sunt, utpote nullum in re spirituali valorem nisi orationi tribuentes, quos testatur Theodoretus (*Eccl. Hist.*, l. 4, c. 10. P.G. 82, 1144) in ea sententia fuisse, ut nihil inesset eucharistiae neque nocivum neque utile. Quibus affines fuere ab saeculo inde vii usque ad ix, atque etiam ulterius, manichaei *Pauliciani*, nullam profitentes

nobis esse a Christo commendatam celebrationem eucharistiae praeter prolationem verborum : *Accipite, comedite, et bibite*, absque tractatione ulla panis aut calicis, ut referunt una voce Photius (*Contra Manichaeos*, l. 1, c. 19. P.G. 102, 56), Petrus Siculus (*Historia Manichaeorum*, c. 10. P.G. 104, 1256 ; *Sermo 3 adv. Manichaeos*, col. 1348-1349), Euthymius Zigabenus (*Panoplia*, tit. 24. P.G. 130, 1196). Hos exceperunt saeculo xii *Bogomili*, seu graece *Theophili*, in Bulgaria reliquisque deinceps partibus imperii constantinopolitani sparsi, qui testante Euthymio Zigabeno (*Panoplia*, tit. 27. P.G. 130, 1313), negabant coenae nobis a Christo injunctae panem fuisse alium nisi orationem dominicam, qua petimus panem quotidianum ; volebantque calicem esse ipsum sermonem illum novissimum, quo post coenam habito, Dominus quasi reliquit nobis suum testamentum : *calix* siquidem erat *novum testamentum*. Eadem aetate in Gallia vigeat haeresis *Petrobrusianorum*, quos, ex manichaeis² potissimum ortos, constat, ex epistula adversus ipsos

1. Quare citra omnem admirationem accidit, quod vir literatissimus, Matthaeus Galeus Vestcapellius, sexto decimo saeculo haec in suo *De sacrificio missae commentario* (c. 13, p. 159) scribebat : « De institutione « autem horum mysteriorum divina neminem « hactenus, quod equidem audierim aut legem, « rim, ambigere sivit historia evangelica, a « tribus evangelistis et apostolo Paulo literis « mandata. » Quanquam plerosque ex illis veteribus negatoribus memoravit eodem ferme

tempore Suarez, *De sacram.*, disp. 39, sect. 1.

2. Paulo ante, scilicet ineunte saeculo xi, coacta erat jam contra quosdam manichaeos in Gallia septentrionali locatos synodus Atrebatensis sub Gerardo I Cameracensi, qui sic describit eorum haeresim : « ...Dicebant « baptismatis mysterium et dominici corporis et sanguinis sacramentum nullum esse, « et idcirco rejiciendum, nisi simulationis « causa ministraretur » (*Geraldi Epistola*. P.L. 142, 1270).

a Petro Cluniacensi scripta (P.L. 189, 787 et 808 sq.), negasse, non quidem eucharistiam a Christo celebratam, sed omnino potestatem faciendae eucharistiae aliis a Christo hominibus concessam¹.

Isti omnes praejudiciis suis, sive gnosticis, sive manichaeis abducti, quibus in odium carnis rapiabantur, cum nollent a Christo nobis corporis et sanguinis sui commercia injuncta, Scripturas in suum sensum, quo quisque poterat modo, torquebant. In quo vix ab illis dissimiles² inveniuntur moderni negatores institutionis a Christo profectae. Cum enim veteres praedicti conditioni nostrae humanae, quae corporea est, Christum subtraherent, in ipsa eum nostri moderni demergunt totum, sublata divinitate, adeo ut nequiverit Christus, quasi certo praescius suae mortis et resurrectionis, Ecclesiam condere, conditamve instruere ritu commemorationis sacramentali. Utrinque praejudicium ducatum habet, regitque mentem, et facta corrigit. Nec semper sunt hodiernae interpretationes a commentis illorum temporum adeo alienae. Circa quas videsis Berning, *Die Einsetzung der heiligen Eucharistie*, p. 7-17; Batiffol, *Etudes*

d'Histoire et de Théologie positive, 2e série, 3, p. 53-77; Rauschen, *L'Eucharistie et la Pénitence*, trad. fr., p. 50-60; Lebreton, *Dictionn. Apol.*, art. *Eucharistie*, col. 1548-1554; Ruch, D. T. C., art. *Eucharistie d'après la sainte Ecriture*, col. 1024-1031.

Praesens quae agitatur quaestio non est, qui sit genuinus textus narrationum scripturarum; nam: 1° omnes admittunt genuinam esse in *Epistola ad Corinthios* mentionem praeceptae iterationis; 2° admittunt et apud *Paulum* et apud *Marcum* atque *Matthaeum* genuinam esse copulationem corporis et panis, sanguinis et calicis; 3° nonnulli etiam ex adversariis admittunt esse genuinam apud *Lucam* 22 incisam 19^b-20, de qua supra (Elucid. III) dictum est³. Quaestio igitur non est quid narraverint hagiographi, sed quid reapse egerit dixeritve Christus. Praecepitne, annon, ut coena sua instauraretur in Ecclesia, et perpetua per saecula decurreret usque ad adventum suum de coelis? Quaestio non est genuinitatis, sed historicitatis.

Negatorum fere antesignanus⁴, Adolf Jülicher (*Zur Geschichte der Abend-*

1. Concilium etiam Londinense, anno 1382, inter decem haereticas propositiones Wicleffi hanc confixit sextam: « Non esse fundatum in « Evangelio quod Christus missam ordinaverit » (Mansi, *Concil.*, 26, 696). Hic fortasse notari potest Lutherum, media quadam via inter illos superiores et catholicos incedentem, voluisse ut per verba *hoc facile...* nullum intimeret Christus praeceptum, sed facultatem concederet. « ...Non quod peccent in Christum qui « una specie utuntur, cum Christus non praeceperit ulla uti, sed arbitrio cujuslibet reliquit, dicens: quotiescumque hoc faceritis, « in mei memoriam facietis » (*De captivitate babylonica Ecclesiae praeludium. D. Martin Luthers Werke, kritische Gesamtausgabe*, 6 Bd. Weimar 1888, p. 507, 7-10). Rursusque A. D. 1522: « Die liebe ist eyn ding das seyn « muss und soll, des sacraments gestallt « entpfahen muss nicht seyn, ssondern man « kann sie lassen und alleyne die wort halten, « denn Christus hats nicht gepotten, das sacrament tzu niessen, er hats aber frey « gesetzt zu niessen, wer do will » (*Von beider Gestalt des sakraments zu nehmen*. Ead. edit. Bd. 10, 2, p. 30, 22-25, servata ejusd. ed. orthogr.).

2. Sane si ingenium atque eruditio spectetur,

nemo nisi vesanus poterit cum auctoribus stolidarum illarum haereseon haereticos theologos nostri temporis conferre, viros haud raro apprime literatos, atque in rebus mere humanis scientiae criticae vere peritos. Attamen vitium praedictae sententiae atque potissimum perversae philosophiae ita per invia abduxit scholam criticam, ut invita aperiret viam novissimis deliramentis scholae mythicae, vix veteribus aut gnosticis aut manichaeis sapientioris. Quamquam enim sobrii voluerunt esse critici rationalistae, sobolem longe seipsis nequiores tulerunt, cui tamen non omnis deest ex ipsorum principiis et methodo desumpta excusatio.

3. Quidam, tenentes genuinitatem *Lucae* 19^b-20, negant historicitatem institutionis, ut Adolf Jülicher (infra). Alii negantes loci genuinitatem, tamen admittunt facti historicitatem, ut Erich Haupt (*Ueber die ursprüngliche Form und Bedeutung der Abendmahls Worte*, Halis, 1895, p. 27) et Franz Dibelius (*Das Abendmahl*, 1911, p. 92 et passim), praeter Anglos multos.

4. Eos qui nostra aetate ante annum 1892 negaverunt historicitatem praecepti dominici, videsis diligenter recensitos a R. A. Hoffmann, *Die Abendmahlsgedanken Jesu Christi*, 1896, p. 98 sq.

mahlsfeier der alten Kirche, in *Theologische Abhandlungen C. v. Weizsäcker gewidmet*, 1892, p. 215-250), in coena panis et calicis nil aliud a Domino vult enuntiatum esse nisi extemporaneam¹ quamdam parabolam², indicativam mortis sibi imminentis, discipulis profuturae³.

Amovens a Christo propositum denuntiandae suae mortis⁴ Spitta vult verba ex intima ipsius conscientia messianica de repente prorumpentia⁵, hoc unum prae se tulisse, ut praedicerentur discipulis in aenigmate gaudia epularum illarum, in quibus quasi vescentur Christo quicumque bonis salutis et vitae aeternae delectabun-

tur⁶. Cui nuper interpretationi vix non calculus suum dedit Harnack (*Dogmengeschichte*⁴, t. 1, p. 76), quanquam concludit his verbis : *Non liquet (ibid.)*⁷.

Post hos J. Hoffmann (*Das Abendmahl im Urchristentum*, 1903) putavit nil aliud intentum esse a Christo in coena, nisi ut, per communicationem ejusdem calicis et panis factam omnibus discipulis, portenderetur convivalis quaedam amicorum fratrumque unitas⁸. Dum autem postea de pane Christus dicit : *Hoc est corpus meum* (nullo tamen super calicem addito verbo de sanguine⁹), significat eos omnes in unum corpus seu socialem

1. Jülicher, *op. cit.*, p. 239 : « Für mich « würde die Handlung, wenn ich sie mit Keim « für eine prämeditirte halten müsste, das « Beste verlieren. » « [Jesus] hat damit über- « haupt nichts für eine Kirche der Zukunft « thun wollen. Er hat nichts eingesetzt, nichts « gestiftet » (p. 244-245. Cf. p. 235).

2. *Op. cit.*, p. 240. Nomen parabolae mutuat-
us est quidem Jülicher a Weizsäcker, qui tamen minime recensendus est inter eos qui negaverint institutionem dominicam nostrae coenae, siquidem aperte scribit : « Diese Feier « beruht auf einer Anordnung Jesus selbst... « Jede Annahme eines Aufkommens derselben « erst in der Gemeinde durch die Erinnerung « an die Tischgenossenschaft mit ihm und das « Bedürfniss der Erinnerung an seinem Tod ist « ausgeschlossen. Vielmehr muss die Feier von « Anfang an eine allgemein verbreitete gewesen « sein » (Weizsäcker, *Das Apostolische Zeitalter der christlichen Kirche*², 1892, p. 574). Etiam Harnack illo tempore rotunde affirmabat : « Der Herr hat ein Gedächtnismahl « seines Todes eingesetzt » (*Dogmengeschichte*², p. 139, apud Jülicher, *op. cit.*, p. 236).

3. « Für sein Gedächtniss sorgte er nicht ; « auf eine so lange Trennung hat der, der *Matt.* « 26²⁹ sprechen konnte, nicht gerechnet. Er hat « nur feierlich, nach seiner Gewohnheit an einen « unbedeutenden Brauch das Bedeutendste an- « knüpfend, von den seinigen Abschied genom- « men, hat ihnen klar gemacht, dass seine Hin- « richtung schon im Werke sei, und zugleich « angedeutet, dass dieser sein Tod eine Quelle « des Segens werden solle. Dadurch hat er « auch sein Herz erleichtert ; nicht nur den « Jüngern, auch sich selber hat er jene Worte « zugerufen » (*op. cit.*, p. 245).

4. *Zur Geschichte und Literatur des Urchristentums*, Bd. 1, 1893, *Die Urchristlichen Traditionen über Ursprung und Sinn des Abendmahls*, p. 284. Cf. p. 323.

5. *Op. cit.*, p. 287 : « Wie jene Worte nicht « von lange her vorbereitet gewesen, sondern « unwillkürlich aus den Tiefen seines Messias-

« bewusstseins hervorgebrochen sind, so haben « sie auch nicht die Absicht gehabt eine Stiftung « einzuführen, die Jesus seiner Gemeinde ver- « machen wollte .»

6. *Op. cit.*, p. 282. Cf. p. 333. « Ich vermag im « Abendmahle keine Stiftung Jesu zur Feier « des Gedächtnisses seines Todes in der Ge- « meinde zu erkennen... Statt dessen ergibt sich « mir der ursprüngliche Sinn der Einsetzungs- « worte aus dem Anschluss der Rede Jesu an die « Vorstellungen vom messianischen Endmahle, « wo man die geistigen Gaben des Messias, ja « ihn selbst, in unbeschränkter Weise zu genie- « sen hoffte. »

7. Etiam eschatologicam interpretationem propugnavit A. Schweitzer (*Das Abendmahl im Zusammenhang mit dem Leben Jesu und der Geschichte des Urchristentums*, 1901, Heft I, p. 61) non tamen sine connexionione cum praenuntiatione mortis, tanquam conditionis ad gaudia futura praeviae : « Nicht von seinem Tod, son- « dern von seinem Tod und der baldigen Wieder- « vereinigung mit ihnen beim Mahle im neuen « Reich hat Jesus zu den Seinen geredet. » Magis exclusive videtur auctor insistere eschatologiae in suis subsequentibus operibus, *Von Reimarus zu Wrede, Eine Geschichte der Leben-Jesu-Forschung*, 1906, p. 377, et *Geschichte der Leben-Jesu-Forschung*, 1913, p. 625-626. At in ipsius sententia, etiamsi forte Christus non formaliter praeceperit iterationem, tamen intendebat ; immo virtualiter saltem seu implicite instituit, cum traderet suum panem et calicem per modum cujusdam sacramenti, sacramenti scilicet eschatologicorum gaudiorum (*Abendmahl*, p. 30 sq., et *Von Reimarus*, p. 377). Quare revera auctor extra numerum eorum est quibuscum rem nunc habemus.

8. P. 87.

9. P. 89-90 : « Alle Worte die zur Erklärung « gesagt sind, können nicht ursprünglich sein, « weil schon die blosser Deutung des Weines als « Blut den Gedanken des Todes anzeigt... Das « Ursprüngliche ist demnach dass der Herr « allen Jüngern das Brot mitteilt mit den Wor-

communitatem transire, in qua ipse centram locum obtineat¹. Sic Christus, imminente separatione², at fervente eo magis conscientia suae eschatologicae victoriae³, voluit interim per istam coenam foedus quoddam amicitiae (*einen Treubund*) cum suis fidelibus discipulis pacisci⁴.

Habuit igitur coena apud Jülicher vim parabolicae praenuntiationis, apud Spitta vim prophetiae eschatologicae, apud Hoffmann vim symboli socialis : apud Goguel (*op. cit.*, p. 97-101) tandem et significatio mortis, et victoriae messianicae conscientia, et vinculum societatis, — passio, regnum, foedus, — in unam coeunt efformandam explicationem, secundum quam significabat Christus se, etiam damno propriae vitae, velle dare discipulis suis, id quod est sibi maxime intimum, sensus scilicet suos, suam mentem atque virtutem, ut socii secum forent et laboris et regni.

Jamvero si habuit tantummodo vim aut indicativam aut propheticam, aut paraeneticam, actio illa Christi, non erat sane

cur commendaretur iteranda per modum sacramenti. At jam exurgit quaestio cur, cum non sit praecepta iteratio, facta sit ; et facta sit quidem ut a Christo praecepta. Quam quaestionem alii aliter solvunt.

Secundum Adolf Jülicher repetitio coenae orta est ex quadam exigentia interna (einem inneren Bedürfniss, *op. cit.*, p. 245) mentium animorumque permotorum nimis facto tam grandi insignique Christi suam mortem in pane et vino praenuntiantis⁵. Dum enim discipuli omnes in eodem coenaculo congregati ejus reditum exspectant, necessario in cottidianis suis coenis sibi in memoriam revocant quicquid in illa novissima coena dominica sunt experti : quod nullo aptiore modo fieri potuit quam si idem repeterent quod a Domino gestum erat⁶. Unde ulterius factum est, ut pro mirabili activitate psychologica illius primaevae aetatis, fabulas innumeras pululant⁷, sibi viderentur discipuli, nec possent non videri, mandatum a Christo accepisse innovandae coenae⁸.

Rursus Spitta appellat ad elabora-

« ten : *Das ist mein Leib*, und dass er darauf
« den Wein im Becher kreisen lässt, ohne eine
« Deutung dazu zu geben. » Ante J. Hoffmann
negaverat (retenta aequatione inter panem et
corpus) comparisonem inter vinum et sanguinem
W. Brandt (*Die evangelische Geschichte und der
Ursprung des Christentums*, 1893, p. 292-294) :
« Jesus hat bei dem Brot sogleich
« an das Ganze [i. e. Fleisch mit Blut] gedacht ;
« wenn er darauf noch einen Becher darreichte,
« war zu diesem nur ein Segen zu sprechen...
« Der Becher des Segens beim Herrenmahl war
« also ein letzter Trunk, bei dem für die genos-
« sene Mahlzeit gedankt wurde » p. 294). Quam-
dam etiam ipse communionem socialem disci-
pulorum vult esse a Christo per distributionem
panis significatam : « Es ist kaum anders zu
« verstehen, als dass er die gemeinsamen Mahl-
« zeiten dadurch zum Symbol der Gemeinschaft
« gemacht habe : die mit einander von einem
« Brote essen, bilden zusammen eine Familie »
(p. 294-295). Post J. Hoffmann, rursus Goguel
(*L'eucharistie des origines à Justin martyr*, p. 86)
ad solum panem restrinxerat prolationem ver-
borum dominicorum.

1. *Op. cit.*, p. 87-89.

2. *Op. cit.*, p. 93.

3. *Op. cit.*, p. 79 et 93.

4. *Op. cit.*, p. 93.

5. « Die Feier hatte auf die theilnehmenden
« Jünger sofort tiefen Eindruck gemacht...
« Diese Passafeier blieb für die Jünger Jesu der

« unvergesslichste Moment in dem Zusammen-
« leben mit ihm ; das war der Höhepunkt ge-
« wesen, grösser hatte er sich nie gezeigt als
« in dieser würdigen, heilig-stillen Art wie er
« seinen Tod definitiv ihnen ankündigte » (*op.
cit.*, p. 245-246). Quasi non sexcenta essent a
Christo acta insigniora quam praenuntiatio
aliqua parabolica suae mortis !

6. « So oft es nun dazu kam, dass beim Essen
« das Brot zerstückelt und herumgereicht wurde
« und der Becher kreisend sich leerte, konnten
« sie gar nicht anders als sich wiederholen was
« er damals gesagt hatte » (*op. cit.*, p. 246).
Quasi rursus iteratio praedictionis istiusmodi
parabolicae posset habere ullum sensum nisi
substerneretur alia ultimae coenae significatio
et vis ! Sed quanam ? et unde accrescens ?
(Vide Batiffol, *op. cit.*, p. 63.)

7. « Zu solchen Entwicklung braucht man
« auch nicht viele Jahrzehnte ; in Zeiten, wo
« das religiöse Leben so kräftig pulsirt wie da-
« mals, ist die Productivität in Vorstellungen,
« in Erfahrungen, in Legenden, eine märchen-
« haft reiche und rasche » (*op. cit.*, p. 245).

8. « Das erste Abendmahl in der Passa-
« nacht hatte keinen weiteren Zweck gehabt
« als τὸν θάνατον τοῦ κυρίου καταγγέλλειν ; diesen
« Zweck verlor man auch später nicht aus den
« Augen... Nun, gegen Jesu Willen, ohne seinen
« Auftrag konnte diese tägliche Versammlung
« um seinen Tod, diese sehr bald stereotype
« Feier,... gewiss nicht abgehalten werden. Es

tionem quamdam coenae factam a christiana communitate¹, quae primo instar ceterorum judaicorum coetuum suas habuerit religiosas epulas : quae haberi non potuerint, quin simul recoleretur promissio Christi, fore ut inter suos versaretur invisibilis, et verba rememorarentur quae in novissima coena protulerat. Quae cum ita essent, actio gratiarum in pane et vino sponte versa est in gratiarum actionem pro spirituali cibo animae et verae vitis genimine. Inter quas preces necessario et promissio parusiae et futuri saeculi convivium ob oculos habebatur². Sed non potuit ibi consistere evolutio fidei et ritus ; debuit immo vergere in recordationem mortis dominicae celebrandam³. Quod sic explicari potest. Assumpto scilicet quod novissima coena habita sit die 13° mensis Nisan, nec proinde fuerit paschalis, discipuli, quippe qui nullum in mense Nisan celebraverint pascha, debuerunt celebrare illud die 14° mensis sequentis, secundum Num., 9^{10sq.} (cf. II Paral., 30^{2sq.}). Quo in convivio paschali non potuerunt convenientias multimodas non advertere inter agnum paschalem et Jesum in 14° Nisan cruentatum (osse nimirum nullo comminuto) suosque per suam mortem ex Aegypto servitutis in terram promissionis perducentem⁴. Quin et verisimiliter, pro visionario statu⁵ in quo tunc erant apostoli, sibi visi sunt illum inter se istud Pascha comedentem conspicerem⁶. Tale utique Pascha debuit iis pro nova quadam institutione existere⁷. Ex influxu autem pascha-

lis analogiae semel inductae, factum est primo ut verba dominica deflecterentur in significandam mortem ; deinde, ut quemadmodum paterfamilias in Lege diceret : *Hoc est pascha quod comedimus ideo quia Deus transiit, etc.*, sic christiani sibi persuaderent esse verbum dominicum *Hoc est corpus meum* recitandum ad commemorandum sacrificium Christi in cruce caesi : interim petita ex alio fonte, atque sanguini indita, proprietate et vi testamenti⁸. Sicque perventum est et ad factum dominicae coenae paulatim deformandum atque conformandum ritui Ecclesiae evolutiori⁹, et ad institutionem ritus Christo ipsi adscribendam¹⁰.

At splendidius J. Hoffmann (p. 94-95) et deinde Goguel (p. 101-102) coenam christianorum inductam volunt sine ullo respectu ad coenam Christi, deincepsque, volventibus annis, esse unam cum altera, per progressum quemdam fidei, concretam.

Unde duae quaestiones exsurgunt (J. Hoffmann, p. 95) : cujus generis fuerit primitiva illa coena christianorum, non orta a coena Christi ; et quomodo originem illam sibi deinceps vindicaverit, quam non habuit.

Ad priorem quidem quaestionem, de primigenia coenae christianae indole, respondet Goguel (p. 131) coenam illam, fractionem scilicet panis, fuisse effectum vitae collectivae quam agebat prima communitas christianorum : communis scilicet mensae usum cottidianum. Vividius

« wäre ein Wunder, wenn nicht sehr früh das « τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν oder etwas « Aehnliches in die Erzählung vom ersten Abendmahl eingestellt worden wäre » (op. cit., p. 247). Miraculum foret si talis narratiuncula vel ab uno homine credi posset !

1. Op. cit., p. 301 : « ... Zu jener sicher schon « in frühe Zeiten zurückgehenden populären « Anschauung. »

2. Op. cit., p. 289.

3. P. 290 : « Es konnte bei dieser reinsten « Wiederholung der ersten Abendmahlsfeier « nicht bleiben. Es mussten notwendigerweise « neue Elemente hinzutreten, jene welche den Prozess einleiteten, in dem das « Abendmahl ein christliches Passamahl, eine « Verkündigung des Todes Jesu wurde. »

4. Op. cit., p. 290-292.

5. Op. cit., p. 292 : « Ueberall da wird man sich « leicht eine besondere Disposition zu visionären Zuständen vorstellig machen können : « vor allem bei den gemeinsamen Abendversammlungen. »

6. Op. cit., p. 292-293.

7. Op. cit., p. 292 : « Ueberhaupt aber musste « ihnen dieses Passamahl, mit neuem Gehalt « erfüllt, gleichsam wie eine neue Stiftung « erscheinen. »

8. Op. cit., p. 292-294.

9. Op. cit., p. 295.

10. Op. cit., p. 294 : « Durch die Deutung der « Einsetzungsworte nach den Riten des Passamahles ergab sich schliesslich die Auffassung « des Ganzen als einer Stiftung Christi. »

rem descripserat J. Hoffmann (p. 108) « religiosas symbolas » (*religiöse Pickniks*) oculis nostris subjiciens, habitas ad instar judaicorum conviviorum, in quibus, plerumque religioso caractere insignitis, mos erat benedici a patrefamilias panem et vinum (104-107).

Ad alteram quaestionem de concatenatione hujus coenae christianorum ad illam Christi, responsiones non desunt. Sic nimirum J. Hoffmann : In conviviis illis religiosis ardebat fides eschatologica (quae nexus erat primaevae communitatis¹, atque fideles impellebat ut secundum *Act.*, 2⁴⁶, *cum exultatione et simplicitate cordis, frangentes circa domos panem, cibum sumerent*²); fervebatque exspectatio parusiae adeo ut redivivus Dominus quasi sentiretur ab omnibus invisibiliter praesens³. Deinde factum est ut, tardante parusia, magis volveretur animo passio Domini et mors⁴; quae proinde visa necessario est tanquam scopus et finis totius vitae Christi in terris⁵. Sicut Scripturae mortem Messiae nuntiaverant, sic etiam necessario DEBUIIT credi Christus eam nuntiasse⁶. Inde ejus ultima coena novam significationem accepit: NECESSE ENIM FUIT ut intellexeretur tanquam convivium valedictorium (*Abschiedsmahl*) in quo et per quod praenuntiaretur mors Christi⁷. Quapropter aequiparationi inter panem et corpus verisimiliter coepta est addi in descriptionibus coenae dominicae aequiparatio inter vinum et sanguinem⁸. Discrimen autem ipsum inter talem Christi coenam et cottidianam coenam fidelium hos impulit

ad conferendas ambas inter se atque exquirendam relationem inter unam et alteram⁹. Quae relatio tam obvia jam erat, ut mirum foret si non detegeretur¹⁰. Si enim Christus in fractione panis atque propinatione vini nuntiaret suam mortem, istam christiani debebant recogitare secum quotiescumque panem vel calicem dividebant, id est in cottidianis suis mensis¹¹. Recordatio fuit quaedam « involuntaria necessitas » (*ein unwillkürliches Bedürfniss*) christianae communitatis. Unde paulatim inductus est mos narrationem coenae dominicae in communibus coenis recitandi paulo post preces quibus benedici solebat panis et vinum¹². Postea, cum, crescente fide christologica, Christus cogitaretur pro peccatis mundi mortem obiisse, existimatus est ipse in coena piacularem suae mortis effectum enuntiasse et promisisse¹³. Cujus promissionis consolationem sibi admovebant christiani quotiescumque suis coenis coenae dominicae recordationem inserebant. Quare non quasi involuntarie jam, sed consulto commemorabant mortem Domini redemptricem in laetitia et exultatione¹⁴. Deinde non solum ex industria recoluerunt mortem, sed quasi ex officio quodam gratitudinis erga Christum¹⁵. Quae officii conscientia peperit opinionem: Christum mandasse ut sui commemoratio fieret in coenis ad instar suae habendis¹⁶. Supererat tandem ut sub influxu Pauli effloresceret coena in mysterium communionis cum Deo per sumptionem corporis et sanguinis Christi in remissionem peccatorum¹⁷.

Apud Goguel non praecessit prae-

1. *Op. cit.*, p. 101.
 2. *Op. cit.*, p. 107-108.
 3. *Op. cit.*, p. 107-108.
 4. *Op. cit.*, p. 112.
 5. *Op. cit.*, p. 112-113.
 6. *Op. cit.*, p. 113.
 7. *Op. cit.*, p. 114-115.
 8. *Op. cit.*, p. 115.
 9. *Op. cit.*, p. 115-116 : « Weil sich eben zwischen beiden Mählern jetzt ein bedeutender Unterschied zeigt, so kommt man dazu, auf das Mahl Jesu zu reflectieren. Eben deshalb vergleicht man unwillkürlich beide Mähler, und ist unwillkürlich bestrebt eine Beziehung zwischen ihnen herzustellen. »

10. *Op. cit.*, p. 116 : « Diese lag nun in der Tat so nahe, dass es zu verwundern gewesen wäre, wenn man sie nicht entdeckt hätte. »

11. *Op. cit.*, p. 116 : « Wenn Jesus mit dem Brotbrechen und Weinausschenken seinen Tod symbolisch angekündigt hatte, so musste man daran stets ganz von selbst denken, so oft man dieselbe Handlung vollzog, d. h. bei jedem der täglichen Mähler. »

12. *Op. cit.*, p. 117.

13. *Op. cit.*, p. 119-121.

14. *Op. cit.*, p. 121.

15. *Op. cit.*, p. 121.

16. *Op. cit.*, p. 122.

17. *Op. cit.*, p. 123-163.

sentia Christi memoriae passionis, sed haec illam induxit. Magis in dies scilicet christiani recordantes mortis Christi salutaris atque coenae novissimae, coenam suam pro imitatione illius aut continuatione sponte habuerunt, eo vel magis quod redivivus Christus inter convivia potissimum apparuerat. Unde facile proclives fuerunt in Christum veluti inter se versantem adspiciendum (p. 131-133). Opera autem Pauli devenerunt in habendam coenam pro medio communionis cum Christo, atque ipsum panem et vinum pro corpore et sanguine Christi (187-188 et 289)¹.

Jam vidimus qui calicis cum sanguine connexionem a dominica coena removerent. Supererat ut habitudo panis ad corpus etiam e sermone Christi tolleretur. Quod praestiterunt radicaliores critici: Axel Andersen (*Das Abendmahl in den zwei ersten Jahrhunderten nach Christus*², p. 35)², Loisy (*Les Evangiles synoptiques*, t. 2, p. 538-540; cf. *L'initiation chrétienne*, loc. cit., p. 280): quod tantum

fere valet ac si neges omnem historicitatem coenae dominicae³. Illis accessit fere J. Réville (*Les origines de l'Eucharistie*, p. 145), dum omni mentione sublata sanguinis et corporis Christi, non vult panem fuisse in Christi sermone connexum nisi cum corpore morali seu confoederatione Christi et discipulorum ejus.

Attamen his etiam audaciores exstiterunt, qui coenam Ecclesiae vellent esse ortam ex superstitionibus paganorum, puta ex totemicis ritibus barbararum gentium stolidissimarum, ut nuper impudentissimus defendebat Salomon Reinach (*Cultes, Mythes et Religions*, t. 2, 1906, p. vi. cf. *Orpheus*³, p. 126), nihilominus retinens et ipse aliquam coenam Christi historicam, qualem certe definivit Loisy, cui assentit in recentiore suo opere *Orpheus*³ (1909, p. 330-331), fassus interea se nonnihil totemismi pertaesum (*Transactions of the third international congress for the history of religions*, 1908, t. 2, p. 118. Cf. Huby, *Christus*, 1912, p. 26.)⁴

Sed quid jam dicendum de illis qui,

1. Conferas genesim missae apud Loisy, *l'Evangile et l'Eglise*², p. 227; *Autour d'un petit livre*, p. 244; et nuperius atque distinctius in *Revue d'Hist. et de Litt. Relig.*, mai-juin 1914, *L'initiation chrétienne*, p. 210-213. Interim nos juvat a criticis etiam protestantibus, iisque liberalibus, agnoscere tandem consonantiam perfectam inter mentem ipsam Pauli et praedicationem Ecclesiae constantem de vera praesentia Christi in sacramento, nec symbolica aut virtuali tantum, sed reali. Quocirca, praeter Hoffmann et Goguel, adeas etiam W. Bousset, in *I Cor.*, 10¹⁶ sq., et J. Weiss, in *Marc.*, 14²²⁻²⁵ (*Schriften des N. T.*³, t. 2, p. 121-122, et t. 1, p. 203).

2. En juxta illum originalia verba Domini: λάβετε, φάγετε. ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐκ ἐστὶ οὐ μὴ φάγω ἀπ' αὐτοῦ ἕως κτλ. ... λάβετε τοῦτο καὶ διαμερίσατε ἑαυτοῖς. ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ πῖω ἐκ τούτου τοῦ γενήματος τῆς ἀμπέλου, ἕως κτλ.

3. De negatoribus coenae qui per saeculum XIX his praecurrerunt, vide R. A. Hoffmann, *Die Abendmahlsgedanken Jesu Christi*, 1896, p. 47.

4. Antea P. Gardner (*The origin of the Lord's supper*, 1893) non assertive quidem, sed quasi inquisitive subjecerat, eucharistiam potuisse oriri partim ex influxu mysteriorum Eleusiniarum, quibus Corinthi Paulus commoratus est per 18 menses proximus: ad quorum instar forsitan Apostolus invexerit eu-

charistiae sacramentum, tanquam medium communionis cum numine et pignus resurrectionis (p. 18-19). Sed postea ipse hypothesim illam reprobavit, ut videre est ap. C. Clemen, *Religionsgeschichtliche Erklärung des N. T.*, 1909, p. 188, vel Lebreton (*op. cit.*, p. 1551). Postea memoratur ab eodem Clemen in istum sensum Butler, *The Greek mysteries and the Gospel narrative*, in *Nineteenth Century*, 1905, t. 57, p. 492 sq.

Hypothesim alicujus influxus mysteriorum orientalium in ortum eucharistiae proposuerunt A. Dietrich (*Eine Mithrasliturgie*², 1910, p. 106 sq.) et Reitzenstein (*Die Hellenistischen Mysterienreligionen*, 1910, p. 50-53 et 204). Confutationem videsis apud Schweitzer (*Geschichte der Paulinischen Forschung*, 1911, p. 150 sq.), qui ceterum est ipse caute legendus, et antea jam apud Clemen (*op. cit.*, p. 201-207). Revera talis hypothesis ne meretur quidem describi, ut semel accidit apud Reitzenstein (p. 51), tanquam « ein Spiel « von Möglichkeiten », sed potius et undequaque ein Spiel von Unmöglichkeiten.

Nuperius in *Revue d'Histoire et de Littérature Religieuse*, jan.-febr. 1913, A. Loisy coepit affinitates quasdam excolere inter mysteria Dionysi, Eleusinia, Attidis, Isidis, Mithriaca, et christianae mysterium fidei, eucharistiam. Sed vane. Praeter ingentia alia discrimina, hoc enim omnino semper aequiparationi cui-

praetergressi omnes socordiae limites, in vesaniae castra transierunt, infitiantes exstitisse unquam Jesum : quem volunt aut heroem quemdam eponymum fuisse magnae revolutionis illius socialis quae initium dederit Ecclesiae, et proinde eucharistiam non esse aliud quam transformationem atque adaptationem convivorum in sacris paganorum mysteriis usitatorum : ita Kalthoff (*Das Christus-Problem, Grundlinien zu einer Sozialtheologie*², 1903, p. 48) ; aut somniantur esse vitam Jesu depromptam ex vetustissimis mythis, puta babylonis, ut opinatur Jensen (*Das Gilgamesch-Epos in der Wellliteratur*, t. 1, *Die Ursprünge der alttestamentlichen Patriarchen-Propheten- und Befreier-Sage und der neutestamentlichen Jesus-Sage*, 1906, et *Hat der Jesus der Evangelien wirklich gelebt?* 1910), qui nec dubitat Paulum inter mythos collocare (*Moses, Jesus, Paulus*², 1909), eucharistiam autem refundit in sacrificium quod Xisuthros, post diluvium, in monte, priusquam immortalitate donaretur, diis obtulit (*Das Gilgamesch-Epos, etc.*, p. 900, et *Moses, Jesus, Paulus*, p. 32, 43), atque in panes illos quos dedit Xisuthros nepoti suo Gilgamesch e somno expergis-

vis obstat, quod in *mysteriis* superstitionum ethnicarum, mythus, per ritum repraesentatus et commemoratus, nihil habet historici ; adeo ut ipse autemet Loisy : « Dans « la réalité, les rites ont précédé les mythes ; le « fait divin, fondement supposé de la foi, n'a « jamais eu lieu ; c'est la foi elle-même qui le « conjecture et le crée pour l'explication des « rites et pour se contenter elle-même » etc. (*op. cit.*, p. 14 sq.). At in mysterio fidei christianae, factum historicum mortis piacularis et resurrectionis gloriosae Christi rationat ritum, et non e converso. Rationat dico, eo modo quo causa exemplaris rationat in effectu imaginem sui. Aliunde per modum causae efficientis rationavit nostrum ritum Christi institutio. Uno verbo, commemoramus symbolice mortem et resurrectionem Christi, quia *historice* Christus mortuus est *pro multis in remissionem peccatorum*, resurrexitque in novitatem vitae coelestis, et *historice* voluit ut suae mortis et resurrectionis ageretur a nobis symbolica commemoratio. Nihil tale in mysteriis ethnicorum.

In fine vero suae disquisitionis, excluso influxu mysteriorum paganorum in ortum christianae coenae, auctor defendit influxum in coenae interpretationem (sept.-déc. 1914, p. 440).

centi (*Moses, Jesus, Paulus*, p. 46-48). Quorum scriptorum laudem alii deinceps aemulati sunt ; inter quos famosissimus Drews, non mirum si eucharistiam inter mythos relegat (*Die Christusmythe*, verb. und erweit. Ausg. 1910, p. 89-99)¹, qui cum Jesu (ibid. et *Hat Jesus gelebt?* 1910) mythologizavit et Petrum (*Die Petruslegende, Ein Beitrag zur Mythologie des Christentums*, 1910) ! Vix igitur meliores in assignando eucharistiae ortu jam apparent nostri moderni fabularum cultores, quam erant olim gnostici aut manichaei. Nec sane sibi injuriam facit Salomon Reinach (*Mythes, Cultes et Religions*, loc. cit.), cum se in docetarum schola gnostica hyperdocetam profitetur ; aut ipsi Jensen displicere debet affinitas et aequiparatio cum babyloniorum sobole manichaea.

Scholae porro mythicae peccata contra leges criticae et logicae, quanquam graviora, non sunt tamen alterius generis ab illis in quae incidunt negatores quilibet institutae a Christo eucharistiae. Sive enim effrenatiores alii fuere, sive alii cautiore, utique methodus, utrinque in hoc communis quod praeponuntur subjectiva commenta testimoniis objectivis², nequivit non pullulare infinitas deliramentorum

« Les premiers chrétiens n'ont pas institué la « cène pour imiter un mystère quelconque mais « ils ont bientôt et de plus en plus compris la « cène à la façon des rites de communion mystique usités dans le paganisme. » Veritas est, non quod influxum *mysteriorum* sive eleusiniarum sive mithriacorum, sive aliorum quorumlibet, christiani passi sint ullum (cujus processus nullum vestigium est, multa vestigia opposita exstant), sed omnino, quod habuerunt coenam pro epulo sacrificali mortis Christi, sicut inter omnes homines, cum ethnicos, tum Judaeos, sacrificalia epula in communi ac sociali usu erant. Quare habet sensum oppositio (comparationem importans) quam instituit Paulus inter idolothyta et carnem Christi theothytam.

Nuperius scripsit de comparatione inter mysteria et eucharistiam E. Jacquier, *Mystères païens (les) et Saint Paul*, in *Dictionn. Apologét.*, t. 3, p. 1008-1010. — Quale sit mysterium eucharistiae, concludemus in fine operis.

1. Cf. inter alios Arthur Böhtlingk, *Zur Aufhellung der Christusmythologie*, 1910.

2. Sub ducatu utique alicujus praeconceptae opinionis, ut puta : Christus quia non erat Deus,

varietates pro variis quibus addicuntur critici singuli studiis atque literarum disciplinis. Nec sane potest magis a mutila illa jejunaque coena, quam moderatiores inter rationalistas et protestantes liberales Christo affingunt, derivari coena christianorum eucharistica, quam potest utraque explicari per mythos.

Conatui enim istiusmodi primum obstat testimonium Pauli, in prima *Epistola ad Corinthios* referentis nos ad id quod traderat Corinthiis circiter quinque ante annis. Quo fit ut intra viginti annos post mortem Christi, tota fieri debuerit illa evolutio, qua coena non solum ex quadam sua primitiva nihilitate in veram aliquam tractationem corporis pro nobis caesi atque sanguinis novi testamenti transiret, sed etiam haberetur pro instituta atque cele-

nequivit cogitare de Ecclesia post resurrectionem suam exstitura et de sacramentis ei commendandis; ergo mortem suam tantummodo praesignificavit. Immo quia non poterat purus homo praevidere mortem suam, aliud quid in tractatione panis et vini ob oculos habuit, puta gaudia coeli vel concordiam fraternam. Immo, quia jam parum corporis et sanguinis in pane et vino praedicatio satisfacit, tollenda est, et corruit coena novissima. At tunc ritum nostrum eucharisticum et evangelicam dominicae coenae narrationem oportet refundere in aliquid antiquius: quod sive iudaicum fuerit, sive graecum, sive barbarum, quid tandem refert? Et sic de uno in alterum errorem fit progressus, et primo lapsui criticorum continuatur extrema mythicorum commentorum absurditas.

1. Praeter scriptores catholicos supralaudatos, etiam inter protestantes liberales R. A. Hoffmann (*Die Abendmahlsgedanken Jesu*, 1896, p. 103-115) nervose ostendit nunquam fore ut possit, secluso praecepto dominico, explicari ortus nostrae eucharistiae. Recentius etiam F. Dibelius, (*Das Abendmahl*, 1911, p. 5) postquam delineatam a W. Heitmüller (art. *Abendmahl*, in *Die Religion in Geschichte und Gegenwart*, t. 1, 1909, p. 20-52) originis atque evolutionis illius formam, superioribus parum dissimilem, oculis subiecit, statim subdit: « Man wird sofort empfinden, dass die « meisten dieser Sätze keine Erklärungen sind, « sondern andere Ausdrücke für das Rätsel. « Es sind grösstenteils die vorhin erhobenen « Fragen, aus der Frageform in die Aussageform übersetzt. Damit ist aber nichts gewonnen. »

2. Minime constat, hoc loco mentem Pauli fuisse ut appellaret immediatam Domini doctrinam. Nam oppositio inter mediatam et immediatam doctrinam hic vix quicquam interest.

brata, ut tali, ab ipso Christo¹. Cui usui et fidei non solum attestatur Paulus, sed ipse tanquam acceptum a Domino² se perhibet dogma tradidisse. Jamvero ista transformatio aut est inventum Pauli, aut non est. Si non est inventum Pauli, est commune totius Ecclesiae primaevae commentum. Sed quid, quaeso, incredibilius quam **UNIFORMIS** et **CONCORDS** illa unius seminis adeo imperfecti evolutio tanta in tot millibus credentium toto orbe dispersorum, genere, conditione, cultura adeo diversorum! Quantum mehercule miraculum, stupendissimis unquam in Scriptura relatis miraculis longe prodigiosius! Quod si autem doctrina illa atque transformatio est inventum Pauli, jam in alterum inconveniens incidet non minus reformidandum. Etenim quomodo posset Paulus innovare in re

Verum videtur oppositio quaedam fieri oratoria inter Corinthiorum aestimationem mundanam et apostoli fidem divinam. Quasi diceret: Vos haec et illa agitis: rectene, ut vobis videmini (*laudo vos?*), an male? Immo male (*In hoc non laudo*); nam quicquid vobis carnem et mundum sapientibus videtur, ego a Deo qui non fallit edoctus (mediate an immediate: parvi refert), scio vos in interitum vestrum id agere: etenim profanatis corpus et sanguinem Domini, dum sine caritate fraterna ad illam coenam acceditis, in qua non aliud vobis datur, teste Domino, quam caro ipsius et sanguis, sacramentum unitatis nostrae, in corpore Christi pro nobis caesi qua profanatione vobismetipsis emeremini condemnationem vestram: cujus non desunt signa, morbi scilicet a Domino immissi. Igitur condemnatis vosmetipsos, hoc est: fatemini vos male egisse, et malefacta corrigite; ne a Domino condemnemini, hoc est malefactorum vicem recipiatis. — Confer in eadem epistula, paullo infra (15³) similem locutionem (*παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι κτλ.*) usurpatam in re quae vix fuerit objectum revelationis privatae: in referendis scilicet apparitionibus quibus gavisus sunt ceteri apostoli. Ceterum etiam si tibi videatur in capite undecimo intellegenda revelatio immediata, tamen non hoc nobis nocebit: nam primo manebit integrum argumentum a nobis in littera confectum. Secundo constat praeterea Paulum praedicationem suam (praesertim, ut videtur, quantum ad mysterium redemptionis) contulisse cum doctrina Petri, Jacobi et Joannis, cui per omnia sit inventa conformis (*Gal.*, 2²⁻⁹). Haec dicta sint contra eos qui, ut Andersen et Goetz, putant se per revelationem Pauli evacuare historicitatem narrationis.

tam grandi tamque praecipue ad vitam ecclesiasticam pertinente? Non scilicet ipse erat solus in Ecclesia apostolus aut doctor; nec ceteris apostolis, qui coenae interfuerant, is sane qui non interfuerat, persuadere poterat, Dominum haec vel illa fecisse aut dixisse, immo praecepisse, quae neque praecepisset, neque fecisset, neque dixisset¹. Quod si tamen illis persuaderetur, oportebat praeterea apostolos duodecim fateri se hactenus celebrasse coenam seu fractionem panis alio ritu, aliis verbis, alia tandem ratione ab ea quam jam sibi (suasu Pauli) perhiberent monstratam a Domino olim atque praeceptam. Qua admissione se stultificarent coram ecclesiis suis, omnemque testimonii sui auctoritatem subruerent². Nisi forte malis Paulum et illis duodecim et ceteris christianis persuasisse coenam ab ipsis assidue esse celebratam eo modo quo non fuerat. At reclamantem audias Petrum: *Non enim, sicut vos aestimatis, hi ebrii sunt (Act., 2¹⁵)*. Sin autem inventum suum Paulus apostolis minime persuaderet, quomodo non exurgeret dissidium ingens inter ipsos et illum, inter ecclesias a Paulo fundatas et ecclesias fundatas a reliquis; immo in iisdem ecclesiis, puta Hierosolymitana, vel Antiochena, vel Ephesina, vel Romana, inter asseclas Pauli et sectatores aut Jacobi, aut Joannis, aut Petri? Porro neque tunc, neque postea, inter apostolos, aut intra ecclesias, dissidium ullum notatum est circa celebrandam eucharistiam, cujus ritus ubique terrarum identicus arguit summam in ipsa vulganda atque propaganda concordiam.

Testimonio insuperabili Pauli accedit

1. Robertson et Plummer, *Commentary on the first Epistle of St. Paul to the Corinthians*, 1901, p. 245: « The authority of St. Paul « was quite inadequate to this immense result. « Nothing less than the authority of Christ « would have sufficed to produce it. »

2. Ruch, *loc. cit.*, col. 1086-1087.

3. Elucid. III.

4. « Nach dem überlieferten Einsetzungsbericht ist die Darreichung des Bechers ebenso « wichtig, und die Bilderrede bei diesem sogar « zutreffender als bei dem Brot. Jesu Blut ist « geflossen, wie das Wasser oder der Wein in

testimonium non minus insuperabile *Lucae* (22¹⁵⁻²⁰), cujus genuinum nobis prostare textum, nec interpolatum, supra est demonstratum³. Jamvero narratio *Lucae* non simpliciter Pauli praedicationi tanquam imago resonat, sed ipse Lucas criticus est, contenditque suum scopum fuisse ut rerum gestarum ordinem describeret qualem *tradiderunt*, inquit, *nobis qui ab initio ipsi viderunt et ministri fuerunt sermonis*, et hoc sane potissimum in rebus majoris momenti. In re igitur illa tam praecipui momenti compertum profecto Lucas habuit relationem suam congruere non solum praedicationi Pauli, sed factis ipsis coenae Christi novissimae. Tenenda igitur descriptio lucana coenae ut historica.

Eo ipso corrui objectio quam contra identitatem primitivae coenae ecclesiarum (qualis habebatur in ecclesia hierosolymitana) cum coena ecclesiastica posterioris aetatis (qualis describitur in prima ad Corinthios) videntur sibi quidam critici posse deducere ex nomine fractionis panis in *Actibus* usurpari solito (*Act.*, 2⁴² et ⁴⁶ et 20¹¹; cf. *Luc.*, 24³⁵), quasi inde concludi posset primitivam illam christianorum coenam aut caruisse calice (Goguel, *op. cit.*, p. 130-131) aut certe comparatione inter calicem et sanguinem (Brandt, *op. cit.*, p. 293)⁴. Nam aut locis illis significatur reapse Ecclesiae coena primitiva, aut non. Si, ut placet paucis catholicis⁵ atque non paucis acatholicis, minime hic significatur coena ecclesiastica, nil inferri potest istiusmodi. Quod si autem significatur, ut placet plerisque catholicis et adversariis nostris nonnullis, jamvero, cum idem sit scriptor *Evangelii et Actuum*, isque in scribendo

« dem Becher; sein Leib ist nicht zerbrochen
« wie das Brot gebrochen wurde. Woher mag
« es denn kommen, dass die heilige Handlung
« niemals nach dem Becher *die Darreichung des*
« *Bechers*, oder *das Weingiessen* benannt wor-
« den ist? Doch wohl daher, dass der Name sich
« zu einer Zeit fortgesetzt hat, als das Brot-
« brechen noch viel mehr, nicht nur die Hälfte
« des Ganzen ausmachte » (Brandt, *op. cit.*,
p. 293).

5. Meo quidem iudicio, in oppido Emmaus fractio panis non potuit esse sacramenti tractatio. Aliter in *Actibus*.

Evangelio comperit coenam Christi fuisse identicam coenae ecclesiasticae posterioris aetatis, immo hanc habeat pro iteratione illius a Christo injuncta, nequit sane in *Aclibus* fractionem panis habere pro ecclesiastica coena, nisi fuerit illa fractio panis identica et exemplari evangelico et similitudini corinthiacae. Cur autem eam fractionem panis nominet, nec divisionem calicis, non videtur obscurum. Secundum leges scilicet sermonis vulgaris convivia potius denominantur a comestione quam a potatione. Quare ipse Paulus in capite illo undecimo *Epistolae ad Corinthios*, sermonem habens de coena (δειπνον) in qua admiscebantur solidis liquida (ὅς δὲ μεθύει), tamen bis, initio scilicet (11²⁰) et in fine (11³³), absolute loquitur de manducatione (φαγεῖν), non addita potatione; ubi sane illud φαγεῖν, vel δειπνον φαγεῖν, aequivalet alteri locutioni, quam interim usurpat: ἐσθίειν καὶ πίνειν. Adeo manducatio aliquando sumitur pro comestione simul et potatione. Non igitur mirum quod fractio panis designavit coenam in qua etiam biberetur. A potiori scilicet, spectatis utique speciebus, nominabatur convivium.

Tertio, neque ab evangelii Matthaei et Marci exsulat implicita inculcatio mandatae iterationis. Nam primo, ut pascha novum inducitur coena. Jam pascha vetus, semel in liberatione populi sub Mose peracta, deinde tanquam pars ritus legalis non destitit singulis annis celebrari et ab omnibus israelitici populi generationibus participari. A pari igitur suadebatur fore

ut iteratio hujusmodi paschatis tanquam lex novi foederis in posterum vigeret (Berning, *op. cit.*, p. 140). Sed amplius, ratio cur edere et bibere eucharistiam juberentur apostoli, satis declarabatur esse¹ quia haec participatio esset corporis et sanguinis, seu, ut vidimus, hostiae ad mortem traditae. Sed si necessarium fuit apostolis hostiam nostrae redemptionis coenare, non minus erat necessarium aliis, *pro* quibus (inquit) *nullis* (*Matth.*, 26²⁸, *Marc.*, 14²⁴) cruentae morti Christus dabatur. Ratio manducationis erat pro nobis ac pro ipsis eadem; proindeque et ad nos pervenire debebat cibus ille sacrificialis, cujus igitur copia nobis iterum erat facienda.

Quarto, nec Joannis nobis deest auctoritas, quanquam insulse satis scripsit Loisy: « Il y a peut-être lieu de noter « que le quatrième évangile ne veut rien « savoir de cette institution et ne dit rien « de cette volonté » (*Les évangiles synoptiques*, 2, 541). Etenim per totum caput sextum Joannis clamat Christus nemini fore ut obtingat vita sine corporis manducatione et sanguinis potatione: ergo per omnes omnium saeculorum generationes prostare debebat ex intentione Christi eucharistia hominibus². Praeterea quomodo adversaretur institutioni eucharistiae quartum evangelium, eo tempore conscriptum quo vulgatissimum constat fuisse eucharistiae usum et ritum? (Lebreton, *op. cit.*, p. 1554).

1. Adverte speciatim illud *Matth.*, 26²⁸: τοῦτο γὰρ ἐστὶν τὸ αἶμα κτλ.

2. Quare nunc ipse Loisy ut de Marco et Matthaeo, ita de Joanne, haec habet: « Il y a dans

les Évangiles l'équivalent du précepte formel qu'on trouve dans Paul » (*L'initiation chrétienne*, loc. cit., p. 211).

Elucidatio XVII.

Cui veram indidit rationem sacrificii a nobis in terris offerendi coelestis.

§ 2. De institutione ritus ut sacrificialis.

SECTIO I. — DE OBLATIONE NOSTRA DOMINICAE PASSIONIS.

ARTICULUS I. — EX VERBIS INSTITUTIONIS RES DECLARATUR.

Quem ritum in pane et vino Christus nobis celebrandum instituit, voluit esse penes nos sacrificalem quamdam oblationem corporis et sanguinis sui. Quod, praesuppositis iis quae de coena, ut a Christo celebrata, jam scripta sunt, immediate patet ex adjectis verbis : *Hoc facile* [I Cor., 11²⁵ : *quotiescumque bibetis*] *in meam commemorationem* (Luc., 22¹⁹. I Cor., 11²⁴⁻²⁵). Siquidem, ut supra ostensum est, Christus obtulit corpus et sanguinem suum sacrificaliter, igitur nos, idem jussi facere quod ipse fecit, offerimus sacrificaliter corpus et sanguinem ejus. Postquam scilicet in eucharistia Christus obtulit victimam sacrificii illius quo nos redemit, jam nos offerimus in eucharistia victimam eandem ejusdem sacrificii in passione completi.

Quod est intellegendum probe juxta differentias et temporum et offerentium. Et primo quidem, ad differentias temporum quod spectat, cum litarit Christus ante passionem, ad passionem se obtulit immolandum ; cum autem nos post passionem offeramus, victimam Deo damus jam immolatam dudum, residuamque in suo statu victimae perenni. Offerimus scilicet corpus et sanguinem Christi, non amplius ad hoc ut passionis hostia fiat, sed quatenus ex passione jam hostia facta est. Oblatio autem nostra, sicut et illa Christi, similitudinaria quadam immolatione involvitur ; sed pro differentiis temporum immolatio ista symbolica habet indolem diversam : in coena enim referebatur ad passionem ut futuram, proindeque erat tunc praenun-

tiativa ; in missa vero significat passionem ut anteactam, et pro tanto est nunc commemorativa : *in mei memoriam*. In hac autem, sicut et in illa, oblatio est realis et praesens (nec solum, repraesentata tanquam futura aut praeterita, ut immolatio). Non igitur immerito dicimur per celebrationem eucharisticam offerre Deo vere, in quadam incruenta effigie vel commemoratione sacramentali ipsam Christi mortem cruentam. Idem est enim offerre corpus Christi in quantum passi et mortui, ac offerre ejus mortem et passionem ; idem, offerre sanguinem prout effusum, ac offerre ejus effusionem ; idem, offerre Christum ut hostiam ex praemissa immolatione existentem, ac offerre ipsam immolationem.

Secundo, spectata differentia offerentium, Christus est causa principalis et universalis in litando, nos autem causae particulares atque subordinatae : siquidem ipse est unus Dei altissimi verus sacerdos, post quem nullus est surrecturus ; nec sacerdotium nobis competit nisi derivatum a suo, sicut e fonte rivulus et a sole radius. In virtute igitur sacrificiationis illius unius a Christo olim peractae, nos nunc sacrificamus. Non igitur communerantur sacrificia nostra sacrificio Christi ut in eodem genere (univoco) existentia, sed solum ut in eodem ordine (analogiae), cujus principium existit sacrificium Christi, nostra sibi subordinans. Nec proinde haec illi addunt quicquam aut augmentum praestant, sed plenitudinem ejus ita participant deficienter ut, quantumvis multiplicata, nunquam adaequent aut exhauriant. Non enim ad id quod est per se tale commensurantur ea quae sunt talia per participationem. Nec verendum proinde ne detrahant sacrificia nostra sacrificio Christi : siquidem non nisi vim

ipsius et propitiatoriam et laetificam nobis admovent et veluti in manibus collocant, exserendam a nobis pro nostro modulo, particulatè atque finite, ut amplius suo loco constabit.

Quae omnia utinam intellegant protestantes et sapiant, abstineantque ab insimulanda Ecclesia catholica quasi laesae majestatis Christi pontificiae. Non enim dignitati aut sufficientiae sacrificii dominici injuria ulla irrogatur, ubi neque ulla a nobis offertur victima nisi passionis, neque valorem ullum sibi vindicat nostra sacrificatio recens nisi derivatum ab oblatione illa capitali coenae. Sed fatendum interea non satisfieri omnibus difficultatibus perfecte, nisi inter prius illud sacrificium et nostra posteriora servetur illaesa et unitas ex parte rei oblatae, et subordinatio ex parte oblationis activae. Nec unitas servatur quantum ad hostiae rationem, si verus censeatur a nobis induci in Christo status victimalis, quo ante caruerit; nec subordinatio servatur praesentis oblationis ad dominicam illam qua redempti sumus, si putetur Christus personaliter ipse novam quamdam quibusque nostris sacrificiis sacrificiationem suam intermiscere. Non enim talis praesens Christi sacrificatio accrescens veteri posset ipsa haberi ut subordinata (tanquam imparticipatae participata), cum nequeat Christus esse sibi ipsi aut caput aut minister; sed profecto coordinaretur, commensuraretur, et augmentum praestaret. Ceterum constabit suo loco quantum careat auctoritate Patrum sanctorumve Doctorum ista opinio, quae nunc Scripturae documentis minus consona deprehenditur, dicente scilicet Christo: *Hoc facite* [vos

utique, non ego] *in meam commemorationem*; *Epistola* autem *ad Hebraeos* commovente (9²⁵, 9²⁸, 10¹⁴) semel eum obtulisse, nec iterum. Eadem difficultate premuntur quicumque, ut diximus (Elucid. V et VI), duas Christo in terris affingunt sacrificiationes, quarum unius valor et virtus virtuti et valori alterius necesse est ut, velint nolint, accedat, tanquam non solum commensurabilis, sed etiam aequalis, ex parte non hostiae solum, sed et activae ipsius oblationis: multiplicata proinde efficacia Christi sacrificiali, contra praerogativam sacrificii redemptionis sufficientissimi. Sicut igitur Christus absolute simpliciterque unum peregit in terris sacrificium, sic dualitas inter ipsius sacrificium et nostra est tenenda ejusmodi, quae nullam inducat Christi litationem iteratam, sed immediate nostram sacrificiationem subalternet ipsi Christi litationi praeteritae, quae virtute sua perseverat in aeternum. Quae omnia distinctius post recitatas Patrum et theologorum lucubrationes expolientur (Elucid. XXIII et XXIV).

ARTICULUS II. — IDEM CONFIRMATUR EX DOCTRINA PAULI DE IDOLOTHYTIS.

Parificat enim Paulus (*I Cor.*, 10¹⁶⁻²²) eucharistiae indolem sacrificalem cum ratione sacrificiali idolothytorum atque judaicarum hostiarum. Quemadmodum scilicet manducatione legalis hostiae Judaeus particeps censebatur sacrificii altari impositi, quemadmodum rursus gentiles idolothytorum manducatione censebantur participes sacrificii daemoneis oblatis, sic christiani manducatione panis et potatione calicis participes efficiuntur victimae Deo sacrae, corporis scilicet et sanguinis Christi¹. Corpus igitur quod sub specie panis

1. Valde notandum est, quod supra est explicatum saepe, communionem (corporali) ad victimam sacrificii iniri communionem (spiritualem) ad numen cui oblatum est sacrificium. Sic pagani communicantes idolothytis communicabant etiam daemoneis (« Jussus non communicare cum daemonibus, per illud [idolothytum] communicasti [daemonibus] » Chrysost., *In Tim.*, 4⁵. P.G. 62, 559). Sic christiani communicantes corpori et sanguini Christi theothyti,

communicant Deo, cujus ea est hostia: et pro tanto calicem Dei bibunt et mensae Dei (vers. 20-21) accumbunt christiani, potantes calicem sanguinis et manducantes corpus Christi (vers. 16), quemadmodum idolothyta manducantes pagani calicem daemoneorum bibebant et mensae daemoneorum (vers. 20-21) accumbebant. Duo sunt igitur gradus communionis nequaquam confundendi: communio cum hostia, et communio cum numine. Ratione posterioris

tractamus, sanguis qui in calice potatur, eundem respectum habent ad Deum quem idolothyta ad daemona. Est igitur corpus atque sanguis Christi apud nos in genere dapis sacrificialis : Christum habemus in eucharistia theothytum. Theothytum autem effecit eum sua passio¹. Accipimus ergo in cibum hostiam passionis. Non dicit quidem Apostolus offerri a nobis illam ; sed noscitur aliunde idem obtulisse quod recipimus : obtulimus igitur passionis hostiam.

ARTICULUS III. — COMPROBATUR RURSUS
SERMONE EPISTOLAE AD HEBRAEOS DE ALTARIS
NOSTRI PARTICIPATIONE.

Sicut super, in Epistola ad Corinthios, prohibebat Apostolus commercia sacrificiorum ethnicorum, sic nunc prohibet observationes escarum legalium, idque iterum argumento ducto ex eucharistia.

Habemus, inquit, altare de quo edere non habent potestatem qui tabernaculo deserviunt.

ostendit apostolus damnosam idolothytorum manducationem : quippe quae inducat societatem spiritualem cum daemoniis, adversam societati nostrae cum Deo. Ratione autem prioris nos in praesente demonstramus indolem corporis et sanguinis Christi sacrificalem (Cf. Origen., *Contra Cels.*, l. 8, n. 24, 30, 31. P.G. 11, 1553, 1560, 1562).

1. Theothytum hic obversari Christum (primario saltem) ex passione, sicut ex immolatione hostiarum intellegebantur carnes idolothytae, quemadmodum satis obvium per se videtur, sic corroboratur ex *I Cor.*, 5⁷ (ἐπιθή) et *I Cor.*, 11²⁶ (τὸν θάνατον τοῦ κυρίου καταγγέλλετε). Quare non inepte in (edito a T. Zahn) *Kommentar zum N. T.*, tom. 7, Lipsiae, 1905, in h. l., p. 346, P. Bachmann adnotavit « dass « Leib und Blut Christi dabei von Pl als die « Organe des heilschaffenden Sterbens Christi « gemeint sind. »

2. Sic interpretandum puto illud *escis*, βρώμασι, cum Vasquezio (*Paraphrasis* in h. l.), Cornelio a Lapide (in h. l.), contra omnes fere antiquos intellegentes ibi discretionem ciborum mundorum et immundorum : quae ideo vix satisfacit, quia : 1° si de ea sermo fieret, non escas prohibere ut inutiles Paulus deberet, sed abstinentiam ab escis ; 2° nulla jam cohaerentia sermonis attenditur cum proxime sequentibus de participatione altaris et sacrificio Christi. Favent nobis moderni, etiam acatholici permulti, ut puta B. F. Westcott, *The Epistle to the Hebrews*⁵, 1906, in h. l. ; B. Weiss, in h. l., 1897, in Commentario edito a Meyer ;

(*Hebr.*, 13¹⁰). Cujus versiculi haec est cum contexto sermone colligatio atque vis : Pro illis escis sacrificiorum legalium², saluti nequaquam profuturis, quibus vescuntur ii qui altari umbratico deserviunt, comedenda nobis est alia esca stabiliens cor, qua participamus de alio quodam altari : quonam ? de altari scilicet sacrificii pro peccato veri, nec figurativi, hoc est Christi, ita extra portam passi, sicut cremabantur³ apud Judaeos extra castra corpora victimarum piacularium⁴. Quae cum ita sint, in interpretatione hujus loci, minime pugnant inter se (sicut multis recentioribus falso persuasum est) illa duo : 1° per eucharistiam edi de altari (quod plerisque catholicis⁵ probatur) ; 2° altare esse ipsum Christum (quod placuit inter alios⁶ sancto Thomae, in h. l.). Immo ista duo mirifice inter se conveniunt : est enim altare nostrum ipsum corpus Christi, ut supra est expositum ; edimus autem de sacrificio illius altaris per eucharistiam : affert quip-

E. Riggenbach, in h. l., in Commentario edito a T. Zahn, 1913.

3. Passionem mortis Paulus parificat cum crematione hostiarum, non cum oblatione sacrificii, quae minime extra castra fiebat, sed praecedebat in tabernaculo. Oblationem igitur dominici sacrificii nullatenus hic describit ut in calvaria factam. Immo videtur eam praesupponere factam alibi, scilicet intra civitatem. NON IGITUR EXHIBET CRUCEM UT ALTARE PER QUOD SIT OBLATUS CHRISTUS. Quare me juvat quod scripsit, quanquam alias ob causas, Aemilius Dorsch : « Auch ist vom Kreuze « als einem Altar in der ganzen Ausführung « des Apostels, ja im ganzen Briefe nirgends « die Rede » (*Der Opfercharakter der Eucharistie*, Oenip., 1909, p. 46).

4. Ex hac paritate inter victimas pro peccato oblatas juxta *Levit.*, 16²⁷, et Jesum in calvaria passum, Apostolus deducit, more suo rabbinico, non licere sacerdotibus legalibus de nostro sacrificio edere : siquidem de sacrificio pro peccato nil ex Lege reservandum erat in cibum aaronici sacerdotii. Haec est vis vocis *propter quod* (ὁὐ, *Hebr.*, 13¹³), ut bene notat Vasquez, in sua *Paraphrasi* (in h. l.). Sed ista impotentia non ad nos transit, qui ad sacerdotium aaronicum non pertinemus. Immo possumus edere.

5. Nec desunt protestantes etiam liberales, qui idem sentiant. Vide K. G. Goetz (*Die heutige Abendmahlsfrage*², p. 195-197) aliosque ab ipso ibidem citatos.

6. Praeter reliquorum scriptorum testimonia infra citanda, legis commentarium Oecu-

pe, ut verbis Dionysii Bar-Salibi utar, consecratio eucharistiae cum Emmanuele sacerdote et altare et hostiam. Nec mirum proinde quod eucharisticam interpretationem comestionis (*de quo edere non habent potestatem*), et christologicam altaris (*habemus allare*) composuerunt veteres expositores, ut inter Graecos Hesy-chius: « Quia autem intelligibile altare
« corpus Domini et beatus Paulus intelli-
« git, ipso dicente cognosce. Ait enim :
« *Habemus allare de quo edere non habent*
« *potestatem hi qui tabernaculo deserviunt ;*
« corpus videlicet Christi dicens ; de illo
« enim comedere Judaeis fas non est »
(*In Levit.*, 47. P.G. 93, 824). Inter Latinos autem Walafridus Strabo in *Glossa ordinaria* ad vers. 10 et 11 : « *Habemus*
« *allare, id est corpus Christi...* Probat
« corpus Christi non esse edendum ab his
« qui tabernaculo deserviunt » (P.L. 114, 669). Item Lanfrancus in h. l. (P.L. 150, 405) : « Edendum est corpus Christi, quod
« et in aliis divinarum locis scripturarum
« altare vocatur. » Nec aliter S. Bruno Carthusiensis, in h. l. (P.L. 153, 564) : « *De quo allari, id est corpore Christi, non*
« *habent potestatem edere, quicumque* », etc. Obiter, tanquam in re nota, Thomas Vercellensis (*In Cantica Canticorum*, l. 6. P.L. 206, 400) : « Dicitur et Christus
« altare. Unde Apostolus : *Allare habemus*, etc.¹ ».

Edimus igitur, juxta *Epistolam ad Hebraeos* per eucharistiam carnem ipsam et

menio perperam attributum in *Epist. ad Hebr.* (in h. l. P.G. 119, 445) : « Quod si victima factus
« est pro omnibus, quomodo etiam non altare
« est ? » — Et re quidem vera, praeterquam quod crux illo apostolico tempore non solita est donari nomine altaris, non ipsa hic potest intellegi : agitur enim de quodam altari nobis praesente : *habemus*, inquit, altare. Porro non nobis adest aut praesto est crux. Adest vero atque habetur a nobis corpus Christi, altare vivum, cui ministrare fas est nobis.

1. Addi potest inter alios Petrus de Tarentasia (Innocentius V) in *Postilla*, quae edita est sub nomine Petri de Gorham, in h. l. : « *Habemus allare, i. e. corpus Christi.* » Cf. Petr. Lombard., in h. l. (P.L. 192, 513) etc.

2. Consonanter satis apud protestantes K. G.

cruiorem sacrificii passionis, ut aperte exponit Chrysostomus (in h. l., Hom. 33, n. 3 et 4 ; cf. n. 1. P.G. 63, 229 et 227). Unde concludetur eodem discursu qui factus est supra de idolothytis, offerri a nobis, sicut a Christo olim, in eucharistia ipsam passionis hostiam². Certe catholico viro non debet esse dubium quin, quod a Deo recipimus communicantes, idem sit a nobis Deo oblatum sacrificantibus.

Sed praeterea oblatio hostiae hic disertius quam in *Epistola ad Corinthios* inculcatur. Postquam enim de participatione actum est, ad oblationem se vertit auctor, connectens cum versiculis 10-14, ut tenore sermonis, ita sententiarum sequela, versiculum 15 : *Per ipsum ERGO offeramus hostiam laudis* (ἀναφέρωμεν θυσίαν ἀνέσεως) *semper Deo, id est fructum labiorum confitentium nomini ejus.* Quae est illa θυσία ἀνέσεως offerenda per Christum, et quidem ideo offerenda quia habemus altare sacrificii veri qui Christus est? Nonne forte ea ipsa est quae hujus altaris est propria, scilicet Christus? Quod si obtinuerit, jam habes in ipsa *Epistola ad Hebraeos* commendatam nostram oblationem eucharisticam corporis et sanguinis Christi. Objiciet fortasse quis, non posse intellegi eucharistiam in illa hostia laudis, quae dicitur *fructus labiorum confitentium Dei nomini.* Sed, ut prudenter animadvertere commentatores plurimi, inter quos Estius (in h. l.), videtur respexisse auctor *Epistolae ad Oseam*,

Goelz (*loc. cit.*) : « Wir... wissen dass im N. T. « das Abendmahl tatsächlich von ihm [Paulus] « und auch von andern Schriftstellern als Opfer « an sich aufgefasst ist, und zugleich gewisser- « massen als der geopfert Leib und das Blut « Christi, wenn auch in geistiger Form. Zumal « zu letztern Anschauungen stimmt, dass der « Verfasser des Hebräerbriefs zwar Christus « seinen Leib nur einmal geopfert haben lässt, « daneben jedoch betont, wie sein Blut zum « Himmel uns immerdar Eingang schaffe und « sein Fleisch ein lebendiger Weg sei. Dess- « halb kann auch er sehr wohl angenommen « haben, dass CHRISTI EINMALIGES OPFER auf « ERDEN VON DEN SEINIGEN IMMERFORT GEIS- « TIG IM ABENDMAHL DARGEBRACHT UND GE- « NOSSEN WERDE. »

14³, intellectum juxta lectionem LXX interpretum : « reddemus fructum labiorum nostrorum », ἀνταποδώσομεν καρπὸν χειλέων ὑμῶν (pro recepta lectione hebraica : *reddemus vitulos labiorum nostrorum*). Ubi sat probabilis sensus est : reddemus hostias quas vovimus, reddemus vota nostra : proindeque intelleguntur sacrificia¹; sicut dicitur in missa : «... qui « tibi offerunt hoc SACRIFICIUM LAUDIS, « tibi que reddunt VOTA SUA. » Ceterum,

1. « ... Ut vituli labiorum sint promissa « sacrificia » (Benedictus Justinianus, in h. l.).

2. Antea, credo, scripserat Matthaeus Galenus in suo posthumo *Commentario in D. Pauli ad Hebraeos epistolam* (edito ab Andrea Croquetio, Lovanii 1599) : « *Per eum offeramus.* « Arbitror apostolum missam intelligere, quae « non semel in scripturis sacrificii laudis appellationem sortitur... Sed quare tandem missa « laudis sacrificium nuncupatur? Quia a Christo « Domino Deo Patri primum fuit oblata in « gratiarum actionem et laudem; nosque ut id « ageremus instituit, dicens : *Hoc facite. ... Fructus labiorum.* Videtur alludere ad 14 c. Oseae, « ubi preces et gratiarum actiones vituli labiorum vocantur; neque ob aliud quam ut dissimulet rem arcanam... Fructus autem labiorum dicuntur [sacra], quia pronuntiantur « labiis » (fol. 230-231). Post Salmeronem, Ludovicus Tena (in. h. l.) similiter : « Infero non « esse sermonem hic de quocumque sacrificio « laudis, sed de illo praecipue quod fit in missa. » Item Cornelius a Lapide : « Per ipsum « ergo, Christum scilicet, tanquam pontificem « et mediatorem nostrum, qui haec omnia bona « nobis conciliavit, quique vota nostra Deo « offert, offeramus hostiam laudis, id est sacrificium missae, quae recte dicitur hostia « laudis, quia a Christo Domino Deo Patri primum fuit oblata in gratiarum actionem et laudem, idemque Christus nobis ut imitemur « praescripsit et instituit; indeque dicta est « eucharistia, id est gratiarum actio. Videtur enim Apostolus persistere in altari eucharistico, « quod nobis commendavit vers. 10... Hymnos, « psalmos, gratiarum actiones, labiis nostris « Deo offeramus, quibus confiteamur Dei nomen. Hisce ergo hymnis et laudibus semper « Deum celebrare debemus, praesertim in missa, « quae ut recte advertit Galenus, proprie est « sacrificium laudis et gratiarum actionis. » Auctores pariter commentarii inserti *Cursui Scripturae Sacrae* edito a Migne (in h. l.) : « Bene « etiam per hostiam laudis sanctissima eucharistia potest intelligi, quae per excellentiam « est hostia laudis et gratiarum actio, estque « fructus labiorum confitentium nomini ejus, « id est, opus labiorum sacerdotalium, Dei nomen benedictum. Et hunc sensum videtur « tur exigere v. 10 : *Habemus altare.* » Neque

ut infra (Elucid. XVIII et XXXV) abundantius ostendetur, veteres semper consideraverunt sacrificium nostrum tanquam verbis preceationis et laudis confectum : nec immerito, siquidem non gladio aut igne sacrificamus, sed verbo oris. Quare interim aridet explicatio Salmeronis (in h. l.) : « Verba optime quadrant missae « sacrificio, quod nullus sacerdos sine laude « Dei et divini invocatione numinis unquam obtulit². » Sane in hac θυσία

apud protestantes hodiernos liberales desiderantur qui hanc genuinam agnoscant loci interpretationem. Sic K. G. Goetz post verba supralaudata mox subjungit : « Tatsächlich « spricht er freilich im Folgenden nur vom immerwährenden Darbringen des Lobopfers « an Gott durch Jesus, das ist der Frucht der Lippen, die seinen Namen bekennen, und von « der Pflicht des Wohltuns und der Mitteilung « als den Gott wohlgefälligen Opfern. Allein « AUCH HIERIN KÖNNTE SEHR WOHL, WIE SPITTA « BEOBACHTET HAT, EINE ANSPIELUNG AUF DAS « ABENDEMAHL ALS OPFER LIEGEN, weil der « Opfergedanke schon bald enge auch mit solchen Dingen beim Abendmahl verknüpft war « wie Bekenntniss des Namens Jesu, Loben und « Danken, Wohltun und allgemeinem Mittheilen » (*op. cit.*, p. 196-197).

Adverte etiam quomodo de sacrificio nostro eucharistico explicet Augustinus versiculos similes *Psalmi* 49⁹ 14²⁵ in libro *De Gratia N. T.* : « Illa mutanda praenuntians quae tum « in umbra futuri offerebantur : *Non accipiam,* « inquit, *de manu tua vitulos, neque de gregibus tuis hircos.* Et paulo post, UT OSTENDERET « SACRIFICIUM NOVI TESTAMENTI, quando illa « fuerant cessatura : *Immota,* inquit, *Deo sacrificium laudis, et redde Altissimo vota tua.* Et « in fine ejusdem *Psalmi* : *Sacrificium,* inquit, *laudis glorificabit me ; et illic via est, qua ostendam illi salutare meum »* (*De Gratia N. T.*, Ep. 140, n. 46. P.L. 33, 557). Qualiter autem isto loco intellegat sacrificium Novi Testamenti, claret ex n. 48, ubi haec dicit : « Est magnum « Sacramentum in sacrificio Novi Testamenti, « quod ubi, et quando, et quomodo offeratur, « cum fueris baptizatus invenies » (col. 558).

Jamvero in explicando *Hebr.*, 13¹⁵, contentus erat olim Florus Diaconus (P.L. 119, 420) remittere nos ad illa dicta Augustini de sacrificio laudis.

Nec distat Hesychius, super illud *Psalm.*, 49²³ : *Sacrificium laudis honorificabit me* : « Quae « nam et qualis est haec via ? Nimirum dominici « corporis et sanguinis communicatio, quam « prius ipse nobis in Sion demonstrare coepit » (*In Psalm.*, 49²³. P. G. 93, 1197).

Operae etiam pretium est videre quomodo explicet de sacrificio missae Vercundus, episcopus Juncensis (546-552), similem loquelam hanc Jonae prophetae : *Ego autem cum voce*

αίνεσεως, seu sacrificio laudis, intellexerunt eucharistiam Chrysostomus (ut mihi videtur) probabiliter, et certo Damascenus (τὸ τὴν εὐχαριστίαν ἀναφέρειν λέγει in h. l. P.G. 95, 996) atque Theophylactus¹.

Quod si eucharistia in θυσία αίνεσεως intellegatur, jam dicendus erit scriptor sacer eandem quam nobis proposuit participandam hostiam passi Christi, hic praedicare offerendam (*offeramus*). Sicque, ut ex *Epistola ad Corinthios*, ita ex *Epistola ad Hebraeos*, atque etiam clarius, elucet quantopere sit sacrificium nostrum cum dominico sacrificio unum : unum scilicet non solum identitate materiali corporis et sanguinis, sed unitate hostiae formalissima ; pro quanto una intercessit immolatio qua Christus in victimam transierit altaris aeterni.

SECTIO II. — DE NOSTRA OBLATIONE HOSTIAE COELESTIS.

Offerimus igitur hostiam passionis, sed aeternam, sed coelestem, hostiam sacrificii unius nec unquam transituri. Etenim scribit Paulus : *Habemus altare* ; non dixit : habuimus, aut fuit nobis altare, sed : *habemus* : est ergo Christus etiam nunc NOBIS altare ; altare igitur jam non terrenum, sed coeleste : coelestis igitur sacrifi-

cii, quod ut manducamus, ita offerimus. Oblatores ergo sumus sacrificii coelestis atque aeterni.

Quam ad rem illustrandam pertinet aliquantulum apud Paulum (*I Cor.*, 11²⁶) indicatio, verbis institutionis adjecta, rerum per eucharistiam confitendarum. Legitur enim : Ὁσάκις γὰρ ἐὰν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτου καὶ τὸ ποτήριον πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ κυρίου καταγγέλλετε² ἄγρι. οὗ ἔλθη. Annuntiatio igitur quaedam, ritui eucharistico indita, perhibetur, annuntiatio dico Christi, non solum mortui quondam, sed etiam venturi rursus ad nos, interimque proinde viventis in coelis. Sicque resurrectio atque ascensio illius denotatur, cujus mors commemoratur. Ita scilicet Christus in eucharistia a nobis repraesentatur mortuus, ut praedicetur vivus et gloriosus³. Non quod offeratur a nobis, sicut mors, ita resurrectio et ascensio ejus : siquidem non se tenuit resurrectio aut ascensio ex parte donationis a Christo factae, sed ex parte acceptationis a Deo signatae ; nec nos aliud damus praeter id quod a Christo est datum : sed damus ratum atque acceptum. Habes igitur in descriptione paulina sacrificii ecclesiastici, in unum conjuncta elementa illa, quae hucusque ad sacrificium dominicum ostensa sunt, suo quodque modo, pertinere : cruentae mortis effigiem, vitae gloriosae statum : quae ambo concurrunt ad hoc

laudis et confessionis sacrificio tibi (Jon., 2¹⁰) :
« Plura sunt sacrificia multarumque specierum
« Domino deferenda. Primum, spiritale sacrificium Deo confessionis et laudis est sermo...
« Est et aliud interius sacrificium Deo placabiliter immolandum... Est tamen aliquid altius
« intuendum, quia non dixerit : Ego autem in
« vocem laudis et confessionis sacrificio tibi,
« sed alio quodam ordine nuper ostenso : *Ego autem in voce laudis et confessionis sacrificio tibi*, ut ALIUD ostenderet SACRIFICIUM,
« quod, comitante VOCE LAUDIS ET CONFES-
« SIONIS, deberet offerri : sine dubio sacrificium
« quod nunc et CORPORE DOMINICO et SANGUINE delibamus, cum hymnis et canticis
« offerendum » (*Commentarius super cantica ecclesiastica*, l. 8, c. 16. *Spicilegium Sotesmense*, l. 4, p. 108).

1. Theophylactus (in h. l., P.G. 125, 396) :
« Per ipsum, seu per Pontificem secundum carnem, offerimus Patri hostiam laudis, hoc est gratiarum actionem (τὸυτέστιν εὐχαριστίαν)

« ... Αὐτὴ οὖν ἡ εὐχαριστία καρπὸς ἐστὶ χειλέων ὁμολογούντων, τοῦτέστιν ἐξομολογουμένων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. »

2. Parvi refert sitne verbi καταγγέλλετε modus imperativus an indicativus : quo posteriore casu (verisimiliore) tempus praesens, propter universalitatem temporum quae respiciuntur postmodum ventura (ὁσάκις γὰρ ἐὰν) non perperam vertitur in Vulgata per tempus futurum : *annuntiabitis*. Quomodo etiam vertit Funk locum parallelum in *Constitutionibus Apostolorum* (8, 12, 37. F. D. I, 509).

3. Ut verbis scholasticis utar, mors quidem in recto significatur, at in obliquo resurrectio et ascensio ; quatenus ejus mors significatur qui sit vivus in coelis, unde veniet. Consignificatur igitur suo modo resurrectio et ascensio mortui. « Ergo tu audis quod quotiescumque offertur « sacrificium, mors Domini, resurrectio Domini, « elevatio Domini significetur » (Ps. Ambros., *De Sacramentis*, 5, 4, 25. P.L. 3, 472).

ut offeramus hostiam passionis coelestem.

Majoris etiam erunt sane pretii verba ista, si sint non Pauli, sed Christi, non expositionem apostolicam continentia, sed intimationem dominicam. Huic alteri hypothese parum quidem favet appellatio illa *Domini*, magis resonans sermonem Pauli de Christo, quam Christi de seipso. At tamen quid impedit, quominus verterit in tertiam personam, loquens de Christo, Paulus idipsum quod Christus de seipso enuntiarit in prima persona, sive grammaticaliter, puta: « mortem meam annuntiabit » sive aequivalente, puta: « mortem filii hominis annuntiabit »? Quae mutatio esset solum styli directi in indirectum, qualis saepe in sermone familiari occurrit, neque est huic loco incongrua, ubi Paulus non didactice aut catechetice procedit, quasi ad commendanda memoriae facta aut dicta coenae, sed adhibet paraenetice rem in coena gestam ad introducendam conclusionem moralem suam, quam inculcat versiculis 27-29.

Quod autem non absolute repugnat fecisse Paulum, id esse factum suadet externa auctoritas liturgiarum¹ vetustissimarum plerarumque², ne dicam omnium: quarum in anaphoris, post prolata

verba consecrationis subduntur, UT IN PERSONA CHRISTI, verba quibus admoneamur, quotiescumque coenaverimus, ANNUNTIARE MORTEM EJUS, DONEC VENIAT (*Const. Apost.*, 8, 12, 37. F.D. 1, 508³), VEL ANNUNTIARE MORTEM ET CONFITERI RESURRECTIONEM (*Liturgia graeca Sancti Jacobi*. B. 52⁴. Cf. *Lit. Syr. S. Jac.*, B. 87; Anaphoram graecam ex Crum Papyris editam in D. A. C., 2, 1892; Liturgias copticas *Sancti Cyrilli*, *Sancti Basilii*, *Sancti Gregorii*. R. 1, 47; 15; 31; Missam aegyptiacam sexti saeculi editam a Baumstark primum, et deinde vulgatam a Dom F. Cabrol, D. A. C., 1, 1097; veterem Liturgiam byzantinam *Sancti Basilii*. B. 328); VEL ANNUNTIARE MORTEM, CONFITERI RESURRECTIONEM ET ASCENSIONEM (*Liturgia graeca Sancti Marci*⁵. B. 133. Cf. Liturgias graecas alexandrinas *Sancti Basilii et Sancti Gregorii*. R. 1, 68 et 104-105); vel simpliciter FACERE RESURRECTIONEM (*Testamentum Domini Nostri Jesu Christi*⁶, ed. Rahmani, p. 43). Quibus orientalibus testibus consonant, ex occidentalibus, *Ambrosiana missa canonica* Sacramentarii abiaschani⁷ (apud Lejay, D. A. C., 1, 1411), missa ambrosiana *in coena Domini*⁸ (apud Muratori, *De rebus liturgicis dissertatio*, c. 10.

1. Innixus quinque documentis liturgicis A. Resch (*Agrapha*², 1906, p. 86-87) monitum illud omnino inter Domini agrapha recenset. Legesis in contrarium J. H. Ropes, D. B. Ext., art. *Agrapha*, p. 344 et 347.

2. Paucissimae excipiendae sunt, inter quas eminet *Anaphora Serapionis*, carens etiam omni anamnesi. Deest autem, non quidem anamnesis, sed dominicae illius intimationis expressioris mentio in *Constitutionibus Ecclesiae Aethiopicae* (B. 190) et in *Constitutionibus Ecclesiae Aegyptiacae* (F. D., 2, 100), in *Canonum reliquiis (Didascaliae apostolorum fragmenta veronensia lalina*, etc., ed. Hauler, 1900, p. 107), et in *Canone Universali Aethiopum* (R. I., 517). Quod autem a quibusdam hujusmodi liturgiis, etiam maximae auctoritatis, exsulet sive dominica intimatione mysteriorum commemorandorum, sive etiam ipsa anamnesis, nihil per hoc contrariatur dominico praecepto, si quod fuerit, commemorandae mortis, resurrectionis, ascensionis. Nam mysteriorum illorum profecto Dominus non jussit fieri commemorationem verbalem, sed realem pragmaticamve, ipsi ritui eucharistico inditam. Anamnesis autem nihil est nisi

quaedam enuntiatio oralis istius activae recollectionis.

3. Ὅσάκις γὰρ ἐὰν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ πίνητε τὸ ποτήριον τοῦτο, τὸν θάνατον τὸν ἐμὸν καταγγέλλετε, ἄχρις ἂν ἔλθω.

4. Ὅσάκις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καταγγέλλετε, καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ ὁμολογεῖτε, ἄχρις οὗ ἔλθῃ.

5. Ὅσάκις γὰρ ἐὰν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον, πίνητε δὲ καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο, τὸν ἐμὸν θάνατον καταγγέλλετε καὶ τὴν ἐμὴν ἀνάστασιν καὶ ἀνάληψιν ὁμολογεῖτε ἄχρις οὗ ἔλθω.

6. « Quotiescumque hoc facietis, resurrectionem meam facietis. »

7. « Mandans quoque et dicens ad eos: Haec quotiescumque feceritis, in meam commemorationem facietis; mortem meam praedicabitis, resurrectionem meam annuntiabitis, adventum meum sperabit, donec iterum de coelis veniam ad vos. »

8. « Haec quotiescumque feceritis, mortem meam praedicabit, resurrectionem meam annuntiabit, adventum meum sperabit, donec iterum de coelis veniam ad vos. »

P.L. 74, 944-945. Cf. textum missae ambrosianae pamelianum, apud Probst, *op. cit.*, p. 18), et juxta rescriptionem Moelcaich, vix ut videtur saeculo nono posteriorem, hibernicum illud quod fertur *Stowe Missale*¹ (editum denuo a G. F. Warner, *The Stowe-Missal*, tom. 2, 1915, pag. 13). Quibus in documentis a Christo censemur admoneri ut praedicemus mortem vel passionem, annuntiemus resurrectionem, speremusque adventum de coelis. Nec deest ejusdem similis dominicae intimationis attestatio in liturgia illa, sane vetustissima, quam exponit tractatus, olim Ambrosio adscriptus, *De Sacramentis* (l. 4. c. 6, n. 26. P.L. 16, 445) : « Quotiescumque hoc feceritis, toties commemorationem mei facietis, DONEC ITERUM ADVENIAM. » Nec solum istiusmodi verba apud Orientales et Occidentales in persona Christi proferuntur, sed praeterea in septimo libro *Constitutionum apostolicarum*² praedicatur signanter Dominus constituisse ut suae mortis ageretur commemoratio; et in missis ambrosianis supralaudatis, inter verba consecrationis et intimationem commemorationis faciendae exstant verba emphatica : « Mandans quoque et dicens ad eos ... » Quibus attentis testimoniis tam gravibus tamque consonis, gignitur opinio : Christum in coena non solum dixisse : *Hoc facite in meam commemorationem* (I Cor., 11²⁴) ; vel *Hoc facite, quotiescumque bibetis, in meam commemorationem* (I Cor., 11²⁵) ; sed etiam indicasse quid commemoraretur, scilicet

mors ; in quale tempus, scilicet adventus sui secundi ; qualis interim existeret ipse et tractaretur, scilicet coelestis. Cujus monitionis unam formam contractam, stylo indirecto attemperatam, nobis exhibet *Epistola ad Corinthios* 11²⁶ ; alteram, magis explicitam, styli directi tenacem, nobis tradunt Liturgiae : inter quas originalem dominici sermonis tenorem propius, ut videtur, attingit *Liturgia graeca Sancti Jacobi* (« mortem filii hominis ») : adeo ut forte Dominus in haec vel similia verba pronuperit : « Quotiescumque enim manducabitis panem hunc et calicem bibetis, mortem filii hominis annuntiabitis, donec veniat de coelis. » Quod si constare posset, lux fieret quaedam et liturgica et theologica major. Ad rem enim liturgicam quod spectat, facilius intellegeretur cur omnes fere ad unam liturgiae semper habuerint, ut supra notatum est, anamnesim trium illorum mysteriorum Christi sacerdotalium : passionis, resurrectionis et ascensionis : scilicet quia professio erat anamnesis illa obedientiae ad mandatum Christi, et responsio ad ejus intimationem, quasi diceretur : Amen, Domine, ea mente atque fide mysterium peragitur qua jussisti. Ad rem autem theologicam quod attinet, clarebit amplius, primo, quantum ex natura rei cohaereat sacrificio redemptionis resurrectio et ascensio, ut supra (Elucid. XII-XV) notatum est ; secundo, quam interna sit sacrificiis Ecclesiae consideratio et tractatio Christi, non solum mortui, sed etiam vivi ac gloriosi³.

1. « Passionem meam praedicabitis, resurrectionem meam annuntiabitis, adventum meum sperabitis, donec iterum veniam ad vos de coelis. »

2. Ἀπόστολος διατάξας ἡμῶν καταγγέλλει τὸν αὐτοῦ θύνατον (Const. apost., 7, 25, 4. F. O. I, 412). Postea Liturgia chaldaica haec in offertorio exhibuit, atque etiam nunc exhibet : « Oblatus est pro salute nostra et praecepit nobis ut sacrificemus in memoriam passionis, mortis, sepulturae ac resurrectionis ejus » (Le Brun, *Explication de la messe*, vol. 3, 1778, p. 482. Cf. Max. Saxon., *Missae Chaldaicae*, p. 18). In anaphora autem quae a catholicis dicitur tertia, a schismaticis autem immerito dicitur Nestorii, haec obiter notantur : « Vice hujus

« [paschae legalis] introduxit suum pascha ante mortem suam, cujus memoriam nunc facimus, sicut ille nobis tradidit, usque ad adventum ejus de coelo » (Max. Saxon., *ibid.*, p. 32). Plura exempla possint addi ex aethiopicis monumentis liturgicis (Cf. A. B. Mereer, *The Ethiopic Liturgy*, Milwaukee 1915, p. 263-264) ; praesertim anaphora *S. Gregorii Armeni* : « And thou didst say to them : « As often as ye eat this bread and drink this cup, ye do show forth my death, and believe in my resurrection. »

3. Sicut etiam monemur in definitione quae omnium prima data est eucharistiae nostrae : « Eucharistia caro est Salvatoris nostri Jesu Christi, quae pro peccatis nostris passa est,

EPILOGUS.

De inconcessa apostolis
potestate litandi per triduum
mortis dominicae.

Non videntur caruisse ratione omni probabili veteres illi theologi et canonistae, qui putabant Christum in coena apostolis non demandasse munus, aut potestatem concessisse (per viam enim mandati conferebatur potestas), consecrandi eucharistiam nisi pro tempore ad resurrectionem consequente. Quos cum tacitis nominibus tantum commemoret Gerson (*Compendium theologiae, De septem sacramentis, De Sacramento eucharistiae, Opera, Parisiis, 1606, t. 2, col. 82*), velim videas recensitos potissimum apud Lugonem (Disp. 19, sect. 6, n. 88-90) : qui ipse in illorum sententiam propendit. Quorum doctorum palmare argumentum, desumptum ex Joanne Teutonico (Glossa in caput *Timorem*, de consecratione, dist. 2, verbo *Cujus*. — *Decretum Gratiani cum Glossis Dni Johannis Teutonici, etc. Basileae, 1512, fol. 399*), hoc est : nostra eucharistia essentialiter continet, ex ipsis verbis institutionis, connotationem resurrectionis Christi ut praeteritae. « Nemo, « inquit ille Teutonicus, potuit ante resurrectionem conficere verum corpus « Christi, nisi Christus. SIC ERGO DATA « EST FORMA, UT POST RESURRECTIONEM « HOC FIERET, per illud : *Hoc facile in « meam commemorationem*. Ideo enim non « cantatur missa in illo triduo. » Nec sane aliena est illa exegesis ab ea quam dabat Cyrillus Alexandrinus (*In*

Joan., l. 12. P.G. 74, 725) : « Quod enim « communitio mysticae eulogiae confessio « quaedam sit resurrectionis Christi, facile « patebit ex iis quae ipse dixit cum « mysterii typum per seipsum perageret. « Nam, cum panem fregisset, ut scriptum « est, distribuit dicens : *Hoc est corpus « meum, quod pro vobis datur in remissionem peccatorum. Hoc facile in meam « commemorationem*. SANCTORUM itaque « MYSTERIORUM PARTICIPATIO, CONFESSIO « quaedam vera est atque COMMEMORATIO : « DOMINUM mortuum esse et REVIXISSE « propter nos et pro nobis ; praeterquam « quod propter illam [eamdem mortem « et resurrectionem] divina benedictione « replemur. » Quare etiam apud Augustinum (*Contra Faustum*, 20, 21, P.L. 42, 385) sacrificium dominicae carnis et sanguinis, « quod in passione Christi per « ipsam veritatem reddebatur, POST ASCENSUM CHRISTI per sacramentum memoriae celebratur¹. »

Scholasticis autem a Lugone allegatis juvat in primis addere Petrum Pictaviensem, qui in responsione ad quaestionem quid valeret, si in triduo mortis consecratio attentata esset, satis per verbum « dicunt » ostendit suo tempore fuisse vulgatam atque communem sententiam, quam et refert et amplectitur, validitati adversantem. Haec enim contra efficaciam formae movebatur objectio : si forma est efficax, efficere poterat consecrationem in triduo mortis ; at tunc consecraretur « corpus inanimatum et si quis tunc sumeret corpus Christi, sumeret inanimatum » : quod est inconveniens². Solutio autem sic habet. « Ad hoc DICUNT quod

« quam pro benignitate sua Pater resuscitavit » (Ignatius, *ad Smyrn.*, 7. F. P. 1, 280). Conferas infra (Elucid. XXII) eandem colligationem passionis et resurrectionis in eucharistia a Patribus et doctoribus demonstratam uberius. Interim vero juvat referre verba sapida et S. Johnston (*Bishop Bellord's view of sacrifice, Ecclesiastical Review*, nov. 1, 1905, vol. 33, n. 5, p. 514-515) : « We are said [commonly]... « to stand on Calvary when we come to the « Holy Sacrifice ; but we sometimes forget « that, while it must bring in the Cross and « Death of our Lord and Saviour, most beauti-

fully and wonderfully, the Mass means a « very great deal more. SELDOM, IF EVER, DO « WE SEE IT POINTED OUT in treatises or books « of devotion that the Mass is offered up in « memorial of the Resurrection and Ascension « of our Lord, as well as of His Passion, though « we know that the Church insists upon this « in the Liturgy, and in more places than one. »

1. Locum integrum videsis recitatum infra (Elucid. XIX).

2. Utique nos prorsus negamus futuram fuisse inconvenientem manducationem inanimati corporis, aut minus utilem quam mandu-

« ea die non poterat consecrari panis in
 « corpus, nec istud potuit fieri ab apo-
 « stolis nisi post resurrectionem. Unde,
 « etiam Ecclesia instituit ea die missam
 « non celebrari... Inde etiam est quod
 « beatus Ambrosius instituit ne unquam
 « sexta feria missa celebraretur Medio-
 « lani... » (*Sententiarum*, lib. 5, cap. 12.
 P.L. 211, 1249)¹.

Tempore fere Lugonis vir vix minoris in
 re eucharistica auctoritatis, Zacharias
 Pasqualigo († 1664) in suo « opere
 « praestantissimo » (Hurter, *Nomenclator*²)
De Sacrificio Novae Legis (quaest.
 134, n. 19. Romae 1707, tom. 1, p. 137),
 pariter negarat apostolos, si consecrare
 attentarent in triduo mortis, effecturos
 fuisse quicquam. « Si quis Apostolorum in
 « triduo mortis consecrasset, nihil effe-
 « cisset »; atque id quidem praesertim,
 « quia erat extinctus principalis sacerdos,
 « cujus ipsi ministri erant ; unde non pote-
 « rant nomine ipsius, et in ejus persona,
 « offerre sacrificium. » Ratio sane non sper-
 nenda².

Paulo post Lugonem vero, Paulus
 Maria Quarti, ignorans ceterum et
 Lugonem et Pasqualigum, idem cum illis

cationem corporis vivi. At aliter videtur sen-
 sisse Petrus Pictaviensis, ductus, ni fallor,
 eadem opinione falsa quam postea Joannes
 Teutonicus (*loc. cit.*) enuntiaturus erat his
 verbis (quae Thomas Manriq, sacri et
 apostolici palatii magister, die 22 Aug. anni
 1572, jussit ex omnibus codicibus *Decretorum*
 expungi, donec prodiret editio annotationibus
 opportunis aucta, cf. *Censura in glossas et ad-
 ditiones juris canonici...* Romae, 1572, p. 18) :
 « Si transsubstantiatio tunc fieret, tunc trans-
 « iret in corpus mortuum et inanimatum,
 « et sic inutiliter sumeretur. QUOMODO ENIM
 « VIVIFICARET VEL VITAM CONFERRET ALIQUOD
 « CORPUS MORTUUM ? » Relicto, ul par est,
 isto errore (cf. infra, Elucid. XXII), retinemus
 tamen testimonium quod reddit Petrus Picta-
 viensis sententiae coetaneorum suorum com-
 muni circa inconcessam apostolis potestatem
 per triduum dominicae mortis sacrificandi.
 Quae sententia non ab errore illo pendet, sed
 proprie a verbis institutionis.

1. Nescio annon possit etiam praeter Petrum
 Pictaviensem addi hoc loco Ermengaudus
 scribens contra Waldenses : « Cum dixit quoties-
 « cumque feceritis, hoc facile in meam commemo-
 « rationem, in his verbis indicatur, quod Christus
 « istud tantum et tam sanctissimum sacramen-

defendit efficacissime (*Commentaria in Ru-
 bricas Missalis, Appendix quaestionum de
 Sacrificio Missae*³, q. 1, punct. 7. Ed. Venet.
 1717, p. 433).

Lugonianam postea sententiam am-
 plexus est defendendam, poliendam com-
 muniendamque per undeviginti foliorum
 paginas noster cardinalis Cienfuegos,
 in sua *Vita abscondita* (disp. 4, sect. 4, § 1,
 Romae 1728). « Non diffitebor attamen,
 « inquit ille, sed libentissime fateor potius,
 « me jamdiu valde propendere in senten-
 « tiam negantem possibilitatem in Triduo
 « illo jugis sacrificii,... secundum quod de
 « facto, in praesentique providentia, in-
 « stitutum est... : quandoquidem opinio
 « haec nec destituta invenitur auctoritate
 « extrinseca⁴, magnaue ex eo capite pro-
 « babilitate, ut apparebit statim, nec solida
 « ratione » (num. 59, p. 306). Deinde (num.
 79, p. 322) sic concludit : « Quae prius [sen-
 « tentia] non sine offensionis timore pede-
 « tentim vulgabatur trepida manu, pen-
 « nas deinceps acquirit, volitatque plausu
 « communi, ut dicere possis de illa :

« Parva metu primo, mox sese attollit in
 [auras. »

« tum noluit ut ibi finem haberet, sed apostolis
 « suis, sicut cohaeredibus, et eorum successo-
 « ribus hoc sacramentum POST SUAM PASSIONEM
 « ET RESURRECTIONEM ET ASCENSIONEM SUAM
 « in sempiternum facere praecepit in memoriam
 « suae passionis et in spe salutis aeternae »
 (*Opusculum contra haereticos*, c. II. P.L. 204,
 1251).

2. Quam fere eandem enuntiarat Pallavi-
 vicini centesima decima tertia inter Theses
 CLXXVIII, quas assumpsit defendendas in Colle-
 gio Romano, anno 1628 (quo tempore cathedram
 theologicam Lugo regebat) : « Probabile est
 « datam esse sacerdotibus potestatem conse-
 « crandi solum quando Christus vivit ; conse-
 « crant enim non ut successores, sed ut substi-
 « tuti ac mandatarii, per quos et per organa vel
 « instrumenta propria Christus loquatur tan-
 « quam principalis sacerdos » (*De universa theolo-
 gica a marchione Sfortia Pallavicino post theolo-
 gicam lauream publice asserta in Collegio Romano
 Societatis Iesu Libri IX ad Urbanum VIII
 Pont. Max.*, Romae, 1628, p. 144).

3. « Insignia opera, quaeque magni fiunt »
 (Hurter, *Nom.*²).

4. Quanquam praeter Teutonicum et Lugo-
 nem non memini citatum ab illo ullum ex supe-
 rioribus.

Quod nobis constat ex institutione Christi, idem, ni fallor, efficaciter persuadetur ipso scopo dominici instituti ac fine, qui hic erat : ut offerremus sacrificium, nedum infirmum aut irritum, sed ne incertum quidem de sua acceptatione, at firmum ac securum, ratum quippe a Deo adscriptumque in supernis, veluti undequaque jam consummatum.

Quod autem praescribit Suarez (disp. 48, sect. 2, n. 12) repugnare istam positionem « communi doctrinae probatae in « concilio Tridentino, quod in hoc sacramento non est vivum corpus Christi ex « vi verborum sed per concomitantiam » : id minus probatur ; nam non erit exinde magis corpus Christi ex vi verborum vivum, quam est ex vi verborum unitum hypostaticè Verbo, quanquam non potest, ex sua institutione, nisi Verbo unitum consecrari. Sane non est commissa potestas consecrandi apostolis nisi subordinatis summo sacerdoti Christo ; nec ex tali institutione possent jam consecrare sublato sacerdotio Christi, quod ipsum rursus deficeret deficiente unione hypostatica. Non igitur possunt consecrare nisi stante unione hypostatica, nec proinde nisi corpus hypostaticè unitum Verbo. Tamen non est ex vi verborum divinitas in sacramento : quia praesentia ejus non per se respondet significationi formali verborum, sed solummodo praesentia corporis (quocirca legis ipsum Suarezium, disp. 51, sect. 6, n. 4). Idem porro dixeris de

statu vitali et glorioso corporis Christi.

Quod autem theologi communiter, ut sanctus Thomas (3. S. 76, 1, 1^m, et 2, c. ; 3 S. 81, 4 ; *In Joan.*, 6, lect. 6), docent sacramentum si fuisset consecratum in triduo mortis, affuturum fuisse corpus Christi sine anima, etc., id rectissime dicunt, quatenus, forma significante tantummodo corpus, corpore autem tunc existente sine anima, nullo titulo jam afforet anima ; sed non determinant utrum, in oeconomia a Christo instituta, potuisset verificari hypothesis necne, ut sapienter notat Lugo (*loc. cit.*)¹.

A fortiori dicenda est defuisse apostolis potestas consecrandi eucharistiam durante passione, id est inter coenam Christi et mortem ; siquidem ex institutione maxime illis incumberebat commemorare mortem Christi : quam commemorare non poterant nisi factam. Praeterea qualem tunc hostiam offerrent ? Non immolatam, siquidem nondum mortuus supponeretur Christus ; nec offerrent Christum ad immolationem : siquidem hoc ad solum Christum summum sacerdotem et redemptorem pertinebat, qui solus se obtulit immolandum.

Ex eadem institutionis lege sequitur etiam, non esse Ecclesiae sacerdotibus competituram potestatem consecrandi post iudicium ultimum : siquidem non est illis demandatum munus commemorandi Christi mysteria nisi usque ad adventum ejus alterum : *donec veniat*².

1. Praeterea iidem doctores servare possunt suam conclusionem in alia hypothesis, quae verificari certissime poterat : nimirum si ex coena Christi superfuisset particula eucharistiae per triduum. Qua in suppositione non foret jam vivum, corpus Christi a Christo consecratum. Quod cum retineat nostra doctrina, patet ulterius, non ea importari conditionem vitalem corporis ex vi verborum.

2. Quod si post resurrectionem corporum poterit remanere character sacerdotalis, quin remaneat potestas expedita consecrandi eucharistiam, quidni potuerit in apostolis aliquanto praecedere illi expeditae potestati idem character ? De hac dilatione ad diem Pentecostes usque, ampliora infra (Elucid. XXVI) tradentur, praeter ea quae jam subindicata sunt supra in Elucidatione XII.

Elucidatio XVIII.

Minime per duo saecula Patres latuit in
celebratione eucharistica corpus et sanguinem
Christi Deo a nobis offerri.

CAPUT II.

DE SACRIFICIO CORPORIS ET SANGUINIS CHRISTI ECCLESIASTICO APUD PRIMOS PATRES.

Inesse eucharistiae rationem sacrificii, per quod corpus et sanguis Christi a nobis ritu quodam sensibili Deo offeratur, ita apud Patres, non solum posterioris tantum, sed etiam apostolicae et subapostolicae aetatis certo constat, ut vix intellegatur quomodo nuper theologo inter catholicos nutrito potuerit in mentem incidere contraria sententia : nullam ante Irenaeum notam fuisse Ecclesiae oblationem nisi precum vel orationum ipsarum, per quas panis et vinum consecraretur in corpus et sanguinem Christi, nobis fruendum, sed minime Deo offerendum (Wieland, *Mensa und Confessio*, p. 25-52)¹. Quod si deinceps Irenaeo (Wieland, *op. cit.*, 52-55) atque etiam Origeni (Wieland, *op. cit.*, et *Der vorirenäische Opferbegriff*, p. 150-151) visum sit aliquid a nobis offerri praeter eucharisticas preces, illud non fuisse nisi ipsas substantias naturales panis et vini, primitias frugum terrae, pro quibus vicissim daretur nobis a Deo corpus et sanguis Christi. Cypriani demum temporibus fuisse reservatum, ut oblatio fieri

censeretur ipsius dominici corporis et sanguinis².

Tria capita argumentorum invocat noster neotericus.

Primo : ex Patribus Cypriano anterioribus nullus dominici corporis aut sanguinis oblationem memoravit.

Secundo : illi omnes negaverunt Deo placere aut offerendum esse sacrificium ullum praeter labiorum aut cordis.

Tertio : ex iisdem nullus, praeter Origenem, cui tamen favet implicite Irenaeus (Wieland, *Mensa und Confessio*, p. 112), agnovit ullum altare praeter Christum crucifixum. Ergo exceptis duobus illis Patribus, nemo sacrificalem ullam agnovit externi doni oblationem³.

Tertium jam argumentum in antecessum est a nobis explosum : siquidem constat hostiam ipsam passionis esse altare proprium nostri sacrificii eucharistici : nec proinde ex defectu (si qui fuerit unquam) altaris materialis infici posse sacrificium nostrum. Nemini sane dubium est quin sacrificio necessarium sit altare ; nec inter-

1. De protestantibus qui ante Wieland idem senserunt, vide Kattenbusch, *Realencyklopädie f. p. T. u. K.*, art. *Messe*, p. 676-677. Ipsius autem Wieland libellum non parum laudat Harnack, *Dogmengeschichte*⁴, I, 233.

2. Me poenitet quod non innotuit mihi opusculum cl. Johannis Brinktrine, *Der Messopferbegriff in den ersten zwei Jahrhunderten*, Frib. 1918, priusquam haec Elucidatio jam cusa esset. Multa enim ex optimo libello juva-

ret excerpere. Idem censeas dictum de H. Lamiroy, *De essentia SS. Missae sacrificii*, Lovan. 1919, p. 235-315.

3. Assentit huic argumento Harnack, *op. cit.*, I, 459 : « Aus der Untersuchung von « Wieland, *Mensa und Confessio*, 1906, geht « hervor dass es bis gegen Ende des 2. Jahrh- « hunderts in der Kirche schwerlich einen « Priester gegeben hat, weil es noch keinen « Altar gab. »

ea dubitare possumus catholici, quin temporibus etiam nostris absque ulla materiali altaris ministerialis fabrica valide tamen possit celebrari sacrificium eucharisticum. Sed ne tunc quidem deest altare; immo adest corpus Christi, altare verum¹ veri sacrificii, a sacerdote vero oblato et frequentati ab Ecclesia.

Nocet secundo argumento, quod nimis probat: quia, ut videbimus, si valeret, etiam probaret, neque Irenaeo neque Origeni, aut Patribus etiam multis posterioribus probata esse sacrificia rerum ullarum externarum; cum tamen, fatente Wieland, aliquid externi obtulerint Irenaeus et Origenes, et ipsum corpus atque sanguinem Christi Patres plerique Cypriano posteriores.

Primum argumentum falsae inimitur exegesi, quae est nunc redarguenda.

Major equidem fiet controversiae lux, si primo ostendatur vana esse assertio restringens Irenaei et Origenis oblationes ad mera elementa naturalia panis et vini, excluso Christi corpore et sanguine; secundo, si apud ceteros Patres Cypriano anteriores ostendatur eucharistica oblatio non fuisse merarum precum, sed per preces ipsas fuisse alicujus sacrae rei, corporis scilicet et sanguinis Christi.

§ 1. De Irenaeo et Origene.

SECTIO I. — DE IRENAEO.

Irenaeus² in libro 4 *Adv. Haeres.* tribus potissimum locis loquitur de sacrificio eucharistico (17, 5; 18, 1; 18, 4).

Primo quidem (17, 5. P.G. 7, 1023) haec habet: « Suis discipulis dans consilium, primitias Deo offerre ex suis creaturis, non quasi indigenti, sed ut ipsi

1. Scribit Wieland: « Si apud Irenaeum « Christus eucharisticus esset sacrificium, non « altari assimilandus esset, sed statim nomine « sacrificii donandus » (*Der vorirenäische Opferbegriff*, p. 52). Quantum a vero aberret, abunde patet ex tam multis supracitatis (Elucid. XIII et XVII) locutionibus scriptorum ecclesiasticorum utramque in coena vel missa Christo adscribentium conditionem et altaris et vic-

« nec infructuosi nec ingrati sint, eum qui
« ex creatura panis est, accepit, et gratias
« egit, dicens: Hoc est meum corpus. Et
« calicem similiter, qui est ex ea creatura,
« quae est secundum nos, suum sanguinem
« confessus est, et novi testamenti novam
« docuit oblationem; quam Ecclesia ab
« apostolis accipiens, in universo mundo
« offert Deo, ei qui alimenta nobis praestat,
« primitias suorum munerum in novo
« testamento. »

Secundo (18, 1. P.G. 7, 1024): « Igitur
« Ecclesiae oblatio, quam Dominus docuit
« offerri in universo mundo, purum sacrificium
« reputatum est apud Deum, et
« acceptum est ei... Offerre igitur oportet
« Deo primitias ejus creaturae. »

Tertio (18, 4. P.G. 7, 1026-1027): « Oportet enim nos oblationem Deo facere et
« in omnibus gratos inveniri fabricatori
« Deo, in sententia pura et fide sine hypo-
« crisi, in spe firma, in dilectione ferventi,
« primitias earum, quae sunt ejus, creaturarum
« offerentes. Et hanc oblationem
« Ecclesia sola puram offert fabricatori,
« offerens ei cum gratiarum actione ex
« creatura ejus. »

Tribus illis locis docemur panem et vinum ingredi sacrificium nostrum ut primitias creationis. Sed utrum ita inducantur, ut excludatur Christi corpus aut sanguis, in cujus proprietatem dicuntur ipsa elementa panis et vini (4, 17, 5; 4, 18, 5; 4, 33, 2; 5, 2, 2-3; col. 1023, 1028-1029, 1073, 1125-1129) per Dei invocationem mutari, non sane exhinc constat. Ut enim superius (Elucid. IX) dictum est, pertinet ad eucharisticum sacrificium et apparet oblatio panis et vini, et realis oblatio corporis et sanguinis Christi; aliter tamen et aliter, siquidem partes habet una signi³, altera rei. Ad modum enim sacrificii panis

timae. Clarebit tamen amplius et postea, cum ad elucidandam missae rationem appellabitur oratio canonis: *Supplices te* (Elucid. XXI).

2. De Irenaeo vide Wieland, *Mensa und Confessio*, p. 52-53; *Der vorirenäische Opferbegriff*, p. 145-149 et p. xxii.

3. Videri forsitan potuerit contrarius J. Kramp S. J., cujus elegans libellus, *Die Opferanschauungen der römischen Messliturgie*

et vini offertur corpus et sanguis Christi ; nec sine respectu ad ipsas vini et panis substantias, Christo ratio rei a nobis oblatæ competit, qui eatenus demum a nobis offertur, quatenus terminat factam a nobis transsubstantiationem. Unde fit ut sacrificium, ratione ejus quod apparet, possit dici panis et vini ; ratione autem ejus quod latet, dicendum sit corporis et sanguinis Christi. Non igitur, ut existimasse videtur Wieland, consideratio symbolica istius sacrificii statim effugat realem ipsius vim, proprietatem ac dignitatem¹.

Dupliciter vero in hac causa potest accipi panis et vinum. Primo quidem panis et vini, vel calicis aut temperamenti aut fructus vitis nomine, venire potest communis panis atque commune vinum, retinens scilicet propriae essentiae veritatem omnem. Secundo potest de pane et vino fieri sermo ratione elementi illius terreni visibilisque quod, peracta consecratione, remanet admixtum elemento coelesti atque invisibili, corpori scilicet et sanguini Christi, secundum quod ipse scribit Irenaeus : « Panis percipiens invocationem Dei jam « non communis panis est, sed eucharistia, « ex duabus rebus constans, terrena et « coelesti² » (*Adv. Haeres.*, 4, 18, 5. P. G. 7, 1028-1029).

Quod si secundum priorem acceptionem Irenaeus nominavit panem et calicem, dum utrumque offerri praetendit, non aliud agit quam nos agimus. Romana enim Ecclesia, in hodierna etiam sua liturgia, proposita dona populi, mutanda in corpus et sanguinem Christi, non dubitat nuncupare sacrificia (ut in *Secreta dominicae septimae post Pentecosten et festi SS^{mi} Nominis Jesu,*) vel hostias (ut in *Secreta feriae 3^{ae} post dominicam Passionis et festi SS^{mae} Trinitatis atque Sanctorum Petri et Pauli*) vel libamina (ut in festo

B. M. V. de Monte Carmelo), vel munera Deo dicanda (ut in *Secreta feriae 5^{ae} post dominicam Passionis*) vel sacrandæ (ut in *Secreta Vigiliae sancti Andreae*). Item Ecclesiae orientales omnes in suis epiclesibus propositum ipsum panem et vinum (pro ipso tempore priore ad enuntiatam transsubstantiationem) in loco habuerunt (v. g. *Constitut. Apostol.*, 8, 12, 38-39. F. D. 1, 510 ; *Graeca liturgia S. Jacobi*, B. 53 ; *Graeca liturgia S. Marci*, B. 133) atque hodieum habent (v. g. *Liturgia S. Chrysostomi*, B. 386 ; *Liturgia S. Basilii*, B. 405) sive sacrificii, sive hostiae Deo oblatæ, aut si quid ejusmodi. Nec tamen dubitari potest quin illas liturgias frequentans Ecclesia et sciverit et sciat, quod neminem ex catholicis latet : oblationem nostram esse ipsius corporis et sanguinis Christi. Scilicet specietenus Ecclesia sacrificat in pane et vino, et novit iis quae apparent accommodare sermonem, sicut novit iis quae latent aptare fidem (cf. supra, *Elucid. IX*).

Sin autem secundum alteram acceptionem, quae est consequens consecrationi, Irenaeus inducit panem et vinum, vix tunc *a priori* credi potest voluisse simulacra rerum terrenarum, prae contenta veritate coelestium, Deo adscribere munera, vel praedicare profectam ab Ecclesia hostiam puram ; sed censendus est nominasse panem et calicem, sicut dicimus panem eucharisticum vel calicem benedictum.

Cui interpretationi primo quidem non obstat, immo favet, quod rem oblatam vocat « primitias creaturae » : siquidem ut ne ipsum quidem Wieland fugit (*Mensa und Confessio*, p. 52-53 ; *Der vorirenäische Opferbegriff*, p. 146-147) proprie corpori et sanguini Christi competit esse primitias creaturae (cf. supra, commentarios Patrum in *Levit.*, 23¹⁰⁻¹⁴)³.

(Ratisb. 1920), dum haec edimus, prodiit. Sed nescio annon specietenus potius quam re dissentiat.

1. *Der vorirenäische Opferbegriff.*, p. xxii et 149.

2. Vide infra.

3. Exemplum longe recentius hujus styli habes in viro sane dogmatis catholici circa obla-

tionem corporis et sanguinis Christi minime ignaro, compilatorem dico *Commentarii* sub nomine S. Sophronii vulgati : ubi ex substantiis panis et vini nobis ostenditur Christus oriens victima piacularis « quasi primitiae et « sacrificium electum ex omnibus fructibus ». « Sicut enim, inquit, immaterialis Deus carnem « e virgine suscepit, et in una hypostasi per-

Favent *secundo* prima primi loci verba, quibus dicitur Christus eo nos docuisse ritum sacrificandi, quod panem accipiens gratias egit dicens : *Hoc est corpus meum*, et calicem similiter suum sanguinem confessus est. Consecratione igitur nos edocuit sacrificare. Si quid autem consecratione in sacrificium offertur, illud esse debet, quod invenitur, facta consecratione, Deo sacrum : sacrificare enim est *facere sacrum*. In termino autem consecrationis habetur, juxta Irenaeum, « eucharistia... quod est corpus « et sanguis Christi » (5, 2, 3. col. 1127). Ergo ipsum suum corpus et sanguinem Christus obtulit in eucharistia, et nos offerimus¹.

Favent *tertio* verba quae sequuntur tertium a nobis adductum locum : « Alterum « praeter fabricatorem dicentes Patrem, « ea quae secundum nos creata sunt, offerentes ei, cupidum alieni ostendunt eum « et aliena concupiscentem. Qui vero ex « defectione et ignorantia et passione dicunt facta ea qua sunt secundum nos, « ignorantiae, passionis, et defectionis fructus offerentes peccant in Patrem suum, « contumeliam facientes magis ei quam « gratias agentes. Quomodo autem constabit eis eum panem in quo gratiae actae « sunt, corpus esse Domini sui et calicem « sanguinis ejus, si non ipsum Fabricatoris « mundi Filium dicunt, id est Verbum ejus, « per quod LIGNUM FRUCTIFICAT, ET DEFUUNT FONTES, et terra dat primum quidem fenum, post deinde spicam, deinde « plenum TRITICUM in spica ? Quomodo « autem rursus dicunt carnem in corruptio-

« factus Deus erat et perfectus homo, nobis in « omnibus similis absque peccato, ita et novum « corpus ex cujusdam utero et sanguine et carne « virginei corporis, id est ex integro pane, diaconus et sacerdos dissecant quodam ferro « quam lanceam vocant, ut superius est dictum. « Et sic modo peculiariter hypostatico ex medio « illius [uteri] consecrant. Igitur [primo apparet] panis protheseos, deinde apparet expiator « suscepisse massam totius humanae naturae « et delatus esse Deo et Patri quasi primitiae « et sacrificium electum ex omnibus fructibus » (*Commentarius liturgicus*, n. 10. P. G. 87ter, 3989).

1. Mirum quomodo probare satagat Wieland apud Irenaeum non vere offerri corpus Christi,

« nem devenire, et non percipere vitam, « quae corpore Domini et sanguine alitur ? « Ergo aut sententiam mutant, aut abstant offerendo quae praedicta sunt. « Nostra autem consonans est sententia « eucharistiae [nostrae,] et [nostra] eucharistia rursus confirmat sententiam nostram. OFFERIMUS ENIM EI QUAE SUNT « EJUS, CONGRUENTER communicationem « et unitatem praedicantes [confitentisque « resurrectionem] carnis et spiritus. Quemadmodum enim qui est a terra panis, « percipiens invocationem Dei, jam non « communis panis est, sed eucharistia, ex « duabus rebus constans, terrena et coelesti : sic et corpora nostra percipientia « eucharistiam jam non sunt corruptibilia, « spem resurrectionis habentia » (4, 18, 4-5, col. 1027-1029).

Quo loco incohaerentiam haeticorum exagitat Irenaeus ; qui cum negent esse creatum a Patre Domini Jesu Christi panem aut vinum aut aquam, statuunt autem istiusmodi substantias esse aut alienas prorsus a Dei creatione aut certe in Dei creatione deturpatas, nihilominus interea confitentur offerri Deo corpus et sanguinem dominicum in ratione panis et calicis consecrati : quo in calice vel pane eucharistico attenditur complexus binarum rerum, quarum una est terrena, sensibilis, conditionibus materiae subjecta (scilicet elementum illud quod sibi vindicat proprietates panis et vini), et altera est invisibilis, coelestis, spirituali conditione donata (scilicet corpus ac sanguis Christi)². Unde fit ut ratione

sed solum constitui praesens : ex hoc scilicet capite, quod : ita offerri dicitur ab Irenaeo ut intellegatur offerri per consecrationem : porro in consecratione ne uno verbo quidem enuntiatur fieri donatio ! (*Der vorirenäische Opferbegriff*, p. 148-149). Verba sunt viri parum intelligentis oblationem sacrificalem non fieri per sui enuntiationem formalem, sed per aliquam actionem. Christus porro per verba consecrationis se obtulit Deo immolandum, dum se sub speciebus panis et vini sacramentaliter cruentans, constituit ac exhibuit cruentandum realiter Dei placandi gratia. Haec erat ipsius actio sacrificata, effecta per sermonem, corporis ac sanguinis immolatiitii demonstrativum.

2. Parum nobis probatur interpretatio illa

prioris elementi offerant eucharistiam aut a Deo alienam, aut certe Deo indignam. Cui incohaerentiae opponit Irenaeus harmoniam (ἑνμελῶς) et consonantiam (σύμφωνος) inter id quod offerimus et doctrinam quam catholici profiteamur sive circa uni-

talem compositi humani ex re spirituali et re materiali, sive circa superventuram corruptibilitati nostrae incorruptibilitatem, sive potissimum circa originem totius creationis et spiritualis et materialis ex uno eodemque Deo. Congruentiam autem os-

verborum Irenaei quae, post D. Massuet satagentem calvinianorum dogma de praesentia mere virtuali evertere (*In Irenaei libros dissertatio*³, n. 84. P.G. 7, 334), nuper aliis arrisit catholicis (P. Batiffol, *Ét. d'Hist. et de Théol. Posit.*, 2e série³, 153-154; Jansen, art. *Eucharistiques* [*Accidents*] in D. T. C., col. 1371; deindeque rursus P. Batiffol, *Eucharistie*⁵, 177-178): per rem terrenam intellegendum esse corpus ipsum et sanguinem Christi, divinitatem autem per rem coelestem. Etenim:

1° Tam coeleste est Irenaeo corpus Christi quam altare in quod per consecrationem defertur nostra oblatio.

2° Omnino exigit controversia cum gnosticis ut pro re terrena stet aliquid panis et vinei. Nam nihil terreni isti agnoscebant in corpore quod Christus assumpsit, sed naturam omnis materialitatis expertem (cf. *Adv. Haer.*, 1, 5, 5, et 1, 7, 2). Volens igitur illorum incohaerentiam arguere Irenaeus (id est, argumentari ad hominem), non debebat sub nomine rei terrenaе intellegere corpus Christi; etenim obvia foret responsio haereticorum: se in nullum incohaerentiae vitium incidere, cum offerentes corpus Christi, nequaquam offerrent Patri coelesti aliquid ab ejus creatione alienum, vel in ejus creatione deturpatum, sed rem prorsus materiae expertem. Praecludebatur autem omne istiusmodi effugium quantum ad elementum panem et vineum, id est sensibile, annexum in eucharistia ipsi rei coelesti, scilicet corpori et sanguini Christi. Nec merito adversarii nostri advocant alium locum Irenaei: « Quid est ergo terrenum? Plasma. Quid autem coeleste? Spiritus » (*Adv. Haer.*, 5, 9, 3, col. 1145). Nam isto loco, *primo* non agitur de Christo, sed de reliquis hominibus ex conversatione terrena, quae est secundum plasma carnis, perductis in conversationem coelestem, quae est secundum Spiritum Dei; *secundo*, de iisdem interea ut viatoribus, necdum comprehensoribus. Libere igitur potest illo loco per *terrenum* intellegere corpus Irenaeus: quod omnino facere non posset, si contra gnosticos argumentum desumeret ex corpore Christi; nec secundum consuetudinem illius temporis ullatenus, si ageret de corpore clarificato (vel eucharistico), ut statim constabit.

3° Nulli veterum Patrum unquam in mentem occurrit *terrenum* nuncupare corpus Christi eucharisticum aut clarificatum, sed semper spirituale, intellegibile, coeleste, ad mentem Pauli (*I Cor.*, 15⁴⁴), ut ex sexcentis locis Clementis, Hieronymi, Ambrosii, Augustini, etc., etc., infra citandis abunde clarebit, praeter infinitos locos ubi a Graecis potissimum hos-

tia nostri sacrificii dicitur intellegibilis etc. Sit in praesente unum styli illius exemplum ex Didymo (?) *In Act.* 2²⁵. P. G. 39, 1660: « Caro resuscitata post resurrectionem spirituale est et incorruptibile corpus. »

Primus, et quidem inter Graecos solus, quem norim, corpus Christi in eucharistia aliquantulum vocavit terrenum Macarius Magnes (iv s.) (*Macarii Magneti quae supersunt ex inedito codice edidit C. Blondel.* Paris, 1876, c. 23, p. 106). Qui notat *primo*: utrumque et corpus humanum et panem vel vinum esse ex terra; ita ut hac de causa, et humanum corpus possit dici terra, et panis atque vinum possit dici caro et sanguis terrae: sicque fieri, ut panis et vinum non incongrue nuncupetur caro et sanguis corporis humani (siquidem idem est terra et corpus humanum); *secundo* terram, utpote Christi creaturam, esse Christi propriam; ideoque potuisse Christum dicere, non solum *hoc est corpus humanum et hic est sanguis humanus*, sed haec est *caro mea*, et hic est *sanguis meus*; siquidem est caro et sanguis ejusmodi corporis quod sit Christi proprium, scilicet terrae. Quali sermone nullum alium potuisse uti vere aut apte, cujus non foret terra propria. Quibus duobus principiis statulis, sic inducit Christum nos alloquentem. « Terra est mea creatura; ex terra existunt pariter et corpus et haec mea massa [panis]. Panem igitur et calicem [cruce] signans do ex consertione [συμπλοκῆς = A] qua consertus sum [συνεπλάκη] Sanctus [ὁ Ἄγιος, i. e. Deus] cum terreno [γῆινον], decernens ea esse corpus meum et sanguinem. » Deinde vero notat, si ab altero quopiam praeter Creatorem prolata essent verba coenae, fore ea reprehendenda duplici ex capite: primo, ut mendosa ac ambigua; quippe quia solius est Creatoris panem, propter terrae dominium, vocare corpus *suum*; secundo, quia cibus ac potus tunc non foret vivificus, « siquidem non haberet in consertione [συμπλοκῆς = B] vivens Verbum, ac proinde, cum non esset renuntiata [χρηματίσιν] corpus Dei res terrena [γῆινον], non in vitam aeternam duceret edentes. »

Bis igitur memoratur συμπλοκῆς. In primo casu (=A), propter illa quae praecesserunt de corpore Christi ex terra tracto, probabilior videtur interpretatio qua συμπλοκῆς referatur ad incarnationem, intellegaturque consertio hypostatica Verbi cum corpore cui se tunc consertit (συνεπλάκη) terreno, id est ex terra orto. Minus vero probabiliter (quanquam nec irrationabiliter) intellegi poterit vox de consertione eucharistica inter *Sanctum* (id est Verbum) et *rem terrenam*, quae qualiter jam sit accipienda, ex altero simul loco clarebit. Altero scilicet loco (=B)

tendit ex eo quod eucharistia importat duo elementa, unum terrenum, alterum coeleste. Qua ex argumentatione Irenaei velim concludas : « id quod OFFERIMUS » esse ipsam eucharistiam, « quod est corpus et sanguis Christi ».

Favet *quarto*, quod offerri vult Irenaeus ad altare coeleste : « illuc enim, inquit, « preces nostrae et oblationes diriguntur » (4, 18, 6, col. 1029). Porro ut superius est praemissum, in coelesti illo altari, quod est corpus Christi, non potest offerri nisi ipsum corpus Christi¹.

Nec mirum quod, quamvis norit Irenaeus primas in nostro sacrificio competere corpori et sanguini Christi partes, tamen potius in medium adducat sensibile elementum : quippe ex cuius proprietate necesse esset ducere argumentum

certe agitur de consertione eucharistica Verbi cum re illa terrena (id est panis et vinum), quae, propter rationem praemissam, audit (seu renuntiata est) corpus Dei. Adeo ut neutro loco (neque A neque B) ipsum verum corpus Christi, quale a nobis creditur in eucharistia praesens, vocetur terrenum ; sed, priore loco, corpus forte Christi, sed pro quanto assumptum olim in incarnatione ; et altero loco, panis aut vinum, expers mutationis, nec nisi per sermonis figuram habens nomen corporis et sanguinis : ejus et personam, ut ita dicam, gerit, et virtutem exserit (non tamen sine quodam illapsu Verbi). Quae doctrina quantum a dogmate catholico aberret, nemo non videt : cum 1° ab eucharistia arceat omne proprium ac verum corpus Domini, natum de Maria Virgine, nec retineat nisi corpus per denominationem quamdam extrinsecam (eamque frivolum) verum ; 2° non adstruat nisi quamdam Verbi unionem cum pane et vino ; a quorum utroque jam tanto liberius ac facilius Magne removes omnem rationem typi (ὃ γὰρ τύπος σώματος οὐδὲ τύπος αἵματος, ὡς τινες ἐρραψύθησαν, πεπωρωμένοι τὸν νοῦν, ἀλλὰ κατὰ ἀλήθειαν σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, ἐπειδὴ τὸ σῶμα ἀπὸ γῆς, ἀπὸ γῆς δ' ὁ ἄρτος ὁμοίως καὶ ὁ οἶνος) quanto insulsius affixit quamdam (ut ipse putat) rationem veri corporis et sanguinis : quasi ipse panis (etiam illapso Verbo) posset vocari proprie et vere corpus humanum propter communitatem originis ex terra ; ac rursus corpus Christi, propter Christi dominium in terram ! Porro nihil aliud adserit ille, et sic depellit a manducatione corporis Christi speciem eucharisticam. Cujus igitur viri, utique antiqui (perhibet enim se scribere tribus saeculis post tempora Christi et Pauli), sed aliunde nobis ignoti, sicut sermo non pertinet ad quaestionem praesentem, sic, etiamsi pertineret, merito negligi posset. Παψωδεῖ γάρ. Quamquam benignius,

contra gnosticos negantes a Patre coelesti factum mundum corporeum, quem volebant ortum sive ex altero demiurgo sive ex aliqua certe corruptione operum Dei.

Juvat interim apud Irenaeum juxtaposita invenire asserta haec duo : primum, exosa esse Deo sacrificia, cui nil placet nisi fides, obedientia, justitia ; alterum : Ecclesiae tamen oblationem esse acceptam, ut a puris profectam, nec oblatam Deo ut indigenti nostris bonis, sed utique ab indigentibus laude Dei (*Adv. Haer.*, 4, 17 et 18).

SECTIO II. — DE ORIGENE.

Putanti Celso deberi daemonibus gratiarum actiones oblationemque primitiarum atque precum, propterea quod terre-

fateor, judicium tulit Rev^{mus} L. Duchesne (*De Macario Magne*, Lutetiae Paris. 1876, p. 31 sq.), sed deceptus (vereor) locutione de immortalitatis alimonia, alteraque inferius (*Elucid.* XXXVIII) expendenda, nec interim suae interpretationis probationem subministrans.

In Occidente vero nunquam memini me audisse terrenam aut materialem Christi carnem nisi primum apud Gulielmum a Sancto Theodorico (*De Sacram. altar.*, c. 9. P.L. 180, 356).

Quae omnia dicta sint ad abundantiam. Nam, quod attinet ad praesentem nostram contra Wieland disputationem, parvi refert utro modo interpreteris Irenaeum. Sed aliter res habebit, cum ventum erit ad elucidandam efficaciam sacramentalem corporis ac sanguinis dominici (cf. infra, *Elucid.* XXII et XXXVIII).

I. Revera adeo constat doceri ab Irenaeo oblationem corporis et sanguinis Christi, ut qui scripserit in primo suo opere Wieland : « Isti pure spiritali doctrinae [praecedentium Patrum] de sacrificiis christianis, ampliationem aliquam addit Irenaeus, dum tanquam illius expressionem concretam facit offerri Creatori ELEMENTA PANIS ET VINI EUCHARISTIAE DESTINATA, quasi primitias universae creaturae redemptae » (*Mensa und Confessio*, p. 52), idem postea in tertio suo opere cogatur fateri : « Corpus et sanguinem Christi, et quidem quatenus sunt primitiae creaturae, ad quam nos pertinemus, nominari ab Irenaeo dona ex nostra parte Deo oblata, nulla indiget probatione » (*Der vorirenäische Opferbegriff*, p. 146). At falsa ductus sua sententia, deesse consecrationi vim oblativam, sic in recapitulatione suae doctrinae ambo asserta componit : « Noluit Irenaeus spectare consecrationem ut oblationem corporis et sanguinis Christi, quasi donorum Deo redditorum, nisi symbolice » (*Ibid.*, p. XII). Hoc est, apud Irenaeum non offerun-

nis rebus praesint, respondet Origenes : « Celsus quidem, ut Deum ignorans, sacrificia in gratiarum actionem daemonibus reddat. Nos vero universitatis conditori gratias agentes, etiam panes, cum gratiarum actione et precatione quae fit propter data, oblatos (τοὺς μετ' εὐχαριστίας καὶ εὐχῆς τῆς ἐπὶ τοῖς ὁθηεῖσι προσεγομένους ἄρτους. =A) edimus, factos propter precationem (διὰ τὴν εὐχὴν. =B) corpus quoddam sanctum atque sanctificans eos qui eo cum sano proposito utuntur » (*Contra Celsum*, 8, 33. P. G. 11, 1565). In hac sententia voluit primum noster neotericus, post Renz (*op. cit.*, t. 1, p. 206), separatas esse inter se ab Origene consecrationem et oblationem¹ : quae separatio probatur apud Renz ex eo quod oblativa precatio (=A) assignatur continens gratiarum actionem, quam non continere prohibetur precatio consecratoria (=B). At profecto aliud est non affirmari aliquid, aliud negari : nec proinde, etiamsi nusquam affirmaret, ideo tamen negaret Origenes prece consecratoria contineri actionem gratiarum. Quinimmo, cum in posteriore membro precationem consecratoriam vocat τὴν εὐχὴν, videtur per articulum τὴν designare eandem precationem quam in priore membro induxerat oblativam. Quare mutans non immerito suam sententiam, Wieland in tertio suo opere scribit, hoc loco agnoscendam esse oblationem fieri per consecrationem (*Der vorirenäische Opferbegriff*, p. 150-151).

Sed jam inducit alterum locum Origenis ex quo sibi videtur probare, in contrariam etiam partem descendisse aliquando Origenem. Scribit scilicet Origenes super illud *Luc.*, 19²⁴ : *Tollite mnam, et date ei qui habet decem mnas* : « Atque in hunc modum quae dederimus Deo, nobis ea ipsa restituet cum his quae ante non habueramus. Exigit et postulat a nobis Deus, ut habeat

« occasionem donandi, ut ipsi tribuat qui erogavit. Ipsius enim gratia duplicata est mna, et dignis quibusque plus datum quam sperabant. Quapropter surgentes oremus Deum, ut digni simus offerre ei munera quae nobis restituat, et PRO TERRENIS COELESTIA largiatur, in Christo Jesu, cui est gloria et imperium in saecula saeculorum. Amen » (*In Luc.*, hom. 39. P. G. 13, 1900-1902). Sed commendans liberalitatem erga Deum Origenes quid impedit quominus agat de muneribus offerendis non a sacerdote consecrante, sed a populo mandante sacerdoti sacrificium ? Quae enim pars illorum defertur Deo consecrata in corpus et sanguinem Christi, etiam fidelibus redditur : adeo ut pro terrenis recipiant coelestia. Quae interpretatio si est huic loco valde congrua, sane tenenda est, ne gratuito ponatur secum pugnare Origenes, prorsus alibi corpus et sanguinem Christi exhibens tanquam dona nostra Deo reddita, ut jam tripliciter constabit.

Primo enim, in opere *Contra Celsum* (8, 57. P. G. 11, 1601-1604) negans daemonibus, a quibus non nisi malum nobis obvenit, deberi sacrificia in gratiarum actionem, grati animi erga benefactorem nostrum Deum dicit nos habere symbola, panem qui dicitur eucharistia ; ab angelis vero non desiderari ex manibus nostris sacrificia, quippe qui honorem Deo uni debitum non ambient. « Vult Celsus grato animo nos esse erga daemones, putans illis deberi a nobis sacrificia in gratiarum actionem (οἰόμενος ἡμᾶς ὀφείλειν αὐτοῖς χαριστήρια). At nos quibus perspectum est quid virtus grati animi sit, negamus nos ingrato animo esse, cum nec sacrificamus, nec cultum deferimus iis qui nobis adversantur, nedum beneficia conferant ; sed erga Deum ingrati esse veremur, quippe cujus beneficiis cumulati sumus, cujus opus sumus, qui nobis providet quacumque

tur proprie corpus et sanguis Christi, sed offeruntur communis panis et vini elementa, quae dum Deo redduntur, exhibemus nosmetipsos quasi offerentes corpus et sanguinem Christi. Aliis verbis, habetur sacrificium quoddam panis et vini, non apparens tantum, sed verum ; et

sacrificium corporis et sanguinis Christi, non verum, sed apparens duntaxat. Quo vix violentius potuit torqueri sensus Irenaei atque inverti.

1. « Districte [Origenes] « offerre » et « consecrare » separat. » *Mensa und Confessio*, p. 56.

« sorte nos dignatus sit, et a quo post
 « hanc vitam accepturi sumus quae nos
 « sperare voluit. Est autem etiam sym-
 « bolum nobis gratitudinis erga Deum
 « panis qui eucharistia vocatur ("ἔστι δὲ
 « καὶ σύμβολον ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν ἐν εὐχα-
 « ριστίας, ὅστος ἐν εὐχαριστία καλούμενος)¹. At
 « neque penes daemones est, ut superius
 « dicebamus, administratio rerum in nos-
 « trum usum factarum. Quare nihil in-
 « justi facimus, dum rebus creatis utentes
 « non sacrificamus illis ad quos istae non
 « pertinent. Quin etiamsi non daemones
 « quosdam, sed angelos, fructibus terrae
 « atque animantium generationi noverim-
 « mus esse praepositos, laudamus quidem
 « eos et beatos praedicamus, quibus com-
 « missae sunt a Deo res nostro generi
 « utiles, attamen honorem Deo debitum
 « illis non exhibemus. Nam nec Deus,
 « nec ipsi quibus hae res creditae sunt,
 « id voluerunt. Immo approbant nos ma-
 « gis, dum cavemus ne ipsis sacrificemus,
 « quam si sacrificaremus. Neque enim
 « opus habent illi sufflitibus de terra sur-
 « sum missis. »

Qua in contextura sententiarum eviden-
 ter apparet panem eucharisticum partes
 habere sacrificii Deo oblatis, cum respon-
 deat sacrificiis (χαριστήρια) quae ambiunt
 daemones, et sacrificiis quae non ambiunt
 angeli; per eumque deferatur Deo honor
 ille uni Deo debitus, qui consistit in
 sacrificiis. In « pane autem illo qui eu-
 « charistia dicitur » intellegendum esse
 corpus Christi, ipse Renz (*op. cit.*, I, 199)
 fatetur, nec diffiteri quisquam potest².

Secundo, pani eucharistico dicit inesse
 plenitudinem virtutis propitiatoriae, cuius
 tenuis quidem participatio ierat figura-
 libus panibus propositionis. « Secundum ea
 « quae scripta sunt, in duodecim panibus
 « duodecim tribuum Israel videtur com-
 « memoratio ante Dominum fieri, et prae-

« ceptum dari ut sine cessatione isti
 « duodecim panes in conspectu Domini
 « proponantur, ut et memoria duodecim
 « tribuum apud eum semper habeatur, quo
 « veluti exoratio quaedam et supplicatio
 « per haec pro singulis fieri videatur. Sed
 « parva satis et tenuis est huiuscemodi
 « intercessio... Sed si referantur haec ad
 « mysterii magnitudinem, invenies com-
 « memoracionem istam habere ingentis re-
 « propitiacionis effectum. Si redeas ad
 « illum panem qui de coelo descendit, et
 « dat huic mundo vitam, illum panem pro-
 « positionis quem proposuit Deus propitia-
 « tionem per fidem in sanguine ejus, et si
 « respicias ad illam commemoracionem de
 « qua dicit Dominus : *Hoc facite in meam*
 « *commemoracionem*; invenies quod ista
 « est commemoracio sola quae propitium
 « facit hominibus Deum. Si ergo intentius
 « ecclesiastica mysteria recorderis, in his
 « quae lex scribit, futurae veritatis inve-
 « nies imaginem praeformatam » (*In Levit.*,
 hom. 13, n. 3. P.G. 12, 547). Porro virtus
 propitiatoria intellegitur se tenere ex parte
 rei ut a nobis Deo oblatae, non ut a Deo
 collatae nobis. Ergo panis ille eucharisticus
 partes habet doni Deo a nobis retributi.

Tertio, similiter ritum propitiacionis per
 sanguinem vituli adserit cessisse ritui novo
 repropitiacionis per sanguinem eucharis-
 ticum. Sic enim habet : « Ritus quidem
 « apud veteres propitiacionis pro homi-
 « nibus, qui fiebat ad Deum, qualiter cele-
 « braretur edocuit : sed tu qui ad Christum
 « venisti, pontificem verum, qui sanguine
 « suo Deum tibi propitium fecit, et recon-
 « ciliavit te Patri, non haereas in sanguine
 « carnis; sed discite potius sanguinem Verbi,
 « et audi ipsum tibi dicentem quia : *hic*
 « *sanguis meus est, qui pro vobis effundetur*
 « *in remissionem peccatorum*. Novit qui
 « mysteriis imbutus est et carnem et san-
 « guinem Verbi Dei. Non ergo immore-

1. Symbolum visibile interni nostri erga Deum
 sensus esse omne sacrificium, ex generali doc-
 trina de sacrificio notum est. Apte ergo eucharis-
 tia dicitur ab Origene esse symbolum nostrae
 gratitudinis. Mirare autem stupendam huius
 loci expositionem apud Renz (*op. cit.*, I, 1,
 p. 199), dicentem : panem eucharisticum intel-

legi ab Origene symbolum non nostrae gratitu-
 dinis, sed precationis eucharisticae. Unde facile
 concludit panem eucharisticum non haberi ab
 Origene tanquam donum a nobis Deo oblatum.

2. Vide Hom. 2 *in Psalm.* 37, n. 6 (P.G. 12,
 1386); Hom. 18 *in Jerem.*, n. 13 (P.G. 13, 489);
 cf. *Contra Celsum* 8, 22 (P.G. 11, 1552) etc.

« mur in his quae et scientibus notā sunt, « et ignorantibus patere non possunt » (*In Levit.*, hom. 9, n. 10. P.G. 12, 523). Ex hoc loco rursus constat habuisse corpus et sanguinem eucharisticum apud Origenem rationem rei vere sacrificatae seu Deo a nobis oblatae, non solum in gratiarum actionem pro Dei donis, sed etiam in compensationem et satisfactionem pro peccatis nostris.

Interea animadvertere oportet Origenem, sicut Irenaeum, in ea sententia fuisse ut illa demum ad verum Dei cultum pertinerent sacrificia, quae in jugi oratione et probitate vitae consistenterent (*In Levit.*, hom. 9, n. 9. P.G. 12, 521-522. *Contra Cels.*, 7, 1 ; 8, 21 ; 8, 62 ; 8, 64. P.G. 11, 1421, 1449 1609, 1613). Norat igitur sententiam hanc componere cum illa de veritate sacrificii in pane et vino eucharistico celebrati.

§ 2. De Ignatio, Justino, Hippolyto, Tertulliano.

Ostenso jam, neque apud Irenaeum neque apud Origenem, sola elementa naturalia panis et vini, excluso scilicet Christi corpore ac sanguine, fuisse rem Deo in sacrificium offerendam, superest ut ostendamus, apud reliquos Patres Cypriano anteriores, non solas preces, veluti exclusa qualibet re, haberi tanquam offerendas Deo in sacrificium.

Perspicuitatis autem gratia, examinantur primo illi quorum mens est explicita, scilicet Ignatius, Justinus, Hippolytus et Tertullianus. Deinde reliqui omnes audientur.

SECTIO I. — DE IGNATIO.

Praenotanda sunt ad intelligentiam Ignatii pauca.

1. Primum occurrit vox *θυσιαστήριον* pro tali sanctuario christianorum in canone 19° concilii Laodicensis (inter A. D. 343 et 381), quanquam non improbabiler Dom. H. Leclercq, (*Hist. des Conc.*, t. 1, 2^e p^{te}, 1907, p. 1010) verba εἰσιέντι εἰς θυσιαστήριον sic vertit : « s'approcher « de l'autel ». Deinde apud Socratem, H. E. 1, 37 (P.G. 67, 176), quanquam rursus vertit

Primo. Christus uno certe loco (*Magnes.*, 7², vide infra) intellegitur nomine *θυσιαστηρίου*, ut dictum est supra (Elucid. XIII). Acceptio autem christologica sive *θυσιαστηρίου*, sive altaris, nedum officiat doctrinae eucharisticae nequit non ad hanc illustrandam afferre majorem et pleniorum lucem, ut jam indicatum est, et abundantius ostendetur infra.

Secundo. In Epistulis Ignatii (potissimum *loc. cit.*), sicut in Clementis *Epistola ad Corinthios* (32², 41². F. P. 1, 138 et 150), et in *Apocalypsi* (passim), et in *Epistola ad Hebraeos* 13¹⁰, (quicquid intellegatur per *θυσιαστήριον*) solet *θυσιαστήριον* connotare aliquem *ναόν*, et (ubi locus est) vice versa. *Ναός* autem ille vel *θυσιαστήριον*, de quo aut est sermo, aut certe similitudo ex eo petitur, est templum et altare hierosolymitanum. Illinc scilicet nomen et *ναός* et *θυσιαστηρίου* transfertur ad rem aliam quaecumque his vocibus significatur (cf. Westcott, *The Epistle to the Hebrews*³, p. 457-458).

Tertio. Fortasse apud LXX Interpretes, et probabiliter in Novo Testamento, cum res significata vel terminus comparationis est *ναός* atque *θυσιαστήριον* hierosolymitanum, aliquando, etsi raro, *θυσιαστήριον* intellegitur per modum unius et de altari et de parte templi altari proxime adjacente, seu « sacrificatorio », si venia sit verbo, id est de sacratio vel sanctuario (*I Mach.*, 1⁵⁹, *Eccli.*, 50¹¹ sq., *Apoc.*, 11¹, 14¹⁸), adeo ut non sit sensu vacua illa locutio, esse intra vel extra *θυσιαστήριον*. Sed quanquam usus ille obtinet ubi habetur respectus ad templum hierosolymitanum, tamen neque apud majores aut coetaneos Ignatii, neque apud ullum posteriorem scriptorem per duo saecula, suppetit vel unum exemplum istiusmodi usus respectu alicujus materialis *sanctuarii* christianorum¹ ; quan-

Valesius εἰς τὸ θυσιαστήριον εἰσελθὼν, ὑπὸ τὴν ἱερὰν τράπεζαν ἑαυτὸν ἐπὶ στόμα ἐκτείνας per haec verba : « ingressus ad altare, sub sacra mensa « primum se humi prostravit » (ibid., col. 175) ; cui translationi nonnihil favet parallelus locus Sozomeni, H. E. 2, 29 (P.G. 67, 1017) εἰσδὼς ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον. Tertio apud Procopium, *Monodia in Sanctam Sophiam* (P.G. 87ter, 2836) ;

quam saepe, ut dictum est, ab initio jam tertii saeculi usurpata est vox *θυσιαστήριον* de christianorum *altaribus*.

Quarto. Ubicumque apud Ignatium sermo est de eucharistia, semper indulgetur symbolismo illi qui est eucharistiae intrinsecus¹, ita ut vel intellegatur corpus Christi proprium, in quantum est sacramentum corporis ecclesiastici, vel intellegatur ecclesiasticum corpus in quantum habet respectum ad proprium Domini corpus quo exemplatur. Nunquam igitur exsulat ex illis locis eucharistia nostra, id est verum Christi corpus : sive corpus illud verum sit idipsum quod intenditur in se cum respectu ad aliud (ipso mediante) significatum, scilicet unitatem ecclesiasticam ; sive sit illud ad quod habet respectum unitas ecclesiastica primo et per se intenta.

I. Commendans Ignatius ecclesiasticam unitatem, a qua se segregat quicumque audet aliquid nisi intra ordinem legitimae hierarchiae sacerdotalis agere sacri, haec

quanquam altare tantummodo, nec inverisimiliter, ibi intellegit Combefis (*ibid.*, 2835). Praeter hos tres locos, quos attulerunt et Sophocles (*Greek Lexicon of the R. and B. Period*, 1904, s. v. *θυσιαστήριον*) et Westcott (*op. cit.*, p. 461), jam potest unus afferri de cuius sensu ambigi fas non est, ex commentatione *De Sacra liturgia* adscripta a Cardinali Pitra Joanni Jejunatori (*Spicil. Solesm.*, t. 4, p. 441) : *Ὅλον γὰρ θυσιαστήριον λέγεται, διὰ τὸ τὰς θυσίας τηρεῖν · λέγεται παρὰ πᾶσι καὶ βῆμα.* Porro *βῆμα* noseitur esse usitata vox ad designandum sanctuarium, ut videre potes apud Sophocles, *op. cit.*, p. 307, et apud B., p. 476, 480, 571, 587, 595, ubi nonnulla istiusmodi acceptionis exempla reperientur, quibus addi possunt haec duo : Nazianz., *Or.* 43, n. 52. P. G. 36, 565 A, et *Expositio Officiorum Ecclesiae* incerti auctoris, vulgo adscripta Georgio Arbelensi, trad. Connolly, C. S. C. O., 91, 91.

I. Symbolismum illum perducit Ignatius ad extremos suos limites, ut cum scribit *ad Romanos* 4¹ (F. P. I, 256) se esse « frumentum Dei » et velle fieri « purum panem Christi ». Magis enim solet e converso Christus considerari ut noster panis, et frumentum Dei ipsum. At perfectissime martyres incorporantur morti Christi in vitam gloriae. In martyrio igitur potissimum habet suum effectum eucharistia ut fiamus corpus Christi et veluti eucharisticus panis. Quare nos jam transimus in panem et frumentum, non hominum sane, sed Dei et Christi, cui immolamur et tantquam holocausta prostamus. Quod rite expo-

scribit : « Studeatis igitur una eucharistia « uti ; una enim est caro Domini nostri « Jesu Christi, et unus calix in unitatem « sanguinis ejus, unum altare, sicut unus « episcopus cum presbyterio et diaconis, « conservis meis ; ut, quod facilis, secundum Deum faciatis » (*Ad Philadelph.*, 2, 4. F. P. 1, 266). Est igitur nostra eucharistia, seu caro Christi et sanguis, res ejusmodi quae cum altari habeat aliquid commune. Quodnam autem sit vinculum inter altare et istiusmodi rem, ulterius insinuatur ex epistula ad Ephesios, ubi haec leguntur : « Nemo erret ; nisi quis intra altare (*θυσιαστήριον*) sit, privatur pane Dei » (*Ephes.*, 5². F. P. 1, 216). Relatio igitur inter altare et panem illum haec est : ut veluti substernatur altare pani, proindeque ut exsistat panis ad modum rei alicujus cuidam altari impositae, seu Deo sacrificatae. Quamvis autem probabilius longe nobis videatur esse intellegendum ibi *θυσιαστήριον* non manufactum², sed vivum, coeleste, atque invi-

suerat quidam anonymus Anglus, cisterciensis monachus (XII-XIII s.), auctor *Distinctionum monasticarum* (lib. 2, c. 94, *Spicil. Solesm.*, t. 3, p. 466) : « Frumentum Christus est, unde Christus ait : *Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit*, etc. Unde perspicuum est « quod illi qui ex hoc grano surrexerunt frumentum sunt ; unde sanctus Ignatius collatae « sibi gratiae conscius, ait : Frumentum Dei « sum, bestiarum dentibus molar, ut panis « mundus efficiar. »

2. Probabilius istud videtur, habito respectu ad *Epistolam ad Magnesios* 7² (vide infra), ubi, ut dictum est supra, Christus aperte intellegitur sub nomine altaris. Praeterea parum erit intellegibilis locutio *ἐν τῷ τοῦ θυσιαστηρίου*, si agatur vel de tabula altaris materialis, vel etiam (secundum acceptionem posteriore duntaxat aetate usitatam) de materiali nostro sanctuario. Cur etenim voluerit Ignatius ut omnes christiani intra sanctuarium constipentur, deserta reliqua parte aedium ? Ceterum non magis, illo tempore, se profitebantur christiani habere sanctuaria quam altaria aut *ναοὺς* ; ne vox quidem ecclesiae ad aedes designandas in usu erat ; sero tantum invaluerunt voces *ναός* (= templum christianum) et *θυσιαστήριον* (= sanctuarium christianum).

Omnino autem satisfacit, si altare intellegatur corpus Christi, quod quia sacramentum est effeax unitatis ecclesiasticae, dum intra ipsum esse dicimur, eensemur esse ecclesiastici corporis membra. Eandem interpretationem maxime suadet locus parallelus ex *Epistola ad Trallianos*

sibile, ipsa eucharistia contentum (corpus scilicet Christi), nihilominus partes censeatur habere altaris sanctificatam oblationem Deo veluti adsciscentis et transmittentis. Ritus ergo noster eucharisticus hoc importat, ut pro pane et calice communi jam habeatur corpus et sanguis Christi in statu rei Deo oblatae.

II. Amplius, hortatur Ignatius Trallianos ut caveant ne, praesumentes aliquid **AGERE** sine episcopo, presbyterio, et diaconis, inveniantur extra altare; similiterque Magnesios, non solum ut ne quid sine episcopo et presbyteris **AGANT**, sed etiam ut convenientium in unum ita una sit oratio (*προσευχή*) atque precatio (*δέησις*), ut in unum Christum omnes concurrant tanquam in altare unum. « Qui intra altare est, mundus est; qui vero extra altare est, non est mundus; hoc est, qui sine episcopo et presbyterio et diaconis quidpiam agit, is non est mundus in conscientia » (*Ad Trallianos*, 7². P.F. 1, 246-248). « Ne quid sine episcopo et presbyterio agatis; neve praesumatis aliquid separatim factum habere pro laudabili; sed in unum convenientibus una sit oratio, una precatio, una mens, una spes in caritate, in gaudio sancto, quod est Jesus Christus, quo nihil praestantius est. Omnes velut in unum templum Dei, velut ad unum altare, con-

« currite ad unum Jesum Christum, qui ab uno Patre prodiit, et apud unum fuit ad eumque reversus est » (*Ad Magnesios*, 7¹⁻². F. P. 1, 236).

Non latet nostrum neotericum ipsum **AGERE** (*πράττειν*) consistere in ea oratione (*προσευχή*) et precatio (*δέησις*), per quam conficiatur eucharisticus panis. Inde vero transit ad concludendum: precatorem consecratoriam esse ipsum sacrificium in altari illo, quod vel Christus vel Ecclesia est, oblatum (*D. V. O.*, 51-52). At quomodo non altera potius persuadebitur conclusio attendenti: ipsum *agere* habendum esse pro ipso *sacrificare*: precatorem consecratoriam, si sit ipsum *agere*, habendam esse potius pro ipsa sacrificeatione seu oblatione sacrificii, quam pro sacrificio oblato? Ut enim olim diximus, sacrificium sumitur dupliciter: aut active, aut passive. Priore autem modo, sane sacrificium eucharistiae est ipsa oratio Ecclesiae ad Deum, in quantum continens verba Christi. Altero autem modo, est id quod terminat sacrificeationem: videlicet ipsum sacrificatum corpus Christi et sanguis. Quod igitur precatio consecratoria sit sacrificeatio, minime officit, immo favet alteri nostri dogmatis parti: corpus et sanguinem Christi esse oblatum Deo sacrificium. Sed de his mox plura.

7² proinde citandus. Nec displicet argumentum, quod per modum confirmationis ex Wieland (*M. u. C.*, p. 41) afferri potest: Si Ignatius intellexeret altare visibile, dum per modum intimae cum altari conjunctionis commendat ecclesiasticam unitatem, cur non aliquid istiusmodi scribit: *Cavele ne contra legitimum altare alterum erigatis*, ut saepe postea scripsit Cyprianus (Ep. 40, 3; 65, 3. P.L. 4, 336 et 396; Ep. 76, 1. P.L. 3, 1139; *De Unitate Ecclesiae*, 17. P.L. 4, 513)? Cur, nisi quia cogitans altare non manufactum, sed vivum, qui est Christus, vix poterat nisi insulse deprecari diversitatem et conflictationem illam altarium, quae non nisi in materialibus altaribus locum habere potest?

Interim noli stomachari quod Christus, ut altare, exhibeatur veluti subjacens Christo, ut hostiae. Nam, primo, ut superius (Elucid. XIII) notatum est, in spirituali sacrificio (quale est sacrificium corporis et sanguinis Christi) talis habitudo mutua non est inconveniens; et secundo, plurima exempla saeculis posterioribus sequuntur, quae aut jam supra sunt notata a

nobis, aut notabuntur infra (passim).

Semel autem admissa interpretatio haec de *Epistola ad Ephesios*, rationabiliter, ni fallor, transferretur ad *Epistolam ad Philadelphenses* propter connexionem eandem inter altare et dapes. Sensusque proinde loci is erit: hortatur Clemens ut utantur una synaxi eucharistica (*studeatis una eucharistia uti*); et hortationem suam corroborat ex triplici illa unitate sollemni (quam non ordinat ut sit, sed enuntiat quia est), ex unitate dico **HOSTIAE** (*una est caro... et unus calix etc.*), **ALTARIS** (*unum [est] altare*), et **SACERDOTII** in Christo. Quam triplicem unitatem et vidimus et videbimus inculcatam eodem sensu (id est christologico) a sexcentis Patribus et Doctoribus, luculentius prae ceteris a Doctore Eucharistico, S. Paschasio Radberto.

Haud inverisimiliter conjicietur appellatio christologica altaris, frequens apud Ignatium, esse derivata ab illa vetere ascensionali epiclesi, qua orabatur ut dona super altare Dei coeleste (i. e. Christum) perferrentur, eo ipso quod mutarentur (cf. infra, Elucid. XXI); sicque fit ut intellegibilis fuerit fidelibus.

SECTIO II. — DE JUSTINO.

Justinus, in *Dialogo*, postquam oblationem similae (in Lege pro iis qui a lepra purgati forent praescriptam) declaravit figuram fuisse panis eucharistici, quem praecepit Christus ut conficere-
 mus in memoriam suae passionis et gratiarum actionem pro creatione et redemptione (qua sane comparatione jam satis innuit, ut simillam olim, ita nunc panem eucharisticum esse quid oblatum), deinde ad expressiorem hanc assertionem transit : sacrificium mundum, quod a Malachia praedictum est oblatum iri per universum mundum, non aliud esse nisi panem et calicem eucharistiae. Quo quid disertius desiderari potuit ad evincendam in pane illo et calice eucharistico indolem rei oblatae? En verba :
 « Similae quoque oblatio, pro iis qui a
 « lepra purgabantur praescripta, figura
 « erat panis eucharistiae, quem jussit
 « confici a nobis Dominus noster Jesus
 « Christus in recordationem passionis
 « pro iis susceptae quorum animi ab
 « omni malitia purgantur, atque simul ut
 « gratias ageremus Deo quod mundum et
 « omnia quae in eo sunt creaverit propter
 « hominem, atque liberaverit nos a nequitia
 « in qua fuimus, everteritque funditus
 « principatus et potestates per eum qui
 « juxta ejus voluntatem factus est passioni
 « obnoxius. Hinc de sacrificiis quidem, quae
 « tunc a vobis offerebantur, sic Deus, ut
 « jam dixi, per Malachiam, unum de duo-
 « decim loquitur : *Non est voluntas mea
 « in vobis, dicit Dominus, et sacrificia non
 « suscipiam de manibus vestris, propterea
 « quod ab ortu solis usque ad occasum nomen
 « meum glorificatum est in gentibus ; et in
 « omni loco offertur incensum nomini meo
 « et victima pura ; quoniam magnum est
 « nomen meum in gentibus, dicit Dominus.*

1. Scilicet hoc loco non dicuntur sacrificia offerri (προσφέρεισθαι), sed fieri (γίνεσθαι, γινόμενας, cui correspondet infra vox ποιῆν). Porro inter istas duas locutiones hoc distat quod : sacrificium (θυσία), si quando dicitur offerri, aptius intellegitur de re sacrificata, si quando fieri, facilius de actione sacrificali.

« Vos autem illud profanatis. De iis autem
 « quae in omni loco a nobis gentibus OFFE-
 « RUNTUR ei sacrificiis, HOC EST DE PANE
 « EUCHARISTIAE, et de CALICE similiter
 « EUCHARISTIAE, jam tum praedicat, illud
 « etiam addens, nomen suum a nobis glori-
 « ficari, a vobis autem profanari » (*Dial.*,
 41. P.G. 6, 564). Non igitur preces eucha-
 risticae, sed eucharistiae panis et calix
 offeruntur in sacrificium.

Post priorem illum locum jam dubitari nequit quid hoc altero significetur : « Om-
 « nes igitur, qui per nomen ejus sacrificia,
 « quae jussit Jesus Christus fieri, hoc est
 « in eucharistia panis et calicis, in omni loco
 « fieri solita a christianis, [*supple* : faci-
 « mus], Deus in antecessum testatur gratos
 « esse sibi » (*Dial.* 117. P. G. 6, 745). Excludit, inquam, comparatio cum superiore loco sensum illum, ceterum minus obvium¹, quo censeatur forsitan, non panis aut calix, sed ipsa super panem et calicem prolata actio gratiarum materia esse sacrificii.

Et jam perspicue intelleguntur, quae proxime apponuntur ad judaicam illam Malachiae interpretationem refellendam, qua per sacrificium mundum, pro hierosolymitanis sacrificiis subrogatum, preces intellegerentur dispersorum Judaeorum : « Preces quidem, reponit Justinus, « et gratiarum actiones, quae a dignis « fiant, perfecta sola et accepta esse « Deo sacrificia, et ipse dico. Haec enim « sola et christiani edocti sunt facere, « etiam in recordatione alimoniae suae « siccae et liquidae, in qua etiam pas- « sionis, quam pertulit propter eos Filius « Dei, memoria fit. [Sed dum judaeae « preces et gratiarum actiones non per « totum orbem fiunt], nullum prorsus est « genus hominum, ... in quo non per nomen « crucifixi Jesu preces et gratiarum actio- « nes patri et factori omnium fiant » (*ibid.*, 745-748²). Cujus loci is sensus planus est

2. Ἐθελῶ καὶ εὐχαριστῆσαι τῷ Πατρὶ καὶ Ποιητῇ τῶν ὅλων γίνονται. Mirare quomodo vir praeoccupata sua sententia abreptus audeat scribere : « Preces « et gratiarum actiones solae sunt christianorum « sacrificium, eo quod [inquit Justinus] per no- « men crucifixi Jesu Patri et Creatori omnium « offeruntur » (dargebracht werden. *M. u. C.*,

nobis : profecto sacrificia Deo accepta, non per gladii aciem aut incendium ignis perficiuntur, sed per oris preces et gratiarum actiones. Etenim apud christianos ipsos nulla est alia actio sacrificialis praeter prolationem precum eucharisticarum super panem illum et vinum, de quo alibi in *Apologia* 1, 66 (P.G. 6, 428-429) scriptum erat : « Illam, quae per orationis verbum « ab ipso [Jesu] traditum (δι' εὐχῆς λόγου « τοῦ παρ' αὐτοῦ)¹ eucharistiata est, alimonia (ex qua sanguis et carnes nostrae « per mutationem² aluntur), illius incarnati « Jesu carnem et sanguinem esse edocti « sumus. » Preces scilicet et gratiarum actiones quae, dum Christi verba referunt³, conficiunt sacramentum, ipsae demum solae habent partes actionis sacrificialis respectu materiae sacrificatae, quae est caro et sanguis Christi.

Nec sententia illa est Justini, aut Ignatii (vid. supra), aut Origenis⁴ propria, sed communis est omnium catholicorum, a Patribus ceteris saepe enuntiata : ut a Tertulliano (*Ad Scapul.* 2. P.L. 1, 700 : « Sacrificamus... pura prece »), Cypriano (*De Unitate Ecclesiae*, 17 et Ep. 64, 4. P.L. 4, 513 et 392), Firmiliano (*Ep. ad Cyprianum*, 10. P.L. 3, 1165), Lactantio (« verbo enim sacri-

p. 51; *D. V. O.*, 129). Porro non dicit Justinus : προσφέρονται (offeruntur) sed γίνονται (fiunt). Fiunt quippe preces, per quas offertur « panis eucharistiae et calix similiter eucharistiae ».

1. Opinabatur nuper Edmundus Bishop (in *T. a. S.*, vol. 8, n. 1, *The Moment of Consecration*, p. 158 sq.) illud δι' εὐχῆς λόγου τοῦ παρ' αὐτοῦ esse vertendum sic : « per preces Verbi quod est ab ipso » [Deo et Patre]. Revera adeo tenuis est istius interpretationis probabilitas ut potuerit negligi. Ob reverentiam tamen optimi et literalissimi viri haec tria notabimus. *Primo*, secundum sermonis compositi leges, illud αὐτοῦ referendum esse, non retro ad vocem θεοῦ, longissime sepositam, sed ad Verbum Dei, Christum, de quo uno totus interpositus sermo decurrit. *Secundo*, parallelismum (ὅν τρόπον... οὕτως), a Justino intentum, esse hunc : sicut incarnatio facta est per Verbum Dei, sic eucharistiatio fit per Verbi verbum : quale verbum continuo describitur ut infra. *Tertio*, confirmari hanc nostram communemque interpretationem per comparationem cum mysteriis Mithrae, ubi imitatio mysteriorum Christi reponitur in pane et poculo quidem, sed « additis quibusdam « verbis » (μετ' ἐπιλόγων τιμῶν). Ceterum, fateor,

« ficari oportet Deo ». *Institul.* 6, 25. P.L. 6, 730), Hieronymo (*Ep.* 14, 8. P.L. 22, 352 : « Christi corpus sacro ore conficiunt »), potissimumque a Gregorio Nazianzeno, vel scribente ad Amphilo- chium : « O Dei cultor sanctissime, ne « cuncteris et orare et legatione fungi pro « nobis, quando verbo Verbum attraxeris, « quando INCRUENTA SECTIONE SECAVE- « RIS CORPUS ET SANGUINEM DOMINICUM, « VOCEM ADHIBENS PRO GLADIO » (*Ep.* 171. P.G. 37, 280-281) ; vel perorante ad magistratum suae urbis placandum civibus, per « mensam hanc, inquit, ad quam commu- « niter accedimus, atque typos meae salu- « tis, quod EODEM ORE perago, quo haec « ad te legatione fungor, sacram sursum- « que nos ferentem liturgiam » (*Or.* 17, n. 13. P.G. 35. 980) ; vel tandem can- tante de seipso :

« Linguam equidem puris puram sacri-
[ficiis servabo,
« Quibus magnum regem concilio morta-
[libus.
« Neque enim aliena lingua aut polluta
[mente
« Mittam ad eum qui purus est vivificam
[hostiam.

.....

ad praesentem disputationem quod attinet, nihili refert utram interpretationem admittas.

2. κατὰ μεταβολήν = per mutationem. Cf. Clem. Al., *Paedag.*, 1, 6. P.G. 8, 309.

3. Quale sit illud verbum, satis indicat Justinus, haec continuo addens : « Nam apostoli « in commentariis suis, quae vocantur Evange- « lia, ita sibi mandasse Jesum tradiderunt : eum « scilicet, accepto pane, cum gratias egisset, « dixisse : Hoc facite in meam commemoratio- « nem. Hoc est corpus meum. Et poculo similiter « accepto, actisque gratias dixisse : Hic est san- « guis meus » (*ibid.*).

4. Vide supra, *Contra Cels.*, 8, 33 et *In Malth.*, tom. 11, n. 14, « de pane per verbum Dei et orationem sanctificato » (P.G. 13, 948), ubi alludit ad *I Tim.*, 4⁵, sicut postea S. Gregorius Nyssen. in *Or. Catechel.*, 37. P.G. 45, 97. Circa locutionem illam Origenis et Nysseni, (sicut supra, in affini sententia Justini) rursus Edmundus Bishop (*op. cit.*, p. 156) suam invexit translationem : « per VERBUM DEI et « orationem », valde tenuibus innixam rationibus, quibus validiora in sensum contrarium opposuit argumenta sua W. J. Tyrer, *The eucharistic epiclesis*, Lond., 1917, p. 41-46 et 50-52.

« Non linguam immisi contumeliosam : nec
[quidquam admisi
« Nostris sacrificiis indignum : novit Ver-
[bum. »

(*Carm.*, l. 2, sect. 1, poem. 34, v. 93-96, 181-182. P.G. 37, 1314 et 1320).

Et similiter inde patet quo jure in *Apolo-
logia* 1, 11-13 (col. 340-345) neget Justinus
requiri a Deo materialia dona, sanguinem,
libationes, suffimenta, sed solam velit
desiderari oralem precationem et gratiarum
actionem illam quam christiani usurpant
super omnia quae offerunt.

SECTIO III. — DE HIPPOLYTO.

Hippolytus ad tempora antichristi
referens vaticinium *Danielis* 9²⁷, de cessa-
tione sacrificii, connectensque tacite cum
prophetia *Malachiae* 1¹¹, declarat eam
quae tunc sit auferenda « HOSTIA et LI-
« BATIO » (θυσία καὶ σπονδή), ipsam « nunc
« omni loco a gentibus OFFERRI (προσ-
« φερόμενη) Deo¹ ». Hostia et libatione ista
nil designari potest nisi panis ipse eucha-
risticus et calix : nec proinde precum obla-
tio Deo fit², sed rei solidae (= hostia) et
liquidae (=libatio), quae qualis sit, satis
indicat Hippolytus aliis locis, quorum
plerosque videsis collectos apud Struck-
mann, *Die Gegenwart Christi*, 1905, p. 211-
215, vel d'Alès, *Théologie de Saint
Hippolyte*, p. 147-150³.

1. « Cum vero [antichristus] advenerit, au-
« feretur hostia et libatio, quae nunc ubique
« locorum a gentibus offertur Deo » (*Fragmenta
in Danielen*, n. 22. P.G. 10, 656). In hoc loco
exemplum habes quomodo videatur sibi effu-
gere Renz (*op. cit.*, t. 1, p. 234) oblationem
proprie dictam corporis et sanguinis Christi.
Quippe notat illam oblationem, de qua isthic
loquitur Hippolytus, exhiberi alibi (*In Prov.*, 9¹,
loco ceterum dubio) tanquam parationem cibi.
Quasi hinc sequeretur formalem rationem illius
oblationis consistere praecise in paratione cibi,
ut tali ! Probari equidem facile sic posset omnes
catholicos semper fuisse et esse adhuc in ista
sententia quam defendit Renz ; nam apud
omnes sane sacrificatio eucharistica est simul
confectio ipsa nostrae escae atque potus (recole
dicta supra, Elucid. I).

SECTIO IV. — DE TERTULLIANO.

Dirimere videtur omnem litem aut prae-
cludere locus ille celebris in libro *de Ora-
tione*, ubi Tertullianus sic illos carpit qui
jejunandi causa a conventu eucharistico
abstinebant : « Similiter et stationum die-
« bus non putant plerique SACRIFICIORUM
« ORATIONIBUS interveniendum, quod sta-
« tio (i. e. jejunium) solvenda sit ACCEPTO
« CORPORE DOMINI. Ergo devotum Deo
« obsequium Eucharistia resolvit ? An
« magis Deo obligat ? Nonne solemnior
« erit statio tua, si et ad ARAM DEI⁴ ste-
« teris ? Accepto corpore Domini, et reser-
« vato, utrumque salvum est, et PARTICI-
« PATIO SACRIFICII, et executio officii » (*De
Oratione*, 19. P.L. 1, 1182-1183). Quis enim
dubitare potuerit quin ara hic intellegatur
propria, ex qua sumenda sit eucharistia,
cujus acceptance ipsum censeatur parti-
cipari sacrificium ? Unde satis constat
eucharistiam fuisse hostiam sacrificii,
oblatam Deo per sacrificiorum orationes,
quibus conficitur.

Referri huc non immerito potest paritas
quam notat Tertullianus inter Christi et
Mithrae sacramenta : « Celebrat et [Mithra]
« PANIS OBLATIONEM » (*De Praescriptio-
nibus*, 40. P.L. 2, 55).

Congruit in libro *de Pudicitia*, quod no-
lens Tertullianus in filio prodigo censer
christianum impudicum, aut graviore ullo
crimine infectum, puta apostatam, sed

2. Quod ipse tandem nobis concedit Wie-
land (*Die Schrift M. u. C. u. P. Em. Dorsch*,
p. 102), postquam in priore suo opere sententiam
defederal contrariam (*M. u. C.*, 51), cujus se
interim immemorem prodebat (*M. u. C.*, p. 115).

3. Etiam omisso, tanquam dubio, brevior
ipso commentario in *Prov.*, 9⁵ : « Venite, come-
« dite panem meum, et bibite vinum quod
« miseri vobis : divinam suam carnem et sanc-
« tum sanguinem dedit nobis comedendum
« et bibendum in remissionem peccatorum »
(P.G. 89, 593).

4. Videtur nonnihil indulsisse salibus Ter-
tullianus, ambigua significatione alligata isti
locutioni : « Si ad aram Dei steteris. » Stare enim
ad aram dici solebant animantia mactationi
proxima.

solummodo ethnicum ad Christi fidem et gratiam conversum, sic in priorem interpretationem invehitur : « Recuperabit « igitur et apostata vestem priorem, indu- « mentum Spiritus Sancti, et annulum « denuo signaculum lavacri, et RURSUS « ILLI MACTABITUR CHRISTUS! » Adstructa deinde sua interpretatione : « Vestem pris- « tinam accipit [ethnicus conversus], sta- « tum scilicet eum quem Adam transgressus « amiserat ; annulum quoque accipit tunc « primum, quo fidei pactionem interroga- « tus obsignat, atque ita exinde, OPIMI- « TATE DOMINICI CORPORIS VESCITUR, eu- « charistia scilicet » (*De pudicitia*, 9. P.L. 2, 997-998). Ubi, cum ex parallelismo duorum membrorum inter se, tum ex analogia sermonis cum evangelica parabola, evidenter apparet locutionem illam : « rursus « illi mactabitur Christus », intellegendam esse de eucharistia : adeo ut celebratio eucharistica secundum Tertullianum sit quaedam Christi mactatio¹ denuo peracta : quibus verbis nulla potuerunt validiora inculcare actionem sacrificalem versantem circa ipsum dominicum corpus, cujus deinde opimitate vescatur christianus homo.

Nec jam ambigi potest quid aliis plurimis locis, ubi recurrunt hae voces « sacrificium offerre » vel locutio absoluta « offerre », senserit Tertullianus offerri. Puta in libro *De cultu feminarum*, ubi a cultu exquisito corporis deterrens mulieres christianas, quibus nulla causa in publicum

prodeundi nisi quae sit a pompis mundanis aliena, haec scribit : « Vobis autem nulla « prodeundi causa non tetrica : aut imbe- « cillus aliquis ex fratribus visitandus, aut « SACRIFICIUM OFFERTUR, aut Dei verbum « administratur » (*De cultu feminarum*, 11, P.L. 1, 1330). Vel in libro *De Virginibus velandis* : « Non permittitur mulieri « in Ecclesia loqui, sed nec docere, nec « tinguere, nec offerre, nec ullius virilis « muneris, nedum sacerdotalis officii, sor- « tem vindicare » (*De Virginibus velandis*, 9. P.L. 2, 902). Vel tandem in libro *De Exhortatione castitatis*, ubi montanista factus Tertullianus, ita vindicat laicis sacerdotium, ut et monogamiam imponat. « Nonne et laici sacerdotes sumus ? Scrip- « tum est : *Regnum quoque nos et sacer- « dotes Deo et Patri suo fecit* (*Apoc.*, 1⁶). « Differentiam inter ordinem et plebem « constituit Ecclesiae auctoritas, et honor « per ordinis concessum sanctificatus. Adeo « ubi ecclesiastici ordinis non est concessus, « ET OFFERS, et tinguis, et sacerdos es « tibi solus. Sed ubi tres, Ecclesia est, licet « laici. Unusquisque enim sua fide vivit, « nec est personarum acceptio apud Deum ; « quoniam non auditores legis justificantur « a Deo, sed factores, secundum quod et « Apostolus dicit. Igitur si habes jus sacer- « dotis in temetipso, ubi necesse est ; ha- « beas etiam oportet disciplinam sacer- « dotis, ubi necesse sit habere jus sacer- « dotis. Digamus tinguis ? Digamus OF- « FERS² ? Quanto magis laico digamo

1. Adverte quod supra jam saepe diximus : aliquando, immo saepe, usurpari immolationem, seu mactationem, pro sacrificacione, seu oblatione victimae, sive offeratur ad immolationem, sive offeratur immolatione, sive immolata offeratur, idque potissimum in similitudine immolationis, ut contingit in eucharistia.

2. Nobis forsitan quis opposuerit auctoritatem Petavii, hanc vocem « OFFERS » in sua diatriba *De potestate consecrandi et sacrificandi* (cap. 1 et 2, ed. Barr. Duc., t. 8, p. 7, sq.) aliter interpretantis. Sentit enim ille, in more illius temporis fuisse, ut eucharistiae, prius quidem consecratae a sacerdote et sacrifically oblatae, fieret deinde in privatis conventibus christianorum, deficiente sacerdote, a quovis laico, atque etiam a muliere, oblatio quaedam nova mere caerimoniaria. Sed conjectura illa nullo fulcitur facto

historico, nullo comprobatur testimonio literario, nullo vel minimo proditur vestigio liturgico. Immo vide in *Canonibus Hippolyti* (can. 181, in appendice ad Duchesne, *Orig. du culte chrétien*³, 537. Cf. locos parallelos ex aliis statutis Apostolorum, ap. Dom P. Cagin : *L'Eucharistia*, p. 264-267), quomodo circa ipsum simplicem panem exorcismi, in initio agaparum distribuendum, interdicitur laicis, etiam absente sacerdote et diacono, quaevis actio speciem prae se ferens liturgicam. Gratuita igitur est conjectura Petavii, satisque per se incredibilis ; quin et incredibilius est, ad talem usum alluisse Tertullianum, ubi distinctionem inter sacerdotem et laicum, excluso penitus jure divino, conatur jam totis viribus revocare ad jus mere ecclesiasticum (cf. d'Alès, *Théologie de Tertullien*, 493). Inanis enim foret argumentatio

« capitale est agere pro sacerdote, cum
« ipsi sacerdoti, digamo facto, auferatur
« agere sacerdotem? » (*De Exhortatione
castitatis*, 7. P.L. 2, 922-923).

si inter efficaciam laici et praerogativam sacerdotis tantum pateretur intercedere ex jure divino discrimen, quantum notatur inter mere caeremoniarum oblationem et oblationem proprie sacrificalem.

Quod in altera diatriba *De poenitentia et reconciliatione* (c. 3, l. 8, p. 683) objicit Petavius, Tertullianum montanistam non potuisse amplecti sententiam quam in haereticis notaverat catholicus (*De praescript.*, c. 41) : miror si cui unquam probabitur, cum noscatur Tertullianus in plurimis rebus mutasse sententiam.

Ceterum interpretatio Petavii etiamsi admitteretur, stare non posset, fatente ipso, nisi praesupposita oblatione corporis Christi vere sacrificali.

Quod si judicantibus nobis, Tertullianum, in vindicanda laicis potestate consecrandae eucharistiae, adversatum esse fidei non solum nostrae, sed etiam coaetaneorum suorum catholicorum omnium, jam objiciat quis cum Hugone Grotio (apud Petavium, *De pot. cons. et sacr.*, p. 10), non potuisse Tertullianum montanistam, cum catholicis litigantem, demonstrare obligationem monogamiae ex potestate laicorum sacrificia, nisi haec probaretur catholicis, cum « ex re non ab aliis credita, cum aliis agens, argumentum non nisi stulte duxisset » : facile respondetur non potuisse illum ducere argumentum ex potestate sacrificia, tanquam simpliciter assumpta ; sed potuisse ex potestate ista, prius, ut sibi videbatur, demonstrata ex testimonio *Apocalypseos* 1⁶.

Quibus ad praesentem locum Tertulliani adnotatis, constat tamen, alio quodam loco ejusdem libri *De exhortatione castitatis*, in his vocibus : « Offeres pro duabus », agi de oblatione qua fideles laici illud suppeditant, unde simul sacrificium per sacerdotem deferatur corporis et sanguinis Christi, atque pauperibus praestetur alimonia. Ratione cujus oblationis (veluti hodiernae stipis) jure dicuntur oblatores ipsius sacrificii eucharistici, non solum titulo omnibus Ecclesiae membris communi, sed speciali quodam ; ex quo pressius iis competit sacrificium spectare ut suum : quemadmodum in decursu nostri tractatus (Elucid. XXVII) apparebit. En locum Tertulliani : « In secundo matrimonio
« duae uxores eumdem circumstant maritum ;
« una spiritu, alia in carne : neque enim pristinam poteris odisse ; cui etiam religiosiorem
« reservas affectionem, ut jam receptae apud
« Dominum, pro cujus spiritu postulas, pro
« qua OBLATIONES ANNUAS reddis. Stabis ergo
« ad Dominum cum tot uxoribus quot in oratione commemoras? et OFFERES pro duabus?
« et commendabis illas duas PER SACERDOTEM
« de monogamia ordinatum, aut etiam de virginitate sancitum, circumdatum virginibus
« et univiris, et ASCENDET SACRIFICIUM TUUM

Quod si quibusdam locis (*Apolog.* 30¹ ; *De Oratione* 27-28² ; *Adv. Marcionem*, 3, 22³, et 4, 9⁴. P.L. 1, 444-445 et 1194-1195 ; 2, 353 et 376) ait Tertullianus hostiam

« libera fronte? » (*De exhortatione castitatis*, 11. P.L. 2, 926-927).

Similiter est intellegendum illud absolutum « offert » in libro *De monogamia*, 10. P.L. 2, 942 : « [Uxor] pro anima ejus [h. e. viri defuncti] « orat, et refrigerium interim adpostulat ei, et « in prima resurrectione consortium, et OFFERT « annuis diebus dormitionis ejus. »

1. « Ei offero OPIMAM ET MAJOREM HOSTIAM, « quam ipse mandavit, ORATIONEM de carne « pudica, de anima innocenti, de Spiritu Sancto « profectam. Non grana thuris unius assis, « arabicae arboris lacrymas, nec duas meri guttas, nec sanguinem reprobis bovis mori optantibus, et post omnia inquinamenta etiam conscientiam spurcam : ut mirer, cum hostiae « probantur penes vos a vitiosissimis sacerdotibus, cur praecordia potius victimarum, quam « ipsorum sacrificantium examinentur. Sic itaque nos ad Deum expansos ungulae fodiant, « cruces suspendant, ignes lambant, gladii « guttura detruncent, bestiae insiliant ; paratus est ad omne supplicium habitus orantis « christiani. » Quo loco nil ad eucharistiam pertinente, non aliud agitur nisi quod a ceteris Patribus saepe est inculcatum : valorem sacrificii visibilis nullum esse sine sacrificio invisibili ; hujus autem vim totam in oratione religiosi animi atque adoratione reperiri.

2. Ubi volens nos « saturatam orationem velut « optimam hostiam admovere », haec scribit : « Haec est enim hostia spiritualis quae pristina « sacrificia delevit... Nos sumus veri adoratores, « et veri sacerdotes, qui spiritu orantes spiritu « SACRIFICAMUS ORATIONEM Dei propriam et « acceptabilem, quam scilicet requisivit, quam « sibi prospexit [fortasse orationem eucharisticam, et probabilius orationem dominicam, « quam initio libri, cap. 1-8, suscepit exponendam tanquam „ Novi Testamenti novam orationis formam ”]. Hanc de toto corde devotam, « fide pastam, veritate curatam, innocentia integram, castitate mundam, agape coronatam, « cum pompa operum honorum inter psalmos « et hymnos DEDUCERE AD DEI ALTARE debemus, omnia nobis a Deo impetraturam. »

3. In ipsa Marcionis secta, Deo veteris testamenti infensa, retinetur una cum signo crucis, sacrificium quod a veteris testamenti propheta praenuntiatum olim est oblatum iri mundum : « GLORIAE SCILICET RELATIO, ET BENEDICTIO, « ET LAUS ET HYMNI. Quae omnia cum in te « quoque deprehendantur, et signaculum frontium, et ecclesiarum sacramenta, et MUNDITIAE SACRIFICIORUM, debes jam erumpere « uti dicas Spiritum Creatoris suo Christo prophetasse. » Ubi quaedam fortasse vaga allusio ad sacrificium eucharisticum detegi potest (cf. *Adv. Marc.*, 1, col. 362).

4. Oblatio in lege hominibus a lepra munda-

nullam aut nullum sacrificium offerri aut sacrificari Deo dignum nisi orationem, censendus est figurato sermone usus (qualis etiam nunc apud asceticos nostros scriptores in usu est), ut ipse confitetur Wieland, scribens : « Symbolismus est evidens » (*Der vorirenäische Opferbegriff*, p. 143). Quatenus autem istis locis forte plus minus alludit ad orationem ipsam eucharisticam, quasi sacrificandam, ad metonymiam¹ pertinet figura, ut patet per librum *ad Scapulam*, ubi, propria locutione usus, Tertullianus scribit, non « preces sacrificamus », sed : « SACRIFICAMUS... quomodo praecepit Deus, PURA PRECE » (*Ad Scapulam*, 2. P. L. 1, 700).

Quod aliis tandem locis (*Adv. Jud.*, 5-6. P. L. 2, 607-609)², rejectis Judaeorum sacrificiis carnalibus atque terrenis, non retinet nisi sacrificia spiritualia, nequaquam per hoc excludit Tertullianus oblata a nobis dominici corporis sacrificium, sed spiritualitatem exaggerat sive sacrificiationis, quae laudibus Dei consistit a corde puro profectis, sive etiam fortasse hostiae, quae est coelestis invisibilisque, contacta sacramento³. Nonne longe etiam postea Ambrosius in libro *De Mysteriis* eodem ipse sermone utitur ? « In illo sacramento, » inquit, **CHRISTUS EST, quia CORPUS EST CHRISTI : NON ERGO CORPORALIS ESCA,**

tis imperata praesignificabat : « hominem quondam peccatorem, verbo mox Dei emaculatum, » OFFERRE debere MUNUS Deo apud templum, ORATIONEM SCILICET ET GRATIARUM ACTIONEM apud Ecclesiam per Christum Jesum, catholicum Patris sacerdotem. » Non videtur aliena ab oratione ista atque gratiarum actione eucharistia ; quin et innuitur eo magis, quod in primo ejusdem operis libro ritum eucharisticum, prout ab homine Marcionita peractum, Tertullianus sic describit : « Super alienum panem alii Deo gratiarum actionibus fungitur » (*Adv. Marc.*, 1, 23. P. L. 2, 274).

1. Metonymia est eadem qua pro corpore Christi usurpabatur et usurpatur vox « eucharistia ».

2. « ... Quod non terrenis sacrificiis, sed spiritualibus Deo litandum sit, ita legimus ut scriptum est : Cor contritum et humiliatum hostia Deo est. Et alibi : Sacrifica Deo sacrificium laudis, et redde Altissimo vota tua... » Quaerendum an expectetur novae legis lator,

« SED SPIRITALIS est » (*De Mysteriis*, 58. P. L. 16, 408).

§ 3. De reliquis ejusdem aevi Patribus aut Scriptoribus.

Ad illos scriptores deveniendum, quorum verba minus fortasse sunt determinata quam ut per se sumpta absolute dirimant quaestionem propositam : sitne res Deo oblata precatio ipsa, an id quod precatione efficitur.

SECTIO I. — DE CLEMENTE ROMANO.

Clemens Romanus, in *I Cor.*, 44⁴ (F. P. 1, 156), absolute episcopos definit : eos qui offerant dona (προσενεγκόντας τὰ δῶρα). « Non enim, inquit, leve erit peccatum nostrum, si eos qui sancte et sine reprehensione munera obtulerunt, episcopatu ejicimus. » Ubi non diserte quidem exponit qualia dona offerre competat episcopis ; at ne uno quidem verbo innuit illa esse verba. Quinimmo minus obvium viro cordato forte erit per vocem istam absolutam τὰ δῶρα, nulla circumstante voce explicatam⁴, intellegere orationes. Jure igitur priorem suam sententiam (*M. u. C.*, 26) retexens Wieland, fatetur intellegenda esse δῶρα de « realibus concretisque donis » (*Die Schrift M. u. C. und P. Emil Dorsch*, 79).

« et Novi Testamenti haeres, et novorum sacrificiorum sacerdos, et novae circumcissionis purgator, et aeterni Sabbati cultor, qui legem veterem compescat, et Novum Testamentum statuatur, nova sacrificia offerat... Novae legis lator, Sabbati spiritualis cultor, sacrificiorum aeternorum antistes, regni aeterni aeternus dominator, quaerendum an jam venerit neene. »

3. *Adv. Jud.*, 14, col. 640-641 : « Alter vero [hireus] pro delictis oblatus, et sacerdotibus tantum templi in pabulum datus, secundae repraesentationis argumenta signabat, quae delictis omnibus expiati SACERDOTES TEMPLI SPIRITUALIS, id est Ecclesiae, DOMINICAE GRATIAE QUASI VISCERATIONE QUADAM fruerentur, jejunantibus ceteris a salute » (cf. *Adv. Marc.* 3, 7. P. L. 2, 331).

4. De quadam vetere lectione, nostro sensui favorabiliore, quae sic currit :... *Si reprobaverimus illos qui obtulerunt munera episcopatus*, vide Aemil. Dorsch, *Der Opfercharakter der Eucharistie*, Oenip., 1909, p. 230.

At ludicre nimis vult agi de donis non offerendis Deo, sed apponendis communitati, de donis scilicet agaparum inter pauperes dispartendis. Quocirca remittit ad Justinum dicentem *primo* (*Apol.*, 1, 13. P.G. 6, 345), nos *ἑαυτοῖς καὶ δεομένοις προσφέρειν* (« nobismetipsis ac pauperibus offerre »), et *secundo* (*Apol.* 1, 65 et 67, col. 428-429) panem cum vino et aqua porrigi praesidenti (65: *προσφέρεται τῷ προσεστῶτι*. 67: *προσφέρεται*), qui deinde eucharistiam faciat. Ex quibus Justini exemplis infert, non aliud apud Clementem sonare vocem illam *προσφέρειν* nisi *vorlegen*, porrigere, apponere, proponere sumendum [intellege: populo], et quasi sternere mensam.

At quod spectat ad primum locum Justin¹, sciendum est dativum esse commodi in vocibus *ἑαυτοῖς καὶ δεομένοις*, nec proinde sensum esse oblationis faciendae ad nosmetipsos (!) et pauperes, sed ita faciendae ad Deum, ut in nostram cedat atque pauperum utilitatem. Quod non solum apprimè congruit ritui nostro eucharistico, sed etiam declaratur integro tenore illius sententiae, ubi exponitur discrimen inter ritus in sacrificiis ethnicorum usurpari solitos, et nostrum offerendi stylum. Non scilicet offerimus Deo quasi cupienti ditescere nostris donis, sed ditare nos suis. Offerimus tamen illi, quanquam non in ipsius commodum. Nec sensus est *Apologiae*: nos non sumus athei, nam, quanquam non offerimus Deo, offerimus tamen nobis! Quae nimis insulsa foret praescriptio.

In altero autem Justin² exemplo, quan-

1. « ... Athei non sumus, creatorem hujusce
« universitatis colentes, indigum eum negantes
« cruorum, libationum, suffimentorum, ut edocti
« sumus, quantum autem possumus, laudantes
« verbis precatationis atque gratiarum actionis
« (siquidem HUNC SOLUM ESSE DEO DIGNUM
« HONOREM NOBIS TRADITUM EST: NON IGNE
« CONSUMERE EA QUAE IPSE IN ALIMONIAM CREA-
« VIT, SED IN NOSTRUM ATQUE PAUPERUM PRO-
« FECTUM OFFERRE, gratum vero ei animum
« praestantes, ore nostro pompas et hymnos
« emittere) pro creatione, praesidiis valetudinis
« cunctis, generibus creaturarum, vicissitudi-
« nibus tempestatum, atque mittentes ad eum
« preces ut per fidem ipsius in incorruptibili-
« tatem resurgamus... »

2. Possunt etiam non inepte intellegi obla-

quam sensus ille simplicis porrectionis, quatenus agatur de diaconis episcopo ministrantibus², retineri potest et debet, tamen minime valet transferri ad Epistolam Clementis propter tria: *Primo*, quia *προσφέρειν τὰ δῶρα* dicitur episcopus absolute, nullis indicatis aut insinuatibus hominibus ad quos censeatur *προσφέρειν*. *Secundo* quia *προσφέρειν* vix apte significat porrigere nisi in inferiore relate ad superiorem, puta in ministro relate ad dominum. In superiore autem relate ad inferiorem, puta in episcopo relate ad fideles, melius diceretur sane *παράδιδόναι*, vel *διαδιδόναι* (cf. *Luc.*, 18²² et 12²². *Xenoph.*, *Cyrop.*, 1, 3). *Tertio*, quia episcopi *τὰ δῶρα προσενεγκόντος* praecessit antea typus in viro quem curavit Moyses a Deo eligi « ut ipsi (Deo) sacra faceret et « ministraret », εἰς τὸ ἱερατεύειν καὶ λειτουργεῖν αὐτῷ (*I Cor.*, 43⁴. F. P. 1, 154)³.

SECTIO II. — DE DOCTRINA DUODECIM APOSTOLORUM.

In *Doctrinae* capite 14 (F.P. 1, 32) dum commendatur ut diebus dominicis in fractione panis fiat gratiarum actio, bis usurpatur vox *θυσία*. Sacrificalem praeterea denotat ritum allusio ad *Matth.*, 5²³⁻²⁴ « Die dominica autem convenien-
« tes, frangite panem et gratias agite
« (*κλάσατε ἄρτον καὶ εὐχαριστήσατε*), post-
« quam delicta vestra confessi estis, ita
« ut sit mundum sacrificium vestrum
« (*ὅπως καθαρὰ ἡ θυσία ὑμῶν ἦ*). Omnis vero
« cui est controversia cum amico suo ne

tiones fidelium solitae fieri praesuli in missae offeritorio; quae si in causa sunt, quid nisi offerri dicendum fuit vinum aut panis? Nec jam haeret vox *προσφέρεται* in sensu illo magis indeterminato *vorlegen*, qui aptius forsitan responderit voci *προσθήεται*. Cf. Clem. Alexand., *Stromat.*, 1, 10. P.L. 8, 744: Ὁ Σωτήρ ἄρτον λαβὼν, πρῶτον ἐλάλησεν καὶ εὐχαρίστησεν· εἶτα κλάσας τὸν ἄρτον προσέθηκεν, ἵνα δι' ἐφάγωμεν λογικῶς.

3. Recte igitur anglicanus vir: « When Clement of Rome speaks of the oblations and « gifts which it belongs to the presbyter's office « to present, he doubtless includes among « them... the EUCHARISTIC prayers and ELE- « MENTS. » H. B. Swete, *Eucharistic belief in the II and III centuries*. J. T. S. t. 3, p. 163.

« conveniat vobiscum, donec reconciliati
 « sint, ne inquinetur sacrificium vestrum
 « (ἵνα μὴ κοινωθῆ ἡ θυσία ὑμῶν). Hoc enim
 « est dictum a Domino : *In omni loco et*
 « *tempore offeratur mihi sacrificium mun-*
 « *dum, quoniam rex magnus sum, dicit*
 « *Dominus, et nomen meum mirabile in*
 « *gentibus.* » Posse hic vocem θυσία nomi-
 nare oblatum Deo corpus Christi ipsi nos
 vix non diffitemur. Nam jubentur fideles
 ita se habere, sive circa peccatorum con-
 fessionem, sive circa reconciliationem cum
 adversariis suis, ut ἡ θυσία eorum sit munda
 (καθαρά), nec inquinata (μὴ κοινωθῆ). Porro
 inquinatum esse aut carere munditia cor-
 pus Christi non potest, quantumvis defi-
 ciant christiani ab istiusmodi officiis. Pla-
 cet igitur et nobis, non rem sacrificatam,
 sed actum sacrificalem sub nomine θυσίας
 esse intellegendum¹. Sensus ergo est : gra-
 tias super pane actas esse quamdam sacri-
 ficationem. In quo nihil est molesti nobis,
 nam ipsi nos contendimus sacrificacionem
 consistere in prece eucharistica in quantum
 continente verba Christi, sicut a ceteris
 scriptoribus et Patribus illius aevi est tra-
 ditum. Sequitur ergo ex verbis *Doctrinae* :
 sacrificacionem esse quamdam precatio-
 nem (eucharisticam).

Sed non sequitur precationem (eucharis-
 ticam) esse ipsam rem oblatam. Immo po-
 tius innuitur contrarium. Nam si τὸ εὐχα-
 ριστεῖν est sacrificare, videtur sacrificari

idipsum quod dicitur εὐχαριστεῖσθαι; pro-
 indeque satis naturaliter existimabitur in
 sacrificium offerri res per gratiarum actio-
 nem consecrata. Panem autem consecra-
 tum fuisse primaevae etiam illis christianis
 corpus Christi, non negat noster neoteri-
 cus. Suadetur igitur offerri corpus Chris-
 ti. Recolendum interea est ex supradictis
 quomodo consecratione panis et vini eu-
 charistica revera involvatur oblatio cor-
 poris et sanguinis Christi pro nobis passi
 ad mortem.

SECTIO III. — DE CLEMENTE ALEXANDRINO.

Verum equidem est vehementer Cle-
 mentem saepiusque reprobasse omnia
 istiusmodi sacrificia, cujusmodi solebant
 diis offerre ethnici. Vide *Strom.* 5, 11; 7, 3;
 7, 6 (P.G. 9, 113; 417-420; 444). Quibus lo-
 cis videtur potissimum in hoc intentus ut
 nullis terrenis rebus, quasi ex nostro censu
 haustis, Deum veluti ditemus, aut volup-
 tate afficiamus, aut amplificemus honestate
 ulla. Nec tamen negat, immo confirmat
 loco illorum sacrificiorum honorari Deum
 a nobis rationabiliter « per precationem », *δι' εὐχῆς*. Ubi per precationem verisimili-
 ter intellegit celebrationem eucharisticam,
 quam « optimam sanctissimamque sacri-
 « ficationem cum justitia emittimus, jus-
 « tissimo Verbo impendentes honorem² :

1. Suffragatur huic interpretationi auctor
 libri *De Aleatoribus* (c. 4. P.L. 4, 830), cum citat
Doctrinam his verbis : « ... ne inquinetur...
 « ORATIO vestra ». Attamen ex quibusdam ex-
 emplis serioris aetatis patebit infra (Elucid.
 XXXIII) ipsum eucharisticum corpus et san-
 guinem vocatum esse a sanctis extra legitimam
 celebrationem panem haereticum aut si quid
 ejusmodi.

2. Δι' εὐχῆς τιμῶμεν τὸν Θεόν · καὶ ταύτην τὴν
 θυσίαν ἀρίστην καὶ ἀγιωτάτην μετὰ δικαιοσύνης ἀνα-
 πέμπομεν τῷ δικαιοτάτῳ Λόγῳ γεραίροντες ·
 δι' οὗ παραλαμβάνομεν τὴν γνῶσιν, διὰ τοῦτου δοξά-
 ζοντες ἃ μεμαθήκαμεν (7, 6). Aliter quidem hunc
 locum vertit Wieland : honoramus Deum
 per preces, et hoc est optimum, et sanctis-
 simum sacrificium, quod in justitia sursum
 mittimus, justissimo sermone honorificum do-
 num facientes (*M. u. C.*, 49; *Die Schrift*
M. u. C., 90). At parum probatur versio ista.
 Nam 1° cur vocaretur consecratio (ut ipsi

Wieland placet) sermo *justissimus*, praesertim
 cum articulo τῷ ? 2° Intellegi Verbum Divinum
 suadet ex proxime cohaerente propositione
 explicativa : « per quem..., per illum » (effugium
 ludicrum videsis apud Wieland, *D. V. O.*, 132-
 133). Praeterea aliquantulum etiam confirmatur
 noster sensus ex nativa vi vocis γεραίρω. Quae
 vox originaliter designabat non quamlibet ex-
 hibitionem honoris, sed proprie et ritualiter sa-
 crificalem : nominans scilicet sacrificia funebria
 quae, semel in anno (id est, tertio die Anthes-
 teriorum), Athenis, supra quatuordecim altaria
 offerebant in honorem Dionysi, per Titanes in
 quatuordecim partes disrupti, mulieres quatuor-
 decim sacerdotes, dictae γεραραί seu γεραραί.
 Hoc quippe vocabatur γεραραίειν τῷ Διονύσῳ.
 Impenditur igitur CHRISTO, in memoriam mortis
 ejus, cultus ille sacrificii qui per precationem
 quamdam fit. Cujusmodi descriptio congruit
 nostro sacrificio eucharistico ad amussim.

Dativus igitur ille τῷ Λόγῳ videtur mihi neces-

« per quem cognitionem accipimus, per
 « illum glorificantes ea quae didicimus
 « [puta arcana Sanctissimae Trinitatis].
 « Est ergo, quod est apud nos hic in terris
 « altare, congregatio eorum qui intenti
 « sunt orationibus, unam quodammodo vo-
 « cem habens et unam mentem... Est enim
 « Ecclesiae sacrificium oratio quae a sanc-
 « tis exhalatur animis, cum aperitur simul
 « sacrificium atque tota mens Deo. » Omis-
 so scilicet altari coelesti, qui est Christus,
 nec attento nisi altari altero, quae est
 Ecclesia, recte Clemens, quamvis intri-
 cato suo stylo, proprietatem eucharistici
 sacrificii describit sitam : 1° in orali sacri-
 ficatione ; 2° in interna sacrificantis Eccle-
 siae sanctitate ; 3° et consequenter, in
 simultanea exhibitione sacrificii et interni
 et externi.

Quod si qua obscuritas tamen istis locis
 inhaeret, non parum discutitur praevia
 quadam monitione, primo libro *Stromatum*
 (1, 19. P.G. 8, 813) inserta¹, ex qua claret :
 1° celebrationi eucharisticae vulgo nomen
 adhaesisse τῆς προσφορᾶς, et in sensu qui-
 dem activae oblationis ; 2° constitisse illam
 προσφορᾶν in eucharistiatione² panis et
 vini³. Unde colligitur eucharistiationem
 ipsam habuisse rationem oblationis, et
 quidem respectu eucharistiatae rei, scili-
 cet corporis et sanguinis Christi.

Huc accedit commentarius, non impro-
 babiliter Clementi adscriptus, in *Luc.*, 15
 (P.G. 9, 760-761) ; ubi non solum perhi-
 betur immolatus (qualitercumque tandem
 hic accipienda sit immolatio, puta cruenta

aut sacramentalis) « vitulus, qui alibi
 « agnus dicitur », qui « caro est et panis » ;
 sed praeterea haec, non respectu filii pro-
 digi, sed christianorum percipientium eu-
 charistiam, adjiciuntur : « Accedentibus
 « igitur filiis Pater vitulum dat, et macta-
 « tur et comeditur » (τοῖς μὲν οὖν προσιοῦσιν
 υἱοῖς ὁ Πατήρ τὸν μόσχον δίδωσι, καὶ θύεται, καὶ
 τρώγεται). Quas inter actiones duas, sacri-
 ficationem (θύεται) et manducationem (τρώ-
 γεται), praesente tempore pariter simulque
 enuntiatas, vix rationabiliter contende-
 ris⁴ : connexionem signari solum secundum
 causalitatem, qualis viget inter commu-
 nionem nostram et sacrificium passionis,
 minime autem secundum continuitatem
 temporis, qualem habet sacrificatio nostra
 recens cum eucharistiae perceptione.

Verum equidem est vitulum dici a Cle-
 mente eum « qui ut ovis ad mactationem
 « ductus est (ἐπὶ σφαγὴν ἀγθεῖς) [utique,
 « fateor, in passione], victimam (θύμα) me-
 « dullosam, cujus omnis adeps secundum
 « sanctam legem in Dei partem transiit :
 « totus enim est Domino consecratus (ἀνα-
 « κείμενος) et devotus (ἀνατεθειμένος), ita
 « bene altus et grandis, ut in omnia per-
 « tingat ac sufficiat, vescentesque illo ac
 « fruentes saturet » etc. At quid inde
 sequitur ? Numquid dixeris, asserta prae-
 via sacrificiatione quae a Domino facta est,
eo ipso excludi alteram quae a nobis fiat ?
 Quinimmo, id unum est concludendum,
 quod saepius jam commemoravimus :
 unam scilicet sacrificiationem dominicam
 ita cunctis nostris supereminere, ut hae,

sario regi per vocem γεραίρω. An regatur simul
 per vocem ἀναπέμπω, ita ut ad eundem dicamur
 mittere sacrificium, cui dicimur γεραίρειν, res
 non est valde evidens. Utique dativus destina-
 tionis regulariter adhibetur cum voce ἀναπέμπω
 (cf. Sophocles, *Greek Lexicon*, sub hac voce) ;
 et suppeditat exemplum de ipso nostro sacri-
 ficio misso ad Deum haec sententia Justinii :
 Αἶνον καὶ δόξαν τῷ Πατρὶ τῶν ὅλων διὰ τοῦ ὀνόματος
 τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου ἀναπέμπει
 (*Apologia* 1, 65. P. G. 6, 428. Conferantur etiam
 duo exempla ex Apollonio mox recitanda). At
 potest etiam ἀναπέμπω usurpari absolute. Quod
 si supponatur hic fieri, tunc sensus erit : nos
 emittere [puta ad Deum] sacrificium, quo γεραί-
 ρομεν τῷ Λόγῳ. Ceterum istud dubiolium ad
 praesens nostrum propositum nihili interest.

1. « Panes absconsos lubenter tangite, et aquam
 « furti dulcem (Prov., 9¹⁷). Ubi per panem
 « et aquam illas haereses clare notat Scriptura,
 « quae in oblatione (κατὰ τὴν προσφορᾶν) pane et
 « aqua aliter utuntur quam Ecclesiae canonibus
 « praecipitur ; sunt enim qui aquam solam
 « eucharistiant (ὕδωρ ψιλὸν εὐχαριστοῦσιν). »

2. « Non negandum est, inquit Wieland
 « (*D. V. O.*, 120), posse nomen προσφορᾶ specialiter
 « referri ad εὐχαριστεῖν, ita ut eucharistiatio
 « ipsa designetur ut oblatio ad Deum. Hic igitur
 « haberemus primum vestigium paulatim ex
 « tunc irrepentis ampliacionis conceptus sacri-
 « ficalis in Oriente... »

3. Cf. *Strom.* 4, 25. P.G. 8, 1369.

4. Cum Wieland, *D. V. O.*, 113.

non nisi illa praesupposita, habere locum possint; ut ex sua ipsius sacrificiatione Christus sit victima; ut victima maneat aeternaliter coram Deo, in cuius conspectu jaceat (ἀνακείμενος), in cuius cultum sit dedicatus (ἀνατεθειμένος): ipse idem qui a nobis nunc θύεται, sicut et a nobis τρώγεται.

Quam eandem habitudinem nostrae celebrationis eucharisticae ad praeviam illam immolationem cruentam enuntiat Clemens duobus locis sane genuinis. In quorum priore (*Strom.*, 5, 10. P.G. 9, 101)¹ postquam dicta est contemplatio Dei nobis comparari per carnem Verbi manducandam et sanguinem potandum, additur: PROP-TEREA vere, secundum sententiam Platonis, opus fuisse nobis magna nec triviali victima, scilicet Christo, qui immolatus est (ἐτύθη) pro nobis agnus paschalis: utique in passione. In altero autem (*Paedag.*, 2, 2. P.G. 8, 409)² describitur Christus, Dei Verbum, tanquam magnus botrus, qui pro nobis PRESSUS EST, ὁ μέγας βότρυς ὁ λόγος ὁ ὑπὲρ ἡμῶν θλιβείς [pressus utique in passione]: cujus uvae sanguis nobis nunc est BIBENDUS.

SECTIO IV. — DE QUORUNDAM APOLOGE- TARUM DICTIS.

Haud secus ac Justinus, Irenaeus, Clemens Alexandrinus, Origenes, Tertullianus, alii veteres apologetae nonnulli removendis sacrificiis institerunt.

Sic Aristides in *Apologia* sua proclamavit: « Deum neque hostiis, neque libationibus, neque ulla visibili re egere. » (c. 1, cf. c. 13. T. u. U., 4, 3, p. 6 et 32).

Scribens Athenagoras περὶ τοῦ μὴ θύειν, in *Legatione pro christianis*, c. 13 (P.G. 6, 916), testatur cognitionem Dei et puras ad eum manus sublatas solum esse sacrificium illi acceptum, cui nulla re opus sit, cui hostia debeat incruenta et spiritualis adoratio³.

Pariter S. Apollonius Romanus, sub Commodio imperatore martyr (*Acta S.*

Apollonii, § 8. (T. u. U., 15, 2, p. 98): « Sacrificium incruentum et mundum e-
« mitto (ἀναπέμπω) et ego et omnes
« christiani omnipotenti Deo, qui domi-
« natur coelo et terrae et omni spiritui
(πάσης πνοῆς): [sacrificium videlicet quod
« fit] per preces maxime (δι' εὐχῶν μά-
« λιστα) pro (ὑπὲρ) intellectualibus et ra-
« tionalibus imaginibus [Dei] ordinatis
« a providentia Dei in regimen terrae »
[i. e. pro imperatoribus]. Haec de sacrificiis quae offeruntur ab ipso et christiana communitate: ubi agnoscitur resonantia quaedam liturgiae christianae *pro regibus et omnibus qui in sublimitate sunt* sollemnis (*I Tim.*, 2², collata intercessione quae asservata est in compilatione sane posteriore *Apostolicarum Constitutionum* 8, 12 et 13. F.D. 1, 510-512 et 514). Non dicit hoc loco preces offerri, sed « per preces » sacrificari.

Alio quidem loco (§ 44, p. 126) loquitur de offerendis precibus. Sed jam non ait se loqui de ritu quodam christianorum, sed persuadet suo iudici (nequaquam eucharistiam edocto) ut ipse offerat quoddam sacrificium incruentum precum et beneficentiae: quod unum genus sacrificii metaphoricum poterat tali homini inculcare; quanquam non addit commendari tale genus ad exclusionem omnis cujuslibet alius. « Sperabam fore ut pia cogitationes tibi
« insiderent, et illuminatis animae tuae
« oculis per apologiam meam, cor tuum
« fructificans Deum factorem omnium co-
« leret, huicque cottidie per eleemosynas
« et humanum modum [conversandi] pre-
« ces emitteret (ἀναπέμπειν) uni (sacrificium
« incruentum et mundum) Deo. »

Auctor *Epistolae ad Diognetum* (3³⁻⁵, F.P., 1, 394) negat Deo tanquam indigenti reddenda esse ea quae indigentibus nobis ipse liberaliter praestat.

Pariter Minutius Felix ironice: « Hostias et victimas Deo offeram, quas
« in usum mei protulit, ut rejiciam ei
« suum munus? » Immo hanc decernit

1. Vide infra, Appendicem B.

2. Vide infra, Appendicem C.

3. De Athenagora legi possunt utilia apud Aemil. Dorsch (*op. cit.*, p. 236-239).

ei esse litabilem hostiam : bonum animum, puram mentem, sinceram sententiam, justitiam, misericordiam (*Oclav.*, 32. P. L. 3, 339-340).

Quo in genere dicendi non solum coaetaneis suis, ut vidimus, isti consentiunt, sed etiam Patribus atque theologis posterioris sicut et anterioris aetatis.

Ex Patribus posterioris aetatis, qua certe sacrificium corporis et sanguinis Christi ecclesiasticum inconcussa ab omnibus praedicabatur, sufficiant pro exemplo, in Occidente S. Hilarius, in *Ps.* 62, n. 8 (P. L. 9, 405), Zeno Veronensis (lib. 1, tractatus 15, c. 5. P. L. 11, 364-365)¹; in Oriente, Basilius, *Ep.* 115 (P. G. 32, 528) et (?) *In Isaiam* 1²⁴⁻²⁷ (P. G. 30, 165-172), Gregorius Nazianzenus, *Or.* 45, n. 12, 14, 23 (P. G. 36, col. 640, 641-644, 656), *Carmin.* lib. 2, sect. 2, poem. 3, vers. 255-258 (P. G. 37, 1498), Epiphanius, *Haer.* 66, n. 71 (P. G. 42, 141-144); Quin et Theodoretus sacrificiorum oblationes omnes taxat exagitatque integro sermone de sacrificiis in sua *Graecarum affectionum therapeutica* (Serm. 7. P. G. 83, 992-1005), ne uno quidem verbo interim facto de sacrificio eucharistiae, sed solummodo pro sacificatione commendatis orationibus et virtutibus. Attamen quid constare certius potest quam fides illius aetatis illorumque Patrum de sacrificio corporis et sanguinis Christi ab Ecclesia offerendo?

Ante ceteros vero Patres et doctores etiam primaevos, auctor *Epistolae Barnabae* (2, 6. F. P. 1, 42) jam sacrificiorum abrogationem praedicaverat, non tacita tamen omnino oblationis novae proprietate : « Haec igitur, inquit [Judaeorum sacrificia] abrogavit [Deus], ut nova lex

1. Qui continuo tamen sub finem capitis 6, sacrificium eucharistiae commemorat, prohibens contaminari, id est profanari, divina sacramenta, addensque : « Jam videat unusquisque quemadmodum sacrificium autumat aut offerat : sicut enim indigne offerre sacrilegium est, ita indigne manducare mortiferum » (col. 369. Cf. lib. 1, tract. 5, c. 8, col. 309). Quod ideo nobis visum est animadvertendum, quia a quibusdam protestantibus, quos commemorant et citant fratres Ballerini in suis notis ad S. Zenonem (col. 369, 370), negatum est Zenoni ullum pro-

« Domini nostri Jesu Christi, quae sine jugo necessitatis est, OBLATIONEM HABERE NON FACTAM AB HOMINIBUS (ἵνα... « μὴ ἀνθρωποποίητον ἔχη τὴν προσφορὰν). » Habet ergo illa suam oblationem, non quidem ab hominibus, sed a Deo factam ; quasi scriberet auctor : ἵνα μὴ ἀνθρωποποίητον, ἀλλὰ θεοποίητον, ἔχη τὴν προσφορὰν.

At ante ipsum Paulus Apostolus in *Actibus Apostolorum* (17²⁴⁻²⁵) nonne iisdem fere verbis ad Athenienses peroraverat : *Deus qui fecit mundum et omnia quae in eo sunt, hic coeli et terrae cum sit Dominus, non in manufactis templis habitat, nec manibus humanis colitur (οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπέυεται) indigens aliquo, cum ipse det omnibus vitam et inspirationem et omnia.*

Immo, si simul considerentur omnes illae exclusiones sacrificiorum, videntur posse reduci ad pauca capita doctrinae. Quatuor enim in omni sacrificio occurrunt consideranda : cui offeratur, quid offeratur, quomodo offeratur, a quo offeratur.

Primo quidem, spectato eo cui offertur, exclusere Patres sacrificia Deo oblata *ut indigenti*, quasi per nos Deus, ut delirabant ethnici, atque etiam aliquando Judaei, afficeretur beneficio (Aristides, Athenagoras, *Ep.* ad Diognet., Minucius Felix, Irenaeus, Clemens Alex.). Et re quidem vera, ne sacrificio quidem nostro eucharistico Deus eget, sed egemus ; nec quasi fructum capiens delectatur, sed dans nobis facere fructum salutis.

Secundo, spectato eo quod offertur, rursus exclusere Patres omnem terrenam oblationem, vel arte humana comparatam, qualem in more hominum erat aris aut altaribus imponere² (*Ep.* Barnabae, Justinus,

bari sacrificium praeter internum animi affectum. Ubi exemplum habes quid possit praekoncepta sententia : nam quid minus verisimile fingi potest in homine post medium quartum saeculum florente ? De aliis, quos adnectimus, Patribus non est quod argumentum ullum afferatur.

2. Qua exclusionem pressius ostenditur non naturales panis et vini substantias visas esse veteribus offerri, sed corpus et sanguinem Christi, in cujus veritatem convertuntur.

Tertullianus, etc.). Non enim terrena est nostra hostia, sed nec rationalis aut immaculata solum, sed et coelestis¹, nulli videlicet rerum corporearum conditioni subjecta, nec nisi per omnipotentiam divinam aut inducta in mundum aut facta litabilis.

Tertio, si spectetur modus ipse oblationis, primo quidem excludere Patres a sacrificiis nostris omnem immolationem realem, seu cruentam mactationem. Atque inde est quod saepe a cultu nostro exsulare dixere omnem θυσίαν (Athenagoras, Clemens Alexandrinus, cf. Nazianzenum, Theodoretum). Voces enim quibus indiscriminatim significatur mox sacrificatio, seu oblatio immolatae hostiae, mox immolatio, seu mactatio, debuerunt pro occasione et subjecta materia, aliquando admitti et aliquando rejici, secundum aliud et aliud. Sacrificatur enim vere corpus Christi, dum offertur a nobis nunc, prout jam olim immolatum transivit in hostiam sempiternam; nec interea vere a nobis immolatur aut mactatur, sed immutationis recentis expers, remanet ἄθυστον ἱερεῖον (Damascenus, *In dominicum pascha*. P. G. 96, 841); per sacerdotes ἀθύτως θύμενον, ut fert sermo apud Gelasium Cyzicenum (*Historia concilii Nicaeni*, l. 2, c. 30. P. G. 85, 1317)² adscriptus Patribus Nicaenis³; recteque in *Liturgia Chaldaeorum* cantatur: « Sa-
« crificium vivum et rationale primi-
« tiarum nostrarum, et VICTIMA NON
« IMMOLATA, et tamen acceptabilis, Filii
« generis nostri, quem... sacerdotes super
« altaria sancta IMMOLAVERUNT,... offer-

« tur » (Max. Saxoniae, *Missa Chal-
daica*, p. 26).

Rursus quod attinet ad modum oblationis, removerunt Patres omnem ritum corporeum, puta ἀναθημάτων, nec retinuerunt nisi spiritualem seu intellegibilem; non sensibus, sed per sensibilia symbola intellectui credentium pervium; constantem non actione ulla materiali, aut mechanica, sed vi intellegibili sermonis⁴ a Domino traditi et ad Deum directi; non directe quidem enuntiantis oblationem, sed agentis: dum fundit symbolice ex corpore Christi piacularem sanguinem; quo fit ut in apparente oblatione panis et vini fiat Christi pro nobis olim demortui oblatio vera.

Quarto tandem, spectato eo a quo offertur, maxime Patres vitae probitatem adorationemque in spiritu et veritate extulere: in qua consistit invisibile sacrificium, cujus nisi signum sit sacrificium visibile, non est acceptabile (ita fere omnes, speciatimque Zeno Veronensis)⁵.

EPILOGUS.

De Joan., 4²³.

Quatuor potissimum his de causis dictum est a Patribus spirituale nostrum sacrificium. Spiritualitatem autem istiusmodi miror nonne primus insinuaverit Christus in *Joan.* 4²³, cum dicit: *Venit hora, et nunc est, quando veri adoratores (προσκυνηταί) adorabunt (προσκυνησουσιν) Patrem in spiritu et veritate.*

Primo enim, hoc loco, sub nomine ado-

1. Secundum hanc acceptionem meminit « spiritualis sacrificii » auctor *Consultationum Zacchaei Christiani et Apollonii Philosophi* (l. 2, c. 7. P. L. 20, 1120), aliquanto post medium quartum saeculum (cf. A. Reatz, *Das theologische System der Consult. Zacch. et Apollon.*, Frib.-i.-B. 1920, p. 149).

2. De Gelasio Cyziceno attendenda ea quae utiliter adnotat Dom Leclercq ad *Hist. des Conciles*, t. 1, p. 392.

3. Reperitur eadem locutio ἀθύτως θύμενον apud Theodorum Andidensem, *Brevis commentatio*, c. 28. P. G. 140, 456.

4. Hoc dilucide inter alios explicavit quarto

decimo saeculo liturgista graecus insignis, Nicolaus Cabasilas in sua *Liturgiae expositione*, c. 51. P. G. 150, 485: « Ea de causa vocat « [sacerdos] sacrificium cultum verbalem (λο-
« γικήν), quia nullum importat opus, sed solis
« consecratoriis verbis utens hanc oblationem
« offert... Etsi revera hostia vere est opus et
« factum, tamen ipse circa ipsam nihil agens,
« sed dicens tantum, merito non activum, sed
« verbalem cultum se ait offerre. »

5. Summam totius doctrinae, his quatuor punctis contentae, invenies fere congestam a Cyrillo Alexandrino, in libro nono et decimo operis *Contra Julianum*. P. G. 76, 968-1049.

rationis videtur agi de cultu sacrificali. Hoc enim dupliciter apparet : et ex materia subjecta, et ex analogia sermonis biblici.

Apparet primo ex materia subjecta. Nam responsio est intellegenda secundum sensum quaestionis. Quaestio autem erat de lite quae inter Judaeos et Samaritanos erat : ubi esset sacrificandum ; utrum in templo hierosolymitano, an in delubris montis Garizim illius, in quo, secundum Samaritanorum Pentateuchum (*Deut.*, 27⁴), divinitus erat praeceptum populo, ut, trajecto Jordane, sacrificaret, ac certe benedictiones erant positae iis qui legem observarent (*Deut.*, 11²⁹ ; 27¹²). Cum ergo quaerit mulier ubi adorare (προσκυβεῖν) oporteat, intellegenda est quaerere ubi oporteat sacrificare, eo vel magis quod praemiseraat : *Patres nostri in monte hoc adoraverunt*, i. e. sacrificaverunt.

Apparet idem ex analogia sermonis biblici. Etenim eadem vox προσκυβεῖν et apud *Joan.*, 12²⁰, et in *Act.*, 8²⁷ probabiliter, certissime autem in LXX *Gen.*, 22⁵, significat sacrificii cultum. Est autem, ut omnes norunt, sacrificium perfectissimum et propriissimum adorationis genus.

Secundo jam spiritualitas et veritas novi cultus videtur attendenda secundum eminentiam nostri sacrificii eucharistici super carnalia veterum sacrificia atque figuralia. Etenim circumscriptioni locali legalis cultus sacrificalis opposuit Christus ubiquitatem cultus messianici, dum dicit (v. 21) *Venit hora quando non in monte hoc neque in Jerosolymis adorabilis Patrem*. Non simpliciter iterat affirmationem ubiquitatis, sed rationem reddit, cum pergit (v. 23) : *Venit hora, et nunc est, quando veri adoratores adorabunt Patrem in spiritu et veritate*. Ideo sacrificium erit universale, quia erit spirituale et verum. Adorabitur etenim Pater non carnalibus sacrificiis aut figurilibus, sed per spirituale sacrificium quod figuras impleat¹ : per sacrificium scilicet unius victimae perfectae, victimae rationalis et immaculatae, oblatae Deo sub tegumentis symbolorum secundum ritum im-

materialem. Quare nec locorum differentiis erit illa hostia aut oblatio ejus alligata.

Ceterum jam olim hunc Joannis locum, expositum de commutatione altaris et sacrificii, connectebat Eusebius (*Demonstr. Evangel.*, l. 1, c. 6. P.G. 22, 57 sq.) cum prophetia *Malachiae* 1¹¹⁻¹². Similiter Theodoretus, dominica verba ita exponens : « Cessavit enim loco circumscribitus cultus sacerdotum, omnis autem locus ad Dei cultum idoneus declaratus est ; et victimarum quidem irrationalium caedes finem cepit, solus autem immaculatus Agnus sacrificatur, qui tollit peccatum mundi » (*In Malach.*, 1¹¹. P.G. 81, 1968). Rupertus inter Latinos consonat : « Non enim solus Hierosolymis mihi est locus, ubi oporteat adorare, sed in omni loco veri adoratores adorabunt Patrem in spiritu et veritate. Et offerunt nomini meo oblationem mundam, oblationem panis et vini, sacramentum corporis et sanguinis Redemptoris sui » (*In Malach.*, c. 1. P.L. 168, 821).

APPENDIX B.

De communionem ad Christum per contemplationem et per eucharistiam una indivisaque apud Patres atque imprimis Clementem.

Scribit *Clemens* : « Si ergo lac quidem est infantium (*I Cor.*, 3¹⁻³), cibus autem dictus est ab apostolo nutrimentum perfectorum, lac quidem intellegetur catechesis, veluti primum animae nutrimentum ; cibus autem, epoptica contemplatio : carnes nimirum ipsae et sanguis Verbi, hoc est cognitio (κατάληψις) divinae virtutis et essentiae. *Gustate et videte*, inquit, *quoniam Christus est Dominus*. SIC enim seipsum impertit IIS QUI SPIRITUALIUS SUNT TALIS CIBI PARTICIPES : cum scilicet anima seipsam nutrit, ut dicit amicus veritatis, Plato. [Non igitur, secundum Clementem, omnibus se impertit contemplandum Christus quicumque

1. Cf. Bellarmin., *De Missa*, l. 1, c. 11.

sunt istius cibi, carnis dico et cruoris, participes, sed tantum illis qui spiritualius sunt participes, hoc est qui non secundum corpus tantum aluntur eucharistia, sed etiam secundum animam]. « Cibus enim et potus divini Verbi est « cognitio divinae essentiae [quatenus scilicet manducatio sacramentalis est sacramentum efficax manducationis spiritualis]. « Propter quod dicit in secundo libro « *Reipublicae* Plato : sacrificato non porco, « sed magna aliqua et rara hostia, oportet « demum de Deo quaerere. Apostolus autem scribit : *Et pascha nostrum immolatum est, Christus* : rara utique hostia « Christus, qui pro nobis sanctificatur « (ἀγιαζόμενος) » (*Strom.*, 5, 10. P.G. 9, 101)

Sunt qui negent ullatenus intendi hoc loco a Clemente eucharistiam, ne indirecte quidem. Sic Batiffol (*Eucharistie*³, p. 181. Rursus *Eucharistie*⁵, p. 254; contra A. Struckmann, *Die Gegenwart Christi in der hl. Eucharistie nach den schriftlichen Quellen der vornizäischen Zeit*, 1905, p. 136-138). Longe autem est mihi probabilior sententia contraria propter rationes quas interpolavi textui, et propter connexionem assertam per vocem *propter quod* (διό) inter sacrificium et cibum illum potumque Verbi.

Ubi hoc velim generaliter notatum : minime nocere apud Patres interpretationi eucharisticae sermonis johannici (*Jo.*, 6), quod saepe de cognitione fidei, vel contemplatione Verbi, vel studio Scripturarum, vel si quid hujusmodi, intellegant dictum vel panem et potum, vel etiam carnem et sanguinem Christi. Nam sicut innuitur toto illo sermone (*Jo.*, 6²⁷⁻⁵⁹), et apud Patres sollemne est (cf. etiam *Concil. Trid.*, sess. 13, c. 8, D. 881, et legatur sedulo Toletus in *Joan.*, 6⁵², Col. Agr. 1589, col. 593-594) manducatio eucharistica est sacramentum manducationis spiritualis, quae fit per fidem vivam (cujus propria est contemplatio caritativa Verbi, et pia veritatis in Scripturis revelatae meditatio). Nec mirum proinde quod libere dixerunt panem et potum, vel carnem et sanguinem esse ipsam fidem,

contemplationem, doctrinam, cujus est sacramentum seu symbolum, aut vice versa : pro quanto scilicet unum alteri cohaeret ratione et causalitatis et significationis seu similitudinis. « Ex hac autem similitudine plerumque etiam ipsarum rerum nomina accipiunt » symbola seu sacramenta, ut nos monet Augustinus in *Epistola ad Bonifacium Episcopum* (*Ep.* 98, n. 9. P.L. 33, 364). Talis igitur praedicatio minime nocet interpretationi eucharisticae ; immo eam secum fert : utpote quae ambae inter se compenetrent. Quare intertextae apparent saepissime apud veteres. Cujus facti pauca proferantur exempla breviora.

Haec scribit Eusebius Caesariensis (*De solemnitate paschali*, n. 2. P.G. 24, 696) : « Hujus ergo VICTIMAE, id est « Servatoris, qui proprio sanguine humanum genus salvavit, INTELLECTUALIBUS « PASTI CARNIBUS, videlicet DOCTRINIS ATQUE SERMONIBUS regnum coelorum nuntiantibus, divinis convenienter epulis epulamur. » Qui idem, paulo infra (n. 7, col. 701), de corpore jam ac sanguine eucharistico istud subdebat : « Moysis quidem « asseclae semel in anno paschalem ovem « immolabant, quarta decima primi mensis « die, circa vesperum. Nos autem Novi « Testamenti homines singulis diebus dominicis nostrum Pascha perficientes, « semper corpore Servatoris satiamur, « semper sanguinem Agni participamus. »

Athanasius etiam, in invitatione ad coenam paschalem, christianae cibum fidei propositum exhibet (*Epist. heortastica* 28. P.G. 26, 1433). «... Ut ipse quidem pro « omnibus hostia fieret, nos autem veritatis INNUTRITI SERMONIBUS, viventisque « ejus DOCTRINAE PARTICIPES, cum sanctis coelestem quoque laetitiam adipisci « valeamus. Illic quippe nos, TANQUAM « AD COENACULUM DISCIPULOS, VERBUM « CUM IPSIS VOCAT AD DIVINUM ET VERE « INCORRUPTIBLEM PASTUM (ἐσθιασιν) : hic « quidem passum pro nobis ; illic vero « coelestia tabernacula praeparans iis qui « promptissima mente obedierint vocationi, et firma animi intentione secuti

« fuerint ad bravium supernae vocationis ;
 « ubi ILLOS QUI AD COENAM VENIUNT
 « et luclantur adversus impeditores suos,
 « manet corona et incorruptibilis laetitia. »
 Aliud exemplum intertextae coenae spiri-
 tualis cum sacramentali vide in *Ep. heort.*
 6, 1 (col. 1383). Plurimis interea epistularum
 heortasticarum locis convivium prae-
 dicat sacramentale Athanasius, quo caro
 et sanguis Verbi, ipse Agnus, ipsum Ver-
 bum comeditur : (*Ep. heort.* 2, 3 ; 4, 4 ; 5,
 1 ; 5, 5 ; 9, 9-10 ; 13, 7. P.G. 26, 1368,
 1379, 1379-1380, 1382-1383, 1395-1396,
 1418).

Satis affinis est locutio Theophili
 Alexandrini, in *Epistula heortastica*
 anni 401 (n. 17), haec contra Origenem
 disputantis : « Nec vanitatem appellamus
 « substantiam corporalem, ut ille aesti-
 « mat, aliis verbis in Manichæi scita con-
 « cidens : ne et CORPUS Christi subiaceat
 « vanitati, CUJUS EDULIO SATURATI, RU-
 « MINAMUS QUOTIDIE VERBA dicentis :
 « *Nisi quis comederit carnem meam, et*
 « *biberit sanguinem meum, non habebil*
 « *partem mecum* » (P.L. 22, 787).

Nec fuit genus istud sermonis proprium
 illius aetatis, sed etiam invaluit apud
 mediaevales viros, etiam cum maxime
 versarentur in defendenda praesentiae do-
 minicae in sacramento veritate. Sic, pro
 exemplo, Gulielmus a Sancto Theo-
 dorico, EXPRESSE de manducatione spi-
 rituali disserens prout per sacramentalem
 procurata, non temperantius sane quam
 Clemens aut Origenes (*In Num.*,
 hom. 16, 9. *In Matth.*, *Com. Ser.* 85 etc.
 P.G. 12, 701-102 ; 13, 1734-1735), miscuit
 ipse unam cum altera. « Cum ergo de carne
 « sua [utpote per passionem sauciata]
 « amandi se tantam ingerit materiam, mag-
 « nam et mirificam animabus nostris vitae
 « alimoniam ministrat. Quam tunc avidis
 « faucibus sumimus, cum dulciter recolli-
 « gimus, et in ventre memoriae recondi-
 « mus quaecumque pro nobis fecit vel pas-
 « sus est Christus. Et hoc est convivium
 « de carne Jesu et sanguine : cui qui com-
 « municat habet vitam in se manentem.
 « Tunc autem communicamus, cum FIDE

« ARDENTE, QUAE PER DILECTIONEM OPE-
 « RATUR, REPONIMUS IN MENSA DOMINI
 « QUALIA INDE SUMPSEMUS : videlicet ut,
 « sicut ille se praebuit pro salute nostra,
 « nulla sua necessitate, sic nos totos fidei
 « ejus et caritati exhibeamus, necessi-
 « tate salutis nostrae. In hoc enim convi-
 « vio quicumque saginatur, nescit panem
 « suum otiosus comedere, sed sollicite cum
 « muliere forti de nocte hujus saeculi con-
 « surgit ad lucernam verbi Dei, ut labores
 « manuum suarum manducet, ut beatus
 « sit, et bene ei sit, etc. Ecce hoc est man-
 « ducare illam carnem, de qua dicit Jesus :
 « *Qui manducal meam carnem, in me manet*
 « *et ego in eo.* » Toti autem huic elucubra-
 tioni praemiserat istud, unde satis patet
 sacramentale corpus Christi illic edis-
 seri : « Considerandum nobis est quo-
 « modo ad veram vitam talis cibus [cor-
 « pus ipsum Christi, cf. c. 2-4] sic nobis
 « necessarius sit, ut sine hoc ad illam per-
 « venire impossibile sit. ... Ut igitur ille
 « ametur [scilicet Christus], ... ad hoc enu-
 « trire nos debet cibus iste » [id est eu-
 charistia] (*De Sacramento altaris*, c. 5.
 P.L. 180, 351 et 352-353). Advertas (rem
 sane lepidam) ipsum Gulielmum a Sancto
 Theodorico esse conquestum de locutio-
 nibus sat obscuris Patrum in re eucha-
 ristica (*op. cit.*, c. 11. P.L. 180, 359).

Vide etiam *Epistolam ad fratres de*
Monte Dei, c. 10, n. 30 (P.L. 184, 327) a
 Massueto non improbabiler Guigoni
 Carthusiensi adscriptam, ubi « res sacra-
 menti », id est spiritualis fructus, non
 utique sine respectu ad ipsum sacramen-
 tum, dicitur manducari, bibi, percipi,
 sumi, in pia meditatione passionis domi-
 nicae.

In eadem sermonis joannici interpre-
 tationem redundat quod Patres saepe, non
 promiscue ut supra, sed veluti παραλήλωσ
 extulerunt utrumque elementum, et sig-
 nificativum seu sacramentale, et signifi-
 catum seu spirituale.

Sic Origenes (*In Num.*, hom. 16, 9.
 P.G. 12, 701-702) dum explicat *Jo.*, 6⁵⁴ :
 « Bibere autem dicimur sanguinem Christi,
 « non solum sacramentorum ritu, sed et

« cum sermones ejus recipimus, in quibus
 « vita consistit. » Rursus (*In Exod.*, hom.
 13, n. 3. P.G. 12, 391) : « Nostis qui divinis
 « mysteriis interesse consuestis, quomodo
 « cum suscipitis corpus Domini, cum omni
 « cautela et veneratione servatis, ne ex
 « eo parum quid decidat. Quod si circa
 « corpus ejus conservandum tanta utimini
 « cautela, et merito utimini : quomodo
 « putatis minoris esse piaculi verbum Dei
 « neglexisse quam corpus ejus ? »

Pariter Didymus : « Quomodo verba
 « illa intellegemus : *Panem angelorum man-*
 « *ducavit homo ?* Nunc panem meum in-
 « tellege solida Dei MANDATA ; et vinum,
 « AGNITIONEM Dei ex divina rerum medi-
 « tatione. Similiter autem, et divinum ejus
 « CORPUS SANGUINEMQUE pretiosum » (*In*
Prov., 9⁵. P.G. 39, 1633).

Assonat commentarius in *Prov.*, 9², mi-
 nus probabiliter Hippolyto adscriptus :
 « *Paravit mensam suam*, promissam sanc-
 « tae Trinitatis COGNITIONEM, necnon ve-
 « nerandum sanctumque ejus CORPUS AC
 « SANGUINEM, quae in arcana et divina
 « mensa quotidie perficiuntur et sacri-
 « ficantur » (P.G. 10, 628).

Similiter in libro primo *Epistularum*
 quarum fertur fuisse auctor S. Nilus,
 haec habet undecentesima : « Praedicat
 « Moyses populo :... *comedatis carnes ;*
 « carnes intellegens divinum CORPUS quod
 « fideles in Ecclesia comedunt, et beatis-
 « simam christianorum COGNITIONEM, co-
 « gnitionibus omnibus excelsiorem » (P.G.
 79, 125).

Inter Latinos Hieronymus haud di-
 verse : « Quando dicit : *Qui non comederit*
 « *carnem meam et biberit sanguinem meum,*
 « licet et in mysterio possit intellegi, ta-
 « men vere corpus Christi et sanguis ejus
 « sermo Scripturarum est, doctrina divina
 « est. Si quando imus ad mysterium (qui
 « fidelis est, intellegit), si micula ceciderit,
 « periclitamur. Si quando audimus ser-
 « monem Dei, et sermo Dei et caro Christi
 « et sanguis ejus in auribus infunditur, et
 « nos aliud cogitamus, in quantum peri-
 « culum incurrimus ? » (*Anecdota Mared-*
solana, vol. 3, pars. 2, p. 301. *Tract. sive*

hom. in Psalm. 147). Rursusque : « Hoc
 « solum habemus in praesente saeculo
 « bonum, si vescamur carne Domini et
 « cruore potemur, non solum in mysterio,
 « sed etiam in Scripturarum lectione (*In*
Ecclesiasten, 3¹²⁻¹³. P.L. 23, 1039).

Quis nescit hoc genere styli usum esse
 auctorem *Libri de imitatione Christi*, 4, 11,
 ubi de duabus mensis loquitur christiano
 homini a Deo in Ecclesia stratis. In utra-
 que Christus nobis jacet alio et alio modo
 manducandus. Adeo « ut unus sit cibus
 « vitae : Verbi incarnati uti evangelizantis,
 « et incarnati ut hostiae justificantis »
 (Nicolaus de Cusa, *Exercitationum*
 lib. 4. Opera, Basileae 1565, p. 444).

Ceterum, ut iterum dicamus, sicut eu-
 charistia est sacramentum incorporationis
 quae fit per fidem vivam, sic etiam fides
 viva est quaedam spiritualis manducatio
 eucharistiae, ut magis patebit infra (Elu-
 cid. XLIX). Cohærent igitur inter se ista
 duo, ut signum et signatum, ut sacra-
 mentum rei, et res sacramenti : quare fert
 natura rerum ut transferantur ad alte-
 rum alterius nomina et praedicata. Esto
 igitur Origenes praestiterit ducatum ; at-
 tamen Origenem ipsum rerum natura age-
 bat : sicut agebat Ignatium, de Ecclesia
 eucharistico stylo loquentem, symbolismus
 eucharistiae ecclesiasticus.

APPENDIX C.

De participando in eucharistia
 cruore passionis dominicae a-
 pud Clementem.

Est hujus puncti assertio pars sermo-
 nis cujusdam involutioris, in quo Clemens
 distinguit veluti duplicem sanguinem Jesu :
 « unus enim est carnalis, quo redempti
 « sumus ab interitu ; alter vero spiritualis
 « quo uncti sumus » [ὁ κεχρίσμεθα, id est
 fortasse : quo initiati sumus in Christum].
 Videtur mihi hoc loco Clemens distinguere
 duplicem sanguinem eodem sensu quo alii
 Patres nonnulli duplicem Domini et san-
 guinem et carnem distinxerunt. Hiero-
 nymus, *In Ephes.*, 17. P.L. 26, 481 :
 « Dupliciter sanguis Christi et caro intel-

« ligitur : vel spiritualis illa atque divina,
 « de qua dicit *caro mea est cibus* ; vel caro
 « et sanguis quae crucifixa est, et qui mi-
 « litis effusus est lancea. » Augustinus,
En. in Psalm. 98. n. 9. P.L. 37, 1265 :
 « Non hoc corpus quod videtis manduca-
 « turi estis, et bibaturi illum sanguinem
 « quem fusuri sunt qui me crucifixerunt »
 (Cf. Hesych., *In Levit.*, 8²²⁻²⁹. P.G. 93,
 883). Pro alia enim et alia conditione
 (seu praesentiae modo) distinguitur et
 caro sensibilis, objectum scilicet sensus,
 et caro intellegibilis vel spiritualis, objec-
 tum nimirum solius intellectus vel fidei
 (cf. Billot, *De Ecclesiae sacramentis*⁴, I,
 p. 392). De una fit sermo in passione, de
 altera in eucharistia. Porro istiusmodi dis-
 tinctionem sponte sua invehebat materia
 a Clemente disputata. Vult enim ut chris-
 tianus in cottidiano victu aqua temperet
 vinum : huc spectat tota ejus disputatio.
 Post alia pauca affert pro exemplo Chris-
 tum, magnum verae vitis botrum, qui
 voluit ut sanguini suo, seu sanguini uvae,
 aqua admisceretur (sicut sanguis suis
 admiscetur gratiae salutari). Quod dupli-
 citer noscitur esse factum : uno modo cum
 in passione premeretur uva, et manavit
 aqua et sanguine ; altero modo, spiri-
 tualiore, in coena (cujus coenae sanguis
 in spiritualis vitae incorruptibilitatem nos
 perducit). Secundum autem hunc alterum
 modum attenditur rursus temperamentum
 dupliciter. Primo quidem ex parte sensi-
 bilis illius elementi quod propinatur, VINI
 dico et AQUAE. Secundo ex parte ELEMENTI
 SPIRITUALIS quod conjungitur HOMINI PO-
 TANTI (se habet enim ad Verbum spiritus
 increatus Verbi, sicut sanguis ad carnem,
 propterea quod robur Verbi est ipsius spi-
 ritus : quod si autem spiritus Verbi habet
 partes sanguinis, partes aquae habet homo
 conjunctus spiritui Verbi per potum. En
 igitur intra ipsam eucharisticam coenam
 alterum temperamentum veluti aquae et
 vini, hominis dico et Spiritus).

Ex duobus illis eucharisticis tempera-
 mentis (vini et aquae, Spiritus et homi-
 nis), primum ordinatur in fidem alterius

gignendam (est enim ipsius symbolum) ;
 in altero autem Spiritus ingenerat homini
 incorruptionem. Jam vero ex amobus
 elucet quaedam tertia temperatura : sen-
 sibilis scilicet elementi, id est potus, et
 elementi spiritualis, id est Verbi. Quae
 tandem commixtio Verbi atque potus
 complexive dicitur eucharistia. Verbum
 hoc loco intellegitur incarnatum, ut in
 decursu postea sermonis apparet.

En jam locum : « Sancta vitis botrum
 « germinavit propheticum. Hoc signum est
 « iis, qui ex errore [gentilitatis] in requiem
 « [christianismi] sunt deducti [πεπειδαγω-
 « γημένοις], magnum botrus, Verbum pro
 « nobis pressum, cum sanguis uvae, Ver-
 « bum, aqua temperari voluerit (sicut etiam
 « sanguis ejus salute temperatur). Duplex
 « est autem sanguis Domini : alter enim
 « est carnalis, quo redempti sumus ab
 « interitu ; alter vero spiritualis, quo scili-
 « cet uncti sumus. Et hoc est bibere san-
 « guinem Jesu, dominicae participem fieri
 « incorruptibilitatis. Robur autem Verbi
 « [est] Spiritus, sicut sanguis [est robur]
 « carnis. Similiter [ἀνζυλόγως] igitur admisce-
 « tur, vinum quidem aquae, homini vero
 « Spiritus ; et illud quidem, temperamen-
 « tum dico [vini et aquae], pascit in
 « fidem ; hoc vero, id est Spiritus, dedu-
 « cit in immortalitatem. Rursus autem
 « temperatura amborum, potus dico et
 « Verbi, nomen habet eucharistia, [hoc
 « est] gratia laudabilis et pulchra : cujus
 « qui secundum fidem participes sunt,
 « sanctificantur et corpore et anima :
 « quippe divina voluntate misturam di-
 « vinam, hominem scilicet, copulante Spi-
 « ritui et Verbo mystice. Etenim revera
 « Spiritus unitur animae, quae ab ipso
 « fertur ; caro autem Verbo, propter
 « quam Verbum caro factum est » (*Pae-
 dagog.*, 2, 2. P.G. 8, 409-412).

Non est igitur dubitandum quin in
 supralaudata sententia, *bibere sanguinem
 Jesu* ad potationem eucharisticam re-
 feratur. Qui sanguis interea est uvae illius
 pro nobis quondam pressae.

Elucidatio XIX.

Fusius apud posteriores Patres et theologos constat ipsam passionis hostiam offerri Deo a nobis in commemoratione quadam sacramentali passionis.

CAPUT III.

DE HABITUDINE MISSAE AD SACRIFICIUM DOMINICUM.

Celebrationi nostrae eucharisticae inesse et rationem sacrificii et passionis repraesentationem; immo hinc pendere sacrificii indolem, quod habeatur imago passionis (seu immolatio symbolica) uno ore Patres proclamavere¹. Quorum sententia tam aperta est tamque nota iis qui vel extremo digito paginas illorum volutaverunt, ut si quis testimoniis insisteret congerendis, is non nisi actum agere videretur.

At subtilior enascitur quaestio, quomodo repraesentationi sacramentali sacrificii crucis accedat ratio veri sacrificii; quomodo sit sacrificium verum, quod careat immolatione vera, nec nisi similitudinariam habeat, repraesentativam, sacramentalem seu, ut fert lingua graeca, mysticam, symbolicam: quae imitatio quidem est immolationis realis, sed non est ea res cuius est imago². Quod si minus ex professo tractaverunt Patres, tamen mens eorum non est ambigua: ideo eatenusque imaginem sacrificii in sacrificium transire, quod in imagine illa offeratur hoc ipsum cuius est imago: scilicet cruenta Christi mors, in incruenta mortis effigie. Qua in re velim

recolantur retineanturque, proportionem servata, illa quae in Elucidatione III notata sunt generatim de eiusmodi doctrinae punctis, quibus vindicandis non fuerit cur Patres unquam incumberent. Speciatim vero minor fuerit forsitan necessitas definiendi ac distinguendi illa quae omnibus christianis ex frequentissima praxi essent apprime nota: cuiusmodi imprimis fuit sacrificium Ecclesiae. Quare Patres, ut in re omnibus familiari, non tam procedebant didactice, quam ad fines practicos utebantur notitia praesupposita. Quo in genere disciplinae non est exspectanda plerumque illa rigorosa analysis aut integratio partium completa, quam in disputationibus de Trinitate, de Incarnatione, de Gratia, necessitate compulsi, accuraverunt. Quare saepe non erunt cogentia testimonia, quanquam ad minus suasiva. Aliquando tamen videntur probe decisiva. Praeter vim igitur quam habet ex se conspiratio indiciorum probabilium, accedet ex locis clarioribus indicatio pressior. Horum vero luce etiam illa retro collustrantur: ut totius fasciculi strictior evadat

1. Aliud est in repraesentatione sacramentali sacrificii fundare aliquatenus veri sacrificii indolem, aliud est ita inter se convertere rationem repraesentationis et rationem sacrificii, ut *eo tantum sensu* nuncupetur eucharistia sacrificium, quod sit imago sacrificii: quod etsi placuit Renz (passim, et t. 2, p. 484-485), minime tamen aut tutum, aut verum esse videtur. Non enim per meram figuram sermonis est eucharistia sacrificium, sed secundum rei veritatem.

2. Etiam atque etiam rogo benignum lectorem, ut quotiescumque nos viderit excludere a missa omnem immolationem recentem, velit

meminisse (non enim istiusmodi distinctiones singulis paginis repeti possunt) sermonem esse de immolatione reali, non de immolatione mere repraesentativa, quae nedum a nobis excludatur, immo non putamus fore catholicum, si quis eam in missa asserere detrectaverit recentem, totiesque iteratam, quoties missa celebratur.

Quin et oblatio nostra (quam vindicabimus utique recentem et veram) hostiae passionis, reapse non nisi in ista immolatione symbolica consistit: cui, ut dictum est in coena Domini (Elucid. III), competit ut sit oblatio immolationis verae ac cruentae.

consensus. Robur autem testimonio illi colectivo addit carentia auctoritatis cuiusvis pro sententiis illis novellis, quas crisi subicere, post expositos Patres, nobis opus erit.

Interim vero patronus nobis velim existat vir patristicae theologiae studiosissimus, B. Petrus Canisius, Societatis Jesu egregium decus. Cujus catechismus non solum in Germania, sed etiam in Gallia, et ubique fere terrarum, propugnaculum adversus insultus novatorum fuit avitae fidei efficacissimum. Quaerit ille (*Opus catechisticum, De Sacramentis*, q. 7) : « Quid porro de altaris sacrificio **CREDENDUM** est ? » Et respondet post pauca : « Missae sacrificium, si « rem omnem aeque perpendimus, est « revera dominicae passionis et illius « **CRUENTI SACRIFICII**, quod in cruce pro « nobis est oblatum, sancta quidem et « viva repraesentatio atque simul **IN- « CRUENTA** et efficax **OBLATIO**. » Qua responsione dilucide elementa illa duo discernit ac copulat, quae Patribus sollemnia sunt : repraesentationem et oblationem ; utramque unius rei, scilicet passionis. Ut enim constabit sequentibus Elucidationibus, doctrina Patrum in hoc consistit, quod Christi mors eo offeratur quod repraesentetur. Ipse ritus repraesentativus est oblativus repraesentati. In tantum Christi passi corpus et sanguis a nobis Deo datur *εὐχαριστήριον* et *πλαστήριον*, in quantum per species quibus divisim induitur, propitiationis gratia, demonstratur ille mortuus, qui ex sua morte sortitus est conditionem hostiae veram, eamque (ex resurrectione) inextermabilem. Quemadmodum enim Christus se in sacramento suae mortis dedit Deo ad mortem, sic nos in eodem sacramento eandem mortem offerimus, iterantes quod fecit. Conjuncti quippe nostro capiti per fidem, socii dum effimur ritus quo usus est, socii etiam adscribimur donationis quam ab ipso profectam acceptans Deus sanxit gloria aeterna.

1. Qui autem testatur offerri passionem, idem etiam saepe in hoc reponit sacrificium eucharis-

Quare tria apud Patres inveniemus, quae inter se complent et exigunt.

Primo : ipsam in sua repraesentatione offerri passionem.

Secundo : coelestem offerri a nobis aeterni sacrificii hostiam.

Tertio : non ex parte Christi intercedere actum oblationis personaliter novum, sed tantum ex parte Ecclesiae Christo capiti subordinatae.

Unde paragraphus prima erit de habitudine missae ad passionem : paragraphus secunda, de habitudine missae ad sacrificium coeleste ; paragraphus tertia, de habitudine missae ad oblationem dominicam.

§ 1. De habitudine missae ad passionem.

Dupliciter Patres hanc illustraverunt : primo explicite, dum adserunt passionem offerri in missa ; secundo implicite, dum cibum eucharisticum habent pro participatione sacrificii cruenti.

SECTIO I. — AD SERITUR PASSIO OFFERRI IN MISSA.

Qui praecit Patribus reliquis Cyprianus, nihil ipse in ancipiti reliquit. Duo enim haec conjungit : primo quidem, esse sacrificium eucharisticum imitationem aliquam sacrificii passionis ; negat enim « sacrificium dominicum legitima sanctificatione celebrari nisi oblatio et sacrificium nostrum responderit passioni » (Ep. 63, n. 9. P.L. 4, 381). Sed secundo, et potissimum, esse passionem Christi ipsam rem in sacrificio eucharistico oblatam : « PASSIO est enim Domini, inquit, sacrificium **QUOD OFFERIMUS** » (n. 17, col. 387). Unde sequitur sacrificium eucharisticum in hoc apud Cyprianum consistere, quod offeratur Deo vere, in quadam repraesentatione sua, immolatio illa Christi in passione caesi¹. Quod si vero Christus non existimatur praesens in eucharistia nisi ut hostia

tiae, ut offeratur corpus et sanguis Christi. Nam non solum dicit Christum in coena obtulisse

passionis, jam intellegitur quam proprie a veteribus illis nuncupetur eucharistia : « ipsum dominicae passionis et nostrae « redemptionis sacramentum » (n. 14, col. 385) : sacramentum scilicet non vacuum, sed plenum, continens et hostiam passionis et redemptionis pretium.

Inter Graecos, Cyrillus Hierosolymitanus (*Catechesis* 23, quae est *mys-*

sum corpus et sanguinem (n. 4, col. 376), sed praeterea sentit hunc sacerdotem vice Christi vere fungi, « qui id quod Christus fecit imitatur » (n. 14, col. 386) ; aperteque docet et a nobis « sanguinem Christi offerri » (n. 9, col. 381). Quae locutiones igitur, praeterquam ex sese, ut saepe dictum est, mortem sonant, ostenduntur etiam, ex usu Cypriani, esse habendae pro synonymis alterius illius, qua enuntietur passionis oblatio.

Nobis, propter diuturnam assuefactionem ex tenerrimis annis, quibus literam catechismi edidicimus, minus oggerunt suum sensum et vim verba illa : sacrificium *corporis et sanguinis* Christi. Sed fingas mente illos qui primi ista verba audierunt, idque primum : quid intellegere potuerunt nisi sacrificium quo offerretur mors Christi ? Quare apud Patres Latinos indiscriminate *sacrificium corporis et sanguinis* usurpatur et de nostro incruento sacrificio et de cruento sacrificio Domini.

Apud Graecos idem observari potest, puta apud Eusebium (*Dem. evangel.*, l. 1, c. 10. P.G. 22), cui sonant idem prorsus illa duo, quibus sacrificium nostrum eucharisticum enuntiat : « celebrare memoriam CORPORIS ET SANGUINIS Christi » (τὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τοῦ αἵματος τὴν ὑπόμνησιν ἡμετέρας ἐπιτελοῦντες, col. 88) ; et « memoriam offerre SACRIFICII » in passione peracti (col. 89 et 92). Qui etiam vult ut ista oblatio nobis « pro sacrifice » (ἀντὶ θυσίας) existat ; non quasi vacua sit sacrificio, sed ita ut in ea tractentur « veneranda mensae Christi « sacrificia » (τὰ σεμνὰ τῆς Χριστοῦ τραπέζης θύματα. Unde concludit : « Sacrificamus igitur Deo « altissimo sacrificium (θύσιν) laudis, sacrificamus plenum et venerandum et sacrosanctum « sacrificium (θύμα), sacrificamus novo more, « secundum novum testamentum, mundum sacrificium (θύσιν) » (col. 92). Hostia igitur quaedam vera a nobis sacrificatur, per actionem aliquam vel ritum, quo tamen non aliud a nobis peragitur, nisi commemoratio quaedam sacrificii corporis et sanguinis Christi olim in cruce peracti. Nulla ergo fit immolatio praesens, et tamen offertur hostia immolata (θύμα). Nolim inde ducere argumentum, quamvis bene congruerit, si senserit Eusebius : in commemoratione sacramentali passionis offerri ipsam victimam, cujus fiat memoria, corpus dico sanguinemque mactati Christi.

Cui intellectui etiam cohaeret quod habet idem Eusebius inferius (*Dem. Evangel.*, 5, 3, col. 365) : « Salvator noster Jesus, Dei Christus, secundum « modum Melchisedech sacerdotalis sui inter

tagogica 5, n. 10. P.G. 33, 1117) docet offerri a nobis in missa « Christum mactatum pro peccatis nostris¹ » (utique in passione). Χριστὸν ἐσφαγιασμένον ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων προσφέρομεν. Unde intellegitur quid sibi velit istud : μετὰ τὸ ἀπαρτισθῆναι τὴν πνευματικὴν θυσίαν, τὴν ἀναίμακτον λατρείαν ἐπὶ τῆς θυσίας ἐκείνης τοῦ ἰλασμοῦ², παρακαλοῦμεν τὸν

« homines ministerii opera etiam nunc per suos « ministros perficit. Sicut enim ille, sacerdos « gentium existens, nequaquam videtur SACRIFICIIS CORPORALIBUS usus esse, solo vino et « pane Abrahamum benedicens, sic primus quidem ipse Salvator et Dominus noster, et deinde « orti ab eo sacerdotes omnes inter omnes gentes, « SPIRITUALE exsequentes juxta ecclesiastica « statuta SACERDOTII MUNUS, vino et pane CORPORIS EJUS ET SANGUINIS SALUTARIS REPRaesentant MYSTERIA » [tanquam in aenigmate. ἀνέκτανται]. Id est, pro cruentis sacrificiis habemus nunc sacramentalem corporis et sanguinis Christi memoriam, seu passionis repraesentationem, quae longe antecellit cultui legali, in quo oportebat « per hostias animalium irrationabilium et cruores Deum colere « ritu corporali » (*ibid.*).

1. Puto ista finalitate ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων affici directe mactationem illam (ἐσφαγιασμένον), non autem nostram oblationem (προσφέρομεν) : nam 1° finem ac scopum nostrae oblationis latius patere quam NOSTRAM (qui vivimus) utilitatem propriam, immo extendi ad salutem defunctorum, est ipsum propositum Cyrilli orationisque argumentum. 2° haec amplior nostrae litationis utilitas ac intentio statim subditur a Cyrillo verbis sermonem proxime continuantibus : ἐξιλεούμενοι ὑπὲρ αὐτῶν [τῶν κεκοιμημένων] τε καὶ ἡμῶν τὸν φιλόανθρωπον Θεόν. — Cum autem vox τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων colligatur voci ἐσφαγιασμένον (id est Christi passioni), potest convenienter accipi « pro peccatis nostris » [qui homines sumus] = pro peccatis omnium hominum. Siu autem colligatur voci προσφέρομεν (id est nostrae actioni oblativae), deberet eodem sensu restricto accipi ἡμετέρων ac ἡμεῖς = nos qui actu offerimus. In quo, ut dictum est, est inconveniens.

2. Longe probabilior nobis videtur haec interpunctio, quam si omittatur comma inter ἰλασμοῦ et παρακαλοῦμεν, ponatur autem inter λατρείαν et ἐπὶ. Etenim errant, qui putant ibi enuntiarum a Cyrillo epiclesim, seu invocationem Dei in sacrificium : 1° quia non uleretur genitivo casu (ἐπὶ τῆς θυσίας), sed accusativo (ἐπὶ τὴν θυσίαν) ; 2° quia numquam dicitur epiclesis fieri pro Ecclesia, mundo et regibus ; 3° quia superiore capite jam transactum est, quod ad epiclesim pertinebat : unde fit, ut hoc decimo capite praesupponatur perfectus cultus circa hostiam seu sacrificium, ut jam intercessionem (id est precationem pro Ecclesia etc.) locus sit. Erraret etiam, si quis putaret hanc esse mentem

θεὸν ὑπὲρ κοινῆς τῶν Ἑκκλησιῶν εὐχαριστίας, ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου εὐσταθείας, ὑπὲρ βασιλείων κτλ. (*Ibid.*, n. 8, col. 1115). Cultus nimirum fit incruentus super hostiam sacrificii cruenti, super hostiam propitiationis qua redempti sumus, super hostiam mactatam in passione¹.

Chrysostomus (*In Hebraeos*, hom. 17, 3. P.G. 63, 130-131) validissime inculcat esse Christum formaliter unum in ratione

Cyrilli, ut precatio fieret, quasi superimpedens (ἐπί) hostiae, ad Deum, pro (ὑπὲρ) Ecclesia etc. Istius enim sensus nullum apud veteres occurrit exemplum, neque scio an satis constaret usui grammaticali usurpatio illa geminae propositionis ἐπί et ὑπὲρ uni verbo iniunctae. — Vertenda igitur sententia sic : « Postquam perfectum est spirituale sacrificium, [id est] cultus incruentus super hostia illa propitiationis (nimirum in passione inventae), invocamus Deum pro communi Ecclesiarum pace, pro bono mundi statu, pro regibus » etc.

1. Juxta Basilium (si ipse tamen est auctor Commentariorum in Isaiam), dum fastidit Deus solitam a Judaeis peragi effusionem sanguinis ad crepidinem altaris, brutorum quidem sanguinem reprobatur, non vero sanguinem Christi effusum novissimis temporibus pro mundi salute in remissionem peccatorum expiationemque delicti unicam ; per quem cruorem suum factus est Christus hostia una, veraque ovis, cujus sacrificatio hodie apud nos peragitur (θυομένου), cujus caro noster est cibus. Unde insinuat fortasse mens auctoris : sicut vera fiebat a Judaeis oblatio sanguinis effusi ad altare, ita veram esse faciendam a nobis oblationem sanguinis effusi in passione ; fierique illam in nostro sacrificio eucharistico. « Non exoptulo [inquit « Deus], ut ad altaris crepidinem effundatur « taurorum aut hircorum sanguis... Observa « eum non dixisse se nolle sanguinem ullum. « Nam QUI SANGUIS NOVISSIMIS SAECULIS IN « REMISSIONEM PECCATORUM EFFUNDITUR (ἐκχυ- « νόμενον) [utique a nobis eucharistiam celebra- « tibus], qui et melius loquitur quam sanguis « Abel, hunc non dixisset se nolle ; sed commu- « tat hostias in spirituale : siquidem et sacer- « dotii commutatio futura est... Excluduntur « igitur qui sunt ex aaronico semine oriundi, ut « istis succedat sacerdos secundum ordinem « Melchisedech. Non jam amplius illae assi- « duae hostiae ; non jam illae quae propitia- « tionis die litabantur, non jam cinis juvencae « mundans inquinatos. Una enim hostia, Chris- « tus, et ea quae secundum ipsum est sancto- « rum mortificatio. Una aspersio, lavacrum re- « generationis. UNA PECCATI EXPIATIO SANGUIS « PRO SALUTE MUNDI EFFUSUS (ἐκχυθέν) [olim « scilicet a Judaeis in passione] » (*In Isaiam*, c. 1, n. 26. P.G. 30, 169). « ... In consum- « matione saeculi vera illa ovis, Christus, sacri- « ficatur (θυομένου) [a nobis christianis] : cujus

hostiae respectu et omnium sacrificiorum nostrorum et sacrificii sui cruenti : « Una « est inquit [Paulus], haec hostia ; illae « autem multae : idcirco scilicet infirmae, « quia multae. Quid enim, dic, quaeso, opus « erat multis, si una sufficeret ? Propterea, « et quod multae erant, et quod sem- « per offerebantur, ostendit nunquam [Ju- « daeos per eas] mundari... Quid vero ? « annon nos cottidie offerimus ? OFFE-

« caro vere est cibus » (*Ibid.*, n. 27, col. 172). Tenue, fateri cogor, indicium.

Apud Gregorium Nazianzenum, praeter locum olim de complexu dominicae coenae et passionis citatum (*Elucid.* III), aliquantulum etiam monstratur implicata sacrificio nostro eucharistico et contenta passio Christi, cum ratio redditur, quomodo per baculum illum Hebraeorum agnum comedentium praesignetur fides christianorum firma. « Lex fulcientem baculum « tibi praescribit, ne forte animo titubes, SAN- « GUINEM Dei et PASSIONEM et MORTEM audiens « ...Quinimmo sine pudore et sine dubitatione « manduca corpus, bibe SANGUINEM, si vitae « desiderio teneris, neque sermonibus de carne « abrogans fidem, neque ex sermonibus de PAS- « SIONE percipiens damnum » (*Or. 45 in S. Pascha*, 19. P.G. 36, 649). Ubi sanguis, qui bibendus proponitur, videtur esse sanguis passionis (sed de isto genere argumenti vide potius infra *Elucid.* XX). Expressius in *Invectiva* sua priore contra Julianum perhibet nos per sacrificiones nostras socios effici passionis, quam ideo noscitur Christus subiisse ut efficeret nos divinitatis suae participes. « Manus suas [Julianus] de- « purgat, ab iis incruentum SACRIFICIUM abster- « gens, per quod cum Christo socii sumus et « PASSIONUM et divinitatis » (*Or. 4, 52. P.G. 35, 576*). Rursusque in carminibus suis decantat nos per sacrificiorum oblationes consociari Dei incarnati passionibus :

« Oblationes [hoc sunt] : Dei incarnationis
« Passionumque Dei consortium. »

(*Carm.*, l. I, sect. 2, poem. 34, v. 238-239. P.G. 37, 962-964.)

Et conqueritur morbo gravatum se jam non posse per sacrificia misceri passionibus Christi :

« Non jam ad sacrificia sancta manus attollo
« Magnis Christi admixtus passionibus. »

(*Carm.*, l. 2, sect. 1, poem. 50, v. 49-50. P.G. 37, 1389.)

Qui sermonis realismus nonnullum suppeditat indicium sententiae, in qua fuerit Nazianzenus : per oblationem eucharisticam interesse nos passioni Christi, eo quod incarnati Verbi corpus caesum, effusumque sanguinem, manibus nostris tractantes, Deo per similitudinariam quamdam mactationem admovemus, tanquam hostiam nostram, dum « incruenta sectione corpus « et sanguinem dividimus dominicum » (*Ep. 171. P.G. 37, 280-281*).

« RIMUS quidem, SED MEMORIALE FACIEN-
 « TES MORTIS EJUS : et UNA EST HAEC
 « [hostia], NEC MULTAE. Quomodo una,
 « nec multae ? QUONIAM SEMEL OBLATA
 « EST, sicut illa in Sancta Sanctorum.
 « Hoc [quod agimus] similitudinem ge-
 « rit illius [quam obtulit Christus], et
 « haec illius [quae offerebatur in Sancta
 « Sanctorum] (τοῦτο ἐκείνης τύπος ἐστὶ,
 « καὶ αὕτη ἐκείνης). Eundem enim sem-
 « per offerimus; non nunc quidem aliam
 « ovem, cras aliam, sed semper eam-
 « dem : ita ut una sit hostia. Aliunde
 « hac ratione quoniam multis in locis
 « offertur, suntne et multi Christi ? Ne-
 « quaquam sed unus ubique Christus, qui
 « et hic est plenus, et illic plenus, unum
 « corpus. QUEMADMODUM igitur, multis in
 « locis oblatus, est unum corpus, et NON
 « MULTA CORPORA, SIC et est UNA HOSTIA.
 « PONTIFEX NOSTER ILLE EST QUI OBTU-
 « LIT HOSTIAM NOS MUNDANTEM. ILLAM
 « OFFERIMUS ETIAM NUNC, QUAE TUNC
 « EST OBLATA, QUAE EST INCORRUPTIBILIS.
 « Hoc fit in memoriam ejus quod tunc
 « factum est. Hoc enim facite, inquit, in
 « meam commemorationem. NON ALIUD
 « SACRIFICIUM, sicut pontifex, sed idem
 « semper facimus ; POTIUS AUTEM COM-
 « MEMORATIONEM FACIMUS SACRIFICII¹. »
 Haec duo statim perspicue apparent; re-
 praesentationem duntaxat fieri sacrificii
 dominici sine ulla a nobis procedente
 victimatione; procedere tamen a nobis
 oblationem ipsius ejusdem hostiae, cujus
 oblatio dominica a nobis commemoratur :
 quae est hostia mortis ejus, in sacrarium
 gloriae transmissa, incorruptibilis, aeterna
 (ac proinde nobis praesto existens).

Distinctius vero haec ex Chrysostomo
 colligere licet. Primo, unum esse sacrificium
 nostrum cum sacrificio cruento Christi
 propter unitatem rei oblatae, et quidem
 tantam, ut non solum eandem hostiam

offerre dicamur, sed etiam idem unumque
 facere sacrificium; id est non solum, ut
 eundem Christum² offeramus, sed eidem
 subjacentem sacrificeationi, quae fuit scilicet
 principalis nostri sacerdotis. Secundo,
 propter defectum realis immolationis in
 missa, ubi tantum immolatio est simili-
 tudinaria, hoc nostrum sacrificium, quam-
 vis ita verum, ut sit cum priore illo unum,
 tamen secundum quid rectius dici ima-
 ginem sacrificii quam sacrificium. Imagi-
 nem enim habet immolationis, non im-
 molationem veram ullam, siquidem in
 nostro sacrificio non illud iteratur reapse,
 per quod in sacrificio dominico accessit
 Christo proprietas immolationis.

Affinis est locus ubi, contra haereticam
 perfidiam, ex mysterio eucharistico com-
 probat Chrysostomus veritatem sacrificii
 cruento, aperte declarans sacrificium nos-
 trum non posse consistere sine sacrificio
 cruento, cujus sit symbolum. « Beneficii
 « memoriam mysterio colligavit, etiam
 « hinc ora haeticorum fraenans. Nam
 « quando dicunt : unde patet immolatum
 « esse Christum ? praeter alia multa, haec
 « etiam mysteria in medium adducentes,
 « ora eorum obstruimus. SI ENIM MORTUUS
 « JESUS NON ESSET, CUJUS SYMBOLA FO-
 « RENT EA QUAE PERAGUNTUR ? Vides
 « quantum illi studium fuerit ut semper
 « memoria teneamus, pro nobis ipsum
 « mortuum esse ? » (Hom. 82 in *Matth.*, 1,
 2. P.G. 57, 739). Eodemque prorsus vide-
 tur spectare, quod in homilia 41 in *I Cor.*
 (P. G. 61, 361) explicans Chrysostomus cur
 in Missa fiant, ut pro *toto orbe terrarum*, ita
 pro *universis defunctis in Christo*, preces,
 hoc affert argumentum : « Ne nos pigeat
 « pro iis preces offerre : jacet enim [ante
 « nos] COMMUNE TOTIUS ORBIS PIACULUM ». Qua
 adducta ratione, satis dilucide mon-
 strat Christum eucharisticum jacere ut
 hostiam passionis ipsius, qua totum re-

1. Illa verba Chrysostomi, Ambrosio perpe-
 ram adscripta, sunt ab omnibus fere mediae-
 valibus recitata atque allegata.

2. Non dicit Chrysostomus unitatem illam,
 quam praedicat, hostiae consistere formaliter
 in unitate materiali corporis, sed tuetur unita-

tem formalem hostiae *a pari* per idem principium
 quo etiam unitas corporis servatur : scilicet, non
 magis officere unitati formali hostiae repetitio-
 nem successivam sacrificiorum, quam obstat
 unitati materiali corporis multiplicatio simul-
 tanea sacrificiorum in variis locis.

demptum est hominum genus. Sed idem fortius praeterea exprimit, cum Christum in altari praetendens affectum mactatione illa qua reconciliavit coelum et terram, christianum inimico infensum his verbis increpat : « Solve inimicitiam, ut accipias « medelam a mensa. Ad hostiam (θυσία) « accedis tremendam et sanctam, verere « argumentum illius oblationis (προσφορᾶς) : « mactatus (ἐσφαγμένος) jacet Christus. Et « quamobrem est mactatus (ἐσφάγη) ? Qua « de causa ? ut pacificaret ea quae in coelo « sunt et ea quae in terra ; ut etiam angelis « te faceret amicum » (*Homilia 1 de prodicione Judae*, n. 6, et *homil. 2 de prodicione Judae*, n. 5. P.G. 49, 381-390. Citatur iste locus a S. Joanne Damasceno in *Sacr. Parall.* A. 11. P.G. 95, 1145. Cf. prolixam ejusdem argumenti disputationem in *Homilia de coemeterio et de cruce*, n. 3. P.G. 49, 397-398).

Coenae et passionis sacrificio dominico uni copulat nostra sacrificia Cyrillus Alexandrinus ratione altaris unius, qui Christus est : adeo ut tam nostri altaris hostia, quam hostia altaris dominici, interitui totius generis humani occurrat. Duplici igitur ex parte ponitur nostra hostia esse hostia redemptionis, hostia ipsius sacrificii dominici : et quia est ejusdem altaris, et quia est ejusdem efficaciae. Recole commentarium supraccitatum (Elucid. III) in *II Reg.*, 24¹⁵⁻²⁵.

Non est huic loco alienum, quod suggerit nobis Ps. Sophronius : sanguinem ipsum quem lancea e latere Christi effosso seaturire fecit, offerri hodie a sacerdotibus sacrificium pro populo. « Jam dicamus de « corpore quod sacrificatur a sacerdotibus. « Dominus noster Jesus Christus [est], « qui cottidie sacrificatur pro mundi vita « et salute, quemadmodum in calvariae lo- « co crucifixus, sic in sacra prothesi a sa- « cerdote ; cum lancea quidem, ne forte « obliviscamur in sancta crucis passione « LANCEA PERFOSSUM ESSE PURUM LATUS, « cum statim EXIVIT SANGUIS et aqua in « incorruptionem et refectionem universi : « QUEM EUMDEM SANGUINEM et aquam « SACERDOS OFFERT SACRIFICIUM PRO PO-

« PULO » (*Commentarius liturgicus*, 8. P.G. 87ter, 3988-3989). Sanguis plagarum igitur offertur.

Quaerit secum prolixè Nicolaus Cabasilas, quomodo cohaereat veritas sacrificii nostri cottidiani cum apostolica doctrina de Christo semel nec iterum sacrificato. Antinomiam solvit, una in Christo assignata ratione formali hostiae, ex passionis articulo ad tempus praesens continuata. Asserit enim : « Sacrificium hoc « non esse imaginem et figuram sacrificii, « sed verum sacrificium ; non esse panem « id quod sacrificatur, sed ipsum Christi « corpus ; et praeterea unum esse agni sa- « crificium, et quidem semel factum. » Explicat deinde : « Quia enim hoc sacri- « ficium fit, non mactato ea ipsa hora « Agno, sed pane mutato in Agnum antea « mactatum, evidens est fieri quidem mu- « tationem, non autem tunc fieri macta- « tionem ; sicque est quidem id quod mu- « tatur multa, et fit mutatio identidem ; « nec tamen quicquam prohibet quin id « in quod mutatur sit unum : IMMO QUEM- « ADMODUM UNUM CORPUS, SIC CORPORIS « MACTATIO UNA » (*Liturgiae Expositio*, c. 32. P.G. 150, 440-441). In eundem sensum superius scripserat, consecratione peracta : « Integra sacrificatio expleta at- « que consummata est, et dona sunt sanc- « tificata, et sacrificium est perfectum, et « magna victima atque hostia, quae pro « mundo mactata est, supra mensam sa- « cram cernitur jacens... ipsum sanctis- « simum corpus Domini, quod omnia illa « vere suscepit, probra, contumelias, vi- « bices : quod crucifixum est, quod inter- « fectum est ;... ipse sanguis qui exsiliit, « mactato corpore » (*ibid.*, c. 27, col. 426).

Ut ad Latinos revertamur, jam apud Ambrosium, in libro 2 *De excessu fratris sui Satyri* (P.L. 16, 1327), occurrit illud effatum : « Unius morte mundus re- « demptus est... Itaque mors ejus vita « est omnium. Morte ejus signamur ; mor- « tem ejus orantes annuntiamus ; MOR- « TEM EJUS OFFERENTES PRAEDICAMUS ; « mors ejus victoria est, mors ejus sacra- « mentum est, mors ejus annua solemnitas

« mundi est ». Probabilis sensus est : eadem, quae a nobis offerentibus praedicatur seu commemoratur mors, etiam a nobis commemorantibus vel praedicantibus offertur. « Mortem ejus offerentes praedicamus » : hoc est, offerentes mortem ejus, mortem ejus praedicamus¹.

Apud Gaudentium Brixianum passionis dominicae labores Deo in eucharistia sistuntur : « LABORES ENIM PASSIONIS « CHRISTI,... in figura corporis ejus ac « sanguinis, pro salubritate vitae commu- « nis afferimus [vel potius, secundum fi- « dem codicum : OFFERIMUS], et agnitam « dulcedinem mysteriorum conscio ore « testamur : *Gustate et videte quoniam « suavis est Dominus* » (Serm. 19. P.L. 20, 989).

Sanctus Augustinus in libro 20 *Contra Faustum* (18 et 21. P.L. 42, 382 et 385-386) omnia comprehendit, quae ad rei elucidationem faciunt : 1° peracti in passione sacrificii commemorationem seu repraesentationem celebrari « oblatione « et participatione corporis et sanguinis « Christi » ; 2° ipsam, quae in figuris promittebatur, sacrificii veritatem, redditam Deo a Christo in passione, eandem a nobis in litatione nostra offerri. En ejus verba : « Verum sacrificium, quod uni vero debe- « tur Deo, quo ejus altare solus Christus « implevit, in victimis pecorum imitata « daemona sibi arroganter exposcunt... « Hebraei autem in victimis pecorum, « quas offerebant Deo, prophetiam cele- « brabant futurae victimae, quam Chris- « tus obtulit. Unde jam christiani peracti « ejusdem sacrificii memoriam celebrant

1. Nisi tamen *offerentes* dicatur, sicut *orantes*, intransitive ; quo casu jam locus nihil ad rem confert. At putaverim potius *praedicantes* quam *offerentes* dici hic intransitive, si quid intransitive dicatur : nam praedicatio illa videtur intellegenda esse recitatio canonis, sicut et in *Libro Pontificali*, ed. Duchesne, t. 1, p. 126-127 : « Septem diaconos ordinavit qui custodirent « episcopum praedicantem » [= dum recitat canonem]. « Passionem miscuit in praedicatione « sacerdotum [= in canone], quando missae « celebrantur. » Ceterum supersunt alii loci Ambrosii recitandi infra (Elucid. XXI).

2. Quam dicit hic Augustinus « redditam » a Christo in passione veritatem olim promissam fi-

« sacrosancta oblatione et participatione « corporis et sanguinis Christi... In psal- « mis canitur : *Sacrificium laudis glorifica- « bit me...* Hujus sacrificii caro et san- « guis ante adventum Christi per VICTI- « MAS SIMILITUDINUM promittebatur ; in « passione Christi per IPSAM VERITATEM « reddebatur ; post ascensum Christi per « SACRAMENTUM MEMORIAE celebratur... « [Immolabantur sacrificia Hebraeorum] « vero uni Deo, ut ei offerretur SIMILITU- « DO promittens veritatem sacrificii, cui « erat OFFERENDA [a nobis in commemo- « ratione illa sacramentali] IPSA REDDITA « [a Christo] VERITAS IN PASSIONE COR- « PORIS ET SANGUINIS CHRISTI².» Hoc est : passio corporis et sanguinis, in qua consistebat sacrificii veritas olim promissa per figuras et tandem a Christo reddita Deo et Patri, nunc offertur a nobis in ipsa ejus sacramentali commemoratione.

Iterum audiendus Augustinus cum, quaerens secum unde nobis commendarit Christus sacrificium sui corporis et sanguinis eucharisticum, respondet verbis Apostoli : « *Humiliavit se, factus obediens « usque ad mortem, mortem autem crucis : « ut jam DE CRUCE commendaretur nobis « CARO ET SANGUIS Domini NOVUM SACRI- « FICIUM* » (Enarr. in Psalm. 33, 5-6. P.L. 36, 303-304). Quo datur intellegi Christum esse nostri sacrificii victimam in quantum victimatum supplicio crucis. Rursus, secundum eundem (Epist. 102, q. 3, n. 21. P.L. 33, 379), offerimus christiani sacrificium congruum manifestationi Novi Testamenti, « quod [Novum Testamen- « tum] EX IPSA VERA ET UNIUS SACERDO-

guris, hanc dicit Hieronymus « redditam » in coena novissima. Adeo unum quid conflat cum passione coena illa Christi, in qua passionis immolatio cruenta incruente est a Christo reddita, id est, sicut erat per figuras obligata Deo, ita est exhibita et mancipata in sacramento significatam carnem et cruorem continente. En verba Hieronymi : «...Finem carnali [paschae] « festivitati volens imponere, umbraque transe- « unte, paschae REDDERE VERITATEM, dixerit : « *desiderio desideravi hoc pascha manducare « vobiscum, antequam patiar.* Etenim pascha nos- « trum immolatus est Christus » (In Matth., 26. P.L. 26, 190).

« TIS VICTIMA, hoc est EX EFFUSO CHRISTI
« SANGUINE ministratur. »

Nec mirum proinde quod sacrificium Ecclesiae eucharisticum nuncupatur ab Augustino « sacrificium pretii nostri », ut quo subofferatur a nobis hostia ipsa qua redempti sumus, quae est hostia crucis. Sic enim in funere matris suae de seipso narrat : « Neque in eis precibus, quas tibi
« fudimus, cum offerretur pro ea SACRIFI-
« CIUM PRETII NOSTRI, jam juxta sepul-
« chrum posito cadavere, priusquam de-
« poneretur, sicut illic fieri solet, nec in
« eis precibus ego flevi » (*Confess.* 9, 12, 32. P.L. 32, 777).

Quod si ergo alibi (*Civil. Dei.*, l. 10, c. 20. P.L. 41, 298) vult Augustinus ut sacrificium nostrum sit sacramentum sacrificii (« Christus Jesus, ... in forma servi... SA-
« CRIFICIUM MALUIT ESSE quam sumere
« [in forma Dei]... : cujus rei SACRAMEN-
« TUM quotidianum esse voluit ECCLESIAE
« SACRIFICIUM »), nil aliud intendit quam id quod ex Chrysostomo jam audivimus : esse sacrificium nostrum imaginem tantum, seu signum, sacrificii ex parte immolationis, quamvis ex parte nostrae oblationis sensibilis, et ex parte victimalis status hostiae, sit censendum simpliciter verum et reale sacrificium.

Neve somnieri¹ abjudicandam esse a corpore et sanguine Christi rationem rei per nos oblatae, et uni corpori spiritali, quod est Ecclesia, adjudicandam, propterea quod statim Augustinus subjunxerit : « quae [Ecclesia] cum ipsius capitis
« corpus sit, seipsam per ipsum discit
« offerre » (*loc. cit.*) aut propterea quod supra (c. 6, col. 284) scripserit : « Pro-
« fecto efficitur, ut tota ipsa redempta
« civitas, h. e. congregatio societasque
« sanctorum universale sacrificium offera-
« tur Deo... Hoc est sacrificium christia-

« norum : nulli unum corpus in Christo.
« Quod etiam sacramento altaris fide-
« bus noto frequentat Ecclesia. » Etenim nihil rursus per hoc intendit Augustinus nisi quod saepe nos, jam commemoravimus : esse totius Ecclesiae dedicationem seu consecrationem *rem* alteram istius sacrificii, id est *rem* per hoc sacrificium ultimo significatam. Quod ipse statim declarat Augustinus verbis proxime sequentibus : « ubi ei demonstratur,
« quod IN EA RE QUAM OFFERT [h. e. in
« corpore ipso et sanguine Christi], IPSA
« OFFERATUR », tanquam in visibili sacrificio sacrificium invisibile. Sine praejudicio igitur ullo sacrificiationis proprie circa Christi corpus et sanguinem versantis, Augustinus demonstravit illius et significacionem mysticam, in repraesentatione sacrificii crucis sitam, et significacionem moralem, se habentem respectu nostrae internae deditiois.

Cur deceat ut martyrum corpora sub altari nostro eucharistico recondantur, rationem hanc promit S. Maximus Taurinensis (*Sermo* 77. P.L. 57, 690) : « quia ubi OCCISIONIS DOMINICAE MEMBRA
« ponuntur », ibi dignum est ut quiescant qui propter Domini mortem sunt mortui. Adeo in eucharistia habemus corpus Christi passi, immolati, occisi : vera occisionis dominicae membra, verum crucis theothytum. « Convenienter igitur, et
« quasi pro quodam consortio ibi martyri-
« bus sepultura decreta est, ubi mors Do-
« mini quotidie celebratur... : ut qui prop-
« ter mortem ejus mortui fuerunt, sacra-
« menti ejus mysterio quiescant. Non im-
« merito, inquam, velut consortio quodam
« illic occisi [*alias : occisis*²] est tumulus
« constitutus, ubi OCCISIONIS DOMINICAE
« MEMBRA PONUNTUR ; ut quos cum
« Christo unius passionis causa devinxe-

1. Ut Renz, *op. cit.*, 1, p. 259-260.

2. Malumus legere : « occisis », propter parallelismum cum superiore sententia, in cujus prioro membro simul conjunguntur cum particula *ibi*, et ratio *pro quodam consortio*, et dativus *martyribus*; dum in posteriore membro cum conjunctione *ubi* consociatur *mors Domini* : cui congruit ut in altera sententia prius membrum,

cum adverbio *illic*, habeat et rationem annexam *velut consortio quodam*, et dativum *occisis*, amandata ad posterius membrum, cum conjunctione *ubi*, mentione *occisionis dominicae*. Adverte enim integram contextam orationem strictissimo vigere parallelismo : ita ut jam priori correlacioni « *ibi... ubi* » respondeat altera « *illic... ubi* ».

« rat, unius etiam loci religio copularet. »

Juxta Faustum Rejensem, vel alium quicumque est auctor *homiliae de corpore et sanguine Christi* (n. 1) insertae editioni operum sancti Hieronymi (P.L. 30, 271-272), semel olim oblatum in pretium corpus et sanguis Christi in morte unde evasit perennis victima, nunc a nobis ita in sacramento colitur ut praesto sit quaedam perpetua redemptionis oblatio. « Cum ergo propter transgressionem Adae « origini et morti teneremur obnoxii, pro- « spiciens ex alto Deus ...reparavit munus « redemptionis, id est, ut pro debita morte « offerret indebitam... Materiam ergo de « nostra mortalitate suscepit, ut mori pos- « sit vita pro mortuis. Et quia corpus « assumptum ablaturus erat ab oculis « nostris et sideribus illaturus, necessarium « erat ut nobis in hac die sacramentum « corporis et sanguinis sui consecraret, « ut coleretur vel jugiter, juge per myste- « rium, quod semel offerebatur in pretium, « et quia quotidiana et indefessa currebat « pro hominum salute redemptio, PER- « PETUA ESSET ETIAM REDEMPTIONIS OBLA- « TIO, et PERENNIS ILLA VICTIMA viveret « in memoria et PRAESENS SEMPER ESSET « in gratia. Vera, unica et perfecta hostia, « fide existimanda, non specie; nec exte- « rioris censenda visu hominis, sed inte- « rioris affectu. Unde merito coelestis « confirmat auctoritas, quia *caro mea vere « est cibus, et sanguis meus vere est potus.* »

Sanctus Gregorius Magnus totidem verbis dicit nos offerre hostiam passionis (« ei hostiam suae passionis offerimus »), dum passionem in sacramento imitamur. En integrum fere locum : « Mittamus ad « hunc [Deum] legationem... mactemus in « ara ejus hostias placationis. Mittamus « ad hunc, ut diximus, legationem nos- « tram... sacras hostias offerendo. Singula- « riter namque ad absolutionem nostram « oblata cum lacrymis et benignitate men- « tis, sacri altaris hostia suffragatur : quia « is qui in se, resurgens a mortuis, *jam non « moritur*, adhuc per hanc in suo mysterio « pro nobis iterum patitur. Nam quoties « ei HOSTIAM SUAE PASSIONIS OFFERIMUS,

« toties nobis ad absolutionem nostram « passionem illius reparamus » (*Hom. 37 in Evangelia*, n. 7. P.L. 76, 1278-1279). Cui non parum cohaeret, quod alibi grandiore sermone proclamat : « Haec namque sin- « gulariter victima ab aeterno interitu « animam salvat, quae illam nobis mortem « unigeniti per mysterium reparat, qui li- « cet *resurgens a mortuis jam non moritur*, « et mors ei *ultra non dominabilur*, tamen « in seipso immortaliter atque incorrupti- « biliter vivens, pro nobis iterum in hoc « mysterio sacrae oblationis immolatur... « Hinc ergo pensemus quale sit pro nobis « hoc sacrificium, quod pro absolutione « nostra passionem Unigeniti Filii semper « imitatur » (*Dial. 4*, 58. P.L. 77, 425). Ita imitatur, ita reparat passionem missa, ut passionis hostia offeratur, qua ab aeterno interitu anima salvetur.

Similiter Ps. Primasius scribit hostiam Ecclesiae consistere in sanguine passionis Christi : « Quae in veritate modo « in Ecclesia celebrantur, melioribus hos- « tiis mundantur... : SANGUINE VIDELICET « PASSIONIS CHRISI » (*in Hebr.*, 9²³. P.L. 68, 745. Cf. *in Hebr.*, 10²⁶, col. 753). Unde persuadetur, illud quod, vestigiis incedens Chrysostomi, scripsit in *Hebr.*, 10², esse eodem ipso sensu interpretandum, qui expositus est supra, cum de Chrysostomo ageretur : « Numquid et sacerdotes nostri « quotidie idem non agunt, dum offerunt « assidue sacrificium ? Offerunt quidem, « sed ad recordationem mortis ejus ; et « quia nos quotidie peccamus, et quotidie « indigemus mundari, quia ille non potest « jam mori, dedit nobis hoc sacramentum « corporis et sanguinis sui, ut, sicut passio « illius redemptio et absolutio fuit mundi, « ita etiam ista oblatio redemptio et mun- « datio sit omnibus in vera fide offerenti- « bus, bonamque intentionem habentibus » (P.L. 68, 748).

S. Isidorus (cui de cetero videtur fuisse posterior ille Pseudo-Primasius) ipse haec tria complexive statuit : Primo, Christus unam victimam suae passionis Deo obtulit (*Mysticorum expositiones sacramentorum. In Leviticum*, c. 1, P.L. 83, 321).

Secundo, obtulit autem ut sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech in coena eucharistica (*De ecclesiasticis officiis*, l. 1, c. 18, n. 1 et 2. P.L. 83, 754). Tertio, idem « fit a nobis, quod pro nobis ipse fecit » (*ibid.*, n. 2). Ex tribus illis sequitur : victimam passionis a nobis offerri eucharistiam consecrantibus (conferas *Etymologiarum* lib. 6, c. 19, n. 38. P.L. 82, 255). Sed explicite ipsemet¹ sacrificium Gedeonis ita declarat typice : « Occidit vitulum a patre suo idolis deputatum, et ipse septennem alium vitulum immolavit Deo : quo facto manifestissime revelavit post adventum Domini omnia gentilitatis abolenda esse sacrificia, SOLUMQUE SACRIFICIUM DEO DOMINICAE PASSIONIS pro redemptionis nostrae religione A POPULIS DEFERENDUM » (*Quaest. in Vel. Testam., In lib. Jud.*, c. 3, n. 4. P.L. 83, 382).

Eandem doctrinae summam Florus Diaconus his expressis verbis tradit : « Hoc ergo sacrificium laudis, id est OBLATIONEM DOMINICAE PASSIONIS,... hanc OFFERT DEVOTIO FIDELIUM pro se suisque omnibus... tam viventibus videlicet quam mortuis » (*De Expositione Missae*, c. 53. P.L. 119, 48). Quid igitur missae sacrificium est ? Oblatio dominicae passionis².

Post haec vero tempora, propter controversias ortas inter S. Paschasium Radbertum et Ratramnum de identitate corporis Christi eucharistici cum historico, atque deinceps propter haeresim berengarianam de ipsa Christi praesentia reali necessario confutandam, factum est ut minus insisteretur sacrificio longe quam sacramento elucidando. Quare apud plerosque theologos illius temporis vix nobis quicquam de sacrificio eucharistico traditur explicite nisi : commemorari in illo sacrificium passionis. Offerri autem passionem, minus distincte praedicatur.

Attamen nescio annon idem sonet ac

Flori expositio sermo quem profert Radulphus Ardens (*Homilia de Sanctis*, 25. P.L. 155, 1589-1590) : « Nos evangelici sacerdotes, non [sicut sacerdotes legales] alienas hostias OFFERIMUS, sed HOSTIAM PASSIONIS CHRISTI quotidie in sacramento reiteramus, juxta quod ipse nobis praecepit : *Hoc facile in meam commemorationem...* Quia... delinquimus quotidie, HOSTIAM PASSIONIS CHRISTI in sacramento ITERAMUS, ut quotidianum ejus sacramentum quotidianorum sit excessuum purgamentum ».

Interim vero apud Rupertum (*In Ezech.*, l. 2, c. 27. P.L. 167, 1488) resonat Cypriano illud : « Totum quippe altaris Christi sacramentum de ligno constat vivificae crucis, quia TOTIUS SACRIFICII [quod in sacramento offertur] SUMMA EST PASSIO EJUS qui pro omni mundo semetipsum super lignum crucis sacrificavit. »

Pariter Stephanus Augustodunensis adserit offerri a nobis Deo calicem sacrificii ejusdem quo in cruce sumus redempti : « Facta est nostra redemptio Christo semel in cruce passo. Nam passione Christi redempti sumus et liberati de manu inferi. Culpis nostris exigentibus, quotidie labimur : ab hoc lapsu iterata immolatione, quae fit in altari, resurgimus et renovamur. Immolatio iteratur : NON CHRISTUS OCCIDITUR, sed IPSO PRAESENTE PASSIO EJUS REPRAESENTATUR... OFFERIMUS ei [Deo] CALICEM SALUTARIS SACRIFICII QUO REDEMPTI, quo liberati, sed etiam salvati, habentes [habemus ?] beatam spem resurgendi cum animarum salute et corporum incorruptione » (*Tractatus de Sacramento Altaris*, c. 13. P.L. 172, 1290)³.

Apud Petrum autem Cluniacensem, in tractatu *Contra Petrobrusianos*, haec reperiuntur disertiora : « MORTE ipsius totius mundi peccata tolluntur... HOC EST NOSTRUM SACRIFICIUM... Quod

1. Locutione Ambrosii (*De Spiritu Sancto*, l. 1, *prolog.*, n. 4. P.L. 16, 704) paullo immutata.

2. Quare recte adnotat inferius noster Florus (*ibid.*, col. 70) : « Nec tamen hostia a no-

« bis offerri potuisset, si Christus pro nobis factus hostia non fuisset. »

3. In Algero id fere notari potest, quod non solum cum plurimis illius aetatis scriptoribus

« TUNC semel IN CRUCE a Dei et hominis
 « Filio Deo OBLATUM EST, et quod sem-
 « per IN ALTARI ab ipsius populo OF-
 « FERENDUM ab eodem praeceptum et
 « institutum est. Non enim aliud tunc
 « oblatum est, aliud nunc offertur, sed
 « quod, [ut] dictum est, SEMEL CHRISTUS
 « OBTULIT, HOC SEMPER ECCLESIAE SUAE
 « OFFERENDUM RELIQUIT » (P.L. 189, 797-
 798). Mors igitur offertur a nobis Christi
 in missa.

Item scribit Gulielmus Parisien-
 sis : « Missa est EJUS FRAGRANTISSIMI
 « SACRIFICII OBLATIO, CUJUS SUAVITATIS
 « ODORE MUNDUS DEO RECONCILIATUS EST,
 « et totus ejusdem foetor abstersus » (*De
 sacra eucharistia*, op., t. 1, p. 447). Quibus
 verbis vix dilucidiora exspectari possunt.
 Quonam enim sacrificio reconciliatus est
 mundus Deo? Sacrificio utique passionis
 et mortis dominicae. Porro illius sacrifi-
 cii dicitur missa esse penes nos oblatio.
 Quid igitur offerimus? Quid, nisi mortem
 ac passionem dominicam?

Praeclarius tamen adhuc est sermo
 Alberti Magni; ad cujus intellegen-
 tiam sciendum est, apud ipsum, immola-
 tionis nomine designari per prius quidem
 mactationem seu occisionem, per poste-
 rius autem, nec tamen (ut ipse advertit)
 improprie, oblationem rei occisae, seu
 mactatae, seu immolatae; nomine au-
 tem sacrificii solere accipi eandem obla-
 tionem, sed ut fructuosam offerenti, seu

laudat (*De sacr. corp. et sang. dom.*, 1, 16. P.L.
 180, 786-787) verba Chrysostomi superius relata
 (*In Hebraeos*, hom. 17, 3), sed quod etiam illam
 exaggerat unitatem nostri sacrificii atque sac-
 rificii redemptionis, unde non parum videatur
 commendari unitas conditionis victimalis semel
 in Christum per passionem illatae, a nobis
 autem iteratis vicibus oblatae in missa. « Nec
 « solum, inquit, pius Dominus umbras et figuras
 « veteres, ut superfluas, superveniente veritate
 « et novitate sui sacrificii, dispulit, sed et multi-
 « plicitatem sacrificiorum veterum singularitate
 « sui sacrificii abbrevians, occupationem exte-
 « riorem nobis minuit, beneficiorum nobis gra-
 « tiam multiplicavit, UNO UNICO SUO SACRI-
 « FICIO redemptionem remissionemque pecca-
 « torum faciens, profectuque fidei ceterarumque
 « virtutum ad vitam aeternam perducens...
 « Egregium igitur et super omnia excellens
 « sacramentum nobis providit Deus in sacrificio

propitiatoriam. Quibus positis, respondet
 ad quaestionem utrum necne Christus
 immoletur in omni sacrificio (in 4 D. 13,
 art. 23) sic : « Christus omni die veris-
 « sime immolatur, cum sacrificium offertur
 « Deo Patri... [Etenim] cum, ex parte rei
 « oblatae, SEMPER MANEAT OBLATIO¹ PRO
 « NOBIS OBLATA ET OFFERENDA, semper
 « immolamus et semper sacrificamus...
 « Immolatio [autem] nostra non tantum
 « est repraesentatio, sed immolatio vera,
 « id est REI IMMOLATAE OBLATIO per ma-
 « nus sacerdotum : unde duo dicit, scilicet
 « REM OCCISAM, ET OBLATIONEM, quia im-
 « molatio proprie est OBLATIO OCCISI ad
 « cultum Dei; et QUOAD OBLATIONEM, NON
 « EST REPRAESENTATIO TANTUM, sed VERUS
 « ACTUS OFFERENDI. SIC AUTEM NON EST
 « de occisione et crucifixione². » Quibus
 verbis non obscure praedicat Albertus :
 Christum esse, ex virtute suae propriae
 oblationis in mortem, veram nec interci-
 dentem victimam, quam sit penes nos
 offerre Deo, non adjecta quidem immo-
 latione³ nova, sed pristinae illius immo-
 lationis unius effectu semper et reprae-
 sentato et oblato : hincque exurgere
 nostrum sacrificium, constans ex oblatione
 cottidiana immolati semel Christi. Cujus
 pronuntiati momentum vix satis exag-
 gerari potest.

Fatendus est sanctus Thomas non
 ita copiose illustrasse in eucharistia ratio-
 nem sacrificii ut rationem sacramenti.

« suo, quo corporis et sanguinis sui veritatem,
 « panis et vini qualitatibus tectam abscondit. »
 (*De sacr. corp. et sang. Dom.*, 2, 3. P.L. 180, 818-
 819).

1. Patet hoc loco, nomine oblationis, intellegi,
 non actum offerendi, sed rem quae offeratur. Di-
 cit ergo Albertus : 1° manere semper oblatum,
 Christum qui oblatus est olim ; 2° manere etiam
 offerendum. Quod manet semper oblatum, eo
 intellegitur victima perennis. Quod manet offe-
 rendum, utique a nobis, in hoc intellegitur ista
 perennis hostia in nostrum censum transmitti
 litanda tanquam nostra. Plena sunt vigore et
 succo verba Alberti.

2. « Haec enim dicit... actum iniquum Judae-
 « orum, vel passionem, prout est ab eis illata : sic
 « autem non fuit iteranda. »

3. Utique secundum nostram terminologiam,
 ubi immolatio non sonat *in recto* oblationem.

Attamen clare ipse et distinguit et componit elementa quibus constat sacrificium.

Etenim *primo*, distinguit et rationem oblationis et rationem repraesentationis; ambasque vult ad rationem sacrificii eucharistici constituendam pertinere: « Hoc sacramentum, inquit, simul est « sacrificium et sacramentum; sed rationem SACRIFICII habet IN QUANTUM OFFERTUR » (3 S. 79, 5 c.). En habes elementum oblativum. Accedit elementum repraesentativum: « Hoc sacramentum « non solum est sacramentum, sed etiam « est sacrificium. In quantum enim in « hoc sacramento REPRÆSENTATUR PASSIO « CHRISTI, qua Christus *oblulit se hostiam* « Deo, ut dicitur *Ephes.*, 5, habet rationem « sacrificii » (3 S. 79, 7, c. Cf. 3 S. 74, 1).

Secundo, asserit in hac repraesentatione incruenta sacrificii cruenti offerri ideo veram hostiam, quia in eucharistia continetur Christus prout est hostia ipsa passionis: « Hoc sacramentum dicitur hostia in « quantum continet ipsum Christum, qui « EST HOSTIA SALUTARIS, ut dicitur *Ephes.*, « 5 » (3 S. 73, 4, 3^m). Animadvertite scilicet sacramentum non ideo dici a sancto Thoma hostiam, quia in illo *fiat* Christus hostia; sed quia in eo existat Christus, qui est hostia: utique aliunde; ex passione¹ nimirum, ad quam refertur versiculus ille *Epistolae ad Ephesios* (non solum secundum se, sed etiam juxta interpretationem ipsius S. Thomae, cum in h. l., tum loco supracitato, 3 S. 79, 7).

Constat igitur apud sanctum Thomam², haud secus atque apud Albertum M., immolationem in sacrificio missae esse mysticam tantum, seu repraesentativam; oblationem autem non esse repraesentativam tantum, sed actualem; offerri tandem in ista oblatione sacramentali ipsam passionis hostiam, ut talem.

Principi theologorum angelico juvat

1. Congruit alibi illud: « Eucharistia est sacramentum perfectum dominicae passionis, « tanquam continens ipsum Christum passum » (3 S. 73, 5, 2^m).

2. Huc etiam refer, quatenus ad missam spectat, locum quem de coena Domini recitavimus, ex 4 D. 12, in Elucidatione III.

subnectere admirabilem theologiae mysticae praeceptorem, B. Joannem Rusbrochium († 1381), qui in suo *Speculo aeternae salutis* (cap. 113) haec de missa pronuntiabat: « Ecclesia catholica singulis « quibusque diebus, suis in sacrificiis, « Domino Deo nostrum omnium agnum, « Christum Jesum, EJUSQUE PASSIONEM « ET SACROSANCTAM MORTEM OFFERAT necesse est. Neque enim sine his unquam « Deo placere possemus » (juxta versionem latinam Laurentii Surii, Coloniae, 1609, p. 243).

Modico autem post tempore, cum jam ferbuit de missae sacrificio controversia cum haereticis, Wicleffitis et Hussitis primum, deinde protestantibus, necesse fuit ut sua arma polirent catholici theologi.

Sic in suo praeclaro opere adversus Wicleffitas, quod inscribitur *Sacramentalia*, Thomas Waldensis († 1430) haec, nescio unde deprompta, sub nomine, utique falso, Augustini, contorquet in hostem tela valida. « Ipse [Christus] est « sacerdos et sacrificium, quo quotidie « interpellante pro nobis ab altari ejus, « Deus Pater suscipit CONSECRATAM CUM « PASSIONE HOSTIAM PASSIONIS » (*Sacramentalia*, tit. 4, c. 39. Parisiis, 1523, fol. 93, in explicatione precatationis *Supplices te rogamus*). In tractatu autem *De Sacramentis* jam prius scripserat de suo: « Unicum et extollendum sacrificium¹ « altaris., est FORMALITER et tantummodo « ipsum sacramentum³ OBLATAE CARNIS « UNICI SACRIFICII pro salute nostra. » (*Doctrinale*, t. 2, *De Sacramentis*, c. 31, incun., fol. 52). Cottidianum igitur sacrificium est caro illa semel oblata in passione et per passionem consecrata in hostiam, formaliter existens caro ipsius sacrificii crucis unici.

Sic rursus, vix oborta haeresi lutherana, Jacobus Latomus, Lovaniensis (*De*

3. Quo loco manifestum est voce *sacramentum* nominari id quod est *res et signum*, sicut voce, quam praemisit, *sacrificium*, intellegendum esse id quod offertur, non autem actionem qua offertur.

quaestionum generibus quibus Ecclesia certat intus et foris. A. D. 1525), immolationem conditionem eucharistici corporis tuebatur, petitam ex cruce : « Quaeris « [Luthere] oblationem vivam? Verum « corpus Christi vivit. QUAERIS CORPUS « QUOD ANTE FUERIT OCCISUM? TALE « EST IN ALTARI CORPUS CHRISTI » (fol. a 7). Hocque sensu addebat : « Sacerdos, « missam celebrans, ipsum Christum Deo « Patri OFFERT, VERUM ILLUD ET UNI- « CUM SACRIFICIUM in ara crucis semel oblatum » (fol. b 1).

Pressius Nicolaus Stagefyr seu Herbornus O. M., theologus Colonien- sis, in sua *Confutatione Lutheranismi Dani- ci anno 1530 conscripta* (tertius con- gressus, artic. 19. Ed. L. Schmitt S. J., Quaracchi, 1902) scribebat : Hoc autem « [unicum missae sacrificium] vere ac « vivide repraesentat Deo Patri CRUCIS « OBLATIONEM, exhibet, atque OFFERT » (p. 205). Rursusque : « Repraesentatio « est, inquam, ac imitatio dominicae pas- « sionis... idque cum NOVA ET OBLATIONE « VETERIS ILLIUS IN CRUCE FACTAE OBLA- « TIONIS, et ejusdem hostiae tum oblatae « praesenti exhibitione » (p. 206). Unde procedebat ad suam definitionem statuendam, qua praecurrebat Canisio : « Est « ergo missa... repraesentatio atque OB- « LATIO NOVA ANTIQUAE OBLATIONIS IN « ARA CRUCIS FACTAE » (p. 206) ; id est, oblatio nova (quanquam incruenta) cruenti illius sacrificii in cruce olim peracti.

Septem post annis, Thomas Herenthalinus O. M., in suo *Speculo vitae christianae*, quod flandrice primo con- scriptum (Antverpiae 1537) deinde prodiit latinitate donatum a Nicola Zegero Minorita (Coloniae, 1555), sic vindicat mis- sae rationem sacrificii : « Ob hoc haud « temere sacrificium dictum est hoc di- « vinum mysterium, quod vere oblatio est « longe omnium sacratissima. Catholica « enim Ecclesia, dum juxta Christi prae- « ceptum, cottidiana in hoc sacramento

« commemoratione in fide sua Christi « mortem resumit et renovat [symbolice], « simul etiam in sua fide Christi obla- « tionem renovat, idque per sacerdotem, « tanquam per suum ministrum : qui ex « Ecclesiae persona Deo OFFERT PASSIO- « NEM ET MORTEM CHRISTI in condona- « tionem admissorum et divinorum diffu- « sionem » (pars 2, de septem orthodoxae Ecclesiae sacramentis, fol. 201).

Paucis tandem annis ante Canisium nostrum, vir vix minore laude dignus, Joannes Gropper, in suo « scripto « plane egregio » (Hurter, *Nomenclator*³, 2, 1421) cui titulus *Antididagma* (1544)¹, haec plane aurea efferebat : « In « missa (quae omnium sanctarum caere- « moniarum sacratissima actio est) Chris- « tus Dominus (qui seipsum aliquando in « corpore suo mortali Deo Patri coelesti « cruentum sacrificium pro peccatis mundi : obtulit) denuo totius Ecclesiae nomine, « modo incruento, spirituali repraesen- « tatione et commemoratione sacratissimae « suae passionis offertur. Quod ipsum fit, « quando Ecclesia Christum, et ejus verum « corpus verumque sanguinem, Deo Patri « cum gratiarum actione et oratione at- « tenta, pro suis et totius mundi peccatis, « proponit seu repraesentat. Quanquam « enim SACRIFICIUM ILLUD, in ea forma « qua IN CRUCE OFFEREBATUR, semel tan- « tum oblatum sit, et semel tantum san- « guis effusus, ut ita repeti iterumque « offerri non possit, nihilominus tamen « CONSISTIT ET MANET TALE SACRIFICIUM « CORAM DEO, perpetuo in sua virtute et « efficacia acceptum, ita ut SACRIFICIUM « ILLUD, semel IN CRUCE OBLATUM, non « minus hodierno die in conspectu Patris « sit efficax ac vicens, quam eo die quo « de saucio latere exivit sanguis et « aqua... Quapropter, cum vulnerati cor- « poris nostri plagae PRETIO REDEMP- « TIONIS semper opus habeant, Ecclesia « proponit Deo Patri PRETIUM ILLUD in « vera fide et devotione iterum (sed figu-

1. Qui liber, ut jam praenotavimus (Elucid. IX), editus erat « nomine et auctoritate » Capituli Coloniensis adversus libellum praeva-

ricatoris archiepiscopi, Hermanni de Wied, in- scriptum *Consultatio quomodo Reformatio aliqua... sit instituenda* (1543).

« rative et spiritualiter) ad consequendam
 « remissionem peccatorum... Secundum
 « quam sententiam, sancti Patres corpus
 « et sanguinem Domini, in altari prae-
 « sentia, nunc satisfactionem peccatorum
 « nostrorum et totius mundi appellant,
 « nunc redemptionis nostrae pretium »
 (fol. LXIII b.-LXIV a). Consequenter scri-
 bit : « Quemadmodum Christus in vero
 « et CRUENTO sacrificio crucis et sacer-
 « dos erat et hostia, sic in repraesenta-
 « tivo isto sacrificio, QUO ILLUD RURSUS
 « PROPONITUR, se habet Ecclesia, offerens
 « per temporalem sacerdotem ministrum
 « suum » etc. (fol. LXX a). Cuinam potest
 esse dubium, quin Joanni Groppero et
 defensoribus fidei, canonicis Coloniensibus,
 constet, missam inde habere rationem
 sacrificii, quod in ea proponatur Deo,
 seu offeratur, Christus tanquam existens
 sacrificii sui cruenti hostia perennis ? Qua
 de causa recte dicitur in incruento nostro
 ritu offerri vel proponi Deo ipsum crucis
 sacrificium cruentum¹.

Jam in Italia Hieronymus Fossa-

I. Coloniensibus concinebat alter « fidei ca-
 « tholicae adversus haereticos... strenuus apo-
 « logeta » (Hurter, *Nom.*²) Hailbrunnensis,
 Joannes Fabri O. P. (*Missa Evangelica*,
 Parisiis 1558), scribens : « ILLUD IPSUM ERGO
 « CORPUS, QUOD PRO NOBIS TRADIDIT, ET
 « SANGUINEM QUEM NOSTRAE SALUTIS CAUSA
 « FUDIT, CRUENTI ILLIUS IN CRUCE LITATI SACRI-
 « FICII CUM VIRTUTE ET EFFICACIA, per sacer-
 « dotis ministerium in altari Deo Patri OFFE-
 « RIMUS,... rogamusque patrem misericordiarum,
 « et Deum totius consolationis, PRODESSE NO-
 « BIS miseris deploratisque peccatoribus VELIT
 « CRUENTAM ILLAM CRUCIS VICTIMAM... CHRISTI
 « CORPUS ET SANGUINEM, PRO NOBIS IN CRUCE
 « FIXA ET FUSA, cum eorum virtute nostraque
 « gratiarum actione, DEO EXHIBENTES, OBSE-
 « CRAMUS EA NOBIS BONO ESSE VELIT (fol. 38) »
 Ulteriusque : « CALICEM SALUTARIS accipimus,
 « ID EST, CHRISTI PASSIONEM, aut OPUS REDEMP-
 « TIONIS, idque, ex Christi mandato dicentis
 « *Hoc facite in meam commemorationem*, CO-
 « RAM DEO STATUIMUS, quo nos participes ille
 « reddat unice illius in cruce litatae hostiae »
 (fol. 148). Quid igitur coram Deo statuimus ?
 Quid Deo exhibemus aut offerimus ? Passionem
 Domini, corpus sanguinemque Crucifixi, uni-
 cam hostiam sacrificii cruenti. Sicque efficitur,
 ut per sacrificium altaris captemus effectum sa-
 crificii crucis : quippe quia Deo incruente ad-
 movemus cruenti sacrificii hostiam. « Per hanc

nus O. Erem. S. A., Belgis et Germanis
 consonanter, in suo opere *De admirando
 mysterio* (lib. 3, de Sacrificio, Taurini,
 1554, fol. 133) diffiniebat missam : « Missa
 « est OBLATIO ILLA INCRUENTA et repetita
 « commemoratio PASSIONIS ET MORTIS
 « CHRISTI, quam faciendam Christus prae-
 « cepit, et faciendi potestatem solis apo-
 « stolis et sacerdotibus tribuit², cujus
 « usum usque in finem saeculi servari
 « voluit. » Qua de causa scripserat
 auctor superius (fol. 132) : « Si probave-
 « rimus unicum esse sacrificium illud
 « quod per Christum actum est, et quod
 « a sacerdote in missa celebratur, et non
 « aliud hoc, aliud illud, puto quod ranae
 « aegyptiae [= haeretici] obmutescant et
 « obstrepere cessabunt³. »

Inter Hispanos etiam, Canus (*De locis
 theologicis*, l. 12, c. 12), hanc illibatam tra-
 debat antiquitatis doctrinam : « Conce-
 « damus, inquit, argumentantibus (quod
 « ad perfectam animalis immolationem
 « nos quoque attinere credimus) confici,
 « dico, ipsum et OCCIDI OPORTERE, si vere

« incruentam oblationem, ab Christo in coena
 « inchoatam, et suo exemplo fieri mandatam
 « juxta ordinem Melchisedech, cruentae illius
 « crucis hostiae semel litatae nos participes
 « reddimus, non quod ea crucis victima minime
 « sufficiat, sed ut confectae ac partae illius sa-
 « tisfactionis, per Christi corpus et sanguinem
 « a Christo nobis relicta, quaeque nos crucis
 « commemoranda[m] hostia[m] Deo Patri cum
 « gratiarum actione sistimus ac proponimus,
 « participes efficiamur ; ...quandoquidem in
 « Christi corpore et sanguine pro nobis in cruce
 « oblatis et in altari revera praesentibus, re-
 « demptionis ac salutis nostrae efficaciam et
 « efficientiam inesse minime dubitamus » (fol. 41).
 Quid mirum, « cum hic... idem ille offeratur san-
 « guis jam olim fusus in cruce, sanguisque ejus
 « efficacia » (fol. 44) ? En veram nostri sacrificii
 eum sacrificio redemptionis unitatem, cum ex
 parte hostiae, tum ex parte fructus : quam, illo-
 rum potissimum iudicio, quibus erat cum hos-
 tibus fidei cottidianus congressus, isque non
 eminus tantum, sed cominus, oportuit ex docu-
 mentis catholicae fidei eductam illustrare splen-
 didius, ut esset ad redarguendos novatores
 apta quam maxime.

2. Vide quam evidenter ille tribuat Christo
 coenanti oblationem suae mortis, cum non aliud
 Christus praeceperit, aut faciendi potestatem
 commiserit, nisi quod ipse fecerat. *Hoc facite*.

3. Idem aliquantulum sonant verba cardinalis

« sacrificatur... Sed etsi Christi corpus in
 « eucharistia vivum est, ac sanguis in cor-
 « pore, non tamen a nobis aut corpus
 « offertur quia vivum est, aut sanguis quia
 « est in corpore ; sed illud QUIA MACTA-
 « TUM, hic QUIA EFFUSUS IN CRUCE... Quia
 « vero, licet oblatio illa [a Christo olim
 « facta] et mactatio externa transierit,
 « sic tamen coram Deo constat acceptabilis
 « et perpetua virtute consistit, ut non
 « minus hodie in conspectu Patris illa sit
 « efficax quam eo die quo de saucio latere
 « sanguis exivit : IDEO VERE NUNC OFFE-
 « RIMUS EAMDEM CRUCIS HOSTIAM CUM
 « CHRISTO... Imago haec [sacramentalis]
 « et exemplar nihil revera obstat, cur
 « non eumdem illum sanguinem modo
 « offeramus quem Christus fudit in
 « cruce, non aliter ac si nunc coram
 « effunderetur. »

Operae etiam pretium est audisse
 Matthaeum Galenum Vestcapel-
 lium in suo *De sacrosancto missae sacri-*
ficio commentario (1574) definientem unde
 accrescat Christo vera, qualis in vero
 sacrificio utique requiritur, ratio hostiae :
 « Est ergo CHRISTUS JESUS CRUCIFIXUS,..
 « in catholico altari... praesens, arcanis...
 « sacerdotis verbis exhibitus, et (ut cum
 « Chrysostomo loquar) coelitus devocatus.
 « Atqui hic Christus idem, tametsi glo-
 « rioso praeditus corpore et omni affectus
 « gloria, quinimmo et symbolorum tectus
 « amiculis atque integumentis (sic enim ca-
 « tholicas species appellat Areopagita) ibi
 « existat, attamen haud alius, sed ipsemet

« qui a JUDAEIS QUONDAM TANQUAM VIC-
 « TIMA EST IMMOLATUS, et divinum suum
 « profudit sanguinem cum anima. ITAQUE
 « IN SE VERUM NOBIS PRAEBUIT SACRIFI-
 « CIUM. Hostia igitur illa prior [panis et
 « vini] cum in hanc demum transeat vic-
 « TIMAM, sistaturque tandem Deo et Patri,
 « ...QUI POSSUMUS NEGARE VICTIMAM MIS-
 « SAE EFFICACEM ? ...Dissimilitudo autem
 « illa [inter Judaeorum sacrificia et nos-
 « trum], quod HIC [apud nos] NON REPE-
 « TATUR MACTATIO, quotiescumque vic-
 « tima offeratur, ILLIC [apud Judaeos]
 « SUA CUIQUE OBLATIONI PRAEVIA FUERIT
 « JUGULATIO : proficiscitur ex victimae
 « dignitate, praestantia et efficacitate. Si
 « namque hircorum ac taurorum cruor,
 « qui... olim offerebatur, pretium, quod
 « semel sufficeret, appendisset, non fuisset
 « repetitione [jugulationis] opus, et ces-
 « satio iterationis procul dubio ad victi-
 « mae cessisset commendationem... Ex
 « quibus quoque satis apparet liquidum :
 « nos summam christianorum latrariam,
 « seu Dei cultum, minime omnium in
 « nudo terminare pane et vino, sed
 « in panis et vini rite mixti transsub-
 « stantiatione, seu consecratione, seu IN
 « EO QUOD CHRISTUS admirabiliter re-
 « pente, QUONDAM IMMOLATUS, EXSISTAT
 « SUB DUPLICI SYMBOLO » (*op. cit.*, c. 7,
 p. 110-111). Ex quibus praesuppositis
 progreditur Galenus ad statuendum su-
 um admirabile axioma : « MISSAE SUA
 « E CRUCE SUPPEDITAT IMMOLATIO » (*ibid.*,
 p. 117)¹.

Gaspari Contareni in tractatu *De Sacra-*
mentis, l. 2 (Opera, Parisiis 1571, p. 350) : « Sa-
 « cramentum unum est, quod perficitur ex
 « duabus partibus, pane scilicet et vino, quibus
 « Christus, PROUT PASSUS EST, CONTINETUR,
 « et nobis significatur. »

I. Interim diluerat hoc modo objectionem ex
 Gregorio Nysseno petitam : « [Qui objectant],
 « Nysseni verba premunt violenter negantis
 « Christum ante posse sumi a communicantibus
 « quam sit immolatus, quasi in ipso nova, sin-
 « gularis ac propria immolatio debeat usque
 « praecessisse, antequam ad communionem de-
 « veniatur : cum is Pater de mystica sit intelle-
 « gendus mactatione, quae momento consecra-
 « tionis fiat, et in cruce olim re et veritate in

« eadem victima exstiterit » (*ibid.*, p. 112). In-
 tellege symbolum fieri tantum in missa immola-
 tionis, immolationis dico quae vere praecesserit
 in cruce : ex qua vere Christus transierit in
 statum hostiac. Inferius autem (c. 8, p. 125)
 hanc efformat definitionem missae, secundum
 superiora intellegendam : « Missa est sacri-
 « ficium quo, pane et vino aqua temperato in
 « corpus et sanguinem Domini per transsub-
 « stantiationem conversis, QUONDAM IN CRUCEM
 « ACTUS ET IMMOLATUS Filius suus Deo et Pa-
 « tri, tum in perpersionis ejus memoriam, tum
 « pro vivis simul et in catholica fide per-
 « functis, rite offertur. »

Vernacula jam lingua in suo praestantissimo
 adversus novatores tractatu, *De la sainte Messe*

En habes illo tempore¹ consentientes ex omni ordine Augustinensium, Praedicatorum, Minoritarum, Jesuitarum, et ex clero saeculari, theologos et apologetas, quid sit missa, quave ratione credatur esse sacrificium². Sed etiam, seclusa omni controversia, cum novatoribus idem populis tradebatur in Gallia ab episcopis catechetice, quod erat in Germania a Canisio divulgatum : ut videre est per scriptum Ludovici Aberti Joly de Choin, Episcopi Toulonensis, editum anno 1748, quod inscribitur *Instructions sur le Rituel (Du sacrifice de la messe. Excellence du sacrifice. Ed. Bisunt. 1827, p. 226)*³ : « L'Eu-

« charistie renferme sa passion, et nous « n'annonçons sa mort, que parce qu'IL « OFFRE lui-même SUR NOS AUTELS SA « MORT PRÉCIEUSE : et il est vrai de dire, « avec saint Cyprien, que le sacrifice « que nous offrons est la passion même « du Sauveur⁴. »

Patribus et Doctoribus conceinunt Liturgiae sacrae. Sit pro exemplo in *Sacramentario Gelasiano Secreta Dominicae in Palmas*. « Ipsa majestati tuae, Domine, « fideles populos commendet oblatio⁵, quae « per Filium tuum reconciliavit inimicos » (P.L. 74, 1093 ; ed. Wilson, p. 60)⁶. Quae nam oblatio per Christum reconciliavit

(l. 3, t. 1, p. 325), noster Ludovicus Richéome, S. J., hunc tradebat genuinum eucharistici sacrificii conceptum : « Nous disons « QU'ON RÉITÈRE L'OBLATION de ce CORPS « CRUCIFIÉ, comme une offrande toujours agré- « able à Dieu. » Scite ille, ex parte rei oblatae, nullam immolationem [effectivam] adstruit praeter crucis perpersionem ; nullam in nostra immolatione mystica attendit vim nisi oblativam.

1. Priusquam scilicet torquerentur theologi quaestione male posita : qualiter destruat, quidve detrimenti capiat in missae sacrificio victima. Quam quaestionem nunquam ponerent, si ante missam tractatum instituerent de coena dominica, coenam autem non considerarent absque passione, cui cohaeret.

2. Vix audeo inserere testimonium viri idiotae, Floremundi Raymundi, nisi quod profert ille ea quibus imbuti erant homines coetanei : « Dicere missam nihil aliud est quam « accipere panem, gratias agere, consecrare et « panis ac vini substantiam in carnem ac sanguinem Jesu Christi, virtute sacramentalium « verborum, convertere. Eadem sacrificium est, « et sacra actio, in qua causa populi, precibus « et OBLATIONE corporis ac MORTIS Salvatoris « nostri intervenientibus, coram Deo agitur » (Juxta versionem latinam quae Coloniae, A. D., 1655, prodit sic inscripta : *Floremundi Raymundi, V. Cl., olim consilarii regis Galliarum, ex calviniano catholici, Synopsis omnium hujus temporis controversiarum... sive Historia memorabilis... aucta et illustrata ex scriptis R. D. Gaspari Ulenbergii, Lippensis, ex lutherano catholici. Lib. 7, cap. 14, § 2. Pars. 2, p. 261*).

3. « Cet ouvrage, devenu classique pour le « clergé, et qui pourrait presque tenir lieu de « bibliothèque ecclésiastique, est le résultat « d'une immense lecture des livres saints, des « pères, des docteurs et des casuistes. » *Biographie Universelle* (Michaud), Paris, 1880, s. v. Choin. In genere etiam catechetico praecesserant aliquantulum *Institutiones Catholicae ad formam catechismi* (3^a pars, sect. 2, cap. 6, § 9. Venet. 1769, t. 2, p. 648), auctore F. A. Pouget.

4. Conferas de eodem argumento ea quae recitabuntur infra (Elucid. XXI) ex Francisco Babin, Decano Fac. Theol. Andegavensis. Interim legis Basilii Balthasar, *Mysterium Mysteriorum in augustissimo altaris sacramento*, Pars IV, *De sacrosancto missae sacrificio in seipso*, Punct. IV, cui titulus : « Offeritur sacrificium « crucis » ; concluditurque : « Ergo idem fuit « semel sacrificium in cruce, quod quotidie « immolatur sacrificium in sacramento » (S. Galli, 1770, p. 300-311). Illa tamen aetate, praevallente (ut opinor) auctoritate magnorum theologorum sexti decimi saeculi, diserta et perspicua enuntiatio hujus puncti vix repetitur crebra nisi apud Jansenistas : quos consulto omitto propter suae haereseos vitium. Interea vero miror quod liber (anonymus) viri janseniani, Francisci Plowden, *Traité du Sacrifice de Jésus-Christ* (Paris, 1778), tantam inter sectarios ipsos excitavit commotionem atque dissensionem, quantam reperies (sub illo nomine) descriptam a Michaud, in *Biographie Universelle* ; quasi nova et inaudita foret illis doctrina, quam per integrum opus propugnat auctor (praesertim t. 1, p. 378-381) : nullam subesse missae immolationem realem nisi ex Calvaria ; cum tamen fuerit praedicatio haud ambigua praesulum quorundam sectae faventium, ut Rastignac (*Instruction pastorale de M. l'Archevêque de Tours sur la justice chrétienne par rapport aux sacrements de pénitence et d'eucharistie*, 23 febr. 1749) et Caylus (*Mandement de M. l'Evêque d'Auxerre portant permission de manger des œufs pendant le carême de la présente année 1750*), necnon theologi « appellantis » haud ignobilis, L. Habert (*Theologia dogmatica et moralis, De eucharistia ut sacrificium est*, cap. 6, ed. Venet. 1717, tom. 5, p. 643-646).

5. Patet hic *oblationem* accipi passive pro re oblata, non autem active pro actione offerendi.

6. Eodem spectat, in nostro *Missali Romano*, *Secreta Missae de s. cruce* (quae jam exstabat in *Libro sacramentorum* Alcuini, cap. 6. P.L. 101, 454) : « Haec oblatio, Domine, quaesumus, « ab omnibus nos purget offensas, QUAE in ara « crucis etiam totius mundi tulit offensam. »

Deo inimicos, nisi passio ipsius? Passio igitur est oblatio quam Deo in sacramento sistimus. In *Stowe-Missali* (edito denuo a G. F. Warner, tom. 2, 1915, p. 17) legitur (rescriptum a Moelcaich) intra doxologiam canonis et orationem dominicam istud (quod jam habebat *Missale Gothicum*, P.L. 72, 314): « Credimus, Domine, cre-
« dimus in HAC CONFRACTIONE CORPORIS
« ET EFFUSIONE SANGUINIS NOS ESSE RE-
« DEMPTOS. » Adeo sacrificium missae non distat a sacrificio coenae, et utroque litatur Deo hostia redemptionis!

Idem importat oratio *post-pridie* in missa mozarabica pro feria 4^a Paschae: « Reconciliet te, quaesumus, Domine, pro
« peccatoribus, SANGUIS JUSTI et humilitas
« Domini nostri. HAEC EST HOSTIA QUAE
« PEPENDIT IN LIGNO. Haec est caro quae
« surrexit de sepulchro. QUOD PRO NOBIS
« OBTULIT SACERDOS NOSTER, in veritate
« HOC CONFERIMUS in panis et vini sua-
« vitate: COGNOSCE, precamur omni-
« potens Deus, VICTIMAM QUAE INTERCE-
« DENTE PLACATUS ES » (P.L. 85, 502). Idem rursus in oratione *post-pridie* dominicae 5^{ae} post pascham: « HAEC EST pia
« et salutaris HOSTIA, Deus Pater, QUAE TIBI
« RECONCILIATUS EST MUNDUS. Hoc est
« corpus illud quod pependit in cruce. Hic
« etiam sanguis, qui sacro profluxit ex
« latere » (P.L. 85, 597). Viden' ut hostia nostra praesentetur Deo tanquam passionis ipsius victima?

Nequit certe aliter intellegi, quod in romana missa pro feria 5^a post dominicam 3^{am} quadragesimae oramus, memores SS. Cosmae et Damiani: « In tuorum, Do-
« mine, pretiosa morte justorum, SACRIFI-
« CIUM ILLUD OFFERIMUS, DE QUO MARTY-
« RIUM SUMPSTIT OMNE PRINCIPIUM. » Indubium est enim quin sacrificium illud fuerit passionis. Passionem igitur « offerimus ». Quod etiam manifestum satis est in post-communione festi *Lanceae et Clavorum*: « Domine Jesu Christe, qui temetipsum
« IN CRUCE holocaustum immaculatum et
« spontaneum Deo Patri obtulisti, quae-
« sumus ut EJUSDEM SACRIFICII OBLATIO
« VENERANDA indulgentiam nobis oblineat
« et gloriam sempiternam. » Idem igitur

sacrificium offerimus quod obtulit Christus in cruce, sacrificium scilicet suae mortis. Pariter in Secreta dicebatur Christus hoc ipsum sacrificium obtulisse in cruce, quod nos offerimus: « SANCTIFICET NOS
« quaesumus, Domine, HOC sanctum et
« immaculatum SACRIFICIUM vespertinum,
« QUOD unigenitus Filius tuus IN CRUCE
« OBTULIT pro salute mundi. » Consonat in missa SS. *Quinque Plagarum D. N. J. C.*, quod dicimur Deo in Eucharistia offerre ipsa vulnera Christi quibus redempti sumus. « Majestati tuae quaesumus, Domine,
« accepta sint dona IN QUIBUS IPSA UNI-
« GENITI TUI VULNERA tibi OFFERIMUS,
« nostrae pretia libertatis. » Quibus verbis sane denotatur Christus a nobis offerri etiam nunc in quantum hostia suae passionis.

Quid tandem sibi volunt apud Orientales preces hujusmodi, quarum specimina prope infinita congeri possent: « Sacerdos (*elevat calicem cum hostia, di-
« cens*); SACRIFICIUM desiderabile, QUOD
« OBLATUM EST pro nobis; VICTIMA RE-
« CONCILIATORIA, QUAE propriam per-
« sonam OBTULIT Genitori; agnus qui
« factus est in una persona magnus sa-
« cerdos: qui offert!... Pater veritatis,
« ecce Filius tuus, HOSTIA TIBI PLACITA!
« Illum suscipe, QUI PRO ME MORTUUS
« EST, et per eum esto propitius!...
« ECCE SANGUIS EFFUSUS SUPER GOLGO-
« THAM pro redemptione mea; suscipe
« deprecationem meam propter eum!...
« Aspice delicta, sed aspice simul SACRI-
« FICIUM, QUOD PRO IPSIS OFFERTUR; quia
« multo majus est sacrificium et vic-
« tima quam reatus. Propter peccata quae
« commisi, clavos et lanceam sustinuit
« dilectus tuus: SUFFICIENT PASSIONES
« EJUS AD TE PLACANDUM, et ut per eas
« vivam! » etc. (Anaphora ordinis Ecclesiae sanctae catholicae romanae, in *Missae Syro-Maronica*, edita a Max. Saxon., p. 47-48). Nonne ista omnia unum sonant: offerri a nobis in sacrificio passionem ipsam Domini, nec nobis Christum esse hostiam nisi suae passionis, nec calicem nobis propinari ullum nisi « calicem redemptionis » (*ibid.*, p. 32)?

Elucidatio XX.

Quo etiam pertinet, quod cibus eucharisticus est exhibitus a Patribus ut participatio sacrificii cruenti.

TORCULAR MYSTICUM

Quemadmodum Noe olim vineam plantavit uvamque calvavit, sic in Lege evangelicae gratiae botrus coelestis, torculari passionis pressus, vinum elicit, quo per catholicos sacerdotes collecto, atque in cellariis Ecclesiae (sub fideli custodia principum christianorum) reservato, reparatur nostra vita ac vegetatur.

« Sume nihilominus vinum, non sordido cultore calcatum, sed de
« torculari crucis expressum. »

S. FULB. CARNOT., *Epist.* 5. P. L. 141, 202.

« Sanguinis ejus vinum ex pluribus acinis, id est uvis vineae ab
« ipso plantatae, collectum, in torculari crucis exprimitur, et per capacia
« vasa fideli corde sumentium propria virtute fervescit. »

S. GAUDENT. BRIX., *Sermo.* P. L. 20, 860.

Parisiis, in ecclesia Sancti Stephani in Monte.

THE END

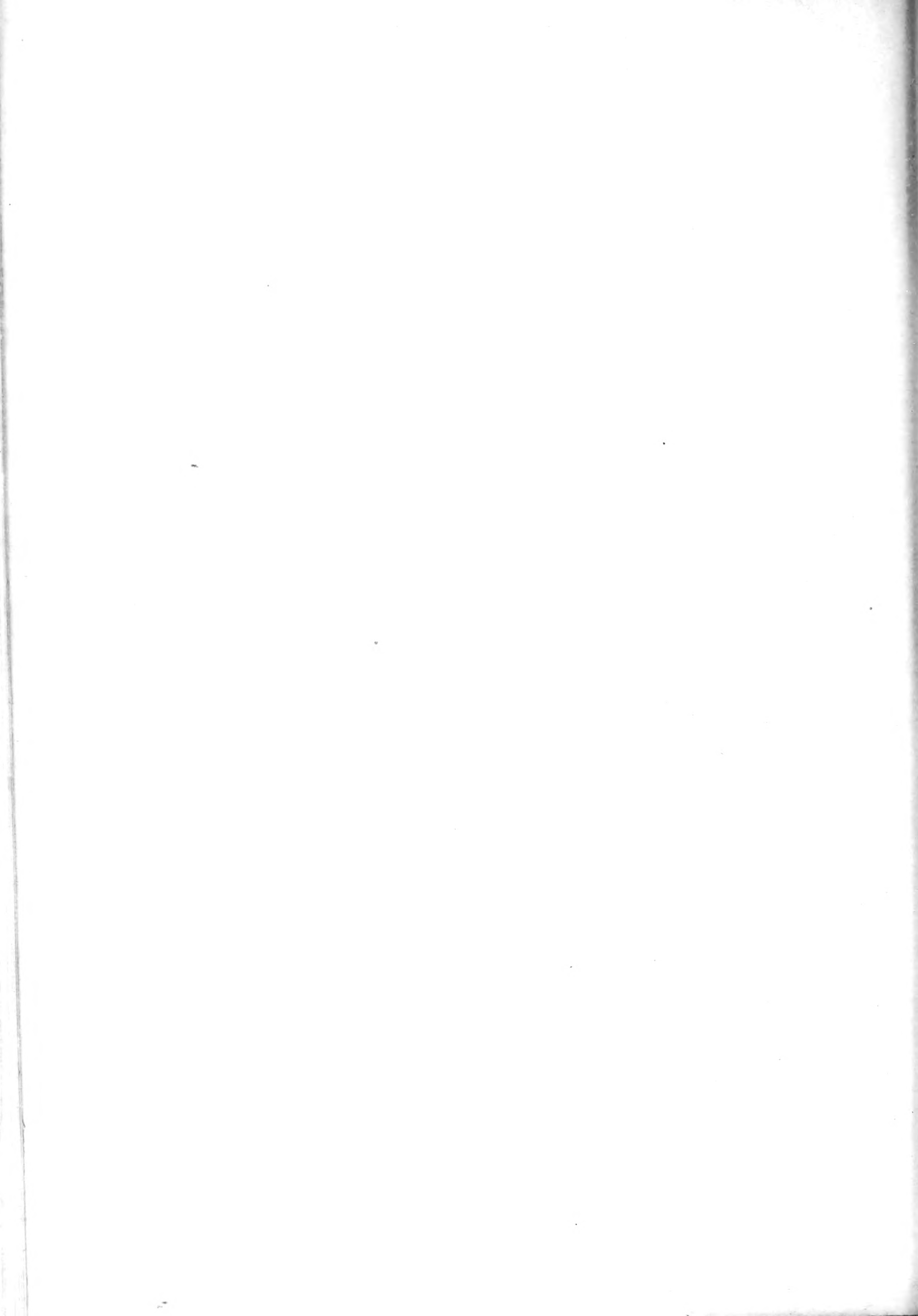
Quoniam
lege evadit
num elicit
sive aut
postea

1711

<p>Heureux homme Chretien Que dieu pour te sauver Fit que les Sacrements De son sang precieux Qu'en le baptisme ont Et qu'on ne peut fa seux</p>	<p>si fermement tu es a souffert a la croix re tenu a l'eglise out eu commencement toute offense de ton auou ton sang pur</p>
---	--

SECTIO II. — ADSERITUR SACRIFICIUM CRUENTUM PARTICIPARI
A RECIPIENTIBUS EUCHARISTIAM.

Hic, ut saepe dictum est, erat mos veterum, ut, sacrificio peracto, si res ferret, hostiae participes fierent. Eadem quae oblata erat Deo, a fidelibus recipiebatur. Quod si igitur in nostro sacrificio contingat, ex instituto Christi, ut manducetur a nobis hostia ipsius sacrificii cruenti, necessum etiam fuerit ut haec ipsa, nec alia ulla, sit a nobis oblata: sicuti olim in comparatione eucharistiae ad idolothyta jam est commonitum. Porro non segnes fuere Patres in convictuali corporis et sanguinis Christi indole connectenda statim cum sacrificio passionis.

Jam carpserat Ignatius eos qui « ab eucharistia et oratione abstinent, propterea quod non confitentur EUCHARISTIAM CARNEM esse Salvatoris nostri Jesu Christi, quae pro peccatis nostris PASSA SIT, quam sua benignitate Pater RESUSCITAVERIT. Qui ergo contradicunt dono Dei » etc., (Εὐχαριστίας καὶ προσευχῆς ἀπέχονται, διὰ τὸ μὴ ὁμολογεῖν τὴν εὐχαριστίαν σάρκα εἶναι τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν παθοῦσαν, ἣν τῆ χρηστότητι ὁ πατὴρ ἤγειρεν. Οἱ οὖν ἀντιλέγοντες τῆ δωρεᾷ τοῦ Θεοῦ κτλ. *Smyrn.*, 7¹. F.P. 1, 280). Ubi eucharistia dicitur donum Dei ad homines (sine praejudicio oblationis factae prius ab hominibus Deo: sicut victimarum carnes a numine censebantur dari postquam factae erant numini sacrae). Quam autem carnem a Deo accipimus, ea est quae respicitur ut passa ad mortem, ex qua revixit.

Auditus supra (Elucid. XVIII) est Clemens Alexandrinus sanguinem calicis eucharistici describens ut uvae cujusdam pro nobis in passione pressae; describens rursus carnem et sanguinem eucharistici convivii tanquam participationem magnae illius hostiae immolatae olim pro nobis in die paschae.

1. Pariter ad *infantes*, seu recenter baptizatos, in tertio inter editos a Michaele Denis sermones

Jam inter Latinos Cyprianus expresse affirmat fore ut « nec nos sanguinem Christi possemus bibere, nisi Christus calcatus prius fuisset et pressus » (Ep. 63, n. 7. P.L. 4, 379). Viden' ut cruor propinetur nobis passionis?

Sexcenties Augustinus loquitur de bibendo *pretio* nostro: qui sanguis est Christi in redemptionem nostram de cruce profluens. Haec enim in laudem martyrum retribuentium Christo proprium sanguinem pro sanguine quem biberunt ex cruce propinatum: « Egit enim in CRUCE [Christus] grande commercium; ibi solutus est SACCULUS PRETII NOSTRI, quando latus ejus apertum est lancea percussoris: EMANAVIT INDEPRETIUM TOTIUS ORBIS. EMPTI SUNT... MARTYRES... QUOD ILLIS IMPENSUM EST, REDDIDERUNT... Dicitur: *Ad mensam magnam sedisti: diligenter considera quae apponuntur tibi, quoniam talia oportet te praeparare (Prov., 23¹⁻²)*. Mensa magna est, ubi epulae sunt ipse Dominus mensae. Nemo pascit convivas de seipso: hoc fecit Dominus Christus, ipse invitator, ipse cibus et potus. AGNOVERUNT ERGO MARTYRES QUID COMEDERENT ET BIBERENT, UT TALIA REDDERENT » (*Serm.* 329, n. 1. P.L. 39, 1454-1455. Cf. *Serm.* 336, c. 4, n. 4, et *Serm.* 213, c. 8, n. 8, col. 1473 et 1064), scilicet suas passiones. Similia habet de « agnoscentibus gentibus et pia humilitate BIBENTIBUS PRETIUM SUUM » (*Trin.* 4, 13. P.L. 42, 900); de universis scilicet christifidelibus, ad quorum quemque hic sermo dirigitur: « Jam nosti PRETIUM TUUM, jam nosti quo accedis, QUID MANDUCES, QUID BIBAS; immo quem manduces, quem bibas » (*Serm.* 9, c. 10, n. 14. P.L. 38, 85)¹. Schismaticum vero ita ad communionem Ecclesiae requirendam adhortatur: « Ecce Christus passus est, ecce mercator osten-

(n. 3. P.L. 46, 827), haec verba fiunt: « Ne vobis viles videamini, bibite pretium vestrum. »

« dit mercedem, ecce PRETIUM, quod de-
 « dit, SANGUIS EJUS FUSUS EST. In sacco
 « ferebat pretium nostrum : percussus
 « est lancea, fusus est saccus, et manavit
 « pretium orbis terrarum... Adhuc SATIET
 « TE ! » (*In Ps.* 21, n. 28. P.L. 36, 178-
 179). Nonne tandem de seipso haec scribe-
 bat : « Quoniam cogito PRETIUM MEUM, et
 « MANDUCO, ET BIBO, et EROGO, et pau-
 « per cupio saturari ex eo inter illos qui
 « edunt et saturantur » (*Confess.* 10, 43,
 70. P.L. 32, 810). Quare absolute vocat
 eucharistiam « poculum pretii nostri »
 (*ibid.*, 7, 21, 27, col. 748).

Huc redit quod vult idem esse pretium
 solutum pro nobis in cruce et pignus da-
 tum Ecclesiae in sacramento : « Sanguis
 « enim ille PRO SERVIS PRETIUM EST, PRO
 « SPONSA PIGNUS EST » (*In Psalm.* 122, n. 5.
 P.L. 37, 1634). Nec sane praetermittendum
 est quomodo pignus illud sit illi indiffe-
 renter eucharistia aut mors Christi : « De-
 « sidera et expete tibi donatam vitam
 « Christi ; et donec pervenias, tene PIGNUS,
 « MORTEM CHRISTI. Non enim, promittens
 « victurum se esse nobiscum, potuit majus
 « PIGNUS DARE nobis, quam MORI pro no-
 « bis. ...Promisit, cautionem fecit, PIGNUS

Quibus verbis haec erant praemissa : « Hoc
 « agnoscite in pane, quod pependit in cruce ;
 « hoc in calice, quod manavit ex latere » (n. 2,
ibid.). Jam vero optimis inter recentiores cri-
 ticos videntur esse genuini cum alii nonnulli
 ex illis sermonibus (cf. Portalie, art. *Augus-
 tin*, in D. T. C., 2306), tum maxime hic ter-
 tius. Porro S. Paschasius Radbertus, in
Epistola ad Frudegardum (P.L. 120, 1352),
 scripserat : « Alioquin, quomodo ipse idemque
 « doctor [Augustinus] tam egregius contra se
 « diceret, ut recolo, in sermonibus ad neophytos :
 « Hoc accipite, inquit, in pane, quod pependit
 « in ligno ; et de calice : Hoc accipite, inquit,
 « in calice, quod manavit ex latere ? » Quocirca
 haec adnotat J. Turmel, *Histoire de la théolo-
 gie positive depuis l'origine jusqu'au concile de
 Trente*, 2e éd., p. 436 : « Malheureusement, sur
 « ce point d'une importance capitale, l'érudition
 « de l'Abbé de Corbie était en défaut. Le sermon
 « *Ad Neophytos* était l'œuvre d'un inconnu du
 « VIIe ou du IXe siècle, qui avait utilisé les for-
 « mules de la liturgie mozarabe. » Haec ille, nullo
 prolato argumento, nulla adducta auctoritate,
 neque ulla adjecta referentia sive ad sermonem
 quempiam *ad Neophytos*, sive ad ullum locum,
 aut augustinianum, aut pseudo-augustinianum,
 aut alium quemlibet, excepta epistula ad Fru-

« DEDIT : et tu dubitas credere ? Promisit,
 « cum hic inter homines ambularet ; cau-
 « tionem fecit, cum evangelium scriberet ;
 « AD PIGNUS IPSIUS quotidie dicis : *Amen.*
 « PIGNUS ACCEPISTI, quotidie EROGATUR
 « tibi. Noli desperare qui VIVIS EX PIG-
 « NORE » (*Serm.* 335, n. 2. P.L. 39, 1470).

Consentaneae igitur prorsus scribit : ex
 altari nostro nobis « dispensari VICTIMAM
 « sanctam QUA DELETUM EST CHIROGRA-
 « PHUM quod erat contrarium nobis, qua
 « TRIUMPHATUS EST HOSTIS computans
 « delicta nostra » (*Confess.* 9, 13, 36. P.L.
 32, 778). Quis enim dubitet quin victi-
 malis proprietas, Christo per istiusmodi
 voces adscripta, sit eadem ipsa quae per
 passionem inducta est ?

Quo etiam formali sensu, commentans
 super illud *Joannis* 21⁹⁻¹³ : *Viderunt pru-
 nas superpositas et piscem superpositum et
 panem. ...Et venit Jesus et accepit panem,
 et dat eis, et piscem similiter*, scribebat
 sanctus Doctor : « Piscis assus, CHRISTUS EST
 « PASSUS. Ipse est et PANIS qui de coelo
 « descendit. Huic incorporatur Ecclesia
 « ad participandam beatitudinem sempi-
 « ternam. Propter quod dictum est : *Afferte*
 « *de piscibus quos apprehendistis nunc ; ut*

degardum. Neminem quidem latet, in missali
 mozarabico reperiri sententias nonnullas istius-
 modi, v. g. in quadam oratione missae sabbati
 sancti : « Coruscet, quaesumus, in pane, quod
 « pependit in cruce ; micet in calice, quod mana-
 vit ex latere » (P.L. 85, 517). At certe non eo ipso
 constat interpolata esse verba sermonis nostri
ad infantes (quem crediderim esse ipsum ser-
 monem *ad neophytos* a Paschasio laudatum),
 aut ipsum sermonem esse spurium. Ex Turmel
 transiit assertum ad viros literatissimos, P. Ba-
 tiffol (*Él. d'Hist. et de Théol. Posit.*, 2e série,
 3e éd., p. 367-368) et F. Vernet (art. *Eu-
 charistie du IXe siècle à la fin du XIe siècle*, in
 D. T. C., 1230), nullo interim allato argu-
 mento, nisi quod allegatur auctoritas ipsius
 Turmel. Revera, quod aliquando potuerit effu-
 gere non tam notitiam quam attentionem cri-
 ticorum sermo ille, non adeo mirum est, cum
 denisiana collectio, post integram editionem
 benedictinam operum S. Augustini edita, in
 Patrologia Migne, locum occupet tomi 46 extre-
 mum, post ipsos indices generales.

Sermoni denisiano potest nunc addi alter,
 nonus scilicet inter *Sermones ineditos* nuper a
 G. Morin vulgatos (Monaci, 1917, *De secunda
 feria Paschae*, n. 2, p. 31) : « Bibite quod fudis-
 « tis. »

« omnes qui hanc spem gerimus,... tanto
« nos sacramento communicare nossemus,
« et eidem beatitudini sociari » (*In Joan.*,
tract. 123, n. 2. P.L. 35, 1966).

Sensu rursus formali videtur haec de
nobis ad Christi corpus accedentibus scrip-
sisse, super illud : *Accedite ad eum et illu-
minamini* (Ps. 33⁶) : « Accedamus ad eum,
« et illuminemur ; non quomodo ad eum
« accesserunt Judaei, ut tenebrarentur.
« Accesserunt enim ad illum ut crucifige-
« rent : nos ad eum accedamus, ut corpus
« et sanguinem ejus accipiamus. Illi DE
« CRUCIFIXO TENEBRATI sunt : NOS MAN-
« DUCANDO CRUCIFIXUM et BIBENDO illu-
« minamur » (*Enarr. in Psalm. 33, Sermo 2,*
n. 10. P.L. 36, 313). Pariter de Judaeis
poenitentibus : « Post ascensionem, misso
« Spiritu Sancto, conversi sunt ad eum
« quem crucifixerunt, et in sacramento,
« credentes, sanguinem ejus BIBERUNT,
« QUEM saeviendo FUDERUNT » (*Serm. 87,*
c. 11, n. 14. P.L. 38, 638).

Aperit autem potissimum suum sen-
sum, dum interrogat cur legalium sacri-
ficiorum sanguinem bibere prohibiti fue-
rint Hebraei, « si illis sacrificiis UNUM HOC
« SACRIFICIUM [scil. crucis] significabatur,
« IN QUO VERA FUIT REMISSIO PECCATO-
« RUM, A CUJUS TAMEN SACRIFICII SAN-
« GUINE IN ALIMENTUM SUMENDO NON
« solum nemo prohibetur, sed ad biben-
« dum potius omnes exhortantur qui vo-
« lunt habere vitam » (*Quaest. in Heptat.,*
l. 3, 57. P.L. 34, 704).

Est igitur et apud Augustinum eu-
charisticus sanguis ipse cruor sacrificii
crucis, sicut est de cruce nobis corpus
pabulum : « Nos DE CRUCE Domini PAS-
« CIMUR, quia corpus ipsius manduca-
mus¹ » (*In Ps. 100, n. 9. P.L. 37, 1290*).
Nec proinde quicquam a nobis offertur
praeter ipsum sanguinem vel corpus theo-
thyti, ut diximus, Christi.

Sanctus Gaudentius Brixianus neo-
phytis recens e fonte baptismali egres-
sis eamdem ipse pandebat doctrinam :
« In umbra, inquit, illius legalis paschae
« non unus agnus occidebatur, sed plures ;
« singuli enim occidebantur per domos,
« nam sufficere unus non poterat uni-
« versis, quoniam figura erat, non PRO-
« PRIETAS DOMINICAE PASSIONIS. Figura
« enim non est veritas, sed imitatio...
« In hac veritate qua sumus, UNUS
« PRO OMNIBUS MORTUUS EST ; ET IDEM
« PER SINGULAS ECCLESiarUM DOMOS,
« IN MYSTERIO PANIS AC VINI, REFICIT
« IMMOLATUS, vivificat creditus, conse-
« crantes sanctificat consecratus. HAEC
« AGNI CARO, HIC SANGUIS EST » (*Sermo 2.*
P.L. 20. 854-855). Sufficit igitur agnus
ille unus, semel mortuus, cunctis alendis
ecclesiarum domibus, propterea quod ei
inest proprietas dominicae passionis, quan-
quam occultata sacramento, simul at-
que « per imaginem propriae passionis »
(*ibid.*)² prodita. Non potest ergo aliter
apud Gaudentium refectio eucharistica
intellegi, quam si in sacramento suae
passionis dicatur Christus manducari a
nobis quatenus factus ex passione sua hos-
tia sui sacrificii.

Quid aliud S. Leo M. insinuat, dum
daemonem inducit fraude sua circumven-
tum in negotio dominicae passionis, qua
« fudit sanguinem justum qui reconciliando
« mundo et pretium esset et poculum »
(*Sermo 62, de passione 11, c. 3. P.L. 54.*
351)? Vides sanguinem dominicum ea-
tenus nobis poculum, sicut et pretium,
quatenus nequitia diaboli in cruce fusum.

Similiter nitidissimis verbis Verecun-
dus Juncensis, exponens sanguinem
uvae, quem Moyses dicit (*Deuteron., 32¹⁴*)
datum a Deo populo suo : « Sanguis
« uvae, inquit, martyrur est sanguis, vel
« certe IPSIUS CRUOR DOMINICAE PASSIO-

1. Quocirca scribit recte Karl Adam (*Die Eucharistielehre des hl. Augustin, 1908, p. 75*) :
« Mit Vorliebe bezeichnet deshalb auch Augustin
« die Kommunion als EIN ESSEN VOM KREUZE
« Christi, oder gar als EIN ESSEN DES GEKREU-
« ZIGTEN. »

2. « Voluit animas pretioso sanguine suo
« sanctificari PER IMAGINEM PROPRIAE PASSIO-
« NIS » (*ibid.*).

« NIS, QUO QUOTIDIE DE SACRIS ALTARI-
« BUS SATURAMUR » (*In Canticum Deu-*
teronomii, c. 14. *Spicileg. Solesm.*, t. 4,
p. 18).

Inquirens Amalarius cur in hebdo-
mada sancta intermittantur ecclesiastica
sacrificia, hanc reddit rationem : « Ratus
« ordo est, ut exspectemus, usquedum Do-
« minus noster CONSECRET SACRAMENTA
« CORPORIS ET SANGUINIS SUI IN CRUCE,
« et nova ea faciat per resurrectionem
« suam ; et SIC TANDEM MANDUCEMUS ET
« BIBAMUS saluberrimum illud sacramen-
« tum » (*De Ecclesiasticis Officiis*, l. 1, c. 15.
P. L. 105, 1032). Hoc est, cessamus a
sacrificando inter feriam quintam et noc-
tem resurrectionis, ut videamur exspec-
tare donec Christus corpori et sanguini
suo eucharistico indiderit in cruce veram
hostiae immolatae proprietatem ; quo
facto, superest ut per resurrectionem in-
novetur Christi conditio, facta ex cor-
ruptibili incorruptibilis, et sic perfectam
participemus hostiam, plene et sanctifica-
tam et sanctificantem (Cf. *ibid.*, c. 12,
col. 1023, citatum supra, Elucid. XII).

Plenissimam hujus puncti explicatio-
nem tradit S. Paschasius Radbertus,
secum quaerens cur in articulo passionis
habita sit coena eucharistica : « Magis,
« inquit, congruit IN IPSO PASSIONIS AR-
« TICULO hoc tradere [sacramentum] quam
« post resurrectionem : quia AD HOC IMMO-
« LATUS EST AGNUS, UT NOS EJUS CARNEM
« COMEDAMUS... IN MORTE EJUS ISTA PER-
« CIPIMUS, UT usque ad finem saeculi
« OMNES INDE PASCAMUR, et tamen quod
« seminatum est, resurgens, incorruptum
« permaneat... IDEO, quoties ista come-
« dimus, mortem Domini annuntiamus,
« QUIA DE MORTE ISTA IMMORTALIA me-
« ruimus » (*Lib. de Corpore et Sanguine*
Domini, c. 18. P.L. 120, 1326).

Idem sonat, in *Expositione Missae* per-
peram S. Isidoro adscripta, paraphrasis
quae legitur horum verborum canonis,

1. Cf. Prosper Schepens, *Un traité à restituer à saint Quodvultdeus, évêque de Carthage. au ve siècle*, in R. S. R., mai-septembre, 1919, p. 230 sq.

calicem salutis perpetuae : « PER CALICEM
« PASSIONIS TUAE nos sanguinem tuum
« sumere voluisti » (n. 28. P.L. 83, 1150).

Jam revertamur ad coetaneum Au-
gustini scriptorem *Libri de promissioni-*
bus et praedictionibus Dei, probabiliter
S. Quodvultdeum¹, Carthaginensem
episcopum. Is, mira locutione, cibum eu-
charisticum exhibet tanquam in passione
et ex cruce nobis confectum atque con-
coctum ! « Jubetur populus, inquit, mane
« panem, in vesperum carnes accipere
« (*Exod.*, 16⁸). Sed haec figurae nostrae
« fuerunt. Panem enim illum sanctum
« qui de coelo descendit, suscepit primo
« populus manducandum, postea CAR-
« NEM CHRISTI IN PASSIONE CONFECTAM,
« de qua Dominus dicit : *Nisi mandu-*
caveritis, etc. » (pars 1, c. 39, n. 56. P.L.
51, 765). « Quod vero in eremo constituto
« eidem Eliae, jussu divino corvi mane
« panem et carnes vespere ministrarunt
« (*3 Reg.*, 17⁶), totius corporis Domini
« figura monstrata est, quando prius
« in praeceptis panem, postea CARNEM
« DOMINICAE PASSIONIS Judaei, ut corvi,
« gentibus ministrarunt, tetri colore,
« voce raucisona, odore foetidi, horrentes
« aspectu. Quibus avibus similes Judaei,
« CARNEM CRUCIS EX LIGNO DECOCTAM
« gentibus praeparantes, ut corvi una et
« raucisona voce Pilato clamaverunt :
« *Crucifige, crucifige*. Hanc comedunt, qui
« audiunt dicentem : *Nisi manducaveritis*
« etc. » (pars. 2, c. 18, n. 62. P.L. 51, 802).

Quatuor autem post saecula, pariter
apud Hincmarum panis eucharistiae
est crucifixi corpus in ara crucis veluti
torrefactum ; et calix cruoris est ex vul-
neribus stillantis. Quare obversatur ei
Ecclesia « corpus crucifixi in ara crucis
« torridum² sumens, una eum ejus cruore
« roseo de latere crucifixi profuso » (*De*
cavendis vitiis et virtutibus exercendis, c. 9.
P.L. 125, 928)³.

Sed non solius Hincmari est tunc tem-

2. De corpore Christi in ara crucis torrido re-
cole quae dicta sunt supra, in Elucid. XIII.

3. Canit etiam in suo *Ferculo Salomonis* :

poris ista locutio; immo erat popularis. Sic in *Tropo* quodam mediaevali *ad Graduale* in Resurrectione Domini (ex Cantionario ms. gallico XIII s., A. H. 49, 227) panis eucharisticus describitur ut ferculum in ara crucis torrefactum, simulque scaturiens cruore, quo potemur:

« O quam dulce FERCULUM,
« IN ARA CRUCIS TORRIDUM,
« A quo fluit sapidum
« Cruor poculum
« Nostrum. »

Pariter in quadam *Prosa de corpore Christi* [expresse spectato ut eucharistico] (ex orationario ms. Campensi anni 1462. A. H. 31, 105) legitur:

« Ave, caro Christi crassa,
« IGNE PASSIONIS ASSA
« CRUCIS IN CRATICULA¹;
« Cujus gustu saporatum
« Horret animae palatum
« Aliena fercula. »

Praedicabatur etiam populis illud ex pulpito. Sic exempli causa, cardinalis Jacobus de Vitriaco († ante A. D. 1245), Tusculanus episcopus, in suo *Sermone 2 in coena Domini*: « VERUM CHRISTI COR-

« In cruce nam corpus fixum est, sanguis quo-
[que fusus
« Christi, quem in coena jam dedit ante suis.
« Cum nos indigni haec memoramus jussa, Re-
[demptor
« Emptorum pretium munera nostra facit » (P.L. 125, 1202).

Ubi non solum coenam cum cruce ita colligat ut comestio sacramenti videatur fuisse discipulis praelibatum de hostia cruenta epulum, sed insuper nostri sacrificii hostiam describit more augustiniano ut pretium ipsum nostrae redemptionis. Conferatur *Explanatio in Ferculum Salomonis* (P.L. 125, 832).

1. Omnes autem istiusmodi locutiones videntur derivatae ex vetustissimo illo *Hymno in Resurrectione Domini*, quo ex torrido Christi corpore coenando manare dicebatur ad nos cruor degustandus (A. H. 51, 87. Ex permultis Hymnariis, Ritualibus et Breviariis ms germanicis, helveticis, gallicis, italicis, anglicis, hibernicis, hibericis, saec. VIII, IX, X et XI. — Cf. J. Mearns, *Early Latin Hymnaries. An index of hymns in hymnaries before 1100*. Cambridge, 1913, p. 1):

« PUS, QUOD SUB SPECIE PANIS CONTINE-
« TUR, manu Sancti Spiritus in utero Vir-
« ginis formatum est, et IGNE PASSIONIS
« IN ARA CRUCIS DECOCTUM EST, UT ESSET
« ESUI APTUM » (*Sermones in Epistolas et Evangelia dominicalia totius anni*. Antverpiae, 1575, p. 336). Rursusque in *Sermone 2 in feria sexta parasceves* (*op. cit.*, p. 355): « Caro Christi [in] cruce assata « est igne passionis, ut esset esui apta. » Etiam ab exegetis idem exponebatur, ut puta Ruperto (*In Joan.*, 6²⁷. P.L. 169, « 457): Coquetur hic panis² igne pas-
« sionis. »

Sermone non omnino proprio, attamen non damnando³, Gulielmus a Sancto Theodorico ait ex passione dominicae carnis processisse carnis dominicae pabulum. Revocata scilicet in memoria distinctione inter carnem Christi sensibilem, quae attenditur in passione, et carnem Christi intellegibilem, quae attenditur in eucharistia, sic habet: « De carne illa priori, « quae crucifixa est, haec altera procedit... « Et sicut corpus Domini quod mortuum « est, in evangelio granum frumenti vo-
« catur cadens in terram, sic in Psalmo
« [103] adeps frumenti vocatur illa mystica
« caro, ad quam Dominus hortans dis-
« cipulos dicebat: *Nisi manducaveritis*

« Ad COENAM agni providi
« Stolis albis candidi,
« Post transitum maris rubri
« Christo canamus principi.
« Cujus SACRUM CORPUSCULUM
« IN ARA CRUCIS TORRIDUM;
« Cruore ejus roseo
« Gustando, vivimus Deo. »

Circa antiquitatem longe saeculo octavo remotiorem illius hymni, vide A. H. 51, 90. Fortasse non immerito suspicabatur H. A. Daniel (*Thesaurus Hymnologicus*, Halis, 1841, tom. 1, p. 89): « Hymnum *Ad coenam agni* in antiqua « ecclesia cantari solitum esse, dum catechu-
« meni baptizati corpore et sanguine Domini
« rite munirentur. »

2. Alia exempla panis eucharistici in ligno crucis cocti suppeditabuntur infra, ad calcem hujus Elucidationis.

3. Non damnandum dico, quia aliunde identitatem numericam et absolutam corporis passiae gloriosi et corporis eucharistici satis affirmavit, immo et propugnavit Gulielmus. Vide infra (Elucid. XXIV) ejus controversiam cum Ruperto.

« *carnem meam, et biberilis meum sanguinem, non habebilis vitam in vobis manentem* » (*De sacramento altaris, c. 6. P.L. 180, 353*).

Inter opera sancti Bernardi editus est quidam incerti auctoris sermo *De excellentia SS. Sacramenti*, ubi Christus inducitur haec loquens : « Liquor iste quem vides, « jam non est vinum, sed sanguis meus, « QUEM PRO TE FUDI IN PRETIUM, TIBI RESERVANS IN ALTARI POCULUM... Ego « botrus carnis, pro salute tua portatus « sum AD TORCULAR CRUCIS : INDE ELIQUATUM EST MUSTUM TUAE REDEMPTIONIS. Sanguis autem meus vere est potus » (*c. II. P.L. 184, 988*).

Apud Hugonem Ambianensem, sicut Christus in cruce passus redemptio est nostra, ita etiam est nostra alimonia. « Ea hora [coenae] corpus Christi comestum est, idem ipsum in crastino pro salute mundi in cruce passum est. Ea hora sanguis Christi bibitus est, idem ipse in crastino pro salute mundi IN CRUCE fusus est : IN QUA PRO NOBIS PASSUS, nostrae redemptionis est praemium, et a redemptis IN VITAE SUMITUR ALIMENTUM » (*Hugo Ambianensis, Rotomagensis archiepiscopus, Dialogorum l. 5, c. 14. P.L. 192, 1209*).

Cruor crucis apud Robertum Pulium est noster potus : « Judaei Christum cruci vulneratum affixerunt : hoc est petram (quae auctore Apostolo est Christus) ligno a Moyse percuti. Petra autem aquam fudit, dum EX VULNERIBUS CHRISTI CRUOR FIDELES POTATURUS DEFLUXIT » (*Sententiarum lib. 8, c. 1. P.L. 186, 959-960*).

Vivide Gerholus Reichersber-

1. Possent addi sexcenta testimonia leviora, quale occurrit in testamento, quod adscribit Flodoardus sancto Remigio, disponenti ut ex massa auri, olim sibi donata a Chlodovaeo « rege christianissimo », conficeretur calix, cui epigramma istud insculperetur :

« Hauriat hinc populus vitam DE SANGUINE
[SACRO
« Injecto, aeternus QUEM FUDIT VULNERE
[Christus.

(apud Flodoardum, *Historia Ecclesiae Re-*

gensis : « Hic [indignus] si accedit ad « corpus Christi manducandum et sanguinem ejus bibendum, quia vinum novum in utres veteres mittit, vinum effundetur et utres pereunt. Effundetur, sed non perdetur. Quomodo enim perire potest, qui venit salvum facere quod perierat ? Quomodo perire posset corpus et sanguis ejus qui ubique est ? Altamen qui HUNC SANGUINEM UVAE, PRELO CRUCIS EXPRESSUM, in utres veteres mittunt, rei sanguinis hujus fiunt, quasi cum perdidit, quia in eis non remansit, quod non periit » (*In Psalm. 22⁵. P.L. 193, 1055 ; cf. In Psalm. 140¹. P.L. 194, 934*).

Tandem S. Martinus Legionensis (*Serm. 26 in resurrecl. Dom. P.L. 208, 966*) : « CRUX CHRISTI NOBIS COELESTEM CIBUM, id est, Christum, qui vere est angelis et hominibus panis vitae, nobis PRAEPARAVIT¹ ».

Sicut reliqui scriptores cum Augustino, ita poetae nostri idem decantabant, populusque christianus cum illis : pasci nos de cruce (*Psallerium sanctae crucis. A. H. 35, 22-23. Ex codice Londinensi ms. saec. XIII-XIV*) :

« Salve, CRUX, timentibus
« ESCAM DANS sacram, « Carnem Christi cornibus
« Crucis immolatam². »

De cruce etiam refocillamur (*Prosa in die Corporis Christi, A. H. 34, 47. Ex Graduali ms. Coloniensi saec. XV*) :

« [Bibentium spiritus]
« POTU CRUCIS sanguinatur,
« Totus intra dulcoratur,
« Exsultat divinitus. »

ensis, lib. 1, c. 10 et 18. P.L. 135, 44 et 62). Sed verendum ne talia minus diserta videantur.

2. De morte Christi nos pasci, pulchre resonabat hoc *Responsorium in festo Corporis Christi* (*A. H. 5, 31. Ex cod. Praedicatorum. Vindobon. s. signo anni 1462*) :

« Granum excussum palea
« Cadens in terram moritur ;
« Surgit messis triticea,
« De qua panis conficitur,
« Quo in altaris area
« Plebs christiana pascitur. »

Rursusque (*Psalterium sanctae crucis*, A. H. 35, 22) :

« Salve, CRUX, quae mystico
« Prelo torcularis
« IMPLES Christi SANGUINE
« CALICEM ALTARIS¹.

Sanguinem passionis ebibimus (*Hymnus mozarabicus* pro Dominica 4^a Quadragesimae. A. H., 27, 83. Ex cod. ms. saec. x) :

« Verbum Patris, quod prodiit factum caro,
« Agnus Dei peccata mundi auferens,
« Ad te venimus cernui, ut inclitum
« Bibamus ALMAE PASSIONIS SANGUINEM².»

Apud Orientales fortasse illud intendebat S. Ephraem, scribens : « In vespera
« autem hujus paschatis, imposuit Ecclesiae
« suae legem ut memoriam faceret
« agni, filii Dei nostri, qui ANTEQUAM
« PRO NOBIS OCCIDERETUR corpus et sanguinem
« suum dedit... In illa vespera, in
« qua azymis utebantur Judaei, Jesus
« Ecclesiam in mundo constituit HAEREDEM
« SANGUINIS SUI », sanguinis scilicet mortis
« suae (*Serm. 3 in hebdom. sanct.*, n. 7. Ed. Lamy, t. 1, p. 426-428).

Similiter Athanasius : « [Resurrectio] tempore
« passionis accidit, qua Dominus noster pro nobis
« obiit, et Pascha nostrum immolatus est Christus. PROP-

1. Ad mentem eandem Petrus Venerabilis (*Rythmus in Laude Salvatoris*, A. H. 48, 244 ; cf. textum non ita castigatum P.L. 189, 1012) :

« De mortis arbore
« Sanguis effunditur,
« Qui fide sumitur
« De Christi corpore etc. »

2. Sexcenta istiusmodi possent congeri carmina. En, exempli gratia, pastum et potum complexive de cruce procuratum (*Hymnus de corpore Christi*, auctore Johanne a Jenstein, archiepiscopo Pragensi, xiv saec. A. H. 48, 431) :

« Caro CRUCIFIXI,
« Flexa quae fuisti
« Dira nece crucis
« Da gaudia lucis.

« Imber sacri roris
« Tui nos CRUORIS
« Mundet intus, foris,
« Almis jungat choris. »

« Terea igitur, quia immolatus fuit,
« unusquisque eo vescetur, et hilariter
« seduloque alimoniam hanc participabit » (*Epist. heortast.*, 11, n. 14. P.G. 26, 1412).

Illud, quantum videtur, Chrysostomus indicat, cum inter multas alias ejusdem styli sententias³ adhortatur christianum virum ad condonandam injuriam inimici. « Nondum te [inimicus tuus] in
« crucem egit, uti Christum Judaei : et
« tamen ille IPSUM EUMDEM SANGUINEM
« QUEM FUDIT, in salutem DEDIT IIS qui
« fuderunt », sanguinem scilicet passionis (*Homil. 1 de prodilione Judae*, n. 6. P.G. 49, 381).

Illud etiam, ni fallor, inculcat sanctus Sophronius Hierosolymitanus, dum crucem his verbis alloquitur : « Propterea vehementer IN TE gloriamur,
« quod... IN TE EFFUSUS EST ille a Deo
« profluens SANGUIS Filii et Verbi Patris
« invisibilis, CUJUS [sanguinis] quicumque
« HODIE sunt PARTICIPES, repropitiantur
« vivificanti nostro Deo » (*Or. 5 de festo sanctae Crucis*. P.G. 87ter, 3313)⁴. Sanguis igitur de cruce est, cujus participes sumus.

Nonne idem Cyrillus Alexandrinus insinuat super illud *Deuteronomii* 15¹³⁻¹⁴ : « Quem libertate donaveris,

Brevius idem (*Hymnus de corpore Christi*, ex Antiphonario ms. Villariensi saec. XIII. A. H. 12, 33) :

« Caro tua vere cibus
« Sanguis tuus vere potus :
« Redemptionis hostia
« Tuarum pastus ovium. » Etc., etc.

3. Recole, si placet, hom. 63, n. 3 et 4, cit. supra.

4. Non certo nobis constat idemne significaverit Procopius his verbis : « Vult suum CORPUS NOBIS CEDERE IN ALIMENTA. QUAPROPTER
« effluere patitur sanguinem... Participatio, qua
« Christum in praesentiarum participamus, continet
« passionis ejus confessionem » (*In Exod.*, 12⁸. P.G. 87, 568-569). Equidem nescio annon, attento contextu, alius sit hujus loci sensus accipiendus, scilicet : cum vellet Christus nobis suam carnem dare in cibum, nec cibus esse posset nisi mundatis, oportuit ut sanguis ejus funderetur, quo abluti mundaremur. Qui si obtineat sensus, nihil, fateor, ad praesentem materiam pertinet iste locus.

nequaquam vacuum abire poteris, sed dabis viaticum de gregibus et de area et lorculari tuo? « Vides, inquit, perspicue Christi « mysterii vim in his verbis fulgere; nam « redempti sumus, et dimisit nos ille om- « nium Salvator liberos gratis... Cumque « nos liberos dimisisset, id est, a peccatis « liberasset, et adoptionis gratia decoras- « set, praeclarum nobis viaticum seipsum « adiecit, DUCTUS UT IMMACULATA HOSTIA « ET UT OVIS AD MACTATIONEM PROPTER « NOS, ATQUE NOBIS LARGIENS ESSE PAR- « TICIPES EULOGIAE VIVIFICAE, HOC EST « SANCTAE SUAE CARNIS ET SANGUINIS. Hoc « est, opinor, ob ovibus atque a frumento « et vino suppeditandum esse viaticum iis « qui septimo tempore, id est, spirituali « sabbato, ad libertatem ex benignitate « dominica vocantur » (*De adoratione in spiritu et veritate*, l. 7. P.G. 68, 501). Nonne, explicans viaticum nostrum, te admonet Cyrillus eucharisticam cibationem esse de corpore mactati Christi?

Certe ambigui nihil habet commentarius Hesychii super hunc versiculum Levitici: [simila] *autem in sartagine oleo conspersa frigetur*. « SARTAGINEM Domini « CRUCEM... accipi oportet: quae etiam « superimpositam DOMINICAM CARNEM ES- « BILEM HOMINIBUS reddidit. Nisi enim « superimposita fuisset cruci, nos corpus « Christi nequaquam mystice percepissemus » (Hesychius, *In Levitic.*, 6²¹. P.G. 93, 852).

Abundat sanctus Damascenus huius argumenti exemplis, ut quando canit potionem fluentem ex sepulchro Christi (*In Dominicum Pascha*, str. 4. P.G. 96, 840): « Agite, POTIONEM bibamus novam, « non ex saxo sterili miraculose eductam, « sed EX SEPULCHRO CHRISTI incorrup- « tionis fontem plente »; vel praedical quamdam crucifixi corporis multiplicatio- nem in alimentum fidelium, comparans scilicet multiplicationem panum cum alimonia per crucem parata. « Nutrita sunt « quinque millia, rursusque septem millia « sub UNO CRUCIS SIGNO: ubi ergo ciborum « reliquiae? quomodo qui praesens non

« eram, eorum qui adfuerunt reliquias « accipiam? Duodecim erant, qui super- « fuere, fragmentorum eophini. Correspon- « det gratia: CRUCIFIXUS EST CHRISTUS, « ET SEMPER NUTRIMUR: atque satiati « rursus quaerimus, et rursus accipientes « appetimus, et amplius est quod superest. « Nihil enim detrimenti capit gratia » (*Sermo in sanct. Parascev. et in crucem.*, n. 1. P.G. 96, 589). Intellegiturque plane qua- mente scripserit: « Accedamus cum de- « siderio incenso; et in formam crucis « manibus compositis, CRUCIFIXI CORPUS « PERCIPIAMUS » (*De Fide orthodoxa*, 4, 13. P.G. 94, 1149). Illud est crucifixi corpus, quod instar panum multiplicavit Dominus omnibus hominum generationi- bus apponendum.

Facit praeterea fidem, quod sub nomine Chrysostomi allegat Damascenus: obtigisse nobis hostiam sanguinis Christi quasi fructum de cruce. « Pupugit latus miles ille, « et effodit parietem sancti templi: atque « ego thesaurum [i. e. sanguinem] inveni, « et opes accepi. Sic in agno quoque conti- « git. Judaei mactabant (ἔσφαζον) « AGNUM, et ego hostiam carpsi (κατὰ τὴν « θυσίαν ἐχαρπώσαμην), EX LATERE SANGUI- « NEM ET AQUAM. Quemadmodum mulier « filium sanguine suo et lacte alit, sic « Christus eos quos genuit, ipse proprio « alit indesinenter sanguine » (*Sacra Pa- rallela*, θ, tit. 4. P.G. 96, 17).

Rursus nobis adest praeco non contem- nendus traditionis orientalis Symeon Thessalonicensis: « Illud est finis « omnis mysterii, ut... carnem et sangui- « nem ipsius Christi communicemus... Hac « de causa crucifixus est et sanguinem « effudit propter nos, ut ipsius in commu- « nione essemus participes; et ante cru- « cem per hierurgiam sacramenta dedit, « ut nobiscum esset, et participes essemus « ejus, nunc et in futuro, et omnium bono- « rum ejus consortes essemus » (*De Sacra- mentis*, 58. P.G. 155-233). Iterumque: « Procedentem ad communicandum oportet manus in crucem colligere in si- « guum servitutis atque confessionis CRU-

« CIFIXI : siquidem ad ipsum participandum venit » (*De sacra Liturgia*, c. 99. P.G. 155, 301).

Ex liturgiis illud est imprimis delibandum, quod recitabatur in oratione *post-sanctus* missae mozarabicae pro feria IV post ramos palmarum : « Ipsi ergo [Filio « Dei] hodie humiliatum cor in sacrificium « laudis immolamus : petentes ab eo, ut « hodie vel cras seu cunctis vitae nostrae « diebus, ablutis criminibus, CALICEM SUP- « PLICII SUI expiati BIBERE mereamur » (P.L. 85, 405). Rursus in quadam oratione post communionem : « PASSIONIS DOMI- « NICAЕ CALICEM delibantes et sacrosancti « corporis suavitatem gustantes, gratias « et laudes ei referamus, in domo ejus « laeti et hilares ambulantes » (P.L. 85, 568). Calix quem bibimus calix passionis est ; calicem igitur passionis obtulimus. Coena etiam quam manducamus, coena passionis est : « Securi accedamus ad TUAЕ « PASSIONIS SACRATISSIMAM COENAM » (Oratio *post-pridie* in dominica palmarum, col. 400).

Accedit oratio *post-pridie Missae votivae singularis* : « Hic panis, quem LIGNUM « CRUCIS COXIT, et hic calix, quem TOR- « CULAR PASSIONIS EXPRESSIT,... veram...

« salutem sumentibus praestent » (P.L. 85, 993)¹.

Abundant autem veteres liturgiae precibus aut contestationibus hujusmodi : « Precamur mente devota te, Majestas « aeterna, ut, operante virtute, panem « mutatum in carne, poculum versum in « sanguine, illum sumamus in calice, qui « de te fluxit in cruce ex latere » (*Missale Gothicum*, Missa Dominicalis, *Post-Secreta*, apud Mabillon *Liturgia Gallicana*, l. 3, c. 80. P.L. 72, 317). « CORPUS TUUM PRO « NOBIS CRUCIFIXUM EDIMUS ; et sangui- « nem sanctum tuum pro nobis effusum « bibimus » (*ibid.*, post orationem dominicam, col. 318 ; cf. ed. Bannister, p. 140 sq.).

Consonat inter alia apud Orientales quod in missa Syro-maronica diaconus populum ad communionem invitans clamat : « Ecce calix quem MISCUIT Dominus « noster SUPER CAPUT LIGNI ; appropin- « quate, mortales, et hibite ex eo in « remissionem criminum » (Maximil. Saxon., *Missae Syro-Maronicae*, p. 56. Cf. Liturgiam Syrorum Jacobitarum, B. 104). Cruor igitur passionis eucharistia nostra est ; quam accipimus a Deo communicantes, prius oblatam a nobis.

1. Cf. Heterius et Beatus, *Ad Elipandum epist.*, l. 1, c. 68 (P.L. 96, 936-937) : « Illum

« panem, quod corpus est Christi, lignum crucis « coxit. » Recole Hincmarum superius recitatum.

Elucidatio XXI.

Similiter perspexere Patres et Doctores offerri in missa ipsum sacrificium coeleste.

§ 2. De habitudine missae ad sacrificium coeleste.

Ostendendum superest ex Patrum et Doctorum auctoritate¹, ipsam demum coelestem a nobis offerri aeterni sacrificii² carnem. Quod quidem implicite traditum existimaveris ab illis quicumque haec duo composuerunt : 1° esse Christum sui sacrificii hostiam perennem (cf. supra, Elucid. XII-XV) ; 2° ipsam unius dominici sacrificii hostiam a nobis ut talem offerri (cf. supra Elucid. XVII, XIX-XX) : unde resultat, offerri a nobis coeleste sacrificium³. Sed distinctius nonnunquam id asseruere nostrae fidei magistri, et quidem dupliciter : primo, *directe*, dum volunt sacrificionem nostram se habere circa hostiam coeli, vel in coelesti fieri altari ; secundo, *indirecte*, dum cibatione eucharistica sentiunt participari sacrificium coeleste.

SECTIO I. — DE DIRECTA CONNEXIONE INTER SACRIFICATIONEM ECCLESIAE ET HOSTIAM COELI.

ARTICULUS I. — AD SERITUR OFFERRI A NOBIS COELESTE SACRIFICIUM.

Ex Patribus, Ambrosius audiatur de nostro sacrificio disserens : « Umbra in

« lege, IMAGO in evangelio, VERITAS in
« coelestibus. Ante agnus offerebatur, offe-
« rebatur et vitulus ; nunc Christus offer-
« tur : sed offertur quasi homo, quasi reci-
« piens passionem ; ET OFFERT SE IPSE
« QUASI SACERDOS, ut peccata nostra di-
« mittat : HIC IN IMAGINE, IBI IN VERITATE,
« UBI APUD PATREM PRO NOBIS QUASI
« ADVOCATUS INTERVENIT » (*De officiis
ministorum*, I, 238. P.L. 16, 94). Prolixius
alibi : « Primum igitur umbra praecessit,
« secuta est imago, erit veritas. Umbra
« in Lege, IMAGO VERO IN EVANGELIO,
« VERITAS IN COELESTIBUS... ERGO QUAE
« NUNC CELEBRANTUR IN ECCLESIA eorum
« umbra erat in sermonibus prophetarum...
« VIDEMUS NUNC PER IMAGINEM bona, et
« tenemus imaginis bona. Vidimus Princi-
« pem sacerdotum ad nos venientem, vi-
« DIMUS et AUDIVIMUS⁴ offerentem pro
« nobis sanguinem suum : sequimur, ut
« possumus, sacerdotes, ut offeramus pro
« populo sacrificium : etsi infirmi merito,
« tamen honorabiles sacrificio ; quia etsi
« nunc Christus non videtur offerre, tamen
« ipse offertur in terris, quando Christi
« corpus offertur : immo ipse offerre mani-
« festatur in nobis, cujus sermo sanctificat
« sacrificium quod offertur. Et ipse quidem

1. Conclusionem ex Scriptura ductam vide supra (Elucid. XVII).

2. Secundum normas superius in Elucidatione XV positas, necessario hic, dum de sacrificio coelesti disserimus, accipienda est vox sacrificii passivo sensu, pro RE Deo in sacrificio tradita et adscripta (quae permanet), non pro ACTIONE sacrificia (quae transiit).

3. Tetigerunt istud (secuti, ut assolent, Scheeben, *Handbuch. d. kath. Dogm.*, 3, n. 1459-1508), dum disputant de Christo Redemptore, J. Wilhelm et T. B. Seannell (*A Manual of Catholic Theology*, vol. 2, London, 1898, p. 204-205), quanquam, cum veniunt postea ad Missam elucidandam, nihil (nescio cur, nisi forte quod jam caruerunt ducatu sui praeceptoris) desumunt inde praesidii aut utilitatis. Sic Wilhelm et Seannell (*loc. cit.*) : « In the whole burnt
« offerings of the Old Testament the smell of
« the victim is said to ascend to God as an

« odour of sweetness, which expression is also
« applied to the sacrifice of Christ. THE ODOUR
« OF SWEETNESS OF THE SAVIOUR IS HIS GLO-
« RIFIED SELF ASCENDING INTO HEAVEN, and
« as the Lamb slain, standing in the midst of
« the throne before God, AS AN ETERNAL SA-
« CRIFICE of adoration and thanksgiving. From
« His heavenly throne Christ, through His pries-
« tly ministers on earth, continually consecrates
« and sacrifices in His Church, MAKING HIM-
« SELF THE SACRIFICE OF THE CHURCH... HE
« THUS BRINGS DOWN TO EARTH THE PERENNIAL
« SACRIFICE OF HEAVEN, in order to apply its
« merits to mankind, and at the same time
« enables the Church to offer with Him and
« through Him a perfect sacrifice of adoration
« and thanksgiving. »

4. Ex voce « audivimus » collige oblationem sanguinis in coena esse factam : in coena enim tantum Christus obtulit sermone, scilicet conse-

« NOBIS APUD PATREM ADVOCATUS ASSIS-
 « TIT : sed nunc eum non videmus ; tunc
 « videbimus, CUM IMAGO TRANSIERIT, VE-
 « RITAS VENERIT... Ascende ergo, homo,
 « in coelum, et videbis ILLA quorum um-
 « bra hic erat vel IMAGO... VIDEBIS ve-
 « rum lumen, aeternum atque PERPETUUM
 « SACERDOTEM » (In. Psalm. 38, n. 25-
 26. P.L. 14, 1051-1052). Sensus utriusque
 loci est apertus : Christus scilicet in ima-
 gine a nobis sacrificatur ; intellege in
 imagine alicujus veritatis. Sacrificii au-
 tem veritas hoc loco ita attenditur in
 passione (quam in sacramento quasi *re-*
cipit, id est similitudinarie in se rursus
 suscipit), ut simul reponatur in coelesti
 Christi conversatione, eatenus immola-
 titia, quatenus est in supernis Christus
 aeterna pro nobis hostia, sicut aeternus
 sacerdos (« offert se »). Cujus sacerdotis
 hostiam dum nos sacerdotes offerimus in
 imagine, vere sacrificamus, offerentes
 quippe Deo hostiam passionis gloriosam.
 Quare habet jus scribendi Ambrosius :
 « Jam non in sacrificio species agni sit,
 « at veritas corporis Christi. Non umbra
 « legis perstringat oculos : sed aperte
 « DOMINICAE GRATIA¹ PASSIONIS et SPLEN-
 « DOR RESURRECTIONIS aciem mentis illu-
 « minet » (De Cain et Abel, l. 2, c. 6, n. 19.
 P.L. 14, 350). Veritas enim, figuris Legis
 praesignata, ipsa jam nobis adest, jam
 tractatur a nobis, quae revelabitur eadem
 in saeculo futuro : veritas dico hostiae, in
 passione cruentatae, in resurrectione clari-
 ficatae.

Uno brevissimo verbo coaetaneus auc-
 tor *Consulationum Zacchaei et Apollonii*
 (l. 3, c. 7. P.L. 20, 1120) : « Coeleste
 fidelium munus pura oblatione celebra-
 tur. »

crationis : quo non intimabatur quidem directe
 oblatio, sed peragebatur immolatio sacramen-
 talis, in qua consistit (quoad rem) oblatio prag-
 matica hostiae ad immolationem cruentam.

1. Vox *gratia* hic intellegenda est per oppo-
 sitionem ad *umbram* : nominatque *realitatem*
salutiferam umbraticis sacrificiis praenuntia-
 tam : eo fere modo quo Christus dictus est a
 Joanne plenus *gratiae et veritatis*, id est reali-
 tatis salutiferae, quam non possidebat Lex, sed
 promittebat. Quare non ita construendus est

Jam ex mediaevalibus auditus est (Elu-
 cid. IX) Isaacus de Stella, secundum
 quem in missa, facta consecratione per
 prolationem verborum dominicorum, « sa-
 « cerdos, non jam vetus Melchisedech,
 « neque natus caro de carne... sed novus,
 « Jesus, natus de Spiritu Spiritus, de donis
 « ac datis divinis, DE COELO COELESTEM
 « HOSTIAM CARNIS ET SANGUINIS OFFERT »
 etc. ; interim rogante visibili sacerdote,
 ut « in veritate carnis et sanguinis, de se-
 « cundo [altari]² ultra velum in coelo »,
 benedictionem et gratiam consequatur
 (*Epist. de officio missae*. P.L. 194, 1894-
 1895).

Fuit illo tempore, ut jam notavimus,
 vulgatissimus in scholis *Libellus de canone*
mystici libaminis, a Ricardo Wedding-
 husano conscriptus, ubi, super par-
 tem canonis proxime cohaerentem verbis
 consecrationis, id legitur commentarioli :
 « PRAESENTE SUMMO ET VERO SACERDOTE,
 « jam apud Patrem innotescunt *petitiones*
 « [al. preces] nostrae ; praesente SUMMA
 « ET VERA HOSTIA, jam *major protenditur*
 « [al. minor praetenditur] mora. *Tunc* [al.
 « trium] magnalium quae fecit celebratur
 « memoria, ut tam per eum, quam per ea
 « quae fecit, Patris *flectatur et impetretur*
 « [al. flectatur] clementia. Quinque ergo
 « cruces facimus, non quod eum qui prae-
 « sens est sanctum sanctorum sanctifi-
 « cemus, sed ut per ejus *praesentiam et*
 « *crucis efficaciam quinquepartitam oblinea-*
 « *mus gratiam, per quam digne* [al. poe-
 « nitentiam] offeramus et sumamus *hos-*
 « *tiam salutarem* [al. salutarem hostiam],
 « et eidem conformati *in sanctorum con-*
 « *sortium* [al. sanctorum consortiis] merea-
 « mur admitti. Dominus [al. enim] Jesus
 « [al. Christus] IN PASSIONE SUA FUIT HOS-

sermo, ac si *gratia* designaret effectum *passio-*
nis ; sed genitivus est epexegeticus : *gratia*,
 quae est dominica passio, id est ipsa salutifera
 realitas passionis dominicae.

2. Primum altare fuit in terris, unde Christus
 tulit hostiam suam in secundum altare, in
 sancta sanctorum, secundum *Epistolam ad*
Hebraeos, ubi sensus est : ex conditione terrena
 et passibili hostiam nostri sacerdotis transiisse
 in statum coelestem et incorruptibilem.

« TIA PURA, IN RESURRECTIONE [al. fuit]
 « HOSTIA SANCTA, IN ASCENSIONE HOSTIA
 « IMMACULATA, PANIS VITAE AETERNAE
 « ESURIENTIBUS, CALIX SALUTIS PERPETUAE
 « JUSTITIAM SITIENTIBUS [al. FACIENTIBUS]. EI
 « ERGO ASSIMILARI ET CONFORMARI DEBEMUS,
 « QUI AD IPSUM OFFERENDUM [al. ET SU-
 « MENDUM] ACCEDIMUS » (*Libellus de ca-
 none mystici libaminis*, c. 6. P.L. 177, 463).
 Vides quomodo praesupponatur nostrae
 actioni Christus hostia, sicut et sacerdos ;
 quomodo offerenda nobis per consecra-
 tionem prostet hostia coelestis¹.

Supponit hanc doctrinam quaestio
 quam movet Gulielmus Parisiensis
 his verbis : « Potest autem habere dubi-
 « tationem, cur summus ille SACERDOS ET
 « HOSTIA Christus Dominus DESCENDAT IN
 « ALTARE ET INTER MANUS SACERDOTIS, CUM
 « TOTUM ILLUD SACERDOTALE OFFICIUM
 « IN IP SO SUBLIMI HABITACULO COELESTI CORAM
 « DEO PATRE LAUDABILITER ET SUFFICIENTER
 « EXPLERE POSSET » (*De sacramento Eucha-
 ristiae*, c. 5, op. t. 1, p. 447). Non fit igitur
 Christus hostia a nobis secundum Guliel-
 mum Parisiensem, sed praeesistens hostia
 descendit : descendit autem, cum possit
 absque nostra ministratione agere hostiam
 sufficienter in coelis, sicut et sacerdotem.
 Est ergo nostra hostia hostia illius sa-
 crificii coelestis, cujus aeternus existit
 Christus sacerdos.

Idem jam notatum est supra (Elucid.
 XIX) ex doctrina sancti Thomae. Sed
 hic adjicere licet testimonium superius in
 Elucidatione III allatum de perennitate
 hostiae dominicae : quam ideo nos cottidie
 offerentes, facimus sacrificium, quia per-
 durat in munere suo hostiae ipsa semper
 (4 D. 12, exp. lit.).

Sancti Thomae discipulus et acutus
 interpres Cajetanus, cum jam oportuit
 contra protestantium insultus incolumem
 tueri atque sartam tectam conservare

veritatem nostri sacrificii, non omisit
 statum Christi immolatum perennem in
 medium proferre, ut videre est in tractatu
 ejus *De sacrificio missae*, quod adversus
 Lutherum scripsit (A. D. 1531) « opuscu-
 « lum, ait cl. Hurter (*Nomenclator*², 2,
 « 1207) eruditum et solidum, IN QUO RA-
 « TIONEM HABET DOCTRINAE S. PAULI IN
 « EP. AD HEBRAEOS, CC. 7-10 ». Perseveran-
 tiam scilicet status immolati ibi condi-
 tionem adserit sine qua non possit nostrum
 sacrificium cum uno nec iterabili sacrificio
 Christi componi. Adeo ut mystica, quae a
 nobis peragitur, immolatio ipsi perseveran-
 tia status immolati nihil conferat, sed
 valeat tantum ad quamdam similitudinem
 externam veritatis immolati inducen-
 dam iterandamque ; cujus ope offeramus
 hostiam passionis coelestem.

Sic summarie ponit Cajetanus statum
 quaestionis : « Consentunt Lutherani
 « missam posse sacrificium memoriale ap-
 « pellari, ea ratione quia in memoriam
 « sacrificii oblatis in cruce verum corpus
 « Christi cum vero sanguine Christi con-
 « secratur, veneratur et sumitur, dicente
 « Domino : *Hoc facile in me commemora-
 « lionem*. Negant autem duo : Alterum est,
 « offerri corpus vel sanguinem Christi Deo ;
 « quamvis enim affirmant in altari esse
 « verum Christi corpus, negant tamen illud
 « verum Christi corpus offerri Deo. Alte-
 « rum est, esse in altari hostiam, seu sacri-
 « ficium pro expiatione peccatorum, sive
 « pro vivis, sive pro defunctis. Et fundant
 « utrumque super doctrinam *Epistolae*
 « *ad Hebraeos*, ubi clare unica oblatio cor-
 « poris Christi, in cruce semel facta, suffi-
 « ciens manifestatur pro peccatis totius
 « mundi » (cap. 2). Adversus illa duo
 puncta contorquent Lutherani multa docu-
 menta *Epistolae ad Hebraeos* a capite
 septimo usque ad decimum inclusive. « Con-
 « tra quotidianam quidem oblationem eu-

1. Exstat inter opera spuria sancti Thomae
 quaedam *Expositio missae*, de qua nihil reperies
 dictum a P. Mandonnet in disquisitione
*Des écrits authentiques de saint Thomas d'Aquin*²,
 c. 11, *Des écrits apocryphes*. Patet autem legenti
 nihil eam esse nisi compilationem locorum ex

Libello de canone mystici libaminis excerptorum:
 inter quos reperitur (Parmae, 1864, t. 17, p. 334)
 ille qui supra est relatus, juxta lectiones quidem
 quas inter uncos reposuimus, sive interpolentur
 istae, sive substituantur pro alio tenore verbo-
 rum (quem characteribus italicis distinximus).

« charistiae arguunt tripliciter : primo ex
 « multitudine sacerdotum... Secundo ex
 « repetitione oblationis... Tertio ex parte
 « rei oblatae : ...*per proprium sanguinem*
 « *semelipsum semel obtulit* : inconveniens
 « ergo est per nos offerri sub specie panis
 « et vini, qui semel sufficientissime oblatus
 « est Christus a seipso. Contra hoc vero,
 « videlicet quod eucharistia sit hostia pro
 « peccatis, arguunt... primo ex repetitione :
 « quia ibidem hostiarum veteris testa-
 « menti infirmitati ad delenda peccata
 « adscribitur repetitio hostiae... Secundo,
 « ex sufficientia sacrificii Christi, quia
 « Christus, unica oblatione semetipsum
 « offerens in cruce, consummavit omnes
 « accedentes ad eum, etc. Injuria ergo fit
 « sufficientissimae Christi hostiae pro pec-
 « catis totius mundi, addendo hostiam
 « aliam in novo testamento pro peccatis »
 (cap. 5.).

Enumeratis autem quinque illis pro-
 testantium objectionibus, principium so-
 lutionis dat Cajetanus his verbis : « esse
 « unicam hostiam, semel oblatam in cru-
 « ce, PERSEVERANTEM MODO IMMOLATITIO,
 « quotidiana repetitione ex institutione
 « Christi, in eucharistia » (cap. 6). Fit
 autem applicatio principii ad quinque
 objecta sic : ad primum : « Aliud est
 « affirmare disparatam hostiam requiren-
 « tem successionem sacerdotum, et aliud
 « est affirmare PERSEVERANTIAM HOSTIAE
 « IN CRUCE OBLATAE requirentem succes-
 « sionem ministrorum. » Ad secundum :
 « Non repetitur sacrificium seu oblatio¹,
 « sed PERSEVERAT IMMOLATITIO MODO
 « UNICUM SACRIFICIUM semel oblatum, et
 « in modo perseverandi INTERVENIT RE-
 « PETITIO, NON IN IPSA RE OBLATA, NEC
 « ETIAM IPSE QUI REPETITUR MODUS CON-
 « CURRIT AD SACRIFICIUM PROPTER SE, sed
 « propter oblationem in cruce commemo-
 « randam incremente. » Ad tertium : « Cum
 « hoc quod Christus semel proprium san-
 « guinem sufficientissime et abundantis-
 « sime fuderit in cruce, quadrat, ut perse-
 « veret immolatio modo in eucharistia

« illa unica ac sufficientissima sanguinis in
 « cruce effusio. » Ad quartum : « Quum
 « inferitur, inconveniens esse in novo tes-
 « tamento, affirmare hostiam pro peccatis
 « quam oportet repetere, CONCEDITUR TO-
 « TUM proprie loquendo : quia non repeti-
 « tur in missa hostia ; sed ILLAMET HOSTIA
 « IN CRUCE OBLATA PERSEVERANS IMMOLA-
 « TITIO MODO recolitur in qualibet missa. »
 Ad quintum : « Quemadmodum Christus
 « per proprium sanguinem penetravit coe-
 « los, perseverans sacerdos in aeternum ad
 « interpellandum pro nobis (ut in eadem
 « Epistola scribitur), ita perseverat no-
 « biscum per eucharistiam immolatio
 « modo, intercedendo pro nobis. Sicut enim
 « sufficientia et efficacia summa sacrificii
 « in ara crucis non excludit perseveran-
 « tiam Christi in coelis in officio interpel-
 « landi pro nobis, ita non excludit perse-
 « verantiam ejusdem nobiscum immola-
 « titio modo ad intercedendum pro nobis.
 « Nam QUEMADMODUM CONTINUA INTER-
 « CESSIO CHRISTI PRO NOBIS IN COELO NON
 « DEROGAT UNICAE INTERCESSIONI MORTIS
 « CHRISTI : ita non, immo MULTO MINUS
 « EIDEM DEROGAT PERSEVERANTIA CHRISTI
 « IMMOLATITIO MODO ad intercedendum
 « pro nobis, ut participes simus remissionis
 « peccatorum in ara crucis factae, QUANDO
 « ISTA INTERCESSIO FIT PER MYSTERIUM
 « SUB SPECIE PANIS ET VINI : illa autem in
 « coelo fit per Christum in propria specie,
 « in qua crucifixus est » (cap. 6).

Paulo post Cajetanum, auctor rursus
 ipse *Antididagmalis*, Joannes Grop-
 per, proprio suo nomine inscripsit librum,
 cui titulus *Von warer, wesentlicher, und*
bleibender Gegenwartigkeit des Leybs und
Bluts Christi (1548), in quo latine per
 F. Laurentium Surium reddito (Colon.,
 1560), haec leguntur : « Chrysostomus
 « affirmat nonnisi unum esse ubique
 « Christum, qui semel obtulerit se in
 « sancta sanctorum, atque, EA RE, ILLA
 « EJUS UNICA OBLATIO NON CESSET,
 « NEQUE UNQUAM CESSARE AUT CONSUMI
 « POSSIT ; NOSTRAMQUE HOSTIAM idem

1. Non severe distinguit Cajetanus oblationem ab immolatione.

« esse Christi corpus, quod ille ipse uni-
 « cus pontifex noster NOBIS PRAESTET,
 « et per nos offerat » (p. 179)¹. Adeo
 fuit necessarium, ut contra protestantium
 objectiones integralis instauraretur de
 eucharistia doctrina priscorum Patrum!

Anno sequente, vir eodem confutan-
 dorum haereticorum negotio implicatus,
 Georgius Wicelius, in suo libello *De*
Eucharistia (Coloniae 1549)² sic argu-
 mentabatur: « Estne verum Christi cor-
 « pus verusque sanguis sub specie sacra-
 « mentali in altari? Adsenties, si modo
 « catholicus es. RURSUS ESTNE ETIAM
 « CHRISTI CORPUS AC EJUS SANGUIS SA-
 « crificium sive HOSTIA? Hic lupum
 « auribus tenes. Verum ego nodum sol-
 « vam. SI IGITUR CHRISTI CORPUS AT-
 « QUE EJUS SANGUIS NON EST HOSTIA,
 « INANIS EST NOSTRA FIDES, ET HACTE-
 « NUS IN PECCATIS NOSTRIS MANEMUS.
 « Sin vero ejus corpus ac sanguis est hos-
 « tia, SICUT HERI, HODIE ET IN SAECULA,
 « QUID IGITUR EUM NEGAS IN SACRA-
 « MENTO?... Quemadmodum igitur Chris-
 « tum nequis separare a sacramento, ita
 « NEC SACRAMENTUM POTES DISJungere
 « AB HOSTIA » (p. 322-323). Videsne quo-
 modo ille vir ex conditione hostiae per-
 enni, quae competit Christo secundum
 se, jam transeat ad comprobendam hos-
 tiam in sacramento? Quae utique erat
 vera et invicta responsio, ad ora pro-
 testantium obturanda expeditior atque
 efficacior.

Quam etiam adhibebat A. D. 1552
 (Coloniae) Conradus Clingius O. M.,
 « Ecclesiastes Erfordiensis », his verbis:
 « Ecclesia docet missam esse sacrificium
 « verum ex illo fundamento, quod CHRIS-
 « TUS EST SACRIFICIUM PERPETUUM pro
 « peccatis totius mundi, sicut etiam sacer-
 « dos in aeternum. Ubi cumque ergo est
 « Christus cum carne et sanguine suo, ibi
 « quoque est verum sacrificium [passive
 « intellectum]. Et hoc idem et unum, semel

« in cruce oblatum Patri (*Loci communes*
theologici, l. 4, c. 29, Parisiis, 1565).

Quartus jam audiatur Germanus, su-
 pralaudatus Joannes Fabri Hailbrun-
 nensis (*Missa Evangelica*, Parisiis, 1558),
 qui perdurantem in coelis hostiam crucis
 vult a nobis in sacramento offerri Deo
 unam. « IPSE CHRISTUS JESUS ABSQUE
 « INTERMISSIONE SESE OFFERT DEO PRO
 « NOBIS, SEDENS AD DEXTERAM PATRIS,
 « interpellans pro nobis: ut sua passio in
 « nobis efficax sit » (fol. 42 a). « In altari
 « NON ALIAM NOS LITAMUS HOSTIAM quam
 « quae a Christo in cruce, mortali in cor-
 « pore, immolata est, qua pro peccatis nos-
 « tris abunde satisfecit. EAMDEM, inquam,
 « hostiam nos hodieque sacrificamus, SED
 « IMPASSIBILEM ET GLORIFICATAM... Ha-
 « bemus... Christum in altaris sacramento
 « invisibilem ac impassibilem, et eum Pa-
 « tri quotidie offerimus. Cum enim nihil
 « praeterea suppetat nobis quod dignum
 « sit retribui Deo pro omnibus nobis ab
 « illo donatis, CALICEM SALUTARIS ACCI-
 « PIMUS, ID EST CHRISTI PASSIONEM, aut
 « opus redemptionis, idque, ex Christi
 « mandato dicentis *Hoc facite in meam*
 « *commemorationem*, CORAM DEO STA-
 « TUIMUS, quo nos participes ille reddat
 « unice illius in cruce litatae hostiae »
 (fol. 148).

Popularibus suis adscribatur quintus
 Joannes a Via, idem illud catholicae
 Germaniae, praesertimque Ecclesiae Colo-
 niensis, propugnaculum invictum adver-
 sus missae calumniatores erigens atque
 muniens. In suo scilicet sapido opere,
 quod inscribitur *Jugis Ecclesiae Catholicae*
Sacrificii... Defensio et Assertio... contra
calumnias et cavillationes Jacobi Andreae
Smidelini (Coloniae, 1570) hanc sibi pro-
 ponit defendendam thesim (p. 445): « Cor-
 « pus et sanguis Christi [*intellege*: ubi cum-
 « que jam post resurrectionem et ascensio-
 « nem sunt, sive in propria specie, sive
 « in aliena] semper sunt sacrificium [*in-*

1. Recole praeterea in eundem sensum verba
 nonnulla supralaudata (Elucid. XIX) *Antididag-*
malis: « Consistit et manet tale sacrificium coram
 « Deo » etc.

2. Praecesserat editio germanica (Lipsiae,
 1534), quam prae manibus non habui.

« *tellege* : passive sumptum, id est sacrificii
 « hostia] ; non autem de novo fiunt » [sac-
 « rificii hostia, puta a nobis]. Quocirca sic
 procedit : *primo*, refert objectionem Smide-
 lini contra missae sacrificium : « Sacerdos,
 « inquit [Smidelinus], ex corpore et san-
 « guine Christi sacrificium reconciliatio-
 « nis facit [juxta catholicos] : quod pugnat
 « cum tota Scriptura Sacra, quae testa-
 « tur quod Christus cum unico suo sacri-
 « ficio nostra sit reconciliatio, ac eodem
 « nobis vitam aeternam meritis sit »
 (p. 446). *Secundo*, diluit objectionem ; sic :
 « Respondeo. Primo testamur sacerdotem
 « CORPUS ac SANGUINEM Christi OFFERRE
 « pro redemptione animarum, pro spe
 « salutis et incolumitatis, atque ut sit
 « denique, tam offerenti quam iis pro qui-
 « bus offertur, propitiabile. Verum, quod
 « NUNC DEMUM EADEM [i. e. corpus et
 « sanguinem] TALE SACRIFICIUM [i. e.
 « victimam sacrificii] FACERE INTENTET¹,
 « prorsus negamus : nec unquam ullo id
 « testimonio vero in ipsum comprobari
 « poterit. Neque enim haec est intentio
 « sive Ecclesiae sive ministri ejus sacri-
 « cantis. Ubicumque enim corpus et san-
 « guis Christi est, ibidem etiam ejusmodi
 « sacrificium [i. e. hostia seu victima] esse
 « intelligitur, UT NON SIT NECESSE FIERI
 « TANDEM INCIPERE, QUOD ANTEA SEMPER
 « ET UBIQUE EST SIVE IN PROPRIA FORMA
 « SIVE IN ALIENA. Id quod non solum Joan-
 « nis testimonium confirmat (*I Joan.*, 2)
 « dicentis : *quoniam advocatum habemus*
 « *apud Patrem, Jesum Christum justum,*
 « *et ipse est propitiatio pro peccatis nostris :*
 « *non pro nostris autem tantum, sed etiam*
 « *pro totius mundi ;* verum etiam ac multo
 « maxime Patris jusjurandum *Psal.* 109.
 « Quem enim ad dexteram suam sedere
 « vult, donec inimicos ejus ponat scabel-
 « lum pedum ejus, eundem etiam mandat
 « sacerdotem esse secundum ordinem Mel-
 « chisedech, non ad tempus exiguum, sed
 « in aeternum. SI ERGO SACERDOS AETER-
 « NUS, ETIAM SACRIFICIUM AETERNUM SIT

1. Sensus est : negamus hanc esse intentionem sacerdotis, ut corpus et sanguinem dominicum donet proprietate hostiae ; quasi nunc demum

« OPORTET, non effectu tantum, sed et
 « OFFICIO, quanquam dispari modo : in
 « coelo in propria forma, in altari hic infra
 « in aliena operatione arcana. Sicut Apo-
 « stolus... testatur quod idem Christus ex-
 « tra portam passus, jam nunc futurorum
 « bonorum Pontifex assistat,... [qui] per
 « proprium sanguinem introierit semel in
 « sancta non manufacta, sed in ipsum
 « coelum, ut appareat nunc vultui Dei
 « pro nobis. Et cur appareat, nisi UT COR-
 « PORIS SUI SACRIFICIUM PRO PECCATIS
 « OFFERAT, quale cujuslibet Pontificis offi-
 « cium esse describit Apostolus. Itaque,
 « SICUT CHRISTUS IN COELO NON NOVUM
 « propitiatorium reconciliationis offert sa-
 « crificium, sed QUOD OLIM TALE SEMEL
 « FACTUM FUIT, QUOTIDIE AETERNUS SA-
 « CERDOS PATRI SISTIT : ita NEQUE in
 « Ecclesia hac militanti PER SACERDOTIS
 « MINISTERIUM NOVUM SE FACIT SACRI-
 « FICIUM, sed QUOD SEMEL TALE FECIT,
 « JUGITER OFFERT : ut sit unus atque idem
 « utrobique ipse et sacrificium et sacri-
 « ficans in aeternum, unus mediator Dei
 « et hominum, homo Christus Jesus ; VE-
 « RUMQUE SIT AC PERPETUO SIBI CONSTET,
 « QUOD UNA OBLATIONE aeternam re-
 « demptionem invenerit... Non ergo no-
 « vum propitiationis reconciliationisve sa-
 « crificium ex corpore et sanguine Domini
 « facit sacrificans, sed aeternum illud cor-
 « poris et sanguinis Jesu Christi sacri-
 « cium (aeternam redemptionem operans)
 « aeterni Sacerdotis minister (sicut su-
 « pra praecedente articulo ex Chrysostomo
 « dictum est), pro redemptione omnium
 « credentium, omnium Deo offert » (p. 445-
 447 ; cf. p. 466-467). Miror si non om-
 nibus videatur haec nostri Coloniensis
 theologi aptissima atque efficacissima vin-
 dicatio simul catholici dogmatis atque ex-
 positio.

Lovanii vero, auctoritate ac nomine to-
 tius Universitatis, Ruardus Tapperus,
 ille « novitatis omnis osor », (Hur-
 ter, *Nomenclator*², 1451), idem et ipse

illae sacrae res evaderent hostia, cum prius hostia non essent. Negamus igitur Christum transire ex non-hostia in hostiam.

contra Protestantés instaurabat, « ut, quem-
« admodum in Ecclesia triumphante ipse
« Christus sese Deo Patri indesinenter
« offert pro nobis, ita nos eundem con-
« tinuo offeramus » (*Declaratio articulorum
a veneranda Facultate Theol. Lovan. adv.
nostri temporis Haereses etc.*, Lugduni,
1554, p. 266) : eundem scilicet, qui est
oblatio coelestis.

Recentiore aetate vero, Andegavi, De-
canus Facultatis Theologicae Immacula-
tae, Franciscus Babin¹, vir egregius,
in opere quod inscribitur *Conférences ec-
clésiastiques du Diocèse d'Angers sur le sa-
crament de l'Eucharistie et le Sacrifice de
la Messe, tenues en l'année 1716, rédigées
par M. Babin, doyen de la Faculté de Théo-
logie d'Angers* (ed. Andeg., 1755, p. 239),
sic fidem Ecclesiae exponebat : « Nous
« croyons dans l'Église Catholique, que
« le Sacrifice de la Messe est le même en
« substance que le sacrifice de la Croix ;
« nous ne reconnaissons QU'UNE SEULE
« OBLATION, QU'UN SACRIFICE UNIQUE,
« PAR LEQUEL LE SAUVEUR DU MONDE S'EST
« IMMOLÉ ET EST MORT POUR NOUS UNE
« FOIS, ET QU'IL OFFRE ACTUELLEMENT
« DANS LE CIEL, PENDANT QUE SUR LA
« TERRE NOUS CONTINUONS DE L'OFFRIR
« PAR LE MINISTÈRE DES PRÊTRES. »

Haec fuit fides Galliarum, quam suis
populis supralaudatus L. A. Joly de
Choin, Episcopus Toulonensis, tradebat
his verbis : « Il s'y offre aussi [à la messe]
« comme à la résurrection, puisqu'il y
« offre son corps immortel et glorieux ; il
« s'y offre comme à l'Ascension, puisqu'il
« monte encore de l'autel de la terre au
« sublime autel du ciel, selon l'expression
« du canon, pour y aller résider et inter-
« céder pour nous, OFFRANT AINSI TOU-
« JOURS UNE MÊME HOSTIE... Ainsi le

1. « Premier et principal rédacteur d'un cours
« théologique français très estimé et très ré-
« pandu, intitulé : *Conférences ecclésiastiques
« du diocèse d'Angers*. On admire dans les dix-
« huit volumes sortis de sa plume les diverses
« faces d'un talent doctrinal supérieur : science
« exacte et profonde, etc. Ces diverses qualités,
« fruit d'un long et brillant enseignement, atti-
« rèrent sur la publication naissante l'attention

« sacrifice de la messe est un holocauste
« où Jésus-Christ s'offre tout entier à Dieu
« son Père, comme il s'est offert sur la
« croix, et COMME IL S'OFFRE DANS LE
« CIEL » (*Instructions sur le Rituel. Du
sacrifice de la messe*, ed. Bisunt. 1827,
p. 226-227).

Abundant vero liturgiae contestatio-
nibus istiusmodi : « Hic enim est AGNUS
« DEI, unigenitus Filius tuus, qui tollit
« peccata mundi ; qui SE PRO NOBIS OFFE-
« RENDO non desinit, nosque APUD TE
« perpetua advocacy defendit : QUIA
« nunquam moritur immolatus [scil. in
« mysterio], sed semper vivit occisus [scil.
« in passione] » (Contestatio missae pas-
chalis 3^{ae} in *Missali Bobiensi*, seu *Sacra-
mentario gallicano* Mabillonensi, secundum
editionem pseudo-muratorianam. P.L. 72,
511)². Pressius in missa mozarabica Nati-
vitatibus Dominicæ : « Hostiaque immolata
« [in passione] vivit, et vivens jugiter
« immolatur [in sacramento] » (oratio *post-
nomina*. P.L. 85, 187). En habes inter-
cessionem Christi sacrificalem unam eam-
demque, in passione praeteritam, in
coelis aeternalem, cottidianam in missa.
Vivit in coelis hostia passionis, placans
Patrem ; dumque a nobis sacramentaliter
immolatur, missae sacrificium offertur.

ARTICULUS II. — ASSERITUR SACRIFICIUM
NOSTRUM PERFICI IN ALTARI COELESTI
CHRISTO.

MEMBRUM I. DOCUMENTA THEOLOGORUM.

Esse Christum altare coeleste sui aeterni
sacrificii jam olim disputatum est. Esse
et altare nostri sacrificii, indicaverunt
obiter, occasione data, Ignatius (Elu-
cid. XIII et XVIII), Irenaeus (Elu-
cid. XIII), Cyrillus Alexandrinus

« du clergé de France, qui, à la mort de l'auteur,
« en demanda la continuation... L'ouvrage en-
« tier offre les avantages d'une *Somme Théo-
« logique* de réelle valeur » (D. T. C., 2, 4,
s. v. *Babin*).

2. Idem ad verbum in *Vetere missali Gallicano*
(29) edito a Mabillon, *De liturgia gallicana*,
l. 3, P.L. 72, 374.

(Elucid. XIV), Hesychius, Andreas Caesariensis, Walafrius Strabus, Lanfrancus, Bruno Carthusiensis, Thomas Vercellensis, Petrus Lombardus, Innocentius III, Petrus de Tarentasia, etc¹. Quibus interim² adnumerandus est, ex Graecis, Pseudo-Dionysius agnoscens in Christo altare permanens, cui per consecrationem superimponuntur ea quae sanctificantur : « Jesus, inquit, est altare nostrum divinissimum. ...Supramundanis oculis divinissimum illud altare intueamur, in quo ea quorum consecratio consecrantur et sanctificantur » (*De Ecclesiast. Hierarch.*, c. 4, 12. P.G. § 3, 484-485. Cf. paraphrasim Pachymerae, col. 497-500). Ex Syris, Dionysius Bar Salibi, hanc in *Expositione Liturgiae* (C. S. C. O., t. 93, trad. Labourt, p. 99) doctrinae eucharisticae summam tradens : « Nec corpus sine altari, nec corpus sine sacerdote perficitur : Emmanuel autem est haec omnia : altare, et corpus seu hostia, et oblatio et sacerdos, et offerens. » Affert igitur consecratio nobis, cum hostia et sacerdote, etiam altare nostri sacrificii, Christum. Ex Latinis, S. Paschasius Radbertus, super illud Jeremiae (*Thren.* 2⁷) : *Repulit Dominus altare suum* : « Allegoricus autem sensus congruere satis non videtur, quod repulerit Dominus altare suum de Ecclesia, in qua Christus creditur altare esse, hostia et sacrificium, pontifex et sacerdos. NON

« ENIM ALIUD ALTARE RECTE DICITUR ECCLESIAE FORE, QUAM HOC UNUM, IN QUO VOTA ET SACRIFICIA OMNIUM OFFERUNTUR FIDELIUM » (*Expositiones in Lamentationes Jeremiae*, l. 2. P.L. 120, 1118).

Post Paschasium, Honorius Augustodunensis, commentans super verba canonis : « Sublime altare Dei in conspectu Dei, est Christus, in dextera Dei : SUPER QUOD ALTARE ECCLESIA HOSTIAS SPIRITUALES IMMOLAT, et super quod Deus vota fidelium et sacrificium justitiae acceptat » (*Gemma animae*, l. 1, c. 106. P.L. 172, 579). Rursusque in *Speculo Ecclesiae* (*In Coena Domini*. P.L. 172, 928) : « Cras altare denudatur... quia Christus, VERUM ALTARE, IN QUO VOTA³ FIDELIUM DEO PATRI SANCTIFICANTUR, illa die ab impiis ad cruciatus denudabatur. »

Similiter Sicardus Cremonensis : « *Jube haec perferri per manus sancti angeli tui in sublime altare tuum*. Hic est angelus magni consilii, consiliarius ille, cujus consilio Pater mundum creavit et recreavit. Sublime ALTARE Dei in conspectu Dei est CHRISTUS CRUCIFIXUS, SEDENS IN DEXTERA PATRIS » (*Mirrale*, l. 3, c. 6. P.L. 213, 132).

Medius inter illos duos liturgistas, exegeta non ignobilis, Radulphus Flaviacensis (*In Leviticum*, l. 1, c. 1, Coloniae 1636, p. 2) : « Dominus quippe Christus ALTARE NOSTRUM EST, QUIA OBLECTIONES NOSTRAS EI IMPONIMUS. »

Similiter Gerhohus Reichersbergensis super illud *Psalm.* 83⁴ : *Allaria*

1. Quos citavimus potissimum in Elucidationibus XIII et XVII.

2. Nec est fortasse praetereundum quod Hieronymus (*In Oseam.*, 8¹¹. P.L. 25, 888) trilogiam Apostoli in *Eph.*, 4⁵ : *Unus Dominus, una fides, unum baptisma*, habet pro synonyma hujus alterius : « Unum autem esse altare in Ecclesia, et unam fidem, et unum baptisma, apostolus docet. » Qua in aequiparatione stat pro Domino altare.

3. Nemini autem, vel tenuiter liturgici usus veterum gnaro, ignotum esse potest, nomine votorum intellegi sacrificia, jubentibus fidelibus, Deo reddita. Unde illud nostri canonis : « ...qui tibi reddunt vota sua aeterno Deo vivo et vero ». Unde etiam ipsum nomen atque ritus missarum votivarum ; quarum sufficiat illud

specimen ex *Missali Bobiensi* : « Cui Abel munera obtulit, cui Abraham holocaustum ferre decrevit, cui Jacob votum vovit et reddidit, miserere, Domine, servo tuo illi, qui in honore sanctorum illi, votorum munera offerunt per suffragia orationum sanctorum tuorum... Tu es enim Deus qui nullum tibi perire vis, sed omnibus reddis magna pro parvis, pro morte vitam, pro poena gloriam, pro votorum officio praemia tribuis sempiterna, per Christum Dominum nostrum » (Contestatio missae votivae tertiae. P.L. 72, 542-543. Vide alias missas votivas singulares tres eodem loco ; et confer missam votivam singularem mozarabicam, cum sequente pro itinerantibus, P.L. 85, 991-997).

tua, Domine virtutum : « Altaria Dei sunt
« Christi humana caro et rationalis anima,
« super quae quotidie offeruntur fidelium
« sacrificia » (P.L. 194, 514).

Suffragatur autem auctoritas ecclesiastica, monente videlicet *Pontificali Romano* promovendos ad subdiaconatum : « Altare
« quidem sanctae Ecclesiae ipse est Chris-
« tus... IN QUO et per quem OBLATIONES
« FIDELIUM Deo Patri CONSECRANTUR. »
Cujusmodi intellegendae sint oblationes, manifestat pontifex dicens : « Oblationes
« quae veniunt in altare, panes propositi-
« tionis vocantur¹. »

Qua ex doctrina, tam firmo traditionis ecclesiasticae fundamento innixa, rursus constat nullam in nostro sacrificio tractari hostiam praeter coelestem illam, quae a Christo, quondam in terris passo, Deo in coelis aeternaliter redditur. Idem est enim, ut supra disputavimus, Christo et esse hostiam, et esse altare ; sicut idem est illi et sacerdotem agere, et fungi munere sive hostiae sive altaris. Cum igitur nullo utamur altari nisi coelestis sacrificii, nullam nisi sacrificii coelestis adhibemus hostiam.

MEMBRUM II. DOCUMENTA LITURGICA.

Quae cum ita sint, jam vix dubium remanet, quid sibi velit precatio illa, qua in missa, post recitatam institutionem eucharistiae atque commemoratam dominicam mortem, resurrectionem, et ascensionem, rogamus Deum, ut proposita dona rapiantur in sublime altare Dei : *Supplices te rogamus, omnipotens Deus : jube haec perferri per manus sancti angeli tui in*

1. Adeo vulgata et trita erat apud catholicos etiam sexti decimi saeculi illa nostri christologici altaris ratio ut per modum doxologiae cujusdam adhiberetur a viris literariis, puta Henrico Stephano. Adeatur, v. g. « *Bernonis Abbatis Libellus de officio missae quem edidit Rhomae* ; editus denuo per Jacobum Fabrum, « apud Henricum Stephanum, Parisiis, 1518 », ad cujus calcem ista leguntur : « Parisiis ex officina libraria Henrici Stephani anno CHRISTI « SALVATORIS QUI EST ALTARE VICTIMA ET « SACRIFICIUM NOSTRUM SUPERBENEDICTUS IN « SAECULA SAECULORUM MDXVIII secunda « die decembris. Amen. »

sublime altare tuum, in conspectu divinae majestatis tuae. Una quippe super altari Dei sublimi, qui Christus est, jacere potest hostia vera, quae est Christus ; quae rursus vera hostia nequit non in sublimi Dei altari jacere : cum sit unum idemque et esse in illo altari et esse hostiam illam. Cum igitur oratur ut dona transferantur in altare coeleste, oratur eo ipso ut transmutentur in coelestem hostiam corporis et sanguinis dominici.

Nec proinde ambigendum videtur, quin hic inveniatur quaedam romana epiclesis respondens, et quoad locum et quoad sensum, etsi non quoad formam, epiclesibus orientalium liturgiarum².

Hanc conclusionem jam ex praemissa disputatione licuit nobis eruere ; at expedit eam literariis fulcire argumentis, ex quibus rursus accipiat confirmationem illa de nostro coelesti altari atque hostia doctrina theologica.

Horum argumentorum erit duplex genus ; alterum petatum ex comparatione cum aliis liturgiis, alterum ex auctoritate veterum expositorum.

Comparatio cum aliis liturgiis potest fieri duplex. *Primo*, comparatio cum petitionibus consecrationi praevis. *Secundo*, comparatio cum simili prece consecrationi posteriore.

Primo, comparari potest nostra precatio cum formulis ejusdem tenoris quae, in liturgiis orientalibus habentur ante narrationem coenae : sive in limine anaphorae (Liturgia graeca *Sancti Marci*, B. 129), sive ante anaphoram, in offertorio (Liturgia vetus *Sancti Basilii*, B. 319 ; cf. Lit. ho-

2. Agnoscunt in precatio illa epiclesim inter recentiores L. A. Hoppe, *Die Epiclesis der griechischen und orientalischen Liturgien und der römische Consekrationsskanon*, 1864, p. 121 sq., ubi pleraque reperientur ex testimoniis infra allegandis ; Duchesne, *Origines du culte chrétien*³, p. 181-182 ; Cabrol, D. A. C., art. *Anamnèse*, col. 1885 : « Malgré toutes les opinions contraires, ce *Supplices te* représente « l'ancienne épiclese romaine... » (quanquam in t. 2, col. 1893, infeliciter mutat suam sententiam eximius liturgista, ductus, credo, auctoritate Domini Cagin, de quo infra.) ; Salaville, D. T. C., art. *Épiclese*, col. 219-220.

diern. *S. Basilii*, B. 401), sive ante offertorium, in majore ingressu (Liturgia graeca *Sancti Jacobi*, B. 41), sive ante ipsum ingressum, in praeambula missae prothesi (*Liturgia Armenorum*, B. 419; Liturgia vetus *Sancti Basilii*, B. 309; cf. Lit. hodiern. *S. Chrysostomi*, B. 360). Porro istis locis vix potest, super simplicem panem et vinum prolata, oratio illiusmodi alium sensum habere, nisi ut petatur a Deo propositorum donorum mutatio in hostiam corporis et sanguinis Christi.

En formulam Liturgiae *Sancti Jacobi* (cui identica est precatio Armenorum atque ea quae in Liturgia *Sancti Basilii* pro prothesi usurpatur). « Deus, Deus noster, « ... tu ipse benedic hanc oblationem propositam, et suscipe eam in SUPERCOELESTE TUUM ALTARE¹. »

Offertorium in missa *Sancti Basilii* sic procedit : « Digni efficiamur offerre tibi « rationabilem hanc et incruentam hostiam pro nostris peccatis et populi « erratis; quam cum susceperis in SANCTUM ET SUPERCOELESTE et INTELLEGIBILE TUUM ALTARE in odorem suavitatis, vicissim mittas ad nos gratiam « Sancti tui Spiritus. »

Hic tandem est textus liturgiae *S. Marci* : « Offertorium, hostias, oblationes, sacrificia suscipe, Deus, in SANCTUM ET SUPERCOELESTE ET INTELLEGIBILE TUUM ALTARE, in sublimitates coelorum, per « archangelicam liturgiam. »

Sensus istarum petitionum, satis jam ex sese, attentis circumstantiis et materia subjecta, clarus, clarior etiam fiet, si comparetur oratio protheseos suprarecitata ex vetere liturgia *Sancti Basilii* cum correspondente oratione protheseos in parallela liturgia vetere *Sancti Chrysostomi*, quae sic habet : « Domine Deus noster, ... « respice super panem hunc atque hunc « calicem, et fac eos immaculatum tuum

« corpus et pretiosum tuum sanguinem » (B. 309)².

Clarissimus tandem et evidentissimus jam fit sensus, si cum precationibus illis comparentur ea quae post institutionem narratam et peroratam epiclesim, in liturgia graeca *sancti Jacobi* diaconus eloquitur ad populum, ad Deumque sacerdos. Dicit quippe Diaconus : « Super oblata et sanctificata pretiosa, supercoelestia, ineffabilia, immaculata, gloriosa, reverenda, « tremenda, divina dona apud Dominum « Deum nostrum oremus; ut Dominus « Deus noster, qui SUSCEPIT ea in sanctum et supercoeleste, intellegibile et « spirituale suum ALTARE in odorem suavitatis, vicissim mittat ad nos divinam « gratiam et donum Spiritus Sancti, oremus » (B. 58-59). Sacerdos autem interea orat his verbis : « Deus Pater « Domini Dei et Salvatoris nostri Jesu « Christi, ... oblata tibi dona, munera, sacrificia in odorem suavitatis SUSCEPISTI, « et sanctificare atque CONSECRARE dignatus es per ILLAPSUM SANCTI TUI « SPIRITUS : sanctifica, Domine, etiam « nostras animas et corpora et spiritus » (*ibid.*). Attento parallelismo, nemini potest esse dubium, quin diaconus, dum peractam asserit assumptionem donorum in altare, intellegat transmutationem, seu sanctificationem atque consecrationem illam, quam ait sacerdos effectam per illapsum Spiritus Sancti. Quod nunc asseritur factum, idem igitur rogabatur ut fieret, dum talis assumptio in altari depositebatur. Quod si autem per istiusmodi postulationem exorabatur transsubstantiatio, videtur naturae rerum consentaneum ut eadem censeatur per consimilis formae precationem nostram *Supplices te rogamus* a nobis expeti.

Unum videtur difficultatem facere vel dubitationem ingerere, quod emittitur nos-

1. Intra offertorium autem sic in Liturgia graeca *Sancti Jacobi* oratur : « Da nobis, Domine, « cum timore et conscientia pura offerre tibi « hanc spiritualem et incruentam hostiam, « qua suscepta in SANCTUM ET SUPERCOELESTE « ET INTELLEGIBILE TUUM ALTARE, in odorem

« suavitatis, vicissim mittas ad nos gratiam « sancti tui Spiritus » (B. 47).

2. In hodierna liturgia *S. Chrysostomi* (B. 360) successit in locum hujus invocationis precatio illa basiliana : qua commutatione rursus manifestatur aequivalentia formularum.

tra precatio post factam jam consecrationem, scilicet post recitata verba institutionis : quo fit, ut quidam se reputent adstrictos ad inquirendam aliam interpretationem. At immerito, ut constabit ex altera comparatione, quae jam est instituenda.

Secundo igitur, comparatur nostra precatio cum exoratione fere identica, quae locum habet in Liturgia *Constitutionum Apostolicarum* post consecrationem. « Diaconus iterum praedicet : Adhuc atque adhuc adoremus Deum per Christum ejus ; pro munere quod Domino Deo nostro oblatum est, oremus, ut Deus, qui bonus est, mediante Christo suo, illud recipiat IN COELESTE SUUM ALTARE, in odorem suavitatis. » Porro certo constat his verbis diaconum praecipere populo, ut impetret a Deo mutationem panis et vini in corpus et sanguinem Christi. Etenim sic ordinatur hoc loco liturgia *Constitutionum Apostolicarum*. Recitatis quippe verbis institutionis atque facta anamnesi, episcopus plura a Deo petit hoc ordine : 1° ut respiciens Deus in dona proposita, mittat Spiritum Sanctum, qui ea mutet in corpus et sanguinem Christi : « Poscimus te, ut super haec dona in conspectu tuo proposita placate respicias, tu, qui nullius indiges Deus, et bene placeas in eis ad honorem Christi tui, atque mittas Sanctum tuum Spiritum super hoc sacrificium, testem passionum Domini Jesu, ut exhibeat panem hunc corpus Christi tui et calicem hunc sanguinem Christi tui » (F. D. 1, 510 ; B. 21). Quae est epiclesis. 2° Ut prosit Ecclesiae. 3° Ut prosit universo episcopatu. 4° Ut prosit sibi-

ipsi et universo clero. 5° Ut prosit regi et in sublimitate constitutis. 6° Ut prosit defunctis sanctis et martyribus, etc. Interim diaconus monet populum, ut ipse quasdam ad Deum dirigat preces : quarum *secunda* est pro Ecclesia, *tertia* pro universo episcopatu, *quarta* pro universo clero, *quinta* pro rege et in sublimitate constitutis. *Sexta* pro martyribus et fidelibus defunctis ; etc. Evidenter concordat series preces, quas injungit diaconus plebi cum serie preces, quas emittit ad Deum episcopus. Porro prima diaconi injunctio fuit illa quam supra retulimus : preces faciendas intimans, ut dona proposita transferantur in altare Dei. Ergo et haec petitio, primo loco facienda a populo, resonabat primae petitioni episcopi, qua impetrabatur transmutatio, seu epiclesis. Quod igitur exorare censetur sacerdos ut descendat Spiritus Sanctus ad transmutationem operandam, idem rogat populus ut transmutatione dona assumantur in coeleste altare¹. Quae duo sunt genera epiclesion : unum ad descensionem impetrandam ordinatum, alterum ad assumptionem² ; nec iis exhibentur nisi duo respectus unius ejusdemque divinae operationis, Christum inducentis sub species sacramentales et in genere hostiae et in genere altaris : in genere hostiae, pro quanto oblatorum a nobis donorum terminat mutationem Christus, hostia passionis ; in genere altaris, pro quanto superimpositam sibi nostram oblationem recipere censetur altare Dei, qui Christus est³.

1. Dualitas illa epiclesion, quarum una a sacerdote, altera a plebe proficiscitur, parum utique foret intelligibilis, si, ut schismaticis placet, epiclesis superveniens narrationi coenae vim haberet consecrandi (quasi applicans demum oblatis dominicorum verborum virtutem) : non enim consecrat plebs, sed sacerdos tantum. At interit difficultas, si, ut omnino constat catholicis, haec duntaxat est vis epiclesios atque ratio, ut ea petantur, quae noscuntur esse effecta : propterea quod oportet ut Ecclesia per successivas missae partes evolvat atque dilatet enuntiationes intimationesque varias unius nec divisibilis operationis, quae tum constitit, cum

prolata sunt verba dominica, ut exponetur infra (Elucid. XXXIV). Nihil enim jam impedit, quin, sicut a sacerdote, ita pariter a plebe proficiscatur aut proficisci jubeatur istiusmodi precatio, minime consecratoria. Cf. J. Sarug., cit. p. 452.

2. Apposite Duchesne, *loc. cit.*, : « Ce n'est pas le Saint-Esprit qui descend vers l'oblation, c'est l'oblation qui est emportée au ciel par l'ange de Dieu. Mais dans un cas comme dans l'autre, c'est après son rapprochement, sa communication avec la vertu divine qu'on parle d'elle comme du corps et du sang du Christ. »

3. Fortasse indicium aliquod prodit bipartiti

Ceterum hanc identitatem realem inter nostram romanam epiclesim et epicleses orientales theologus Graecus olim notaverat, Nicolaus Cabasilas¹ : « Latini
 « non aperte petunt sanctificationem et
 « mutationem in corpus dominicum, sed
 « aliis utuntur nominibus eo ferentibus,
 « et quae tantundem valent. Quae est
 « autem oratio? Jube sursum ferri dona
 « haec in manu angeli ad supercoeleste
 « tuum altare... Omnia quae intercedendi
 « vim habent et sanctificationem nobis
 « praebent, solus est ipse Salvator. Quae-
 « nam ergo sunt quae intercedendi vim
 « habent et sanctificant? Sacerdos, Hos-
 « tia, Altare. Etenim et altare sanctificat,
 « ut vult sermo Domini. *Altare* enim, in-
 « quit, est *quod sanctificat donum*. Ergo
 « quoniam solus ipse est qui sanctificat,
 « solus fuerit Sacerdos et Hostia et Altare.
 « ...Ad hoc supercoeleste altare orat sa-
 « cerdos [Latinus] dona sursum ferri, quod
 « est sanctificari, in ipsum supercoeleste
 « Christi corpus mutari... Quoniam enim
 « altare sanctificat dona ei superimposita,
 « idem est orare ut dona sanctificentur,
 « et orare ut altari superimponantur.
 « (Quae enim est sanctificatio, qua altare
 « sanctificat dona imposita? Ea qua ipse
 « Sacerdos seipsum sanctificavit : scilicet
 « eo quod oblatus est Deo et sanctifica-
 « tus.) Quoniam enim idem est et Sacerdos
 « et Altare, et Hostia, idem est et a Sa-
 « cerdote sacrificatum esse, et in Hostiam
 « illam mutatum esse, et in illo supercoe-
 « lesti Altari posita et dedicata esse. Prop-
 « terea, cum aliquod horum trium sepa-
 « ratim oraveris, universum exorasti »
 (*Liturgiae Expositio*, c. 30. P.G. 150, 433-
 437. Cf. explicationem quam dat Caba-
 silas petitionis illius a Graecis usurpatae in

oblatione donorum consecrationi praevia,
op. cil., c. 25, col. 421.). Quod autem Ca-
 basilas erravit, dona non putans ante
 consecrata quam, post recitationem ver-
 borum dominicorum, epiclesis fieret, non
 inficitur inde veritas comparationis in-
 stitutae inter epiclesin Graecorum et
 preceationem Latinorum; restatque illud
 verissimum christianae atque evangelicae
 theologiae principium : delatione donorum
 nostrorum in dominicum altare, idem
 perhiberi ac sanctificationem seu conse-
 crationem, siquidem sacrificio ex altari
 sua obtingit sanctitas.

At diu ante Cabasilam, apud nos Lati-
 nos, egregie S. Paschasius Radber-
 tus in eundem sensum verba canonis
 exposuerat : « Numquam caro Christi nisi
 « de manu ejus et sublimi ara, ubi Christus
 « pontifex futurorum bonorum pro omni-
 « bus assistit, jure accipitur. Unde sacer-
 « dos, cum haec incipit immolare, inter ce-
 « tera : *Jube*, inquit, *haec perferri per manus*
 « *sancti angeli tui in sublime altare tuum,*
 « *in conspectu divinae majestatis tuae*. Et
 « cogitas, o homo, aliunde illud accipere
 « quam de ALTARI, UBI SUBLIMIUS TRANS-
 « POSITUM CONSECRATUR? » (*Lib. de cor-
 pore et sanguine Christi*, c. 8, n. 1. P.L.
 120, 1286). Consecrationem igitur censet
 in translatione illa proponi. Rursusque :
 « Putasne ALIUD ESSE ALTARE, ubi Chri-
 « stus pontifex assistit, QUAM CORPUS
 « SUUM, per quod et IN QUO Deo Pa-
 « tri vota fidelium et fidem credentium
 « OFFERT? Quod si veraciter CORPUS
 « CHRISTI ALTARE ILLUD COELESTE cre-
 « ditur, jam NON ALIUNDE carnem et
 « sanguinem quam de ipso Christi cor-
 « pore sumere te putabis » (*ibid.*, n. 2,
 col. 1286-1287). Accedit illud : « Ex quo

illius usus liturgici Irenaeus, cum in capite
 uno eodemque sui operis memorat et directio-
 nem oblatores in altare coeleste (*Adv. Haer.*,
 l. 4, c. 18, § 6. P.G. 7, 1029) et invocationem
 (*ibid.*, § 5, vulgata lectio : ἐκκλησιον; probabilior
 tamen ἐπικλησιον. Cf. l. 1, c. 13, § 2, col. 580 : τὸν
 λόγον τῆς ἐπικλησιῶσεως; vide F.D. 2, 175, not. 15)
 Dei in oblata.

1. De cujus argumentatione hoc iudicium pro-
 fert eruditissimus et piissimus vir, cardinalis

Orsi : « Eadem esse apud nos laudatae ora-
 « tionis (*Jube haec perferri*) atque apud Grae-
 « cos invocationis Spiritus Sancti notiones, lu-
 « bens admitto, et a Cabasila non contemnendis
 « rationibus toto illo capite demonstratur »
 (*De invocatione Spiritus Sancti in liturgiis Graec.*
et Or., Mediolani, 1731, t. 1, p. 122). Quanquam
 ipse Orsi neque epiclesim Graecorum neque nos-
 tram preceationem intellegit tanquam petitionem
 transmutationis.

« [altari Hebraeorum infra sancta sanc-
 « torum posito] illud intelligibile demon-
 « stratur altare, ubi orationes omnium et
 « vota offeruntur singulorum a summo
 « pontifice Christo Domino... Sacramento-
 « rum vota IN ILLO PRO NOBIS OFFERUN-
 « TUR ALTARI... Illucque Deo Patri haec
 « precamur per manus angeli gloriosius
 « deferri » (*ibid.*, n. 6, col. 1290). Offeritur
 igitur eucharistia nostra in illo altari
 coelesti. Amplius : « In hoc mysterio cre-
 « dendum est quod eadem VIRTUTE SPIRI-
 « TUS SANCTI PER VERBUM CHRISTI CARO
 « IPSIUS ET SANGUIS EFFICIATUR invi-
 « sibili operatione. UNDE ET SACERDOS :
 « *Jube haec perferri per manus angeli tui*
 « *in sublime altare tuum in conspectu divinae*
 « *majestatis tuae. Ut quid perferri illuc*
 « *ea deponit, nisi ut intelligatur quod IN*
 « *EJUS SACERDOTIO ISTA FIAN...* Non ab
 « alio recte percipitur quod proprium
 « ejus est, sed ab ipso summo ponti-
 « fice¹ » (*ibid.*, c. 12, n. 1, col. 1310-
 1311). Adeo Christi corpus est proprium
 altare Christi, ut nequeat in altari illo
 sacrificium nostrum perfici nisi a sacer-
 dote Christo. Quapropter ex depostulata
 perlatione donorum in altare coeleste de-
 monstrat Paschasius consecrationem eu-
 charistiae a Christo effici. Tandemque :
 « Illud quod REFUNDITUR AD ALTARE,
 « quando dicitur : *Jube haec perferri*,...

1. Verba Paschasii fecit sua auctor ignotus
 compilationis adscriptae venerabili Hilde-
 berto Turonensi, dum super eandem cano-
 nis particulam commentatur : « Corpus Christi
 « non merito consecrantis, sed in verbo effi-
 « citur Creatoris et virtute Spiritus Sancti.
 « Sicut enim Deus est qui baptizat, ita ipse
 « Deus est qui per Spiritum Sanctum hunc
 « panem suam EFFICIT CARNEM et hoc vinum
 « SUUM EFFICIT SANGUINEM. UT QUID ENIM
 « sacerdos in conspectu majestatis divinae de-
 « ferri ea deponit, nisi UT INTELLIGATUR QUOD
 « IN EO SACERDOTIO ISTA FIAN... » (*De Expo-*
sitione Missae. P.L. 171, 1168). Iste haud
 minus aperte quam sequentes infra citandi
 tradit petitionem involvi transsubstantiationis.
 Sed praeterea advertas velim, quomodo ipse,
 haud minus quam Paschasius, aequivalentiam
 attendat inter operationem Spiritus Sancti et
 perlationem sacrificii in dominicum altare : quo
 confirmatur id quod supra adnotatum est de
 aequivalentia epicleseos ascensionalis et descen-
 sionalis. Simile quid etiam reperies in *Glossa*

« ideo fit, ut SANGUIS Christi INDE pro
 « nostris exhauriendis quotidie delictis
 « IN PRETIUM SUMATUR REDEMPTIONIS »
 (*ibid.*, c. 21, n. 2, col. 1334)². Conse-
 cratione quasi refunditur sanguis, nostrae
 redemptionis pretium, in corpus Christi,
 altare coeleste, adeo ut illinc nobis sit
 accipiendus. Quibus Paschasii documen-
 tis integra haec effertur de nostro sacri-
 ficio missae doctrina : PRAESTO ESSE NO-
 BIS PER CONSECRATIONEM ALTARE COE-
 LESTE DIVINI SACRIFICII, CORPUS CHRISTI,
 IN QUO NOBIS SUB CHRISTO SACERDOTE,
 LICEAT OFFERRE DEO JUGEM NOSTRAE
 REDEMPTIONIS HOSTIAM ATQUE PRETIUM,
 SANGUINEM PASSIONIS.

Prorsus consonat Gezo, sic ipse verba
 Gregorii M., posita in l. 4 *Dialog.*, c. 58³,
 inflectens ad rem praesentem in suo *Libro*
de corpore et sanguine Christi (c. 70. P.L.
 137, 406) : « Vere etenim et incunctanter
 « credendum in ipsa immolationis hora
 « ad sacerdotis precem coelos aperiri et
 « illud [sacrificium] angelico ministerio
 « IN SUBLIMI DEPORTARI ALTARI, QUOD
 « EST IPSE CHRISTUS, QUI ET PONTIFEX
 « ET HOSTIA, contactuque illius unum
 « fieri. » Idem ad verbum repereris in
 Herigeri libro *De corpore et sanguine*
Domini (P.L. 139, 187).

Allegat in eundem sensum Paschasium
 Radbertum Hugo Lingonensis : *Per*

ordinaria Decreti, De Consecr. 2, 72 (Romae,
 1584, tom. 2, p. 1814) ad verba Paschasii sub
 nomine Augustini recitata. Alterum locum ejus-
 dem *Glossae* adducemus infra. Interim in *Libro*
Ordinum (ed. Férotin, col. 269), conferas hanc
 precationem : « Ille ad te SACRIFICIA PERFERAT,
 « qui nos jussit offerre », h. e. Christus.

2. Mirabilis et singularis, nec unquam antehac
 audita, sane est sententia Rabani Mauri,
 qui, dualitatem aliquam corporis historici et
 corporis eucharistici contra Paschasium pro-
 pugnans, corpus eucharisticum putat confectum
 ad verba dominica : *Hoc est corpus meum*, et
 postea, « supplicante sacerdote », translatum
 « in corpus Domini natum de Virgine » : ipsique
 conjunctum et unificatum per divinitatem
 Verbi : unde ad nos rursus pervenit porrigente
 Christo ! (Lege *Epistolam ad Egilem Prumien-*
sem, n. 3 ; 4 ; 7. P.L. 112, 1513-1514, 1517, 1518).
 De quo ampliora infra, in Elucidatione L. In-
 terim confer hanc positionem Rabani cum alia
 mox recitanda Odonis Cameracensis.

3. En verba Gregorii, mediaevalibus fami-

« *fidem enim ambulamus et non per speciem.* Aliter enim non venit ad ARAM, quae et SACERDOS et SACRIFICIUM est. IN CHRISTO ENIM HAEC OMNIA. Ipse enim est sublime altare Patris, sicut scriptum est : Putasne aliud esse altare, ubi Christus Pontifex assistit, quam corpus suum per quod et in quo Deo Patri vota fidelium et fides offeruntur ? » (*Tractatus de corpore et sanguine Christi contra Berengarium.* P.L. 142, 1332).

Auctore Guiberto Novigentino, extra coeleste illud altare, quod est corpus Christi, nulla potest existere hostia : « In sublime Dei ALTARE per manus angeli sacerdotis precatione deferentur, quod non est aliud quam CHRISTI CORPUS, EXTRA QUOD OMNIS HOSTIA VACAT » (*Epistola de buccella Judae data et de veritate dominici corporis*, c. 3. P.L. 156, 531). Si extra altare coeleste vacat omnis hostia, necessario debuit ipsa consecratione imponi altari coelesti sacrificium nostrum. Ergo sub nomine perlationis petitur consecratio.

Tandem Algerus, nemini nisi Paschasio secundus, paucis verbis omnia capita doctrinae comprehendit : Christum in coelis non solum esse sacerdotem, sed et hostiam et altare, nec transmutari nostra dona in hostiam coelestem, nisi quatenus imposita altari coelesti : « Sacerdos vice Christi corpus dominicum in terreno altari conficiens, nec tamen aliquid suis meritis, sed totum divinae potentiae et gratiae attribuens, orat in canone Deum

liarissima : « Quis enim fidelium habere dubium possit, in ipsa immolationis hora ad sacerdotis vocem coelos aperiri, in illo Jesu Christi mysterio angelorum choro adesse, summis ima sociari, terrena coelestibus jungi, unumque ex visibilibus atque invisibilibus fieri ? » (*loc. cit.*, P.L. 77, 428).

1. Similiter secundum quid Odo Camferacensis, at sermone saltem incauto loquens de facienda unione inter carnem eucharisticam et Deum : « Sub eodem loco qui panis erat, fit Verbi caro : TRANSFERTUR tamen AB ALTARI ad coelum, quia TRANSFERTUR DE PANE AD DEUM. Sed quia Deus est ubique, non fit loci mutatio, ut CONJUNGATUR DEO de pane facta CARO » (*Expositio in canonem missae*, dist. 3^a,

« Patrem, dicens : Jube haec oblata tibi per manus et virtutem Filii tui, angeli tui, qui est angelus magni consilii, non in hoc humile et visibile altare, ubi modo est, sed IN SUBLIME ALTARE TUUM, ID EST FILIUM TUUM, quem usque ad dexteram tuam in conspectu majestatis tuae sublimasti, DEFERRI ; UT FIAT NOBIS CORPUS ET SANGUIS DILECTI FILII TUI : ostendens ipsum Filium jussione Patris IN COELIS esse offerentem, et HOSTIAM, et ID SUPER QUOD OFFERTUR ; quia omnino fidei et gratiae ejus ininitimur, quod terrena corpora in Christum converti, ipsumque in coelestibus ad dexteram Patris sedentem, pro nobis interpellare, et in sacramento altaris consecrari et esse credimus » (*De sacramentis corporis et sanguinis dominici*, l. 1, c. 14. P.L. 180, 781).

Praeter illos doctores, quin doceat per coeleste altare esse intellegendum corpus Christi, tamen notat per precationem *Supplices te rogamus* deposci consecrationem Remigius Antissiodorensis : « Fit ergo et in ista oblatione aliquid ineffabile, ut per angelica ministeria, TANQUAM DE SUBLIMI ALTARI, divinae majestati OFFERATUR, CUM adstantibus ministris coelestibus CHRISTUS, UT OBLATA CONSECRAT, ADESSE CREDENDUS EST » (*De celebratione missae et ejus significatione.* P.L. 101, 1263)¹.

Non solum postulationem transsubstantiationis ibi attendunt Gerhohus Reichersbergensis (*Lib. de Gloria et Honore Filii Hominis*, c. 14, n. 3. P.L.

super haec verba *Supplices te rogamus*, et usque ad *divinae majestati tuae.* P.L. 160, 1067).

Rursusque auctor opusculi *De sacrificio missae* perperam, ni fallor, Algero adscripti, quamdam inducit unionem inter panem et corpus dominicum : « Supplex interea presbyter orat Dominum ut haec jubeat perferri per manus sancti angeli in sublime altare suum, ut sit evidens in illa hora sacramentum : illum PANEM UNIRI DOMINICO CORPORI, et eidem unius communionem substantiae cooptari » (*De sacrificio missae.* P.L. 180, 856).

Melius fortasse intellegit Isaac de Stella peti istis verbis unionem inter speciem melchisedecicam nostri sacrificii et corpus Christi : « Commemorat... oblationem Melchisedech sa-

194, 1122), Petrus Lombardus (*Sententiarum* lib. 4, dist. 13. P.L. 192, 868), Magister Bandinus (*Sententiarum* l. 4, dist. 13. P.L. 192, 1097), Petrus Pictaviensis (*Sententiarum* l. 5, c. 13. P.L. 211, 1257), auctor anonymus *Traclatus de Schismaticis* (*Libelli de lite*, t. 3, p. 112-113), sed etiam in Augustinum suam refundunt interpretationem, haec verba allegantes ex sermone nescio quo pseudo-augustiniano *De corpore Domini* : « Missa « enim dicitur eo quod coelestis missus ad « consecrandum vivificum corpus adveniat, « juxta dictum sacerdotis dicentis : Omni- « potens Deus, jube haec perferri per ma- « nus sancti angeli tui in sublime altare « tuum, et cetera » (Ita apud Gerhohum ; similiter apud reliquos). Transsubstantiationem etiam *Glossa ordinaria Decreti* (*De consecr.*, 2, 72. Romae, 1584, tom. 2, p. 1813) suis jam verbis, nulla nimirum emendicata auctoritate spuria, indigitat in prece illa deposci : « *Jube*, id est, fac. « *Perferri*, id est, transsubstantiari ; vel « *perferri*, id est, sursum efferrī, id est « converti in sanctum altare tuum, super « choros angelorum exaltatum¹. » Neque Breviatorem Glossarum, Durandum Mimatensem latuit ista expositio, quam illi ipse (*Rationale*, l. 4, c. 44), sicut jam antea alius nescio quis (probabiliter non Petrus Damianus), auctor *Expositionis Canonis Missae* (n. 12. P.L. 145, 887), alteram anteponit, « licet simpli- « cius (ambo inquirunt), tamen securius » : peti scilicet ut preces nostrae in coelum deferantur.

Permittitur dumtaxat vetus interpretatio a Bernardo de Parentinis (circa A. D. 1330) scribente : « Potest exponi

« sic : Omnipotens Deus, jube haec, id est « panem et vinum, transferri, id est trans- « mutari, in sublime altare tuum, id est in « corpus et sanguinem Christi filii tui, qui « dicitur altare » (*Lilium*, sive *Elucidarium difficultatum circa officium missae*, incun., fol. 91 D).

Sed postea rursus innovatur firma manu a pugile catholicae fidei, adversus Wicleficam perfidiam dimicante, Thoma Waldensi (*Sacramentalia*, tit. 4, c. 39, fol. 94). Post allegata enim ex Beda (*De Tabernaculo*, l. 3, c. 12. P.L. 91, 494) haec verba : « Cui autem melius quam huic altari « [Christo] convenit quod dicitur *Sanctum « sanctorum erit Domino* ; de quo in mun- « dum nascituro dixit virgini matri ar- « changelus : ...quod enim nascelur ex te « sanctum, vocabitur filius Dei ? » deinde ipse pergīt : « Christus ergo in humana « persona altare est. Christi corpus hostia « est. Christus ipse sacerdos est aeternus. « Ad ipsum ergo congrue transmittit tem- « poralis sacerdos per ejus vernaculum « angelum corpus ejus et sanguinem in « sublime altare ipsius. »

Pariter in colluctatione adversus Protestantē, huic interpretationi inhaerebant nostri apologetae, ut Joannes a Via supralaudatus, dum istam particulam Canonis liberat a nota impietatis, quam illi inurebat Smidelinus. « Interrogo majores « nostros, ut dicant mihi quid sit et ubi « sit *altare* ; responsum ab omnibus quasi « ex uno accipio, quod Christus sit altare « in quo et per quem offeramus hostias « laudis fructum labiorum nostrorum. NEC « LICET NOBIS QUICQUAM HOC ALTARE DI- « CERE PRAETER CHRISTI HUMANITATEM » (*Jugis Ecclesiae Catholicae Sacrificii...*

« cerdotis, qui elegantem speciem expressit in « pane et vino... Rogat per manus angeli... eo « [scilicet : « ad illud summum sublime altare « in conspectu divinae majestatis, ubi summus « perpetuus sacerdos assistit vultui Patris »] « SACRIFICIUM SUUM PERFERRI, et CORPORI « CHRISTI IN COELO UNIRI » (*Epistola de officio missae*. P.L. 194, 1894-1895).

1. Eodem fere tempore Helinandus, postquam ad probandam praesentiam multilocalem corporis dominici adduxit illud *Jube haec*

perferri, utpote quo coelestis Christi incolatus componatur cum nostra manducatione Christi in terris, deinde pergīt : « Non enim, ut quidam « male intelligunt, hoc de sola supplicantium « devotione intelligendum est, sed etiam de « carne illius qui dixit : *Hoc vos scandalizat ?* » (*Sermo* 3. P.L. 212, 509). Incipiebat enim illo tempore obscurari paululum antiqua Patrum de nostro sacrificio coelesti traditio, ut statim constabit.

defensio etc., p. 349). Quanquam unus allegatur ab eo Bernardus, tamen legerat, opinor, Patres et Doctores, et intellexerat¹.

Vergente eodem saeculo decimo sexto et ineunte septimo decimo, Jacobus Gordonus Huntlaeus S. J. (*Controversiarum christianae fidei adversus hujus temporis haereticos epitome*, Controv. 9, Col. Agr., 1620, p. 330-331) profunde inculcabat nullum debere esse mediatorem inter Deum et nos, neque in ratione hostiae neque in ratione altaris, sicut nec in ratione sacerdotis, nisi Christum ipsum. « Objiciunt [Protestantes] quod post consecrationem oret sacerdos, ut Deus jubeat corpus et sanguinem Christi perferri per manus sancti Angeli sui in conspectu divinae majestatis suae. Ubi advertere deberent non alium esse HUNC ANGELUM quam ipsum Christum, si de ipso corpore et sanguine Christi haec intelligantur. Christus enim est verissimus ille angelus testamenti quem nos volumus, teste Malachia propheta... Porro quod in eadem oratione habetur de sublimi ALTARI, quod est in conspectu divinae Majestatis, desumptum est ex Apocalypsi S. Joannis... Quae omnia mystice intelligenda sunt de IPSO CHRISTO MEDIATORE NOSTRO : est enim Christus ipse et sacerdos qui offert, et sacrificium quod offertur, et altare aureum super quod offertur. »

Nec labente saeculo eodem, omnino vanuerunt qui antiquorum vestigia, pede, ut poterant, inexercitato, calcarent. Sic Herissonius, in sua *Manuductione sacerdotis ad primum ejus ac praecipuum officium* (Lugduni, 1691, p. 303) haec habet : « Quæres tertio, quodnam sit illud sublime altare, de quo rubrica hic loqui-

1. Interim vero vir minoris et notae et prudentiae, catholicus tamen et literatus, Gerardus Lorichius Hadamarius (*De Missa publica proroganda racemationum libri tres*, 1536, lib. 2, fol. M. 5-6), circa hoc punctum duo facit. Primo, refert approbans Glossatorem *Decreti*; deinde pergit suo nomine : « Oratio canonis praesens haereticis odiosa est, hoc maxime nomine quod transsubstantiationem... non credunt... Ecclesia vero, quae transsubstantiationem credil,... hanc quoque orationem sin-

« tur. Respondeo primo ex Durando ; « CORPUS ESSE ET SANGUINEM Filii Dei « super choros angelorum exaltati. Respondeo secundo, ex sancto Algero, FILIUM ESSE DEI, quem Pater usque ad dexteram suam in conspectu majestatis illius sublimavit : qui merito consequenter dicitur offerens, sive SACERDOS et HOSTIA, atque ALTARE super quod offertur. »

Deinde duodevicesimo saeculo, Joly de Choin saepe laudatus : « On peut dire encore que cet ange... c'est Jésus-Christ lui-même... IL EST L'AUTEL, le sacrificeur, le médiateur et la victime » (*op. cit.*, p. 324)².

Sicut igitur et Patres et Doctores de suo nobis attestati sunt, sic etiam attestatur Liturgia sacra, cum in se inspecta, tum accedente commentatorum veterum interpretatione : esse nostri sacrificii altare, non terrenum, non manufactum, sed coeleste ac vivum, corpus Christi gloriosum. Quod si autem altare est coeleste, quomodo non coelesti oneratur sacrificio? Illa enim sacrificium imbuitur sanctitate qua gaudet altare. Sacrificamus igitur Deo hostiam illam quae ex sese, citra nostrum ministerium, existit in coelis Deo aeternum sacrificium.

EPILOGUS.

De antiquitate et integritate orationis
Supplices te rogamus.

I

Priusquam excluderet ab oratione *Supplices te rogamus* omnem epiclesis indolem Rev^{mus} F. Cabrol, (D. A. C., 2,

« ceriter custodit... Est haec oratio totius prope modum sacrificii cardo... Sensus quoque horum verborum adeo est illustris, ut nisi malevolus, qui suapte nequitia catholicis obstrepere voluerit, scrupulo aliquo possit offendi... Supplicat S. Trinitati ut coelestem nuntium, ad consecrandum, hostiae emittere dignetur.» Impugnabatur igitur et defendebatur ista oratio tanquam transsubstantiationis enuntiativa.

2. Interim Dom Léonard de Massiot,

1893), scripserat (*ibid.*, 1, 1885) : « Mal-
« gré toutes les opinions contraires, ce
« *Supplices te* représente l'ancienne Épi-
« clèse Romaine, DONT LA FORME A ÉTÉ
« LÉGÈREMENT MODIFIÉE, POUR ÉVITER
« LES ERREURS D'INTERPRÉTATION AUX-
« QUELLES A DONNÉ LIEU L'ÉPICLÈSE DANS
« CERTAINES LITURGIES. » Consentientes
priori hujus sententiae membro, rejicimus
alterum, in quo duo praetendebat clarissi-
mus vir : 1° mutationem in forma epi-
cleseos esse inductam ; 2° scopum muta-
tionis fuisse theologicum. Immo videtur
habenda formula pro antiquissima, prop-
ter quinque.

Etenim *primo*, constat romanae illius
epicleseos tenorem multis saeculis jam
fuisse in usu antequam ulla, sive in Occi-
dente sive in Oriente, indicia proderentur
vel levissima perversae cujusquam in epi-
clesibus interpretandis opinionis (quocirca
videsis Duchesne, *op. cit.*, 176-178 et
Salaville, *loc. cit.*).

Secundo, verborum tenor, si minus iden-
ticus, certe aequivalens prorsus, ex libro
Ps. Ambrosii *De Sacramentis* quinto
(c. 5 et 6. P.L. 16, 443-446) monstratur
jam fuisse quarto saeculo usitatus atque
vulgatus.

Tertio, ipsum dictionis genus, pristinae
illi de superno altari doctrinae inhaerens,
summam formulae prodit antiquitatem,
quam recte judicaveris ad illa tempora
subapostolica referendam, quibus fideles
in legendis epistulis Ignatii, vel *Epi-
stola ad Hebraeos*, non ut peregrini hae-
rebant, sed ut domestici decurrebant
inoffenso pede.

Quarto, antiquitatem etiam praesentis
formulae suadet illud *per manus sancti
angeli tui*. Etenim videtur Ecclesia sub
nomine angeli (cf. *Apocal.*, 8⁴) ita sibi
proposuisse ante oculos ministerium ange-
lorum (Ambros., *Expos. evang. sec. Luc.*,
l. 1, c. 28. P.L. 15, 1545 ; Ps. Ambros.,
De Sacramentis, l. 4, c. 26, n. 27. P.L. 16,

445 ; Greg. M., *Dial.*, l. 4, c. 58. P.L. 77,
428), et praecipue fortasse archangeli
sancti Michaelis (Liturgia graeca *Sancti
Marci*, B. 129, collato Dom Leclercq,
D. A. C., art. *Alexandrie*, col. 1192) ut
tamen potissimum intenderet ipsum Dei
Verbum¹, *angelum testamenti* (*Mal.*, 3¹)
novi atque aeterni, et *magni* nostrae
redemptionis *consilii angelum* (LXX *Is.*,
9⁶), pro quo in theophaniis angeli saepe
stetere ; super quem etiam angeli di-
cuntur in *Jo.*, 1⁵¹, ascensuri et descen-
suri, quemadmodum etiam vidit Jacob
angelos ascendentes et descendentes per
scalam erectam super lapidem, quem
surgens erexit in titulum, fundens oleum
desuper (*Gen.*, 28¹¹⁻¹⁸), consecravique
primum altare, in typum Christi (cf. supra,
Elucid. XIII). Porro in mysterio eucharis-
tico fit magna atque admiranda illa Novi
Testamenti Theophania : ὅπως ἀποφάνη
τὸν ἄρτον τοῦτον σῶμα τοῦ Χριστοῦ σου καὶ τὸ
ποτήριον τοῦτο αἷμα τοῦ Χριστοῦ σου (*Const.
Apost.*, l. 8, c. 12. F. D. 1, 510) : usquedum
tandem locus fiat ultimae illi ac tremen-
dae theophaniae Judicis venturi de coelis
in gloria... cum angelis suis (*Mt.*, 16²⁷,
cf. *Mc.*, 8³⁸), immo *in majestate sua... et
sanctorum angelorum* (*Luc.*, 9²⁶). Dignum
proinde est sane, ut in eucharistica prae-
sentis temporis theophania, simul cum
Sacerdote nostro, nativo inter Deum homi-
nesque nuntio, notetur etiam angelorum
sanctorum concursus et, ut ita dicam,
discursus inter coelum et terram. In-
terea rem aequae perpendenti apparebit
istiusmodi considerationem atque conso-
ciationem Christi cum angelis maxime con-
gruere temporibus illis primaevis, quibus,
nullo admirante, scribebat Justinus :
« Illum [Deum Patrem], et Filium..., et
« ceterorum (qui eum sequuntur sunt-
« que ei assimilati) bonorum angelorum
« exercitum, et Spiritum propheticum
« colimus » etc. (*Apol.*, 1, 6. P.G. 6, 336).

Quinto : Si translatio (= sanctificatio)

O. S. B., (*Traité du sacerdoce et du sacrifice de
Jésus-Christ*, Pictavii, 1708, p. 603) excitarat
interpretationem, sane non ita luculentam, Odo-
nis Cameracensis.

1. Fuisse revera Christum intellectum hic
sub nomine angeli disertius patefaciemus infra
(Elucid. XXXIV).

sit facienda per manus, id est operationem Christi ipsius, apparet istiusmodi epiclesi advocari potentiam divinam, non ut Spiritus Sancti, sed ut Verbi. Epicleses vero ad VERBUM directae, quibus petitur ut DESCENDAT super dona transmutanda, videntur antiquitate aemulari epicleses directas ad Spiritum Sanctum (cf. infra, Elucid. XXXIV) : unde nescio annon praesumptio antiquitatis merito transierit ad reliquas divini Verbi epicleses, etiam illo spectantes ut ASCENDAT, dona altari copulaturum.

Undique igitur improbabilis nobis videtur suppositio Domini Cabrol : adulteratam esse ob motiva theologica formam primaevam romanae epicleseos.

II

Nec placet altera hypothesis Domini Probst (*Die abendländische Messe vom fünften bis zum achten Jahrhundert*, p. 177-180), qui nullam agnoscens in tenore praesente nostrae orationis epiclesim, opinatur : statim post haec verba : *in conspectu divinae majestatis tuae*, atque ante illa : *ut quotquot ex hac altaris participatione*, stetisse olim alia, quibus invocaretur descensus Spiritus Sancti in ordine ad transmutationem donorum efficiendam. Immo videtur nobis formula habenda pro integra propter tria.

Primo enim, ut ex dictis patet, falsum est illius sententiae suppositum, exsulare a praesente forma epiclesim.

Secundo, incohaerentia quam videtur sibi in praesente forma deprehendere¹, quasi duo inter se conflictarentur altaria, coeleste unum (*sublime altare tuum*), alterum terrenum (*hac altaris participatione*), nulla apparet : siquidem unum inducitur altare, coeleste, quod est corpus Christi. Id enim demum oramus, ut, altari coelesti superimposita nostra oblatione per transsubstantiationem, jam per commu-

nionem effecti participes ejusdem altaris, sanctificationis gratiam consequamur. Simul porro atque hostia coelestis, sistitur nobis coeleste ipsum altare in sacramento praesens. Quare licet nobis non solum loqui, ut fit in *Missali Romano*, de *hac altaris [coelestis] participatione*, sed etiam de *hoc altari sanctificationis [coelesti]*, sicuti habet correspondens precatio in plerisque, sive manuscriptis sive olim editis missalibus ambrosianis (cf. Lejay, D. A. C., t. 1, 1408 et 1412-1413), atque in *Stowe-Missali* (p. 13) et in *Missali Francorum* (P. L. 72, 340). Quin et in oratione *post-bridie* missae mozarabicae in feria II post Pascham (P. L. 85, 491), oblinente locum nostrae orationi *Supplices te* parallelum, postulatur diserte ut *ex HOC SUBLIMI altari tuo [ascendat odor suavitalis in conspectu divinae majestatis tuae]*². Quo loco, attenta non solum voce, sed contextu, ipsum *sublime* Dei altare aperte demonstratur nobis hic in terris praesens, nec proinde potest intellegi aliud a corpore Christi semel nobis per consecrationem admoto. Cum igitur nos Romani petimus ut oblatio in sublime Dei altare deferatur, nihil aliud judicandum sumus petere, nisi ut per consecrationem mutetur panis in corpus Christi ; cum autem petimus ut *ex hac altaris participatione* sanctificationem consequamur, ex eodem coelesti altari adprecamur nobis devehendam per sacras dapes sanctitatem.

Tertio, quod in praelaudata oratione mozarabica *post-bridie*, statim facta mentione altaris, exoratur Spiritus Sanctus ut descendat : minime inde comprobatur hypothesis Domini Probst. Nam non ut deferretur oblatio in altare, sed ut ex altari ascenderet odor suavitalis, depostulatum ibi erat : nec proinde exemplum isthic notari potest orationis latinae unius, duos illos deposcentis motus, quorum unus est donorum sursum in altare, alter Spiritus

1. In quo ei, post Buchwald, consentit A. Fortescue, *The Mass*, 1914, p. 352.

2. « Ascendat odor suavitalis in conspectu divinae majestatis tuae ex hoc sublimi altari

« tuo per manus angeli tui ; et deferatur in ista solennia Spiritus tuus Sanctus, qui tam adstantis quam offerentis populi et oblata pariter et vota sanctificet. »

Sancti deorsum versus oblata. Ergo nequaquam ex illa oratione suadetur esse ademptum nostrae precationi *Supplices te* quicquam significans descensum virtutis divinae.

Revera facile supponi potest : in primaeva missa romana exstitisse, sicut in liturgia *Contitutionum apostolicarum*, duas parallelas epicleses, unam (fortasse

a diacono¹ proclamatam) qua peteretur assumptio donorum in altare, alteram (emissam ab episcopo) qua impetraretur descensus Spiritus Sancti² : quarum haec alibi³, alibi illa, cum coeptae sunt missae sine diacono dici, perstiterit sola ; atque etiam facta sit aliquando (?) utriusque commixtio quaedam atque, ut aiunt, malagma.

1. Hic aliquantulum notari potest ex Augustino (*Ep.* 55, c. 18, n. 34, P.L. 33, 221) distinctio inter precationem ab episcopo prolata et indictionem precationis communis a diacono faciendam.

2. Romae fuisse in usu olim invocationem Spiritus Sancti, suadent certe verba Gelasii : « Quomodo ad divini mysterii consecrationem « coelestis SPIRITUS INVOCATUS adveniet, si « sacerdos qui EUM ADESSE DEPRECATUR, cri- « minosis plenus actionibus reprobetur ? » (*Epistola ad Episcopum*. P.L. 59, 143). Eodem multo magis collineat Hippolyti Ἀποστολικὴ Παράδοσις, etiamsi non constet ipsam authenticam liturgiam Ecclesiae Romanae ea contineri. Nec mirarer equidem, si aliquando epiclesis romana ad Spiritum Sanctum accesserit nonnihil ad tenorem quem exhibet in *Missali Gothico oratio post-secreta* missae in *Circumcisione Domini* (P.L. 72, 237 ; ed. Bannister, p. 18) ; quo congrue

explicaretur origo in nostro Romano Canone clausulae *Per quem haec omnia, Domine, bona creas* etc., nunc abruptae : « Suppliciter oramus « uti hoc sacrificium suscipere et benedicere « et sanctificare digneris, ut fiat nobis Eucharistia legitima in tuo Filii nomine et Spiritus Sancti, in transformationem corporis ac sanguinis Domini Dei nostri Jesu Christi Unigeniti tui. Per quem omnia creas, creata benedicis, benedicta sanctificas, et sanctificata largiris, Deus, qui in Trinitate perfecta vivis et regnas in saecula saeculorum » (cf. Dom Cagin, *Eucharistia*, 1912, 57-61).

3. Nemo nescit in multis, si minus romanis, certe latinis missis veteribus, reperiri epicleses quoad formam et locum simillimas orientalium, adventum Spiritus Sancti deprecantium. Illarum quaedam indicabuntur infra (Elucidatio XXXIV). Interim legesis in missa tertia monensi orationem *post-secreta* (P.L. 138, 869).

Elucidatio XXII.

Consequenter intellexere participari in communione eucharistica ipsum coeleste sacrificium.

SECTIO II. — ADSEKITUR CIBO EUCHARISTICO PARTICIPARI
SACRIFICIUM COELESTE.

I. Illud inculcabat modo S. Paschasius Radbertus, praesertim primo, secundo et quinto loco, cum assereret, oportere ut de altari coelesti nobis praestaretur sanguis eucharisticus. Illud enuntiat Ecclesia apud Latinos in posteriore parte orationis *Supplices te rogamus* : « ut quotquot ex hac altaris [sublimis tui] participatione sacrosanctum Filii tui corpus et sanguinem sumpserimus... » Nec aliud sonat illud Liturgiae graecae *Sancti Jacobi* : Deus... qui dignatus es nos participare : « pes efficere mensae tuae supercoelestis » (B. 65). Idem intellexisse omnes oportet quotquot interpretati sunt nos de altari coelesti, Christo, accipere eucharistiam prae iis qui *tabernaculo deserviunt* (*Hebr.*, 13¹⁵). Non enim nisi caro coelestis sacrificii¹ de coelesti altari edi potest. Unde rursus efficitur ut obtulerimus hostiam coelestem, siquidem non edimus nisi quod obtulimus.

II. Potuit, seclusis Patrum aut Scripturae testimoniis, eadem doctrina colligi ex iis quae de participatione sacrificii in genere sunt olim praemissa (Elucid. I). Manducatur enim hostia sacrificii quatenus propria Dei facta, et a Deo tanquam sua nobis dispensata. Porro Christi hostiam accepit Deus in resurrectione gloriae. Sacram dapem igitur a Deo recipimus formaliter prout coelestem. Et prout coelestis nos sanctificat : nam eatenus hostiae manducatio sive spondet futuram bonorum Dei societatem, sive inducit sanctitatem praesentem, quatenus ipsa hostia perfusa intellegitur sanctitate numinis in

cujus veluti edulium transiit. In tantum igitur est in nobis hostia Christi pignus futurae gloriae, in tantum est causa gratiae, in quantum est in Dei sacrum per resurrectionem et ascensionem recepta. Sanctificat ergo hostia in quantum coelestis ; sanctificat Christus eucharisticus in quantum de morte in gloriam translatus ; estque proprie, ut Paschasius loquitur, eucharistia nostra caro Christi, prout est *ex resurrectione* : « FACTA EST EUCHARISTIA EX RESURRECTIONE CARO CHRISTI » (*Lib. de corp. et sang. Dom.*, 5, 1. P.L. 120, 1280).

III. Consentaneae Patres vim eucharistiae beneficam ex vita Christi gloriosa derivaverunt : ut olim Ignatius (*Smyrn.*, 7¹. F. P. 1, 280), praedicans : « DONUM DEI » in eucharistia esse « carnem Salvatoris nostri Jesu Christi, quae pro peccatis nostris passa est, QUAMQUE PATER benig-nitate sua RESUSCITAVIT » (cf. *Ephes.*, 20¹⁻², et *Magnes.*, 7². F. P. 1, 228-230 et 236). Sic etiam apud Irenaeum (*Adv. Haer.*, 4, 18, 5. P. G. 7, 1029), « corpora nostra percipientia eucharistiam, jam non sunt corruptibilia, spem resurrectionis habentia », quia est « eucharistia ex duabus rebus constans, terrena [id est, visibili elemento] et coelesti [id est, carne Christi gloriosa]². » Quare rursus in *Consultationibus Zacchaei Christiani et Apollonii Philosophi* (l. 2, praef. P. L. 20. 1109) dicitur neophytus esse « AETERNI SACRIFICII particeps factus, immo, Deum sumendo, pars ipsius. » Quin et hac de causa, reor, « aeternae haereditatis,

1. Sicut supra in Elucidatione XXI, sic et hic accipienda necessario est vox *sacrificii* coelestis passive. Quare non valet illatio quam quis forte, hujus et proxime superioris Elucidationis inscriptionem comparans cum inscriptione Elucidationis XIX et XX (de offerenda a nobis et participanda hostia sacrificii cruenti), videretur sibi posse conficere, sic : « Ergo sacrificium coe-

« leste est cruentum ! » Quod utique auditu foret horribile, quasi invehens coelo ritum nescio quem cruentum. Sed bene interea sequitur, sacrificium (passivum) coeli *fuisse* in terris cruentum : quod verissimum est, sicut est verissimum de ipsa hostia seu passivo sacrificio nostrae missae.

2. Vide supra, Elucid. XIX.

« sacri corporis assumptione, fit parti-
« ceps » (l. 2, c. 18, col. 1143). Abun-
dant autem Liturgiae nostrae hujusmodi
locutionibus : « COELESTIS MENSAE VIR-
« TUTE satiatis... » (*Missale Romanum*,
Postcommunio dominicae quintae post
Pascha). Scilicet majores nostri, atten-
dentes effectum vivificationis, eucharistiae
propriam, illum refuderunt in dominicae
carnis conditionem coelestem¹.

In quo secuti sunt Paulum, omnem
vivificationem nostram solitum tribuere
Christo, mortem in sua resurrectione tri-
umphanti : qua resurrectione sua *factus*
est, inquit, *novissimus Adam in spiritum*
vivificantem (*I Cor.*, 15⁴⁵, coll. *ibid.*, 15⁴²⁻⁴³.
Cf. *Rom.*, 4²⁵; *I Cor.*, 15¹⁷; *II Cor.*, 4¹⁶,
etc. Vide Prat, *Théologie de saint Paul*,
t. 2, p. 301). In quantum spiritualem cor-
poris conditionem adeptus per resurrec-
tionem gloriosam, vivificat ipse carne sua
et animas et corpora nostra. In quantum
talis igitur, et quidem formaliter talis,
porrigendus est nobis in eucharistia, qua
maxime est vivificator noster. Quare apud
mediaevales, teste Petro Pictaviensi
(*Sententiarum* lib. 5, c. 13. P.L. 211, 1253),
« habet auctoritas : HOC EFFICIT CORPUS
« CHRISTI IN SUMMENTIBUS, QUOD IPSE
« HABET. » Quia habet vitam aeternam

1. Non hic nobis probandum, eucharistia inge-
nerari immortalitatem : quod probabitur multi-
pliciter infra suo loco (Elucid. XXXVIII). Sed
ex hac efficacia, tanquam supposita, ostendun-
tur Patres retro ad causam assignandam ferri :
gloriam coelestis hostiae, nobis impartitae.

2. Signanter a sancto Thoma, in *Officio festi*
Corporis Christi, canitur « Panis vivus et vita-
« lis »; signanter ab Ecclesia, « Panis vivus
« vitam praestans homini ». Immo, eapropter
vitam praestans, eapropter vitalis, quia vivus.

3. Secundum ordinem enim causalitatis effi-
cientis, resurrectio fuit effectus incarnationis,
ut centies a Cyrillo (passim) defenditur : Verbum,
propriam quod assumpserat corpus, per divini-
tatem qua assumpserat, suscitasse.

4. Cumulum accessisse incarnationi ex resur-
rectione, qua omni ex parte jam Filius Dei atque
hominis ex humana conditione veluti transiret
in divinam, non deleta humanitate, nec noviter
aut amplius assumpta, sed utique secundum
omnes ejus potentias passivas atque activas
irradiante se tandem lumine increato divinae
gloriae, quod hactenus veluti in interioribus
substantiae latebris se continebat, unde per ver-

gloriae, ideo eam nobis instillat, praemit-
tens gratiam, ex qua gloria effloret².

IV. Nec obstat quod Patres multi, immo
plurimi, atque imprimis Alexandrini, vir-
tutem eucharistiae vivificam repetierunt
statim et adaequate ex ipsa unione hy-
postatica carnis ad Verbum, qua fit ut
caro vitae sit vitam praestans iis qui
sint ipsius participes; quod et sanxit
anathematismus Cyrilli undecimus (D.,
123), ab universa Ecclesia in Concilio
oecumenico quinto (canone 13. D., 226)
receptus : « Si quis non confitetur carnem
« Domini vivificatricem esse... quia facta
« est propria Verbi, cuncta vivificare prae-
« valentis, A. S. » Nam primo, non oppo-
nebant tunc Patres incarnationem glorifi-
cationi coelesti, sed excludebant haeresim
nestorianam de commercio mere morali
inter Verbi divinitatem et carnem Christi :
quasi vivificaret in eucharistia Verbum
nos per carnem non suam. Secundo, unio
illa personalis vitae increatae ad assump-
tam humanitatem in resurrectione de-
mum ultimos suos exseruit effectus³;
adeo ut tunc incarnatio quasi cumulate
sit facta⁴, teste Paulo : *Hanc* [repromis-
sionem] *Deus adimplevit filiis nostris,*
resuscilans Jesum, sicut et in psalmo se-
cundo scriptum est : Filius meus es tu,

ticem mentis solum erumpebat ciens visionem
beatam (quamvis totam et animi et corporis
fabricam sustentaret suo divino esse) : omnes
fere Patres uno ore pronuntiavere; quorum vide-
sis testimonia congesta a Thomassino, *De*
incarn. Verbi Dei, l. 8, c. 11. Vide etiam supra
(Elucid. XIV), quae notavimus de Christi veluti
promotione ad *υπερότητα*. Ceterum minime infi-
tiamur potuisse carnem Christi, si Christus vellet,
esse vivificam etiam independentem a sua re-
surrectione. Immo potuit certissime ex vi solius
incarnationis (seclusa propria resurrectione) vivi-
ficare nos quoad animam et corpus, non minus
quam in praesente agit, aut aget in saeculo fu-
turo. Sed non potuit facere illud UT CARO SACRI-
FICII, UT HOSTIA, independentem a sua resurrec-
tione : quia ut hostia, non sanctificatur aut fit
sanctificans, non consummatur aut suscipitur
a Deo reddenda nobis Christi caro, nisi per
resurrectionem. Porro statutum est, ex libero
Dei consilio, ut Christus per viam sacrificii
demum nos vivificaret, datus ad mortem *pro*
mundi vita, redditusque a Deo hominibus *pa-*
nis vitae.

*ego hodie genui te (Act., 13³³)*¹. Porro Patres, ex incarnatione proxime repententes influxum corporis Christi vivificum, adaequate illam spectaverunt, prout omne suum incrementum sive sortitam jam, si de Christo in coelis regnante agebatur, sive certe mox sortituram, si de Christo agebatur in terris conversante.

Sic ipse Cyrillus (*In Lucam*, 22¹⁹. P.G. 72, 908-909) vivificationem nostram repetens ex carne Verbi Dei, nobis per eucharistiam commixta, insuper secum quaerit qua via donatum sit illi carni exercitium potestatis vivificae. Respondet autem : per resurrectionem. « Re-
« cipimus intra nos humanatum nostri
« causa Dei Patris Verbum, quod et vita
« est, et vivificat. Age vero, quaenam sit
« hujus nostri mysterii ratio, pro viribus
« investigemus Oportebat mortalem car-
« nem vivificae Dei virtutis fieri partici-
« pem. Virtus autem Dei Patris vivifica
« unigenitum Verbum est. Hoc ad nos
« misit [Pater], ut nobis esset Salvator
« atque Redemptor; et factum est caro :
« ... genitum secundum carnem ex mu-
« liere, propriumque ex illa sumens
« corpus, UT SE NOBIS INSERERET INSE-
« PARABILITER, atque mortis et corrupte-
« lae nos exhiberet [= efficeret, ἀποφύγη]
« victores. Nam nostram sibi carnem
« induit, ut EAM A MORTUIS SUSCITANS,
« viam DEINDE carni in mortem pro-
« lapsae sterneret redeundi ad immorta-
« litatem, ut ait Paulus : *Quandoqui-
« dem per hominem mors, et per hominem
« resurrectio mortuorum : nam sicut in
« Adama omnes moriuntur, ita et in Christo
« omnes vivificabuntur.* Cum univisset ergo
« sibi carnem morti obnoxiam Verbum
« (exsistens Deus et vita), DEPULIT AB
« ILLA CORRUPTIONEM [scilicet per re-
« surrectionem], EXHIBUITQUE [= effecit,

« ἀπέφυγε] IPSAM ET VIVIFICAM. » Rursus :
« Immutantur mortui, et corruptibile in-
« duit incorruptionem, cum factus sit
« similis nostri Unigenitus, et transtulerit
« mortalitatem in immortalitatem, atque
« corruptionem in incorruptionem trans-
« formaverit, et quidem in seipso primo :
« SIC ENIM ET NOBIS IPSIS FACTUS EST VIA
« IN VITAM » (*De recta fide, ad principissas.*
P.G. 76, 1281-1284. Cf. *ibid.*, col. 1273).

Vivificam igitur reddidit Christus car-
nem suam per resurrectionem. Idem jam
audias factum per ascensionem : nec in-
terim culpandus auctor, quasi parum sibi
constans ; siquidem per modum unius re-
surrectio et ascensio consummant Christi
sacrificium. Super illud : *Hoc vos scanda-
lizat? Si ergo videritis filium hominis
ascendentem ubi erat prius?* « Quod si
« praeter naturam ascendat [caro mea],
« quid prohibet jam quominus et vivi-
« ficet? Nam qui COELESTE EXHIBUIT
« [i. e. effecit, ἀποδείξας — utique per
« ascensionem], ID QUOD DE TERRA EST,
« VIVIFICUM QUOQUE REDDET (ἀποτελέσει),
« tametsi natura sua corruptioni sit ob-
« noxium » (In h. l., P.G. 73, 601).

Paulo superius (*In Joannem*, 6⁵⁴. P.G. 73, 577-580) immortalitatem praesentem dominicam induxerat tanquam causam nostrae vivificationis. Ostenso scilicet quomodo in terris contactu suae carnis Christus ex morte quosdam revocarit in vitam temporalem, infert ulterius quomodo ex carne Christi, jam immortalis, derivetur ad nos beneficium vitae, nunquam in corruptionem aeternam prolapsurae : « Quod si, inquit, solo tactu
« sanctae carnis id quod corruptum est
« vivificatur, quomodo non uberius nobis
« accrescet vivifica illa eulogia, cum eam
« et degustabimus. In SUUM IPSIUS BO-
« NUM, hoc est IMMORTALITATEM, eos qui

1. Conferatur cum *Rom.*, 1³ : τοῦ ὀρισθέντος υἱοῦ Θεοῦ ἐν δυνάμει κατὰ πνεῦμα ἀγιωσύνης ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν = qui diffinitus [i. e. constitutus ac exhibitus. Diceremus gallice : *qui a été établi* Fils de Dieu] est Filius Dei in virtute [i. e. in potentia illa majestatis seu gloriae, de qua *Mt.*, 24³⁰ et *Lc.*, 21²⁹], secundum Spiritum sanctitatis ex resurrectione mortuorum. Scilicet

per resurrectionem praecisus est, atque secundum omnes suos fines veluti distinctus atque diffinitus tandem, locus Filii Dei proprius. Neque temere Paulus Spiritum, in quem refundit istam exaltationem, nominat Spiritum Sanctitatis, cum in sua vivificatione ac clarificatione acceperit Christus sanctificationis suae immolatioe consummationem divinam.

« participes fuerint omnino transforma-
« bit. »

Ante Cyrillum, Athanasius, in eumdem locum *Joannis*, 6⁶²⁻⁶³ (*Epist. 4 ad Serap.*, 19. P.G. 26, 665-668) : « Ideo me-
« minit ascensionis Filii hominis in coe-
« lum, ut a corporali cogitatione ipsos
« retraheret, atque hinc addiscerent :
« CARNEM, DE QUA LOCUTUS FUERAT, CI-
« BUM E SUPERNIS COELESTEM et spiri-
« tualem alimoniam ab ipso dari. » Huc
refertur etiam maxime, quod in sua *Epis-
tula heortastica* 11, 14 (P.G. 26, 1411)
scribebat idem Athanasius : « Res enim
« vere gaudio digna ! TRIUMPHALIS NEMPE
« VICTORIA ADVERSUS MORTEM, NOSTRA-
« QUE SIMUL IMPUTRIBILITAS PER DO-
« MINICUM ILLUD CORPUS : etenim, eo
« resuscitato, futura pariter nostra re-
« surrectio est : CUMQUE EJUS CORPUS
« CORRUPTIONIS IMMUNE FUERIT, SINE
« DUBIO ID NOSTRAE INCORRUPTIBILITATIS
« CAUSA FIT. » Rursusque in *Epistula
heortastica* 28 (P.G. 26, 1433) : « Im-
« mortalis cibi participes simus, ut im-
« mortaliter reliquum vivamus in coelis. »

Non parum ad rem etiam sanctus As-
terius Amasenus : « Unum granum
« seminatum fuit, ac totus mundus NU-
« TRITUS est. Tanquam homo trucidatus
« est, atque tanquam Deus VIVIFICATUS
« EST, VIVIFICAVITQUE mundum » (*Hom.*
19. P.G. 40, 436).

Post tempora autem Cyrilli, assertor
egregius doctrinae alexandrinae, Leon-
tius Byzantinus, corpus suscitatum
in vitam immortalem assignat in eucha-
ristia causam nostrae resurrectionis pro-

1. Interim vide, quomodo cardinalis etiam
Franzelin (*De SS. Eucharistia*, 1868, p. 286-
288), dum sacramentalem eucharistiae vim in
corpora vivificanda explicat, appellet ad Christi
statum gloriosum : « Mystica unitas nostrae
« carnis cum carne Christi, inquit, suam plenio-
« rem consummationem et velut sacramentalem
« consecrationem accipit per CONJUNCTIONEM
« GLORIFICATI CORPORIS ET SANGUINIS EJUS cum
« ipsis corporibus nostris, in qua conjunctione
« celebrantur nuptiae Agni cum sponsa sua
« Ecclesia adhuc peregrinante in membris sin-
« gulis... Sic igitur ex sacramentali conjunctione
« oritur peculiaris illa affinitas, qua Christus

priam : « Cum CORPUS SUUM EX RESUR-
« RECTIONE (τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἐξ ἀναστάσεως —
« *intellege* : corpus suum resuscitatum)
« Christus fecerit spiritualiter mortuum
« (νεκρὸν πνευματικόν — *intellege* : sacramen-
« taliter immolatum in sacrificio eucharis-
« tico), atque praebeat nobis in cibum ad
« collocandam in nobis per ipsum effec-
« tricem resurrectionis ex morte virtutem,
« ipse auctor in nobis est certe istiusmodi
« [obventurae nobis] in futuro saeculo
« naturae spiritualis » (*Adversus eos qui
duas affirmant Christi personas nullamque
in ipso conjunctionem confitentur*, l. 5, c. 22.
P.G. 86, 1744-1745).

In Occidente postea consonanter Ber-
nardus (*In vigil. nativit. Dom.*, serm. 1,
n. 6. P.L. 183, 89) : « ...Suscipias panem
« illum qui de coelo descendit et dat
« vitam mundo, dominicum videlicet cor-
« pus Jesu, ut veterem utrem corporis tui
« NOVA ILLA RESURRECTIONIS CARO refi-
« ciat et sustineat. »

Bernardi aequalis, Petrus Clunia-
censis similiter nos ait vivificatos a
Christo, « mortales PER JAM IMMORTALE
« CORPUS SUUM ad EAMDEM immortalitatem perducente » (*Tractat. contra Petrobrusianos*. P.L. 189, 814).

Sed nostris potissimum temporibus¹
scripsit sermone magnifico Leo XIII :
« HOSTIA illa divina futuram ingenerat
« resurrectionem ; SIQUIDEM CORPUS IM-
« MORTALE Christi semen inserit immortalitatis » (*Encycl. Mirae Caritatis*)².

Sic potuit a veteribus, et debuit, vivifica-
vis eucharistiae dici effectus incarnationis
sine praejudicio status gloriosi, qui cumu-

« sponsus considerat carnem digne manducan-
« tium carnem ejus et bibentium sanguinem
« ejus, speciali titulo, ut carnem suam. Et PROP-
« Terea conformat carnem nostram carni suae
« incorruptibili et glorificatae, hic quidem in
« exilio, ... conformandam ipsi exemplari in
« gloria resurrectionis. »

2. Continuat igitur praedicatio hodierna
Ecclesiae vetustissimis fidei christianae documen-
tis, ut puta exhortationi Firmici Materni
ad ethnicos : « Alius est [spretis Eleusiniorum
« epulis], cibus, qui salutem largitur et vitam ;...
« qui morientibus aeternae immortalitatis lar-
« gitur insignia. Christi panem, Christi poculum

laret absolveretque incarnationem. Quia autem clarificatio naturae assumptae, in oeconomia, non debebat locum habere nisi per viam sacrificii, siquidem *haec oportuit pati Christum et (ila) intrare in gloriam suam* (Luc., 24³⁶), inde est, quod vivifica vis illa potest etiam et debet tribui passioni et morti Christi : mors enim ejus nos vivificat, sicut scriptum est ab Isaia propheta (53¹⁰) : *Si posuerit pro peccato animam suam, videbit semen longaeuum*. In oeconomia scilicet divina, claritas Christi nos illuminat ; incorruptibilis ejus vita nos vivificat et vivificabit ; sed ipsa gloria non est nisi consummatio sacrificii, quo se Christus passioni mortis tradidit : quamquam erat et titulo incarnationis debita, cujus non est nisi naturalis quaedam expansio atque veluti (venia sit verbo) efflorescentia. Quare potest et debet tandem nostra eucharistica vivificatio spectari et ut extensio incarnationis, tanquam in consortium et communionem nos perducingens Unigeniti ; et ut fructus passionis, qua comparata est nobis hostia ; et ut influxus gloriae, qua hostiae consummatae concii-

liata est vis libera atque expedita homines sibi incorporatos sanctificandi¹.

V. Unde confirmatur, quod olim ex Paulo monuimus (Elucid. XVII), praeceptum dominicum, de iteranda coena Christi, versari formaliter circa Christum ex mortuis redivivum, venturum de coelis secundo. Adeo ut ex institutione sua, missa nostra, sicut est commemoratio passionis, sic etiam sit confessio quaedam resurrectionis, ut habet loco supralaudato Cyrillus Alexandrinus (*In Joan.*, l. 12. P.G. 74, 725)². Cui praeierat Hilarius : « In fide enim resurrectionis sacramentum panis coelestis accipitur » (*In Matthaeum*, cap. 9, n. 3. P.L. 9, 963 ; cf. optimam notam Coustantii). Praeiverat Hilario Cyprianus (*Ep.* 63, c. 16 et 17. P.L. 4, 387), hoc notans inter coenam et missam discrimen, quod : in missa, quamquam offertur passio Domini (« passio est enim Domini sacrificium quod offerimus »), nihilominus resurrectio celebratur (« NOS AUTEM RESURRECTIONEM DOMINI mane CELEBRAMUS »). Quare missa debet fieri matutino tempore, quamvis

« quaere, ut terrena fragilitate contempta, substantia hominis IMMORTALI PABULO saginetur. « ... Salutaris cibi gratiam quaerite, et IMMORTALE POCULUM bibite. Christus nos epulis suis revocat ad lucem, et gravi veneno putres artus et torpescientia membra vivificat. COELESTI CIBO renovate hominem perditum, ut quicquid in vobis mortuum est, divinis beneficiis renascatur » (*De errore profanarum religionum*, c. 19. P.L. 12, 1022-1025).

1. Quae omnia, apud Patres usitata, in unum fere comprehendit auctor, nescio quis, sermonis cujusdam *De Nativitate Domini*, perperam, ut patet, Augustino adscripti, ubi haec tria statuuntur : 1° eucharistia est coena nuptiarum Christi et Ecclesiae in incarnatione inchoatarum ; 2° hujus coenae cibus atque potus est in passione praeparatus, corpus scilicet et sanguis occisi agni ; 3° tunc demum Christus suas nuptias habet, cum per resurrectionem atque in caelos ascensionem accessit conjugali foederi robur aeternum. « Processit enim hodie de sacro thalamo, hoc est beatorum virgineorum viscerum abdito incorruptoque secreto. Processit inde virginis filius, virginis sponsus : filius videlicet Mariae, sponsus Ecclesiae. Universae enim Ecclesiae loquebatur Apostolus, quando dicebat : *Aplavi vos uni viro virginem castam exhibere Christo*. Ad has tales nuptias Christi... invitata est universarum gentium multitudo ; ipsa implevit Ecclesiam, ipsa accepit de mensa

« dominica, non viles epulas aut ignobiles potus ; « sed ipsius pastoris, ipsius occisi Christi CARNEM PRAELIBAVIT ET SANGUINEM. OCCISUS EST AD NUPTIAS SUAS IPSE INNOCENS AGNUS ; « OCCISUS EST AD NUPTIAS, ET QUOSCUMQUE INVITAVIT, DE CARNE SUA PAVIT. OCCISUS EPULAS PRAEPARAVIT ; RESURGENS NUPTIAS CELEBRAVIT. Occisus voluntariam pertulit passionem : RESURGENS DISPOSITAM DUXIT UXOREM. In ulero virginis humanam carnem velut arrham accepit ; in cruce pretiosissimam dotem, suum sanguinem fudit ; IN RESURRECTIONE ATQUE ASCENSIONE SUA AETERNI MATRIMONII FOEDERA ROBORAVIT » (Inter opera Augustini, sermo 372, c. 2. P.L. 39, 1662). Vides in incarnatione, in passione, in resurrectione causas connubii eucharistici. Auctori illi, quicumque est, sane eucharistia, ut incarnationis cumulus, ita est partus passionis et resurrectionis proventus : hostia scilicet divina, mactata olim, nunc autem in gloria et de gloria reficiens homines.

2. Vide etiam multos alios locos Cyrilli : « Mysticae eulogiae participatio annuntiationem habet mortis ET RESURRECTIONIS Christi » (*Glaphyr. in Levit.*, P.G. 69, 576). « Annuntiantes, ut dixi, ipsius mortem ATQUE PROFACTO ETIAM RESURRECTIONEM, perficimus venerandum mysterium » (*Glaphyr. in Deuteron.*, P.G. 69, 649). Etc.

coena acta sit vespertino (« ut hora ipsa « sacrificii ostenderet occasum et vespere « ram mundi »). Sane in coena non poterat celebrari resurrectio ut facta, siquidem ad mortem offerebat se Dominus. Quod autem resurrectio celebratur ut facta, pars est, secundum Cyprianum, ipsius missae.

Inter mediaevales, Rabanus Maurus (*De clericorum institutione*, l. 1, c. 31) copulat et ipse cum passione resurrectionem in mensa Domini, « ubi Agni immaculati et incontaminati caro mactatur, « et ubi VENERANDA MYSTERIA PASSIONIS « ET RESURRECTIONIS EJUS a fidelibus celebrantur » (P.L. 107, 319). Apud Rupertum Tuitiensem, in sacramento corporis et sanguinis Domini, « sub specie « panis et vini latet UTILITAS MORTIS « ET RESURRECTIONIS EJUS » (*De Victoria Verbi Dei*, c. 12. P.L. 169, 1472)¹. Sanctus Martinus Legionensis integram eucharistiae definitionem his duobus verbis complectitur : « SACRAMENTUM DOMINICAE « PASSIONIS ET RESURRECTIONIS » (*Sermo 26 in resurr. Dom.* P.L. 208, 946). Propter meritum passionis et virtutem resurrectionis scilicet nos et liberant et vegetant ista sacramenta : ad quorum igitur pro-

1. Integer locus est recitatus supra, Elucid. VII.

2. Non defuerunt ex veteribus qui dicerent Christum in coena dedisse apostolis corpus suum immortale, incorruptibile. Inter quos primus fuit, quem norim, Walafridus Strabus (*In Matth.*, 17². P.L. 114, 143); deinde secuti sunt Manegoldus (*Contra Wolfelmum*, 18. P.L. 155, 166), Anselmus Laudunensis (*In Matth.*, 26²⁶. P.L. 162, 1470), Algerus (*De Sacramentis corp. et sang. dominici*, l. 1, c. 9. P.L. 180, 768), et Hugo a Sancto Victore (*De Sacramentis christianae fidei*, l. 2, pars 8, c. 3. P.L. 176, 462-464) : quorum sententiam, dudum antiquatam, innovavit (mirabile dictu!) Thomassinus (*Incarn.*, l. 10, c. 31). Veterum illorum argumentum non ex vitali efficacia sacramenti desumebatur, sed fundabatur plerumque super integritatem carnis morsibus comedentium illaesae. Quibus, post Ivonem Carnotensem (*Ep.* 287. P.L. 172, 285) et Robertum Pullum cardinalem (*Sententiarum* l. 8. c. 4. P.L. 186, 964), satis occurrebat Innocentius III, dicens : « In « credibile judicatur ut secundum eandem « naturam simul esset mortalis et immortalis »;

prietatem pertinet ut Christus tractetur a nobis atque percipiatur ut coelestis.

VI. Contra hujus puncti doctrinam, et maxime contra argumentum ex natura rerum petatum, objiciet quis inde sequi inconueniens circa coenam dominicam. Etenim in coena dominica caro Christi nondum erat glorificata : ergo, si stat nostra thesis et argumentum, caro Christi tunc sumentibus nihil profecit : quod tamen repugnat sensui catholico, cujus assertor Innocentius III : « Tale « dedit, quale tunc habuit, mortale vide- « licet et passibile. NEC TAMEN HABET « NUNC MAJOREM EFFICACIAM, SICUT NEC « MAJOREM POTENTIAM » (*De sacro Altaris Mysterio*, l. 4, c. 12. P.L. 217, 864)².

Respondeo : de facto esse inversum in coena ordinem naturalem atque legalem sacrificiorum, quantum ad hoc quod manducatio praecessit sicut et morti (in qua consistebat immolatio), ita et resurrectioni (secundum quam attenditur divina acceptatio) : data est enim caro Christi apostolis epulum de sacrificio passionis, quanquam nondum erat passa, sed per sacramentalem immolationem deputata sane atque *debita morti* cruentae³. Similiter porro, quamvis nondum esset

quare concludit, « salva fide concedi, quod tale « dedit, quale habuit, mortale videlicet et passibile. Non quod posset pati in sacramento, sed « quod sub sacramento poterat pati » (*De sacr. all. myster.*, l. 4, c. 12. P.L. 217, 864. Cf. Alanus de Podio, *De fide catholica contra haereticos*, l. 1, c. 58. P.L. 210, 632). Quam deinde solutionem sanctus Thomas in *Summa* (3 S. 81, 3) et plenius et firmiter tradidit.

Thomassinus autem ipse clare advocabat necessitatem status gloriosi in ea carne, quae esset percipientibus se insitura immortalitatem : « An caro mortalis semen erat immortalitatis ? « An caro nequedum resurrectionem consecuta « pignus erat idoneum desponsae resurrectionis ? « Quin omnis hinc potius spes esset exsufflata « adipiscendae immortalitatis, si eam nisi mortali corpore oppignerare atque sancire ne- « quisset Christus » (*loc. cit.*). Quam absone autem concipiatur posse Christi caro esse aliter affecta in eucharistia quam extra, abunde monstrabitur infra (Elucid. L), ubi de transsubstantiatione agetur.

3. Recole inter ceteros veterem illum auctorem tractatus *De solemnitatibus* citatum supra (Elucid. IV).

glorificata, tamen data est ut caro sacrificii a Deo rati et accepti, pro quanto oblatae a vero sacerdote Christo *debeatur* utique *resurrectio* a Deo atque assumptio in gloriam. Quod igitur nondum erat in re effectum, tamen erat jam Christo jure sacrificii acquisitum; immo et a Deo desponsum, pro quanto transsubstantiatio facta est per divinam virtutem, nec proinde sine divino nutu atque omine peracta est oblatio sacrificialis Domini¹: Quod enim *per Spiritum aeternum* Deo creditur offerri, necessario noscitur Deo acceptabile. Sic moraliter conjuncta erant jam illa tria, coena, mors et resurrectio, unitate quadam juridica. Et vi illius vinculi moralis, poterat jam eucharistia in coena significare fructus mortis et resurrectionis, proindeque et causare².

Anticipata est igitur jure meritoque in esu coenae, sicut mors, ita et resurrectio. Nec fieri poterat aliter, siquidem ipse sacerdos noster erat, pro sacerdotii sui perfectione et auctoritate suum ipse sacrificium participaturus (cf. supra, Elucid. XI): quod sane facere non poterat nisi viator: cum participatio sacrificii ad ordinem signorum pertineat (quae generaliter repugnant conditioni comprehensorum), et per prius habeat significationem anagogicam (quae specialiter propria est viatorum). Sicque factum est, ut « ESUS VERI AGNI NON SECUNDUM ORDINEM « VEL LEGIS VEL NATURAE » procederet, dum data est apostolis « hostia ADHUC « VIVA, et MOX MORITURA, DENUOQUE « VICTURA³ », ut loquitur Balduinus

Cantuariensis in libro *de Sacramento Altaris* (P.L. 204, 660)⁴.

Quia autem anticipabatur resurrectio, ideo in fide resurrectionis dominicae debuit sumi a discipulis, et in arrham a Christo. Quare in ipsa coena Christus et communivit sermonibus tam crebris tamque prolixis fidem suae resurrectionis atque vitae futurae coelestis: sive anamnesi praecepta (*I Cor.*, 11²⁶), sive praenuntiato regno Patris atque mensa coelesti (*Matth.*, 26²⁹, *Marc.*, 14²⁵, *Luc.*, 29³⁰), sive conspectu gloriae suae promisso (*Joan.*, 13³², 14²⁻³ sq.; 17²⁴. cf. *Joan.*, 6⁶³); et pro seipso orans ad Patrem postulavit debitam sibi pro sacrificio clarificationem. *Ego te clarificavi super terram: opus consummavi quod dedisti mihi ut faciam. Et nunc clarifica me tu, Pater, apud te ipsum claritate quam habui, priusquam mundus esset, apud te* (*Joan.*, 17⁴⁻⁵). Calicem enim bibens bibebat resurrectionem, et prae-libandam dabat propinans (cf. supra, Elucid. XI).

EPILOGUS.

De quadam comparatione inter paulinam et johanninam communionis eucharisticae praedicationem.

Scrpsit olim Rev^{mus} P. Batiffol in *Eucharistie*³: « L'idée paulinienne de « communion au sacrifice est destinée à « demeurer obscure toujours pour la piété « chrétienne, qui sera plus attirée par « l'idée johannique que la communion est

1. Cf. supra, Elucid. I et V, coll. Elucid. XXXIV, de acceptatione nostri sacrificii in transsubstantiatione.

2. Semper enim prae oculis habendum est principium in re sacramentaria universale: sacramenta eo causant, quo significant (de quo vide infra Elucid. XLVIII). Si igitur poterat jam eucharistia, quamvis ante mortem et resurrectionem, tamen cum consortio mortis et resurrectionis, significare nostram vivificationem et sanctificationem, poterat et efficere.

3. Hanc inversionem ordinis admirabatur cardinalis Jacobus de Vitriaco, Episcopus Tusculanus († circa 1241), dicens: « Licet « autem post passionem et resurrectionem suam

« quotidie in Ecclesia ineffabiliter integer manens, a fidelibus comedatur, longe majus hac « nocte [coenae] ostendit miraculum, qui NON- « DUM COCTUS IGNE PASSIONIS, UT ESSET ESIBILIS, NEC ADHUC FACTUS IMPASSIBILIS ET « IMMORTALIS, tale corpus suum dedit, quale « fuit: mortale scilicet et passibile » (*Sermones in Epistolas et Evangelia dominicalia totius anni. Sermo III In coena Domini. Antverpiae, 1575, p. 344*).

4. Conclude non minorem futuram fuisse efficaciam vitalem sacramenti, si, reservatum ex coena, ab aliquo fidei intra triduum dominicae mortis sumeretur.

« une participation à la vie divine : *Celui qui mange ma chair et boit mon sang, a la vie éternelle.* La piété chrétienne, forte de son expérience même, aura, en s'attachant à l'idée johannique, l'intuition d'une réalité plus saisissable que celle que représente l'idée de communion au sacrifice » (*Eucharistie*³, p. 52). Quo loco auctor faciebat duo : primo, comparabat inter se rationem CIBI VIVIFICANTIS et rationem EPULI SACRIFICALIS; secundo, alteram quasi DOCTRINAE PAULINAE propriam, alteram johanninae assignabat.

Quocirca duo occurrunt notanda.

Primo quidem attributio singularum notionum paulina atque johannina non est, ut patet, strictius accipienda; nam et apud Johannem eucharistia est epulum sacrificale, si modo connectantur¹ reliqui versiculi capitis sexti cum versiculo 51 (Vulg. 52) : *Panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita* (praeterquam quod, ut olim in Elucidatione VII diximus, sermo post coenam et totus est eucharisticus et totus est sacrificalis); nec apud Paulum desideratur prorsus indoles vivifica eucharistici cibi, siquidem, ut superius est declaratum, coenatur a nobis de carne redivivi Christi, qui est spiritus vivificans.

I. Cf. supra, Elucid. VI.

Secundo vero, quod illarum notionum una sit obscurior, altera clarior, videtur cum aliqua distinctione accipiendum. Etenim, si agitur de intellegentia quadam rudi nostri mysterii, qualis ab omnibus adultis ad debitam perceptionem sacramenti requiritur : verum est, indolem vivificam prius percipere oculos quam indolem immolantiam. Sed si agatur de intellegentia excultiore, qua non tantum assequamur *an sit* vivificus panis, sed *propter quid* sit vivificus, jam aliter res habet. Non enim potest tunc una notio prae altera praedicari obscurior aut clarior; nam una alteram supponit, nec nisi in correlatione sua ambae ad plenum intelleguntur. Non scilicet est vivificans cibus, nisi in quantum est epulum sacrificale, sicuti non est epulum sacrificale, nisi ut sit cibus vivificans. Hostia Deo oblata, suscepta a Deo, a Deo nobis redditur vivifica.

Quare sapienter in *Eucharistie*⁵ prae laudatus auctor, pro illa antinomia, jam ommissa, haec substituit profundiora : « Ces deux enseignements [de S. Paul et de S. Jean] manifestent en des langages différents et ils approfondissent le même mystère, qu'exprime la formule : Ceci est mon corps, ceci est mon sang » (*Eucharistie*⁵, p. 159). Quo verius aut aequius nihil dici potest.

Elucidatio XXIII.

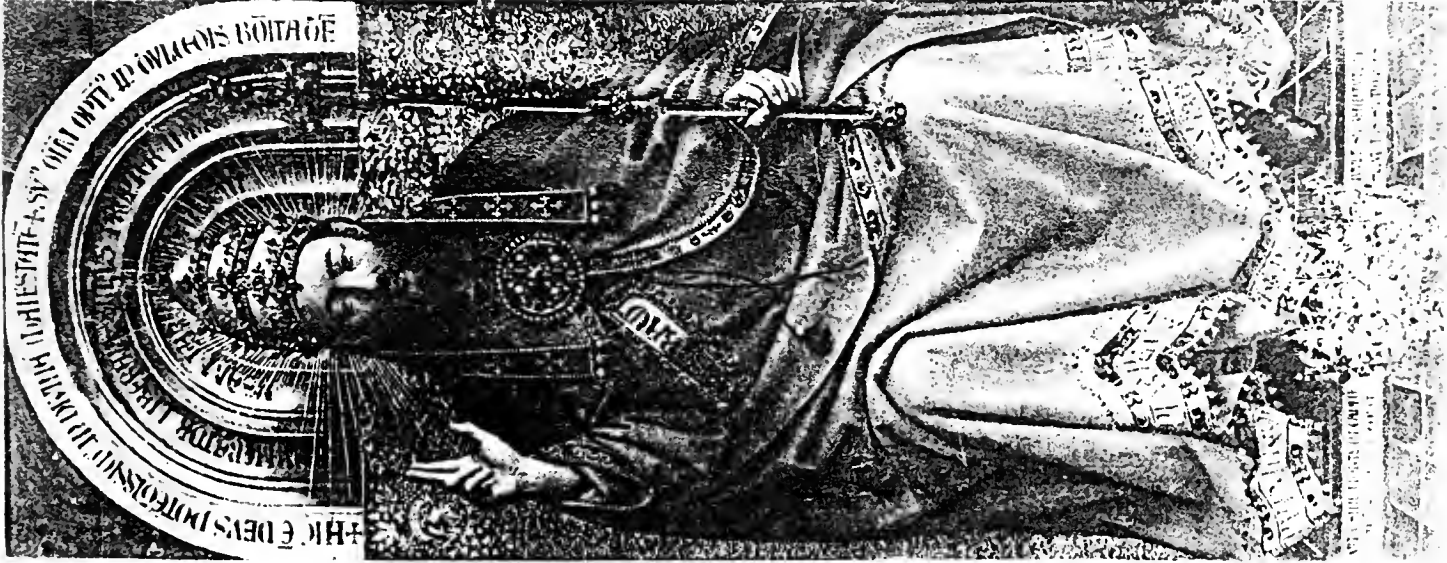
Quaquam est sacerdos omnium nostrorum sacrificiorum Christus, tamen nullam elicit ipse respectu singulorum oblationem novam.

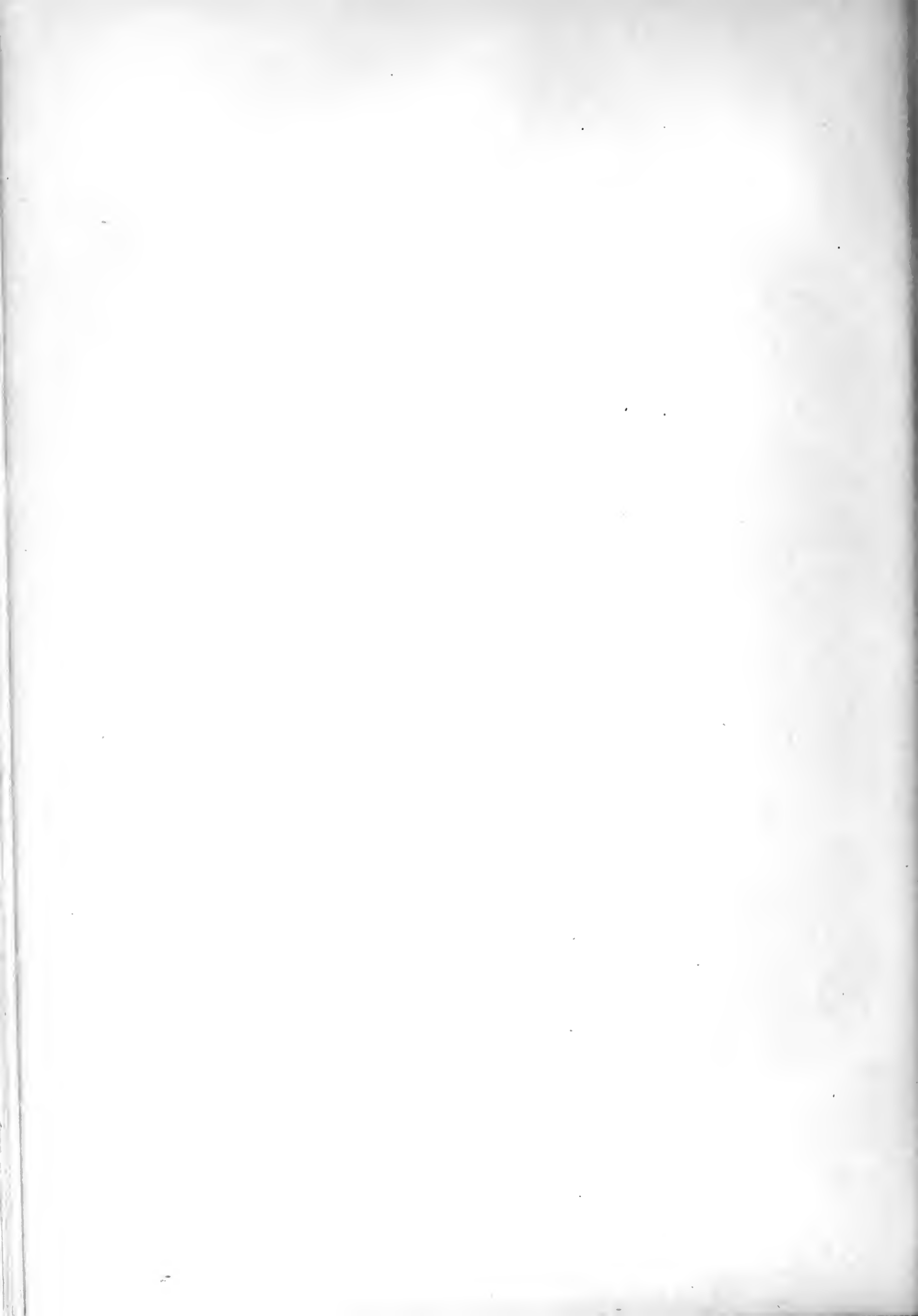
Ex polyptycho H. et J. Van Eyck de
Agno Mystico.

SACERDOS COELESTIS

Retroaltare ecclesiae cathedralis Gandavensis.

§ 3. De habitudine missae ad oblationem dominicam.

Nil vulgatius apud Patres aut in Liturgiis quam Christum asseri sacerdotem offerentem nostra sacrificia eucharistica. Audita sunt jam multa testimonia, et pene infinita ad nauseam addi possint, idem sonantia quod canit in *majore ingressu* vetus liturgia *S. Basilii*: « Tu es offerens « et oblatio », ὁ προσφέρων καὶ προσφερόμενος (B. 318; cf. hodiernam liturgiam *S. Chrysostomi*, B. 378). Quibus cumulum addit Concilium Tridentinum (sess. 22, cap. 2): « Idemque nunc offerens sacerdotum ministerio, qui se ipsum tunc in cruce obtulit » (D., 940).

Exsurgit igitur quaestio, qualiter respectu nostrorum sacrificiorum, sit Christus offerens: utrum formali actu oblationis novo, an causativa virtute actus oblativi unius, peracti olim, nec deinceps iterandi.

Omnis quidem missa est novum sacrificium praeteritis accrescens; in omni autem novo sacrificio necesse est ut intercedat aliquis novus actus offerendi: estne actus ille ex parte Christi novus, an novus tantum ex parte subordinatorum Christo sacerdotum Ecclesiae? Aliis verbis: interceditne ex parte Christi sacerdotis nova quaedam actio sacrificialis, an contentus est actione vere et proprie sacrificiali, quam sensibiliter, ut par est, peregit in terris semel, muneraturam aeternaliter Deum hostia aeternaliter accepta?

Jam facile intelleges essetribuendum Christo actum oblativum novum, si in missa censeatur affici per nos statu vic-

timali novo, vel quomodolibet indui vera proprietate immolatitia, qua ante caruerit, adeo ut qui in se nequaquam existeret hostia, hostia per nos fiat. Unitas enim sacerdotii nostri cum sacerdotio dominico postulat ut ipse Christus, summus sacerdos omnium nostrorum sacrificiorum, respectu illius novae proprietatis victimalis, si qua sit, inveniatur oblato; nec oblato novae victimationis esse potest nisi per actum oblativum novum. Quare plerique recentiores talem actum novum Christo adstruxere¹; unde etiam visi sunt sibi posse repetere valorem illum missae, qui ex opere operato dicitur². Qua de re sermo fiet infra (Elucid. XXV).

Sin autem, exclusa inductione novae conditionis victimalis, eatenus offeramus sacrificium novum, quatenus respectu aeternae hostiae inveniamur novi oblatores, adsciti in partem sacerdotalis oblationis a Christo olim peractae: jam utique in tantum erit dicendus Christus hic et nunc offerre, in quantum oblatio mea VIRTUALITER ab eo procedit. Procedit autem virtualiter, in quantum oblatio ejus, firma in saecula, supereminet nostris, quas incorporat sibi, influens in eas vim exhibendi Deo corpus et sanguinem Christi tanquam hostiam nostram. Christus enim unum est cum Ecclesia, cujus est caput. Communicat autem caput corpori virtutem illam, quam tunc exseruit, cum in coena tradidit seipsum ad mortem Deo pro mundi vita. Hac de causa nos offerimus corpus demor-

1. Salmanticenses, *De Eucharistiae Sacramento*, disp. 13, dub. 3, n. 49-50: « Est autem « difficultas utrum Christus in singulis quae « offerimus sacrificiis sit immediate offerens « peculiari actu elicitio... Longe veriore, sicut « et communiore, censem opinionem... do- « centem quod, sicut Christus secundum huma- « nitatem concurrat instrumentaliter ad omnes « et singulas conversiones, sive transsubstan-

« tiationes, quae in Ecclesia fiunt, ita etiam co- « gitat de omnibus, et SINGULIS SACRIFICIIS, « et ea vult, et DEO OFFERT; atque ideo est « IMMEDIATUS OFFERENS in ratione praecipue « sacerdotis, oblatione FORMALI, ACTUALI, et « ELICITA » (Conferas Suarezium, disp. 77, sect. 1, n. 6).

2. Salmanticenses, *ibid.*, dub. 6, n. 111 et 116.

tui Christi assumptique in gloriam Dei. Sicut igitur potestas nostra habet causam principalem potestatem ipsius sacerdotalis, qua in iis quae sunt ad Deum constitutus est, ut offerret dona, sic etiam actio nostra sacerdotalis, ab exercitio ejusdem potestatis pendet, quod factum est semel. Partes habet oblatio Christi causae principalis et universalis in suo ordine; partes habet oblatio nostra causae subordinatae et particularis¹. Adeoque Christus offert per nos offerentes, quin de novo offerat ipse in sua persona. Novitas tota est ex parte Ecclesiae, quanquam virtus tota est ex parte Christi.

Hanc quaestionem non saepe Patres in propriis terminis positam tetigerunt².

At *primo*, solutio ejus implicatur doctrina generali de sacrificio Christi, quam, ex *Epistola ad Hebraeos* potissimum haustam, nobis, ut hucusque commonstratum est, tradidere.

Secundo, cum oblationem Christi respectu missae diffinierunt, soliti sunt eam in hoc constituere, quod apud Christum attenditur quaedam causalitas respectu nostrae oblationis. Sic Eusebius Caesariensis, loco supra recitato, postquam dixit: « Christus etiam nunc sui inter

« homines sacerdotii opera PER NOS MI-
« NISTROS PERFICIT »; illud per hoc de-
mum explicat, quod ortum ab ipsius sa-
cerdotio nostrum consistit in offerendo,
secundum exemplar illius, sacrificio cor-
poris et sanguinis ejus in mysterio panis
et vini (*Demonstr. Evangel.*, 5, 3. P.G. 22,
365). Ubi duae attenduntur causalitates:
una efficiens (origo nostri sacerdotii), al-
tera exemplaris (prototypus nostri sacri-
ficii).

Item Ambrosius dominicam nostro-
rum sacrificiorum oblationem ad hoc re-
ducit, quod « sermo [Domini] sanctificat
« sacrificium quod offertur » (*In Psalm.*
38, n. 25. P.L. 14, 1052)³. Augustinus
similiter melchisedecicum Christi sacri-
ficium (post coenam) vult agi in Ecclesia
eo quod « A CHRISTIANIS », « per sacerdo-
« tium [id est, sacerdotes] Christi », « SUB
« SACERDOTE CHRISTO », offertur eucharis-
tia⁴. Consonat Ps. Primasius, monens
Christum, post oblatum in terris a seipso
sacrificium, etiam nunc censendum esse
offerre Patri sine intermissione sacri-
ficium, eo quod Ecclesia eucharistiam of-
ferat: dum scilicet nos, qui sumus ejus,
offerimus, ipse reputatur offerre. « Ponti-
« fex noster mundam hostiam pro nobis

1. Id dilucide contra Lutheranos notaverat
Canus: « Maxime animadvertendum censeo
« oblationem non simpliciter et uno modo esse.
« Una enim est universalis, altera est particula-
« ris... Oblatio Christi una generalis fuit re-
« demptionis humanae non solum idonea causa,
« sed suis etiam omnibus numeris absoluta, cui
« in genere suo dico, nihil addi, nihil detrahi
« possit. At sunt plures oblationes particulares
« quibus universalis illa efficientia ad effecta
« quaedam singularia contrahitur... Ita etiam
« OFFERIMUS, UT OBLATIONIS IPSIUS [Christi]
« PARTEM CAPIAMUS » (*De locis theologicis*, l. 12,
c. 12. Col. Agripp. 1585, p. 421-422).

2. Nemo non videt, quam affinis sit quaes-
tioni, quae agitabatur in Elucidatione XIV:
adeo ut exclusioni novae oblationis dominicae
eadem, si nobis constare velimus, obsistere ju-
dicanda sint, quae illie contra orationem pro-
prie dictam Christi in coelum recepti allegaba-
mus. Auctoritatibus tunc commemoratis adde
Rupertum, *De divinis officiis*, 9, 3. P.L.
170, 243-245, quem inconsulto omiseramus.

3. Videsis integrum locum recitatum supra
(Elucid. XXI).

4. Agens de congressu Melchisedeci et Abra-

hae: « Ibi quippe primum, inquit, apparuit
« sacrificium, quod NUNC A CHRISTIANIS offertur
« Deo toto orbe terrarum, IMPLETURQUE illud
« quod longe post hoc factum per prophetam
« dicitur AD CHRISTUM, qui fuerat adhuc ven-
« turus in carne: Tu es sacerdos in aeternum se-
« cundum ordinem Melchisedech » (*Civil. Dei.*
16, 22. P.L. 41, 500).

Deinde commutationem sacerdotii arguens:
« Hoc sacrificium [a Malachia praenuntiatum]
« PER SACERDOTIUM CHRISTI secundum ordinem
« Melchisedech, cum in omni loco a solis ortu
« usque ad occasum Deo jam videamus offerri
« (sacrificium autem Judaeorum... cessasse ne-
« gare non possunt), quid adhuc exspectant ali-
« um Christum? » (*Civil. Dei.* 18, 35, 3. col. 594).

Interim autem: « Quod adjungit: Tu es
« sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchi-
« sedech, ex eo quod jam nusquam est sacer-
« dotium et sacrificium secundum ordinem Aa-
« ron, et ubique offertur SUB SACERDOTE CHRISTO
« quod protulit Melchisedech, quando benedixit
« Abraham, quis ambigere permittitur de quo
« ista dicantur? » (*Civil. Dei.* 17, 17, col. 551.
Cf. *De Diversis Quaest.* 83, quaest. 61, n. 2.
P.L. 40, col. 49-50).

« Deo Patri obtulit. Idem existens sacer-
 « dos ad sacrificium, offert etiam sacrifi-
 « cium Deo Patri acceptum PER ECCLE-
 « SIAM SUAM. DUM ERGO NOS OFFERIMUS
 « sacramenta corporis ejus, IPSE OFFERT »
 (In *Hebr.*, 8³. P.L. 68, 734). In hoc scilicet consistit oblatio ejus, quod Ecclesia offert: Ecclesia inquam ejus, in virtute scilicet ipsius¹.

Pauca disserit de hoc puncto S. Thomas. Attamen, occasione accepta, notat eo esse Christum sacerdotem nostrorum sacrificiorum, « quod per eandem rationem [h. e. quia ,, celebratio hujus sacramenti est imago repraesentativa passionis "] etiam sacerdos GERIT IMAGINEM CHRISTI, in CUJUS PERSONA ET VIRTUTE verba pronuntiat AD CONSECRANDUM. Et ita QUODAMMODO idem est sacerdos et hostia » (3 S. 83, 1, 3^m). Ubi ipse Suarez, quanquam plus putat esse adscribendum Christo, tamen non plus intellegit esse adscriptum a sancto Thoma quam exemplarem formam et efficaciam virtuales: « Sacerdos conficit in persona Christi, et tanquam legatus ejus, ipsum repraesentans; et IN HOC videtur S. Thomas ponere hanc CHRISTI OBLATIONEM » (Disp. 77, sect. 1, n. 6).

At *tertio*, non deest apud Patres omnis explicita exclusio oblationis noviter a Christo ipso profectae. Immo scribit Theodoretus: « Sacerdotio autem fungitur nunc Christus, NON IPSE ALIQUID OFFERENS, SED CAPUT EXSISTENS EORUM QUI OFFERUNT. Corpus enim suum Ecclesiam vocat, et PER EAM sacerdotio fungitur ut homo, recipit autem ea quae offeruntur ut Deus. OFFERT autem ECCLESIA corporis et sanguinis sacramenta » (In *Psalm.* 109⁴. P.G. 80, 1773). Quibus verbis non solum excludit Theodoretus quod excludimus, sed adstruit quod adstruimus: in tantum scilicet competere Christo conditionem prae-

sentem offerentis, in quantum, caput cum sit corporis Ecclesiae, in ipsum refunditur quod peragitur ab Ecclesia per virtutem ab illo derivatam. Praeierat Theodoro Chrysostomus in arcenda a Christo conditione omni « sacerdotis vel liturgi » actualiter offerentis, sicut arcebat Nazianzenus conditionem supplicantis (cf. supra, Elucid. XIV).

Inter Latinos S. Bruno Carthusianus non est minus dilucidus in sua *Expositione in Psalm.* 109 (P.L. 152, 1228): « Tu es, inquam, sacerdos secundum ordinem Melchisedech, et hoc in aeternum, id est, ita ut sacerdotium tuum, in loco sacerdotii levitici, jam evacuati, admissum, sit durans in aeternum IN TE et IN TUIS. IN SUI QUIDEM PERSONA sacerdos in aeternum dicitur, NON QUOD SACRIFICIUM CORPORIS ATQUE SANGUINIS IN AETERNUM OFFERAT, QUOD TANTUM SEMEL OBTULIT, sed quoniam in aeternum pro filiis orat apud Patrem. Sacerdotum enim non tantum est offerre, sed et pro populo orare. IN SUI autem sacerdos est in aeternum, et SECUNDUM OBLATIONEM QUAM in aeternum, id est USQUE AD FINEM MUNDI JUGITER OFFERUNT, et secundum orationem. Quotidie namque sacerdotes ejus et oblationem dominici corporis et sanguinis offerunt, et pro populo orationem fundunt. »

Recte igitur Scotus in *Quodlibeto XX* cavet ne putetur nunc Christus ipse secundum se offerre: « Christus, inquit, etsi hic offeratur ut contentus in sacrificio, non tamen hic immediate offert sacrificium, juxta illud *Hebr.* 9: *Neque ut saepe offerat semel ipsum.* Et ibid.: *Christus semel oblatus est*, supple: *a seipso offerente.* » Sed amplius erit infra considerandus locus ille Scoti et contextus, cum agetur de valore sacrificii missae pensando.

1. Idem nonnihil redolet ista locutio Guilielmi Parisiensis: « Nisi in Ecclesia SUA [Christus] quotidie, ET AB EADEM, OFFERRETUR, non impleret ipse IN EA OFFICIUM SACERDOTIS » (*De sacramento Eucharistiae*, c. 2. t. 1,

p. 436). Ergo sacerdotium Christi praesens inter nos in hoc consistit, non quod ipse in se offerat, sed quod offeratur a nobis, in quibus, cum simus ipsius, censetur exercere officium sacerdotale.

Interim operae pretium est audire Vasquezium insimulantem sententias nostrae contrarias novitatis. Dum enim insistit removendae a Christo glorioso acquisitioni omni novorum meritorum, haec scribit : « Existimo Christum in alia vita « nihil nobis mereri, quia peracto jam ne- « gotio nostrae redemptionis in vita sua « mortali, jam amplius in coelo neque oral « pro nobis, neque quidquam pro nobis « offert Deo... Ex hac doctrina infero GRA- « VITER LAPROS ESSE RECENTIORES ali- « quos theologiae professores, qui dicunt « Christum nunc actu mereri¹... in sacri- « ficio missae, eo quod considerant ipsum « sacrificium missae tanquam ACTIONEM « IPSIUS, siquidem ipse dicitur seipsum « offerre... Quod vero dicitur Christus in « eucharistia seipsum offerre, non est ita « accipiendum, quasi oblatio corporis « Christi, quae fit quotidie Deo per mi- « nistros ipsius Christi, sit ACTIO ETIAM « EJUS AB EO ELICITA, ut meritoria esse « possit; sed quia illa dicitur fieri in

« nomine Christi, ideo Christus dicitur in « ea seipsum offerre » (In 3 S. 19, 4, disp. 76, cap. 1, n. 6). Post Vasquezium² autem omnino legendus est Hiquaeus in sua *Quaestione VI* super commentarium Scoti in IV D. 13, 2, conclusione 4^a (Lugduni, 1639, p. 831 sq.)³.

Si quis autem hanc inter otiosas computandam duxerit quaestiones, is non abs re erit ut consideret, quantaependeant inde conclusiones. Semel enim supposito, Christum nova ipsum personaliter oblatione sacrificali missis nostris intercedere, perit jam id omne quod in tuto collocare maxime studuimus circa singularitatem sacrficationis dominicae (Elucid. V etc.). Accedunt quippe litationi primae nostri Redemptoris atque accrescunt litationes ipsius plurimae, contra *Epistolam ad Hebraeos*; litationes immo pristinae illi aequales et dignitate et valore⁴: unde pesumdatatur sufficientia crucis. Quocirca recte Scotus (*loc. cit.*) verbis modo recitatis haec subnectit : « Alioquin videretur quod

1. In describenda opinione adversariorum non admodum proprie usurpat vocem « mereri », sed lato quodam sensu, intellegens omnem propitiatoriam activitatem.

2. Ex Societate Jesu consenserunt Vasquezio ipsius coetaneus Henricus Henriquez (*Summa Theologiae Moralis*, l. 9, *De vero missae sacrificio*, c. 19, n. 6), pariterque Azorius (*Inst. Mor.*, l. 10, c. 18); et deinde Becanus (*Summa Theologiae Scholasticae*, tract. de sacram., c. 25, q. 9, Lugd. 1679, p. 863) atque Franciscus Amicus (*De Sacramentis*, disp. 33, n. 94 sq.) citandus infra. Ita Henriquez : « Christus nunc per sacerdotes celebrantes « NON ALITER dicitur offerens, quam quia sua « institutione concessit ut sacerdotes offerrent « nomine Christi, deditque valorem et vim con- « ferendi effectum ex opere operato. » Azorius autem : « Nunc quotidie Patri se offert, eo quod « ipsius Christi Domini jussu, institutione, auc- « toritate et nomine, quotidie sacerdotes offe- « rant. Ipse igitur est principalis sacerdos, caeteri « sacerdotes veri sunt ipsius ministri ad sacrifi- « cium faciendum et offerendum, Ecclesiae auc- « toritate consecrati et potestate praediti » (Lugd. 1602, col. 1117). Magis etiam restringit Becanus, et meo quidem iudicio nimis, partes Christi, dum scribit : « Nec ideo praecise dicitur Christus « esse principalis offerens in hoc sacrificio, quia « per suam humanitatem, tanquam per in- « strumentum divinum physice concurrat ad « actionem sacrificandi. Primo, quia multi ne- « gant hunc physicum concursum, et vix de-

« fendi potest... Ideo dicitur Christus principalis « offerens in sacrificio missae, quia minister offert « in persona Christi. Nam minister in hoc mys- « terio se gerit sicut legatus principis, qui sus- « tinet et repraesentat personam. » Utique non ratione sui concursus activi ad transsubstantiationem efficiendam Christus secundum humanitatem dicitur offerre actu et denuo; attamen non videtur mihi iste concursus humanitatis Christi negandus. Intervenit quippe sub causa prima increata humanitas illa tanquam instrumentum conjunctum, gaudens vera causalitate efficiente instrumentali. Neque (ut infra exponetur) exinde inferri potest praesens oblatio Domini accedens antiquae.

3. Legi utiliter potest in eundem sensum Antonius Ruteus, O. Minim., *De fructu et applicatione sacrificii missae*, lib. 1, disp. 4, quaest. 1, dub. 1, Antverp. 1634, p. 70 sq. Pariterque Raphael Aversa a Sanseverino, Theat., *De eucharistiae sacramento et sacrificio*, q. xi, sect. 8, etc.

4. Amicus (*loc. cit.* n. 97) : « Si Christus « simul sum sacerdote, ACTU sacrificaret, ... hoc « sacrificium, non solum prout fuit a Christo « in ultima coena et in cruce oblatum, sed etiam « prout nunc offertur, esset infiniti valoris et « meriti. Consequens est falsum. Ergo et ante- « cedens » (*loc. cit.*, n. 97, in *Cursu theologico*, tom. 7, Duaci 1640, p. 440). Quod argumentum deinde evolvit per omnes suas partes, ac destruit rationes singulas adversariorum.

« unius missae celebratio aequivaleret
 « passioni Christi, si idem esset offerens
 « immediate et oblatum. Certum est au-
 « tem quod missa non aequivalet passioni
 « Christi. » Perit proinde etiam unitas sa-
 crificii missae cum sacrificio coenae et
 passionis : quae non salvatur, nisi subor-
 dinata intellegatur oblatio recens prae-
 teritae illi oblationi Domini, tanquam
 capitali et principali ministerialis et par-
 ticipata. Non autem Christus sibi ipse
 subest, aut potest aliqua propria ejus
 oblatio posterior ad priorem se habere
 participative et ministerialiter; sed ne-
 quit dominicae oblationi uni altera non
 coordinari atque connumerari ut perfecte
 aequalis ¹.

Novitas igitur SACRIFICII MISSAE re-
 spectu sacrificii crucis desumenda est
 TANTUM EX PARTE ECCLESIAE, nunc suam
 facientis illam oblationem, quam peregit
 olim Christus, et pro tanto eam inno-
 vantis, pro quanto a capite ad corpus
 transit et virtus et actus sacrificandi.

Distinguuntur autem inter se sacrificia
 missarum, sicut et consecrationes seu
 eucharistiationes panis et vini duplici-
 ter. Primo quidem propter diversitatem
 sacerdotum litantium; litatio enim unius
 non est litatio alterius : nisi forte plures
 sacerdotes, puta sub episcopo ordinante,

1. Ista incommoda persentebat vir egregius
 Matthaeus Galenus Vestcapellius, cum
 id moniti traderet catholicis apologetis, non
 semper caute satis exponentibus usitatum locu-
 tionem : Christum in missa esse offerentem.
 « Utentium, inquit, ista locutione obvia est
 « ubique pluralitas, at qui enodet, aut rite in-
 « telligat, non temere fortassis occurrat. ... Vi-
 « deas namque quosdam ex fidei PRAESENTIBUS
 « adsertoribus ita premere verba, perinde ac si
 « Christum altari adsistentem animo figuravis-
 « sent. Qui omnia per sacerdotem etiam nunc
 « obiret, postularet, gratias ageret, offerret,
 « otioso interim prorsus homine sacrificio, et
 « personam habitumque duntaxat Christo mu-
 « tuo dante. Nam cernere est non minimi no-
 « minis theologos eo confugere : UT MISSAE,
 « QUEM FINGUNT, TUEANTUR INFINITUM (pro-
 « prium ipsorum est dictum) VALOREM. Cum
 « enim, inquit, Patres testentur Christum esse
 « ipsum qui sese offerat, ... quis neget ejus ope-
 « rationem et pretii et efficaciae esse infinitae.
 QUASI... NEQUAQUAM PUGNET CUM ILLIUS UNI-
 CA OBLATIONE isthaec IN IPSOMET iteratio, et

conspirent in unam efficiendam conse-
 crationem; jam enim (sat probabiliter ²)
 non multiplicantur oblationes pro numero
 concelebrantium; sed unus moraliter ex-
 sistit oblator, sicut et consecrator : pres-
 byterium scilicet per modum unius cor-
 poris agens. Secundo vero propter unius
 ejusdemque sacerdotis consecrationes suc-
 cessivas, quibus pluralitas importatur
 oblationum, siquidem consecratione effi-
 citur immolatio similitudinaria, qua in-
 volvitur hostiae nostrae oblatio.

Dices : Oblatio involvitur consecra-
 tione : atqui consecratio efficitur per
 Christum, ut sexcenties Patres et Doctores
 testificati sunt ; ergo offert Christus.

Respondeo primo : consecratio etiam
 dicenda est fieri per omnipotentiam divi-
 nam : attamen non dicitur Trinitas sibi
 offerre sacrificium. Et revera consecratio
 efficitur primum a Christo prout divinam
 habente naturam, cujus est transsub-
 stantiatio, ut suo loco constabit, effectus
 proprius ; nec operatur sacerdos circa
 panem et vinum, nisi ut instrumentum
 divinitatis hic et nunc agentis. Non igi-
 tur statim causalitas respectu consecra-
 tionis importat in agente remoto ratio-
 nem oblatoris ³.

Sed respondeo secundo, et quidem ad
 rem strictius : efficitur omnino consecratio

« SUPPLICATIO ei modo congruat, CUI SUNT PER-
 « FECTA OMNIA. Nam isti parum sane in hoc
 « argumento versati circumspectique theologi
 « non verentur Christum in coelis adhuc hodie
 « supplicem Patri... somniare, quod Paulus
 « interpellantem, Joannes advocatum eum apud
 « Patrem appellent... Melius profecto liturgici
 « graeci interpretes, sanctorum Patrum suorum
 « seculi vestigia, ad crucis plenissimum meri-
 « tum et constitutum pretium omnia haec cen-
 « sent referenda, et impie alio torqueri. Nam
 « ubi amplissimum, et quod semel annunera-
 « tum usque et usque sufficiat, ἀντιδοτόν et re-
 « demptionis pretium, ac copiosissimum extet
 « meritum, recte ac usitate quicquid ideo fertur
 « aut impetratur, mereri et jure suo poscere
 « postulareve, immo et obtinere, dicitur » (*De
 sacrificio missae Commentarius*, 1574, c. 13,
 p. 160-161). Haec ille.

2. Vide infra, Elucid. XXVIII.

3. Hanc solutionem ipse probat Suarez,
 scribens : « Unum ex requisitis ad offerendum
 « sacerdotali modo in hoc sacrificio est, ut qui
 « offert, concurrat ad actionem sacrificandi : non

a Christo prout humanum naturam habente, in qua est sacerdos summus, qui primus consecravit, et ut consecrarent hominibus caractere impresso concessit, nuncque virtutem causae primae defert per nos in materiam consecrandam. Quam secundum considerationem non tamen per formalem actum consecrandi hic et nunc elicitem Christus operatur, sed causativa ejus virtus praesens hoc habet, ut mediante caractere nos in partem adducat sui actus consecrativi olim eliciti. Cum enim in coena Christus dixit: *Hoc est corpus meum*, sermo ejus, qui se per Spiritum aeternum obtulit Deo (*Hebr.*, 9¹⁴; cf. supra, Elucid. V), habuit, annexo sermone *hoc facite*, vim quamdam aeternam in aeternum valituram; quae se nostris dominicorum verborum prolationibus immiscet jugiter, ut iterum in manibus nostris immoletur mystice et vere offeratur Christus, Ecclesiae hostia: quo sensu saepe dixerunt Doctores sermonem ipsum dominicum esse per os nostrum adhuc operantem¹: quasi intimationem quamdam a principe profectam et per ministrum promulga-

tam. Sicut proinde baptizat Christus quidem in nobis baptizantibus: non quod ipse tamen versetur hic et nunc in actione baptizandi, quasi praeter meam baptizandi actionem alia quaedam foret formaliter a Christo procedens: sed una mea est, quae fit in virtute a Christo mihi collata; sic quidem in nomine et virtute, atque ut dixit S. Paschasius, in sacerdotio ipso Christi consecro; nec consecrat tamen Christus actione ulla sua consecratoria nova. Et hac praecise uti comparatione inter baptismum et eucharistiam, nostri Doctores elucidaverunt quomodo Christus per quemlibet etiam perditissimum sacerdotem consecret corpus et sanguinem suum, sicut etiam per ethnicum initiat fidelem (lege inter ceteros Algerum. *De Sacramentis corporis et sanguinis dominici*, l. 3, c. 2-10. P.L. 180, 833-844). Qua paritate nedum suffulciatur, ut quidam putant, obiectio modo facta, immo retunditur atque retorquetur. Tandem lux plenissima fiet ex iis quae infra (Elucid. XXVI) de valore missae disputabuntur, ut oblatione ecclesiastica affecto.

« tamen haec sola ratio per se sufficit, quia ALIA
« EST HABITUDO EFFICIENTIS, ALIA OFFERENTIS;
« Deus enim efficit eandem actionem, et tamen
« non offert » (Disp. 77, s. 1, n. 6).

1. Ita imprimis Chrysostomus loco notissimo: « Adest Christus, et qui olim mensam
« illam apparavit, ipse hanc nunc apparat. Non
« enim homo est, qui facit ut proposita efficiantur
« corpus et sanguis Christi, sed ipse Christus,
« qui pro nobis crucifixus est. Figuram implens,
« stat sacerdos verba illa proferens; virtus autem
« et gratia Dei est. *Hoc est corpus meum*, inquit.
« Hoc verbum transformat ea quae proposita
« sunt. Ac quemadmodum vox illa *Crescite et
« multiplicamini, et replete terram*, semel quidem
« prolata est, omni vero tempore naturae nostrae
« vim praebet ad filiorum procreationem; ita
« et VOX HAEC SEMEL PROLATA, in Ecclesiis,
« ad unamquamque mensam, AB ILLO AD HO-
« DIERNUM TEMPUS, ET USQUE AD ADVENTUM
« EJUS, SACRIFICIUM PERFECTUM EFFICIT » (*De prodicione Judae*, hom. 1, n. 6. P.G. 49, 380. Cf. hom. 2, n. 6., col. 389-390). Simili ratione S. Joannes Damascenus (*De Fide orthodoxa*, 4, 13. P.G. 94, 1140-1141) atque Samonas Gazensis (*Disceptatio cum Achmed Saraceno*. P.G. 120, 829). Quodsi postea Nicolaus

Cabasilas (*Liturg. Expos.* 29. P.G. 150, 428-433) et Symeon Thessalonic. (*Exp. de div. Templo*, c. 88. P.G. 155, 737) perverse hanc comparationem intellexerunt, putantes prolationem dominicam, non mediante nostra prolatione eorundem verborum, sed mediante epiclesi, operari, nil contra principium a veteribus Patribus enuntiatum sequitur, sed solummodo contra Cabasilae et Symeonis praesudicia. Ceterum perspicue sanctus Thomas dominicae prolationi causalitatem illam principalem vindicat, dum scribit: « Ex prolatione ipsius Christi
« haec verba virtutem consecrativam sunt consecuta, a quocumque sacerdote dicantur, ac si
« Christus ea praesentialiter proferret » (3 S. 78, 5, c.). Mirifice habitudinem nostrae prolationis ad prolationem dominicam effert Thomas Waldensis (*op. cit.*, tit. 4, c. 38, fol. 92) dum dicit: « Ponuntur verba illa superexcellens
« divinae auctoritatis, tanta mentis devotione
« promulganda: PROMULGATUR ET SEMPER
« EFFECTRIX Christi sententia: *Hoc est corpus
« meum.* » Eo verius dictum, quia ratione talis promulgationis verificatur illud, quod in Canone dicimus, Christum demonstrative de hoc pane et de hoc nostro calice (*accipiens et hunc praetiarum calicem*) locutum esse.

Elucidatio XXIV.

Variis modis peccatur contra rectam sacrificii eucharistici aestimationem, dum aut communicatio intra elementa constitutiva sacrificii ingeritur, aut censetur Christus nulla in nostro sacrificio affectus proprietate victimali intrinseca, aut per nostram litationem putatur tali proprietate affici.

CAPUT IV.

CONCLUSIO CIRCA VARIAS DE SACRIFICIO MISSAE SENTENTIAS.

Neque in mera commemoratione sacrificii consistit formaliter sacrificium missae, neque tamen praeter commemorationem sacrificii quicquam per missam inducitur quo Christus in se ullatenus mutetur, aut ex non hostia fiat hostia. Sed inde commemorationi accedit ratio veri sacrificii, quod *primo* : in sacramento, quo effigies seu commemoratio passionis exhibetur, continetur ipse Christus relictus ex passione sua in vero statu hostiae per gloriam consummato ; et *secundo* : quod ipsa immolatione sacramentali, per nos iterata, involvitur ac peragitur vera nostra oblatio demonstratae hostiae. Est autem verum sacrificium oblatio sensibilis vera vere

immolatae hostiae. Est igitur missa nostra sacrificium verum, quamvis vera, h. e. cruenta, immolatio nulla in ea reperiatur nisi praesuppositive ex parte Judaeorum deicidarum, et terminative ex parte Christi theothyti. Nulla igitur in hostia nostri sacrificii inducitur PER nos mutatio nisi extrinseca, in hoc consistens quod, ope signi sacramentalis, ex hostia Christi fiat etiam nostra. Fit autem nostra, in quantum, membra Christi cum simus, sub Christo capite innovamus, potestate ab ipso accepta, mysterium eucharisticum, quo, sub specie panis et vini defertur Deo hostia passionis, corpus atque sanguis Christi¹.

1. Ex parte saltem nobis suffragatur vir hisce diebus egregie de theologicis disciplinis meritus, Christianus Pesch, dum scribit : « Facile explicatur quomodo missa sit verum « sacrificium. *Adest hostia*, ipse Christus. *Adest « physica hujus hostiae destructio olim in cruce « facta*, quae in ordine physico diu quidem prae- « teriit, sed IN ORDINE MORALI a missae sacrificio « est inseparabilis. *Adest oblatio sensibilis*, quia « dum vi verborum corpus Christi ponitur « sub una specie et sanguis Christi sub altera « specie, habetur mystica mactatio, per quam « sensibilibus repraesentatur et OFFERTUR PHY- « SICA SANGUINIS CHRISTI EFFUSIO IN CRUCE « FACTA ad Deum colendum et placandum. Ergo « nihil deest, quod ad verum sacrificium re- « quiritur. » (*Praelectiones dogmaticae*, 1896, l. 6, n. 914). Prorsus placet ista expositio, excepto forte quod dubios nos relinquit, in quo fundetur connexio illa quae asseritur *moralis* duntaxat inter missae oblationem et immolationem passionis : utrum in perseverantia vera et reali status cujusdam sacrificialis ex passione oborti in aeternum (qua de re nullum ab auctore

fit verbum) ; annon potius in mera habitudine imaginis et memorialis ad exemplar antiquatum ac peremptum : quo casu, non differt revera sententia auctoris ab aliis, quae infra recensebuntur, circa veritatem nostrae hostiae deficientes. Nec dubium tollit, immo auget, quod addit auctor : « Sic etiam soluta est altera illa objectio, quod « non apparet quomodo Christus sit in statu « victimae in altari. Nam est in statu victimae « quatenus physica mactatio, in cruce facta, fit « MORALITER PRAESENS, et Deo pro hominum « salute offertur » (*ibid.*, n. 915). Quibus verbis videtur nulla veri status sacrificialis permanentia signari realis, sed intentionalis tantum. Quae sane non sufficit, ut vera fiat hic et nunc oblatio hostiae hic et nunc verae. At, etiamsi ex illa parte non assentiamur plene, tamen dicendus erit auctor secundum quid accessisse propius quam plerique hujus aetatis scriptores ad genuinam doctrinam antiquitatis. Immo non mihi constat, exclusam esse ab ipso permanentiam illam, quam defendimus, status immolatiitii. Quin et fieri potest ut sic sit intelligendus moralis ille nexus, quem ipse adstruxit.

Ex supra dictis inferes, qua de causa, quove gradu displiceant quorundam sententiae magistrorum, sive hujus aetatis sive superioris, cum circa VERITATEM NOSTRAE OBLATIONIS, tum circa HOSTIAE NOSTRAE PROPRIETATEM.

§ 1. De veritate nostrae oblationis.

Veritati scilicet nostrae oblationis detrahunt profecto, qui, ut Renz (*op. cit.*, 2, 499-503 et passim), SUBLATA OMNI OBLATIONE NOSTRA CORPORIS ET SANGUINIS DOMINICI¹, sacrificium missae consistere demum censent formaliter in parando hominibus atque apponendo convivio de carnibus et cruore crucifixi Christi, in immolantia specie praesentis; vel, quod idem est, in donanda hostia crucis statu

At nequid, vereor, defendi commode talis interpretatio verborum cl^{mi} W. J. Kelly (*The Veiled Majesty*, London, 1903, p. 291): « The « one immolation made on Calvary still continues as an element of sacrifice in the Mass... « To constitute a sacrifice, it is not necessary « that the thing offered in sacrifice should be « there and then put to death, but it is sufficient that there should be an oblation to « God of the thing which is about to be immolated, or which already had been immolated. « There is no need of actual coexistence, but « ONLY OF A MORAL UNION between the offering « and immolation, and this moral union DEPENDS UPON THE INTENTION OF THE PRIEST « who offers the sacrifice. » Me piget, quod ista « moralis unio » non possit ex mente auctoris exponi salvans immolantii status realitatem praesentem, cum ab intentione mea dicatur pendere. Ceterum praemiserat auctor: « The sacrifice of Calvary was effected once only, and « the Victim of that sacrifice soon CEASED TO « BE A VICTIM » (p. 243). Immo est Christus aeternum quoddam sui sacrificii Theothytum.

Plenissime rem perspexerat, reor, cardinalis Manning, dum scribit: « He [viz. Christ] is « Altar, Victim and Priest, by an eternal consecration of Himself... One sacrifice has for « ever redeemed the world, and is offered continually in heaven and on earth: in heaven « by the only Priest, before the Eternal Altar; « on earth by the multitude and succession « of priests who are one with Him as partakers « of His priesthood... This is the argument of « the Epistle to the Hebrews » (*The eternal priesthood*¹⁷, c. 1, n. 2, p. 4.).

Adverto, ex militia reversus, scripsisse interrim in sensum fere nostrum, virum amplissimum, cl. Alexium Mariam Lépicier, Ord. Serv. B. M. V. priorem generalem (*De sacrosancto*

cibali. Contra hos procedere videtur aperte illud Tridentini: « Si quis dixerit in missa « non offerri Deo verum et proprium sacrificium, aut quod offerri non sit aliud « quam nobis Christum ad manducandum « dari, A. S. » (D., ¹⁰, 948).

Quanquam alieni prorsus ab isto errore, cum oblationem fortiter adserant, tamen non satis forte Dominicus Sotus² atque sequaces ejus, Canus³ et Bellarminus⁴, attenderunt, qualis sit habitudo inter oblationem et receptionem, dum, non totum sane sacrificium, attamen partem ejus constitutivam aliquam, ne dicam praecipuam, reponunt in communione, quasi importante destructionem hostiae, sive symbolicam (Sotus, Canus) sive etiam realem (Bellarminus).

sacrificio eucharistico, Romae, s. a., post 30 maii 1916, p. 109-115), quatenus defendit Christum a nobis offerri ut occisum in passione. At qualem influxum (eumque physicum) crucis in missam, qualemve formae sacrificialis derivationem in missam ex cruce, ipse (citra perseverantiam immolantiae Christi conditionis indesinentem) adserat passim, non satis percipio.

Multum illi praecesserat Rev^{mus} A. A. Paquet, Decanus Facultatis Theologicae Quebecensis in Universitate Lavallensi (*Disputationes Theologicae seu Commentaria in Summam Theologicam D. Thomae, De Sacramentis*, disp. 8, q. 1, a. 4. Quebeci 1900, p. 458-460).

1. Recte principii instar Canus, in capite omnis disputationis cum protestantibus de sacrificio missae, assumebat, « sacrificium tunc « solum esse, cum res aliqua sacra offertur Deo. « Ubi namque oblatio non est, ibi ne sacrificium « quidem esse potest » (*De locis theologicis*, l. 12, c. 12. Col. Agripp. 1585, fol. 407 b).

2. « Mors autem Christi non repraesentatur « in consecratione; immo consecratur, ut immoletur dum consumitur, nam illa est mortis « et sepulturae Christi effigies. Et in sumptione « sanguinis adhibetur imago effusionis ejus. » (4 D. 13, q. 2, a. 1).

3. Mirum praeterea, quod cum communione etiam fractionem putavit Canus pertinere essentialiter ad constituendum sacrificium missae (*op. cit.*, fol. 426 a.). Qua de re infra (Elucid. XXXIV) agetur.

4. « Quod autem [communio sacerdotis] sit « pars essentialis, inde probatur quia in tota actione missae, ut mox ostendemus, nulla est « alia REALIS DESTRUCTIO victimae praeter « istam: requiri autem realem destructionem, « supra probatum est, cum definitionem constitueremus » (*De Missa*, l. 1, c. 27).

Quibus accedit cardinalis de Lugo, pro quanto destructioni alicui reali¹ Christi effectae prius per consecrationem addit, tanquam complementum quoddam destructionis (symbolicum?), ipsam communionem². Sed multo magis adnumerandi sunt Salmanticenses, qui nullam Christi immolationem proprietatem agnoscunt nisi sitam in destructione praesentiae sacramentalis, per communionem effecta³.

Quorum omnium positioni, praeter multa alia inconvenientia, id obstat vel maxime quod: per communionem neque offertur, neque immolatur corpus Christi. Et primo quidem non offertur per communionem sed oblatum Deo prius, scilicet per consecrationem, jam recipitur de manibus Dei in cibum nostrum et sanctificationem. Quare sanctus Thomas non solum tenet expresse sacrificium esse ante communionem peractum⁴, sed etiam annotat nos non posse pro salute alterius

aut profectu communicare⁵, quantum saltem est ex parte operis operati⁶, quod totum clauditur in fructu sacramentali percipientis ipsius proprio. Ratio autem est in promptu, quia *pro* aliquo compensatio fit per oblationem, atque impetratio per orationem; sed receptio divini doni, ex se sola, neque oblatio neque oratio est: sicut dare aut petere non est idem ac accipere, sed se habent quasi ex opposito.

Secundo vero, erraverit, si quis dixerit: non offertur quidem Christus Deo per communionem, sed ubique immolatur, jam prius oblatum. Offertur quippe consecratione, sed immolandum per communionem. Erraverit, inquam, ille; etenim Christus censeretur immolari per communionem aut realiter in seipso, aut symbolice tantum ratione specierum. Immolaretur realiter in seipso, si destrueretur sive ejus existentia in coelo (quod sane tibi placere non potest), sine alia nescio cujusmodi existentia ipsius per transsubstantiationem

1. De qua sermo erit infra.

2. *De venerabili eucharistiae sacramento*, disp. 19, sect. 5, n. 68.

3. *De sanctissimo eucharistiae sacramento*, disp. 13, dub. 2, § 3, n. 29-39. Adeatur etiam, et maxime, Gabriel a S. Vincentio, ejusdem Ordinis Carmel. Discal., (*Tract. de sacramentis*, pars 2, *De sacros. missae sacrif.*, q. 4; ed. 1656, p. 579 sq.). Adeo communicatio totum integrat sacrificium, ut 1° in ipsa communionem (exclusa consecratione) consistat oblatio etiam hostiae (p. 587); et 2° idcirco missa praesanctificationum sit verum sacrificium (p. 583)!

4. 3 S. 83, 4; cf. 3 S. 83, 6, 6^m.

5. 3 S. 79, 7, 3^m.

6. *In Joan.*, 6, lect. 6. « Nec tamen si laicus sumat hoc sacramentum, prodest aliis quantum est ex opere operato... Ex quo patet, quod laici sumentes eucharistiam pro his qui sunt in purgatorio errant » (cf. Suarez, *De Sacramentis in genere*, disp. 1, sect. 1, n. 6, et *De Euchar.*, disp. 79, sect. 1, n. 4, atque *Commentarius* in 3 S. 79, 7). Quam conclusionem ita (ex nimia benignitate) emollit specietenus cardinalis Billot (*De Ecclesiae Sacramentis*⁴, t. 1, p. 539) ut tamen probe corroboret ipse (*ibid.*, p. 604): « Sane vero quidquid sumitur, in ipso sumendi actu non offertur, et vice versa. » Id olim contra Lutheranos defenderant venerabiles auctores *Antididagmaticis*, duce Joanne Groppero: « Quod ad perceptionem sacramenti attinet, beatus Joannes Chrysostomus in cap. 15 prioris epist. ad Corinth. dicit: Quod, quemadmodum unus pro

« alio, praesertim mortuo, baptizari non potest, « ita etiam nemo pro alio, mortuo praesertim, « sumere possit corpus et sanguinem Christi, « [hom. 40, n. 1. P.G. 61, 347. Non tamen fidem « facit locus]... Hoc tantum dici forte posset... « quod inter omnia Christi, ut diximus, membra « (hoc est inter sanctos omnes et credentes, qui « ab initio mundi fuerunt, quique sunt modo, « aut venturi sunt usque ad finem mundi) sit « talis quaedam communicatio, qualis est inter « unius corporis membra, quorum hoc bonae « valetudini illius congaudet, et quicquid boni « alicui membro accidit, sit toti reliquo corpori « commune » (fol. LVII b).

Similiter legendus est noster Theophilus Raynaudus, S. J., *De communionem pro mortuis* (tractatus a S. C. Indicis recognitus) Opera omnia, Ludg. 1665, t. 6, p. 633-652; et *Heteroclitia Spiritualia*, sect. 2, punct. 1. t. 15, p. 393-394.

Nihilominus exhortandi sunt fideles, dum subvenire volunt proximo, ut communicent. Etenim, quia perceptione eucharistiae expiamur, ideo et jam minus sumus luendis poenis obnoxii (quod etiam aliis utique vivis eatenus prodest, quatenus debitum poenae meum potest ob unitatem sociale extendi coetui cujus sum membrum), et potissimum ad impetranda bona evadimus aptiores (quod aliis, etiam mortuis, proderit, quibus fausta imprecari satagemus). Praeterea indulgentias lucrari possumus, applicandas defunctis. Attamen non mea communicatio secundum se directe prodest aliis, sicut prodest aliis directe meum sacrificium missae, mea elemosyna, mea impetratio, aut si quid ejusmodi.

quasi producta : sed istiusmodi nullam dari probabitur infra (Elucid. L). Diceretur autem immolari symbolice ratione specierum, quatenus, speciebus corruptis, destruitur habitudo, quam habebant, ad Christum designandum et continendum. Sed istiusmodi destructio, cum nequam attingat Christum realiter, nunquam poterit dari pro immolatione vera, sed imaginaria aut repraesentativa tantum. At in genere similitudinariae immolationis jam praecessit consecratio sub binis speciebus. Restat igitur ut communicio non habeatur pro immolatione, sed, praesupposita immolatione, habeatur pro participatione hostiae.

Praeterea, si oblationi sacerdotali, in consecratione praehabita, adnectis communionem in ratione immolationis, jam revera tot habebis immolationes, quot fient communionem, non solum sacerdotis, sed et universae plebis (cum intra tum extra missam) : cum ex sese immolatio, ubi dividitur ab oblatione, non sacerdotalem postulet operam potius quam laicalem. Quae erunt nimiae immolationes.

§ 2. De proprietate nostrae hostiae.

Circa conditionem nostrae hostiae peccari potest sive per *excessum*, dum victimari censetur Christus ultra modum; sive per *defectum*, dum ponitur carens reali ac intrinseca proprietate hostiae.

SECTIO I. — DE PECCANTIBUS PER EXCESSUM.

Per excessum igitur peccare videntur qui, ut Lugo (*De venerabili eucharistiae sacramento*, disp. 19, sect. 5, n. 67-68, et sect. 6, n. 90) atque coactaneus ejus Raynaudus¹ (*Candelabrum sanctum septilustre divinae mensae illucens*, sect. 3, c. 5, n. 19-23), et post paucos alios² novissime

tandem cardinalis Franzelin (*De SS. Eucharistiae sacramento et sacrificio*, 1868, p. 265, 379-380, 384, 391), opinantur : Christum per consecrationem poni « in « statu decliviori » (Lugo, Franzelin), subjectum scilicet, non quidem immolationi alicui cruentae novae, attamen minorationi alicui verae, seu deperditioni atque interemptioni non substantiae ipsius, sed aptitudinis proximae ad vitae sensitivae actus exercendos : quippe quia, ait cardinalis Franzelin, « formaliter quatenus « constituitur sub his speciebus, DESINAT « OMNIS ACTUS CONNATURALIS VITAE COR- « POREAE PENDENS A SENSIBUS ; UT NIHIL « SECUNDUM CORPUS POSSIT AGERE CON- « NATURALITER » (*loc. cit.*, p. 380. In edit. 3, p. 403, coll. p. 398-399 et 404). Rursus : « Constituitur ibi PER MODUM REI INANI- « MATAE, quantum pertinet ad connatu- « rales actus vitae sensitivae, qui status « prae statu connaturali est quaedam exi- « nanitio » (*ibid.*, 383). « TALIS EXINA- « NITIO... non solum satis intelligitur ut « VERE ET PROPRIE SACRIFICALIS, sed eti- « am, excepto sacrificio cruento in cruce, « nullam sublimiorem ac profundio- « rationem veri et proprii sacrificii con- « cipere possumus » (*Ibid.*, 380. Ed. 3, p. 403).

Quaeris quid vitalem sensuum motum impediat in Christo : ecce tibi occurrit responsum : « Ut res fiat evidens, haec ani- « madvertantur : corpus Christi habet « REALITER duplicem diversum modum « existendi, in coelo connaturalem, et al- « terum, quem induit sub speciebus panis « et vini, sacramentalem. Formaliter ut « constituitur in sacramento, non solum « prae nostra perceptione, sed REALITER « ET IN SE IBI CONSTITUITUR MODO INEX- « TENSO, et IDEO citra actus connaturales « vitae corporeae, et citra connaturalem « facultatem ad tales actus » (p. 382).

Nucleum doctrinae breviter cardinalis de Lugo comprehenderit his verbis :

1. Uter utri praecurrerit non facile est determinare. Videtur alter altero in scio scripsisse.

2. Inter quos computandus est Gonetus,

Clypeus, pars. 2, tract. 11, disp. 3, art. 3, n. 17. Ed. 6, Lugduni 1681, t. 4, p. 377. Quanquam in *Manuali* aliter, ut infra.

« Licet ipsa consecratione [corpus Chris-
 « ti] non destruat substantialiter, sed
 « DESTRUITUR HOMANO MODO, quatenus
 « accipit statum declivorem, et talem
 « quod reddatur INUTILE AD USUS HU-
 « MANOS CORPORIS HUMANI » (*loc. cit.*,
 n. 67).

Raynaudus vero ultimas ex principio
 trahebat ipse statim consequentias : « In
 « eucharistia (proh demissionem !) Chris-
 « tus adeo demisit sese, et adeo abjectum
 « statum elegit, ut citra peculiare mira-
 « culum, sit velut truncus vel stipes, NEC
 « PLUS INTELLIGERE PER SPECIES ACQUI-
 « SITAS, qui est connaturalis homini intelli-
 « gendi modus, NEC PLUS, EA COGNITIONE
 « PRAELUCENTE, VELLE, itemque non plus
 « sentire aut moveri quoquomodo valeat,
 « quam si nulla rationali aut sensitiva,
 « aut motrice facultate polleret... Probo,
 « quia ad omnes actiones corporeas per
 « corpus effective causandas, exigitur ex-
 « tensio corporis... Idem est de quibusvis
 « actionibus corporeis, sive immanentibus,
 « sive transeuntibus, ac etiam de actio-
 « nibus quibusvis spiritualibus animae
 « propriis in statu informationis, nimirum
 « de actionibus elicibilibus per intellectum
 « speciebus acquisitis utentem, aut per

« voluntatem tali notitia praelucente ope-
 « rantem. Est enim omnium hujusmodi
 « actionum eadem ratio. Restrinxī tamen
 « sermonem ad scientiam nixam speciebus
 « acquisitis :... quia est alligata phanta-
 « siae, cujus actio postulat suapte natura
 « extensionem, cum sit materialis et corpo-
 « rea¹... Quid adhuc desideramus ad sum-
 « mam Christi abjectionem in Eucharistia,
 « quandoquidem Christus non secus jacet
 « quam truncus, aut stipes, quod sane in
 « cruce non valuit ? Nullis inter ea cru-
 « ciamenta sensuum functionibus desti-
 « tuebatur... Est ergo hic status Christi
 « longe miserrimus, et supra ipsam cru-
 « cis abjectionem, depressus » (*loc. cit.*,
 Avenione, 1645, p. 225-228). Nihil auctor
 infert, quod non fluat ex principiis sibi
 cum Lugone communibus². Sed nonne
 sequeretur inde, nos peiores esse quam
 Judaeos deicidas ?... Fatendum tamen
 istiusmodi opinionem³ per multorum re-
 centiorum libellos aut sermones esse
 sparsam.

Sane deturpari adeo Christum, tanto
 per nos affectum casu, quantum nec Ju-
 daei intulerunt, non est quod pietati mi-
 nus congruum ostendamus. Longe certe a
 mentibus majorum nostrorum exsulabat.

1. Utique, quoad conditionem Christi in eu-
 charistia constituti, idem senserant Suarez
 (disp. 53, sect. 3, n. 4) et Vasquez (disp. 191,
 c. 3, n. 28). Sed nullam in hoc victimationem
 unquam reposuerant.

2. Secundum quid fortasse procedit lon-
 gius J. de Ulloa (*Theologia Scholastica*, t. 4,
 disp. 8, n. 8 et 9. Augustae Vindelicorum
 et Graecii, 1719, p. 290-291), dum non solum
 vitam, sed ipsum corpus atque sanguinem putat
 aboleri virtualiter per transsubstantiationem,
 secundum se consideratam : « Quoties totum
 « corpus Christi et totus sanguis ponitur re-
 « spectively in uno puncto loci, fit in utroque... id
 « in cujus sensu composito NEQUEUNT DURARE
 « VITA, CORPUS et SANGUIS Christi. Haec enim
 « TRIA, quantum in ipso esset, destrueret ille
 « qui totum illud sacrosanctum Corpus et San-
 « guinem conaretur redigere ad longe minus
 « spatium quam ipsis naturaliter debetur, licet
 « esset majus quam unum punctum loci. At
 « quoties Christianus sacerdos consecrat, ponit
 « respective consecratione ipsa... totum cor-
 « pus et totum sanguinem Christi... in uno punc-
 « to loci... Ergo quoties Sacerdos etc.... Igitur
 « cum tota difficultas praesens stet in eo quod de

« ratione sacrificii sit destruere hostiam,... et
 « cum haec destructio... sufficienter stet in ipsa
 « sola consecratione,... si quidem ex vi illius
 « consecrationis ut per Deum institutae, totum
 « Corpus et Sanguis totus ponuntur in statu
 « et coarctatione... in cujus sensu composito
 « nequit naturaliter durare illa vita... : inde est,
 « quod in sola consecratione... subsistit tota
 « ratio et essentia hujus sacrificii incruenti. »
 Est igitur secundum ipsum consecratio productio
 quaedam (virtualiter) destructiva producti.

3. Super istud fundamentum vir insignis,
 Cardinalis Cienfuegos, aedificavit suam sin-
 gularem sacrificii nostri veluti structuram atque
 fabricam, quae haec est (*Vita abscondita*, disp. 5,
 sect. 3, § 1, Romae 1728, p. 359) : Christus in
 eucharistia, post factam consecrationem, repe-
 ritur primo vivens (miraculose quidem) vita
 sensitiva actuali. Deinde, « postquam aliquos
 « vitae corporis actus elicuit sub speciebus », ipse
 Christus hanc vitam suam actualem, « ut
 « supremus Sacerdos, immolat solus, et simul
 « offert; quatenus actus vitales miraculose
 « productos imperio suae voluntatis humanae
 « suspendat, sive removeat, decernatque non
 « elicere ulteriorem ullum,... donec per quasi

talis imaginatio, cujus indicium nullum, quod noverim, deprehendi potest genuinum nisi forte apud unum Rupertum Tuitiensem: cujus ceterum doctrina, simul atque innotuit, graviter est notata. Retulerat enim ille hanc contra veritatem corporis et sanguinis Christi, in eucharistia, contenti objectionem: « Sed dicit adversarius: Vivens et sensibilis in corpore suo mobilisque est Deus et homo Christus. CORPUS AUTEM SACRIFICII VITAM NON HABET, SENSUM NON HABET, mobile non est. Hoc assumpto concludit sic: Corpus igitur Domini non est, Christus non est. » Difficultatem autem videbatur sibi Rupertus enodare hac distinctione: « Obsecro te, quam in corpore Domini vitam requiris? Est enim vita animalis, est et vita spiritualis. ANIMALIS VITA QUINQUE SENSIBUS FUNGITUR, visu, auditu, gustu, odoratu et tactu. Haec vita animalis est, carnalis est, caro est; Dominus autem dicit quia *caro non prodest quicquam*... Animalis igitur vita, quia caro est, si in corpore Domini adesset, nihil nobis prodesset, ac propter hoc ILLAM REQUIRERE SUPERFLUUM EST » (*De divinis officiis*, l. 2, c. 9. P.L. 170, 41). Qua responsione adversario certe videtur concedi istud: carere corpus Christi eucharisticum motu suorum sensuum vitali¹. Quo commotus monstro Gulielmus a Sancto Theodorico statim Rupertum increpavit hisce verbis: « Corpus igitur sacrificii non aliud intelligo, quam quod mortuum est et resurrexit: quod non corpus sacrificii, sed, sicut vere est, appellamus corpus Domini... Et

« resurrectionem... in mixtione corporis et sanguinis ad vivum repraesentatam et imitatione quadam exercitam, resumat vitam actualem. » Sed si forte sacerdos omiserit perficere illam mixtionem, quid sequatur, auctor non indicat. Interim vero utilitatem Epicleseos sic exponit: « Ut quid igitur descensus ille clamoribus expetitus et toto corde desideratus? Profecto non ad alium finem quam ad instaurandam vitam actualem Christi Domini immolatione [praedicta] sacrificatam: cum Spiritus Sanctus sit proprius vivificator. »

I. Alia tamen interpretatio istius loci propo-

« vos corpus illud sacrificii aliquando appellatis corpus Domini. Sed, pace vestra dixerim, infertis quod, nescio an corpori sacrificii, sed corpori Domini non convenit. Nam corpus Domini, imo Dominum Jesum IN corpore suo, ipso inquam corpore IN quo vobis praesto EST IN ALTARI (quod non est aliud quam quod sedet ad dexteram Patris), MOTUM² et SENSUM habere, et per omnia nostrae esse naturae, licet alterius gloriae, contradicet nullus, nisi insipiens ille qui dicit in corde suo: *Non est Deus* » (*Epistola ad quemdam monachum qui de corpore et sanguine Domini scripserat*. P.L. 180, 342). Post tria autem saecula, sententia Rupertii, sub nomine Ambrosii, allegata a Wicleff contra veritatem corporis Christi in sacramento, fuit a Thoma Waldensi (*Doctrinale*, t. 2, *De Sacramentis*, c. 31 et 47, fol. 52 et 81) non solum Ambrosio abjudicata, sed etiam simpliciter et absolute reprobata ut haeretica.

Jam audiatur Raynaudus (*loc. cit.* n. 21, p. 226): « Nihilominus sententia Rupertii videtur verissima, dummodo intellegatur de vita in actu secundo, ut nos facimus. Vitam quippe in actu primo, etiam sensitivam et vegetantem, non licet negare Christo in eucharistia: cum nihil aliud sit quam inexistencia animae in corpore... Agendo igitur de vita actuali vegetativa, sensitiva et rationali, qualem per species acquisitas elicere possumus, admitto cum Ruperto eam deesse Christo in eucharistia. » Hac de causa, reor, cardinalis Franzelin Raynaudum non advocat inter patronos quos enumerat suae sententiae (*op. cit.*, p. 378).

nitur in *Histoire littéraire de la France*, t. 11, p. 555 (cf. P.L. 170, 784) non omnino improbabilis: ut abjudicetur Christo vita sensilis non quoad se, sed quoad nos: « [Rupert] ne doute nullement que le corps de Jésus-Christ ne soit vivant dans l'eucharistie; mais il ne l'est pas d'une manière qui nous soit sensible. » In quo nil nisi catholicum.

2. Motum localem ratione praesentiae eucharisticae sane habet Christus nullum; sed bene habet in eucharistia motum omnem suarum facultatum vitalem, scilicet eundem ipsum quem in coelo habet. Cf. infra, Elucid. L.

Interea forsitan Ruperto quis adnumerandum censuerit virum, quem, tacito nomine, commemorat Guibertus Novigentanus, amicum suum, putantem tot fieri Christi mortes crucifixionesque, quot missae celebrarentur (*De pignoribus sanctorum*, l. 2, c. 6. § 1. P.L. 156, 645).

Uno igitur vel altero forte excepto, omnes uno ore clamavere doctores nostri in nullo laedi aut minorari Christum per sacramenti confectionem; at quicquid ad immolationem ibi spectet, in commemoratione esse positum, eaque symbolica, sacrificii crucis. Recole, quaeso, tot doctores supra (Elucid. XIX) recensitos, imprimisque Chrysostomum et sanctum Thomam. Recole quod superius (Elucid. XVIII) tradidere Patres circa illud ἄθυστον ἱερεῖον, ἀθύτως ὑπὸ τῶν ἱερέων θυόμενον.

Accedat jam doctoris eucharistici, S. Paschasii Radberti, illibata auctoritas. Visus quidem ille est aliquando ultra limites veri trahere sacrificam nostram actionem, et ad genus usque realis mactationis perducere. Scribebat enim : « Quomodo hostia vocatur [hoc sacramen-
« tum] nisi immoletur Christus in eo ? Non
« enim immolatio recte dicitur, juxta
« proprietatem nominis aut verbi, nisi ET
« MACTATIO VICTIMAE consequatur. Atta-
« men in pane isto et vino sacerdos recte
« immolare dicitur, quoniam in eo Chris-
« tus, ut ita fatear, Deo Patri in hac obla-
« tione, ac si hostia pro peccatis nostris,
« seu in cibo salutis nostrae, VICTIMA-
« TUR. » (*Expositio in Matthaeum*, l. 12,

c. 26. P.L. 120, 894). At locutionibus istis *ac si, ut ita fatear*, quibus figura sermonis proditur, nonne recte quis conjecerit modificari adeo sermonem, ut mactatio vel victimatio asseratur nulla nisi symbolica? Porro hoc ipsum requirit doctrina alibi ab eodem doctore tradita. In libro enim *De corpore et sanguine Domini* (c. 4, n. 1. P.L. 120, 1278) distinguit ipse qua ex parte insit eucharistiae veritas, qua ex parte figura : veritas scilicet attenditur penes praesentiam corporis Christi ; « FI-
« GURA vero, DUM, sacerdote quasi aliud
« exterius gerente, ob recordationem sacrae
« passionis, ad aram (quod semel gestum
« est) QUOTIDIE AGNUS IMMOLATUR ». Im-
molatio igitur semel acta realiter in passione, quotidie peragitur figuraliter de-
mum in sacramento. Rursus in decursu ejusdem libri, immolari definit Christum in mysterio (hoc est in symbolo) passionis, quae semel acta, quotidie sit commemoranda¹. Tandem dubii quicquid fortasse substiterit, tolletur pellecta *Epistola de corpore et sanguine Domini ad Frudegardum* (praesertim, col. 1353-1355), ubi quicquid apud Augustinum sonat realismum, ad praesentiam dominicam flectitur asserendam ; quicquid symbolismum, ad enuntiandam immolationem quam peragimus. Quare iniquam prorsus adversus Paschasium movit (imprudens sane) B. Rabanus Maurus querelam, dum in epistula sua *ad Egilem Prumiensem* (P.L. 112, 1512) hunc illi errorem adscribit : toties Christum pati, quoties missarum sollemnia cele-

1. « Iteratur autem quotidie haec oblatio, licet Christus, semel passus in carne, per unam eandemque mortis passionem semel salvaverit mundum ; ex qua morte idem resurgens ad vitam, mors ei ultra non dominabitur : quia profecto sapientia Dei Patris necessarium pro multis causis hoc providit... Ideo quia quotidie labimur, quotidie pro nobis Christus mystice immolatur, et PASSIO CHRISTI IN MYSTERIO traditur... Corpus et sanguis illius non infidelium manibus ad perniciem ipsorum funditur et occiditur, si fidelium ore suam sumitur in salutem : cujus recte figuram agnus in lege paschalis ostendit, qui, semel populum de aegyptiaca servitute liberans, in memoriam ejusdem liberationis per omnes annos immolatione sua populum eundem sanctificare

« valebat, donec veniret ipse, cui talis hostia testimonium dabat, oblatusque Patri pro nobis in hostiam odoremque suavitatis MYSTERIUM SUAE PASSIONIS, oblato agno, IN CREATURAM PANIS VINIQUE TRANSFERRET, sacerdos factus in aeternum secundum ordinem Melchisedech, accedens per semetipsum ad interpellandum pro nobis. Quia ergo redemptor noster hoc lotum quod tempore passionis suae semel gessit, adhuc usque hodie quotidiana ejusdem beatae passionis commemoratione peragit, hanc imprimis praecipuam esse causam puto, quare nos sacrosanctae mortis ejus recordationem, corpus et sanguinem ipsius quotidie super altaris aram immolantes assidue replicamus » (*ibid.*, c. 9, n. 1-2., col. 1293-1295).

brentur. A quo errore facile est liberatus Paschasius apud Herigerum in scripto *De corpore et sanguine Domini*, (c. 8, inter opera Silvestri II. P.L. 139, 187)¹.

Quid profecto illa aetate intellexeretur per immolationem eucharisticam, mirifice pandit, exorta jam controversia berengariana, Guitmundus Aversanus : « Cum dicimus : in celebratione dominici « corporis CHRISTUS IMMOLATUR, NEMO « CARNALITER HAEC SECUNDUM LITTERAM « DEBET ACCIPERE. Christus enim semel « mortuus, jam non moritur, mors ei ultra « non dominabitur. Sed DUM PASSIONEM « EJUS, missas celebrando, MEMORAMUS, « pro nobis OLIM MORTUUS DESIGNATUR » (*De corporis et sanguinis Domini veritate*, l. 2. P.L. 149, 1455).

Haud minus quam Guitmundus institit arcendo a Christo eucharistico defectui cuilibet Algerus, exponens verba Chrysostomi, Ambrosio tunc temporis perperam adscripta : « Videndum autem est, cum « Ambrosius paulo ante dixerit, quia in « Christo semel oblata est hostia ad salutem sempiternam potens, cur (quasi « quotidiana nostra oblatio post illam « semel oblatam veram non esset vera, vel « post illam potentem et sufficientem ad « salutem esset superflua) quaesierit : « quid ergo nos ? nonne per singulos dies « offerimus ? Sed sciendum quia, si NOSTRA « QUOTIDIANA OBLATIO ALIA ESSET QUAM « ILLA IN CHRISTO SEMEL OBLATA, non « vera ESSET, sed SUPERFLUA. Cum enim « oblatio illa in Christo semel oblata, et « vere sit vera, quia vere vita aeterna, et « sufficiens, ut eam nobis conferat ipsa sola, « quam aliam vitam posset promittere vel « conferre, si esset alia ? Aliam enim oblationem aliam oporteret conferre salutem ; vel ad eandem, ad quam conferendam sola Christi sufficit oblatio, esset « superflua et vana. Quia ergo impossibile « est aliam conferri salutem, oportet EADEM ESSE, ILLAM SEMEL OBLATAM ET « NOSTRAM QUOTIDIANAM OBLATIONEM :

« UT EADEM SIBI IPSI NON SIT SUPERFLUA, « sed eadem semper sufficiens et semper « necessaria... Ambrosius quasi respondens suae quaestioni ait : offerimus, « sed ad recordationem mortis ejus ; et « una est hostia, non multae, QUIA SEMEL « OBLATUS EST CHRISTUS. Hoc autem sacrificium exemplum est illius : idipsum, « semper idipsum... IBI IN VERITATE PASSIONIS, QUA PRO NOBIS OCCISUS EST, HIC « IN FIGURA ET IMITATIONE PASSIONIS « IPSIUS, qua Christus non iterum vere « patitur, sed ipsius verae memoria [sic « legendum putamus, et non " vere memoriae "] passionis quotidie nobis iteratur... Licet oblatio Christi semel in « cruce sit vera, quotidiana autem in « altari sit FIGURATA, prorsus tamen eadem hic et ibi nostrae salutis est gratia » (*De sacramentis corporis et sanguinis dominici*, l. 1, c. 16. P.L. 180, 786-787). Quo loco, cum patenter nomine oblationis intellegat immolationem, vel, ut superius ex Paschasio audiebamus, victimationem, totum quod a nobis agitur circa Christum, redigit ad victimationem symbolicam, vel ut ipse dicit, figuratam : constans sane suo principio, quod paulo ante, in capite 12 statuerat : « Corpus « Christi tale accipimus in sacramento, « quale post resurrectionem est in seipso » (*ibid.*, col. 781). Nec facile in iis quae determinative asserit de corpore et sanguine Christi Algerus est dimitendus, quem optimus iudex, Petrus Cluniacensis, comparans cum decessoribus ejus Lanfranco et Guitmundo, sic scribit : « Horum primus de veritate « corporis et sanguinis Christi, quae sacramentorum velamine obtegatur, bene, « plene, perfecte ; sequens melius, plenius, perfectius : ultimus optime, plenissime, perfectissime disseruit, adeo « ut nihil etiam scrupulosissimo lectori « quaerendum reliquerit » (*Tract. contra Petrobrusianos*. P.L. 189, 788).

Idem deinceps sonabant verba illa Hu-

1. Ceterum ipse S. Paschasius quamdam *Expositioni in Matthaem*, l. 12. P.L. 120, 891.

serenam et pacatam apologiam inseruit suae

gonis Ambianensis, Rotomagensis archiepiscopi (*Contra Haereticos*, l. 1, c. 14. P.L. 192, 1272) : « Factus pro nobis hostia
« salutaris... oblatum in cruce Deo Patri,
« fideles suos... a peccato redemit... Se-
« dens itaque ad dexteram Dei Patris,
« seipsum ABSQUE DETRIMENTI PERPES-
« SIONE, ABSQUE OMNIMODA DETRITIONE,
« donat in altari per officium sacerdotis...
« Haec est viva hostia, quam Dominus
« noster Jesus Christus et ipse Deo Pa-
« tri pro nobis obtulit, et nos more debito
« offerre mandavit : *Hoc*, inquit, *fa-*
« *cite...* etc.¹ »

Nec deflexere a principiis Paschasii, Guitmundi, Algeri, sequentes doctores scholastici, quorum antesignanus, Petrus Lombardus haec pronuntiabat :
« Quaeritur si quod gerit sacerdos proprie
« dicatur sacrificium vel immolatio, et si
« Christus quotidie immoletur, vel semel
« tantum immolatus sit. Ad hoc breviter
« dici potest, illud quod offertur et con-
« secratur a sacerdote vocari sacrificium
« et oblationem, QUIA MEMORIA EST ET
« REPRAESENTATIO VERI SACRIFICII ET
« SANCTAE IMMOLATIONIS factae in ara
« crucis. Et semel Christus mortuus in
« cruce est, ibique immolatus est in se-
« metipso ; quotidie autem immolatur in
« sacramento², quia in sacramento recor-
« datio fit illius quod factum est semel. »
(*Sentent.*, l. 4, dist. 12, n. 7. P.L. 192, 866).

Verbis distinctioribus, non ita commiscens sacrificium et immolationem, sententiam eandem effert magister Bandinus in *Sententiarum* suarum libro 4, dist. 12. (P.L. 192, 1097) : « Dicitur autem hoc
« sacrificium immolatio Christi. Immola-
« tur enim Christus quotidie, NON ESSEN-

« TIA SUI, quia semel mortuus est, et jam
« non moritur, SED SACRAMENTALI RE-
« PRAESENTATIONE. »

Simili sensu, sed sermone acriore, Petrus Pictaviensis in quinto suarum *Sententiarum* libro (c. 13. P.L. 211, 1256) :
« Quaeritur, inquit, an sit vera immolatio
« quae quotidie fit in altari a sacerdote,
« et an quotidie immoletur Christus, quo-
« tidie occidatur, et ita non sufficit una
« mors Christi. Ad quod dicendum, quod
« immolatur Christus in sacramento, et
« illa immolatio NON OB ALIUD dicitur
« immolatio, NISI QUIA REPRAESENTAT ve-
« ram immolationem quae semel facta est,
« expansis manibus in cruce. SICUT PIC-
« TURA repraesentat id cuius est imago,
« et sicut imago nomine rei, quam signi-
« ficat, dicitur, ut imago Achillis dicitur
« Achilles : ITA immolatio illa nomine
« verae immolationis, quae semel facta
« est, nuncupatur. »

Rectissime sane illi omnes assecuti sunt sensum Augustini, scribentis ad Bonifacium episcopum : « Ipso die dominico di-
« cimus, *Hodie Dominus resurrexit*, cum ex
« quo resurrexit tot anni transierint. Cur
« nemo tam ineptus est, ut nos ita loquen-
« tes arguat esse mentitos, nisi quia istos
« dies secundum illorum, quibus haec
« gesta sunt, similitudinem nuncupamus :
« ut dicatur ipse dies qui non est ipse,
« sed revolutione temporis similis ejus ; et
« dicatur illo die fieri, propter sacramenti
« celebrationem, quod non illa die, sed jam
« olim factum est ? Nonne semel immola-
« tus est Christus in seipso, et tamen in
« sacramento non solum per omnes pas-
« chae solemnitates, sed omni die populis
« immolatur, nec utique mentitur qui,
« interrogatus eum responderit immolari ?

1. « Donat in tempore praesenti sicut ipse
« fecit in coena paschali, et fieri mandavit usque in
« finem saeculi, hoc est VERUM SACRIFICIUM »
(Hugo Ambianensis, *Tractatus de memoria*, l. 1, c. 14. P.L. 192, 1305). Quanquam carens ulla detritione, tamen est verum in eucharistia Christi sacrificium, quia sacrificium seu hostia est ex cruce ad quam se obtulit, ex qua eum accepimus. Cf. supra (Elucid. XX) verba ejusdem Hugonis.

2. Ad illius aetatis terminologiam recte intellegendam, excludendamque aequivocationem,

confert advertere quomodo loquatur Petrus Lombardus de fractione : « Potest dici fractio
« illa et partitio non in substantia corporis, sed
« in forma panis sacramentaliter fieri : ut vera
« fractio et partitio sit ibi ; quae non fit in
« substantia corporis, sed IN SACRAMENTO, ID
« EST, IN SPECIE » (*ibid.*, n. 5, col. 865). Habes igitur quid velit sibi illud *in sacramento*, ut contradistinctum ab hoc altero *in semetipso*. Conferas de fractione Baudinum, loco mox citando, col. 1096.

« Si enim sacramenta quamdam similitu-
 « dinem earum rerum, quarum sacra-
 « menta sunt, non haberent, omnino
 « sacramenta non essent. Ex hac autem
 « similitudine plerumque etiam ipsarum
 « rerum nomina accipiunt. » (*Ep.* 98, n. 9.
 P.L. 33, 363-364.) Utique nonnisi in quo-
 dam signo, seu symbolo, seu sacramento
 immolationis, immolatur quotidie Chris-
 tus, qui semel suscepit in se immola-
 tionis veritatem. Attamen verum est sa-
 crificium nostrum, nec fictum : nam aliud
 immolatio, aliud sacrificium est. Est si-
 quidem sacrificium oblatio immolatae car-
 nis. Immolata autem est caro Christi
 in passione ; et, vivens aeterni sacrificii
 hostia, a nobis offertur, idem agenti-
 bus, quod egit ipse Christus, dum carnem
 suam sacramentaliter cruentavit.

Unde concludere potes nihil esse a
 sancto Thoma innovatum, nisi quod
 esset in scholis traditum, cum scribe-
 ret : « Celebratio autem hujus sacramenti
 « imago quaedam est repraesentativa pas-
 « sionis Christi, quae est vera ejus im-
 « molatio. Et IDEO celebratio hujus sacra-
 « menti dicitur Christi immolatio. » (3 S.
 83, 1. cf. supra, Elucid. XIX). En veram
 traditionem Ecclesiae, qua non solum
 actualis cruentatio Christi, sed etiam alia
 quaevis detritio, aut diminutio, aut ex-
 tenuatio, aut immutatio quaelibet, quan-
 tumvis incruenta, excluditur, nec reti-
 netur nisi imitatio trucidationis antiquae
 symbolica.

Aliam affingere Christi immolationem
 vel minorationem, sicut contrariatur dictis

1. Nec mirum, quod sub alio et alio respectu
 possit dici missa simul et absolutum et essentia-
 liter relativum sacrificium : nam et meum esse
 est absolutum, quatenus non sum ens entis, sed
 in me subsisto; est tamen etiam essentialiter
 relativum ad esse subsistens, quatenus rationem
 entis non sortitur nisi per habitudinem intrinse-
 cam multimodam ad illud.

2. Has omnes exceptiones redegerat jam in
 unum compendiolum ante quatuor saecula
 Matthaeus Galenus Vestcapellius, in
 suo jam saepe laudato *De sacrificio missae*
commentario, c. 7 : « Si glorioso jam Christo et
 « immortalis novam ac cottidianam et tantum
 « non assiduam affingamus mutationem, non
 « poterimus non videri eorum approbare erro-

sanctorum, sic et cum incorruptibilitate
 Christi pugnat, et cum praerogativa di-
 vinitus revelata hostiae non solum uni
 subjacentis victimationi, sed tali quae
 sufficiat ad repropitiandas omnes omnium
 saeculorum generationes. Ubi illud in me-
 moriam revocare fas sit, quod tam saepe
 jam est inculcatum : perire necessariam
 intrinsecamque missae cum cruce unita-
 tem, si in missa per se sumpta id aga-
 tur quo, etiam seclusa cruce, verum
 subsisteret sacrificium. Est utique missa
intrinsece atque *absolute* sacrificium,
 quatenus per has voces excluditur mera
 effigies seu commemoratio sacrificii, nec
 non sacrificii mera participatio convivalis
 aut consummatio extrinseca. Sed adeo
 est intrinsece et absolute sacrificium, ut
 tamen non foret, nisi praecessisset sacri-
 ficium passionis, ex quo nobis prostat
 hostia quam offeramus. Quare sub hoc
 respectu dici debet missa ESSENTIALITER
 relativum sacrificium, relativum dico ad
 sacrificium crucis¹.

Contra istam sententiam valet tandem
 illud, quod una cum Eminentissimo auc-
 tore sententiae extreme oppositae, car-
 dinali Billot, confidentissime asserimus,
 alibi demonstrandum : Christum per
 transsubstantiationem, nedum in decli-
 viorem statum adducatur, sed ne posse
 quidem affici ulla mutatione, immo per-
 stare simpliciter et absolute immobilem,
 non solum quoad substantiam, sed etiam
 quoad omnia sibi quovis titulo inhaeren-
 tia, e quorum numero sane est dimensio
 seu statura².

« rem qui sacrificio missae peculiarem vim suam
 « tribuunt, nequaquam ex crucis merito deri-
 « vatam. Nam ut Christi, triumphantis in ae-
 « quali cum Patre omnipotentia et reliqua gloria
 « ac beatitudine, mutatio illa existentiae nobis
 « constituet sacrificium distinctum a cruce ;
 « ita suam efficaciam discretam ac diversam ex
 « se necessum fuerit sortiatur... Quid isti respon-
 « suri sunt haereticis, qui cum orthodoxa Eccle-
 « sia hactenus saltem credunt ac contendunt :
 « crucem Dei esse virtutem, et per ejus unius
 « stultitiam placuisse illi mundum conservare,
 « qui per sapientiam se perditum ierat ? Quid
 « fiet Paulo, non semel unice Christi oblationi
 « ac sacrificio crucis omnem gratiam, redemptio-
 « nem ac salutem ferenti acceptam ?... Quid

Attamen, objiciet quis, negari non potest Christum in sacramento annihilasse semetipsum novo modo atque inenarrabili, cum non solum divinitatem, sed etiam humanitatem absconderit, et sic descenderit quadantenus infra gradum assumptae mortalitatis ad conditionem usque rei inanimis atque irrationabilis, ad conditionem scilicet cibi et potus corporalis. Respondeo : haec vera sunt ; sed pertinent, non ad id quod est, sed ad id quod apparet : id est, se tenent ex parte apparentiarum seu specierum quibus subest Christus ; nequaquam afficiunt Christum in seipso. In eodem ordine proinde continentur ac immolatio symbolica, cui logice consequuntur. Sicut scilicet Christus exhibetur per species quasi mactatus, sic consequenter ratione specierum seu apparentiarum proponitur nobis quasi edulium et poculum quoddam corporaliter secundum. Non enim Christus (quantumvis vere praesens) est esibile aut potabile quid nisi ex parte indumenti symbolici. Igitur per hoc nulla proprietate immolatio Christus afficitur realiter et intrinsece, sed specietenus tantum¹. Quare qui contentus fuerit tali proprietate immolatio in nostra hostia, is jam censebitur peccare, non quidem per excessum, sed utique per defectum, sicut alii theologi qui recensebuntur in sectione II. Interim nos quaerimus, unde Christus habeat conditionem hostiae veram et intrinsecam, nec fictam tantum ex parte effigiei cujusdam alienae. Idem-

que nobiscum quaerunt Doctores ipsi quibuscum in hac Sectione I rem habuimus. Quare nec ipsi sunt contenti istiusmodi explicatione (vide Franzelin, locis quos supra indicavimus), sed addunt quamdam intrinsecam conditionem decliviorrem, quam modo discutiebamus.

Praeterea notes velim, conditionem cibalem respectu nostri consequi logice (ut saepe diximus) ad conditionem victimalem respectu Dei : sicut ratio epuli sacri sequitur ad rationem sacrificii. Praesupponitur igitur ratio sacrificii rationi cibi nostri ; nec proinde per hanc illa constituitur formaliter.

Ceterum satis absurdum foret, ut sacrificium constitueretur *formaliter* per hoc ipsum, quod nobismetipsis praepararemus coenam : cum omne sacrificium debeat consistere in quadam muneratione Dei ex parte nostra, non autem in quadam propria nostri gratificatione. Nec revera res sic habet : sed dapes sacrae nobis veluti redduntur a Deo et proponuntur sumendae, pro quanto demum praeintelleguntur Deo factae per sacrificium sacrae. Praeintellegitur igitur ratio sacrificii rationi edulii vel pabuli nostri. Aliis verbis, ea parte aliquid est sacrificium, qua offertur ; at non ea ratione praecise offertur Deo, qua a nobis deputetur usui nostro ; sed deputatur usibus nostris a Deo, quatenus est Deo oblatum sacrificium et acceptum, cujus nobis elargitur, ut commensalibus, convivalem participationem.

« universis priscis interpretibus relinquatur hic
« argumenti adserentibus : missam cum crucis
« sacrificio unum, idem, et nequaquam aliud
« sacrificium, propter eundem virtutis fon-
« tem ? Denique qui defensuri sunt iidem missae
« jugem celebrationem non pugnare cum illa
« unica Christi immolatione consummatrice ?
« Et (ut semel finiam) quomodo mutatio gloriosi
« ac beati non sonet humiliationem quamquam,
« et saltem quid inglorium, ipsi viderint » (p. 116-
117). Persentiebat is quanta foret difficultatis
fidei defensio, si sacrificium missae istis notis et
insignibus affectum censeretur.

1. Instabisne Christum dixisse : *Caro mea vere est cibus, et sanguis meus vere est potus* ? Cujus dicti gratia scribit J. B. Sasse (*De Eucharistia*, 1897, tom. 1, p. 542) : « De fide est cor-

pus et sanguinem Christi per consecrationem
« vere et realiter constitui in statu cibi et
« potus ». Quod quidem est verissimum, si modo
accipiatur sobrie. Non enim nisi penes apparen-
tias Christus est cibus aut potus corporalis, sed
est secundum veritatem alimonia spiritualis.
Verum corpus et verus sanguis Christi, realiter
in eucharistia praesens, est verus cibus et verus
potus animarum, se exhibens oculis per species
quasi esset alimonia corporum. Si esset vera ali-
monia corporum, foret vera exinanitio et realis
et intrinseca. Esse autem alimoniam animae,
nulla est exinanitio : cum competat idem divini-
tati ipsi, vero et perfecto pabulo animarum,
praesertim beatarum. Restat igitur, ut ratione
status cibalis sit Christus exinanitus specietenus,
minime autem secundum se.

Praeterea, talis intellectus sacrificii faceret in eucharistia sacrificium absolutum, cujusmodi nimirum consisteret etiam remota passione : quod Patrum praedicationi, a nobis recitatae ad nauseam, contradiceret.

Aliunde Patres, qui pro ista sententia afferuntur (vide apud Franzelin, ed. 3, p. 298 sq.), nihil revera dicunt, nisi quod nobis cum omnibus theologis est (aut esse deberet) commune : scilicet 1° quod Christus pro quanto est (sacramentaliter) immolatus, pro tanto est cibus noster (ita plerique) ; 2° quod ratio cibalis evincit conditionem victimalem (realem), siquidem non foret Christus epulum nostrum in missa, nisi pro nobis esset mortuus (ita inter alios illi quos recitavimus in Elucid. XX), sicut neque in coena fuisset Apostolorum pabulum nisi morti datus (ita Gregorius Nyssenus, laudatus in Elucid. III, sicut Ephraem, alique nonnulli recitati ab Elucid. III ad VII). Sed revera confutatio illius theoriae invenietur implicita in crisi sententiarum, quas in Sectione II et III enumerabimus.

SECTIO II. — DE PECCANTIBUS PER DEFECTUM.

Per defectum peccaverint, si qui, praetermissa reali atque perenni conditione Christi in coelis victimali, ad meram contrahant speciem sacramentalem quicquid in Christo eucharistico defenditur immolatitii¹ : sive videatur iis, ut fortasse Vasquezio placuit (in 3 S. d. 222, c. 7 et 8, praesertim n. 68), haec species sacramentalis ex commemorativa sua demum indole conciliare demonstrato Christo proprietatem status sacrificialis ; sive, ut sonant verba cardinalis Billot (*De Ecclesiae sacramentis*⁴, t. 1, p. 611, 616, cf. p. 568-572), sacrificii species ipsa sacramentalis, etiam seclusa habitudine commemorativa, vim ex sese habeat con-

stituendi sacrificium verum, utique absolutum, dum spectatur ut apta ad significandam internam invisibilemque offerentium ipsorum dedicationem in Dei laudem et cultum.

Cui positioni, nisi ea ratione defendatur quam infra subjiciemus (nescio annon mentibus amborum Doctorum supralaudatorum congruam satis), illud obstat, quod signum realitate vacuum non potest equiparari realitati ; nec proinde commemoratio aut symbolum sacrificii pro sacrificio haberi potest, si ibi desit vera et intrinseca ratio hostiae. Sacrificium enim omne in oblatione verae hostiae est positum, nec verum erit sacrificium, si desit veritas aut oblationis aut hostiae. Veritas autem hostiae deest, ubi nihil adest immolatitii nisi secundum apparentiam externam alienamque, non autem secundum proprium internumque habitum.

Istud immolationis symbolum non auferit necessitatem alicujus immolatitiae veritatis ; immo infert : siquidem, sublata veritate, signum invenitur mendax. Demonstrat tanquam habitum aliquid quod non habetur : non habetur scilicet conditio immolatitia, neque tanquam praesistens, neque tanquam modo accedens, neque tanquam in futurum consequens. Igitur quid nisi simulatio habetur ? Simulas immolatum, qui in veritate expers est immolationis. Simulas sacrificium, ubi sacrificium non est. Utrum talem simulationem facias in commemorationem praeteritae veritatis annon, parvi refert quoad veritatis praesentis defectum. Praesens nulla est veritas, sed veritatis larva.

Quod, ad tuendam sententiam in sua posteriore forma, opponitur : sufficere similitudinariam immolationem per se solam ad subjectandam illam moralem significationem, quae propria est sacrificii respectu nostrae internae invisibilisque

1. Vix operae pretium est notasse, eos, quam immolatitiam proprietatem reducant ad meram speciem, non tamen ad meram speciem reducere praesentiam Christi. Immo non nisi

praesupposita praesentia Christi reali, effigies immolationis apud illos inducit per se solam, exclusa immolatitia proprietate, verum sacrificium.

immolationis : id, quamvis subtiliter valde excogitatum, tamen videtur inefficax, cum nequeat mera sacificationis umbra significationem praedictam referre PER VIAM VERI SACRIFICII¹. In sacrificio enim omni vero, ut olim dictum est, duo sunt attendenda, quorum unum est *res et signum*, alterum est *res tantum*. *Res tantum* est immolatio nostra interna. *Res et signum* est donatio sensibiliter facta alicujus hostiae aut immolatae, aut actualiter immolationem subeuntis, aut immolandae. Cujusmodi donatio pro tanto est *signum*, pro quanto per eam denotatur interna nostra deditio atque consecratio; et pro tanto est *res*, pro quanto ipsa, ex seipsa, habet ut sit vera et solida externi cujusdam muneris traditio atque dedicatio. Quod si jam immolationis nullius proprietatis subest, nihil sacrificatur, quia nihil aut immolatum aut immolandum datur: quaecumque ceterum praetendatur aut adsit significatio latreutica. Est quidem praeterea in sacrificio eucharistico, ut in dominica coena notavimus, aliquid per modum *signi tantum*, scilicet symbolum immolationis, se tenens ex parte specierum (quibus ex orali designatione accrescit vis significandi divisim corpus et sanguinem Christi). Sed istud immolationis signum foret vacuum realitate, ut diximus, nisi substaret contenta immolatiuae proprietatis veritas. (Nec sane corpori et sanguini Christi, quantumvis praesenti, nemo prudens opinabitur unquam accedere ex illis quae se habent per modum *signi tantum* realem internamque proprietatem rei immolatae vel quomodolibet immolatae.) Oportet igitur omnino ad sacrificii veritatem, ut penes ipsum contentum corpus et san-

guinem reperiatur aliquid immolatiui, cui cohaereat nostra oblatio: adeo ut, quae caro Christi jam non offertur ad mortem, saltem ex sua morte offeratur praesens theothytum. Simili ratione hic arguimus, qua olim in coena (Elucid. III) utebatur, sed inverso modo. Ideo, inquebamus, Christus censendus est in suo sacrificio se offerre ad immolationem cruentam, quia in sola repraesentatione non potest consistere sacrificium. Nunc dicimus: quia Christus jam non offertur immolandus, ideo oportet ut offeratur tanquam hostia immolata.

Ex dictis infertur, nullo prorsus jure vindicari omni cuilibet significationi externae internae nostrae immolationis indolem veri sacrificii, sed uni illi demum significationi cui subsit immolatae cujusdam rei proprietatis, faciens *rem et signum*. Unde tandem consequitur, non ex eo provenire alicui rei rationem rei vere sacrificatae, quod ejus occasione significatio quaedam praetendatur latreutica; sed inde oboriri latreuticam illam significationem, sacrificiorum propriam, et in hoc fundari, quod facta sit oblatio rei vere immolatae. Fert enim significatio sacrificialis, ut mediante aliqua hostia designemur donati. Non igitur est significatione evincenda indoles immolatiuae, sed e converso immolatiuae realitati, tanquam praesuppositae atque substratae, debet superstrui significatio. Proindeque ipsa immolatio per se et in se debet stare. Quicquid contra hanc regulam attentaverimus, caveamus ne non tam videamur explicasse sacrificium quam evacuasse.

Habet id etiam incommodi ista sententia, quod, nihilominus quam lugoniana,

1. Potest utique deditio nostra interna significari aliis multis viis praeter viam sacrificii: puta per viam intimationis oralis, dum dico: Deus meus, me consecro tibi. Significatur tunc dedicatio mea; attamen nullum est sacrificium verum: quia in vero sacrificio significatio ista non fit per viam meri sermonis, sed per viam actionis. Rursus per viam actionis etiam potest sine sacrificio fieri istiusmodi significatio: puta dum coram aliqua imagine Christi positus imi-

tor ritus homagii feudalis principibus terrenis reddi soliti. Deest tunc sacrificium, quia in sacrificiis non qualicumque actione exhiberi debet praedicta significatio, sed actione qua sistatur ante Deum aliqua vera hostia; siquidem sacrificium est (per prius) oblatio alicujus hostiae, cum adnexo (per posterius) fine essentiali significandi. Pertinet igitur hostiae proprietatis ad ipsum substratum sacrificii: sine quo sacrificium nullum erit, quaecumque oboriatur significatio.

statuit sacrificium absolutum ejusmodi quod staret per se, etiam sublato sacrificio crucis. Quo fit ut intereat intrinseca unitas nostri sacrificii cum sacrificio dominico.

Tandem laborat difficultate non tenui sententia, qua admissa, nihil servatur in missa propitiatorii¹, quod stet quidem penes ipsa intrinseca sacrificii elementa, sed tantum aliunde accedens et quasi extrinsecus affixum atque emendicatum; contra persuasionem (ni fallor) antiquitatis² et universi populi christiani: inesse missae ex propriis vim repropitiandi, et non solum impetrandi.

SECTIO III. — DE PECCANTIBUS UTROQUE SIMUL MODO.

Communicant incommodis utriusque sententiae illi qui post auctores, quos tacitis nominibus commemorat Bellarminus (*loc. cit.*, prop. 8^a § *Alii volunt*), tenent cum Lessio (*De perfectionibus divinis*, l. 12, c. 13, n. 97), Pasqualigo (*De sacrif. Nov. Leg.*, q. 43, n. 2, tom. 1, p. 44; cf. q. 49, n. 4, p. 54), Gonet³

1. Propitiationem hic intellegimus proprie dictam, i. e. compensationem offensae; nec solum improprie dictam, sitam in impetratione mera veniae, comparatae per sacrificium aliud vere propitiatorium; qualem improprie dictam propitiationem Eminentissimus Billot (*op. cit.*, p. 616-617), missae defendit sollerter. Nos utique non defendimus missae propitiationem aliam a propitiatione passionis; sed dicimus intrinsece nihilominus competere missae elementum propitiatorium: eo quod in missa deferatur Deo theothytum ipsum passionis perenne.

2. Cujus persuasionis indicia quaedam infra (Elucid. XXV) congerentur.

3. Cui adstipulatur cl. E. Hugon, O. P., in suo libro elegante, qui inscribitur *La Sainte Eucharistie*, Paris, 1916, p. 324-328.

4. Scilicet decipiuntur non parum praefati doctores locutione illa, qua dicitur corpus solum sub speciebus panis poni *vi verborum* (et sub speciebus solum sanguinem). Non enim sensus est quod verba, dum a nobis (vivente Christo) usurpantur, vim haberent ad ponendum corpus solitarie (i. e. sine sanguine aut anima), impeditam aliunde virtute nescio qua superiore; immo vim habent, ex sua significatione, ponendi corpus,

(*Manuale Thomistarum*, in 3 S., tract. 4, c. 12, § 2, n. 11 et 12), Billuart (*De almo euchar. sacram.*, diss. 8, a. 2, *Dico 3°*) etc., eatenus importari consecratione sacrificium, quatenus efficiatur hic et nunc quaedam veluti CONDITIONALIS occisio Christi: siquidem, aiunt, verba sacramentalia vi sua separarent corpus a sanguine, nisi quid aliunde obstaret, puta praesens Christi incorruptibilitas. Impingunt, inquam, illi in utriusque adversae partis scopulos. Nam *primo*: fugit eos, una cum lugonianis, transsubstantiationis conceptu formali, nedum importetur, immo excludi, termini inducti mutationem, proindeque et detritionem⁴. *Secundo*: quandoquidem occisio ex conatu quasi irrito consecrationis non sequitur reapse, sed sequeretur tantum, ut aiunt, nisi impediretur, dicendum est, nullum esse inductum in Christum statum hostiae, sed futurum tantum fuisse ut induceretur, si ictus esset efficax. Caret igitur apud eos, sicut et apud posterioris sententiae auctores, Christus statu hostiae vero; nec verum proinde habetur sacrificium, quod tunc demum haberetur, si hostia vera tractaretur. Conditio enim

QUALECUMQUE CONTINGIT ESSE. Si igitur est actuatum seu informatum in ratione corporis per animam, verba jam vim habent ponendi animam. Si exsistit per *Esse Verbi*, verba jam vim habent ad inducendam praesentiam Verbi ut actuantis corpus quoad *esse*. Sensus igitur locutionis genuinus, omnino ab illo exclusionis intellectu alienus, is unus est, ut vis verborum non valeat INCONDITIONATE ad aliud quicquam praeter corpus inducendum; proindeque non valeat inconditionate ad ponendam animam: quia, si Christus ESSET mortuus, corpus in eucharistia jam non informaretur in ratione corporis per animam; et si solveretur unio hypostatica, jam corpus illud idem in eucharistia cessaret actuari quoad *esse* per Verbum. Sed ex hoc sobrio intellectu minime tandem sequitur, verba habere ex sese (quantumvis relicta sibi) vim ullam inducendi separationem, sed tantummodo, si separatio praeexisteret prolationi, illam non tollendi; si superveniret, illam non impediendi. Quo nullum adversariorum theoriae sacrificii jam suppeditatur fundamentum. Uno verbo: *vi verborum* ponitur id quod sensus verborum ex suo formali demum infert. Non autem infert ex sese corpus exanime plus quam corpus animalium.

ubi est irrealis, conditionatum etiam ir-
reale sit necesse est¹.

Nos autem deserta istiusmodi via me-
dia, in qua omnia inconvenientia extremae
utriusque sententiae consociantur atque
cumulantur, alteram inimus, a majoribus
praemonstratam, qua et vitari scopuli vi-
deantur, et si quid aliis sententiis veri in-
sit, id servetur intactum augeaturque.
Consentimus scilicet Eminentissimo viro,
cardinali Billot, nullam fieri per nos

1. Sed jam in idem irrealitatis inconueniens
incidit ipse cardinalis Franzelin (*op. cit.*,
p. 387-388) cum Raynaudo (*loc. cit.*, p. 228),
quando activitatem vitalem sensuum, vi sacra-
mentalis status impeditam, restitui tamen simul
opinantur Christo eucharistico per miraculum
novum. Etenim ipsi jam destruunt suum prin-
cipium (nobis ceterum cum ipsis commune) :
oportere ut insit reapse Christo eucharistico
status victimalis realis. Nam, ex una parte,
statum illum victimalem asserunt esse statum
decliviorum; ex altera parte, statum decliviorum,
adjecto miraculo, tollunt. Nullus igitur superest
status victimalis, qui esset tantum, nisi interce-
deret miraculum. Et proinde objectioni jam
eidem patent obnoxii, quam contra Lessium
mover ipsorum patronus Lugo (disp. 19, s. 4,
n. 61) : « Si ictu gladii percuteretur ovis in
« sacrificio, Deus tamen miraculose penetraret
« gladium cum gutture ovis ita, ut non con-
« sequeretur abscissio nec vulneratio, vere non
« diceretur ovis sacrificata : quia licet de se
« ictus sufficeret ad occisionem, re tamen vera
« non fuit secuta occisio. Sic etiam contingit

Christi immolationem realem; consenti-
mus nihilominus cardinali Franzelin
requiri in nostro sacrificio, si verum sit,
veram hostiae immolatae proprietatem².
Interea sacrificium retinemus verum : ea
quidem lege, ut ex sacrificio dominico
permanserit in Christo proprius intrin-
secusque hostiae consummatae status ;
quam hostiam penes nos sit offerre Deo
consecrantes, ut dictum est.

« in praesenti. » Praeterea, repugnare prorsus
ut Christo, semel supposito inextenso, compe-
tat usus facultatis cujusquam organicae, nemo
est qui non videat. Nec Deus, etiam per mira-
culum, absurda facere potest, puta, ut ange-
lus, aut Ipsemet, sentiat.

2. « Identitas rei alibi oblatae vero sacrificio
« nihil confert ad veritatem sacrificeationis prae-
« sentis, nisi HIC ET NUNC *inducatur* VERUS
« STATUS VICTIMAE, qui sola repraesentatione
« sacrificeationis alibi factae certe non inducitur.
« Sic si Jephthe et filia ejus resurgerent, et in
« honorem Dei vellent repraesentare sacrificium
« olim oblatum, non ideo in tali repraesentatione
« ulla esset nota sacrificii, ut recte animadvertit
« card. de Lugo, l. c. n. 58. » (Franzelin,
op. cit., p. 369). Si loco vocis « *inducatur* » habe-
retur vox « *adsit* », omnino nobis locus probare-
tur. Ex una siquidem parte, fieri nequit, ut indu-
catur jam in Christo status verus victimae; ex
altera autem parte, sufficit, ut inductus olim per-
severet adhuc : qui cum adsit, licet nobis offerre
hostiam vera hic et nunc affectam victimationis
proprietate antiqua et perenni.

Elucidatio XXV.

Fructus ex opere operato sacrificii exponitur in quo situs sit, distinguitur a fructu ex opere operato sacramentorum; et ostenditur unde sit finitus.

CAPUT V.

DE FRUCTU SACRIFICII LEGITIMI.

Ubi agetur solum de missa sacerdotis communionem et pacem cum Ecclesia habentis, amandata ad sequens caput quaestione de missa sacerdotis vel exauctorati ab Ecclesia vel ab Ecclesia praecisi.

§ 1. Diffinitur opus operatum sacrificii.

Hic, nomine missae, venit, demptis quibuslibet accidentalibus ritibus, una sacrificialis oblatio corporis et sanguinis Christi.

1. Enuntiatur diserte ille effectus *proprie dictae propitiationis* a Cypriano, in libro *De lapsis* (c. 16. P.L. 4, 479), insurgente in eos qui post lapsum, nulla facta condigna poenitentia, audent attingere corpus Christi: « Ante PURGATAM CONSCIENIAM SACRIFICIO et manu sacerdotis, ante OFFENSAM PLACATAM INDIGNANTIS DOMINI et minantis, vis infertur corpori et sanguini, et plus modo in Dominum manibus atque ore delinquunt, quam cum Dominum negaverunt. » Similiter Serapion Thmuitanus in sua *Anaphora*: « Deprecamur per hoc sacrificium: RECONCILIARE nobis omnibus et PROPITIARE (καταλλάγηθι πᾶσιν ἡμῶν καὶ ἰλάσθητι) Deus veritatis. » (F.D. 2, 174). Apud hodiernos Maronitas in *Anaphora ordinis Ecclesiae sanctae catholicae romanae* diaconus his verbis populum ante epiclesim facit attentum: « Spiritus vivus et sanctus de altitudinibus excelsis coeli volat et descendit et movetur super HANC EUCHARISTIAM, quae in domo sanctuarii posita est PRO RECONCILIATIONE NOSTRA. » Postque commemorationem vivorum et mortuorum, diaconus rursus ad sacerdotem: « Benedic, Domine, iterum et iterum per hoc sacrificium purum et sanctum, PER HANC VICTIMAM RECONCILIANTEM, quae Deo Patri praesentata et sanctificata et adimpleta et perfecta est, et super quam descendit Spiritus Sanctus vivens. » Tandemque sacerdos ipse: « [Deus] ASPICE DELICTA, SED ASPICE SIMUL SACRIFICIUM, quod pro ipsis offertur: quia

Noscitur autem sacrificii, ut talis, fructus seu efficacia esse in genere impetrationis et propitiationis (cf. Elucid. I). Efficacia impetratoria competit sacrificio ut laetutico atque eucharistico; efficacia vero propitiatoria, ut piaculari. Propitiatione autem importatur per se compensatio pro malefacto, culpam redimens et supplens poenam. Quae pro quanto culpam redimit, veluti justitia commutativa redintegrata, laesum seu offensum placat, diciturque proinde propriissime propitiatio¹;

« multo majus est sacrificium et victima quam reatus » (Max. Saxon., *Missae Syro-Maroniticae*, p. 39, 45, 48). Abundat *Missale romanum* istiusmodi testimoniis. « Haec hostia... emundet nostra delicta » (*Secreta* Dom. 3 post Epiphan.). « Fragilitatem nostram ab omni malo purget » (*Secreta* Dom. 4 post Epiphan.). « Suscipe... sacrificium cujus te voluisti dignanter immolatione placari: ...ut hujus operatione mundati... » etc. (*Secreta* sabbati ante dom. 1 quadr.). « Per haec sancta commercia vincula peccatorum nostrorum absolve » (*Secreta* fer. 4 post dom. 2 quadr.). « His sacrificiis peccata nostra mundentur » (*Secreta* fer. 4 post dom. 4 quadr.). « Oblationibus nostris... placare susceptis » (*Secreta* sabbati ante dom. passionis). « Haec munera vincula nostrae pravitate absolvant » (*Secreta* dom. passionis). « A cunctis nos... reatibus... propitiatus absolve: quos tanti mysterii tribuis esse consortes » (*Secreta* sabbati ante dom. palmarum), etc., etc.

Vide quam distinguat inter se Hugo Ambianensis, Rotomagensis archiepiscopus, « remissionem peccatorum » in fidelibus nondum absolutis, et « expiationem poenarum » in iis qui sunt jam a reatu absoluti. « Deus et homo, unus Jesus Christus per omnia nobis absque peccato similis factus, pro nobis hostia salutaris, reconciliatio generalis, oblatus in cruce Deo Patri, fideles suos pariter omnes, tam defunctos quam viventes a peccato redemit, A REATU PURGAVIT, A POENA GRATANTER AB-

pro quanto vero poenam supplet, justitiae vindicativae facto satis, iudicis seu ultoris gladio aufert locum, proindeque dicitur proprie satisfactio¹. Quia autem propitiatio, ut latriam et eucharistiam, sic secum fert impetrationem (cf. Elucid. I), sufficiat plerumque brevitatis causa fructum in propitiatione collocare.

Dum igitur disputatio de fructu missae instituitur, nulla movetur quaestio de merito proprie dicto gratiae aut gloriae, quale regulariter debet adesse ex parte actionis oblativae ut informatae caritate (seu ex opere operantis), et cumulus ei convenienter accedit ex communione sacramentali, seu ex opere operato, non quidem sacrificii², sed sacramenti. Sed id

« SOLVIT. Sedens itaque ad dexteram Dei Patris, « seipsum... donat in altari per officium sacerdotis viventibus suis fidelibus IN REMISSIONEM « PECCATORUM; defunctis sanctis, vel intra « Ecclesiam absolutis, IN EXPIATIONEM PECCATORUM. » (*Contra haereticos sui temporis, sive De Ecclesia et ejus ministris*, l. 1, c. 14. P.L. 192, 172). Indiscriminate Innocentius III: « Per « immolationem hostiae salutaris, dimissis peccatis, reconciliamur Altissimo » (*De sacr. alt. myst.*, 6, 5. P.L. 217, 909).

Cui non parum favet Tridentina synodus doctrinae: « Hujus quippe [sacrificii] oblatione « PLACATUS Dominus, gratiam et donum poenitentiae concedens, CRIMINA et PECCATA ETIAM « INGENITIA dimittit. » Non videntur ergo praerogativis tanti sacrificii satisfacere theologi illi plurimi, qui, praeter impetrationem, nullam admittunt ejus virtutem, nisi aut satisfactivam pro poenis peccatorum (utique jam antea remissorum), vel purgativam peccatorum venialium. Quanquam enim non efficienter justificat sacrificium missae, tamen omnino repropitiat peccata, etiam ingentia, necdum dimissa, PLACANS Deum, ut illa, infusa poenitentia et per sacramentorum virtutem gratia collata, nobis condonet.

1. Non sunt nimis dividendi illi varii fructus, quasi possint materialiter, si venia sit verbo, vel mechanice secari atque separari. Supposito scilicet, duo omni ex parte aequalia offerri sacrificia: unum pro homine capaci quidem honorum impetratorum, at satisfactionis minime indigo; alterum pro homine utrumque beneficium requirente: sentiunt quidam, aequalia utrique esse obventura per viam impetrationis bona; cum tamen uni praeterea accrescat satisfactio, alteri non: unde fiet, ut sacrificium tandem uni plus prosit quam alteri, pejori scilicet quam meliori. Hos latet, cunctas illas modalitates fructus ex sacrificio oriundi contineri sub virtualitate boni respondentis caritati, qua se Christus pro nobis

unum quaeritur, quantam habeat missa vim repropitiandi Deum hominibus.

Nec rursus quaeritur, quanta sit istiusmodi vis ex parte actionis missam offerentium, per se solam spectatae, in quantum est quaedam actio humana, etiam per Spiritum Sanctum principiata; sed omnino quaeritur, quanta inhaereat missae, praeter solum opus operantium, propitiatoria virtus ex opere operato.

Opus autem operatum constat ex modo dictis non posse in sacrificio accipi eodem prorsus sensu quo in sacramentis. Sacrificium enim non in recipiendo aliquo bono a Deo consistit, sed in offerendo; sacramentum autem, ut tale, non in offerendo, sed in recipiendo. Passivi sumus respectu

Patri tradidit (cf. Elucid. I et II). Quae sacerdotis et hostiae nostrae caritas fuit fons unus principalis, unde promanavit sacrificio virtus ad omnem necessitatem quamlibet sublevandam, sive debiti erga divinum jus, sive debiti erga divinam ultionem, sive inopiae respectu boni indebiti. Quod si cui igitur minus sub forma aut propitiationis proprie dictae aut satisfactionis est necessarius fructus sacrificii, eo major accrescet per viam impetrationis: omnes suas veluti undas caritate Christi sacrificiali (quantumcumque pro nostro modulo captamus) per unius impetrationis valvas volvente. Sicque, e converso, ubi praecipuus satisfactioni est locus, impetrationi autem minimus, ut in missa pro purgantibus animabus oblata, per viam illam unam compensationis satisfactoriae erit actiosa vis nostri sacrificii, tota tamen.

Quae organica est notio fructus sacrificialis, non mechanica aut artificiosa, sed orta ex intestinalis rei rationibus. In contrarium legis eruditam dissertationem cl. Galtier, *La messe en seconde intention* (*Nouvelle Revue théologique*, février 1907, p. 86-87). Interim vero advertas, non esse confundendum fructum missae cum eo unde est fructus. Gratiarum enim actio vel adoratio nullus est respectu hominum fructus; sed rational fructum: siquidem eo est fructuosa nobis missa, quod latriam atque eucharistiam Christi exhibet Deo ut nostram; quo fit, ut ipsa nobis existat fons beneficii. Beneficium autem ipsum respectu nostri totum positum est in tripartito illo commodo propitiationis, satisfactionis et impetrationis. Et pro tanto nullus fructus Christo personaliter accrevit per viam sacrificii, quanquam ipse nomine suo omnino et gratias egit et adoravit.

2. Sacrificium, ut patet, hic accipitur active, pro oblatione hostiae. Si enim sumeretur passive pro hostia oblata, non posset contradistingui a sacramento.

sacramenti, activi respectu sacrificii. Agit circa nos Deus in sacramento ; agimus nos erga Deum in sacrificio. Unde sequitur diversitas respectu fructus ex opere operato utrinque oriundi. Fructus enim ex opere operato in sacramento consistit in quadam nostra sanctificatione per Deum effecta ; fructus autem sacrificii, ut saepe diximus, in quadam placatione et conciliatione Dei. Nihil hujusmodi fructus (quantumvis ex opere operato enascens) per se solum ponit in nobis immediate infusi, puta gratiam vel donum ; nihil in natura rerum inducit per modum rei efficienter causatae ; sed intercedit sacrificium per modum causae mere moralis, dum, pia laude Deo reddita, vel justa compensatione exhibita, MISERICORDIAE DIVINAE RECLUDITUR ADITUS AD NOS, sive justificandos, sive custodiendos in bono, atque in melius promovendos. Uno verbo, fructus ex opere operato sacrificii, si qui datur, id unum importare potest, ut sit Deus, intuitu sacrificii, (praeter et supra considerationem nudam nostrae devotionis) PARATUS, et aliquo modo OBLIGATUS, ad impendendam in nos misericordiam suam eo modo qui statui atque conditioni cujusque congruat¹. Quare de se est operationi sacramentorum praevius, sicut antecessit redemptio nostra, per viam sacrificii a Christo oblata, vivificationi nostrae, per influxum gratiae a Christo nobis conferendae. Quocirca scripsit apostolus : *Mortuus est propter delicta nostra [propitianda], et resurrexit propter justificationem nostram [efficiendam]*.

Ex dictis constat, quam immerito recentiores theologi (v. g. Suarez, Disp. 79, sect. 2, n. 6 sq.) extra fines *operis operati* amoverint impetrationem sacrificalem ; quasi praeter propitiationem aut satisfactionem nihil posset ex *opere operato* missae sequi. Immo missa eodem modo

operatur ut impetratoria quo operatur ut propitiatoria. Est enim sacrificium omne ex sese quaedam pragmatica impetratio (cf. Elucid. I). Fuit igitur Christi sacrificium impetratio pragmatica bonorum indebitorum, non quidem sibi, sed nobis, quos in se portabat. Impetratio autem Christi sacrificialis (quam explicavit oratione sua sacerdotali) efficax apud Deum fuit : nam oblationem a Christo factam se intimavit Deus acceptasse, cum Christum e mortuis suscitavit. Tunc scilicet sancitum est ex parte Dei pactum, vi cujus ad hunc finem valeret hostia Christi, ad quem erat oblata. Efficacem autem illam Christi impetrationem APPROPRIAMUS NOBIS, dum sub ipso offerimus hostiam ejus : quo fit ut, ultra precationem omnem nostram, nostri summi sacerdotis impetratio, rata jam atque exaudita a Deo pro sua reverentia, ascendat PER MANUS NOSTRAS ad coelum, ubi immobiliter nobis comparat bona quaecumque sunt nobis exorata olim a Christo vitam suam pro nobis ponente. Et pro tanto dicitur efficax ex opere operato impetratio sacrificialis per missam facta, pro quanto continet et admovet nobis impetrationem illam dominicam, veluti schedulam quamdam, divinae gloriae sigillo obductam aeterno. Pari igitur jure dicitur missa ex opere operato impetratoria, quo dicitur propitiatoria ex opere operato ; siquidem eodem modo nobis appropriat impetrationem Christi, quo nobis appropriat propitiationem ; nec aliunde propitiatio magis valet quam impetratio ad immediate inducendum quicquam in rerum naturam per viam efficientiae².

Quapropter de fructu ex opere operato missae dicturi, per modum unius agemus simul de propitiatione et impetratione : quanquam, ut dictum est, propitiationis potius vocabulo utemur.

1. Ideoque dicitur *ex opere operato*, quia transcendit omne opus sive operantis individui, puta sacerdotis celebrantis, sive etiam operantis collectivi, id est Ecclesiae deferentis.

2. Quod ultro concedit Suarez, de ipsa poenae remissione, extra quam nullum agnoscit effectum

ex opere operato sacrificii, haec scribens : « Non « est effectus physicus ac positivus, sed moralis, « quia non consistit in influxu alicujus qualita- « tis, vel entitatis physicae, sed tantum est « moralis condonatio cujusdam debiti, quae « solum moraliter causari potest ; tamen in suo

In perpendenda autem ista utilitate missae, duae veniunt quaestiones solvenda: una, quantum sit missa utilis; altera, quibus sit utilis.

Prima igitur quaestio est de quantitate fructus: ad quanta scilicet unum certum missae sacrificium valeat compensanda peccata vel bona concilianda.

Altera est de qualitate percipientium fructum: nimirum ad cujusmodi homines valeat oblatio sacrificii repropitiandos.

Circa primam quaestionem examinabitur primo, unde limitetur fructus missae in genere; et respondebitur quidem, limitari illum per affectum offerentium, quicumque sint. Deinde disputabitur de variorum offerentium interventu in specie.

§ 2. De quantitate propitiationis per missam inductae.

Ex natura missae, hactenus declarata, constabit jam, valorem seu fructum ejus, ratione rei oblatae infinitum, finiri ratione oblationis. Idque quidem ita, ut proportionetur principaliter quidem affectui totius Ecclesiae communiter offerentis, sed etiam, secundario ac cumulative, affectui specialius offerentium.

SECTIO I. — DE INTERVENTU OFFERENTIUM GENERALITER SPECTATO.

Principio quidem, plus confert ad repropitiandum Deum sacrificium missae quam fert ex natura sua et conditione noster actus oblativus, sumptus scilicet pro sua intestina ratione satisfactoria et impetrativa. Non quippe ex opere operantium duntaxat valet ad istum finem oblatio sacrificii, sed omnino ratione rei oblatae, qui est Christus, passionis hostia. Ideoque dicitur fructus gigni ex opere operato. Quam-

vis enim aliqualis, ut infra monstrabitur, requiratur actus operantis, tamen non illi demum coaequatur fructus, sed mirifice praestat: valorem inferente proprium re oblata, ex cujus parte nullus assignari potest propitiandi finis aut limes. Tanti nimirum est illa hostia pretii, ut omnia compenset delicta, nec ullis sit Dei beneficiis impar: siquidem oblata a Christo semel, Deo est rata atque accepta in aeternum pro dignitate ejus, qui datus est, et a quo datus: Christi dico Redemptoris. Quare omnino dicendus est infinitus valor nostri sacrificii ratione rei oblatae. Quod si igitur finitudo accedat, non accedet ex parte rei oblatae, sed aliunde.

Quaerendum ergo venit primo, accedatne finitudo; quatenus vero affirmative, quaerendum secundo, unde accedat: utrum ex voluntate positiva Dei, veluti missae valorem taxantis; an ex natura rerum intestina. Quatenus vero negative ad primum, affirmative ad secundum, determinandum ulterius est, quid ex intrinsecis missae elementis ferat secum vim finiendi.

Ad primam igitur quaestionem, sitne missa, a certis quibusdam fidelibus oblata, infinitae efficaciae in propitiando et satisfaciendo, nemo videtur respondisse affirmative; etsi quidam, quos commemorat Suarez (disp. 79, s. 11, n. 1) sic respondisse reputantur, sed immerito, ut infra constabit speciatim de Cajetano. Et re quidem vera ista solutio contrariaretur directe mori Ecclesiae, plures missas solitae in satisfactionem vel unius peccati celebrare (cf. 4 D. 45, q. 2, a. 4, q. 3, ad 2^m).

Jam vero ad secundam quaestionem: unde affigatur mensura, quidam respondent eam esse repetendam ex arbitrio divino semel pro semper effectum hujus oblationis taxante. Quibus aperte videtur patrocinari Suarez (disp. 79, s. 11,

« ordine dicetur conferti EX OPERE OPERATO, « SI EX VI SACRIFICII, ULTRA OMNE MERITUM ET « SATISFACTIONEM OPERANTIS, INFALLIBILITER « CONFERATUR NON PONENTI OBICEM » (disp. 79, sect. 1, n. 3; cf. sect. 6, n. 1). Porro impetrat

missa ex vi sacrificii, ultra et supra impetratoriam vim omnem, sive nostram sive Ecclesiae, bona infallibiliter conferenda non ponentibus obicem.

n. 5)¹. Sed haec sunt ut gratis asserta, ita etiam inconvenienter. Nam quod Deus, nemini cum sit ullius boni invidus, ipse coarctet atque minuat valorem operis a nobis in suam laudem et nostrum bonum patrati, id sapientiae divinae non videtur satis congruere².

Quare omnino assentiendum videtur S. Thomae, docenti (teste ipso Suarezio, *ibid.*, n. 2) valorem actualem sacrificii non quidem coaequari, sed tamen proportionari ad fervorem offerentium; ejus ratio est, quia « in satisfactione « magis attenditur affectus offerentis « quam quantitas oblationis », id est rei oblatae; unde, « quamvis haec oblatio « [id est : res oblata] ex sui quantitate « sufficiat ad satisfaciendum pro omni « poena, tamen fit satisfactoria illis pro « quibus offertur, vel etiam offerentibus, « secundum gradum suae devotionis, et « non pro tota poena³ » (3. S. 79, 5. c.; cf. 4. D. 12, 2, 2, 3). Ideoque rationabiliter a Deo petitur ut accepta fiant Deo nostra sacrificia, quamvis iis offeratur corpus et sanguis Christi, immo ut ita fiant accepta, sicut olim fuerunt, in gregibus et fructibus terrae, veterum patrum sacrificia propter intensissimam devotionem, Deo acceptissimam, ut habet idem sanctus Thomas (3. S. 83, 4, 8^m et 9^m).

Cui perfecte consonat Scotus in suo *Quodlibeto XX*. Distinctione enim facta

1. In quo sibi constat : dum, admissa iteratione dominicae oblationis, de qua supra (Elucid. XXIII), non solum ex parte rei oblatae, sed ne ex parte quidem offerentis, missa censeatur finiri. Deficiente autem ratione intrinseca finitudinis, nihil restat, nisi ut finitudo ab extrinseco Dei decreto inducatur.

2. Ceterum in operibus Dei, quantumvis utique finitis, nunquam limes adest ratione Dei, qui, actus cum sit, profundit actum; sed ratione potentiae, qua capitur actus. Nec aliud est Deo potentiam creare, quam actum elargiri : puta non est aliud facere id quod est, quam facere ut sit, seu dare esse. Certe me juvat, quod Venerabilis Pater noster Lancicius (*De meditationibus rerum divinarum recte peragendis praesertim in recollectione octiduana*, cap. 6. Ed. Cracov., 1883, p. 86) approbatione sua suum facit hoc principium, quod recitat ex commentatione *De divinis moribus* perperam quidem S. Thomae

inter efficaciam missae ex opere operantis sacerdotis, et efficaciam ex opere operato (cui nomen dat Scotus efficaciam seu valorem *ex virtute* sacrificii), de hujus alterius quantitate seu mensura inquit his verbis : « Cui merito correspondet bonum reddendum virtute sacrificii ? » Quaestionem autem sic solvit : « Dici potest quod non « correspondet praecise bono contento in « eucharistia : illud enim bonum aequale « est, quando eucharistia conservatur in « pyxide, et tamen non tunc aequivalet « Ecclesiae, sicut quando offertur in missa. « ... Ultra ergo bonum contentum in eucharistia REQUIRITUR OBLATIO eucharistiae. ISTA NON EST ACCEPTA NISI SIT « OFFERENTIS ACCEPTI... Ex istis patet « quod sicut eucharistia NON PRAECISE « RATIONE REI CONTENTAE PLENE ACCEPTATUR, sed oportet quod sit oblata, sic « nec plene acceptatur oblata, nisi ratione « bonae VOLUNTATIS ALICUJUS OFFERENTIS ». Haec Scotus.

Patet ergo, missam ex re contenta et oblata valere longe quidem supra nostrae actionis oblativae bonitatem et dignitatem propriam, attamen secundum quamdam proportionem ad ipsam, sicut sacramenta ex opere operato sanctificant cum proportione ad dispositiones. Adest quasi fons inexhaustus hostia passionis, scaturiens propitiatione quam quisque sibi pro suo captu admoveat exhibendam Deo tanquam suam.

adscripta, at nihilominus eximia : « Deum creaturis communicare quicquid communicabile « et ab eis receptibile est. Etiam singulis mentis communicat, cum habilitatem invenit » (vide inter opuscula S. Thomae, ed. Parm., opusc. 55, tom. 17, p. 286).

3. Quare generaliter omnino sanctus Thomas alibi (*in Psalm. 19*) : « Qui plus devote sacrificium offert, magis est acceptum : quantumcumque sit illud. » Bellarminus optime totam rem exponit, defendens, « ad sacrificium missae, licet non sit necessaria bonitas ministri offerentis, tamen alicujus offerentis bonitatem necessario requiri... Neque obstat, quod in « sacrificio missae res ipsa, quae offertur, ex se « Deo gratissima est. Nam non res illa, sed rei « illius oblatio proprie sacrificium est ; sacrificium enim est actio, non res permanens. Porro « LICET RES PLACEAT EX SE, TAMEN OBLATIO REI « NON PLACET, NISI OFFERENS PLACEAT, AC

Jam ergo venit quaerendum, quorumnam offerentium devotione finiri censendus sit temperarive missae valor : aliis verbis, quinam, quove gradu, veniant, quantum ad istum effectum, sub nomine offerentium. Aliter enim alii computantur inter offerentes. Offert siquidem universa Ecclesia, ut saepe dictum est, et mox constabit. Offert sacerdos, legi-

timus Ecclesiae publicusque minister. Offerunt fideles ea comparantes, ex quibus et materia sacrificii consecrari queat, et sustentari sacerdotes aliique, quibus fas sit de altari vivere. Offerunt tandem fideles adstantes sacrificio. Porro horum omnium devotio et fervor¹ concurrat ad valorem definiendum, sed non eodem modo.

« PRAESERTIM DEO, QUI NULLA RE INDIGET...
« Quamvis ceteris paribus gratior sit oblatio rei
« praestantioris, et proinde gratissima oblatio
« corporis Domini, rei videlicet omnium praes-
« tantissimae » (Bellarminus, *De Missa*, l. 2,
c. 4). Conferatur cum Irenaeo infra citando.

1. Bellarminus : « Observandum totam
« quidem Ecclesiam offerre omnia sacrificia,
« quae a sacerdotibus omnibus offeruntur, sed
« non eodem modo. Nam aliqui solum habitua-

« liter offerunt, qui nimirum absunt, neque de
« sacrificio cogitant, sed tamen habitualiter cu-
« piunt offerri; aliqui offerunt actu, qui nimi-
« rum intersunt sacro, et actuali desiderio offe-
« runt; aliqui praeterea offerunt etiam causaliter,
« quia causa sunt ut sacrificium fiat... Denique
« minister ipse offert, ut sacerdos verus, sed mi-
« nisterialis » (*De Missa*, l. 2, c. 4). Similia reliqui
theologi.

Elucidatio XXVI.

Praecipuum locum in offerendo obtinet Ecclesia, atque in valore sacrificii regulando Ecclesiae devotio.

SECTIO II. — DE ECCLESIA UT OFFERENTE.

Et primo quidem adstantium potuit esse devotio nulla, immo adstantes nulli; potuit ipsorum sacrificium procurantium, potuit ipsius sacerdotis litantis devotio deficere (cogita potissimum casum quo sacerdos in peccato existens offert, non de alienis, sed de suis bonis sacrificium): manet etiam tunc devotio Ecclesiae, quae in offerendo principalem locum tenet¹, et acceptabilitatem conciliat *oblacioni* hostiae indefectibilem. Eatenus enim dicti sumus deferre Deo hostiam corporis et sanguinis Christi, quatenus, de corpore ejus cum simus, incorporat Dominus oblacioni suae nostram. Nisi videlicet capiti nostro coadunaremur, non possemus ejus donum tanquam nostrum Deo exhibere. Qui autem offert in quantum est de corpore Christi, is non ut suam demum propriam offert hostiam, sed ut communem totius corporis ecclesiastici. Unde fit ut nullum sacrificium vere deferatur Deo unquam nisi ex parte totius Ecclesiae. Nunquam igitur est privatum sacerdotis sacrificium, sed

publicum Ecclesiae, cujus sacerdos est legitimus minister (*Trid.*, sess. 22, cap. 6, D. 944); adeo ut « AB ECCLESIA per sacerdotes [sit] immolandum » illud Pascha nostrae salutis (*ibid.*, cap. 1, D. 938).

Objicies fortasse: ex una parte, sacerdotem non consecrare ut vicarium Ecclesiae, sed ut vicarium Dei; ex altera parte, consecrationem et oblacionem non esse duas actiones, sed unam: consecratio siquidem est oblativa, et oblatio consecrativa, adeo ut, si quis vellet consecrare et tamen OMNINO² nollet offerre, is nil efficeret, carens intentione faciendi id quod facit Ecclesia, et est a Christo institutum³. Ex quibus duobus assumptis videtur fluere consecrarium: nequaquam sacerdotem offerre ut vicarium Ecclesiae, nec proinde ullatenus Ecclesiam offerre per sacerdotem.

Cui objecto respondetur consecrationem et oblacionem, quanquam sint una actio subjecto, esse tamen duas actiones ratione (Suarez, disp. 76, sect. 3, n. 7). Etenim potuisset, si Deus vellet, insti-

1. Cum hic dicimus, Ecclesiam esse principaliter offerentem, accipi jam illud debet sub lumine eorum quae disputata sunt in Elucidatione XXIII de habitudine Christi ad nostras oblaciones. Est utique Christus principalis oblatores suo modo eminentiore per virtutem suae oblacionis unius nec iterabilis. Ecclesia principalem locum tenet inter eos qui NOVITER offerunt in singulis sacrificiis. Porro de his est quaestio unice, ubi jam inquiritur de finitudine fructus rationanda: ut constat ex Elucidatione XXV.

Cum igitur loquemur infra de sacerdote ut ministro Ecclesiae, hoc non erit sane per exclusionem alterius considerationis secundum quam est Christi minister. Sed ejus ministerium respectu Christi, se habet secundum instrumentalem potestatem a Christo semel litante derivatam. Ministerium autem respectu Ecclesiae attenditur quantum ad munus procuratoris pro Ecclesia indesinenter supplicante et offerente. Quare hoc alterum ministerium (si cohaerere velimus principiis in Elucidatione XXIV et XXV vindicatis) unum est considerandum in quaestione, ad quam mensuram finiatur fructus missae.

2. Qui casus, ut notatur apud Suarezium, disp. 76, sect. 3, n. 7, potuit esse aliquando sa-

cerdotum errore lutherano infectorum, quo ita retinetur praesentia dominica in sacramento, ut negetur ecclesiastica sacrificatio.

3. Principium admittit Suarez implicite, dum dicit: « Ex institutione Christi haec consecratiō et oblatio sacrificii ita sunt necessario « conjuncta, ut, posita una, non possit minister « voluntate seu intentione sua aliam auferre » (disp. 76, s. 3, n. 7). Explicite autem, sicut et verissime, post Lugonem (disp. 19, n. 103), Salmanticenses: « Si... nollet agere secundum intentionem Ecclesiae, sed sistere in « consecratione sola materiae, nullatenus sacrificando, vel offerendo sacrificium, tunc, sicut « non sacrificaret, nec offerret sacrificium, sic « etiam non consecraret: nam consecratiō hujus « sacramenti est essentialiter sacrificatio sive « oblatio sacrificii...: quare qui simpliciter non « vult sacrificare, convincitur nolle simpliciter « consecrare: atque ideo neutrum efficit » (disp. 13, dub. 2, § 2, n. 28). Vide etiam ea quae habet in hunc sensum Raphael Aversa a Sanseverino, Theat., *De Eucharistiae sacramento et sacrificio*, q. XI, sect. 1, Bononiae, 1642, p. 229-230. Cf. illa quae infra dicentur (Elucid. XXXIII et XXXV).

tui consecratio non oblativa, et oblatio non consecrativa. Quare fit, ut secundum duos qui ei insunt respectus, suscipiat actio una praedicata valde diversa, ordinem dicentia ad diversos terminos et diversa principia : consecratione enim mulatur panis in corpus Christi a Deo; oblatione autem sistitur Deo corpus Christi hostia ab hominibus¹. Et sic sacerdos facit consecrationem nomine et potestate omnipotentis Dei; facit tamen oblationem suo atque omnium nomine fidelium. Ut instrumentum Dei consecrat, offert autem ut procurator Ecclesiae; ut habet Gulielmus Parisiensis, scribens : « Causa autem totius Ecclesiae « in missa agitur, scilicet coram Deo « Patre, tanquam per procuratorem sacerdotem » (*De Sacram. Euchar.*, c. 2, t. 1, p. 435). Unde apparet, quomodo per sacerdotem offerat reapse Ecclesia, ut idem Gulielmus habet alio loco : « Sacerdos in altari se gerit ut ministrum « et gestorem alieni negotii, videlicet negotii ipsius Ecclesiae; personam etiam « et vocem, seu verba gerit Ecclesiae : ILLE « AUTEM AGIT NEGOTIUM, CUJUS NOMINE « AGITUR » (*De Sacram. Ordinis*, c. 5, t. 1, p. 538).

Quam quidem veritatem nemo fere ex iis qui inter veteres missam exposuerunt omisit inculcare. Inter alios Remigius Antissidorensis (*De divinis officiis*, P.L. 101, 1258) : « Fideliter considerandum « est quod tota Ecclesia Deo offerat illud « sacrificium laudis »; at ceteris dilucidius et uberius sanctus Petrus Damianus, cujus sufficiat haec vox : « Hinc est enim « quod in ipsa celebratione missarum, « cui dicitur : *Memento, Domine, famulo-*

rum famularumque tuarum, paulo post « subditur : *Pro quibus tibi offerimus, « vel qui tibi offerunt hoc sacrificium laudis*. In quibus verbis patenter ostenditur « quod A CUNCTIS FIDELIBUS, NON SOLUM « VIRIS, SED ET MULIERIBUS, SACRIFICIUM ILLUD LAUDIS OFFERTUR, licet ab « uno specialiter offerri sacerdote videatur; quia quod ille Deo offerendo manibus tractat, hoc multitudo fidelium intenta mentium devotione commendat. « Quod illic quoque declaratur, ubi dicitur : « *Hanc igitur oblationem servitutis nostrae « sed et cunctae familiae tuae, quaesumus « ut placatus accipias*. Quibus verbis luce « clarius constat quia SACRIFICIUM, QUOD « A SACERDOTE SACRIS ALTARIBUS IM- « PONITUR, A CUNCTA DEI FAMILIA GENERALITER OFFERATUR » (*Liber qui appellatur Dominus Vobiscum*, c. 8. P.L. 145, 237-238). Sed evidentius certe id sonant haec verba : « Tibi offerimus... una cum « famulo tuo Papa nostro et antistite « nostro et OMNIBUS ORTHODOXIS ATQUE « CATHOLICAE ET APOSTOLICAE FIDEI CULTORIBUS. »

Quantum ad communem illam generalemque oblationem tota Ecclesia est sacerdotalis : *Regale sacerdotium* (*I Petr.*, 2°) omnes nos, quos fecit Christus Deo *regnum et sacerdotes* (*Apocal.*, 1° et 5¹⁰). Character enim baptismalis est participatio sacerdotalis potestatis qua Christus se Deo devovit hostiam; omnisque fidelis, Christo in Ecclesia conjunctus, voto saltem habituali se conformat Christo in reddenda Deo hostia unica salutis, extra cujus latriam nullus nobis stillat fons propitiationis². Quare Ecclesia in quadam *Secreta* : « HIS SACRIFICIIS, quaesumus, Domine,

1. Unde explicatur, qualiter a multis theologis dicatur consecratio una, et oblatio multiplex, in missa a pluribus sacerdotibus concelebrata. Quanquam rectius dicetur ipsa oblatio esse formaliter una, tanquam unius collegii una actio collectiva, quanquam est virtualiter seu aequivalenter multiplex.

2. Ad hunc sensum interpretandus, si genuinus est, locus Irenaei in 4 *Adv. Haer.*, 8, 3 : « Omnes enim justii sacerdotalem habent ordinem »; vel etiam dictum Hieronymi (*Dial. contra Luciferianos*, c. 4. P.L. 23, 158) : « Sacer-

dotium laici, id est, baptisma »; at maxime Augustini illud : « Omnes [christianos dicimus] sacerdotes, quoniam membra sunt unius sacerdotis » (*Civit. Dei*, 20, 10. P.L. 41, 676). Inter Graecos vero Chrysostomus similiter in *Homil.* 3 in 2 *Cor.* (P.G. 61, 417) : « Et tu efflueris in baptismo sacerdos. » Quomodo juxta ipsum eo efficiamur in baptismo sacerdotes, quod illemus nosmetipsos una cum immolato Christo, vide infra, Elucid. XLVI, ubi integer locus recitatur.

« anima famulae tuae a peccatis omnibus
 « exuatur, SINE QUIBUS A CULPA NEMO
 « LIBER EXSTITIT » (*Missale romanum*,
 inter orationes diversas pro defunctis, 6,
 pro una defuncta). Quare rursus supralau-
 datus Remigius Antissiodorensis
 scribebat : « Quod enim adimpletur
 « proprie ministerio sacerdotum, hoc gene-
 « raliter agitur fide et devotione cuncto-
 « rum. » Pariterque S. Petrus Damia-
 nus (?) : « Populus agit voto, sacerdotes
 « peragunt mysterio » (*Expos. canon.*
missae. P.L. 145, 885); atque tandem
 Innocentius III consonanter : « Non
 « solum offerunt sacerdotes, sed et uni-
 « versi fideles. Nam quod specialiter
 « adimpletur ministerio sacerdotum, hoc
 « universaliter agitur voto fidelium » (*De*
sacr. Altar. Myst. l. 3, c. 6. P.L. 217,
 845)¹.

Noli tamen putare, secundum illud *vo-*
lum esse mere internam oblationem com-
 munem fidelium : quo casu ne inchoative
 quidem pertineret ad ordinem proprie
 dicti sacrificii. Immo est externa duplici-
 ter. Primo quidem et principaliter, ratione
 publicae initiationis, qua in baptismo facta
 ordinatur omnis fidelis ad offerendum per
 ministerium sacerdotum sacrificium Ec-
 clesiae; atque ratione ordinationis sacer-

dotalis, qua publice deputatur quivis pres-
 byter ad deferendum sacrificium ex parte
 omnium fidelium. Secundo autem, ratione
 liturgicarum formularum, quibus haec
 communitas oblationis exprimitur. Isti
 suo officio atque muneri omnis fidelis
 consentit interne per votum supradictum,
 quod perfectum continetur in caritate,
 imperfectum in fide informi. Quo voto vel
 consensu nihil rati habetur, nisi quod per
 se importat publica christiani cultus pro-
 fessio. Professioni autem non addit istud
 votum nisi ut sit sincera; sicut in colla-
 tione sacramentorum ministri intentio
 addit ritui externo sinceritatem, sine qua
 ritus caret sua efficacia. Vere igitur
 fideles, secundum votum seu propositum
 praedictum, existunt sacrificii omnis
 oblatores.

Alia via potest comprobari interventus
 universae Ecclesiae. Sacrificio enim visi-
 bili sacrificium invisibile perhibetur. Per
 hostiam igitur corporis Christi designatur
 oblatio invisibilis membrorum Christi in
 terris conversantium, Ecclesiae scilicet
 militantis (ad quam pertinet adhuc in actu
 esse litandi). Sicut quippe corpus eccle-
 siasticum est *res* sacramenti eucharistiae,
 sic ejusdem corporis oblatio et dedicatio
 est propria *res* sacrificii eucharistici. Est

I. Huc aptari debet, quod scribit Lugo de
 vi impetratoria sacrificii per ministerium sacer-
 dotis, in cujus legationem censetur consentire
 omnis fidelis : « Fideles... per eandem volunta-
 « tem qua volunt esse Ecclesiae membra et
 « vivere ejus legibus, volunt etiam implicite
 « ratum habere quidquid ab Ecclesiae praelatis
 « omnium fidelium nomine ad communem
 « utilitatem factum est, et per consequens ratam
 « habent designationem oratorum et ministro-
 « rum factam ad communem omnium causam
 « apud Deum perorandam. Potest ergo Deus ac-
 « ceptare has preces tanquam preces singulorum
 « fidelium, qui nunc sunt, et eas per suum ora-
 « torem Deo offerunt » (*Disp.* 19, s. 9, n. 127).
 Nota illam pulchram locutionem Lugonis : sa-
 cerdos est *orator* fidelium. Sexto decimo saeculo
 quidam Gerardus Lorichius Hadamari-
 us, vir aliunde parum cautus, istud utique
 bene notaverat : « Missam audire, est sacerdoti
 « sacrificanti, h. e. vota Ecclesiae Deo offerenti,
 « consensum praebere... Sacerdos siquidem,
 « tanquam OS ECCLESIAE, omnium circumstan-
 « tium vice, cum de morte Christi gratias Deo
 « exsolvit, tum vota fidelium Deo commendat. »

(*De missa publica proroganda racemationum*
libri tres, 1536, l. I, c. 5, fol. F 2. Cf. F 5 : « os est
 « populi. ») Apud veteres Syros, cujuscumque
 persuasionis essent, jacobiticae aut nestorianae,
 trita erat comparatio fere similis inter sacerdo-
 tem litantem et linguam corporis ecclesiastici.
 Sic, quinto saeculo, Narsai, discipulus Ibae
 Edesseni, Nisibenaе scholae institutor, in sua
Mysteriorum Expositione, quam anglie versam
 edidit R. H. Connolly (T. a. S., vol. 8, n. 1,
The liturgical homilies of Narsai, p. 12) haec
 habet : « The bright (— robed) priest, THE TON-
 « GUE OF THE CHURCH, opens his MOUTH [!] and
 « speaks in secret with God as a familiar. »
 Metaphora magis cohaerente, Gregorius, Ara-
 bum episcopus († 724), vir « admodum eruditus
 « et in omni literatura versatus » (Hurter), in
 sua pariter *Mysteriorum expositione*, edita an-
 glie ab R. H. Connolly et H. W. Codrington
 (*Two Commentaries on the Jacobite Liturgy*,
 Oxford, 1913, p. 16-17), notat : « THE PRIEST...
 « IS THE TONGUE WHICH IS IN THE HEAD OF THE
 « ECCLESIASTICAL BODY. » Idem deinceps pro-
 mit Moses Bar Kephā (IX s.), in sua *Expla-*
natione Mysteriorum Oblationis (*ibid.*, p. 35).

autem totius Ecclesiae totam offerre Ecclesiam. Ergo non constabit sacrificatio nisi peracta et in nomine et ex parte totius Ecclesiae¹. Quo pertinet inter alia multa dicta Augustini (de quibus vide supra, Elucid. XIX) illud *ad Paulinum* (Ep. 149, c. 16), quo vox Apostoli (*I Tim.*, 2¹), *προσευχῆς*, exponitur de canone missae : « Ea proprie intelligenda est oratio quam « facimus ad votum, *πρὸς εὐχῆν*. Voven- « tur autem omnia quae offeruntur Deo, « maxime SANCTI ALTARIS OBLATIO. QUO « SACRAMENTO PRAEDICATUR NOSTRUM « ILLUD VOTUM MAXIMUM, QUO NOS VO- « VIMUS IN CHRISTO ESSE MANSUROS, « UTIQUE IN COMPAGE CORPORIS CHRISTI. « Cujus rei sacramentum est quod *unus « panis unum corpus nulli sumus.* »

Quae cum ita sint, manet semper respectu omnis sacrificii intra Ecclesiam oblato, deficiente quavis alia particulari, communis tamen devotio Ecclesiae, qua commendatur semper sacrificii oblatio, et acceptabilitas in tuto collocatur. Immo, sicut universalior, ita principalior est influxus ille totius Ecclesiae, cujus ceteri quicumque offerunt (ut ministri vel administri) organa vel membra censentur. Et inde est, quod perditissimi etiam sacerdotis sacrificium acceptabile est apud Deum, Patrem Domini Nostri Jesu Christi, Ecclesiae sponsi, cui cum sit conjugata, Ecclesia offert munda hostiam

mundam : corpus sui capitis, et caput sui corporis. Hoc videtur intimasse Irenaeus, cum scriberet : « Non sacrificia « sanctificant hominem, ... sed conscientia « ejus qui offert sanctificat sacrificium, « pura existens, et praestat acceptare « Deum quasi ab amico. *Peccator aulem,* « inquit, *qui occidit mihi vitulum, quasi « occidit canem.* QUONIAM IGITUR CUM « SIMPLICITATE ECCLESIA OFFERT, JUSTE « MUNUS EJUS PURUM SACRIFICIUM APUD « DEUM DEPUTATUM EST » (*Adv. Haer.*, 4, 18, 3-4. P.G. 7, 1026). Recte igitur Scotus, postquam exclusit iteratam Christiliterationem, haec subjungit : « Sic ergo « patet, quod Eucharistia oblata accepta- « tur non ratione voluntatis Christi ut « immediate offerentis ; ratione ergo vo- « luntatis Ecclesiae generalis : illa autem « habet rationem meriti finitam » (*loc. cit.*)². Sic proinde, oblata ex parte Ecclesiae, missa omnis actu est propitiatoria ex opere operato secundum proportionem quamdam ad praesentis Ecclesiae catholicae habitualement devotionem.

Habitualis autem Ecclesiae devotio non est augmenti aut decrementi impatiens. Nunquam sane vanescet, cum Ecclesia Spiritum, quem accepit, sanctitatis nunquam sit amissura : sed tamen potest aliis temporibus esse minor, aliis major. Quo autem erit major, eo erit Ecclesiae oblatio acceptabilior ; et fructus ex opere operato

1. Ex dictis haec inferas, non posse consecrari valide ab eo qui excludat praevalenter intentionem offerendi ex parte Ecclesiae : siquidem eo ipso excludit implicite intentionem sacrificandi. Sine intentione autem sacrificandi non consecratur, ut dictum est.

2. Scoti discipulus insignis, Gabriel Biel, hanc doctrinam apprime expressit : « Quamvis « enim sacerdos malus sit, neque in se habeat « ut sacrificium possit Deo placere, ab eoque in « ordine ad spiritualia bona conferenda accep- « tari ; quia tamen nuncius et procurator est « Ecclesiae Deo dilectae in hac oblatione, quae « ex officio sibi incumbit, respicit Deus ad Eccle- « siam principaliter offerentem et petentem, « non obstante malitia nuncii offerentis. Et si « per impossibile in Ecclesia tota militante « nullus esset Deo acceptus, obsecratio hujus « sacrificii nihil a Deo impetraret in ratione « oblationis : quia sic nullus esset in Ecclesia « offerens et petens sibi gratus, unde oblatio

« illa posset esse sibi grata, placita et accepta, « in quantum oblatio sacrificii efficaciam habet « ex merito Ecclesiae offerentis. » (Gabriel Biel, *Sacri canonis missae tum mystica tum literalis expositio*, apud Johannem Klein, s. l. s. a. lect. 27, fol. 38). Superius autem, lectione 26^a (fol. 36), distinctione facta post Scotum, inter oblationem sacrificii, ut talem, et confectionem sacramenti, ut talem, ita quantificat oblationem sacrificii ex devotione Ecclesiae, ut tamen confectioni sacramenti tribuat ex institutione Christi aliquem summum valorem absolutum. Qui si valor intellegitur, ut opinor, in ordine ad sanctificandos eos qui sumant, nil nisi laudandum. Sin autem intellegi debet efficacia sacrificialis (puta propitiatoria, impetratoria), nec sibi ipsi consonus est auctor, nec Scoto, qui confectioni sacramenti, ut tali, nullum istiusmodi valorem laxavit, sed reservavit sacrificio, et quidem quantificandum ex Ecclesiae devotione.

sacrificii crescet pro crescente Ecclesiae sanctitate atque, ut loquitur Gulielmus Parisiensis « gratiositate » (*De sacramento ordinis*, c. 5, t. 1, p. 535)¹. Magni igitur interest, ut multi sint in Ecclesia sancti atque sanctissimi : nec est spiritualibus viris et feminis parcendum temperandumve quin sua cura augeatur in dies valor missarum, et clamantis ex his terris sanguinis Christi vox indefessa in auribus Dei invalescat. Clamat enim in altaribus Ecclesiae sanguis Christi, sed per os atque cor nostrum clamat ; tantum quantum ei aperitur vociferandi meatus. Visne scire cur a diebus Pentecostes per annos plurimos tantopere creverit Evangelium in mundo, et in Ecclesia floruerit sanctitas fidelium, quorum esset cor unum et anima una, perfectio ultima caritatis, quae est summa perfectionis ? Cogita Mariam Virginem prosperantem in his terris omnia quae tunc celebrabantur sacrificia Ecclesiae ; nec amplius mirare, quod nunquam abhinc visa sit tam miraculosa expansio christianismi aut profectus spiritualis tantus. Praeter primam enim gratiam (cui respectu Ecclesiae correspondet descensus Spiritus Sancti) ceterae omnes coemi, ut ita dicam, debent a Deo ope prioris. Et hoc faciebat Ecclesia tunc, et

facit etiam nunc, quanquam parcius, attamen Deo digne semper, et electis sufficienter : utinam vero in dies et dignius et sufficientius !

EPILOGUS.

De inconcessa apostolis potestate litandi ante diem Pentecostes.

Ex interventu illo necessario Ecclesiae offerentis, rursus suadet non potuisse ante diem Pentecostes offerri ab apostolis sacrificium eucharistiae². Etenim Ecclesia a Christo quidem in terris versante fundata est quoad institutionem et collationem potestatis, sive doctrinalis, sive disciplinaris, sive sacramentalis : at non nisi tunc exercendae cum, lapsa Spiritu de coelis, ipsa efficeretur in animal vivum. Quippe Ecclesia non perfecte vivit aut est, nisi vegetata Spiritu Sancto, qui in die Pentecostes descendit, et manet exinde semper ; qui est Ecclesiae Spiritus, et anima, et velut ipsum cor (3. S. 8, 1, 3^m). Factum quidem erat antea corpus sociale credentium, at veluti inanime, cujus adhuc deficeret fides, ut in apostolis omnibus post passionem³ ; ut

1. Hoc rursus elucidat Biel his verbis : « Et « ex hoc alicui videri posset, quod missa uno « tempore efficacior est et magis Deo accepta « quam alio. Et regulariter quod missa sacerdotis « boni existentis in gratia (cujus personale meritum est partiale meritum Ecclesiae) melior « est quam si ipse sacerdos esset extra gratiam. » Quam utramque deinde ipse conclusionem probat, quippe quia « Ecclesiae meritum, non est « universale platonium, seu meritum abstractum, extra homines particulares per se « existens, sed est personarum et membrorum Ecclesiam constituentium » (*Canonis missae expositio*, lect. 26, fol. 36. Ex theologis nostratibus concinuit Fagundez, non quidem solus, sed praecipue : « Fructus missae « ex opere operato respondens toti Ecclesiae « offerenti, accrescit vel decrescit accidentaliter « juxta majorem vel minorem numerum justorum offerentium in Ecclesia militante pro varietate temporis existentium, et juxta majorem vel minorem sanctitatem illorum : crescit « enim valor ille accidentaliter ex meliori dispositione totius Ecclesiae offerentis » (*Tractatus in quinque Ecclesiae praecepta*, praecept. 1,

l. 3, c. 6, n. 20. Lugd., 1632, p. 149). Per illam variabilitatem nil praejudicari quin fructus sit ex opere operato, luculenter explicat ipse ibidem, n. 14. Quod et nos explicabimus in Elucidatione sequente.

2. Recole dicta supra de triduo mortis dominicae (Elucid. XVII). Quae illo loco disputata sunt, probant aequaliter non potuisse ab apostolis litari ante ascensionem Christi : quae *introivit semel in sancta*, perfectionem adepturus sui sacrificii et sacerdotii, ac aeternae nobis inventae redemptionis pretio comparaturus donum Spiritus Sancti. Etenim 1° non injuncta erat nobis celebratio sacrificii, nisi prius rati ac efficacis ; et 2° non minus commemoratio ascensionis quam resurrectionis intrinseca est missae, ex monito Pauli : *Mortem Domini annuntiabitis* DONEC VENIAT [utique de coelis], aut ex liturgicis attestationibus vel interpretationibus dominicae intimationis.

3. Verum quidem est, tunc fuisse in terris Beatam Virginem, cujus sanctitas praeponderaret omni sanctitati omnium saeculorum ecclesiasticorum. At interea, quamvis esset tanta illa sanctitas, tamen non erat nisi individua Beatae

in sancto Thoma, post manifestationem ceteris apostolis factam, et potestatem collatam remittendi peccata. Deficiebat potissimum intelligentia fidei, ut in interrogantibus Dominum, mox in coelis ascensurum, essetne tunc restitutus regnum Israel (*Act.*, 1⁶). Spiritum autem veritatis, Spiritum sanctitatis et fortitudinis, erat tandem consecutura Ecclesia in Pentecoste. Tunc veluti spiraculo vitae, id est, fidei, spei et caritatis indefectibilis, insufflato in faciem a Domino, exstitit corpus Christi ecclesiasticum, coagmentatum interna virtute Spiritus Sancti. Ex tunc factum est, ut sacerdos quisvis posset offerre ex parte Ecclesiae plene constitutae, proindeque valide (siquidem, ut dictum est supra, nemo consecrat valide nisi offerens ex parte totius Ecclesiae), et ex parte Ecclesiae sanctificatae, proindeque fructuose (siquidem nemo devotione sua afficit oblationem eucharistiae nisi ut membrum organumve Ecclesiae). Collata quidem erat potestas sacerdotii in coena, sed, ut olim dictum est, collata erat tunc pro nunc; id est pro tempore, quo, et ex parte hostiae, susceptae a Deo in coelis, et ex parte Ecclesiae, vivificatae a Deo in terris, nihil jam deficeret illorum quae ad adimplerionem mysterii a Christo instituti requirerentur: ad perfectionem adducto non solum eo quod offerretur, sed etiam a quo offerretur. Character sane sacerdotalis erat in coena impressus; sed, sicut manebit post resurrectionem, cum tamen non poterit consecrari corpus Christi, quia non nisi usque ad adventum Domini institutum est ut fieret; sic neque ante adventum Spiritus Sancti fieri potuit, quia non erat institutum a

Virginis, non autem socialis et collectiva dos alicujus corporis organici, quale debet esse corpus Ecclesiae ex multitudine quadam fidelium sanctorum compactum ac congregatum (cui demum uni concreditum est sacrificium eucharistiae). Non quantitas igitur aut moles sanctitatis deficiebat, praesente in terris Beata Virgine; sed desiderabatur sanctitatis diffusio ecclesiastica: donec Spiritu veritatis et roboris confirmaretur quaedam Societas indefectibiliter constans plebe sacerdoti adnata in fide et caritate.

1. Pro certo habendum est, *regnum Dei* de quo

Christo ut fieret nisi *in regno Dei*¹. Unde colligas velim quid veri, quidve falsi habeat sententia Nicolai Cabasilae: « Ipse dixit: *Hoc est corpus meum. Hic est sanguis meus.* Ipse etiam jussit apostolis, « et per illos universae Ecclesiae hoc facere: *Hoc enim, inquit, facite in meam recordationem.* Non juberet autem facere, « nisi virtutem esset daturus, unde facere « possent. Et quatenam est virtus? Spiritus « Sanctus, virtus quae apostolos ex alto « descendens armavit, secundum illud « quod dictum erat ad ipsos a Domino: *Sedete in civitate Jerusalem donec induamini virtute ex alto* » (*Liturgiae Expositio*, c. 28. P.G. 150, 425-428). Si enim, per virtutem (*δύναμις*) intellegens potestatem ipsam ordinis sacrificalem, hanc negat in coena concessam, errat, obnoxius damnationi latae postmodum a Tridentino (sess. 22, can. 2. D., 949); sin autem voluit tantum, ut potestatis prius collatae exercitium non posset haberi ullum ante adventum Spiritus Sancti, nihil catholicae fidei repugnans adseruit. Quin et jamdudum tradiderat istud catholice prorsus S. Paschasius Radbertus, scribens: « EX QUO RENOVATI SANCTI APOSTOLI PER « ADVENTUM SANCTI SPIRITUS DE COELIS, « et inebriati sunt musto charitatis, EX « EO SANE CREDIMUS HUNC CALICEM IN « ECCLESIA CONSECRATUM: quod ille Spiritus veritatis, in quo renovati sunt ex « vetustate, induerat eos in omnem veritatem, et confirmaverat in plenitudinem « doctrinae [perfectam?], Ubi jam, sicuti « a Christo, ita sane AB EIS ET DEINCEPS « IN NOVITATE SPIRITUS² CONSECRATUR » (*Lib. de corp. et sang. Dom.*, 21, 2. P.L. 120, 1335).

prophetae tam multa lanque grandia praenuntiavere, de quo ipse Christus *per dies quadraginta apparens* loquebatur apostolis (*Act.* 1³), non esse plene in terris institutum nisi die Pentecostes. Idem dicas de foedere novo seu novo testamento, sicut recte docet Cyrillus Hierosolymitanus, in sua *Catechesi* 17, c. 29 (P.G. 33, 1000), Spiritum Sanctum, in suo descensu, « constituisse in Ecclesia catholica, ex consensu « Patris et Filii, Novum Testamentum. »

2. Paulo ante (c. 12, n. 1. col. 1310-1311) scripserat Paschasius, fieri a nobis consecratio-

Ante Paschasium, ex Beda jam audivimus (Elucid. XII) sacrificium Domini in Pentecoste demum esse consummatum. Sed multo ante, Chrysostomus ea posuerat, ex quibus suam conclusionem (quatenus catholica est) traheret Cabasilas¹. Etenim volens Chrysostomus, ut Spiritus Sanctus, semel lapsus in apostolos, remanserit in Ecclesia, unde id arguit? Ex variis quidem capitibus, sed ultimo loco ex sacrificio eucharistico (*De S. Pentecoste*, hom. 1, n. 4. P.G. 49, 458-459) : « Non prius [sacerdos] attingit proposita « [munera], quam vobis ipse gratiam « fuerit precatus a Domino, vosque illi « acclamaveritis : *Et cum Spiritu tuo* ; qua « responsione vobismetipsis in memoriam « revocatis : nihil adstantem [hominem] « praestare, neque humana natura prospere « rari dona proposita, sed Spiritus gratiam « praesentem, et in omnes [quicumque « sacerdotio funguntur] advolantem, perficere illud mysticum sacrificium... NISI « SPIRITUS ADESSET, ECCLESIA NON CONSISTERET ; SI VERO CONSISTIT ECCLESIA, « DUBIUM NON EST, QUIN ADSIT SPIRITUS. » Inferius vero (n. 6, col. 64) : « Ostendimus adesse Spiritum Sanctum : « ex remissione peccatorum,... ex ordinationibus, ex mystico sacrificio. » Quod si eucharisticum sacrificium praesupponit, missum a Deo Spiritum Sanctum perseverasse nobiscum, sane ante Pentecosten non potuimus litare ; quo tempore necdum Ecclesia « consistebat ».

nem in sacerdotio Christi (cf. supra, Elucid. XXI) ; nunc scribit fieri eam in novitate Spiritus lapsi die Pentecostes de coelis. Priore assertione in tuto collocabat necessitatem commissae a Christo apostolis potestatis sacrificae in coena ; altera autem adstruit ne-

Non mirum igitur videri debet, quod S. Thomas (in II Nocturno Officii pro feria VI infra Octavam Corporis Christi) nos admonet ideo esse isti sollemnitati assignatam feriam V post Octavas Pentecostes, ut eucharistiae « institutionem « illo tempore specialiter recolamus, quo « Spiritus Sanctus corda discipulorum « edocuit ad plene cognoscenda hujus « mysteria sacramenti. Nam et in eodem « tempore coepit hoc sacramentum a fidelibus frequentari. » Non esse autem de facto litatum ab Apostolis nisi primum in die Pentecostes disputat noster Theophilus Raynaudus per integrum suum tractatum *De prima missa et praerogativis christianae Pentecostes* (opera Omnia, t. 6, p. 523-622). Nuperrime vero visus est sibi demonstrare idem ex primaevarum liturgiaram epiclesibus Dom Cagin (*Eucharistia*, p. 70), addens : « L'action sacramentelle des apôtres n'avait commencé qu'à la descente du Saint-Esprit. « Le principe de la rédemption, du sacrifice nouveau, de la sanctification, avait « été institué au jour de la Passion... Il « était réservé à la Mission temporelle du « Saint-Esprit d'en valider, d'en confirmer l'accomplissement, d'en signifier la « ratification, en même temps qu'en était inaugurée la dispensation » (cf. etiam, p. 208). Haec mihi videntur medullam veteris dogmatis continere (cf. dicta superius in Elucid. XII).

cessitatem aptandae Ecclesiae sacrificio principiando.

1. Veram hujus puncti doctrinam etiam tradiderat Hesychius implicite (*In Levit.*, 9¹⁻⁶ et 23⁹⁻¹⁴. P.G. 93, 889-891 et 1083-1087), quantum equidem intellego.

Elucidatio XXVII.

Cumulative conferunt ad illum valorem mensurandum sacerdos celebrans, fidelis stipem dans, et populus adstans.

SECTIO III. — DE HIS QUI SPECIALITER OFFERUNT.

ARTICULUS I. DE SACERDOTE UT OFFERENTE.

Ex praedictis constat qualiter sit etiam mali sacerdotis missa bona : melior tamen erit, si ipse sacerdos sit bonus, et tanto melior, quanto devotius obtulerit.

Est enim considerandum, sacerdotem ipsum esse de Ecclesia ; et proinde ejus devotione augeri devotionem totalem totius Ecclesiae. Sed insuper non membrum est quodibet, sed ut excellens dignitate, ita etiam, et quidem potissimum, cum hoc praesente negotio, in oblatione eucharistiae posito, maxime et proxime conjunctum. Est enim, quantum ad hoc, organum Ecclesiae electum, cui uni virtus inest symbolicam peragendi immolationem, in qua absoluitur publica communisque oblatio ; et ex hoc titulo specialius ei prae ceteris Christi fidelibus individuis imputatur illud sa-

crificium (sicut fere visus, licet sit totius hominis, tamen specialiter tribuitur ejus oculo). Maxime igitur sacerdos celebrans inter reliquos conferre censendus est ad exaggerandum valorem hujus sui sacrificii ; praevalet tamen totum corpus membro singulari, membroque putrido corpus indefectibiliter sanctum : ut opera sui ministri, quantumvis ad iracundiam personaliter Deum provocantis, conciliet ipsa sibi tamen Ecclesia propitiationem¹. Nec indignitate aut malitia ministri quicquam deperit efficaciae seu fructus correspondentis, ut dictum est, devotioni communi Ecclesiae ; quanquam accrescit aliquid per accedentem ministri sanctitatem.

Unde fit ut perfecte cohaereant inter se illae duae sententiae, quarum una, omnium catholicorum communi², negatur :

1. Quare cum grano salis accipienda est historiuncula quam narrat lepidam sane S. Petrus Damianus in suo opusculo *De Bono suffragiorum*, c. 6 et 7, ad illustrandam hanc suam sententiam : *quod fructuosior est elemosyna pauperibus data quam oblatio a sacerdote carnali celebrata* (P.L. 145, 568-569).

2. Apud Patres et scriptores ecclesiasticos distinguendum est inter causam sacerdotum haereticorum (quibus a jure aequiparati sunt Simoniaci), vel schismaticorum, vel excommunicatorum, vel certe degradatorum aut exauctoratorum, de quibus omnibus dicitur infra (Elucid. XXXIII), et causam sacerdotum solummodo improborum. Rursus distingui debet quaestio de validitate consecrationis ab altera quaestione de efficacia sacrificii. Si de improbis duntaxat sacerdotibus sit sermo, nemo ex nostris doctoribus unquam illis denegavit vim conficiendi corpus Christi : ne Origenes quidem, qui in *Commentario in Epistolam ad Romanos*, 9, 42 (P.G. 14, 1249) evidenter agit solum de IMMUNDIS cibis sanctificandis *per verbum Dei et orationem*, juxta 1 *Tim.*, 4⁵ (vide in contrarium Batiffol, *l'Eglise naissante et le catholicisme*, 1909, p. 370) ; sed neque Etherius et Beatus, qui, dum scribunt *adversus Elipandum*, l. 1, c. 67 (P.L. 96, 936) : « Neque potest hoc sacrificium offerri per quemlibet sacerdotem, nisi « per sacerdotem sanctum et justum », ostendunt per contextam orationem se loqui de principali demum sacerdote Christo : « Quis ergo tam jus-

« tus et sanctus sacerdos quam unicus Dei Filius, » qui ipse obtulit sacrificium sui corporis « mortalis » pro nobis, « pro quibus offerebat », « vitiosis mundandis » : unde nobis prostat hostia non solum sumenda « amabiliter », sed etiam offerenda « grate » : « Quid tam grate « offerri et suscipi possit quam caro sacrificii « nostri, corpus Christi perfectum SACERDOTIS « NOSTRI ? » (c. 67 et 68, *ibid.*. Vide in contrarium Baluze, *Notae in Cyprianum*. P.L. 3, 1023.) Porro verissimum est, hostiae nostrorum sacrificiorum esse per prius comparatam apud Deum acceptabilitatem indefectibilem per oblationem nostri Summi Sacerdotis. Denegare autem improbis sacerdotibus efficaciam sacrificii visus quidem prima fronte est Cyprianus in *Epistola de Basilide et Martiale*, n. 2 et 3 (P.L. 3, 1022-1023 ; cf. Batiffol, *op. cit.*, p. 453-454). Attamen potuit ipse libellaticos habere jure optimo pro apostatis, seu fidei desertoribus, proindeque haereticis, iisque cum maxime notoriis, tum maximam fidei ruinam passis, cum non in unum dogma sed in universam christiani dogmatis fabricam impingerent : quo casu, jam non defectus probitatis tantum, sed et fidei, isque publicus, opponebatur ; praeterquam quod exauctoratio per jus ecclesiasticum erat inflicta. Quae cum ita essent, non sola improbitas in causa erat, sed et legitimi gradus amissio et alienatio ab Ecclesia. Ceterum haec quaestio necessario recurret infra (Elucid. XXXIII).

corrumpi sacrificium malitia sacerdotis¹, siquidem « illa munda oblatio est, quae « nulla indignitate aut malitia offerentium « inquinari potest » (*Trid.*, sess. 22, c. 1. D., 934); asseritur nihilominus altera : « sacerdotes, quo sanctiores sunt eo magis prodesse fidelibus per sua sacrificia », quibus ipse verbis Suarez (disp. 79, s. 8, n. 10), quamvis nobis sit contrarius, tamen interpretatur² probe caput *Ipsi sacerdotes* (*Decret.* 2, 1, q. 1, c. 91) ex epistula 2^a Ps. Alexandri³ (P.G. 5, 1069) depromptum, ubi legitur : « Ipsi [sacerdotes] enim pro populo interpellant, et « populi peccata comedunt, quia precibus « suis et oblationibus ea delent atque consumunt. Qui quanto digniores fuerint « tanto facilius pro necessitatibus, pro « quibus clamant, exaudiuntur. »

Hic tamen sedulo advertendum est, non affici sanctitate celebrantis, quantumvis eximia, valorem propitiatorium hostiae ipsius secundum se spectatae, cujus, ut diximus, est infinita efficacia ad propitiandum. Et hoc sonat oratio Chrysostomi, quam adversarii nostri saepe opponunt : « Volo quid plane stupendum adjicere ; « sed ne miremini, neque turbemini. Quid « hoc est ? oblatio eadem est, quisquis offerat, sive Paulus, sive Petrus ; eadem « est QUAM CHRISTUS DEDIT discipulis, et « quam nunc sacerdotes faciunt ; haec illa

« nihil minor est, quia non homines hanc « sanctificant, sed is ipse qui ILLAM SANCTIFICAVIT. Sicut enim verba, quae Deus « locutus est, eadem sunt quae nunc sacerdos dicit, sic oblatio eadem ipsa est, « ut et baptisma quod dedit... Et hoc « igitur corpus Christi est, et illud : qui « vero putat hoc minus illo esse, is nescit « Christum etiam nunc adesse et operari » (*In II Tim.*, hom. 2, n. 4. P.G. 62, 612)⁴. Quo loco vox oblatio (ἡ προσφορά) evidenter designat non sacrificium active consideratum, sed passive, id est rem oblatam, seu ipsam hostiam, siquidem dicitur esse idipsum quod consecratum est a Christo in coena et datum discipulis⁵. Ejusdem scilicet est res illa, non solum dignitatis personalis, sed et valoris propitiatorii, quicumque consecret⁶. Sed non sequitur oblationem rei esse ejusdem efficaciae, quicumque offerat.

Nec rursus afficitur sanctitate (aut multo minus vitio) celebrantis hostia illa, in quantum est sacramentum, seu spectatur in ordine ad sumentes. Quod eo evidenti-
us est, quia is qui suscipit sacramentum, non directe per hoc particeps efficitur actionis sacrificae, sed hostiae sacrificatae, quae ipsa est hostia passionis, Deo in aeternum sacra et sanctificans homines. « Non homines hanc sanctificant, sed is ipse qui « illam sanctificavit », dicens olim *Hoc*

1. Haecque ratione sunt intellegenda verba sancti Hieronymi, in *Sophon.*, 3 (P.L. 25, 1375) : « Sacerdotes quoque, qui eucharistiae « serviunt et sanguinem Domini populis ejus « dividunt, impie agunt in legem Christi, pu-
tantes εὐχαριστίαν imprecantis facere verba, « non vitam, et necessariam esse tantum « solemnem orationem, et non sacerdotum « merita. » Nam ipse Hieronymus continuo addit : « Cum haec faciant, ... nihilominus « clemens et justus est Dominus. Clemens « in eo quod ab Ecclesia sua non recedit : « justus in eoquod reddit unicuique quod « meretur. »

2. Quanquam ibidem interpretationem istam studet ad suam mentem flectere.

3. Sane nulla est auctoritas Epistulae Ps. Alexandri, nisi quod recepta est a veteribus : qui proinde nihil fidei contrarium in ea adverterunt.

4. Conferatur in eundem sensum locus sane pulcher insertus ex incerto auctore *Decreto*

Gratiani (Pars 2, Caus. 1, q. 1, c. 84. P.L. 187, 516).

5. Conferatur liturgia vetus sancti Basilii, ubi, epiclesi jam facta, inter alia, quae a Deo enixe et prolixè postulantur, hoc habet suum locum : « Memento, Domine, secundum divitias misericordiarum tuarum, etiam indignitatis meae ; « ignosce mihi omne delictum voluntarium, et « noli propter peccata mea avertere gratiam « sancti tui Spiritus a propositis donis », μή διὰ τὰς ἐμὰς ἀμαρτίας κωλύσης τὴν χάριν τοῦ ἁγίου σου πνεύματος ἀπὸ τῶν προσκειμένων δώρων (B. 336). Tali preceatione post peractum jam sacrificium, ostendit se sacerdos sollicitum, fideliter tamen, circa constantiam miraculi « plane stupendi », quod praedicat Chrysostomus : ne quid suae eucharistiae detrahatur virtutis sanctificativae. Quod per gratiam Dei ita obtinet, ut non fructuosius sit communicare de sacrificio sanctissimi sacerdotis, quam perditissimi. Rem sane notatu dignam et admiratione !

6. Conferatur infra Elucid. XLV.

est corpus meum, quo etiam tempore orabat : *Pro eis ego sanctifico meipsum, ut sint et ipsi sanctificati in veritate*. Quare, disputans late in eundem sensum atque Chrysostomus supra laudatus, Nicolaus Cabasilas pulchre concludit argumentum his verbis : Πάντας τοὺς πιστοὺς ἀγιάζει ταῦτα τὰ δῶρα, καὶ πάντοτε, πάντοτε ὄντα δεκτὰ τῷ θεῷ (Liturgiae Expositio, c. 46, P.G. 150, 469)¹.

His utique praenotatis, reperietur non contrarius esse nobis sanctus Thomas in 3 S. 82, art. 6 et ad 1^m, ubi missae a malo sacerdote recitatae aequalitatem cum missa recitata a bono stricte coarctat ad ipsum demum quod conficitur in missa sacramentum. Fatendum est quidem illum antea (4 D. 13, 1, 1, 5) ita opposuisse inter se haec duo : « id quod est essenziale « in [missa], scilicet corpus Christi », et id quod est « annexum sacramento, et quasi « secundarium » (puta actionem nostram oblativam) : ut nullam nisi priori membro (« corpori Christi », « sacramento ») adscriberet « efficaciam ex opere operato ». Unde quis forsitan nobis objiciat : ergo quantum ad efficaciam ex opere operato est ejusdem valoris apud sanctum Thomam missa boni atque mali sacerdotis. Sed si ista apud sanctum Thomam usitata partitio operis operati retineretur a nobis literaliter, jam abjudicaretur sacrificio valor omnis propitiatorius ex opere operato : siquidem non res oblata est sacrificium, sed oblatio rei, consentiente ipso sancto Thoma (3 S. 79, 5, c. et 7, 3^m) ; nec

contra nos tantum procederet auctoritas sancti Thomae, sed contra omnes uno ore profitentes hodie catholicos inesse sacrificio missae vim quamdam propitiandi ex opere operato : quod est inconveniens. Re autem vera, mutata est post sanctum Thomam, non doctrina, sed terminologia. Sanctus scilicet Thomas, sicut reliqui scriptores illius aetatis, non solebat uti locutione illa *operis operati* per respectum ad valorem oblationis activae, sed tantum per respectum ad valorem hostiae oblatae, qui est infinitus, semper proinde sibi constans. Sed neque ipse Scotus aliter loquitur. Quin apud omnes illos veteres recensebatur virtus oblationis activae in virtute orationis, utique sacrificialis. Quod eo satius fiebat, quia omne sacrificium intrinsicam habet rationem impetrationis, existens quaedam oratio pragmatica, et nostrum sacrificium peragitur orationis eucharisticae verbis quibusdam. Postea transiit locutio *operis operati* ab ipsa re oblata ad oblationem ejus, nec incongrue (quanquam analogice) : si quidem, ut diximus, incomparabiliter eminet fructus oblationis sacrificiae super devotionem sive offerentis individui sive etiam Ecclesiae communiter offerentis : valorem scilicet inferente suum re oblata².

Interpretationi nostrae sancti Thomae suffragatur gravis ille scholae Salmanticensis parens, « theologus summus » (Hurter), Franciscus a Victoria in *Summa Sacramentorum Ecclesiae*, edita studio et cura Thomae a Chaves : « Quae-

1. Videntur quidam episcopi olim reputasse eucharistiam suam meliorem quam eucharistiam presbyterorum, cum hujus communionem fastidirent. Quos increpat auctor (sane vetus) *Epistolae de VII Ordinibus Ecclesiae* (c. 6) editae inter opera sancti Hieronymi (P. L. 30, 155-156).

2. Etiam tempore Concilii Tridentini quamdam veluti novitatem spirabat, in materia sacrificii, ista locutio *ex opere operato*, ut apparet ex *Judicio* [synodaliter prolato] D. Judoci a Ravesteyn, Tiletani, *ad articulos I* [Lutheri] *et IX* [Calvini] *de sacrificio missae propositos* (Le Plat, *Monumentorum... Concilii Tridentini*, tom. 4, Lovanii, 1784, p. 352). « Hoc « est quod de valore et virtute sacrificii missae docent catholici :... oblationem missae « factam pro aliis valere eis ad remissionem

« peccatorum, culpae et poenae, ipsumque « valorem et virtutem inesse missae sacrificio « non ex dignitate, conditione et qualitate « ipsius operantis, hoc est ipsius qui sacramentum illud celebrat ; sed ex qualitate, conditione « et natura rei oblatae, quae, cum sit ipse Christus... gratiam Patris illis conciliat, pro quibus « offertur, nisi indignos se Patris misericordia « et clementia exhibeant : atque HOC NONNULLI « DOCTORES NEOTERICI EXPLICARE VOLENTES, « DIXERUNT MISSAE SACRIFICIUM NON EX OPERE « operantis, sed EX OPERE OPERATO VALERE aliis « non quidem sine bono ipsorum motu, sed per « motum fidei et poenitentiae dispositis et « praeparatis, ut mox sumus prolixius explicaturi. » Quam deinde locutionem nedum reprehendat, ipse usurpat libere.

« ritur, inquit, utrum missa sacerdotis
 « mali tantum prosit aliis, sicut missa bo-
 « ni. Sanctus Thomas dicit quod in missa
 « duo sunt consideranda, scilicet ipsum
 « sacramentum, et orationes quae in ea
 « dicuntur ac OBLATIO SACRIFICII. » Prae-
 misso autem quod sacramentum est utro-
 bique aequale, pergunt auctor : « EX PARTE
 « autem orationum et IPSIUS OBLATIONIS,
 « quo melior fuerit minister, eo magis
 « accepta erit oblatio : facilius enim et
 « saepius et amplius impetrat bonus quam
 « malus » (Antverpiae, 1594, fol. 47-48).

Revera non mihi videtur sententia
 sancti Thomae in hoc diversa ab illa
 quam Scotus protulit bimembrem his
 verbis : « Missa melioris erit melior, et
 « tamen sacramentum est utrobique ac-
 « quale » (4 D. 13, q. 2, ad 3^m, n. 19).
 Ad repropitiationem enim quod attinet,
 « Deus, SECUNDUM JUSTITIAM RETRIBUTI-
 « VAM, non habet alicui in Ecclesia, nec
 « toti Ecclesiae, recompensare tantum
 « bonum pro ista [missa mali sacerdotis]
 « quam pro illa [missa boni] » (*ibid*).
 Cujus haec assignatur ratio, quod
 missa, quantum attinet ad vim propitia-
 toriam, non debet spectari in abstracto,
 prout sub sua definitione venit, in quan-
 tum oblatio eucharistiae, sed spectanda
 est in concreto, pro modo secundum
 quem proficiscitur ab offerentibus. Non
 autem proficiscitur eodem modo per mem-
 brum vivum atque per membrum mor-
 tuum¹.

Hujus elucidatio puncti magnum habuit
 in controversia cum protestantibus mo-
 mentum, ut apparet ex *Antididagmale* ca-
 nonicorum Coloniensium, adversus Her-
 mannum, prevaricatorem archiepiscopum,
 ubi haec leguntur : « *Alia calumnia haere-*
 « *licorum contra Ecclesiam.* Multi non pa-

1. Quanquam Hiquaeus in commentario
 suo super hunc locum (Lugduni, 1639, tom. 8,
 p. 849) negat doctorem subtilem agere de valore
 quem nuncupamus ex opere operato, tamen constat
 oppositum, ut fatetur Suarez (dispt. 79,
 s. 8, n. 10).

2. Fateor hunc scriptorem, nimio zelo sanc-
 titatis clericalis abreptum, eo processisse, ut
 teneret sacrificium missae, valide quidem obla-

« rum HODIERNO TEMPORE sese fatigant,
 « imo dicere audent, haec in Ecclesia
 « praedicatum fuisse sacrificium sacerdo-
 « tis valere coram Deo ex opere operato,
 « sine bono motu utentis. Appellat au-
 « tem opus sacerdotis, qualecumque sit,
 « non considerata mentis cogitatione, opus
 « operatum. In quo iterum non levis injuria
 « violentiaque Ecclesiae Christi irrogatur.
 « Innocentius enim tertius, l. 3 *de sacro*
 « *altaris mysterio*, capite 5, et SCHOLAS-
 « TICI DOCTORES OMNES PER OPUS OPE-
 « RATUM SACRIFICIUM ALTARIS INTELLI-
 « GUNT, non externas sacerdotis actiones,
 « sed OPUS DEI IN CONSECRATIONE et
 « sanctificatione SACRAMENTI. Quod non a
 « merito sacerdotis, sed a Christi potentia
 « dependet... Illud dicunt, cum sit opus
 « solius Dei et Christi, NON CONSISTENS
 « IN OBLATIONE, sed in sacramenti con-
 « secratione et sanctificatione, semper pu-
 « rum esse et sanctum » (fol. LXXI b).

Pariter carpit coetaneos sententiae
 adversae auctores Galenus, dum hac
 ratione distinguit duplicem effectum con-
 sacrationis : *primo*, « illum quo Christus
 « nobis exhibetur praesens : quod sacra-
 « menti est ; cujus vim, magistra pro-
 « fitemur Ecclesia, et ipsius veluti cadu-
 « ceatoribus atque internuntiis victoribus,
 « Joanne Chrysostomo et Nicolao Cabasila,
 « nihil morari sui ministri iniquitatem,
 « aut etiam justitiam. » *Secundo*, « eum
 « qui sacrificii est proprius, et positus
 « est in aliis (partim praesentibus, par-
 « tim absentibus, partim vivis, partim
 « mortuis) impertienda crucis Christi vi
 « ac gratia ». « Hunc (inquam) effectum
 « num audetis eundem, unum, aequa-
 « lemve adserere » [quicumque fuerit
 minister] ? (*De sacrificio missae commen-*
tarius, c. 19, p. 242)².

tum a sacerdote catholico, carere tamen omni
 fructu et utilitate, si peccatis irretitus offerret
 iste solus, nullo nimirum mandante, ministrante,
 adstante homine bono : « Catholicis functum
 « ritibus credere modo necesse habemus etiam
 « tunc [i. e. quamvis existat in peccato] verum
 « missae perfecturum sacrificium ; profuturum
 « tamen cuiquam, maxime si solus haec tentet,
 « et non adsint pii, sacrilegii ejus ignari, perne-

Inter recentioris Scholae magistros citari omnino debent ex Societate nostra Henriquez et Fagundez. « Fructus satisfactionis, inquit Henriquez, qui ex opere operato communicatur alteri homini justo, pro quo offertur sacrificium missae, uberior est ex opere operato pro ratione devotionis » (*Summa theologiae moralis*, l. 1, de sacramentis in genere, c. 14, n. 4). Rursusque : « Oblatio missae consistit in actione, et meritum impetrantis consistit in actione vitali et libera : ideo crescit uterque fructus missae ex opere operato in alium justum, quanto major est dispositio et devotio offerentis ; ut crescit effectus baptismi ex opere operato quanto melior est dispositio adulti recipientis... Quare expedit... quaerere probatos et religiosos sacerdotes, qui sancta sancte tractent, ut, devotius offerentes, applicent integre uberiores fructum missae » etc. (*ibid.*, l. 9, de missa, c. 18, n. 5). Fagundez autem assonanter : « Omnibus igitur consideratis, plus valet missa boni sacerdotis quam mali : ...quia ex parte illius, quatenus est publicus minister Ecclesiae, accrescit valor ex opere operato accidentaliter » (*Tractatus in quinque Ecclesiae praecepta. Primum Ecclesiae praeceptum*, l. 3, c. 6, n. 22). Extra Societatem autem ex professo suscepit hanc thesim defendendam Zacharius Pasqualigo (*De sacrificio Novae Legis*, q. 102, n. 6, et q. 103, n. 5. Romae 1707, tom. 1, p. 103 et 104) : « Dicendum : fructum substantialem sacrificii ex opere operato crescere acci-

« dentaliter ex majori DEVOTIONE [*intel-
« lege : actuali*] offerentis sacerdotis. »
Rursusque : « Dicendum : fructum sacri-
« ficii ex opere operato, tam secundum
« propitiationem quam secundum satisfac-
« tionem et impetrationem, augeri acci-
« dentaliter ex majori SANCTITATE [*intel-
« lege : habituali*] sacerdotis offerentis. »
Quod si vero, infra generalem quidem Ecclesiae influxum, magnae tamen sunt partes sacerdotis in quantificando valore sacrificii, quis mirabitur, quod per totam fere missam totus est in exoranda a Deo gratia, qua fiat idoneus ad offerendum Deo sacrificium acceptum¹ ?

ARTICULUS II. — DE STIPEM DANTE, IN
QUANTUM OFFERENTE.

Praeter sacerdotem, ut talem, id est publicum in litando Ecclesiae ministram, intercedunt etiam tanquam offerentes, ii ex quorum parte specialius per sacerdotem offertur sacrificium, utpote qui istud ipsum Ecclesiae procuraverint sternendum.

Sacrificium enim ita est corporis et sanguinis Christi, ut tamen offeratur sub specie melchisedecica panis et vini ; quae licet non ingrediatur rem oblatam, tamen omnino intrat rei oblationem. Non enim nisi mediante complexu sensibilibus elementorum, quibus absolvitur immolatio symbolica, potest dominicae hostiae sacrificium in nostrum transire censum ; in complexu autem illo numerantur praeter verba a sacerdote egredientia, etiam res, penes quas attenditur speciei melchisedecicae proprietates². Qua ex parte, sane ipso-

« gamus (*De sacrificio missae*, c. 19, p. 245). Origo erroris fuit in hoc, quod vir austerus non putavit posse praevalere indignitati ministri sanctitatem Ecclesiae universae : quae non est, inquit, « tantae potentiae » ut « quidvis a Deo per quemvis se confidat exoraturam » (*ibid.*, p. 243). In eo quod excedit Galenus, maneat absque nostro suffragio : retentis interim illis quae apposuit bona.

1. V. g. *In spiritu humilitatis et in animo contrito suscipiamur a te Domine, et sic fiat sacrificium nostrum in conspectu tuo hodie ut placeat tibi, Domine Deus.*

Placeat tibi, sancta Trinitas, obsequium ser-

vitulis meae, et praesta ut sacrificium quod oculis tuae Majestatis indignus obtuli, tibi sit acceptabile, mihi quoque et omnibus pro quibus illud obtuli sit, te miserante, propitiabile.

Quin et populus pro sacerdote orans : *Suscipiat Dominus sacrificium de manibus tuis ad laudem et gloriam nominis sui, ad utilitatem quoque nostram totiusque Ecclesiae suae sanctae.*

Apud Orientales infinitae sunt preces sacerdotis pro seipso litante, v. g. in liturgia vetere S. Basilii atque S. Chrysostomi. B. 316-320.

2. Confert igitur ad immolationem symbolicam sacerdos elementum formale, stipem autem dans elementum materiale. Ex utroque demum

rum est sacrificium, quorum propria sunt dona, munera, sacrificia, a sacerdote consecranda; si quidem ex una parte, ut recte monet Auctor incertus *Quaestionum Veteris et Novi Testamenti* (v. 46. P.L. 35, 2246), « ipse semper dicitur offerre, ejus « oblationes sunt, quas super altare im- « ponit sacerdos... Ipsi enim imputatur, « ejus munera offeruntur »; ex altera autem parte, non sunt sacerdoti talia munera commissa, nisi ut « ad hoc perveniant ad « quod sunt oblata » (Walaf. Strab., *De ecclesiasticarum rerum exordiis et incrementis*, c. 22. P.L. 114, 948), scilicet ut mutantur in carnem et cruorem victimae, exteriorque eorum habitus immolationi sacramentali peragendae deserviat¹. Provisum autem jure divino est ut qui serviunt altari de altari vivant (*I Cor.*, 9¹³⁻¹⁴). Quare oportet ut de oblationibus ejus qui paravit sacrificium, is qui defert accipiat victum. Nec proinde apud Deum reputabitur mensam stravisse eucharisticam, nisi qui tantum protulerit, unde et sacramentum confici rite queat, et illi possint ali,

consistit illud, quod diximus esse sacrificii *signum tantum*, ratione ejus sibi homines appropriant sacrificium dominicum. Attamen advertite species panis et vini non fieri sacramentales nisi per sacerdotem, penes quem igitur unum est dare elementis rationem symboli. Et ex hac parte auctor est materiae sacramentalis ipse sacerdos.

1. Quare scribit recte S. Martinus Legionensis: « Non enim oblationes tantum offeruntur sacerdoti, sed et Jesu Christo summo « pontifici » (*Sermo 24 in resurrect. Dom.* P.L. 208, 922).

2. Sunt autem isti: *primo*, titulo ejusdem justitiae imperfectae, seu religiosi debiti, non solum sacerdotes, sed et clerici inferiores sacerdotibus in mysteriis servientes; *secundo*, titulo quodam misericordiae, seu piae liberalitatis, pauperes quorum curam habet Ecclesia. Sufficit igitur striete sustentatio eleri; nec tamen exorbitat sustentatio, si accedat, pauperum; sed erit ipsa liturgica quodammodo (cf. *Canones Hippolyti*, 159-185 et 214-216, apud Duchesne *Orig. du culte chrét.*, 3e édit., 536-539; et orationes sacramentarii gelasiani atque gregoriani, quas collegit Dom Leclercq, D. A. C., I, 834-835), adeo ut onerati pauperes oblationibus fidelium solerent olim nuncupari altaria Ecclesiae (cf. supra, Elucid. XIII). Nec fortasse alia de causa stylo adeo liturgico sanctus Paulus commendat eleemosynas Ecclesiarum Hierosolymam mittendas, nisi quod essent

quibus fas sit². Hoc autem praestant nostris temporibus, qui eleemosynam, seu, ut aiunt, stipendium missae erogant justum: cujus censu nihil nisi solita olim deferri dona recte existimaveris compensari³.

Quos esse suo modo veros oblatores sacrificii, testantur et Patres, et Concilia, et Liturgiae.

Quod spectat ad Patres, omissis duobus locis Tertulliani (*De Exhort. Castil.*, 11, et *De Monogamia*, 10. P.L. 2, 926-927 et 942), de quibus olim (Elucid. XVIII) satis dictum est, occurrit Cyprianus, mulierem, prae avaritia desistentem ab offerendo, sic increpans: « Locuples et dives es, et dominicum celebrare te credis, « ...quae in dominicum sine sacrificio venis, quae partem DE SACRIFICIO, QUOD « PAUPER OBTULIT, SUMIS » (*De opere et eleemosyna*, c. 15. P. L. 4, 612-613). Per communionem scilicet eucharisticam sumebat illa sacrificii partem. Sacrificium autem, cujus sumebat partem, erat a paupere illo oblatum. Eucharistici igitur sacrificii censebatur ipse pauper oblator⁴.

impendingae ibi per modum agaparum eucharisticarum: ἡ διακονία τῆς λειτουργίας ταύτης οὐ μόνον ἐστὶν προσαναπληροῦσα τὰ ὑπερήματα τῶν ἁγίων, ἀλλὰ καὶ περισσεύουσα διὰ πολλῶν εὐχρηστῶν τῷ θεῷ, κτλ (*II Cor.*, 9¹²⁻¹⁵). Quod si igitur plus quam striete sufficiens sit oblatio; quia tamen nulla ex parte exorbitat, tota habet indolem atque vim, non communis tantum eleemosynae, sed et verae propriaeque patriae. Quia autem non exigi id debet, quod nullius justitiae pars est, ideo, deficiente etiam sustentatione pauperum, acceptari tamen debet quod aequivaleat sustentationi solius eleri; adeo ut, si quis, inito pacto, stipem dederit clericalibus necessitatibus striete adaequatam, is integri sacrificii censeatur auctor, nec proinde in sacerdotis potestate sit alterum stipendium cum illo conflare in unius ejusdemque sacrificii oblationem principiendam, ut amplius infra contra Cajetanum disputabitur.

3. Quo circiter tempore in locum muneris esculenti successerit nummarium, videsis indicatum apud Martene, *De Antiquis Ecclesiae Ritibus*, cap. 4, art. 6, n. 6.

4. Conferatur Augustinus (*Epist.* 111, 8. P.L. 33, 426): « Sic enim sunt illae [feminae « christianae raptae a barbaris] in terra captivitate suae, quomodo erant illi [captivi Hebraei] in ea terra, ubi nec sacrificare more suo « poterant Domino: sicut nec istae possunt vel « ferre oblationem ad altare Dei, vel invenire ibi « sacerdotem, per quem offerant Deo. »

Simili ratione Caesarius Arelatensis fideles ad offerendum impellebat : « Oblationes quae in altario consecrentur « afferte : erubescere debet homo idoneus, « si DE ALIENA OBLATIONE COMMUNICA- « VERIT » (in appendice ad sermones S. Augustini, sermo 265, n. 2. P.L. 39, 2238)¹. Quare simpliciter loquitur S. Gregorius M. de viro « pro quo sua conjux « diebus certis sacrificium offerre consue- « verat » (*Dial.*, l. 4, c. 57. P.L. 77, 424. Cf. *Hom.* 38 in *Evang.*, n. 8. P.L. 76, 1279).

Quae offerendi facultas non adimebatur a fidelibus nisi per excommunicationem quamdam minorem, cujus praeclarum exemplum nobis exhibet primi Concilii Nicaeni canon undecimus : « De « his qui praeter necessitatem... praevari- « cati sunt... sub tyrannide Licinii, pla- « cuit synodo, quamvis humanitate pro- « bentur indigni, tamen eis benevolentiam « commodari. Quicumque ergo veraciter « poenitudinem gerunt, tribus annis fideles « inter audientes habeantur, [et septem « annis inter substratos]; duobus autem « annis sine oblatione populo in oratione « communicent », *χωρὶς προσφορᾶς κοινωνή- σουσι τῷ λαῷ τῶν προσευχῶν*, (Mansi, *Concilia*, 2, 673, coll. 680. Cf. Dom Leclercq, *Histoire des Conciles*, tom. 1, p. 590). Quocirca id recti notat Petavius : Haec « erat PERFECTA COMMUNIO ad quam

« poenitentes et a sacris extorres aspi- « rabant, ac per longissimi cruciatum « temporis squaloremque perveniebant, uti « JUNUS HABERENT OBLATIONIS, quam *κοινωνίαν* vocant *μετὰ προσφορᾶς*... Sine dubio « idem illud est [*κοινωνήσαι μετὰ προσ- « φορᾶς*] ac *communicare cum oblatione*, hoc « est jus habere offerendi » (*De Potest. consecr. et sacrif.*, cap. 1, t. 8, p. 8-9)². Unde jam facile intellegitur cur Theodosio, caede Thessalonicensi infecto, rescripserit Ambrosius : « Tunc offeres, cum SACRIFICANDI ACCEPERIS FACULTATEM³, quando hostia tua accepta sit Deo » (*Ep.* 51, n. 15, P.L. 16, 1163).

Sed et liturgiae celebriores eos omnes in numero oblatorum, respectu ipsius sacrificii eucharistici, habent, quicumque munerera devoverunt. In primis liturgia romana post commendationem donorum eos qui dederunt commendat Deo his verbis : « qui tibi OFFERUNT hoc sacrificium « laudis pro se suisque omnibus, pro re- « demptione animarum suarum, pro spe « salutis et incolumitatis suae, tibi que « reddunt vota sua aeterno Deo vivo et « vero. » Quodnam, quaeso, pro redemptione nostrarum animarum defertur Deo laudis sacrificium, nisi sacrificium ipsum corporis et sanguinis Christi⁴? Pariter in liturgia *S. Marci* : « OFFERENTIUM hostias, oblationes, sacrificia (*τὰς θυσίας, τὰς προσφορᾶς, τὰ εὐχαριστήρια*), suscipe, Deus »,

1. Oblationes istiusmodi, ut patet, sunt, apud Caesarium, sicut apud Cyprianum et alibi saepe, intellegendae non stricte individuae, quales solent esse hodie stipum erogationes, sed collectivae, perinde ac si hodie adstantes omnes vel plerique in unam stipem erogandam conspirarent.

2. Concilio Nicaeno alia minora subnectit Petavius (*ibid.*). Sed exempla nitidiora produci possunt, puta Nicolai I *Epistola ad Hincmarum Rhemensem* de poenitentia injungenda illi, qui monachum presbyterum occideret. Post multa : « Residuis praeterea septem « annorum curriculis, COMMUNIONEM DOMINICI « SACRAMENTI SUSCIPERE LICEAT celeberrimis « festivitatum diebus, OBLATIONES QUIDEM NUL- « LATENUS OFFERENDO » (P.L. 119, 1122-1123).

A fortiori verum est illud : « Quibus communio « sacra denegabatur, haudquaquam fas erat « offerre » (Marlene, *De antiquis Ecclesiarum ritibus*, l. 1, c. 4, art. 6, n. 5.).

3. De facultate sacrificandi hic agi, quae potissimum exerceretur muneribus sacrae mensae illatis, patet per Eusebium, narrantem (*Hist. Eccl.*, l. 5, c. 17. P.G. 82, 1236) quomodo primum imperator, post expletam poenitentiam, se in tali officio inferendorum munerum gesserit. Non agitur hic de oblatione, quae communis est omnium adsistentium, prout mere adstant, sed magis de illa quae propria est erogantium stipem.

4. Possunt ex *Sacramentario bobiensi* conferri quatuor missae votivae, praesertim autem ex tertia haec Secreta : « Omnipotens et misericors « Deus, cui redditur votum in Hierusalem, exau- « di preces famuli tui ; memor esto sacrificii sui. « fiant holocausta sua [pinguia] » (P.L. 72, 542) ; rursusque in missa votiva singulari mozarabica, haec benedictio ante communionem : « Vota ves- « tra atque sacrificia elementis Dei gratiam « benigne suscipiant » (P.L. 85, 994). Cf. notata supra in Elucid. XXI de votis sacrificiorum.

etc. (B. 129). In anaphora autem Serapionis, post recitata verba dominica factamque epiclesim, sic oratur : « Suscipe
« etiam gratiarum actionem populi (τὴν
« εὐχαριστίαν τοῦ λαοῦ) et benedic eos qui
« **OBTULERUNT** oblationes et gratiarum ac-
« tiones (τὰ πρόσφορα καὶ τὰς εὐχαριστίας) »
(F.D. 2, 176). Similiter in liturgia *Sancti*
« *Jacobi* : Memento, Domine, eorum qui
« has oblationes obtulerunt hodie in sancto
« tuo altari, et eorum pro quibus unus-
« quisque obtulit » (B. 56).

De offerentibus hac ratione sacrificium, seu « hostiam », scribebat Innocentius I in sua *Epistula ad Decentium Eugubinum*, quae medio aevo, et apud Liturgistas (v. g. Remigium Antissiodorensem, *De celebratione missae et ejus significatione*. P.L. 101, 1258) et apud Juristas (*De Consecratione*, dist. 1, c. 73), maximae fuit auctoritatis : « De nominibus vero recitandis
« antequam precem sacerdos faciat, atque
« eorum oblationes, quorum nomina reci-
« tanda sunt, sua oratione commendet,
« quam superfluum sit, et ipse pro tua
« prudentia recognoscis : ut **CUJUS HOS-**
« **TIAM** necdum Deo offeras, ejus ante no-
« men insinues, quamvis illi incognitum
« sit nihil. Prius ergo oblationes sunt com-
« mendandae, ac tunc eorum nomina,
« quorum sunt, edicenda : ut inter sacra
« mysteria nominentur, non inter alia, quae
« ante praemittimus » (Epist. 25, c. 2. P.L. 20, 553-554).

Oblatores igitur munerum, seu erogatores stipum, sunt cum procurato a se sacrificio prae ceteris non procurantibus specialius atque propius intimiusque connexi ; proindeque etiam magis afficitur sacrificium illorum oblatione, magisque interest eorum fervor et devotio in efficacia sacrificii cumulanda.

Patet enim, quo quis magis connectatur cum dono faciendo (est enim donum omne

sacrificium), eo magis erga eum devinciri illum qui dono muneretur. Puta enim donum nomine totius Galliae alicui viro insigni oblatum, at cura et liberalitate quorundam privatorum potissimum comparatum : pro ejusmodi dono gratitudinem habebit quidem ille ad omnes, sed potissimum ad istos, et tanto majorem, quanto melius affectos. Sic igitur, prae ceteris non comparantibus sacrificium, specialiore partem habent illi, qui dant eleemosynam, in sacrificio offerendo et valore ejus regulando.

Neque hoc etiam est praetermittendum, quod sacerdos, eorum munera deferens, tenetur, ut legatus, intentionem suam illorum intentioni conformare¹; et quandoquidem ex commissione totius Ecclesiae offert, totius etiam nomine Ecclesiae atque affectu munera eorum commendat atque vota transmittit. « Providerunt enim [Doc-
« tores Ecclesiae] quia **QUIDQUID** in divi-
« nis obsequiis **A QUOLIBET ECCLESIAE**
« **MEMBRO** reverenter **OFFERTUR**, id etiam
« **FIDE ET DEVOTIONE CUNCTORUM UNI-**
« **VERSALITER** exhibeatur. Unus est enim
« Ecclesiae Spiritus, quo vivificatur unum
« corpus, quod a Christo videlicet suo ca-
« pite praeservatur. Tota igitur Ecclesia
« diversorum quidem constat compage
« membrorum, sed unum est procul dubio
« corpus, unius fidei soliditate fundatum,
« una vivificantis Spiritus virtute perfu-
« sum. Unde et Apostolus ait : *Unum cor-*
« *pus, unus spiritalis, sicut vocali estis in*
« *una spe vocalionis vestrae (Ephes., 4).*
« Dignum ergo est, ut **QUIDQUID** in sa-
« cris officiis **A QUIBUSCUMQUE FIDELIBUS**
« **PARTICULARITER** agitur, hoc ipsa EC-
« **CLESIA** per unitatem fidei et charitatis
« **AMOREM UNANIMITER** agere videatur
(S. Petr. Damian., *Liber qui appellatur Dominus Vobiscum*, c. 7. P.L. 145, 237).

1. Conformat cetero suam intentionem **EO** **IPSO** quod sacrificium defert tanquam **PRINCIPIATUM** ab ipsis. Ex natura enim rei est, ut per sacrificium reperiat commendata intentio ejus qui auctor est sacrificii. Nec proinde requiritur, ut sacerdos ulterius quiequam de suo, vel per modum orationis, vel per modum simplicis affec-

tus, conferat ad intentionis commendationem. Neque omnino fieri potest, ut, dum offertur sacrificium tanquam ex parte Titii, sacerdos ipse, quantumvis volens, pro intentione, quam habet Titius, aliquam alteram subroget, puta ex Titii patre ad matrem Caii translato fructu.

ARTICULUS III. — DE ADSTANTIBUS, UT OFFERENTIBUS.

Stipem dantibus proximi veniunt adstantes, qui, prae ceteris non adstantibus, eo magis exserunt suam vim oblativam (ecclesiastici corporis membris nativam), quo magis conjunguntur rei sacrae adfectu actuali externe significato. Qua significatione testificantur se ratam habere, quantum in ipsis est, oblationem, suo nomine factam, proindeque eam speciali titulo faciunt suam et offerunt¹.

Non enim sine causa populus, invitatus primum a sacerdote, ut gratiarum actionem, seu eucharistiam, Deo reddat dignam et justam, deinde, completa prece sacerdotali respondet ipse, vel ejus nomine respondetur : *Amen* ; sed ideo sane, ut consensus exprimat adstantium in id quod est pro omnibus ab uno transactum².

Qui usus semper invaluit. Etenim primo, ad invitatorium quod attinet, in omnibus liturgiis vetustissimis inchoatur anaphora per dialogum similem ejus qui primitus (cf. Dom Cabrol, art. *Canon*, D. A. C., t. 2, 1849 : « Si l'on veut « remonter à l'époque antérieure à la formation du canon romain, il faut affirmer... que la prière eucharistique, sous « quelque nom qu'on la désigne, doit commencer avec le dialogue de la préface ») ipsum censebatur esse initium romani canonis : *Gratias agamus Domino Deo nostro. — Dignum et justum est.* Ut videre est in *Constitutionibus Apostolicis* (F. D. I, 496), in *Liturgia graeca Sancti Marci*

(B. 125) ; cui etiam operae pretium est addere *Canones Hippolyti* (n. 21 sq., ap. Duchesne, *Orig. du Culte chrétien*³, p. 526), *Constitutiones Ecclesiae Aethiopicæ* (B. 189, cf. *Constitutiones Ecclesiae Aegyptiacæ*, F. D. 2, 99), *Canonum qui dicuntur Apostolorum et Aegyptiorum reliquias* (Hauler, *Didascalie apostolorum fragmenta veronensia latina. Accedunt canonum*, etc., p. 106) et *Testamentum Domini nostri Jesu Christi* (ed. Rahmani, 1899, p. 39)³. Quin et in *Liturgia graeca sancti Jacobi* (B. 49-50) haec non solum prolixiora, sed et expressiora habentur : *Sacerdos* : « Pax omnibus ! » *Populus* : « Et Spiritui « tuo ! » *Archidiaconus* : « Stemus pulchre, « stemus prudenter, stemus cum timore « Dei et compunctione. SOLLICITI SIMUS « PER SANCTAM ANAPHORAM IN PACE OF- « FERRE DEO. POPULUS : PROPITIATIO- « NEM (ἐλεον)⁴ PACIS, SACRIFICIUM LAUDIS ». *Sacerdos* : Caritas Dei Patris, gratia Domini et [Filii], communicatio et donum Spiritus Sancti sit cum omnibus vobis ! » *Populus* : « Et cum Spiritu tuo ! » *Sacerdos* : « Sursum habeamus mentem et corda. » *Populus* : « Habemus ad Dominum. » *Sacerdos* : « Gratias agamus Deo. » *Populus* : « Dignum et justum est. »

Praeter unanimum liturgiarum consensum primaevo usui attestantur, in Occidente, Cyprianus (*Lib. de Oral. Dom.*, c. 31. P.L. 4, 539) atque, in Oriente, Cyrillus Hierosolymitanus (*Cateches.* 23, n. 4 et 5. P.G. 33, 1112-1113).

Quod si autem vim talis usus perspectam habere volueris, audias Chrysostomum

1. De adstantibus, ut offerentibus, quid recentiores scholastici senserint, reperies apud Suarezium (disp. 79, s. 8, n. 5), Vasquezium (disp. 226, c. 2), et Lugonem, ejus haec sunt verba : « Has personas praeter celebrantem in aliquo sensu, saltem mediate, « offerre sacrificium, et non solum pro iis « offerri, dubitari non potest » (disp. 19, sect. 11, n. 230).

2. « C'est le prêtre ou l'évêque, qui invite le « peuple au recueillement ; le peuple répond, et « se tient attentif. Le pontife reprend alors une « formule de prière, que les fidèles écoutent religieusement... Toute la prière se termine par « une doxologie à la gloire du Père, par le Fils, en

« l'unité de l'Esprit, comme au canon romain *Per ipsum... est tibi Deo Patri in unitate Spiritus Sancti omnis honor et gloria per omnia saecula saeculorum.* Et à cette doxologie le peuple « répond, comme aujourd'hui encore, par le « mot *Amen*, s'unissant ainsi à tout le sacrifice « et à la prière du canon » (Dom Cabrol, art. *Amen*, in D. A. C., I, 1558 ; cf. t. 2, 1851 et 1899).

3. Non exhibet quidem dialogum *Anaphora Serapionis*, sed videtur praesupponere, dum incipit per verba : *Dignum et justum est...* » (F. D., 2, 172).

4. Nisi forte legendum sit ἐλαϊον εἰργίνης (olivam pacis), ut ferunt veteres editiones (P.G. 63, 915).

haec concionantem : « ORATIO, QUA DEO
 « GRATIAS AGUNTUR (τὰ τῆς εὐχαριστίας),
 « UTRIUSQUE [et sacerdotis et plebis] COM-
 « MUNIS EST : neque enim ille solus gratias
 « agit, sed et plebs universa. Nam, CUM
 « PRIUS VOCEM EORUM SUMPSTIT, ATQUE
 « ASSENSERUNT ID DIGNE AC JUSTE FIERI,
 « TUM DEMUM GRATIARUM ACTIONEM AU-
 « SPICATUR... Haec porro cuncta eo a
 « me dicta sunt, ut unusquisque, etiam
 « eorum qui subsunt, advigilet ; illudque
 « intellegamus, nos omnes unum corpus
 « esse, tantumque inter nos differre,
 « quantum membra a membris differunt ;
 « ac proinde ne omnia ad sacerdotes reji-
 « ciamus ; quin potius nos Ecclesiae totius,
 « perinde ac communis corporis, cura
 « afficiamur. Hoc enim et securitatem
 « ampliorem et majus nobis donativum
 « comparat » (In II Cor., Hom. 18, n. 3.
 P.G. 61, 527)¹.

His de invitatione notatis, non minus,
 immo certius constat, vel a primis nostra-

1. Similiter septimo saeculo, explicans litur-
 giam Syriacam, Jacobus Edessenus, scrip-
 tor monophysita, in *Epistola ad Thomam*
presbyterum (apud Dyonisium Bar Salibi,
Expos. Liturg., trad. Labourt, p. 38) haec tradit :
 « Sacerdos ad populum dicit : Sursum sint corda
 « vestra ; et populus respondet : *Habemus corda*
 « *nostra ad Dominum*. Rursus exclamat ad eos :
 « *Gratias agamus Domino* ; cui illi respondent :
 « *Dignum et justum est, quod dixisti*. Cumque per
 « illa tria, quae diximus, nimirum : per hoc quod
 « pacem eis dederit, et quod signo crucis eos
 « consignaverit, et quod eidem ipsi convenienter
 « responderunt ; per haec praeterea duo pos-
 « teriora, videlicet quod ipse eis mandatum dede-
 « rit, et QUOD ILLI EIDEM CONSENSERINT, ejusque
 « sententiam justam esse pronuntiaverint : eum
 « PER HAEC, inquam, ILLI CUM IPSO ET IPSE
 « CUM HIS UNUM CHRISTI CORPUS UNAQUE MENS
 « EFFECTI FUERINT, tunc conversus ad Deum
 « sacerdos, EX VERBIS QUIBUS CONSENSERE ET
 « EX SENTENTIA IPSIUS POPULI exordium su-
 « mens, verba sua ad Deum Patrem dirigit, cui
 « sacrificium corporis et sanguinis Unigeniti in
 « propitiationem animarum fidelium offertur. »
 Recole adnotata supra ex fontibus syriacis de
 « lingua Ecclesiae ».

2. Irrepserunt quidem in omnes liturgias se-
 rius, praeter illud unum *Amen* alia intra Ana-
 phoram plura : attamen testantur veteri usui :
Anaphora Serapionis (F. D. 2. 176), *Liturgia*
Constitutionem Apostolicarum (F. D. 1, 514),
Constitutiones Ecclesiae Aethiopiae (B. 189-190)
 et *Ecclesiae Aegyptiacae* (F. D. 2, 99-100),

rum missarum exordiis solitum esse sacer-
 doti celebranti acclamari a populo, in fine
 demum canonis vel anaphorae, Amen².
 Quod, praetermissis liturgiis, attestantur,
 si minus verba Pauli in *I Cor.*, 14¹⁶,
 sane inevidentiora, quibus valde affinis est
 sermo *Didaches* 16⁶ (F.P. 1, 24), certe as-
 sertiones luculentae Justini (*Apol.*, 1, 65
 et 67)³, atque epistula Dionysii Alex-
 andrini ad Xystum Romanum (apud
 Eusebium, H.E., 7, 9. P.G. 20, 656) de
 illo non baptizando, qui, veri expers bap-
 tismi, cum bona fide « gratiarum actionem
 « frequenter audierit, et cum ceteris re-
 « sponderit *Amen* ; qui ad sacram mensam
 « adstiterit, et manus ad suscipiendum
 « sacrum illum cibum porrexerit, qui eum
 « exceperit, et corporis ac sanguinis Do-
 « mini nostri fuerit per longum tempus par-
 « ticeps⁴. »

Consensum autem exprimi per particu-
 lam *Amen*, notissimum est : « Quod autem
 « CONSENSUM significet audientis, et sit

Canonum... reliquiae (ed Hauler, p. 107),
 atque *Testamentum D. N. Jesu Christi* (Ed.
 Rahmani, 1899, p. 39-45). De *Testamenti* litur-
 gia haec scribit apposite Rahmani (p. XLVI) :
 « Liturgia autem ipsa cum descriptione sancti
 « Justini martyris concordare omnino videtur...
 « tota proprie dicta liturgia in una oratione eu-
 « charistica, satis quidem prolixa, sed non inter-
 « rupta, consistit, et non nisi ad finem eucharis-
 « ticae precis populus acclamat : Amen ! »

3. « Ei qui fratribus praeest panis affertur,
 « et poculum aquae et vini : quibus ille accep-
 « tis, laudem et gloriam universorum Parenti
 « per nomen Filii et Spiritus Sancti emittit, et
 « gratiarum actionem pro dignatione, qua haec
 « ab eo accepimus, prolixè exsequitur. Postquam
 « preces et gratiarum actionem absolvit, popu-
 « lus omnis acclamat, dicens : *Amen. Amen* au-
 « tem hebraea lingua idem valet ac *Fiat*. Post-
 « quam autem is qui praeest preces absolvit,
 « et populus omnis acclamavit, qui apud nos
 « dicuntur diaconi panem et vinum et aquam
 « in quibus gratiae actae sunt unicuique prae-
 « sentium participanda distribuunt » (P.G. 6,
 428). « Panis affertur et vinum et aqua ; et qui
 « praest, quanta ei suppeditat vis, preces et gra-
 « tiarum actiones emittit, et populus acclamat :
 « *Amen* ; et eorum in quibus gratiae actae sunt,
 « distributio fit et communicatio unicuique prae-
 « sentium » (col. 429).

4. Dubium sane est, utrum oblationi sacrificii
 an communioni congruat illud *Amen*, de quo
 Tertullianus in libro *De Spectaculis*, c. 25 :
 « Quale est enim... ex ore, quo *Amen* in Sanctum

« signaculum veritatis, ad Corinthios quo-
 « que prima nos docet, in qua Paulus ait :
 « *Ceterum si benedixeris spiritu, quis sup-
 « plet locum idiolae? quomodo dicet amen
 « super tua benedictione: quoniam quidem
 « nescit quid dicas (I Cor., 14¹⁶)?* Ex quo
 « ostendit non posse idioten respondere
 « verum esse quod dicitur, nisi intellexerit
 « quod docetur » (Hieronymus, *Com-
 « mentariorum in Epist. ad Galat.*, l. 3, c. 6,
 P.L. 26, 438). Quare *Amen* illud, post doxo-
 logiam canonis a fidelibus emissum, habet
 Augustinus pro quadam populari sub-
 scriptione. « Cum audieritis a sacerdote :
 « *Sursum cor*, respondetis : *Habemus ad
 « Dominum*. Laborate ut verum respon-
 « deatis; quia apud acta Dei respondetis.
 « Sic sit, quomodo dicitis; non lingua
 « sonet, et conscientia neget. Et quia hoc
 « ipsum, ut sursum habeatis cor, Deus
 « vobis donat, non vires vestrae, ideo
 « sequitur, cum dixeritis habere vos sursum
 « cor ad Dominum, ... *Domino Deo nostro
 « gratias agamus*. Unde gratias agamus?

« protuleris, gladiatori testimonium reddere! »
 Quanquam comparationem cum doxologia ca-
 nonis potius insinuant succedentia verba : « Εἰς
 « *χιῶνας ἀπ' χιῶνος* alii omnino dicere nisi Deo
 « Christo? » (P.L. 1, 657).

1. In eundem sensum videtur scripsisse
 Theodoretus in *II Cor.*, 2²⁰ : « Per ipsum Fili-
 « um eucharistiae hymnum Deo offerimus. *Amen*
 « autem non sine causa hic adjecit Apostolus :
 « sed docens, non solum orantem sacerdotem
 « offerre hymnum, sed et eum qui adjiciat *Amen*
 « participem esse oblatae laudis » (P.G. 82, 384).

2. Quare etiam Justinianus in quadam
 novella (123. P.L. 72, 1026), occurrens usui jam
 irrepenti demissioris vocis, habet : « Jubemus ut
 « omnes episcopi pariter et presbyteri, non tacito
 « modo, sed clara voce, quae a fidei populo
 « exaudiatur, sacram oblationem, et preces in
 « sancto baptisinate adhibitas, celebrent : quo
 « majore exinde devotione in depromendis
 « Domini Dei laudibus audientium animi effe-
 « rantur. Ita enim et divus Apostolus docet, di-
 « cens in prima ad Corinthios epistola : Enimvero
 « si solummodo benedicas spiritu, quomodo qui
 « privati locum implet dicet ad gratiarum ac-
 « tionem tuam Deo ipsum *Amen*, quandoquidem
 « quid dicas non videt. « Evidens quippe est ex
 « verbis Justini et Dionysii supracitatis, fuisse
 « Romae et Alexandriae in usu olim claram et
 « allam pronuntiationem anaphorae seu canonis,
 « quicquid in oppositum scripserit Le Brun (*Ex-
 « plication de la messe*, t. 8. Paris, 1778, vol. 3).
 Vixque fieri potuit aliter, quamdiu nondum erat

« Quia sursum cor habemus, et, nisi illud
 « levasset, in terra jaceremus. Et inde
 « jam, quae aguntur in *PRECIBUS SANCTIS*,
 « quas *AUDITURI* estis, ut, accedente verbo,
 « fiat corpus et sanguis Christi. Nam, tolle
 « verbum, panis est et vinum; adde ver-
 « bum, et jam aliud est. Et ipsum aliud,
 « quid est? Corpus Christi et sanguis
 « Christi. Tolle ergo verbum, panis est et
 « vinum; adde verbum, et fiet sacramen-
 « tum. *AD HOC DICITIS: Amen. Amen* *DI-
 « CERE, SUBSCRIBERE* EST. *Amen* latine
 « interpretatur *Verum*. *DEINDE* dicitur
 « dominica oratio, quam jam accepistis
 « et reddidistis. Quare *ANTE* dicitur quam
 « accipiatur corpus et sanguis Christi?
 « Quia, etc. » (Sermo inter editos a Mi-
 chaele Denis sextus, n. 3. P.L. 46, 836)¹.

Quia autem « *amen* dicere, subscribere
 « est », ideo Augustinus in mysteriis
 distinctam vult castigatamque adhiberi
 elocutionem, « ut populus ad id quod plane
 « intelligit, dicat : *Amen* » (*De catechizandis
 rudibus*, c. 9, n. 13. P.L. 40, 320)².

in certas formulas redacta liturgia (cf. A. For-
 tescue, *The Mass, a Study of the Roman litur-
 gy*, 1914, p. 113-115), sed permessa arbitrio de-
 votionique celebrantis, nec proinde populis, nisi
 audiretur, comperta. Quomodo enim populus
 assentiretur orationi, si nesciret quid oraretur?
 Cum autem formulae fixae sunt, tunc populus
 potuit rati habere orationem, quin audiret : nimi-
 rum si modo moneretur a scientibus, puta a
 diacono, ut fiebat in liturgia Constitutionum
 Apostolicarum quoad invocationem et interces-
 sionem. Non igitur jam necessaria erat publica
 enuntiatio mysteriorum; nec, si diaconus interim
 pronuntiabat suas monitiones, fieri illa pote-
 rat. Unde potuit intereidere usus pristinus. Quod
 autem asserit Remigius Antissiodorensis
 (*De celebratione missae et ejus significatione* P. L.
 101, 1256, vel fortasse interpolator aliquis operis
 posterior), et post ipsum Beletus (*Rationale
 Divinorum Officiorum*, c. 44 et 46. P.L. 202, 52-
 54) : ideo esse inductam tacitam recitationem,
 « ne verba tam sacra, et ad tantum mysterium
 « pertinentia, vilescent, dum pene omnes per
 « usum ea retinentes, per vicus et plateas, aliisque
 « in locis, ubi non conveniret, ea decantarent »
 (Rem. Ant.); ad cujus probationem allegatur
 utrinque quaedam historiuncula narrata
 a Joanne Moscho in *Prato Spirituali* (c. 196.
 P.G. 87ter, 3080-3084, et P.L. 74, 225-226) : illud
 sane nullo fundamento nisi frivolo nititur (cf.
 Le Brun, *loc. cit.*, p. 105-108 et 158-173).

Tenuis est conjectura Edmundi Bishop
 (*Silent recitals in the Mass*, in T. a. S., vol. 8,

Non aliter autem quam Augustinus intellexerunt mediaevales viri illud *Amen*, quod dicitur sub finem nostrae doxologiae *Per ipsum et cum ipso et in ipso...*, ad complendam orationem eucharisticam priusquam incipiatur oratio dominica.

De ipso enim habet Florus Lugdunensis : « *Amen*, quod ab omni Ecclesia « respondetur, interpretatur Verum, non « ubicumque, et quomodocumque, sed « mystica religione. Hoc ergo AD TANTI « MYSTERII CONSECRATIONEM, sicut et in « omni legitima oratione respondent fideles « et RESPONDENDO SUBSCRIBUNT » (*De Expositione missae*, n. 74. P.L. 119, 65).

Pariter Remigijs Antissiodorensis : « *Amen*, autem, quod ab omni Ecclesia respondetur, interpretatur Verum. « Hoc ergo ad TANTI MYSTERII CONSUMMATIONEM, sicut et in omni legitima « oratione, respondent fideles, et quasi « SUBSCRIBUNT RESPONDENDO » (*De celebratione missae et ejus significatione*. P.L. 101, 1265. Cf. Raban. Maur., *De Cleric. Institut.*, l. 1, c. 33. P.L. 107, 323 ; Auct. incert. *Micrologi*, c. 7, P.L. 151, 981).

Simile quid colligi potest ex osculo pacis, olim intra missas usurpari solito promiscue a fidelibus. Sive enim, ut in liturgiis orientalibus atque in gallicana et mozarabica erat mos, locum in offertorio habebat, sive

n. 1, 1909, p. 124), originem secretae recitationis fuisse Syriacam, propterea quod attestetur Narsai suo tempore (exeunte saeculo v) in sua Ecclesia (Nisibena) solitum esse recitari canonem secreto. Immo potuerunt causae eadem, cum liturgicae (ut supra), tum psychologicae (quae facile cogitanti tibi occurrunt), sparsim in universa Ecclesia, et orientali et occidentali, parere effectus eosdem.

Ad rem praesentem pertinet, quod in *Constitutionibus Ecclesiae Aegyptiacae*, juxta versionem copticam (G. H. Horner, *The Statutes of the Apostles, or Canones Ecclesiastici*, London, 1904, p. 309), quae, iudice R. H. Connolly (*The So-Called Egyptian Order and derived documents*, in T. a. S., vol. 8, n. 4, Cambridge, 1916, p. 65), exhibet veriores textus lectionem, episcopus non tenetur memoriter perorare eucharistiam, sed potest agere extemporalem, si idoneus sit. « Now (de) « the bishop shall give thanks (eukhariston) « according to things which we said before. It « is not altogether (ou pantōs) necessary for « him to recite the same words which we said « before, as if learning to say them by heart

habebat in communione, ut Romae (saltem post secundum saeculum)¹ mos fuit, videtur sane inter causas dandi osculi haec posse numerari, quam assignat Innocentius I in *Epistola ad Decentium Eugubinum* (c. 1, n. 4. P.L. 20, 553) : « Pacem « igitur asseris ante confecta mysteria « quosdam populis imperare, vel sibi inter « se sacerdotes tradere, cum post omnia « quae aperire non debeo, pax sit necessario indicenda, per quam constet POPULUM AD OMNIA, QUAE IN MYSTERIIS AGUNTUR ATQUE IN ECCLESIA CELEBRANTUR, PRAEBUISSE CONSENSUM². »

Constat igitur adstantes fideles praeter ceteris non adstantibus in oblatione sacrificali majores partes habere intimioresque. Quare non dubitat S. Leo M. sacrificium perhibere ab ipsis oblatum, in *Epistola 9, ad Dioscorum Alexandrinum*, cap. 2, *De iterando missae sacrificio ut plebi supervenienti satisfiat* : « Necessesse est autem ut « quaedam populi pars sua devotione prius « vetur, si, unius tantum missae more « servato, SACRIFICIUM OFFERRE NON POSSINT, nisi qui prima diei parte convenierint » (P.L. 54, 627)³.

Quae cum ita sint, non mirandum est quod diaconus, veluti primicerius fidelium, dicat cum sacerdote : « OFFERIMUS tibi « calicem salutaris... pro nostra et totius

« in his thanksgiving (eu.) to God ; but according « to the ability of each one he is to pray » (Horner, *op. cit.*, p. 309).

1. Cf. Dom Cabrol, art. *Baiser*, in D. A. C., 2, p. 118-127.

2. Hanc explicationem susceperunt mediaevales viri, sive liturgistae, ut Innocentius III (*De sacro Alt. Myst.*, 6, 5. P.L. 217, 909), sive canonistae, ut Gratianus (*De Consecrat.*, dist. 2, c. 9.).

3. Ultra fas progreditur B. Guericus Abbas, dum in sermone *de Purificatione B. Mariae* quinto (n. 16. P.L. 185, 87), haec scribit : « [Sacerdos] non solus sacrificat, non solus consecrat, sed totus conventus fidelium qui adstat, « cum illo consecrat, cum illo sacrificat. » Attamen, ne inique premantur verba viri pii et orthodoxi, quem minime latere potuit solis sacerdotibus esse concessam potestatem sacramentum eucharistiae conficiendi, putandum est vocem *consecrare* usurpatam esse sensu, non tecnico, sed lato quodam, secundum quem idem sonat ac Deo deputare, vel mancipare, vel offerre, aut certe per hendiadyn ambas voces *consecrare* et *sacrificare* esse conjunctas, ut intellegatur offerri

« mundi salute » ; vel quod ipse sacerdos, conversus ad populum dicat : « Orate, « fratres, ut MEUM AC VESTRUM SACRIFICIUM acceptabile fiat apud Deum Patrem omnipotentem¹ » ; deinde ad Deum conversus : « Hanc igitur OBLATIONEM servitutis nostrae [hoc est : meam], SED ET CUNCTAE FAMILIAE TUAE [hoc est : populi], quaesumus, Domine, ut placatus accipias² » ; atque rursus etiam post consecrationem : « Nos servi tui [hoc est : ego], sed ET PLEBS TUA SANCTA [hoc est : populus]... OFFERIMUS praeclarae majestati tuae, de tuis donis ac datis, HOSTIAM puram, hostiam sanctam, hostiam immaculatam, PANEM sanctum vitae aeternae, et CALICEM salutis perpetuae. »

Hanc olim promulgabant oblationem propriam adstantium diptycha vivorum, qualia nobis in mozarabica missa cottidiana asservata sunt : « Offerunt Deo Domino oblationem sacerdotes [*intellege* : sacerdotis] nostri papa romensis et reliqui, pro

« se et pro omni clero ac plebibus Ecclesiae « sibimet consignatis, vel pro universa « fraternitate. Item offerunt universi presbyteri, diaconi, clerici ac POPULI CIRCUMADSTANTES, in honorem sanctorum, « pro se et suis. Offerunt pro se et pro universa fraternitate » (P.L. 85, 541-543). Expressior etiam in oratione *post-pridie* feriae 2^{ae} post Pascha distinctio fit inter « offerentes » (stipe collata) et « adstantes » (nullam procurantes materiam sacrificii) : quorum tamen indiscriminatim dicuntur esse propria ea, quae vota sunt et offeruntur, sacrificia : « Deferatur in ista solemnia « Spiritus tuus sanctus, qui tam adstantis « quam offerentis populi et oblata pariter « et vota sanctificet » (P.L. 85, 491).

Quod si igitur adstantium sacrificium est quod agitur, non dubitandum est quin, aucta ipsorum devotione, augeatur, respectu effectus ab ipsis intenti, valor ascendentis ad Deum oblationis sacrificialis.

sacrificium quod consecratione peragatur. Offert autem populus cum sacerdote, ita ut offerat per sacerdotem ; non enim pari passu offerunt sacerdos et fideles ; nec dividitur solum secundum plus et minus eorum vis aut activitas oblativa, sed secundum modum et modum. Alio enim modo offert sacerdos, alio fideles. Est enim ipse sacerdos, ut diximus, unicum organum activae oblationis. Fideles autem, quocumque modo intercedant, non offerunt nisi mediante illo organo, quatenus cum ipso unum corpus organicum constituunt. Per ipsum tamen ita offerunt, ut recte imputetur illis sacrificium, proindeque sacrificii valor eorum devotione afficiatur.

1. Bossuet, *Manière de bien entendre la messe*, ad *Orate fratres* : « Cet endroit de la messe est très important. Le prêtre, prêt à entrer dans l'action du sacrifice se retourne pour avertir les assistants que c'est en leur nom qu'il va offrir, et il demande la société de leurs prières dans le sacrifice QU'ILS DOIVENT OFFRIR AVEC LUI » (conferantur ea quae scribit de offertorio : « Il faut songer que le prêtre offre au nom de toute l'Église, et qu'EN LUI ET PAR LUI, TOUS LES ASSISTANTS DOIVENT AUSSI offrir à Dieu LEUR sacrifice »). Quod illa verba sint introducta per respectum ad munera, quae celebrans haud secus atque populus offerret consecranda (Batiffol, *Leçons sur la messe*, 23), per hoc non praejudicatur quin, sicut et reliquae ejusdem styli preces, intellegenda sint de sacrificio nostro vero atque unico, cujus est ut sit corporis et sanguinis Christi, apparet autem quasi panis et vini.

2. Apposite Le Brun (*Explication... de la messe*, vol. 1, 1777, p. 441-442) : « Un grand nom-

« bre d'anciens missels nous font entendre que « ces mots *servitutis nostrae* designent le prêtre, « et qu'on entend par *cunctae familiae* tous les « fidèles qui, pendant la messe, composent la « famille ou l'assemblée, dont le prêtre est regardé comme le père ou le président. Dans « ces anciennes messes, où la prière *Hanc igitur* « est quelquefois plus étendue, le prêtre y « marque aussi plus distinctement son oblation « particulière : *cette oblation de ma bassesse*, « dit-il, *cette oblation que votre serviteur vous « offre* (Hanc oblationem humilitatis meae, « *Missal. Illyr.* Hanc igitur oblationem quam « tibi offero ego famulus tuus hodie, *Cod. Sacram. Thom.*). Et quand il dit : *Servitutis nostrae*, on voit que *nostrae* est mis pour *meae*, « comme divers auteurs l'ont remarqué depuis « plusieurs siècles (*Servitutis nostrae*, id est : « *meae*, Durand, l. 4, c. 39, n. 1). On ne trouve « pas moins distinctement dans ces messes l'explication des mots *sed et cunctae familiae*, « pour signifier l'assemblée actuelle des assistants. Car, à la messe de la Dédicace, dans la « prière *Hanc igitur*, le prêtre ajoute : *toute la « famille qui vient se réunir avec empressement « dans ce lieu saint de prière* (*Cunctam familiam « tuam ad aulae hujus suffragia concurrentem. « In Dedicat. Basil. Cod. Sacram. Thom.*)... Ce « qui peut encore nous porter à entendre ici « par *notre servitude* et *toute votre famille*, le « prêtre et les assistants plutôt que toute l'Église « c'est qu'ils demandent à Dieu d'être reçus « favorablement en considération de l'Église « universelle, à laquelle ils sont unis » etc. (cf. *ibid.*, p. 491). Locutio *servitutis nostrae* originaliter significabat pluralitatem concelebrantium.

Elucidatio XXVIII.

Unde habes quomodo computari possit fructus missae ; quidve sentiendum sit de obligatione celebrandi tot missas quot sint accepta stipendia.

SECTIO IV. — DE COMPUTATIONE FRUCTUS.

Potest computari primo fructus unius missae uni stipendio respondentis ; deinde comparari potest fructus unius missae ad debitum ex pluribus stipendiis ortum. Quae sunt duae diversae quaestiones.

ARTICULUS I. DE FRUCTU UNIUS MISSAE AB UNO FIDELI DEMANDATAE.

Jam vero unde dimetiendus sit valor missae a certis fidelibus oblatae, tandem luculenter constat : siquidem pretium hostiae infinitum expenditur secundum quamdam rationem attemperationis ad devotionem offerentium. Et primo quidem ac principaliter, ad devotionem generalem Ecclesiae ; at secundo, et quasi cumulative, ad devotionem sacerdotis celebrantis, ad devotionem stipem dantium, denique ad devotionem adstantium (inter quos eminent ii qui ad altare ministrant). Quo devotius sibi appropriat Ecclesia universalis oblationem factam a Domino in coena, in cujus oblationis virtute ipsa offert : quo devotius sibi eandem appropriat sacerdos, ceterique supra enumerati : eo magis valet apud Deum sacrificium nostrum, utpote uberiorem capiens atque irrigans ad nos venam coelestem, scaturientem satisfactionibus dominicis, olim redditis in passione, nunc autem a nobis Deo in missa exhibendis.

Advertendum interea, fideli stipem danti posse etiam competere rationem adstantis, sicque eundem esse duplici titulo offerentem ; et quia alia sit devotio posita in erogatione stipendii, alia in auditione missae, posse unum fructum ex priore titulo derivari, alterum ex posteriore. Idem censeas de sacerdote, qui praeterquam sit publicus Ecclesiae minister et deferat dona stipem dantis¹, etiam potest simul,

sicut quilibet adstans, suo proprio et privato nomine offerre : quod in canone missae indicatur verbis ad commemorationem sive vivorum sive defunctorum spectantibus.

Jam vero, sicut omnes illi potuerunt ad eandem intentionem offerre, sic potuerunt ex iis alii ad aliam. Potuit idem fidelis ut stipem dans dirigere suam intentionem in unum finem, et praeterea ut adstans in alium finem. Similiter sacerdos potuit intentionem unam habere ut deferens dona oblata (quae est omnino principalis, eo quod stipendium materiam praebet sacrificio ejusque existentiam principiat), et alteram ut aequivalens adstanti.

Quibus positis, haec conclude.

1° Quanto pluribus titulis a certo fideli missa offertur pro uno eodemque, eo magis huic prodest.

2° Quo plures sunt illi, pro quibus est a certo fideli cum certa devotione ex certo titulo missa oblata, eo minor ad unumquemque ipsorum pertingit fructus missae, ut ab isto fideli oblatae : siquidem tali oblationi respondet fructus devotioni oblitoris proportionatus : qui proinde cum sit certae mensurae, nequit esse tantus respectu multorum quantum foret respectu unius. Si igitur idem fidelis cum eadem devotione ex eodem titulo eandem missam, quam obtulit pro multis, obtulisset pro uno, plus huic profuisset, quam profuit singulis illorum. Puta si quis stipem dans, atque sacerdos ex ejus parte, offerant pro decem peccatoribus, unicuique horum obtinget quasi decima pars fructus provenientis ex opere operato missae ut ab illis oblatae ; item si adstans fidelis offerat pro decem, unicuique horum obtinget quasi decima pars fructus provenientis ex opere operato missae ut ab isto oblatae. Notandum

1. Praeterea potest sacerdos celebrans ipse in loco esse stipem dantis, cum scilicet, nullo

accepto stipendio, veluti ex propriis bonis sacrificium subministrat.

tamen est, posse ex crescente numero intentionum crescere in adstante fidei devotionem adeo, ut unicuique ex illis promovendis vix non tantum inserviat sacrificium, quantum si sola esset.

3° Quo plures fideles adstant, eo magis, ceteris paribus, crescit valor totalis missae¹. Etenim tot sunt oblationes, quot sunt oblatores; nec devotio unius alterius devotioni officit; nec proinde detrahit una oblatio alteri, sed accrescit. Ergo quod unus, audiens missam, inexhaustibile bonum aliquo modo suum facit, nil praejudicat alteri idem agenti, etiamsi diversae sint singulorum intentiones. Quod si conspirent, eo validior erit in finem communem vis eunctorum unita, et veluti multiplicata. Non igitur sine causa ad missam sive nuptialem, sive exsequialem, fideles rogant amicos suos; nec frustra Ecclesia cogit coetum popularem ad sacrificium votivum pro re gravi offerendum.

4° Ex eo solo quod Ecclesia per orbem dilatatur, non sequitur necessario aut majorem aut minorem derivari ad singulos Christifideles fructum communem sacrificii. Nam communiter universi pro universis offerunt. Unde simul atque crescit numerus eorum a quibus offertur, etiam crescit numerus illorum pro quibus offertur, et e converso. Quare, ceteris paribus, manet eadem pars communis fructus singulis obtingens. Et sic constat, qualiter valor missae quantificetur primario quidem per devotionem Ecclesiae, secundo autem et cumulative per devotionem sacerdotis, stipem dantis, et adstantium: ita ut etiamsi nulla sit particularium offerentium devotio, tamen semper vigeat

1. Franciscus a Victoria: « Augetur etiam VALOR MISSAE ex assistentia audientium: OFFERUNT ENIM SACRIFICIUM CIRCUMSTANTES. ...Unde regulariter majoris valoris est missa dicta UBI SUNT MULTI, quam ubi sunt pauci » (*Summa Sacramentorum Ecclesiae*, 1594, fol. 47-48). Dominicus Soto, agens expresse de inferioribus ministris et adstantibus fidelibus: « In sacrificio quanto plures sunt offerentes, tanto major est VALOR SACRIFICII; non quidem in singulis, sed in omnibus simul, quia unusquisque eandem offert hostiam » (4 D. 13, q. 2, a. 1).

devotio Ecclesiae; et fructus necessario major oboriatur semper, quam mereatur ex sese, secluso hostiae pretio, affectus Ecclesiae caritativus, sive in recompensatione malefactorum sive in imprecatione beneficiorum positus².

ARTICULUS II. DE OBLIGATIONE INTRINSECA
CELEBRANDI TOT MISSAS
QUOT SUNT ACCEPTA STIPENDIA.

Potest comparari fructus unius missae cum debito orto sive ex plurium fidelium stipendiis singulis, sive ex unius fidelis stipendiis pluribus. Quae sunt duae distinctae considerationes.

MEMBRUM I. DE FRUCTU PER COMPARATIONEM
AD STIPENDIA SINGULA PLURIUM FIDELIUM.
EXAMINATUR SENTENTIA CAJETANI.

Jam exurgit nova quaestio, eaque subtilis, quam movit Cajetanus, in 3 S. 79, 5, et potissimum in tomo 2° *Opusculorum*, tractatu III, q. 2; nonne, quemadmodum ex numero adstantium augetur efficacia missae (ita ut fructus ab uno collectus minime officiat fructui collecto ab alio), sic etiam, ubi plures fideles sibi singulis unam integram missam petunt, erogato a singulis stipendio unius missae justo, forte possit missae unius singularis pro omnibus simul stipendiis celebratae valor atque efficacia adeo crescere (pro plurificatione scilicet devotionum mandantium ac procurantium), ut tantumdem valeat illa unica missa ad promovendas singulas singulorum erogatorum intentiones, quantum valerent plures, si pro singulis singulorum fidelium stipendiis essent missae singulae celebratae³.

2. Qui delectantur formulis mathematicis, possunt illud sic efferre:

$$\text{Si } x_1 \text{ sit devotio Ecclesiae } (> 0)$$

$$\text{Si } x_2 \text{ sit devotio sacerdotis } (\geq 0)$$

$$\text{Si } x_3 \text{ sit devotio stipem dantis . } (\geq 0)$$

$$\text{Si } x_4 \text{ sit devotio adstantium}^3 \text{ ... } (\geq 0)$$

Si y sit valor missae, jam scribi potest

$$y = f(x_1, x_2, x_3, x_4) \geq f(x_1) > x_1, > 0.$$

3. Non igitur de casu, quo plures fideles ultro

Quam ad quaestionem si affirmative responderis, jam sequetur minime fraudari fidelem a sacerdote unam tantum missam pro ejus simul stipe atque alterius celebrante : siquidem non minuitur proventus.

Jam vero affirmativam tenet Cajetanus, fretus nimirum illo ipso principio, quod a nobis in audientibus missam est advocatum : devotionem devotioni non detrahere. Quantitas, inquit, devotionis unius [stipem dantis] nihil tollit de quantitate devotionis alterius » [stipem pariter dantis] (3 S. 79. 5). Rursusque : « Quantitas devotionis magis pensatur quam quantitas rei oblatae. Et quoniam ex parte rei oblatae est infinitas in hoc sacrificio, et per unicam devotionem non exhauritur, nec minuitur, consequens est ut non solum pluribus, sed infinitis devotionibus unicum sacrificium sufficienter respondeat, cuilibet certam pariendo satisfactionem. Nihil igitur adimitur alicui facienti pro se offerri hoc sacrificium... ex hoc quod alter procurat eandem [missam] pro se dici, nec e converso : sed unicuique respondet tantumdem, quantum si pro se solo diceretur : quia unicuique sufficienter et efficienter juxta quantitatem devotionis suae » (tom. 2, tract. 3, q. 2)¹.

Minime autem tenet Cajetanus, SECLUSA PLURALITATE STIPEM DANTIUM, posse vel erogatorem vel sacerdotem efficere sua sola voluntate ut sacrificium, ad salutem plurium oblatum, tantum unicuique proficiat, quantum, oblatum ad salutem unius, huic

proficeret. Immo tenet contrarium : « Cave tamen, inquit, hic ne fallaris, putans ex hoc sequi quod una missa tantum satisfaciat, si dicatur pro uno, quantum si dicatur pro pluribus. Hoc enim non sequitur ex dictis : quoniam non diximus quod effectus hujus sacramenti respondet intentioni sed devotioni. Non enim quantum intendo ex hoc sacrificio satisfacere, tantum satisfacio, sed quantum devotionem habeo, tantum ex illo haurio. Unde si ego offerens hoc sacrificium habeo devotionem tantam, quam ei respondet in hoc sacrificio satisfactio unius anni, et intendo celebrare pro satisfactione unius, ille relevabitur satisfactione unius anni. Si autem intendo satisfacere pro duobus aequaliter, quilibet relevabitur pro medio anno tantum, si pro tribus pro tertia parte anni : et sic de singulis. » Quod tenet de sacerdote, idem tenet de unoquoque stipem dante. « Et similiter, inquit, etiam dico de satisfactione respondente devotioni Martini, qui facit celebrari eandem missam, quod, si pro uno sit, totam sortitur ille ; si pro pluribus, dividitur inter eos. Et similiter dico de quibuscumque aliis facientibus eandem missam celebrari. Semper enim satisfactio cuilibet devotioni respondens est finita, et si ad plures per intentionem applicetur, dividitur, et minus a singulis participatur. Et sic verificatur theologorum sententia, dicentium effectum hujus sacrificii finitum et divisum minori in eis quibus applicatur. Intelligitur

conspirent in unum stipendium missae conflandum ex singulis suis oblationibus, quantumvis forte aequantibus aut etiam superantibus solitum vel taxatum stipendii censum ; sed solummodo agitur de casu, quo seorsim singuli unam missam sibi solis petant, collata utique a singulis integra stipe. De illo casu alio dicetur infra.

1. Juxta cl. Galtier (*La messe en seconde intention*, in *Nouvelle Revue Théologique*, février 1907, p. 84) hic est sensus Cajetani, ut, distinctione facta inter eos qui demandent sacrificium, et illos in quorum favorem demandetur, in casu proposito non minoretur quidem fructus missae respectu priorum, minoretur tamen respectu posteriorum. Sed praeterquam quod talis interpretatio a priori parum est probabilis, utpote quae everteret parallelismum

in doctrina sancti Thomae constantem inter fructum missae ipsimet oblato veluti reflexe obtingentem, et fructum alteri procurandum per modum suffragii ; insuper a posteriori repugnant verba evidentissima Cajetani : « Unde arguendi instruendique simul sunt homines ignoranter petentes vel exigentes pro sua elemosyna totam sibi missam dari AUT SUO DEFUNCTO : nihil enim minus IPSE habebit si mille alii petant eandem missam pro seipsis aut ALIIS DEFUNCTIS, quam si pro ipso solo celebrari dicatur » (In 3 S. 79, 5). Cum igitur dicit (loco superius recitato) Cajetanus : « pro se », intellegendus est dicere, sicut et nos solemus in cottidiano sermone : pro se, id est pro sua intentione (sive reflexa in semetipsum, sive in alios protensa).

« enim (ut patet ex dictis) non in ordine
« ad plurium devotiones, sed uti participa-
« tum ab hac vel illa devotione » (*ibid.*).

Nec rursus tenet Cajetanus ad intentionem promovendam unius fidelis, qui pro centum a se erogatis stipendiis missarum centum petierit celebrari missas, unius demum missae celebrationem singularem tantumdem valere, quantum valerent centum. Immo tenet oppositum; et ratio ex principiis ejus fluit. Istius enim fidelis devotio, gratiositas dico habitualis et actualis fervor, cum sit, ex pacto inito, efficax circa centum sternenda Ecclesiae sacrificia, magis hauriet ex centum, quam ex uno tantum. Etenim centies hauriet devotio illa in eodem gradu spectata. Nec poterit sane centum haustum aequalium fructus non esse uno centies major¹. Ergo fraudaretur omnino fidelis singularis a sacerdote missas recitante pauciores, quam sunt ab illo stipendia computata (tom. 2, tract. 3, q. 2, ad 3^m).

Igitur sufficientiam unius missae restringit Cajetanus expresse ad casum quo plurium fidelium singuli singulas sibi missas petant.

Quae sententia Cajetani, quamvis acuta ratione conficta, tamen non convincit. Etenim magnopere interest, quantum ad multiplicationem fructus pro multiplicatione devotionum, inter partes adstantis et partes stipem dantis. Adstantes enim, ut diximus, vinculo, ut laxiore, ita multiplicabili, conjunguntur cum oblatione sacrificii: in quantum scilicet sunt fideles

specialiter ratihabentes sacrificeationem communi nomine Ecclesiae peractam. At stipem dantes, ut strictiore, ita prorsus singulari, nec multiplicabili, titulo intercedunt: nimirum ut praebentes materiam sacrificii et de facto et ex pacto adaequatam. Postquam enim quis ex condito principiaverit sacrificium adaequate, non remanebit alteri locus idem sacrificium principiandi; sed si quid hic contulerit, id extra ambitum reperietur materiae respondentis celebrationi istius sacrificii: cujus ratio est quia, ubi quid est non solum materialiter sed et formaliter adaequatum, id est datum et acceptum ut tale, nihil, stante tali pacto, accedet nisi omnino extrinsecum. Sicut non potest tributum bis solvi; sed post tributum redditum quicquid superimpenditur, aliam rationem habet. Si igitur sacerdos ad intentionem Titii stipem formaliter integram dantis litet, NON POTEST simul litare ad intentionem Caii ut stipem dantis: etsi potest, suo nomine, ut diximus, veluti privato, intentionem etiam Caii suscipere per sacrificium promovendam. Sed pro tali genere beneficii aliquod veluti missae stipendium accipere, ut fraus, ita simonia foret: cum deficiat titulus cohonestans pecuniariam pactio- nem, qui unus demum est in ministratio- ne materiae, seu sacrificii principia- tione, positus.

Quare ex intrinseca rerum natura profluunt decreta Ecclesiae, quibus duae illae propositiones sunt damnatae, quarum una

1. Diversus erit casus, si alter fidelis unum dederit stipendium singulis a priore illo oblati centies majus. Tunc enim respectu unius sui sacrificii liberalior exstiterit, et quidem centies liberalior, quam ille respectu sacrificiorum suorum singulorum. Devotio autem liberalitatis centies majoris (non tamen inordinatae) censebitur esse, ceteris paribus, devotio centies actuosior, id est, quoad exercitium intensior. Et pro tanto poterit ad cumulum centies excelsiorem perducere valor sacrificii. Sicque in fine fieri poterit, ut tantum percipiat fructum, qui unam missam petierit, quantum qui petierit centum. Unde patet quomodo fructuosior esse soleat una missa sollemnis *de requiem* quam non paucae missae privatae; sicut scribit Zacharias Pasqualigo (*De sacrificio Novae legis*, q. 131,

n. 10, Romae 1907, tom. 1, p. 133): « Dicendum: « Sacrificium solemniter oblatum esse magis « efficax EX OPERE OPERATO quoad suum fructum propitiationis, satisfactionis et impetrationis. » Aliunde plures missae pluries locum dabunt exercendae devotioni sacerdotis et adstantium: qua ex parte major procuratur Dei honor et spiritualis utilitas Ecclesiae: proindeque pietas aliqua specialis exercetur. Quare, omnibus perpensis, servet unusquisque bonas consuetudines Ecclesiae probatas, et congruas conditionibus temporum, locorum, rerum ac personarum. Quod dictum est de uno erogatore stipis majoris, idem censendum de pluribus fidelibus in unum majus stipendium conflantibus ultro suas symbolas, quantumvis singulatim ex sese procurandae missae pares.

habet : « Duplicatum stipendium potest
 « sacerdos pro eadem missa licite accipere,
 « applicando petenti partem etiam spe-
 « cialissimam fructus ipsimet celebranti
 « correspondentem, idque post decretum
 « Urbani VIII »; altera : « Non est CONTRA
 « JUSTITIAM pro pluribus sacrificiis stipen-
 « dium accipere, et sacrificium unum offer-
 « re. Neque etiam est contra fidelitatem,
 « etiamsi promittam promissione, etiam
 « juramento firmata, danti stipendium,
 « quod pro nullo alio offeram » (D., 1108,
 1110)¹.

MEMBRUM II. EXAMINATUR SENTENTIA ALIO-
 RUM QUORUNDAM DOCTORUM DE FRUCTU
 MISSAE PER COMPARATIONEM AD PLURA UNI-
 US FIDELIS STIPENDIA.

Ultra sententiam Cajetani longe progreditur sententia Vasquezii, quam post Salmanticenses (disp. 13, dub. 6, n. 119 sq.) amplexus est sanctus Liguorius (*Theologia moralis*, l. 6, tr. 3, c. 3, dub. 1, seu *De eucharistia*, n. 312)² : « hoc sacrificium oblatum pro pluribus perinde
 « singulis prodesse, ac si pro paucioribus
 « offerretur. » Ita Vasquez (disp. 231, cap. 3, n. 15); sive plurium fidelium stipendia intercedant ut supra, sive non : eo quod sacrificium operetur ad mensuram, non illorum qui offerant, sed ipsorum pro quibus offeratur : quorum unus devotione sua alterius devotioni nihil detrahat. Quare (secluso praecepto ecclesiastico) liceret, secundum illam sententiam, unam missam celebrare pro decem fratribus Caii, petentis sibi pro suis decem fratribus missas sin-

gulas, decem stipendiis erogatis. Quod sane in sententia Cajetani minime liceret.

In hoc vero decepti sunt praefati doctores, quod oblationem sacrificii pro aliquo, duxerunt parificandam cum collatione sacramenti alicui facta. « Sacrificium hoc,
 « inquit Vasquez, juxta mensuram devo-
 « tionis ejus pro quo offertur operari, ra-
 « tioni maxime consentaneum est, cum
 « operetur instar sacramenti ; sacramenta
 « autem juxta dispositionem recipientium
 « magis ac magis operari, apud scholas-
 « ticos certissimum sit » (Vasquez, disp. 231, c. 7, n. 50 ; cf. c. 3, n. 17). Immo vero inter sacrificium et sacramentum hoc maximum intercedit discrimen, quod sacramentum est aliquod bonum collatum a Deo homini ; sacrificium autem est aliquod bonum oblatum ab homine ipsi Deo, acceptum proinde et propitiatorium juxta illius affectum : mensuratur igitur sacramenti fructus, quae est gratia, ex dispositione ipsius recipientis ut talis ; mensuratur autem fructus sacrificii, quae est propitiatio, ex dispositione offerentis in quantum hujusmodi. Unde corrumpitur ista sententia cum suo fundamento, neque ullam nobis videtur habere probabilitatem intrinsicam³.

Facit tamen pro ea fucum, quod necessaria quidem est, in illis pro quibus offertur sacrificium, aliqua conditio, ut propitiatio sit relate ad ipsos efficaciter salutaris et proficua ; infallibiliter enim obtinentur proximo gratiae, sed non infallibiliter usus gratiarum. Item procuratur satisfactio tanta, sed non infallibiliter satisfactionis

1. Sapienterque praecurrerat Concilium Lambethense A. D. 1281 (cap. 2, *De annalibus celebrandis et anniversariis*. Mansi, 24, 406). « Nec credat celebrans, se dicendo missam unam
 « posse satisfacere pro duobus, pro quo utroque
 « promisit specialiter et in solidum celebrare. »

2. Posset pro ea advocari ex mediaevalibus Walafridus Strabus (*De eucharisticarum rerum exordiis et incrementis*, c. 22. P.L. 114, 948) : « In hoc error non modicus videtur, quod
 « quidam se non posse aliter plenam commemo-
 « rationem eorum facere, pro quibus offerunt,
 « nisi singulas oblationes pro singulis offerant,
 « vel pro vivis et defunctis non simul aestimant
 « immolandum ; cum vere sciamus unum pro
 « omnibus mortuum, et unum panem esse et

« sanguinem, quem universalis Ecclesia offert.
 « Quod si cui placet pro singulis singulatim
 « offerre, pro solius devotionis amplitudine, et
 « orationum augendarum delectatione id faciat,
 « non autem pro stulta opinione, qua putet
 « unum Dei sacramentum non esse generale
 « medicamentum. Quodammodo enim in fide
 « imperfectus est, qui putat Dominum non dis-
 « cernere, quando una petitione pro multis roga-
 « tur, quid cui sit necesse ; vel fastidire eum aes-
 « timat, cum eadem oblatio nunc pro uno, nunc
 « pro alio exhibetur. »

3. « Absit enim ne a quoquam catholico credatur tantum intentione prodesse missam unam
 « devote celebratam mille hominibus pro quibus
 « forsitan dicetur, quantum si mille missae pro

utilitas. Et primo quidem, peccanti ad mortem, atque gratis Dei, etiam uberioribus, renitenti, non poterit esse haec propitiatio quantumvis importata per sacrificium, efficaciter salutaris. Secundo ipsi justo non erit proficua, quantumvis sacrificio vere procurata, satisfactio pro peccatis venialibus quae non doleat : cum nequeat poena tolli culpae non deletae, aut deleri culpa neuti quam dolentis.

Sed haec se habent in utroque potius per modum conditionis negativae, ut remotio obicis : cujusmodi obex si removeatur, tantum percipient singuli illorum, pro quibus obtuleris, fructum sacrificii in vitam aeternam, quanta eis obtingit pars boni respondentis tuae devotioni. Quod jam ipse Cajetanus in antecessum notaverat : « Devotio, inquit, quantificans affectum sacrificii non se tenet ex parte accipientium effectum, quamvis indispotio talium ad impediendam receptionem talis effectus sufficiat (SACRIFICIUM ENIM NON OPERATUR PER MODUM AGENTIS, UT SACRAMENTA, SED PER MODUM OBLATIONIS); sed se tenet ex parte concurrentium ad tale sacrificium causaliter, quomodolibet sit causalitas ista, puta petendo, ministrando... » (tom. 2, tract. 3, q. 2). Unde concludas, immerito Cajetani patrocinium vindicari sententiae Vasquezii et S. Ligorii (Vasq. et S. Ligor., *loc. cit.*), aut etiam concedi (J. Pohle, *Lehrbuch der Dogmatik*, 3, Paderborn, 1905, 373). Conclude igitur, in omni quolibet casu laedi, ex natura rei, justitiam (et religionem praeterea gravissime), nisi tot missas celebraveris, quot acceperis stipendia.

APPENDIX D.

De concelebrantium sacerdotum stipendiis.

Hoc loco attentaverim equidem solutionem dubii jam in Elucidatione XXIII

« eis devotione simili canerentur » (*Concilium Lambethense, loc. cit.*). Praeterea nullificaretur practice damnatio lata a Pio VI contra propositionem Pistoriensem 30^a (D., 1530). In

indicati : scilicet circa concelebrantium sacerdotum stipendia. Quod dubium nequit tolli priusquam aliquid de ipsa concelebrationis vi atque efficacia statuatur. Porro negotium illud concelebrationis eucharisticae est adhuc densissimis quibusdam obscuritatis theologicae nubeculis offuscatum : quanquam applicationem habet non solum in ordinationibus presbyterorum, sed etiam in consecratione episcoporum certissimam, et multo magis in usu orientali, legitimo inter nostros et frequentissimo, concelebrationis presbyterorum cum episcopo et episcoporum cum patriarcha, qui etiam fuit mos olim Ecclesiae Romanae et multarum aliarum Ecclesiarum occidentalium, praesertim gallicanarum (cf. P. de Puniel, art. *Concélébration*, in D. A. C.). Non solum disputatur de stipendiis ; nec solum disputatur de sacrificiorum numero ; sed etiam inter Scholasticos controversia est utrum consecrent omnes concelebrantes annon. Quae ipsa quaestio quam salebrosa sit, aut, ut habet Suarez, lubrica, compertum habebis, si conferas inter se disputationem prolixam satis Suarezii (disp. 61, sect. 4) et alteram longe prolixiorem Vasquezii (disp. 218, cap. 2-4), priorem illam evertentis. Quorum ceterum Doctorum neuter attentat salvare singulorum symmystarum consecrationes nisi pro casu satis chimaerico, quo cunctae simul (veluti in eodem mathematice uno instante temporis) absolventur. At videntur ambo, quantum mihi judicare licet, deficere a simplicitate solutionis sancti Thomae.

Substernitur enim solutioni S. Thomae (3 S. 82, 2^m) admirabile illud principium : sacerdotium nostrum, cum sit in nobis per participationem dominici sacerdotii, esse essentialiter unum ; proindeque parvi referre, si actio exerceatur per sacerdotem individuum singulariter, an per collegium sacerdotale communiter et in solidum. « Sacerdos non consecrat nisi in persona

omni enim sacrificio offertur *pro omnibus fidelibus christianis vivis atque defunctis* ; nec proinde unicuique horum minor obveniret fructus, quam ulli pro quo litare intendit determinate sacer-

« Christi : multi autem [sacerdotes] sunt « unum in Christo. » Unde sequitur omnia sacramenta proprie sacerdotalia posse ex sese confici collegialiter : Scilicet Confirmationem (*Act.*, 8¹⁵⁻¹⁷) ; Poenitentiam (Cyprian., *Ep.* 9. 2 ; 10, 1 ; 16, 2. P.L. 4, 251-252, 254, 257) ; Ordinationem ; Extremam Uctionem, ut apud Orientales, ita inter Latinos (Rev^{mus} C. Ruch, art. *Extrême-Onction du 1er au 19e siècle*, in D. T. C., col. 1983) ; et Eucharistiam. Quod non competit aliis sacramentis ; nam, ut notat S. Thomas (3 S. 67, 6), si plures ministri dicant : « Nos te baptizamus », nihil efficiunt, et hoc quidem, quia ex una parte, cum non sit stricte sacerdotalis actio, non habent ministri unde, ut tales, in unum collegium coalescant (praesertim cum possint esse extra ipsam Ecclesiam : adeo ut ne in unitatem quidem corporis ecclesiastici coeant ministri baptismi, ut tales ; et ex altera parte, ea est, ut notavit scite Vasquezius (Disp. 148, cap. 5, n. 39), nativa vis vocis *Nos baptizamus*, ut denotet conspirationem plurium in unum quid efficiendum collegialiter, per modum scilicet causae unius. Neque, ut patet, in matrimonio contrahendo, valet, si plures viri et plures feminae alloquantur inter se his verbis : Nos accipimus vos conjuges. Sed in illis sacramentis quae sacerdotalia sunt, semper totum sacerdotium agit, sive per omnes, sive per unum : quia unum sacerdotium nos, sacerdotes omnes, sumus in Christo, summo sacerdote uno.

Quo posito fundamento, dicendum : posse sacerdotes, conformiter omnino ad institutionem Christi, consecrare in solidum TANQUAM UNUM INDIVIDUUM PRESBYTERIUM : adeo ut prolationes, tot

numero quot sunt sacerdotes, tamen non constituent (ex conducto) nisi UNUM SIGNUM SACRAMENTALE, ac proinde UNAM CONSECRATIONIS FORMAM : quae proinde non est completa, nisi postquam omnes absolverunt suam recitationem. Non quasi suspendatur (ut quidam commentati sunt) efficacia formae alicujus completae et integrae in suo genere, sed quia tunc demum collectiva illa prolatio (proindeque et forma) est (in quantum talis) integra atque completa. Unitas igitur illa variarum prolationum (quam diversarum physice nec terminaliarum in eodem mathematico instante) in genere signi unius, seu sententiae et intimationis unius (qualis ab aliquo collegio procedere solet), seu, ut vocabulo Waldensis utar, promulgationis unius verborum dominicorum ad hunc panem ac calicem, salvat efficaciter unitatem consecrationis, tanquam profectae ab uno collective presbyterio celebrante. Et hoc sensu tenet, id quod aiebat S. Thomas (*loc. cit.*) post Innocentium III : intentionem singulorum referri ad idem instans consecrationis, scilicet ultimum ultimae prolationis¹ ; quae intentio includitur ipsa voluntate efficaci conspirandi in celebrationem unam. Et sic omnes consecrant, et consecratio est una ; et quamvis una sit, tamen, quia indivisibilis, in singulos refunditur tota. Nec tamen ullus ex symmystis est totalis causa, sed partialis tantum, quatenus est pars causae totalis.

Quia vero singuli sunt partes unius totalis causae, ideo fit, ut, si sacrificium sit demandatum ab aliquo fidei, debeatur singulis erogatae stipis sua pars. Juxta principia autem superius tradita (Elucid.

dos. « Doctrina synodi... sic intellecta, ut... specialis ipsa oblatio seu applicatio sacrificii, quae « fit a sacerdote, non magis prosit, ceteris paribus, illis pro quibus applicatur, quam aliis « quibusque : ...falsa, temeraria » etc.

1. Cujus interpretationis et opinionis patronum salutamus Gregorium de Valentia (*Commentariorum theologicorum* tomus IV, disp. 6, q. 10, punct. 2, Venetiis 1608, col. 1104). « Sententia est D. Thomae ...omnes novos sa-

« cerdotes, qui cum episcopo celebrant, conse-
« crare, licet finiant alii post alios, modo in-
« tentionem suam referant ad unum aliquod
« et idem instans consecrationis, nempe ad
« illud in quo ultimus vel ultimi simul finiunt
« prolationem verborum. Atque hanc ego sen-
« tentiam magis probo. » Quam igitur senten-
« tiam, cum non sit adeo modicae auctoritatis,
non prudenter satis egerit qui traduxerit ut
erroneam aut improbabilem.

XXVII) non censebitur sacrificium ab aliquo fidei demandari efficaciter, aut deferri vere ex ipsius parte, nisi is talem stipem contulerit unde victum suum accipiat clerus celebrans. Ubi igitur intercedit presbyterium concelebrans, adaequata stips debet esse talis unde singuli alantur. Necessario ergo crescet cum numero symmystarum. Aliunde crescet etiam fructus ex opere operato pro majore devotione, se tenente cum ex parte plurium concelebrantium, tum ex parte liberalitatis in principiando sacrificio locupletiore majoris (Elucid. XXVII). Quare, donec aliter per Ecclesiam sit provisum, videtur posse tolerari, ut (quem-

admodum mos est in Oriente) postquam sacerdos accepit ab aliquo fidei stipem (solita taxa haud minorem) unius missae pro illo celebrandae, deinde satisfaciat oneri suo in aliqua concelebratione. Nam quanquam est unum sacrificium omnium concelebrantium, tamen, ut dictum est, et aequivalet sacrificiis pluribus (nec proinde fraudantur fideles), et meretur singulis symmystis stipem ordinariae aequivalentem (nec proinde ditatur inhoneste sacerdos).

Sed haec dicta sint, non tam animo diffiniendi rem inter Doctores controversam, quam fideliter adlaborandi ventioni veritatis theologiae communi.

Elucidatio XXIX.

Fidelibus vivis obvenit fructus missae et per modum veluti proprii quaestus et per modum suffragii. Fidelibus autem defunctis hoc altero certe modo.

§ 3. De qualitate percipientium fructum.

quaeritur jam ad cujusmodi homines valeat missa repropitiandos vel juvandos.

SECTIO I. — DE FIDELIBUS VIVIS ET DEFUNCTIS.

Et primo quidem, patet eos demum per missam repropitiari vel juvari ex opere operato, pro quibus missa offeratur: siquidem ille repropitiatur, cujus offensa compensatur; compensatur autem per viam sacrificii offensa in quantum pro ea donum exhibetur; pro cujus igitur offensa donum redditur, is duntaxat repropitiatur. Similiter ratiocinandum erit, si sacrificium, seclusa propitiatione, consideraveris duntaxat ut impetratorium. Huic enim impetratio secundum sui rationem prodest, cui aliquid exoratur. Apposite Vasquez: « Ut sacrificium alicui « prosit ex opere operato, prodesse debet « tanquam sacrificium; ut autem prosit « tanquam sacrificium, necesse est ut pro « illo offeratur » (Disp. 231, c. 3, n. 11).

Ratio igitur formalis, sub qua spectandi sunt illi ad quos pertingit fructus, est ratio, non causae efficientis, sed causae finalis, respectu oblationis. Quapropter, si quis posset ita pro aliis offerre, ut nequaquam offerret PRO SE, is nullum in se derivaret fructum litationis. Qui casus in Christo obtinuit. Et haec quidem ratio est proxima cur tenendum sit, « Christo mortem « suam nihil profuisse per modum sacrificii, sed tantum ratione devotionis... et « ita Christum non suscepisse in se effectum sui sacerdotii, sed aliis potius ipsum « communicasse... : quia Christus non se « obtulit Patri pro seipso, sed pro aliis. « Dicitur autem profuisse illi sacrificium « mortis suae ratione devotionis, quia fuit « illi opus meritorium » (Vasquez, *ibid.*).

Uno autem excepto Christo, ceteri necesse est ut pro se simul atque pro aliis offerant sacrificium. Quod patet dupliciter, spectata scilicet indole sacrificii cum propitiatoria, tum etiam mere impetratoria. Ad propitiationem enim quod spectat, considerandum est, omnes adultos homines peccatores esse, nec posse peccatorem, praetermissis peccatis suis, compensationem pro alienis offerre acceptam. Quae ratio fuit cur sacerdotes legales necessitatem habuerint *prius pro suis delictis hostias offerre, deinde pro populi* (Hebr., 7³⁷. cf. 5³. Vide Suarez, disp. 78, sect. 1, n. 3).

Ad impetrationem autem quod attinet, id sane est recolendum, quod etiam, dempta peccati noxa, quisquis in corpore peregrinatur a Domino, nondum est totaliter in finem suum translatus et principio suo conjunctus, quippe qui careat et visione beatifica, et amore illo summo, quod de Dei conspecta, sicuti est, felicitate et perfectione, ad plenum, sicuti dignum est, gaudetur¹; immo periclitatur istius salus, saeviente in membris lege peccati, et malis hujus vitae animum prementibus. Id autem habet oblatio sacrificii, ut voluntatem significet, quam habet homo, se in Deum ordinandi atque ferendi. Tali autem voluntate importatur appetitio omnis divini beneficii ad istum finem necessarii. Appetitio ergo illa significatur per sacrificium, et veluti intimatur Deo. Intimata autem Deo appetitio est oratio. Ergo exorantur per sacrificium gratiae, sine quibus Deo non potest reddi ab oblatore id quod est illi in visibili donatione invisibiliter mancipatum. Unde rursus fit, ut quicumque inter nos eucharistiae sacrificium sincere mente offert, primum pro se offerat, et postea demum pro aliis, quos diligit instar

1. Ob quam unam rationem Beatae Virgini ipsi competiit primum pro se et deinde pro aliis sacrificium dominici corporis et sanguinis offerre,

quo consummationem suam sibi impetrare et potuit et debuit.

sui. Et hac quidem ratione ipsi infantes baptizati, licet expertes cujusvis peccati, tamen juxta intentionem habitualement, quam secum fert infusa fides et caritas, dicendi sunt offerre pro se : scilicet ut obveniant ipsis beneficia Dei (inter quae semper maximum tenet locum perseverantia finalis).

Omnis igitur offerrens, inter nos, etiam in numero est eorum pro quibus offertur : siquidem offert pro se. Sicque patet, fructum sacrificii ad omnes Ecclesiae catholicae fideles transire jam certe pro modo quo eos offerre contingit, sive solum habitu, sive etiam actu, pro suo quisque gradu et loco¹.

Insuper ultra oblationem quam quis pro seipso facere potest, etiam ab aliis potest pro illo offerri, non solum communiter, sed etiam specialiter, pro caritate qua

compaginati in unitatem corporis Christi omnes inter se habere possunt et debent tanquam aliquid sui.

Et sic constat, quomodo ad quemlibet Ecclesiae militantis fidelem possit transire fructus sacrificii dupliciter : et PER MODUM PROPRII, ut ita dicam, QUAESTUS, in quantum pro se ipse offert² ; et PER MODUM SUFFRAGII, in quantum pro ipso offertur ab aliis. Quo sensu scripsit sanctus Thomas : « [Eucharistia] effectum sacramenti « habet in eo qui sumit ; effectum autem « sacrificii in eo qui offert, vel in his pro « quibus offertur. » Rursusque : « Haec « oblatio... fit satisfactoria illis pro qui- « bus offertur, vel etiam offerentibus « secundum quantitatem suae devotionis » (3 S. 79, 5 c.)³.

Fidelibus autem purgantis Ecclesiae potest missa, in quantum est satisfactoria⁴,

1. Cajetanus : « Cum enim sacerdos oret « et offerat in persona Ecclesiae, et quilibet « fidelis sit membrum Ecclesiae, consequens est « ut quilibet per sacerdotis actus oret et offerat, « et sic causaliter concurrat ad sacrificium : « ac per hoc quaelibet missa singulis fidelibus « prodest etiam satisfactorie juxta eorum de- « votionem, quam habent in communibus Ec- « clesiae orationibus et sacrificiis » (Opusc. tom. 2, tr. 3, q. 2).

2. Quod si quis autem offerat, non (specialiter) pro altero, sed pro se tantum, majorem, CETERIS PARIBUS, sibi ipsi conciliabit fructum sacrificii, sive propitiatorium sive impetratorium, quam si obtulisset pro altero. Quanquam enim offert pro se, qui pro altero offert, tamen ita offert pro se ut offerat pro duobus. Divisus autem inter duos, fructus minor unicuique obtinget, secundum dicta in praecedente sectione. Adverte etiam atque etiam sermonem non esse nisi de fructu ex opere operato, qui est in genere propitiationis et impetrationis. Si enim ageretur de fructu ex opere operantis, quale est meritum gratiae et gloriae, aliter dicendum foret, siquidem speciale meritum caritatis fraternae eo ipso acquiritur, quod quis in gratia existens offert pro proximo.

Propter eandem rationem divisionis fructus inter duos, dicendum etiam, CETERIS PARIBUS, minus tibi prodesse sacrificium ab altero pro te oblatum, quam oblatum a te pro teipso.

3. Distinctionem inter duos illos modos percipiendi fructum sacrificii plerique, ne cum Salmanticensibus (*De Euchar.*, disp. 13. dub. 3, n. 52, coll. dub. 4) dicam omnes, Scholastici ante haec tempora observarunt sedulo. Unus pro ceteris audiatur Lugo (*De sacram. Euchar.*, disp. 19). « Sect. 10. *De iis quibus provenire « possunt effectus hujus sacrificii, quatenus pro*

« *ipsis offertur.* Dupliciter potest aliquis partici- « pare fructus sacrificii ; primo, quando pro « ipso offertur ; secundo, quando ipse offert » etc. « Sect. 11. *De iis quibus, ut offerentibus, prove- « niunt fructus hujus sacrificii...* Inter quos pri- « mum locum obtinet minister immediatus, seu « sacerdos consecrans et celebrans. Deinde qui « ministrant, ut diaconus, subdiaconus et alii « ministri ; postea alii circumstantes ; illi etiam « qui stipem dant sacerdoti, vel alio modo con- « currunt ad oblationem sacrificii... Porro has « personas, praeter celebrantem, in aliquo sensu, « saltem mediate, offerre sacrificium, et non « solum pro iis offerri, dubitari non potest. » Legentur etiam utiliter Joannes a Sancto Thoma, in 3 S. 83, disp. 32, art. 3, *ultimo inquires*, et Pasqualigo, *De oblatione sacrificii*, tom. 1, q. 136, n. 1, 9 et 10.

4. Satisfieri pro debito poenae nondum a purgantibus animabus exsoluto, extra controversiam omnem ponit fides catholica. At subtilior est quaestio de reatu culpae : nonne possit compensari per sacrificium pro mortuis oblatum, adeo ut non solum satisfactio, sed etiam propitiatio exseratur. Et quidem merito quis dubitaverit, nonne possit defunctos retro, (ut ita dicam) repropitiare sacrificium missae : cum Christi Domini sacrificium, non solum omnes tunc viventes aut postea victuros, sed etiam mortuos anteactis saeculis homines omnes repropitiarit Deo. Ad quem modum scribebat Franciscus a Victoria (vel Thomas a Chaves ?) : « Quia Christus in ultima coena... seipsum « obtulit pro vivis et mortuis, IDEO missa offerri « potest pro peccatis vivorum et mortuorum » (*Summa Sacramentorum Ecclesiae*, ex doctrina R. P. F. Francisci a Victoria. *Huic editioni accesserunt multae quaestiones ex sanctorum*

prodesse certe posteriore modo, id est per modum suffragii : etenim ex una parte, ipsi egent satisfactione, et ex altera parte, conjuncti cum sint nobis per caritatem, possunt singuli eorum ab unoquoque nostrum haberi et intendi tanquam alter Ego.

Possitne vero priore modo illis prodesset, non sine distinctione est determinandum.

Si enim ipsi, cum in vivis essent, disposuerunt de missis pro se post mortem dicendis, puta per legatum assignata stipe, tunc prosunt illis tales missae priore modo, tanquam fructus scilicet propriae oblationis. Obtulerunt enim, ut stipendiantes, quantum erat ex ipsis, cum stipendia ad missae celebrationem ordinaverunt; dirigitur autem, secundum eorum

intentionem, sacrificium ad propriam suam utilitatem; proindeque fructum percipiunt sacrificii ut sui¹.

Excepto autem illo casu, non offerunt ulla ratione, neque actualiter, neque habitualiter, in ulla missa, nec proinde percipiunt ullum fructum tanquam suo sacrificio partum. Cujus ratio est, quia, ut mortui, sunt extra visibilem Ecclesiae coetum, ad quem neque re neque voto jam pertinent. Visibilis autem Ecclesiae solius est ut utatur rerum spiritualium symbolis sensibilibus, qualia sunt sacrificia. Quanquam igitur sunt nobis conjuncti caritate, tamen non sunt censendi conspirare nobiscum in communi oblatione sacrificii².

Ceterum non minus infallibilis est uti-

conciliorum decretis praesertim Tridentini... cura et studio R. P. F. Thomae a Chaves, 1594, fol. 54). Cui praecurrerat simile argumentum ex Hugone Ambianensi: « Dic, quaeso, hostia quam Filius Dei in cruce Patri obtulit, « nonne pro defunctis fidelibus oblata fuit? « Hostia quidem illa generalis tam praeteritos « quam praesentes et futuros expiavit... Hunc « itaque morem Ecclesia tenuit, ut ipsum in « praesenti pro suis offerat defunctis, sine quo « nec vivus poterit nec defunctus absolvi » (Dialogorum l. 5, c. 20. P.L. 192, 1213). Utique catholicum virum nullum fugit, non posse justificari post mortem eum qui mortuus sit in statu peccati. Nec proinde vis potest, salva fide, adscribi sacrificio missae transmittendi defunctum ex statu peccati in statum gratiae. Nihilominus, salva fide, autumaverit quis, Deum, intuitu sacrificiorum post mortem celebrandorum (veluti compensationis ab Ecclesia pro peccatis sui defuncti oblatae), potuisse propitiatum impendere ante mortem misericordiam illi, ut se converteret et salvus fieret. Quemadmodum nec mors Domini, cum contigit, tum transmisit veteres Patres ex peccato in gratiam: quos tamen credenda est omnino repropitiasse a suis delictis Deo; siquidem nullo fuit unquam tempore homo repropitiatus Deo nisi per mortem Christi. Ceterum, quia nullus potest in hominem jam defunctum induci mei praesentis sacrificii effectus recens nisi liberatio a poena, (cum nullus jam sit praesenti justificationi aut augmento gratiae locus), ideo recte solet dici, valere tantum sacrificium missae ad juvandos defunctos pro sua vi satisfactoria (intellege quantum ad mutationem nunc de novo in ipsis procurandam).

Quod diximus de retro compensandis defunctorum peccatis, nequaquam extendi debet ad retro impetranda (nobis vel aliis) bona praeterita: cum secus ac debiti persolutio, impetrationis motus in suo formali claudat respectum

ad res sperandas, proindeque nondum habitas, sed futuras. Quare nec Christum in sua prece sacerdotali apparet orasse pro donis olim collatis in veteres Patres, sed tantummodo pro donis conferendis in eos qui in ipsum crederent aut credituri essent. Non sunt ergo laudandae mulierculae devotae, quod exorent Beatae Mariae Virgini vel immaculatam conceptionem vel maternitatem divinam, aut si quid ejusmodi. E contra, omnino permittendum, ut mater pia filii sui defuncti peccata repropitiaret sacrificiis, et eleemosynis, omnique opere bonorum operum piacularium, sacrificio missae unitorum.

1. Conclude, ex annotatis supra, majorem, ceteris paribus, obvenire fructum satisfactionis animae purganti ex sacrificiis quae pro seipsa curavit offerri, quam ex iis quae pro illa de alterius mandato offeruntur.

2. Beati coelites non hac una de causa extra numerum eorum qui offerant sunt collocandi; sed etiam, et potissimum, quia minime jam sunt in via, sed totaliter in termino. Omni enim satisfactione significatur quidam veluti donationis motus, quo a donantibus nobis nostra propria substantia in Dei donatarii manus transeat. Sancti autem cum pervenerint jam ad Deum, cum sint Dei, non est jam quod transferantur ad Deum; sed omnis talis motus exsulat ab iis qui jam in termino quiescunt. Rursus omni sacrificio contrahitur foedus: sed non est quod paciscantur cum Deo, qui jam sunt haereditatis divinae comprehensores. De angelis vero valet ulterius alia ratio; quod nunquam in illorum censum translatum est sacrificium illud corporis et sanguinis Christi: quod a sacerdote nostro, non ipsorum, oblatum est in redemptionem nostram, non ipsorum, subofferendum a corpore Christi ecclesiastico, cujus nos membra sumus, non ipsi. Unde parum intellegitur, quomodo « angeli hoc affectu possint sacrificium

litas suffragii, ubi nullus est obex malae voluntatis, quam utilitas reflexae, ut ita dicam, intentionis et applicationis; nec rursus minus infallibilis est respectu mortuorum quam respectu vivorum¹ : et

hoc quidem totum, propter illam veluti spiritualem identitatem et unitatem omnium sanctorum, sive triumphantium, sive militantium, sive purgantium, in uno corpore Christi communicantium.

« missae Deo offerre » (Vasquez, disp. 226, c. 2, n. 10), quo fideles Ecclesiae militantis communiter offerunt. Immo non habet majorem potestatem angelus respectu sacrificii nostri quovis modo offerendi, quam respectu absolutionis sacramentalis impertiendae aut matrimonii contrahendi.

1. Ubi advocari possunt ea quae scribit Suarez (*De Poenitentia*, disp. 48, sect. 6, n. 5) de

indulgentiis per modum suffragii animae purganti applicabilibus et INFALLIBILITER applicandis. De missae autem sacrificio agens Zacharias Pasqualigo (*De sacrificio Novae Legis*, q. 74, n. 3 et 4. Romae 1707, tom. 1, p. 78), citat innumeros theologos pro sua sententia : « Hoc sacrificium remittere infallibiliter poenas animabus existentibus in Purgatorio ». « Sententia, inquit, est communis. »

Elucidatio XXX.

Nequaquam potest offerri sacrificium ex parte infidelium, aliorumve quovis modo extra visibilem Ecclesiae societatem versantium.

SECTIO II. — DE INFIDELIBUS ALIISQUE EXTRA VISIBILEM ECCLESIAE
SOCIETATEM VERSANTIBUS.

De quibus duo quaeruntur : primo, possitne ex ipsorum parte offerri sacrificium ; secundo, possitne pro iis offerri per modum suffragii.

ARTICULUS I. — DE IPSORUM INHABILITATE
AD PROCURANDUM SIBI, PER EROGATIONEM
STIPENDII, MISSAE FRUCTUM.

Principium idem valet in hac re, quod in ceteris quaestionibus superius de utilitate nostri sacrificii disputatis est adhibitum : missam non posse offerri nisi AB eo qui sit de corpore Christi. Cujus, ut diximus, ratio est quia : nemo offert hostiam Christi nisi ipse Christus, vel qui est ejus ; nec est Christi, nisi qui est in corpore, cujus est caput Christus. Nemo ergo offert ab Ecclesia alienus. Offert autem per sacerdotem, quicumque sacerdoti mandat deferenda dona¹. Nequit ergo ex parte cujusquam ab Ecclesia alieni deferri missae sacrificium.

Apprime Lugo : « Ii qui non sunt Ecclesiae visibilis membra, non possunt offerre hoc sacrificium. Nam sacerdos non est sacerdos gentilium, sed solius Ecclesiae ; ergo solius Ecclesiae est legatus et nuncius ad Deum ; ergo NON POSSUNT PER EUM OFFERRE NISI QUI SUNT DE HAC ECCLESIAE REPUBLICA, cui Christus reliquit hoc sacrificium » (Disp. 19, sect. 10, n. 167).

MEMBRUM I. DE INFIDELIBUS.

Alienissimus autem omnium ab Ecclesia est homo infidelis. Nequit ergo ex illius parte offerri sacrificium, sicut nec ipse potest sua per sacerdotem delegare dona consecranda Deo.

1. Obsecro lectorem ut hic recolantur ea quae disputata sunt supra, in Elucidat. XXVII, de stipem dante et κοινωνία μετὰ προσφοράς.

2. Neve putes posse licite contrahi in tali

Inde sequitur, non fore vacuum simonia pactum, quo, infideli dante pecuniam vel aliquid istiusmodi, se vicissim sacerdos obligaret EX JUSTITIA² ad celebrandum juxta ejus intentionem. Nam deficeret in casu titulus, quo uno cohonestatur pecuniae pro missa retributio : ministratio scilicet materiae [adaequatae], qua intelligatur demandari sacerdoti sacrificium celebrandum. Quo titulo deficiente, nequit pecunia (si contractus fiat) haberi nisi ut pretium expetiti suffragii, seu acquirendorum fructuum missae. Erogans enim pecuniam infidelis, siquidem non mandat, ut faciunt fideles, sacrificium deferendum, quid tandem contractu attentat, nisi ut coemat sibi suffragium, quod fideles nunquam agunt ? Non enim, ut diximus, fideles mandantes sacrificium paciscuntur de suffragio sacerdotis sibi pro erogata stipe procurando ; sed ministerio, non suffragio sacerdotis sibimet ipsis, vel aliis quibus volunt, procurant fructum missae sua ex parte delatae . Sicut autem peccaret fidelis suffragium missae a se demandatae alteri pro pecunia tribuens, sic peccat sacerdos pro pecunia suffragium suae missae dans infideli.

DICES primo : pecuniam in tali casu non necessario habere rationem pretii vel compensationis, aut spectandam esse sinistro oculo tanquam « motivum conferendi vel efficiendi spirituale³ », sed ordinem habere ad sustentationem ministri, qui est legitimus titulus dandi et accipiendi temporale pro spirituali.

RESPONDEO : utique stipem a fidele erogatam pro missa habere ordinem ad sustentationem ministri, sed consequenter ad divinam legem, vi cujus licet sacerdoti-

casu EX FIDELITATE ; nam simoniacam rationem habet ipsa « gratuita compensatio pro spirituali » (D., 1195).

3. D., 1195.

bus vivere de altari, id est de sacrificiis, quae ipsis demandantur offerenda : adeo ut stipis non adaequate principiet sacrificium, nisi includat sacricolae victum. Quare praesupponitur et substernitur titulo sustentationis, titulus demandati sacrificii : quo corrumpente, corrumpit et ille ; nec ullus superest legitimus, quo possit sacerdos, sive ex justitia, sive ex fidelitate, pacisci cum dante stipem de bono missae.

DICES secundo, aliter esse provisum a sacra Congregatione S. Officii in solutione hujus dubii : « Utrum liceat sacerdotibus « missam celebrare pro Turcarum alio- « rumve infidelium intentione, et ab illis « eleemosynam pro missae celebratione « percipere. » Die enim 12 julii 1865 prodiiit responsum : « *Affirmative*, dummodo « non adsit scandalum, ac nihil in missa « specialiter addatur, et quoad intentio- « nem constet nihil mali aut erroris aut « superstitionis in infidelibus eleemosynam « offerentibus subesse. »

RESPONDEO : illam decisionem, etiam nulla facta mentione approbationis pontificiae, gaudere auctoritate sua, eaque maxima ; ideoque, si interpretanda sit, ut prima fronte utique videtur, de pecuniaria pactione vera, hanc posse tuta conscientia in opus deduci, quamdiu non fuerit reformata decisio. At interea, dubitari potest nonne aliter forte sit interpretanda. Potuit enim in casu¹ talis intellegi *eleemosyna*, quam neque qui erogaret, constitueretur oblator seu auctor sacrificii, neque qui acciperet, contraheret ullam obligationem, neque ex justitia, neque ex fidelitate, sed

1. Idque pariter fortasse in responsione S. Congregationis *De Propaganda Fide* ad hanc quaestionem : « Se possa un missionario rice- « vere la limosina della Messa ed applicarla « secondo la mente o intenzione di un oblatore « gentile che abbia per iscopo di ottenere la « guarigione da malattia o la liberazione dal « carcere o dalla pena capitale che gli so- « vrasta. » Responsum est : « *Affirmative* », die 11 martis, 1848.

2. Huc, opinor, aptari possunt verba quae in alia causa protulit J. Bucceroni (*Institutiones theol. mor.*⁵, t. 2, n. 632, p. 223) : « Po- « test pecunia accipi liberaliter, et vicissim

tantummodo significaret, se ex caritate et gratitudine² celebraturum in illius com- modum, per modum suffragii³, ut dicetur in proxima Elucidatione.

MEMBRUM II. DE HAERETICIS ET SCHISMATICIS.

Quae dicta sunt de infideli, pariter va- lent de haeretico atque schismatico : quo- rum uterque alienus est a communione Ecclesiae, quae constat unitate fidei in vinculo pacis. Ab alterutro igitur acceptare stipendium missae, simoniacum foret, si- quidem neutrius potest deferri sacrificium per sacerdotem, contitutum in his quae sunt ad Deum pro fidelibus.

At DICES : non omnes in secta haeretica vel schismatica versantes sunt formali haereseos vel schismatis peccato implicati. Possunt quoad unum vel alterum articulum vel quoad jus legitimae auctoritatis, aliquot illorum laborare errore invincibili : qui nec virtute proinde fidei carent, nec quicquam prohibet quominus sint in caritate. Aliunde gaudent caractere baptismali, qui, ut dictum est, habet respectum ad eucharisticum mysterium. Ergo et ratione sacramentalis initiationis, et ratione gratiae invisibilis, reperiuntur tales intra ecclesiasticam unitatem constitui, nec extorres sunt nisi penes appa- rentias visibiles. Unde fit, ut reapse gaudeant potestate fidelium nativa offe- rendi per sacerdotem sacrificium Eccle- siae : quare licet sacerdoti ab iis stipen- dium acceptare.

Ad hoc RESPONDEO : non carent sane ta- les communione invisibili cum Ecclesia, nec potestas illis adempta est, quae cha-

« liberaliter possunt promitti missae, ita tamen « ut posterior promissio non sit velut compen- « satio, seu solutio reciproca quasi pro sti- « pendiiis, sed mero eleemosynae titulo pecunia « admittatur ; adeo ut offerens plane intelligat « accipi non posse alio nomine, et hoc eodem « ipse largiatur. » Theoretice haec in praesente etiam negotio verum habent. Practice vero nemo non videt quanti fuerit periculi res, si assidue frequentetur.

3. Neque revera amplius erui potest ex prin- cipiis Bellarmini (*De missa*, l. 6, c. 6) in adnexa *Instructione* memoratis. Nam locus apud Bellarminum procedit, non de iis, quibus pro-

racteri baptismali est intrinseca. Quare dicendi sunt communiter offerre cum universa Ecclesia secundum illam vim oblativam, quae indivisa exercetur ab omnibus fidelibus circa quodlibet sacrificium. At quoad specialiore illam oblationem individuum, quae stipendii erogatione continetur, res aliter habet. Judicat enim Deus secundum interna hominis, homo autem secundum externa. Constans igitur hominibus Ecclesia non potest rationem habere nisi eorum quae se externe produnt, reliquis, quae latent, divino reservatis iudicio¹. Quare, si quis publice haeresim profitetur, aut adhaeret sectae schismatica, is in rebus sacris necesse est ut communionis internae cum fidelibus REPUTETUR EXSORS, proindeque externa Ecclesiae communione careat. Ad externam autem communionem maxime pertinet *κοινωνία* illa μετὰ προσφορᾶς, secundum quam homo personaliter mandat sacerdoti offerendum sacrificium. Qua amota communione externa, nullus jam suppetit titulus honestus percipiendi stipendii.

Attamen si vir ille SIGNANTER petat a te missam ad hunc finem, ut sibi procuretur gratia redeundi ad Ecclesiam, jam satis PRODIT affectum suum, quo interne prosequitur Ecclesiam veram veramque fidem. Nec proinde respectu rerum sacrarum (exceptis utique illis in quibus lex aliqua forsitan Ecclesiae intercesserit) invenitur, etiamsi sit peccati reus, in pejore conditione quam quivis alius excommunicatus toleratus. Excommunicatis autem toleratis permittit jus Ecclesiae hodiernum auctoritatem demandandi sacrificii.

Quare ex genuinis theologiae principii procedit responsio, quam dedit sacra Congregatio Concilii ad hanc quaestionem : « Utrum possit aut debeat celebrari missa

fuerit sacrificium ut offerentibus, sed ut pro quibus offeratur. Non igitur de procurantibus sibi sacrificium per stipem agitur, sed de recipientibus fructum per oblatois suffragium.

De *Codice Juris Canonici*, can. 809, vide infra, Elucid. XXXI.

1. In causa viri excommunicati morte ante absolutionem praerepti, sic scribebat Innocentius III : « Judicium Dei veritati, quae

« ac percipi eleemosyna pro *Graeco schismatico*, qui enixe oret atque instet, ut « missa applicetur pro se, sive in ecclesia « adstante, sive extra ecclesiam manente. » Die enim 19 aprilis 1837 resolutum est : « Juxta exposita non licere, nisi constet « expresse eleemosynam a schismatico « praebere ad impetrandam conversionem « ad veram fidem. » QUAM RESOLUTIONEM P. M. GREGORIUS XVI APPROBAVIT.

Adverte nihilominus posse Ecclesiam, respectu potissimum excommunicatorum toleratorum, cras prohibere, quod hodie permittit ; et pro quanto haeresi vel schismati adnectitur excommunicatio, posse illam, quod indulget relate ad homines unius sectae, puta Graecos schismaticos, omnino interdicere relate ad alteram sectam, puta Methodistarum ; rursusque relate ad eosdem, aliter se habere in alia parte terrarum. Reservandum est enim Ecclesiae jus aliter et aliter cum excommunicatis, pro suo lubitu arbitrioque, agendi, ut supra notavimus.

MEMBRUM III. DE CATECHUMENIS.

In meliore prae haeticis et schismaticis conditione sunt catechumeni, quatenus et rectam profitentur fidem, et debitum Ecclesiae praestant obsequium : in quo conveniunt cum fidelibus. Quare putaverit quis eos posse ad sacrificii celebrationem concurrere per erogationem stipendii. Quod enim obstabat quominus heterodoxi id agerent, apud illos locum non habet, quorum notoria atque publica est mens Ecclesiae adhaerens et concordans Evangelio. Attamen obsistit, quod nemo offerre sacrificium potest nisi configuratus atque coadunatus sacerdotio Christi per characterem baptismalem. Quicumque autem auctor est sacrificii, stipe

« nec fallit nec fallitur, semper innititur ; iudicium autem Ecclesiae nonnunquam opinio- « nem persequitur ; quam et fallere saepe contingit et falli. Propter quod contingit interdum « ut qui ligatus est apud Deum, apud Ecclesiam « sit solutus, et qui liber est apud Deum, ecclesiastica sit sententia innodatus » (*Regest.*, l. 2, ep. 61. P.L. 214, 600. Cf. cap. *A nobis, Decret.* l. 5, tit. 39, c. 28 ; vide infra).

data, censetur per sacerdotem offerre. Nequit ergo pactio stipendialis inter catechumenum et sacerdotem vacare simonia¹.

At DICES : nimis hoc argumento probari : sequeretur enim ne invisibiliter quidem eos consociari Ecclesiae in oblatione communi sacrificii ; cum tamen possint et ipsi, per votum baptismi, caritate perfectum, ita suo modo invisibili incorporari Christo, ut, praerepti morte, cives adscribantur coelestis Ecclesiae : qui igitur, cum per caritatem et gratiam interim sint intra corpus Christi, necessario cum universo corpore Christi conjunguntur in offerendo sacrificio Christi.

Huic objectioni satis occurritur per distinctionem, quam insinuat cardinalis de Lugo (disp. 19, sect. 10, n. 168), inter oblationem effectivam et oblationem affectivam. Affective offert, quicumque per votum baptismi pertinet ad Christum et Ecclesiam. Effective autem is demum offert, qui baptismum in re suscepit. Affective offerebant sacrificium corporis et sanguinis Christi veteres Patres, dum figurativa sacrificia offerebant, quibus promittebatur magnum illud sacrificium, quod, pro redemptione mundi a Domino peractum, offerret Ecclesia, non in umbris et figuris, sed in veritate. Eodem, non ritu, sed affectu offerunt catechumeni, quorum ut est

(aut esse potest), pro rei praesentia, clarior fides, ita votum distinctius. At aliter offerunt fideles : qui sigillati sunt sacerdotio Christi, ut conjungerentur Christi sacrificio non per solam fidei intentionem et caritatis desiderium, sed per veram potestatem mittendi ad Deum ministerio sacerdotum suam, suo scilicet dicatam nomine, hostiam, quae totius Ecclesiae catholicae communis est. Non offertur autem nomine² catechumenorum, quanquam posunt ipsi et debent illorum APPETERE³ locum, quorum nomine offertur.

Non igitur eodem sensu veteres doctores supra allegati dicebant agi sacrificium voto fidelium, et nos nunc dicimus catechumenos ipsos offerre voto. Votum enim seu PROPOSITUM habent fideles, quantumvis implicitum, EXERCENDI respectu sacrificii omnis ecclesiastici POTESTATEM ac praerogativam illam, qua SUNT INSTRUCI NATIVA. Votum autem, seu desiderium habent catechumeni istam acquirendi primum, postea demum exercendam.

Praeterea potest esse hominis non baptizati votum omnino invisibile. Votum autem christiani semper est suo modo visibile : nimirum ex professione externa, quam intrinsece fert secum baptismus⁴, ut dictum est (Eludic. XXVI).

1. Qua ex parte recte J. Grassi (*Universa Theologia Moralis juxta doctrinam S. Alphonsi de Ligo*, tom. 3, 1854, p. 121) : « Quamvis
« igitur sacerdos possit Deo offerre sacrificium
« quoad fructum impetrationis pro Catechu-
« menis, et pro non baptizatis, ut Deus eisdem
« donet gratiam fidei, ditet bonis, liberet a
« malis hujus vitae, ab his tamen non potest
« accipere missae stipendium, quo fiant parti-
« cipes et offerentes in oblatione sacrificii ;

« sicut nec ab excommunicatis, quia sacerdos
« cum iis communicat, quos sacrificii participes
« esse vult, quales sunt ii qui dantes eleemo-
« synam sacrificium sibi communicari cupiunt. »

2. Offeraturne pro iis per modum suffragii disputabitur infra.

3. Et hoc est quod dicitur : offerre affective.

4. Quamdiu scilicet non est abnegatus (explicitate vel implicite) per infidelitatem externam, quae ab Ecclesia separæt.

Elucidatio XXXI.

Potest tamen rite offerri pro vivis istiusmodi omnibus per modum suffragii, et prodesse illis respective omnibus ex opere operato.

ARTICULUS II. — DE ACATHOLICORUM HABITUDINE AD PERCIPIENDUM FRUCTUM
MISSAE PER MODUM SUFFRAGII.

Alia est quaestio de acatholicis vivis, alia omnino de acatholicis mortuis.

MEMBRUM I. DE ACATHOLICIS VIVIS.

Distingui primo debet id quod fieri potest absolute loquendo, hoc est ratione habita solius rerum naturae seu legis divinae; et id quod fieri potest, ratione habita etiam legis ecclesiasticae.

PARTICULA I. EX JURE DIVINO.

Secundum primam autem considerationem, missa offerri potest per modum suffragii, pro omnibus hominibus vivis, cum haereticis aut schismaticis, tum etiam non baptizatis, nec solum catechumenis, sed etiam infidelibus.

Quod quanquam relate ad non baptizatos negat Vasquez (disp. 227, c. 3)¹, tamen verius omnino esse constat multipliciter. Primo quidem auctoritate, secundo autem ratione intrinseca.

I. Auctoritas autem duplex attenditur: una desumpta ex usu antiquo Ecclesiae, altera ex doctrina Patrum.

In liturgia *Constitutionum Apostolicarum* non solum oratur « pro rege » (8, 12. F.D. 1, 512), qualis certe, illo tempore quo se vult haberi conscriptam liturgia, nullus erat nisi ethnicus; sed etiam signanter « pro iis qui oderunt nos et PROPTER NOMEN TUUM NOS PERSEQUUNTUR, pro iis qui FORIS SUNT ET ERRANT, ut ADDUCAS EOS AD BONUM, et furorem eorum mitiges »; deindeque « pro Ecclesiae cate-

« chumenis »: hocque totum intra ipsam anaphoram, ubi sane ipsa intentio sacrificialis censetur designari².

Litantes pro ethnicis, speciatimque pro rege, prae oculis habuerunt primi christiani illud *Epistolae ad Timotheum* primae: *Obsecro igitur primum omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones* (δέσεις, προσευχάς, ἐντεύξεις, εὐχαριστίας) *pro omnibus hominibus, pro regibus, et omnibus qui in sublimitate sunt... Hoc enim bonum est et acceptum coram Salvatore nostro Deo, qui omnes homines vult salvos fieri, et ad agnitionem veritatis venire. Unus enim Deus, unus et mediator Dei et hominum homo Christus Jesus, qui dedit redemptionem semetipsum pro omnibus* (1 *Tim.*, 1¹⁻⁶). Quare specialem hujus apostolici moniti ingerebant recollectionem diaconi, dum adhortabantur plebem his verbis: « Pro regibus et in « sublimitate constitutis oremus », cum parallelam faceret suam orationem episcopus « pro rege et iis qui in sublimitate « sunt » (*Const. Apost.*, 8, 12 et 13, p. 512-514).

Ex Patribus attestatur primaevo christianorum usui Tertullianus (*Ad Scapulam*, 2. P.L. 1, 700): « Sacrificamus pro « salute imperatoris, sed Deo nostro et « ipsius, sed quomodo praecepit Deus, « pura prece³. Non enim eget Deus, conditor universitatis, odoris aut sanguinis « alicujus⁴. »

Attestationem similem suo tempore vi-

1. Cui Salmanticenses alios paucos scriptores recentioris aetatis annectunt (disp. 13, dub. 4, § 2, n. 58).

2. Serapion quidem Thmuitanus non distincte in sua Anaphora orabat pro infidelibus; attamen notanter praemittebat narrationi coenae haec verba: « Omnibus reconciliaris et « omnes ad te trahis per visitationem Filii tui « dilecti » (F. D. 2, 172).

3. De quorum verborum interpretatione, vide supra.

4. Vix operae pretium est colligere auctoritates respectu sacrificii pro haereticis viris offerendi; cum ea de re vix adversarii sint ulli. Tamen juvat unum hic recensere Hilarium, qui dum ad Constantium Augustum, virum haeresi arianae addictum, scribit, rogans ut catholicis catholicos liceat habere episcopos, id videtur omnino significare, ut inter sacra sollemne sit catholicis pro Constantio orare: « Permittat lenitas tua populis ut quos voluerint, « quos putaverint, quos delegerint, audiant

detur nobis dare Chrysostomus, saltem relate ad catechumenos, cum in laudem caritatis, omnem christianum cultum decorantis et bona omnia gignentis, haec perorat : « Ideo et in mysteriis inter nos « osculamur, ut multi unum efficiamur ; et « pro NON INITIATIS communes effundi- « mus preces, pro infirmis, pro orbis fruc- « tibus, pro terra et mari. Viden totam ea- « ritatis vim ? » (*In Joan.*, hom. 78, n. 4. P.G. 59, 426)¹. Certe in commentario suo super *I Tim.*, 2¹ (hom. 6, n. 1 et 2. P.G. 62, 529-531) non ambigue docet, preces intra ipsa mysteria fuisse fundendas pro ethnicis regibus. « Quasi communis pater « totius orbis est sacerdos. Curam igitur « omnem gerat oportet, sicut et Deus, « cujus sacerdos est. Ideo ait : *Obsecro « igitur primum omnium fieri obsecrationes, « orationes...* Quid sibi vult illud : *Pri- « mum omnium ?* Id est in cultu quoti- « dianio. Et hoc sciunt initiati, quomodo « quotidie fiant preces et vespere et « mane ; quomodo pro toto mundo, pro « regibus et omnibus qui in sublimitate « sunt, obsecrationem emittamus. At dicet « fortasse quispiam, illum non pro omni- « bus dixisse, sed pro fidelibus. Cur ergo « dixerit *pro regibus ?* Reges enim seu « imperatores tunc veram religionem non « sectabantur, sed longo tempore impiis « impii succedebant... Deinde, quia verisi- « mile erat ut christianus animus haec au- « diens torpesceret, neque monitum hoc « admitteret, si PRO GENTILI (ὐπὲρ τοῦ « Ἑλλήνων) MYSTERIORUM TEMPORE preces « oporteret offerri, vide quid dicat :... « *Ut securam, inquit, et quietam ducamus « vitam.* Id est, illorum salus nobis tran- « quillitatem parit... Deus enim principa- « tus constituit ad communem utilitatem.

« docentes, et divina mysteriorum solemnia « concelebrent, et pro incolumitate et beatitu- « dine tua offerant preces » (*Ad Constantium Augustum*, l. 1, c. 2. P.L. 10, 559).

1. Sensus est hujus loci : Nos qui adstamus sacrificio, ex caritate inter nos osculamur, ut in unitatem Christi transeamus. Sed caritatis vis et fructus non ad eos tantum restringitur, quibus et jus et potestas competit adstandi ; sed etiam transit ad illos qui adstandi carent aut jure, ut catechumeni, aut potestate, ut infirmi ;

« Quomodo ergo non absurdum fuerit, ip- « sos quidem ideo militare et arma circum- « ferre, ut nos in tranquillitate vivamus ; « nos autem non supplicationes offerre pro « iis qui pericula subeunt et militant ? » Tandem omnino vult, sacerdotes in missa interpellare apud Deum pro omnibus totius orbis necessitatibus. « Qui pro « tota civitate — et quid dico civitate ? « — immo PRO UNIVERSA TERRA orato- « rem agit, Deoque supplicat, ut OMNIUM « PECCATIS SIT PROPITIUS, non vivorum « tantum, sed etiam eorum qui obierunt, « qualem, quaeso, oportet esse ?... Etenim, « ac si mundus totus sibi concreditus sit, « ac si omnium pater ipse sit, sic ad « Deum accedit, rogans OMNIA MUNDI « BELLA exstingui, tumultus sedari, pos- « tulans pacem, prosperitatem, OMNIUM « SINGULIS IMMINENTIUM sive publice, « sive privatim MALORUM celerem depul- « sionem » (*De Sacerdotio*, l. 6, n. 4. P.G. 48, 680-681).

Cum dicit Augustinus, « ad altare² » sacerdotem et exhortari populum, ut oret, et proprias orationes fundere, ut convertantur infideles, omnino videtur ad liturgicum quemdam missae usum attendere ; et quod ad tales voces sacerdotis responderi ait *amen*, per hoc amplius suadet, intra ipsum canonem esse illius intercessionis assignandum locum. Ad Vitalem enim Carthaginensem, docentem initium fidei nullum esse Dei donum, haec scribit : « Exsere contra orationes Ecclesiae dis- « putationes tuas : et quando audis sacer- « dotem Dei ad altare exhortantem popu- « lum Dei orare pro incredulis, ut eos « Deus convertat ad fidem, et pro cate- « chumenis, ut eis desiderium regenera- « tionis inspiret, ...subsanna pias voces,

quin et ad omnes omnium necessitates suble- vandae valet : tam late enim patent preces, quas communes fundunt, qui intersunt mysteriis initiati.

2. Conferas velim cum loco altero, ubi certius agitur de sacrificio missae : « Quis autem audivit « aliquando fidelium stantem sacerdotem AD « ALTARE, ... dicere in precibus : Offero tibi sa- « crificium, Petre, » etc. (*Civ. Dei*, 8, 27, 1. P.L. 41, 255.).

« et dic te non facere quod hortatur, id
 « est, Deum pro infidelibus, ut eos fideles
 « faciat, non rogare... Numquid et orare
 « prohibebis Ecclesiam pro infidelibus,
 « ut sint fideles ; pro iis qui nolunt cre-
 « dere, ut velint credere ; pro iis qui
 « ab ejus lege doctrinaque dissentiunt,
 « ut legi ejus doctrinaeque consentiant,
 « ut det illis Deus, quod per prophetam
 « promisit, cor cognoscendi eum, et
 « aures audiendi?... Numquid ubi au-
 « dieris sacerdotem Dei ad ejus altare
 « populum hortantem ad Deum oran-
 « dum, vel ipsum clara voce orantem, ut
 « incredulas gentes ad fidem suam venire
 « compellat, non respondebis *Amen* ? »
 (*Ep.* 217, n. 2 et 26. P.L. 33, 978 et 988).
 Sed praeterea discrete in epistula *ad Pau-*
linum (*Ep.* 149, 16-17. P.L. 33, 636-637)
 vacans explicando mandato apostolico
 (*I Tim.*, 2¹), postquam notavit per *προ-*
σευχῆς significari canonem missae, addit
 hunc fuisse scopum Pauli, « ne quisquam,
 « sicut se habet humanae cogitationis
 « infirmitas, existimaret, non ESSE ISTA
 « FACIENDA PRO HIS A QUIBUS PERSECUTIÓ-
 « NEM PATIEBATUR ECCLESIA, cum mem-
 « bra Christi ex omni essent hominum
 « genere colligenda. »

Eamdem, quam supra Augustinus, de
 initio fidei thesim munit Coelestinus
 (*Ep.* 21 *ad episcopos Galliarum*, c. 11,
 n. 12. P.L. 50, 535) argumento eodem ex
 liturgia ducto : « Obsecrationum quoque
 « sacerdotalium sacramenta respiciamus,
 « quae ab apostolis tradita, in toto
 « mundo atque in omni Ecclesia catho-
 « lica uniformiter celebrantur, ut legem
 « credendi lex statuatur supplicandi¹. Cum
 « enim sanctarum plebium praesules man-
 « data sibimet legatione fungantur, apud
 « divinam clementiam HUMANI GENERIS
 « AGUNT CAUSAM, et tota secum Eccle-

« sia congemiscente², postulant, et pre-
 « cantur ut infidelibus donetur fides,
 « ut idololatrae ab impietatis suae libe-
 « rentur erroribus, ut Judaeis ablato
 « cordis velamine, lux veritatis appa-
 « reat, ut haeretici catholicae fidei per-
 « ceptione resipiscant, ut schismatici
 « spiritum redivivae caritatis accipiant,
 « ut lapsis poenitentiae remedia confe-
 « rantur, ut denique catechumenis ad
 « regenerationis sacramenta perductis coe-
 « lestis misericordiae aula reseretur. »

Parallelus locus est libri primi *De Voca-*
tionem omnium gentium (cap. 12, P.L. 51,
 664), ubi, memorato apostolico praecepto
 (*I Tim.*, 2¹⁻⁶), haec subjunguntur : « Quam
 « legem supplicationis ita omnium sacer-
 « dotum et omnium fidelium devotio con-
 « corditer tenet, ut nulla pars mundi sit,
 « in qua hujusmodi orationes non cele-
 « brentur a populis christianis. Supplicat
 « ergo ubique Ecclesia Deo, non solum
 « pro sanctis et in Christo regeneratis, sed
 « etiam pro omnibus infidelibus et inimicis
 « crucis Christi, pro omnibus idolorum
 « cultoribus, pro omnibus qui Christum
 « in membris ipsius persequuntur, pro
 « Judaeis, quorum caecitati lumen evan-
 « gelii non refulget, pro haeticis et
 « schismaticis, qui ab unitate fidei et
 « charitatis alieni sunt. »

Occurrit e regione Vasquez (*loc. cit.*,
 n. 24) arguens, « pro infidelibus non bap-
 « tizatis, sive Judaeis, sive gentilibus,...
 « publicam orationem,... nisi contraria
 « consuetudo aut praeceptum Ecclesiae
 « obstet, fieri posse, sacrificium vero non
 « item. » « Quod vero attinet ad ora-
 « tiones, inquit, fatemur sane antiquam
 « Ecclesiam in missarum solemnibus pro
 « illis, sicut pro catechumenis, orare
 « consuevisse, nunc autem id solum
 « licere in die Parasceves³, sicut etiam

1. Sicut supplicii nomine designatur proprie sacrificium, sic apte sacrificatio exprimitur per vocem supplicare. Praeterea ille uniformis ritus celebrandi sacramenta obsecrationum, ab apostolis traditus, quam dum sequuntur sacerdotes, funguntur sua legatione, quid sponte ante oculos nostros objicit, nisi sacrificium missae ?

2. Vide sapienter discriminatas partes eorum quibuscum litat sacerdos, et illorum pro quibus litat : litat enim cum Ecclesia catholica pro genere humano.

3. Omnes norunt, liturgiam Parasceves fuisse prae aliis omnibus firmam immobilemque : unde factum est, ut ad nos in ipsa transmitteretur vetus usus ; qui in liturgiis missarum proprie

« de catechumenis supra notavimus, eo
 « quod nullo alio die id permittat Ec-
 « clesia, neque ad orandum in missa alio
 « die ullam pro ipsis orationem institue-
 « rit. » Sed quomodo virum peracutum
 fugit, id quod postea Lugo erat in
 clara luce collocaturus : « Ecclesia fere
 « nunquam explicat in actu signato se
 « offerre pro impetranda hac vel illa re,
 « sed solum orat pro illa re, dum sacrifi-
 « cium celebrat ; et hoc ipsum est in actu
 « exercito offerre ad illam impetrandam »
 (disp. 19, s. 10, n. 174).

Ceterum palmaris ratio Vasquezii su-
 mebatur ex defectu baptismi, « sine quo
 « nullius sacramenti quis capax esse po-
 « test: ergo nullus catechumenus capax
 « erit fructus eucharistiae » (disp. 228,
 c. 3, n. 17). Jamvero, praeterquam quod
 neganda est paritas inter sacramenti
 collationem et suffragium sacrificii, etiam
 potest quaeri, quomodo quis se probe
 expedire queat a tam multis tamque
 illustribus exemplis Ecclesiae sacrificium
 pro catechumenis expresse offerentis ?
 Sic in *Sacramentario Gelasiano* a domi-
 nica tertia ad quintam quadragesimae
 non solum plurimae pro *electis* catechu-
 menis (mox in sabbato sancto baptizan-
 dis) funduntur orationes (collectae, secre-
 tae, postcommuniones), sed, et quidem
 maxime, infra ipsam actionem sic orabat
 Ecclesia : « HANC IGITUR OBLATIONEM,
 « Domine, ut propitius suscipias depreca-
 « mur ; QUAM TIBI OFFERIMUS PRO famu-
 « lis et famulabus tuis, quos ad aeternam
 « vitam et beatum gratiae tuae [donum]
 « dinumerare, ELIGERE atque vocare dig-
 « natus es. Per Christum. *Et recitantur no-*
 « *mina electorum. Postquam recensita fue-*
 « *rint, dicis : Hos, Domine, FONTE BAPTIS-*
 « *MATIS INNOVANDOS, Spiritus tui munere*

dictarum tunc fortasse interiit, cum jam, con-
 verso ad fidem orbe romano toto, sublataque
 idololatria, vanuit ab oculis fidelium proxima
 omnis vicinitas gentilium, nec obversati sunt
 alii praeter saracenos, feros hostes debellandos
 atque eradicandos (vide in nostro missali ro-
 mano missam *CONTRA Paganos*), aut Judaei
 compeescendi, atque pro perfidia inveterata

« ad sacramentorum tuorum plenitudinem
 « poscimus praeparari. Per. » (*Sacramen-*
tarium Gelasianum, l. 1, c. 26. P.L. 74,
 1076 ; conferatur editus a Mabillone
Ordo Romanus, n. 3. P.L. 78, 996). Specia-
 tim autem in dominica quarta haec ad-
 hibebatur Secreta : « Remedii sempiterni
 « munera, Domine, laetantes OFFERIMUS,
 « suppliciter exorantes, ut eadem nos et
 « digne venerari, et PRO SALVANDIS CON-
 « GRUENTER EXHIBERE perficias » (*ibid.*,
 c. 27, col. 1079). In dominica vero quinta,
 audacius : « Exaudi nos, omnipotens Deus,
 « et famulos tuos, QUOS FIDEI CHRISTIA-
 « NAE PRIMITIIS IMBUISTI, HUIUS SACRI-
 « FICII TRIBUAS OPERATIONE MUNDARI¹ »
 (*ibid.*, c. 28, col. 1081 ; ed. Wilson, p. 34,
 38, 42). Mundari ergo suo modo, id est
 repropitiari Deo, possunt ope sacrificii
 catechumeni, ut obtingat illis actu per
 baptismum remissio peccatorum et gra-
 tia Dei ! Quid validius dici potest ab
 Ecclesia ad inculcandam efficaciam operis
 operati in favorem ipsorum catechume-
 norum. Corruit ergo cum suo funda-
 mento tota Vasquezii oppositio.

Istae orationes pro catechumenis, fa-
 teor, intra missarum solemniam jam non
 sunt in usu, cum interierit mos liturgicus
 paschaliu[m] baptismatum et praeambu-
 lorum ipsis *scruliniorum*. Sed nostris in-
 terea temporibus (omissa etiam missa
 votiva *pro fidei propagatione*, in qua per
 omnes orationes efflagitur, ut « omnes
 « gentes cognoscant ... Deum verum », ut
 « magnificetur nomen [Dei] in gentibus »,
 ut « fides semper vera proficiat »),
 nonne Ecclesia quotidie in oblatione
 calicis, qua declaratur intentio sacrificii,
 postulat, ut « pro nostra ET TOTIUS MUN-
 « DI salute » ascendat iste quem calicem
 salutaris nominat, propterea quod in

permittendi iudicio divino atque sub male-
 dicto relinquendi, donec veniret tempus illo-
 rum.

1. Nemini illas missas legenti potest esse
 dubium, quin sub nomine salvandorum vel
 mundandorum veniant catechumeni electi,
 cum inscribantur ambae *Pro scrulinio*.

antecessum consideratur¹ ut calix sanguinis Christi quo redempti sumus ?

Huc accedit quod Pius X, die 26° octobris 1907, indulgentia centum dierum ditavit illud opus misericordiae, quod commendatur sacerdotibus in plurimis ecclesiis per chartas, quarum hic est tenor : « Singuli sacerdotes in hac ecclesia missam celebrantes obsecrantur in « Domino ut in *Memento* praesentes habeant peccatores totius mundi nunc « positos in agonia et hodie morituros. » Pariterque indulgentiam ter centum dierum concessit huic formulae oblationis : « Mon Dieu, je vous offre toutes les « messes qui se célèbrent aujourd'hui « dans le monde entier, pour les pécheurs qui sont à l'agonie, et qui doivent mourir ce même jour. Que le sang « précieux de Jésus Rédempteur leur « obtienne miséricorde² ! ».

Sane cum Judaeorum sacrificia, quibus nostra praefigurabantur, ethnicis, pro quibus offerebantur, prodessent, quomodo non tibi videatur mirum, si nostris, omnem illorum virtutem cumulantibus, nihil in favorem infidelium effici potuerit ? Quare et nos pro rege infideli, sicut Dario (*I Esdr.* 6), et pro gente incredula, sicut Spartiatis (*I Mach.*, 12¹¹), et pro impio persecutore, sicut Heliodoro (*II Mach.*, 3³²⁻³⁴), litare possumus ; quanquam pro dignitate nostri sacrificii, nemo, nisi per baptismum consecratus, partem in litando habere potest.

II. Ratione autem intrinseca, et quidem triplici, eadem conclusio evinci potest.

Et *primo* quidem, hostia quam offerimus, hostia passionis est pro omnibus omnium hominum peccatis a Christo sacrificata. In partem igitur dum ingredimur dominicae oblationis, cur non poterimus in bonum omnium sacrificare,

quorum exstent aut peccata repropitianda aut salus impetranda ? Dixerisne ibi suffragii deficere locum, ubi desit vinculum unitatis, quod attenditur secundum incorporationem fidelium in Christo ? Fatendum sane, non esse incorporatos adhuc Christo, qui fide et baptismo careant ; nec nisi secundum quemdam invisibilem gratiae effectum incorporatos, quicumque ex voto sacramenti sacramenti rem acceperint. Attamen, qui in hac vita Christo nondum est incorporatus, in potentia est ut incorporetur. Et pro quanto sunt nobis uniti in potentia infideles, pro tanto secundum fidem quam habemus universaliter salvificae Dei voluntatis et passionis Christi, pro spei nostrae extensione ad expectationem alienae salutis, pro caritate qua illos concupiscimus fratres divinique boni cohaeredes, possumus, intuitu futurae (si Deo placuerit) communionis in Christo, omnes adhuc in terris vivos homines suffragii nostri beneficio prosequi, fovere atque munire. Sic igitur « Ecclesia congemiscente » fieri potest, ut « humani generis agatur « causa » (Coelestinus). Sic sacerdos « pro « universa terra oratorem agit : tanta « vis est caritatis ! » (Chrysostomus). Quare sanctus Thomas : « [Eucharistia] « in quantum est sacrificium, habet effectum etiam in aliis, pro quibus offertur, in quibus non praeexigit vitam « spiritualem in actu, sed in potentia « tantum. Et quod in contrarium dicitur, « quod non offertur nisi pro membris « Christi, intelligendum est pro membris « Christi offerri, quando offertur pro aliis quibus. ut sint membra » (4 D. 12, q. 2, a. 2, qd. 2, ad 4^m).

Esto tamen. Dicas sacrificium missae pro Ecclesia proprie offerri. Nondum per hoc excluderis ab ejus suffragio et bene-

« quarante mille mourants de chaque jour » ; utrisque autem approbatio ecclesiastica sit concessa.

« *Visum, approbatum et valde commendatum.* « † Josephus, *Episc. Andegavensis.* »

« Approuvé et très recommandé. † Joseph, évêque d'Angers. »

1. Vide L. B., 1, 317.

2. Nec dubium est, quin omnes omnino agonizantes, sive christiani, sive infideles, talis intentionis amplitudine contineantur, cum chartis praedictis, sive latinis, sive gallicis, inscriptum respective legatur : « Singulis diebus circiter centum quadraginta hominum millia « per totum orbem moriuntur. » « Pour les cent

ficio illos qui extra Ecclesiam versantur. Nam primum erit respondere : offertur pro Ecclesia amplificanda, dilatanda, colligenda ex quatuor ventis in regnum Dei¹, ut orabatur in *Didache* 10⁵ (F. P. I, 24); vel sicut precabatur in sua anaphora Serapion Thmuitanus : « Ecclesiam tuam sanctam collige ex omni gente et omni terra et omni urbe et vico et domo, et redde unam vivam catholicam Ecclesiam » (F. D. 2, 174). Sic et Christus pro Ecclesia mortuus est, aiente Paulo : *Christus dilexit Ecclesiam et seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret, mundans lavacro aquae in verbo vitae. Ut exhiberet ipse sibi gloriosam Ecclesiam, non habentem maculam, aut rugam, aut aliquid huiusmodi, sed ut sit sancta et immaculata* (Eph., 5²⁵⁻²⁷). Sed ita mortuus est pro Ecclesia, ut acquireret sibi aedificandam ex omni hominum genere, quorum nullum ipse respuit, sed omnes ad catholicam suam Ecclesiam et vocavit et vocat, cum praedicatione evangelii externa, tum potissimum occulta suae secretio-

1. Cf. *Isai.*, 11¹²; *Matth.*, 24³¹. Istiusmodi formulae reliquiam exhibet illud : « Petimus ut mittas Spiritum tuum Sanctum in oblationem sanctae Ecclesiae, in unum congregans, des omnibus qui percipiunt sanctis... » etc. (*Didascal. apost. fragm. veron. latina. Accedunt canonum... reliquiae*. Ed. Hauler, 1900, p. 107).

2. Quae tamen verba Gregorii M. (*Epist.*, I, 9, ep. 12 ad *Joan. Syrac.* P.L. 77, 956-957) putantur a nullis referre originem apostolicam talis usus, minime id sonant, si recta adhibeatur verborum interpunctio constructioque sententiae : « Orationem vero dominicam, inquit Gregorius, idcirco mox post precem dicimus, quia mos apostolorum fuit ut ad ipsam solummodo orationem oblationis hostiam consecrarent. Et valde mihi inconueniens visum est ut precem, quam scholasticus composuerat, super oblationem diceremus, et ipsam traditionem, quam Redemptor noster composuit, super ejus corpus et sanguinem non diceremus. » Si dicantur apostoli consecrasset oblationis hostiam ad ipsam solummodo orationem, consequens est, propter superiora verba, ad solam orationem dominicam eos consecrasset. Quod ceterum in ore Gregorii nimis portentosum est oraculum. Nihil autem enorme, sed omnia sunt plana, si dicantur apostoli consecrasset hostiam ad ipsam solummodo orationem oblationis (= precem ; = canonem ; = anaphoram ; = ἐν ἡμῶν προσφορῶν, ut in inscriptione capitis 12

ris gratiae insinuatione. Quare omnes sibi reclamat homines Ecclesia, nec quisquam remanet usque in finem alienus, nisi renitens contra voluntatem Christi sacerdotalem, et suffragiis Ecclesiae obsistens, quae ex ipso sicut et ex ceteris coalescere cupiebat et coagmentari, siquidem catholica est. Quare recte Augustinus (*loc. cit.*) pronuntiavit esse sacrificandum « pro his a quibus persecutionem patiebatur Ecclesia, cum membra Christi ex omni essent hominum genere colligenda. » Monuitque sapienter Bêtharminus hodiernum ritum, secundum quem offertur « pro augmento, unitate, et pace illius Ecclesiae quae inter haereticos vel ethnicos conversatur », aequivalere illi alteri pristino, quo infideles directe respiciebantur (*De Missa*, t. 2, c. 6, ff.).

Sed jam secundo, altiore speculam conscendamus. Jam non sit sermo de profectu infidelium, non sit de Ecclesiae augmento : sed utique de Dei laude, imperio atque dominatu. A primis enim nostrorum sacrificiorum exordiis², quantum ex

Sacramentarii Serapionis, F. D. 2, 172 ; = « orationem oblationis », apud Marium Victorinum, *Adv. Arium*, 2, 8. P.L. 8, 1094 : « Oratio oblationis... precatur. » Quanquam exstat etiam vox *oblationis hostia* apud Gregorium, *Dial.* 4, 57. P.L. 77, 425, et reperitur in *Sacramentario Gregoriano*, ad *Dominicam octavas* [sic] *Pentecostes*, in oratione *super oblata*. P.L. 78, 116). Qua admissa interpunctione, sic disputat Gregorius : satius demenda fuit oratio quaedam, a viro nescio quo scholastico concinnata contextaque actioni (ita quidem, ut jam exsularet oratio dominica a serie precum super dominicum corpus prolatarum) ; et continuanda potius statim fuit canonis oratio dominica. Si quid enim inter canonem et communionem ponatur, absurdum est ut praeferrantur verba viri privati verbis orationis a Domino traditae. Sic disputat Gregorius. Unde concludendum est, secundum ipsum, apostolos, solo usos canone, non intertexuisse orationem dominicam mediam inter consecrationem et distributionem eucharistiae.

Porro nono saeculo Amalarius, deceptus lectione mendosa sententiae gregorianae (« ad ipsam solummodo orationem dominicam oblationis hostiam consecrarent », cf. Mabillon, *In ordinem romanum commentarius*, c. 12. P.L. 78, 897), in prima editione sui operis *De ecclesiasticis officiis*, I, 4, c. 26. Gregorio falsum supposuerat dogma : posse eucharistiam consecrari per sola verba orationis dominicae ! Quem

monumentis liturgicis fere ad unum consonis judicare possumus, connexa est cum oratione sacrificali oratio dominica, quasi virtus unius effloreat in petitionibus alterius commendandis. Quem morem praetermitti non posse affirmabat Optatus Milevitanus, testes advocans ipsos donatistas, quantumvis ausos se immunes a peccato profiteri. « Ad altare conversi, inquit, dominicam orationem praetermittere non potestis » (*De schismate donatistarum*, l. 2, c. 20. P.L. 11, 975; cf. *August.*, cit. supra, ex sermone denis. 6, n. 3. P.L. 46, 836). Quin et Hieronymus nonnihil videtur in apostolos refundere istius traditionis originem, dum scribit: « Sic docuit [Christus] apostolos suos, ut quotidie, in corporis illius sacrificio, credentes audeant loqui: *Pater noster, qui es in coelis* » et rel. (*Dial. adv. Pelagianos*, l. 3, c. 16. P.L. 23, 585)¹.

Jamvero, ut nervose argumentatur Chrysostomus: « Non dictum est, in quies, esse illic [scil. in oratione dominica] ORANDUM PRO INFIDELIBUS. Immo nescitis orationis vim, neque altitudinem aut thesaurum illius cognoscitis. Si quis eam diligenter scrutetur, hoc etiam in illa inveniet. Cum enim precando dicitur *Fiat voluntas tua sicut in coelo et in terra*, NIHIL ALIUD QUAM ILLUD SUBINDICATUR. Quomodo? Quia in coelo nullus infidelis est, nullus qui offendat. Si ergo

« id de fidelibus tantum intellegendum
« esset, non esset rationabili modo dictum,
« Nam si fideles essent voluntatem ejus
« facturi, non autem infideles, jam non
« fieret voluntas ejus sicut in coelo. Sed
« quid? Sicut in coelo, nemo malus, in-
« quit, sic nemo in terra sit: sed omnes,
« inquit, ad timorem tui attrahe, omnes
« homines fac angelos, etiamsi inimici sint,
« etiamsi hostes. » (*In I Tim.*, hom. 6, n. 3. P.G. 62, 533). Idem dic de divini nominis sanctificatione, idem de divino regno. Quomodo non omnem Dei laudem, omne ejus imperium promoveret Ecclesia per sua sacrificia, sed coarctatam, coangustatam, imperfectam illi adprecaretur ditionem? Universam autem velle, quid est nisi omnes quotquot sunt in via homines velle ad Deum conversos per fidem et gratiam? Non potest igitur Ecclesia per orationem dominicam competenter exorare fructus sacrificii, nisi fructus sacrificii intellegantur tam late quam hominum genus patere. Undique ergo adigimur ad hanc conclusionem: suffragia sacrificiorum nostrorum extendi ad infideles.

Nec mirum: etenim *tertio*, sacramentalia verba hodie, sicut et cum ex ipso ore Christi procedebant, id ferunt, ut mystica effusio sanguinis, qua oblatio peragitur, fiat *pro vobis*, credentibus, et *pro nullis*, credituris², necdum proinde credentibus.

Objicitur Augustinus, saepe non so-

errorem in subsequente editione ejusdem sui operis (P.L. 105, 1210) correxit, adhibito textu Gregorii emendatiore.

Mirum est quod nostris temporibus liturgistae insignes perversam illam Amalarii interpretationem, sine Amalarii excusatione, innovarunt. Sic Rev^{mus} L. Duchesne (*Orig. du culte chrét.*³, p. 184): « On n'est pas obligé de croire, malgré l'autorité de ce texte [de Grégoire], que la liturgie apostolique n'ait connu d'autre formule que le *Pater*; mais il est difficile de contester que saint Grégoire l'ait pensé. » — Locum intellegit sicut Duchesne A. Fortescue, *The Mass*, 1914, p. 362-363. E regione, rectam dant interpretationem Probst, *Die abendländische Messe vom fünften bis zum achten Jahrhundert*, 1896, p. 185; Rauschen, *L'eucharistie et la pénitence*, tr. fr. 1910, p. 108; Rev^{mus} P. Batiffol, *Eucharistie*⁵, p. 352-353.

1. Quanquam satisfieri etiam verbis Hieronymi fortasse potest, si intellegantur apostoli

a Domino edocti, non quidem intermiscere sacrificiis dominicam orationem, sed et fundere ipsimet, et tradere nobis credentibus, apud quos jam obtineat usus illam in missa adhibendi. Sic scilicet docuit apostolos suos orare generaliter, ut nos specialiter in missa audeamus dicere: *Pater Noster*.

2. Eodem pacto, quo apud *Joan.*, 17²⁰, perorabat Salvator: *Non pro eis autem rogo tantum; sed et pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me*. Quibus suae orationis sacerdotalis verbis enuntiabat intentionem suam sacrificalem; non quod salutem omnium non intenderit Christus, aut non procuraverit, quantum ex se erat; sed quod in iis solis qui crederent esset Christi sacrificatio sortitura suum effectum ultimum, quae salus est hominis. Qua de causa dici poterat, et debebat, pro illis litare, quibus erat sua litatio profutura actu in vitam aeternam. Attendens Vasquez illa voce *pro nullis* comprehendi omne genus humanum, negat eam ad hoc desi-

lum statuens hoc principium : pro solis membris Christi posse offerri corpus Christi : « Quis enim offerat corpus Christi « nisi pro eis qui membra sunt Christi ? » (*De anima et ejus origine*, l. 1, c. 9, n. 10. P.L. 44, 480); sed et inde deducens hanc regulam : pro non baptizatis offerri non posse : « Nulla ratione conceditur, ut pro « non baptizatis cujuslibet aetatis homi- « nibus offeratur sacrificium corporis et « sanguinis Christi » (*ibid.*, c. 11, n. 13, col. 481; cf. l. 2, c. 11, n. 15; et c. 15, n. 21; l. 3, c. 12, n. 18. col. 504, 508, 520). Sed utique, pro materia subjecta, sunt intellegendi omnes illi loci de oblatione sacrificii pro defunctis. In qua causa, ut infra disputabitur, ratio certe est habenda regulae ab Augustino positae, quae recte consequitur ad principium ab ipso statutum ac praemissum. Quaestionem fuisse revera inter Augustinum et adversarium ejus de sacrificiis pro defunctis solum, quis dubitet, audiens sententiam Vincentii Victoris, quam carpit Augustinus : « Sane pro eis [parvulis qui morte prae- « veniuntur priusquam baptizentur in « Christo] oblationes assiduas et offerenda « jugiter censeo sanctorum sacrificia sa- « cerdotum » (*ibid.*, l. 1, c. 9, n. 10; cf. l. 2, c. 11, n. 15; c. 15, n. 21; l. 3, c. 12, n. 18). « Eas [animas infantium] quas baptisma « non abluit, sacrificia pro eis crebra mun- « dabunt; quod praesciens Deus paululum « illas voluit alienis haerere peccatis, sine « ullo exitio damnationis aeternae et cum « spe felicitatis aeternae » (*ibid.*, c. 11, n. 13). Quin et diserte Augustinus restringit suam sententiam ad mortuos, cum in fine concludit : « Noli credere, nec dicere, « nec docere : sacrificium christianorum

gnandum, quod in eucharistia aut fit a nobis aut a Domino factum est, pertinere (disp. 199, cap. 2, n. 14). Quanquam et apud *Matthaeum*, 26²⁸ legitur τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον, atque apud *Marcum*, 14²⁴, τὸ ἐκχυνόμενον ὑπὲρ πολλῶν; quae locutiones sane de eucharistico calice (τὸ ποτήριον) intellegendae omnino sunt, ut superius (Elucid. 111) declaravimus : unde sequitur libationem eucharisticam praedicari a Domino pro multis factam. Vide quam fallat viros doctissimos et acutissimos praeconcepta sententia !

« pro iis qui non baptizati DE CORPORE « EXIERINT offerendum » (l. 3, c. 12, n. 18). Quippe quia nec actu nec potentia jam ad corpus Christi pertinent infantes sine baptismo mortui, non est pro iis sacrificandum. Quis enim audeat corpus Christi offerre pro iis qui perpetuo sunt exsules a corpore Christi ?

Objicitur et sanctus Thomas, apud quem (3 S. 79, 7, 2^m) haec verba leguntur : « Hoc sacrificium, quod est memoriale « dominicae passionis, non habet effectum « nisi in illis qui conjunguntur huic sacra- « mento per fidem et charitatem. » At totus hoc loco est sanctus Thomas in cavendo ne putetur per vim sacrificii induci in quemquam effectus aut gratiae sanctificantis aut gloriae, aut remissionis actualis peccatorum sive mortalium sive venialium, nulla intercedente dispositione fidei aut caritatis ex parte subjecti : ut patet ex ipsa objectione quam sibi proposuit¹. Quare sapienter monet nullum illiusmodi effectum consummatum (et mediatum) reperiri posse, nisi in iis qui habent fidem et caritatem. In quo omnes Angelico consentire debent. Sed minime per hoc impeditur, quin et propitiationem et impetrationem exserere possit sacrificium in favorem illorum qui careant fide et caritate : ut intuitu talis operis ea praestet Deus, unde ipsi per fidem et caritatem se disponant ad justificationem.

Nec tamen pro infidelibus oramus in canone². Cujus causa est, quia in canone hodierno Ecclesiae Romanae non oratur nisi pro illis quibuscum censeamur offerre ; quales non sunt nisi ii demum qui, cum sint intra ecclesiastici corporis

1. « Effectus hujus sacramenti est adeptio « gratiae et gloriae, et remissio culpae ad minus « venialis. Si ergo hoc sacramentum haberet « effectum in aliis quam in sumentibus, posset « contingere, quod aliquis adipisceretur et gra- « tiam et gloriam et remissionem culpae, « absque actione et passione propria, alio su- « mente vel offerente hoc sacramentum » (3 S. 79, 7, 2^m).

2. « Unde et in canone missae non oratur pro « his qui sunt extra Ecclesiam » (*Ibid.*, ad 2^m).

unitatem, praesumuntur conjuncti sacramento corporis Christi per fidem et caritatem, ut ibidem annotat sanctus Thomas.

Cum autem non oremus pro infidelibus tanquam cofferentibus, patet nos non eodem modo pro iis orare atque pro fidelibus, ut jam in ipso commentario super *Sententias* (4 D. 18, 2, 1, 1, 1^m) dilucide notaverat S. Thomas, solvens hanc objectionem: « Videtur quod incompetens « sit haec definitio excommunicationis a « quibusdam posita: *Excommunicatio est « separatio a communione Ecclesiae quoad « fructum et suffragia generalia.* Suffragia enim Ecclesiae valent eis pro quibus fiunt. Sed Ecclesia orat pro eis qui extra Ecclesiam sunt, sicut pro haereticis et paganis. Ergo etiam pro excommunicatis, qui extra Ecclesiam sunt; et sic eis suffragia Ecclesiae valent. » Respondet sanctus Doctor: « Ad primum « dicendum quod pro infidelibus rogatur; « sed IPSI FRUCTUM ORATIONIS NON PERCIPIUNT, NISI AD FIDEM CONVERTANTUR. « Similiter et pro excommunicatis orari « potest, quamvis NON INTER ORATIONES « QUAE PRO MEMBRIS ECCLESIAE FIUNT; « et tamen fructum non participant, « quamdiu in excommunicatione manent: « sed oratur ut DETUR EIS SPIRITUS POENITENTIAE, ut ab excommunicatione solvantur. » Inferiusque ad 2^m subdit: « Suffragia Ecclesiae eis non prosunt, « QUAE PRO TOTA ECCLESIA FIUNT; nec « ex persona Ecclesiae oratio pro eis « INTER MEMBRA ECCLESIAE fieri potest¹. »

Modum autem orationis sequitur modus oblationis. Quo fit ut recte sanctus Thomas quaestioni propositae (3 S. 79,

7, 2^m) aptaverit dictum Augustini: « Quis « offerat corpus Christi nisi pro his qui « sunt membra Christi²? » Non enim offertur pro infidelibus sicut pro fidelibus, id est UT PRO COFFERENTIBUS et infallibiliter sortituris effectum sacrificii in semetipsis. Offeritur tamen pro iis, ut fiant, si voluerint, ex infidelibus fideles, et ex servis peccati membra Christi, ut ipse S. Thomas, super eadem verba Augustini disseruit loco supra citato (4 D. 12, q. 2, a. 2, qel. 2, 4^m).

III. Qua autem via, propitiationis scilicet an impetrationis, an utraque, sacrificium prodesse possit non baptizatis, non una est faventium nobis hucusque doctorum sententia.

Probabilius Suarezio (Disp. 78, s. 2, n. 6) est, et Lugoni (Disp. 19, s. 10, n. 166) omnino persuadetur, fructum nullum talibus hominibus obtingere nisi per viam impetrationis.

Oppositum tenent Salmanticenses (Disp. 13, dub. 4, n. 60), quibus ad stipulandum videtur³.

Etenim verentur Suarez et Lugo ne effectus ex opere operato ad illos se protendat, quos, prae defectu baptismi, novimus esse cujusvis ulterioris sacramenti incapaces (Suarez, disp. 79, s. 10, n. 2. Lugo, *loc. cit.*). Sed respondeo: Primo, ipsam impetrationem sacrificalem habere rationem operis operati, ut superius (Elucid. XXV) demonstratum est. Ergo aut amoveant fructum impetratorium, aut concedant opus operatum. Secundo, nullam esse paritatem, ut saepe commonitum est, inter opus operatum sacramenti et opus operatum sacrificii. Quare apte hoc loco Salmanticenses: « Negandum est « istum sacrificii fructum [ex opere ope-

1. Non sane potest eodem modo atque pro fidelibus orari pro illis, circa quos non censetur infallibilis nostri suffragii exitus ultimus: qui, ut diximus, non est infallibilis circa infideles. Quare non inconvenienter Ecclesia in suo stylo obsecrandi sequitur monitum johanninum: *Qui scilicet fratrem suum peccare peccatum non ad mortem, petat et dabitur ei vita peccanti non ad mortem. Est peccatum ad mortem: non pro illo dico ut roget quis* (1 Joan., 5¹⁶).

2. « Unde et Augustinus dicit: Quis offerat corpus Christi nisi pro his qui sunt membra Christi? » (3 S. 79, 7, ad 2^m).

3. Nostris temporibus scripsit Bucceroni, *Institutiones theologiae moralis*², t. 2, n. 610: « [Sacrificium missae] offerri potest... pro infidelibus; non tantum generatim pro omnibus, sed etiam pro singulis infidelibus, quatenus est propitiatorium. expiatorium, impetratorium. »

« rato] se habere tanquam fructum sa-
« cramenti » (*loc. cit.*).

Rursus Suarez, cum nullum alium fructum ex opere operato intellegat praeter satisfactionem pro poenis peccatorum, nullum quidem in infidelibus admittere potest fructum ex opere operato. Omnes enim consentimus, « sacrificium missae
« non posse pro infidelibus offerri quantum
« ad fructum satisfactionis : quoniam hic
« fructus supponit in subjecto, cui appli-
« catur, statum gratiae : quippe nequit re-
« mitti poena ante remissionem culpae.
« Infideles autem nequeunt in sensu com-
« posito esse in statu gratiae ; cum fides,
« qua carent, sit principium salutis. Qua-
« re in sensu composito infidelitatis inca-
« paces sunt ut sacrificium missae illis ad
« satisfaciendum proficiat » (*Salmanticenses*, disp. 13, dub. 4, § 3, n. 65). At haec ratio minime impedit, quin fructus ille satisfactionis in catechumenis locum habeat, ut sapienter notant iidem *Salmanticenses* : « Sacrificium missae
« quantum ad fructum satisfactionis pro-
« desse potest catechumenis vivis existen-
« tibus in statu gratiae. Et hoc videtur
« nobis absolute probabilius » (n. 60). Sed praeterea non est, ut diximus (*Elucid. I et XXV*), satisfactio pro poenis, per seipsam, tota propitiatio. Sed est pars tantum propitiationis generaliter dictae, et dividitur a propitiatione proprie dicta¹. Jamvero propitiatio proprie dicta, id est compensatio seu indemnificatio pro laeso Dei jure, qua placetur Deus, omnino locum habere potest in illorum favorem, qui non caritate solum, sed et fide carent. Est enim aliquid secundum se praevii ipsi justificationi et vocationi actuali ad fidem. Nec quicquam proinde prohibet quominus talis effectus ab uni-

versa Ecclesia in cottidianis suis sacrificiis pro vivis omnibus hominibus exseratur.

Concludendum ergo : omnibus modis propitiationis, satisfactionis et impetrationis, posse suffragium missae prodesse catechumenis : infidelibus vero et propitiatione et impetratione.

PARTICULA II. EX JURE ECCLESIASTICO.

Haec omnia dicta sint de iis quae fieri possunt habita ratione solius legis divinae vel rerum naturae. Sed attendendum praeterea, numquid idem liceat ratione habita legis ecclesiasticae. Cujus quaestionis duae sunt partes. 1° Prohibeatne lex ecclesiastica oblationem specialem² missae in favorem hominis (vivi) excommunicati. 2° Prohibeantur respectu ejusdemmodi hominis suffragia communia Ecclesiae publicis liturgiae eucharisticae formulis distincte enuntiata.

I. Ad hanc alteram quaestionis partem fiat primum responsio : istiusmodi suffragia esse omnino prohibita respectu excommunicatorum. Patet enim ex historia Ecclesiae semper cautum fuisse ne publice inter sacra nominarentur homines excommunicati, adeo ut, si quis talis regulae esset violator, is eo ipso se proderet cum homine excommunicato in sacris communicantem ; quemadmodum ex opposito, quemcumque excluderes e diptychis nominum recitandorum, eo ipso tanquam excommunicatum diffamares. Etenim, ut recte scribit *Lesleus* in suis notis ad *Missale Mixtum* : *Finis et usus*
« praecipuus diptychorum erat ut retine-
« retur catholica communio tum VIVORUM
« INTER SE, tum vivorum et mortuorum » (*P.L.* 85, 541)³. Praeter romanum pontificem autem et episcopum loci alii episcopi

1. Ut olim praenotavimus, propitiatio proprie dicta habet rationem compensationis pro damno, id est pro reatu culpae ; satisfactio (quae consequens est) habet rationem mulctae poenalis, id est exstinguit debitum poenae.

2. Extra controversiam est, posse sive laicum adstantem, sive etiam sacerdotem celebrantem, mentaliter tamen, privato suo (veluti adstantis) nomine, commendare per sacrificium Deo omnes

quoslibet homines, etiam excommunicatos. Sed quaestio est tantum, de oblatione speciali cum fidelis sacrificium procurantis, tum sacerdotis deferentis, tanquam officialis ministri : sive duae personae sint, sive una.

3. Diptycha vivorum orientalia nonnulla videsis apud *Brightman* (*op. cit.*) : byzantina vetera (vi, s.), p. 528, 529 ; byzantina recentiora (xv s.), p. 552 : hierosolymitana vetera (xii s.),

aliquando nominabantur, atque imperator vel rex ejusque conjux et proles, aliique optimates vel benefactores, aut si quid ejusmodi. Jamvero, si quis horum excommunicationem incurreret, erat e diptychis delendus. En sensum historicum illius legis, qua privabantur excommunicati suffragiis Ecclesiae communibus publicisque: intellege privatos publica illa denuntiatione atque commendatione per communes Ecclesiae sacrificantis preces. Haec quidem propria erat poena et nota excommunicatorum¹.

Quae erat eo rationabilior, quod hominem nullum vivum talibus suffragiis Ecclesiae publicis commendare consuevere paulatim sacerdotes, nisi computandum inter illos quibuscum ipsi censerentur offerre sacrificium; ut patet maxime ex formis diptychorum latinorum nobis transmissorum: vide supra (Elucid. XXVII) diptycha vivorum mozarabica; quae velim conferas cum orationibus omnibus *post nomina* ejusdem missalis, ubi vivorum quotquot commemorantur rogatur semper ut oblatio sit accepta Deo; atque etiam notes illud sancti Isidori: « Tertia autem oratio [quae est post nomina diptychorum proclamata] effunditur PRO OFFERENTIBUS, sive pro defunctis fidelibus » (*De ecclesiasticis officiis*, l. 1, c. 15, n. 1. P.L. 83, 752)². Patet idem ex ipsius nostri canonis romani forma, secundum quam celebrantes « OFFERIMUS... UNA CUM... Papa nostro N. et Antistite nostro N. [et Rege nostro N.] et omnibus orthodoxis atque catholicae et apostolicae fidei cultoribus. » Post quae verba olim³ non ex-

stabat in commemoratione vivorum illud *pro quibus tibi offerimus, vel*; sed sic decurrebat oratio: *Memento, Domine famulorum famularumque tuarum N et N et omnium circumstantium: quorum tibi fides cognita est et nota devotio; qui tibi offerunt hoc sacrificium laudis*, etc. Unde patet neminem in ista commemoratione nominari esse solitum, nisi quatenus cum sacerdote in offerendo sacrificio conjunctum.

Non autem homo excommunicatus inter eos jam computatur quibus competat oblatio sacrificii: siquidem excluditur a corpore Christi, extra cujus unitatem nemo existit sacrificii oblatores.

Quare, si quis vel infidelem, vel haeticum, vel schismaticam, vel excommunicatum (puta regem, aut episcopum, aut alium quemlibet) nominaret, sive in oratione *Te igitur*, sive in nostra commemoratione *pro vivis*, is certe⁴ foret legis ecclesiae violator⁵.

Quia autem HODIE non solum in commemoratione *pro vivis*, sed etiam in nulla alia parte missae suscipit Ecclesia quemquam nominatim commendandum Deo vivum, nisi prout sibi communicantem, ideo etiam hodie non videretur carere culpa, qui in ulla qualibet oratione liturgica nominaret hominem vel infidelem, vel haeticum, vel schismaticum, vel excommunicatum.

Privatio illa suffragiorum Ecclesiae communium publicorumque minime restringitur ad solos excommunicatos vitandos, ut videre est ex *Codice Juris Canonici* (Can. 2262, § 1).

p. 501; hierosolymitana hodierna, p. 503. Prodiit, dum haec eduntur, dissertatio Rev^m F. Cabrol, *Diptyques (Liturgie)* in D. A. C., 4, ubi haec verissima leguntur: « Être inscrit sur ces diptyques est une preuve de communion avec l'Église et d'orthodoxie... L'inscription aux diptyques [des morts] équivaut à une sorte de canonisation (... *canonizare*, mettre au canon, c'est-à-dire aux diptyques » (col. 1057-1058).

1. Vide omnino de hac re Benedicti XIV epistolam ad Graeci ritus Orientales datam die 1° martis 1756. § 23. Opera omnia 1846, t. 3, pars 2, p. 308.

2. Consonanter diptycha hibernici *Stowe*

Missalis: « Cum omnibus in toto mundo offerentibus sacrificium spiritale Deo Patri et Filio et Spiritui Sancto sanctis et venerabilibus sacerdotibus offert senior noster et presbyter » ... etc. (ed. G. F. Warner, t. 2, p. 14).

3. Vide *Micrologum*, c. 23. P.L. 151, 993; et c. 13, col. 885. Conferatur L. B., 1, 420-423.

4. Quamvis aliter sentiant non pauci doctores, vim orationis nostrae liturgicae non satis attendentes.

5. Quanquam, si talem hominem non nominet sacerdos, sed tantum *TACITE* ibi format, vel innovat suam intentionem celebrandi in favorem talis hominis, nil peccat.

II. Ad priorem autem quaestionis propositae partem : possitne, attenta lege ecclesiastica, offerri sacrificium missae specialiter in favorem hominis excommunicati, respondent plerique doctores negative : non licere scilicet aut fidei mandare missam, aut sacerdoti celebrare, in favorem alicujus excommunicati, saltem vitandi. Attamen non omnes... Scribit enim Billuart : « Non video cur « non liceret sacerdoti celebrare pro excommunicato, etiam non tolerato¹... « Scio hanc assertionem communiter negari ab auctoribus, SED QUO FUNDAMENTO NESCIO » (*De religione dissert.* 2, art. 6). Neque ego video². Nam nullam importat communionem in sacris cum homine excommunicato illa oblatio missae per modum suffragii, de qua nunc sermo est.

Neque enim communicat in sacris cum infideli, qui pro salute infidelis aut mandat sacrificium aut a fidei mandatum defert : quanquam communicaret cum infideli (attento nostrae hodiernae liturgiae stylo) qui ejus nomen insereret canoni vel aliis missae orationibus. A pari ergo, quamvis non sit nominandus homo excommunicatus inter sacra, tamen nil obstat quominus pro ipso fidei mandet, et mandatum a fidei deferat sacerdos sacrificium : dummodo tamen ex externis adjunctis non videatur id fieri in illius commendationem atque decus aut praesidium : qualiter contingeret, si in die natali vel onomastico alicujus excommunicati viri, praesertim principis, denuntiaretur publice sacrum pro ipso faciendum : quae signa honoris vel comitatus non solent dari nisi hominibus pacem et societatem cum coetu fidelium habentibus. Aliter autem est, si missa

intellegatur celebrari pro ipsius conversione, reconciliatione, salute, aut si quid ejusmodi. Quare recte nostris temporibus scripsit Wernz : « Hujusmodi « prohibitio non excludit secretam applicationem *pro vivis* [excommunicatis « etiam vitandis] ad obtinendam conversionem illorum » (*Jus Decretalium*, 1908, t. 3, p. 2, n. 542).

In hac ergo parte, spectatis utique rei momentis intrinsecis, videtur posse tuto quis assentiri conclusioni prae laudati Billuart.

At ultra fas Billuart progreditur, dum pronuntiat : « Non video cur non liceret « sacerdoti celebrare pro excommunicato, « etiam non tolerato, SIVE ACCEPTO, sive « non accepto ab eo STIPENDIO » (*loc. cit.*).. Alia enim prorsus est causa, ut abunde supra disputavimus, missae per modum suffragii in favorem alicujus hominis oblatae, et missae ex parte hominis ejusdem delatae. Jamvero excommunicatus, eo quod est excommunicatus, nec reputatur jam juridice inter eos quibus competat activitas ulla oblativa, etiam communis, respectu sacrificii, nec proinde (quantumvis forte sit in gratia) permittitur ullam specialem oblationem exercere, sive per modum adstantis (quare arcetur a loco ubi mysteria peraguntur), sive a fortiori per modum stipem dantis : si quidem illo uti cofferente, est cum ipso communicare in sacris, nec potest sacerdos quoquam uti magis sibi cofferente, quam stipem dante. Quare rursus sapientissime admonet Wernz (*loc. cit.*). « Nequaquam « isdem excommunicatis etc. conceditur « jus ad postulanda illa suffragia missarum, v. g. missas votivas³, ut fieri « potest a fidelibus⁴. »

Jam vides, quomodo plene congruat doc-

1. Paucis ante annis praeierat suo sodali cardinalis Gotti (*Theologia Scholastico-Dogmatica. Tract. de euchar. ut sacrificium est*, quaest. 2, dub. 2, § 2. Bononiae, 1733, tom. 14, p. 198).

2. Capitibus *A nobis et Sacris*, quibus innituntur adversarii, satisfiet infra (Elucid. XXXII), exposito illorum sensu vero, quo mortui tantum attinguntur, minime autem vivi. Interim nota, caput *Si quis episcopus*, de haereticis, in Causa

XI, q. 3, cap. 91, ex ipsa animadversione Correctorum Romanorum, ad solos mortuos contrahi.

3. Missam « votivam » intellege proprie, quae ab ipso postulante demandetur pro seipso : secundum veterem sensum liturgicum illius vocis.

4. Totam illam solutionem jam concinnarat XVII saeculo Franciscus Sylvius (in 3 S. 83, 1, *quaeritur IX*). « Responsio probabilis, inquit, est sacrificium licite offerri posse pro

trina haec Canonibus 809 et 2262 nuper promulgati *Codici Juris Canonici*: « Integrum est Missam applicare PRO QUIBUSVIS... VIVIS... salvo praescripto can. 2262, § 2, n. 2 »; quod est tale: « Non prohibentur... sacerdotes missam privatim ac remoto scandalo pro eo [excommunicato] applicare; sed, si sit vitandus, pro ejus conversione tantum. » Nihil ibi determinare videtur *Codex* de accipiendo aut non accipiendo ab acatholicis aut excommunicatis stipendio mis-

« omnibus fidelibus, etiam excommunicatis; ...ita tamen, ut, quando fuerint de numero eorum qui per capitulum *Ad vitanda* debent vitari, duo observentur »: scilicet, 1° ne nomina eorum proclamantur; 2° ne pro iis agatur ut Ecclesiae membris, puta per celebrationem missae votivae.— Dilucide omnino Eminentissimus

sae; sed diserte permittit, ut saltem per modum suffragii pro illis litetur. Quod restringitur, in excommunicato, scopus oblationis ad conversionem, nihil odiosi habet. Nam revera pro nullo homine litatur, nisi in ordine ad salutem aut ad bona illa quae in finem salutis conducunt. Si igitur homo est excommunicatus, quia eo ipso praesumitur juridice contumax erga Ecclesiam, non potest pro illo litari nisi in ordine ad justificationem, qua una ad suam salutem perduci queat.

Gasparri: « Ceterum Missam pro excommunicato applicantes, cavere debemus..., si agitur de vitando, NE CUM IPSO COMMUNICEMUS: unde, v. g. NON POSSUMUS AB EODEM ELEEMOSYNAM PRO APPLICATIONE RECIPERE » (*op. cit.*, n. 483, p. 345; coll. n. 484 ff., p. 346).

Elucidatio XXXII.

Pro catechumenis defunctis licet offerre specialiter. Quod etiamsi non liceat pro defunctis acatholicis, tamen his potest (positis ponendis) succurri per sacrificium missae commuiter. Pro excommunicatis autem resipiscentibus, post mortem absolutis, potest offerri et specialiter et publice.

Dictum est jam supra, pro catholicis in pace Ecclesiae defunctis posse indubitanter litari in Ecclesia. At de aliis defunctis alia est quaestio. Etenim, sicut omnes suos Ecclesia praesumit obiisse in Christo, sic ceteri quicumque extra societatem visibilem omnem Ecclesiae sunt mortui, praesumuntur jam in perpetuum a Christo alieni: propterea quod, ut diximus, secundum externe comparentia debet Ecclesiae judicium consistere. Quo fit ut hujus proprie loci sit illud Augustini: « Quis enim offerat corpus Christi, nisi pro iis qui membra sint Christi » (*De Anima et ejus origine*, l. 1, c. 9, n. 10. P.L. 44, 480)? Qui enim mortuus censetur extra corpus Christi, is non pro tali jam habetur, qui possit fieri aliquando membrum Christi.

Quare quaestio orta est, quam alii aliter solverunt, et de acatholicis simpliciter dictis, et de catechumenis, qui veluti medii inter catholicos et acatholicos consistunt, et de ipsis catholicis excommunicatis. Tanquam facilius expedietur quaestio de catechumenis. Deinde transibitur ad acatholicos, quibus copulabuntur excommunicati.

PARTICULA I. DE CATECHUMENIS.

De catechumenis variae visae sunt Patrum inter se conflictare auctoritates.

Primo enim Ambrosius de defuncto Valentiniano imperatore, qui, cum esset « sanus, robustus, incolumis », per litteras ad ipsum datas, baptismum postulaverat (*De obitu Valentiniani consolatio*, n. 51 et 52. P.L. 16, 1374; cf. *Epist.* 53, n. 2, col. 1166), haec exclamat confidenter: « Date manibus sancta mysteria, pio requiem ejus poscamus affectu. Date sacramenta coelestia, animam nepotis nostris obla-

tionibus prosequamur... Non ergo floribus tumulum ejus aspergam, sed spiritum ejus Christi odore perfundam » (*Consolatio*, n. 56, col. 1375-1376).

Pariter Innocentius III (vide cap. *Apostolicam. Decret.*, l. 3, tit. 43, c. 2) ad episcopum Cremonensem, de homine, qui, se nesciens non baptizatum, in presbyteratus gradu defunctus erat: « Sopitis igitur quaestionibus doctorum, inquit, Patrum sententias teneas, et in Ecclesia tua juges preces hostiasque Deo offerri jubeas pro presbytero memorato. »

Nec in contrarium potest advocari sanctus Augustinus loco supracitato (*De anima et ejus origine*, l. 3, c. 12, n. 18. P.L. 44, 520), negans, « sacrificium christianorum pro iis qui non baptizati de corpore exierint offerendum » (cf. in eundem sensum *Serm.* 172, c. 2. P.L. 38, 937). Nam, ut constat ex occasione scribendi et integro argumento, agit Augustinus de iis qui ita caruerint baptismo, ut minime se baptismi cupidos ostenderint aut potuerint ostendere, quales infantes erant sine baptismo mortui. Cupidos autem baptismi ipse habet pro baptizatis, seu Christo incorporatis. « Invenio, inquit, non tantum passionem pro nomine Christi id quod ex baptismo deerat posse supplere, sed etiam fidem conversionemque cordis, si forte ad celebrandum mysterium baptismi in angustiis temporum succurri non potest... Tunc impletur invisibiliter, cum ministerium baptismi non contemptus religionis, sed articulus necessitatis excludit » (*De baptismo contra donalistas*, l. 4, c. 22. P.L. 43, 173)¹.

At difficultatem majorem facit Chrysostomus haec ad Antiochenos perorans: « Non frustra haec ab apostolis

1. *Libri de Baptismo contra donalistas* (A.D. 400) scripti erant viginti annis ante libros *De anima et ejus origine* (A. D. 420); nec quicquam

assertae illic doctrinae reprobatur Augustinus in *Retractionum*, l. 2, c. 18, P.L. 32, 638, sed solum exempli idoneitatem ex bono latrone petiti.

« lex est lata, ut in tremendis mysteriis
 « memoria fiat defunctorum. Noverunt
 « illis magnum fructum inde obventurum,
 « magnam utilitatem. Cum enim stat
 « populus universus manibus expansis,
 « atque coetus sacerdotalis, jacetque tre-
 « menda hostia, quomodo non supplica-
 « bimus, pro ipsis Deum invocantes. At-
 « que id quidem de illis qui in fide de-
 « cesserunt; catechumeni autem ne hac
 « quidem consolatione digni habentur, sed
 « destituti sunt omni tali ope, una ex-
 « cepta. Quanam? Licet dare pauperi-
 « bus eleemosynam pro ipsis » (*In Phil.*,
 hom. 3, n. 4. P.G. 62, 204). Superiusque
 dixerat: « Luge infideles, luge eos qui
 « nihil ab infidelibus differunt, qui sine
 « illuminatione decesserunt, sine signa-
 « culo... Extra regiam sunt, una cum iis
 « qui poenae sunt obnoxii, una cum dam-
 « natis » (*ibid.*, col. 203).

Quid tamen velit Chrysostomus, for-
 tasse apparebit, non adeo diversum a
 superioribus, si recogitemus primo: eum
 potissimum de commemoratione publica
 defunctorum egisse, intra missam fieri so-
 lita, id est de diptychis mortuorum,
 in quibus sane nunquam videmus cate-
 chumenos esse relatos. Nec nos in canone

romano mortuos illos censemur nomi-
 nare, nisi *qui nos praecesserunt cum signo
 FIDEI*¹. Cujus ratio fortasse est, quia, qui
 oblatores in vita non potuerunt esse (nisi
 affective, non autem effective) nec proin-
 de in diptychis oblatorum vivorum no-
 minari, eos multo minus decebat mor-
 tuos diptychis inseri. Quanquam enim
 mortui non proprie² ut oblatores refere-
 bantur, tamen, ut dictum est, diptycha
 etiam mortuorum ad hunc potissimum
 finem instituta erant, ut retineretur enun-
 tiareturque, etiam post mortem, commu-
 nio cum iis qui vivi habuerant cum Ec-
 clesia *κοινωνίας τῆς προσφορᾶς*³.

Praeterea, quatenus Chrysostomus vide-
 tur etiam simplicem oblationem missae in
 favorem talium catechumenorum defunc-
 torum excludere, notandum est, eum satis
 manifeste, contra illos loqui qui bap-
 tismum ex incuria, fastidio aut ignavia
 in finem usque vitae differrent⁴: qui, si
 taliter conversantes morte praeoccupa-
 rentur, vix reputari poterant in Ecclesiae
 foro baptismi efficaciter et sincere cupidi.
 Nec proinde contrarius est Chrysostomus
 Ambrosio, petitionem baptismi in Va-
 lentiniano connotanti, aut Augustino,
 damnanti defectum baptismi ex quodam

1. Quare videretur peccare, praesertim at-
 tenta ratione mox facienda, qui in *Commemo-
 ratione pro defunctis* nominaret aliquem mortuum
 non baptizatum. Idem dicas de defuncto haereti-
 tico vel schismatico, vel excommunicato nomi-
 natim, nec absoluto: non enim tales, secundum
 externum Ecclesiae iudicium, « dormiunt in
 « somno pacis ».

2. Quidam tamen defuncti etiam ut perpetui
 oblatores seu auctores sacrificii censebantur:
 nimirum qui ecclesiam fundaverant, aut si quid
 ejusmodi. Sic Chrysostomus alliciens audito-
 rem ad fundandam ecclesiam in villa: « Pa-
 « rumne est, dic mihi, quaeso, in sacris oblatio-
 « nibus semper nomen tuum referri, et quotidie
 « pro villa preces ad Deum emitti » (*In Act.*,
 hom. 18, n. 5. P.G. 60, 148).

3. Id etiam satisinnuit dictum Augustini
 in *Sermone* 172, c. 2. P.L. 38, 936: « Hoc enim a
 « Patribus traditum universa observat Ecclesia,
 « ut pro eis qui in corporis et sanguinis
 « Christi communione defuncti sunt, cum ad
 « ipsum sacrificium loco suo commemorantur,
 « oretur, ac pro illis quoque id offerri comme-
 « moretur. » Cui non dicat Augustinus « in
 « corpore Christi », sed « in corporis et san-

« GUINIS communione », videtur omnino de
 baptizatis agere, quibus potestas competierat
 respectu sacrificii corporis et sanguinis Christi
 frequentandi atque participandi.

4. Consonat in *Catechesi prima ad illumi-
 nandos*, n. 1. P.G. 49, 223-224, istud: « Vos, an-
 « tequam in sacrum illum thalamum ingredia-
 « mini, beatos praedico; nec beatos solum prae-
 « dico, sed etiam laudo vestrum prudens con-
 « silium: quod non sicut socordiores homines
 « ad baptismum in extremo halitu accedatis... »
 etc. Conferas Greg. Nyss., *Orat. adv. eos qui
 differunt baptismum*: « Nihil boni possum
 « exspectare iis qui mysteriis non sunt initiati.
 « Quamnam enim revera veniam aequum est
 « illis impertiri, qui regis gratiam affecerunt
 « contumelia, debitorum suorum non admitten-
 « tes rescissionem, nec amplectentes libertatem,
 « quae sua sponte ad eos e coelo descendit, per
 « contemptum autem doni ipsum qui donavit
 « afficientes dedecore? » etc. P. G. 46, 424. Lege
 etiam Greg. Naz., *Or. 40 In S. Baptisma*,
 praesertim n. 23. P.G. 36, 389; Severianum
 Gabalensem, *In S. Baptisma*, n. 8 (quae
 disputatio perperam adscripta Basilio habetur
 in P.G. 31, 441).

contemptu religionis exortum, aut Innocentio III, conscientiam erroneam baptismi in praeaudato presbytero attendenti.

Etiam opponitur Concilium Bracaraense II (A. D. 563), cujus canon quidam 17us sic habet : « Placuit ut catechumenis « sine redemptione baptismi defunctis « simili modo, neque oblationis comme- « moratio, neque psallendi impendatur « officium : nam et hoc per ignorantiam « usurpatum est » (Mansi, 9, 779). At primo, nil vetat quin iste canon intellegatur fere ut supra peroratio Chrysostomi. Secundo potuit etiam jus quoddam positivum ibi statui, puta ad praepediendam nimiam dilationem baptismi. Nam dicit Concilium : « simili modo » ; quae similitudo refertur ad praecedentem canonem, ubi vetatur, ne pietatis illa officia impendantur illis qui fuerint poena capitali multati. In quibus sane nil nisi per jus positivum stare unquam potuit, quominus suffragiis missarum juvantur.

Quare, omnibus perpensis, videtur omnino in partem benigniorem accipiendum testimonium antiquitatis, ut liceat, nisi aliter sit per Ecclesiam (ob particulares rationes) consultum, offerre missam etiam SPECIALITER et PUBLICE in levamen defunctorum, catholicae Ecclesiae adhaerentium, qui se baptismi sincere cupidos in vita perhibuerint¹.

PARTICULA II. DE INFIDELIBUS, HAERETICIS ET SCHISMATICIS.

Etiam si cui forte censeatur soluta quoad praxim, magnas tamen habet suas difficultates theologicas haec quaestio : hinc inde dimicantibus inter se gravibus argumentis ac auctoritatibus.

Et primo quidem, ad rationem intrinse-

1. Patet autem, proprie per modum satisfactionis juvari et levare animas defunctorum. Unde novum accedit argumentum nostrae conclusionis circa vivos superius politae : non solum per viam impetrationis sacrificium prodesse non baptizatis. Nam si satisfactio praestatur ex opere operato pro defunctis fidelibus non baptizatis, nulla potest excogitari ratio, cur non etiam idem contingat vivis quibuslibet in gratia, etiam sine baptismo, existentibus. « Sacrificium

cam quod spectat, valde difficile intellegitur, quomodo possit Ecclesiae sacrificium offerri pro aliquo acatholico defuncto specialiter seu nominatim (etiam tacito nomine). Ratio, est quod Ecclesia est quaedam societas visibilis, in qua quicquid est publici juris seu externi fori, necessario secundum ea quae externe comparent est ordinandum ac transigendum. Porro, et secundum externe comparentiam defunctus acatholicus est extra fines salutis, et secundum se applicatio specialis nostrorum sacrificiorum videtur esse quiddam publici juris.

Et primo quidem, quoad acatholicum defunctum, quanquam enim potuit in terris, vigente intus fide et caritate, pertinere ad corpus Christi (quod est Ecclesia) invisibiliter, tamen, sicut tunc habebatur publice pro extraneo, sic nunc, per consequentiam, habetur publice pro existente foris aeternaliter. Proindeque secundum hanc juridicam praesumptionem debent circa ipsum ordinari in Ecclesia omnia quaecumque sunt fori externi. Jamvero applicatio specialis fructuum sacrificii videtur illis quae sunt fori externi accensenda. Nam, etiamsi soli fidei sacrificium mandanti et sacerdoti deferenti nota sit illa specialis applicatio, satis rationabiliter tamen censebitur ex sua natura esse aliquid publici et socialis, pro quanto sacerdos celebrans non ministrat intentioni fidelium nisi ut publicus Ecclesiae officialis, adeo ut tota et integra auctoritate ac vi communitatis ecclesiasticae illam commendat atque promoveat apud Deum². Quae cum ita sint, parum certe apparet, quomodo possit pro defuncto acatholico specialiter litari, etiam, ut aiunt, privatim, id est tacito nomine.

« missae prodest quantum ad fructum satisfactionis animabus catechumenorum existentibus in Purgatorio... Ergo pariter sacrificium missae quantum ad fructum satisfactionis prodesse potest catechumenis vivis existentibus in statu gratiae » (Salman-ticenses, disp. 13, dub. 4, § 2, n. 60).

2. Cf. dicta supra de hoc argumento in Elucid. XXVII.

Haec de ratione intrinseca.

Jamvero *secundo*, quoad momenta extrinseca hujus quaestionis, primum occurrit, quod nullum ex tota antiquitate exemplum afferri potest, quod norim, istiusmodi applicationis specialis pro defuncto acatholico. Secundo, nunquam ante nostram aetatem ullus doctor, quem norim, istud pronuntiavit licitum. Quicumque enim de hac re legit theologos scholasticos, sive dogmaticos sive morales (quos commemorare otiosum foret¹), novit, semper ab omnibus, in ordine ad applicationem missae, defunctos esse divisos in tres classes : beatos, purgantes, damnatos ; prohiberi communiter celebrationem pro tertia classe² ; nonnisi secundum quid permitti pro prima ; permitti autem simpliciter pro secunda³. Istud sollemne est omnibus doctoribus. Sed non illinc solvitur quaestio ulterior practica, possimne litare pro hoc nominatim defuncto specialiter. Etenim non mihi constat, ad quamnam ex tribus suprarecensitis classibus ipse pertineat. Sed pro inconcessa notitia locum habet praesumptio juridica, ut dictum est, fundata super hoc, quod visibilis communio et

pax cum Ecclesia habeatur in foro externo pro pace et communionem spirituali cum Christo, cujus corpus Ecclesia est. Quare iidem principes scholae, qui jus tuebantur pro omnibus defunctis in purgatorio existentibus litandi, tamen, data occasione⁴, omnino excludebant applicationem specialem pro ullo defuncto acatholico. Quare juxta illorum mentem, promiscua potestas litandi pro defunctis in purgatorio existentibus, non secum trahebat jus litandi pro hoc vel illo nominatim defuncto, puta acatholico. Et revera, si quis probe rem examinet, inveniet in duabus omnino dissitis sphaeris se habere distinctionem illam tripartitam, qua utebantur ipsi, et distinctionem alteram, qua defuncti dividuntur in catholicos et acatholicos. Distinctio illa veterum desumebatur ex statu praesente ac reali (nobis ignoto) animarum separatarum, sive beato, sive purgante, sive reprobato ; et erat praesertim polemica contra Protestantas. Distinctio autem altera fit penes statum juridicum (nobis notum), quem in hac vita obtinebant, communionis visibilis cum Ecclesia, aut alienationis saltem apparentis ; et est immediate practica quoad

1. Sufficiat nominasse principes scholae, Bellarminum, *De missa*, l. 6, c. 6, coll. c. 7 ; Vasquezium, disp. 226, cap. 5 ; Suarezium, disp. 78, sect. 3 ; Lugonem, disp. 19, sect. 10, n. 192 ; Salmanticenses (Theol. Mor.), *De Sacrificio missae*, cap. 2, punct. 3 ; et *Cursus Theologicus, De Euchar.*, disp. 13, dub. 3, n. 52, et dub. 4 ; Billuart, *De almo euchar. sacram.*, diss. 8, art. 4 ; S. Liguorium, *Theologia Moralis, De Euchar.*, c. 3, dub. 1, n. 310. En verba introductoria Vasquezii (*loc. cit.*) : « Ultimum
« genus hominum pro quo hoc sacrificium offerri
« potest, est defunctorum, quorum aliqui sunt
« damnati in inferno, alii vero sunt in Purgatorio,
« alii vero beati : de quibus singillatim suo ordine dicemus. » Iisdem verbis Suarez exorditur (*loc. cit.*) : « Distinguiamus tres defunctorum
« ordines » etc. Similiterque omnes doctores scholastici ad nostram usque aetatem. Vide pro exemplo Sasse, *Institutiones theologicas de sacramentis Ecclesiae*, Friburgi Brig., 1897, tom. 1, p. 575 sq. : « Reliquum est, ut de oblatione
« sacrificii pro iis qui ex hac vita decesserunt,
« pauca dicamus. Horum autem triplex est
« ordo » etc.

2. Aliquando satis prolixè de ipsa damnatorum classe disputabant, ut puta P. A. Persico (*De primo ac praecipuo sacerdotis officio*, l. 2, c.

4, d. 6. Neapoli 1639, p. 544 sq) ; Pasqualigo, (*op. cit.*, tom. 1, q. 156 et 157, p. 159-161) ; vel Tournely, *Theol. Mor., De Euchar.*, pars. 2, cap. 8, art. 2, Venet. 1751, p. 754-758). Quin et veterum quarundam missarum pro damnatis exempla vide in P. L. 40, 284, et apud A. Franz, *Die Messe im Deutschen Mittelalter*, Frib. Brig. 1902, p. 225.

3. Unde sequitur statim, si litem pro animabus purgantibus, id communiter profuturum omnibus defunctis quicumque purgatione indigeant. Quanquam vel isti conclusioni non pauci doctores contradicunt quoad purgantes non baptizatos ; sed immerito, ut sequitur ex supra disputatis in Elucidatione hac et XXXI.

4. Dico *data occasione*, quia (opinor) lex excludens celebrationem pro acatholico defuncto adeo clarebat illis, ut quaestionem nunquam moverent ex professo, sed obiter tantum (ut in re indubitata) sententiam suam proferrent. Vide pro exemplo sanctum Liguorium in *Opere dogmatico contra haereticos pseudo-reformatos*, disp. 10, n. 24 (tr. lat. A. Walter, *Opera dogmatica*, Romae, 1903, t. 1, p. 622) ita pronuntiantem omnino ; quanquam loco superius citato scripserat : « Pro defunctis autem existentibus in purgatorio certum est quod licite
« et utiliter offertur missa. »

oblaciones nostras in individuo. Quare transitus ex una ad alteram dialecticus, sicut nec licet, sic nec ab ipsis fiebat, nisi secundum regulas praesumptionis legalis.

Auctoritati autem scholasticorum praecesserat quidem auctoritas Augustini, omnino negantis posse sacrificium fieri pro non baptizatis¹ defunctis « cujuslibet² aetatis » (*De anima et ejus origine*, l. 1, c. 11. P.L. 44, 481)³.

Successit vero auctoritas gravissima Gregori XVI, scribentis ad Episcopum Augustanum, die 16° februarii 1842, contra fas esse indicta ab illo sacrificia pro anima defunctae reginae haereticae. « Vix
« autem possumus explicare verbis, quan-
« tum concepimus animo dolorem, cum
« ex earumdem [literarum] lectione co-
« gnosceremus, jussisse te, ut publicae
« illae supplicationes quae pro omnibus
« in christiana et catholica societate de-
« functis [Augustin., *De cura pro mor-
« luis gerenda*, c. 4, n. 6. P.L. 40. 596]
« institutae ab Ecclesia sunt, haberentur
« istis pro muliere principe, quae in hae-
« resi, ut manifestissime vixerat, ita et
« diem obiit supremum. NEC QUIDQUAM
« AD ID REFERT, SI POTUERIT EADEM
« IN EXTREMIS VITAE MOMENTIS, OCCULTO
« DEI MISERENTIS BENEFICIO, ILLUMINARI
« AD POENITENTIAM. ETENIM SACRETIORA
« HAEC DIVINAE GRATIAE MYSTERIA AD

1. Excipit tamen ipse (loco mox citando) ab ista exclusionem casus illos publicae adhaesionis ad Christum, cujusmodi fuit boni latronis; ad quos reduci potest non irrationabiliter catechumenorum causa, ut supra.

2. Id est, non solum prohibetur istud pro defunctis sine baptismo INFANTIBUS.

3. « SALVA FIDE CATHOLICA et ecclesiastica
« regula, nulla ratione conceditur, ut pro non
« baptizatis cujuslibet aetatis hominibus offe-
« ratur sacrificium corporis et sanguinis Christi,
« tanquam per hujusmodi pietatem suorum ad
« regnum coelorum quo perveniant adjuventur. »

Videtur eodem pacto intellegenda auctoritas Gregorii III (*Ep. ad Bonifatium archiepiscopum*, ex Jaffé, *Mon. Mogunt.*, p. 93, ap. Aemilium Friedberg, *Corpus Juris Canonici*. Editio Lipsiensis Secunda, 1879, tom. 1, col. 728), quae inserta est *Decreto* (2, causa 13, q. 2, c. 21), « pro mortuis vere christianis » duntaxat, « pro mortuis catholicis », non autem pro aliis, permittens sacra. Vix autem operae

« EXTERIUS ECCLESIASTICAE POTESTATIS
« JUDICIUM MINIME PERTINENT. Atque
« HINC veteri JUSTA ac nova disciplina
« interdictum est, ne homines in ex-
« terna notoriaque haeresum professione
« defuncti catholicis ritibus honorentur⁴ »
« (*Acta Gregorii P. P. XVI*, ed. A. M. Bernasconi, Romae, 1902, tom. 3, p. 199). Dicesne solam publicitatem seu notorietatem celebrationis esse a Pontifice reprehensam? At, ut rectissime adnotavit Wilmers (*Lehrbuch der Religion*, tom. 4, Münster, 1903, p. 564)⁵, quanquam de facto publica ac notoria celebratio in causa erat, tamen ratio a Pontifice allegata omnem quamlibet litationem excludit, etiam minime notoriam, pro defuncto acatholico specialiter seu nominatim habendam⁶: scilicet, bonam fidem, si adsit, esse invisibilem, nec proinde fundamentum litandi posse praebere Ecclesiae, quae de illis non judicat, quorum sibi iudicium reservavit Deus; hoc est, non posse Ecclesiam in istiusmodi rebus aliam sequi regulam praeter dictamen praesumptionis juridicae.

Confirmatur haec mens Pontificis ex allegata auctoritate Augustini, quae apud Augustinum procedebat de sacrificiis « etiam tacitis nominibus⁷ » defunctorum celebrandis.

Videtur constare tertio ex eo quod, ad

pretium est adferre in eundem sensum caput *Si quis episcopus* (Causa 11, q. 3, cap. 91), cum nullius Papae aut Doctoris sit, sed excerptum ex *Canonibus Poenitentialibus* perperam Hieronymo adscriptis (P.L. 30, 441).

4. Additur haec monitio: « Erit quoque tui
« muneris ut Nostram hanc epistolam caute
« deponas in tabulario tuo episcopali, atque
« ibidem asservendam cures in memoriam POS-
« TERITATIS » (*op. cit.*, p. 200).

5. « Dass hier von *publicae supplicationes*
« die Rede ist, bedingt keinen wesentlichen Un-
« terschied; der vom Papste angeführte Grund
« bleibt stets wesentlich derselbe; alle *supplica-*
« *tiones*, alle *suffragia*, auch die weniger feier-
« lichen, sind nur für die in der Gemeinschaft
« der Kirche Gestorbenen eingeführt worden. »

6. Praeterquam quod, ut supra dictum est, semper est publica de jure, quantumvis sit secreta de facto, applicatio specialis pro hoc nominatim defuncto, etiam tacito nomine.

7. « Non sunt praetermittendae supplica-

Praesidem Monachorum Schyrensiū scribens die 9° julii 1842, protestatur Pontifex se non posse permittere, ut istiusmodi celebratio annua pro acatholico defuncto fiat etiam sub colorato titulo celebrationis pro defunctis universis alienjus regiae familiae, quorum longe major pars erant catholici¹. Et hoc quidem, ne « ullo modo « fraus fiat prohibitioni illi, quae IN CATHO- « LICA IPSA DOCTRINA INNITUR, de sacro « funere² pro defunctis acatholicis non cele- « brando³. » Ubi etiam hoc notandum est, quod expresse a Pontifice excluduntur omnes acatholici, nulla distinctione facta inter haereticos et reliquos infideles, nec proinde advocata lege positiva Ecclesiae circa excommunicatos, sed omnino doctrina ipsa catholica.

Nec proinde mirum est, quod, proposita quaestione : « An liceat missam offerre pro « illis qui in manifesta haeresi moriuntur, « ...etiam in casu, quo hujusmodi applicatio missae tantum sacerdoti et illi qui « dat eleemosynam nota esset », Sacra Congregatio S. Officii respondit die 7 aprilis 1875 : « Negative. »

« tiones pro spiritibus mortuorum : quas facien- « das pro omnibus in christiana et catholica socie- « tate defunctis etiam tacitis nominibus eorum « sub generali commemoratione suscepit Eccle- « sia ; ut quibus ad ista desunt parentes aut « filii aut quicumque cognati vel amici, ab una « eis exhibeantur pia matre communi. » Augustin., *loc. cit.*

1. « Nos igitur sanctissimis insistentes Ecclesiae regulis, respondemus intentionem illam « OFFERENDI DIVINUM SACRIFICIUM seu alias « preces pro defunctis e catholica regia familia « universis, haudquaquam satis esse ad eohonestandam publici funeris causam, quod pro « acatholica persona nominatim postulatum « est et in ejus obitus aut annua die celebratur. « ...Nec enim permittere possumus ut ullo « modo fraus fiat » etc. ut supra (*op. cit.*, p. 222).

2. Audiens funus, nolī cogitare exsequias, sed utique missas *de Requiem*, puta annuas, ut constat ex contextu.

3. Huc referenda est responsio *Sacrae Congregationis Rituum* ad hanc quaestionem : « An « liceat in die anniversaria obitus principissae « ad protestantium sectam pertinentis celebrare « missam in levamen defunctorum regiae familiae ? » Die 23 maii 1859 prodiit responsum : « Non licere. Et detur exemplum epistolae « in forma Brevis die 9 julii 1842 s. m. Gregorii XVI. »

Haec dicta sint pro parte negante.

Pro parte autem affirmante, rationis intrinsecae cujusdam momentum habet, quod intentio mandantis missam est quid mere internum, adeo ut ne sacerdoti celebranti quidem opus sit ut pandatur : cum possit is celebrare *ad intentionem dantis*, ut aiunt, sibi ignotam. Num vero convincat ista ratio, non ausim decernere : cum, etiamsi interna sit intentio, tamen opere publico sacrificii promoveatur, ut dictum est supra.

Sed utcumque sit illud, certe gravis Doctorum hujus aetatis auctoritas habet : posse litari privatim pro acatholico defuncto, si cum indiciis vere probabilibus bonae fidei et status gratiae obierit. Ita Lehmkuhl (*Theolog. Mor.*⁵, n. 176), quem sequuntur Génicot, Noldin, Wernz, Lépiciér, etc. At quoad conditionem appositam, facit difficultatem, quod pro foro juridico Ecclesiae nulla valent signa bonae fidei nisi animus aliquo modo manifestatus accedendi aut revertendi ad Ecclesiam⁴ : unde quis catechumenis aut resipiscentibus accenseri possit⁵. Sed rursus,

4. Quod si forte admiserint praefati doctores, jam nulli dissidio erit inter nos et ipsos locus ; cum et nos ultro consentiamus, pro defunctis, qui talem animum manifestaverint, posse litari etiam specialiter.

5. Hoc sensu puto esse intellegendum Responsum (aliter parum intellegibile) *Sacrae Congregationis de Propaganda Fide*, datum 12 sept. 1645. Quaestio erat : « Si in illo regno [Sinensi] « licebit Christianis orare et SACRIFICIUM FACERE « Domino Deo nostro pro suis defunctis, qui in « sua infidelitate ab hac vita discedunt. » Responsum fuit : « Si vere in infidelitate discedunt, « OMNINO non licere. » Parum enim verisimile est sensum fuisse : illicitum fore sacrificium, si vere fuerit in illis decedentibus infidelitas realis, seu earentia fidei salvificae ; licitum fore, si apparens tantum fuerit infidelitas, fides autem adfuerit realiter. Nam talis conditio, cum, ex terminis, foret de re invisibili, parum juvaret oratores. Satisfacit autem responsum, si conditio intellegitur de voluntate aliqua aliquo modo manifestata accedendi ad Ecclesiam ; quae si desit, nullatenus inter fideles possunt recenseri publice ; si autem adsit, jam catechumenis accenseri possunt, etiamsi forte, morte praecoccupati, nequiverint praesidibus Ecclesiae nomen dare, catechumenorum ordini formaliter inscribendum : qua ex parte adhuc inter infideles numerabantur.

ut sit illud, manet tamen auctoritas illa Doctorum gravium satis reformidanda.

Venit jam vero, maxime ambigendum, nonne ipse *Codex Juris Canonici* illis authentice suffragetur et adstipuletur. « Integrum est Missam applicare pro quibusvis tum vivis, tum etiam defunctis « purgatorio igne admissa expiantibus » (Can. 809). Et revera, si illo Canone effectum est, ut suprema magisterii ecclesiastici auctoritate sanciretur, vel indirecte, doctrina praefatorum modernorum, floreat haec et vigeat, pereunte opposita : cujus proinde argumenta deprehenduntur infirma et vana.

At priusquam censeatur res ita confecta ac resoluta, considerandum est diligenter, qui sit proprius sensus et ambitus Canonis. Revera dicitne Canon, posse offerri speciatim pro defunctis acatholicis ? Dicit posse offerri pro quibusvis¹ defunctis existentibus in purgatorio : sed hoc jam audivimus ex universa fere Schola : nec tamen, ut dictum est, potuit inde concludi, mentem Scholae fuisse eo ipso, ut litari posset specialiter pro acatholicis defunctis. Cur amplius potuerit aut debuerit concludi ex Canone ?

Et quidem, *a priori*, non multum verisi-

Sic videtur Eminentissimus Gasparri (*Tractatus canonicus de SS. Eucharistia*, n. 480, Parisiis, 1897, tom. 1, p. 341) interpretatus esse Responsum, cui proxime praemittit haec : « [Ex ipsa rei natura missa applicari nequit] pro infideli defuncto, quin positiva ac particularia « CONVERSIONIS signa ante mortem dederit. »

Ad uberiores intelligentiam Responsi, adde : illud *orare*, in quaestione proposita, omnino esse accipiendum de oratione publica, cum ex contextu, orationem cum sacrificio copulante, tum ex Sinensium conditione, apud quos maxime in causa erat cultus publicus defunctorum. Oratio autem privata semper (seclusa revelatione divina) de facto permittitur, quia non sequitur eandem legem praesumptionis legalis ac opus ex sese publicum sacrificii.

1. Paulo plus ex hac parte jam dicit Canon quam quidam Scholastici, ut puta Vasquezus. Cum enim is negaret posse offerri pro non baptizatis, tenebat illa exclusio et quoad vivos et quoad mortuos pariter. Jam vero, rejecta illa exclusione, ut factum est supra a nobis, et fit in Canone per verba *pro quibusvis... vivis*, perit omne fundamentum restrictionis in animabus purgantibus. Quare cohaeret sibi Canon optime, permittens celebrationem pro

quibusvis purgantibus. Et consequenter ad principia supra posita de ducatu praesumptionis iuridicae, potest statim inferri jus celebrandi specialiter pro catechumenis defunctis.

2. Audivi quidem cum dicerent nonnulli Canonistae, etiamsi censeretur Canon 809 jus illud adseruisse, tamen etiam tunc locum remanere alicui addubitationi : utrum scilicet absolute causam deciderit, pro suo intestino merito, an solum oeconomice, adhibitis principiis reflexis. Etenim potuit, inquit, Canon duobus modis procedere valde diversis. Potuit dare decisionem simul et practicam et theoreticam, innixam ipsis meritis seu momentis causae. Potuit, relicta utrique parti theoreticae sua probabilitate, edere instructionem mere practicam, vi cujus, pro praesente statu quaestionis, fas sit celebrare tuta conscientia pro acatholico defuncto nominatim, servatis servandis. Hoc posteriore casu, eodem fere modo procederet *Codex*, quo processit in re matrimoniali per Canonem 1068, § 2 : « Si impedimentum impotentiae dubium sit, sive DUBIO JURIS, sive « dubio facti, matrimonium non est impediendum. » Cujus Canonis vi fit, ut in praesente, post ablatum uterum, liceat mulieri nubere, cum tamen dubium remaneat, nonne sit, de

mile est, voluisse Legislatorem per viam Canonis decidere istam quaestionem contra doctrinam, ut videtur, Gregorii XVI et decisionem S. Officii luculentiores. Et cum affectet Canon stylum sollemnem scholasticorum theologorum, nonne etiam rationabiliter iudicabitur se intra fines communis, aut communioris, ipsorum placiti continuisse ? Huc accedit, quod, si Canonis scopus esset edicere jus offerendi determinate pro hoc vel illo defuncto, quaecumque fuerit ipsius habitudo visibilis ad Ecclesiam in terris, jam nulli fini practico conducere viderentur verba *purgatorio igne admissa expiantibus* : quibus conditio quaedam adstrueretur, cujus verificatio nos fugit. Dum e contra sunt utilia et necessaria ista verba, si Canon sit intellegendus, ad mentem Scholasticorum communem, sancire distinctionem tripartitam animarum separatarum, in ordine ad sacrificium Ecclesiae.

Praeterea, inter fontes, ad quos in *Codice* remittimur, nullus punctum controversiae illius tetigit.

Quibus omnibus consideratis, non parum quis haeserit in extendendo aut ampliando sensu istius Canonis².

Momentis vero utriusque partis sic librat, non facile est tandem de celebratione pro acatholicis aliquid decernere firmi. Hinc me inclinant rationes, quibus quomodo occurratur parum video. Illinc me retardat paululum, praeter auctoritatem modernorum, aliqua certe difficultatis umbra ex Jure Canonico, quae nescio an plenissime dispellatur. Igitur, quamquam verior mihi apparet solutio negans, tamen malo me committere sapientiae peritorum, aut decisioni authenticae, si qua prodierit, sive circa ipsam litationem pro acatholicis defunctis, sive quoad interpretationem Canonis 809.

Interim non est timendum ne, severiorem etiam amplexi doctrinam, minime jam possimus subvenire animabus acatholicorum, qui, quamquam caruerint omni visibili connexionem cum Ecclesia, tamen intus habuerint, in bona fide Dei nostri Salvatoris, caritatem erga Patrem coelestem et universam fraternitatem. Etenim ex ipsa nostra doctrina, sicut etiam ex interpretatione quam proposuimus Canonis 809, sequitur, contra Vasquezium, prodesse illis communiter cum animabus baptizatorum, omne sacrificium Ecclesiae, et multo magis sacrificia illa, quae prima intentione ordinantur in levamen animarum purgantium. Igitur, ad quamcumque anima hominis defuncti pertineat classem, etiam illorum qui specietenus in infidelitate vixerint, ne dicam solum in haeresi vel schismate, tamen, si vigente intus gratia Dei, in Christo obierit, proderit ei quodcumque ab Ecclesia

jure naturae, tale matrimonium invalidum, proindeque et illicitum.

Sed, ut verum dicam, ista solutio videtur mihi parum probabilis. Et ratio est in promptu, ex ipsa paritate aut potius disparitate inter Canonem 809 et Canonem 1068. In hoc enim expresse dicit Legislator, STANTE DUBIO esse oeconomice procedendum tali modo. Quare, si dubium juris (etiam omne) unquam tollatur per decisiones authenticas, non erit reformandus Canon, sed poterit relinqui ut est. Etenim verum et sanum manebit etiam tum principium in Canone enuntiatum. E contra, admissa interpretatione praedieta, reformandus aliquando foret Canon 809, si decisione authentica Ecclesiae solveretur ita dubium juris, ut pars negans

procedet commune pro omnibus fidelibus defunctis missae suffragium, etiamsi non possit specialiter pro tali anima litari. Cujus ratio est, quia Ecclesia, communiter litans pro omnibus fidelibus defunctis, neminem a suo suffragio excipit eorum qui sunt Christi; sed nullo facto iudicio, nulla facta discriminatione, pro omnibus membris Christi Christi corpus offert. Sic igitur per universam fraternitatis caritatem succurritur animabus sanctis, etiam baptismali caractere carentibus, nec desiderium ingrediendi Ecclesiam significatione ulla unquam externa protestatis.

Si igitur tibi curae est salus aeterna defuncti cujuscumque propinqui vel amici, nunquam (eheu!) intra Ecclesiae septa nominati, omnibus in Christo defunctis tuam impende curam: si forte et illa anima tibi cara commune inde percipiat suffragii beneficium. Nec facies contra legem divinam, si privatim oraveris Deum, ut largior et potior descendat ad talem animam pars beneficii communiter omnibus per missam erogati. Aliud enim est offerre specialiter pro uno (quod est suffragium sacrificii ecclesiastici per publicum Ecclesiae legatum dirigere tuo nutu in unius speciale commodum), aliud, dum offers indiscriminate pro omnibus, petere a Deo suppliciter, privato tuo nomine, nec per publicum opus sacrificii, ut quod prodest communiter omnibus, specialiter prosit uni¹. Etiamsi enim illud tibi respectu solorum fidelium liceat, tamen hoc alterum certissime tibi licet respectu cujusvis adulti

vinceret. Igitur nulla est paritas inter causam unius Canonis et causam alterius, per respectum ad usum viae oeconomicae.

Alia explicatio, eaque fortasse non absurda, haec fuerit: quod Canon 809 permittat offerri etiam specialiter ac nominatim pro omnibus quotquot JURIDICE PRAESUMUNTUR in purgatorium ignem recepti: ejus clausulae amplitudine, praeter fideles baptizatos, ipsi etiam catechumeni continentur. Unde sequetur, Canone 809 proprie tangi ac dirimi ipsissimam quaestionem, quae superius in Particula I disputabatur.

1. Tua oratio impetrat ex opere operantis, ut ex opere operato missae juvetur iste amplius.

hominis defuncti; nullius enim salutem desperare jubemur, aut vetamur per orationem promovere: donec constiterit nobis, aliquem se per impenitentiam finalem extra partem salvandorum constituisse; quod regulariter de nullo homine constat¹.

PARTICULA III. DE EXCOMMUNICATIS
RESIPISCENTIBUS, POST MORTEM ABSOLUTIS.

Quae sunt modo disputata de defuncto acatholico, proportionaliter applicanda sunt homini catholico, si qui forte obierit excommunicatus (vitandus). Multis quidem Decretorum locis prohibitum erat, quominus pro isto missa specialiter offerretur (Cap. *A nobis* et *Sacris*, *Decret.*, lib. 5, tit. 39, c. 28 et 38, etc.). Qua in

causa, eadem ratio potest confici ac supra. Est quippe talis homo, propter suam in Ecclesiam contumaciam, ejectus per excommunicationem extra corpus Ecclesiae: *Sil tibi sicut ethnicus*. Mortuus autem in illo statu, PRAESUMITUR extra fines salutis exsistere. Attamen si ejusmodi « evidētia » poenitentiae praecesserint, quibus constet eum se subjecisse Ecclesiae clavibus, nec nisi morte praeventus caruerit absolute, jam nihil obstat, quin etiam post mortem ab Ecclesia absolvatur, per cujus sententiam erat ligatus; atque proinde juridice jam non pro reprobo, sed pro electo habeatur: in cujus levamen fas sit missam celebrare (Cap. *A nobis*, ex prae laudato Innocentio III, *Regest.*, l. 2, c. 61. P.L. 214, 599-601), etiam publice.

1. Nescio annon hoc etiam sensu intellegi queat quod scribit Cardinalis Gasparri (*op. cit.*, n. 489, p. 349): « Quid vero, si, oblato stipendio, missa petatur pro mortuo in infidelitate aut in haeresi, aut in excommunicatione, aut in manifesto peccato? Respondeat sacerdos, se posse applicare Missam pro omnibus

« fidelibus defunctis cum intentione subveniendi
« etiam animae illius defuncti, si hoc acceptum
« sit coram Deo. » Hanc praxim commendat ut tutiorem clarissimus Lépicier eo ipso loco, quo permittit oblationem specialio rem (*De sacrosancto sacrificio eucharistiae*, Parisiis, 1916, q. 4, a. 5, n. 7, p. 211).

Elucidatio XXXIII.

Fructum fert missa sacerdotis ab Ecclesia
praecisi aut exauctorati, non tamen sine Ec-
clesiae opera.

CAPUT VI.

DE MISSA SACERDOTIS AB ECCLESIA PRAECISI AUT EXAUCTORATI.

Hucusque diximus de missa a sacerdote cum Ecclesia conjuncto celebrata. Jam quaestio exurgit, ex sese non ita facilis, sed ex veterum doctorum dissensu multo intricatior, quid valeat, quidve prosit, missa, quam sacerdos celebraverit, non dico mere improbus aut indignus, sed sive separatus ab Ecclesia, puta per excommunicationem publicam, vel haeresim notoriam, aut schisma perfectum, sive intra Ecclesiae septa manens quidem ipse, sed privatus suo officio ac gradu¹.

§ 1. — Quaestionis ratio, momenta, ac fines.

Et primo quidem, potest dubitari, quid sit talis missae valor seu acceptabilitas²

1. Supponuntur hoc loco duo puncta doctrinae, quae supra ex mente veterum Patrum et Doctorum disputata sunt: *primo*, non intercedere Christum singulis nostris sacrificiis per ullam actionem oblativam ex ipsius parte novam; sed novitatem omnem oblationis reperiri penes offerentes terricolae; *secundo*, inter terricolae offerentes, primas obtinere, ex institutione divina, Ecclesiam universam, cui datum sit sacrificium eucharisticum (*Trid.*, Sess. 22, c. 1; D. 938), ab ipsa offerendum per sacerdotes (*ibid.*), tanquam Societatis ecclesiasticae ministros publicos (c. 6, D., 944); nec proinde potestatem ullam esse concessam sacerdotibus a Christo nisi deferendi sacrificium Ecclesiae: quae cum sit conjugata Christo, sola habet potestatem corporis Christi, unde muneret Deum, ex bonis suis exhibito sacrificio. Quam sententiam rursus confirmabunt Patres et Doctores in hac disputatione allegandi: cum ii qui adserunt, tum illi qui

atque efficacia. Etenim, ut diximus, inde conciliatur omni sacerdotum sacrificiationi acceptabilitas indefectibilis, quod primas in offerendo tenet Ecclesia, cujus nomine offert sacerdos, tanquam corporis ecclesiastici organum proprium. Jamvero Ecclesia quomodo per illum offerre censebitur, quem resecurit? Ipse autem sacerdos praecisus quantumvis forte delicti prioris aut expers aut poenitens, ipsa jam oblatione sacrificii contumaci peccator esse convincitur. Ubi ergo, ut verbis Scoti supracitatis utamur, ubi, quaeso, est « offerens acceptus », ubi bona « voluntas offerens? » Unde igitur, ex parte activae oblationis, exurgere poterit sacrificii acceptabilitas?

Dixerisne acceptabilitatem esse penes

denegant sacerdotibus praecisis aut exauctoratis potestatem sacrificam; quandoquidem utrinque conjunctio talium sacerdotum ac sacrificiorum cum Ecclesia attenditur pariter tanquam ratio aut evacuandi aut defendendi sacrificium, prout ipsa aut deficere aut perseverare putatur.

2. Cum disputatur de acceptabilitate sacrificii, non de pretio hostiae sermo fit (quod, ubicumque nostra hostia adest, infinitum est); sed quaeritur, quid valeat apud Deum oblatio nostra hostiae. Etenim sacrificium (active sumptum) non est ipsa hostia, quae offertur; sed oblatio, quae peragitur, hostiae. Quapropter, in valore sacrificii pensando, magis quodammodo attenditur (sicut contingit etiam inter homines) affectus donantis quam doni valor, ut animadvertere catholici: S. Thomas, 3, S. 79, 5, c.; Scotus, *Quodlib.* 20; Bellarminus, *De missa*, l. 2, c. 4, etc.

Christum principaliter offerentem? Utique est Christus principalis offerens; at, ut diximus, non eo sensu, quod, dum operatur per sacerdotem consecrationem novam, novum ipsemet eliciat actum offerendi; sed per hoc quod unico suo actu oblativo, olim elicto, in cuius virtute offerimus, offerat virtualiter omne sacrificium a corpore suo, quod sumus, profectum. Si qua igitur oblatio a corpore non ponatur proficisci, in hanc nullatenus censenda est profundere suam virtutem oblatio nostri capitis. Non igitur acceptabilitatem habebit ex parte Christi offerentis, sacrificium quodcumque ex Ecclesia non procedit¹.

Quinimo, non solum acceptabilitas sacrificii, sed etiam, secundo, consecrationis validitas in sacerdote praeciso videtur deficere. Nam, ut superius diximus, non offert quisquam nisi ex parte Ecclesiae, nec quisquam consecrat valide, nisi vere offerens. Quod si sacerdos praecisus non possit ex parte Ecclesiae offerre, sequetur eum nec valide posse consecrare.

En intrinsecas rationes dubitandi duas

1. Non in hoc negotio omnimoda videtur esse paritas inter sacramenta prout talia (puta baptismum) et sacrificium. Potest quidem baptismus conferri fructuose ab homine nullatenus Ecclesiae conjuncto; nec revera per baptizantem censetur Ecclesia operari, sed Christus. Sed in sacrificio aliter res habet. Cujus discriminis ratio haec est, quia in sacramento, ut tali, non homines operantur erga Deum, sed Deus (per ministrum) in homines, conferens sanctificationem quamdam; sancta igitur erit semper actio, et (positis ponendis) efficax, utpote actio Dei. In sacrificio autem, prout tali, non Deus agit circa homines, sed homines faciunt aliquid respectu Dei: offerunt enim Deo aliquid. Quae actio ut accepta sit Deo, oportet ut procedat ex hominibus Deo acceptis: eo vel magis, quod, ut dictum est, non exercetur jam ulla actio oblativa a Christo, sed a nobis solis mortalibus. Oportet igitur ut ex parte nostra aliquis inveniat oblator acceptus. Nec huic disparitati officit, quod nostrum sacrificium sit etiam sacramentum. Nam in eucharistia ratio sacramenti praesupponit (logice) rationem sacrificii, et non e converso. Non enim corpus et sanguis Christi est sacramentum, nisi in quantum est hostia sacrificii participanda convivaliter. Praeterea transsubstantiatio causatur per ritum consecrativum, in quo constat formaliter nostra actio sacrificialis. Oportet

de validitate et valore missae a sacerdotibus praecisus celebratae. Unde apparet, quaestionem esse revera de ministro sufficiente celebrationis eucharisticae.

Scopus autem disquisitionis est potissimum, ut appareat, cujusmodi connexio habeatur inter sacrificium et Ecclesiam.

Rationibus dubitandi intrinsecis accedunt extrinsecae ex locutionibus non paucis Patrum et Doctorum veterum. Visi sunt enim illi certe, si prima facie res inspiciatur, negasse aut validitatem aut certe valorem sacrificii a sacerdote praeciso celebrati. Nunquam quidem inter doctores catholicos mota est quaestio² utrum per solam ministri pravitatem atque indignitatem adimeretur potestas consecrandi, inficereturve³ sacrificium, necne. Sed quaestio agitabatur tantum, quid valeret sacrificium illorum qui sive per haeresim aut apostasiam, sive per schisma, sive per excommunicationem, forent ab Ecclesiastica communione segregati, aut certe per jus ecclesiasticum censerentur suo officio exauctorati.

Qui enim sunt exauctorati, quoniam

igitur ut stet per se ratio sacrificii, priusquam accedat ratio sacramenti.

2. Ne apud Cyprianum quidem illud legitur: circa quem nimis stricta interpretatione vercor ne sit usus L. Sallet in suo opere erudito, *Les réordinations*, 1907, p. 28-33, atque post ipsum, R^mus P. Batiffol in suo opere, ceterum egregio, *L'Eglise naissante et le catholicisme*, 1909, p. 453-454. Basilides enim et Martialis, sicut et Fortunatianus, reputabantur a Cypriano in apostasiam publicam esse lapsi, quae professio quaedam haereseos est, immo in suo genere maxima, vim proinde habens rescindendi ab ecclesiastica communione. Praeterea exauctorati censebantur per jus positivum Ecclesiae (*Epist. Synod. ad cler. et pleb. Hisp.*, n. 6, P.L. 3, 1028-1031). Comprehendebantur igitur isti in categoriis infra recensendis sacerdotum aut exauctoratorum aut praecisorum, nec mere improborum. Hic recolenda, quae dicta sunt supra (Elucid. XXVII) de eodem argumento; nec omittenda, quae venient infra (in hac Elucid. passim).

3. Hoc intellegatur dictum de *validitate* sacrificii. *Valorem* autem sacrificii (etiam valide oblato) posse infici, in quibusdam circumstantiis, ex mala conscientia ministri, unus aut alter inter catholicos putavit, ut v. g. Matthaeus Galenus supra laudatus (Elucid. XXVII).

non habentur jam ut publice deputati aut commissi ab Ecclesia ad offerendum suo ipsius nomine sacrificium, jam inquirendi locus est, offerantne ex parte ipsius. Quare in eadem conditione, atque sacerdotes praecisi, sunt a multis, respectu sacrificii offerendi, computati, immo a quibusdam in pejore (vide infra juristas et Gulielmum Parisiensem).

Quaestio praesens affinis quidem est, sed non identica, alteri quaestioni de validitate ordinationum extra Ecclesiam administratarum; quam tractavit L. Saltet in suo praeclaro opere *Les réordinations* (Paris, 1907): ubi tamen, propter materiarum congruentiam internam historicamque connexionem, necessario auctor non paucos interseruit hujus praesentis disputationis locos¹.

Et primo quidem, si comparentur inter se potestas collativa in episcopo extra Ecclesiam ordinante, et potestas consecrativa in sacerdote extra Ecclesiam celebrante, potest in una causa adduci pro invaliditate argumentum, quod in altera ne speciem quidem veri prae se ferat. Quare historice, quidam negaverunt efficaciam conferendi ordines, ubi minime negabant efficaciam consecrandi eucharistiam (vide infra S. Petrum Damianum post A. D. 1060); alii e converso adimebant confectionem corporis Christi illis quibus incolumem defendebant potestatem ordinandi (vide infra Gerhohum et auctorem *Summae Sententiarum*).

Secundo autem, si conferantur inter se sacerdos ab Ecclesia praecisus et sacerdos extra Ecclesiam ordinatus, patet toto coelo diversas esse quaestiones de potestate sacrificia utriusque. In haeretice enim aut schismatice ordinato, proprie disceptatur aut disceptatum est de veritate ordinis suscepti: quae si supponatur (ut reordinatoribus placebat) deficere, sane nequit

1. Tangit plus minus auctor nostram quaestionem in suis commentariis de scriptoribus, quos in paragrapho secunda huius capituli recensimus sub numeris sequentibus: 1, 4, 6, 9, 15-21, 28, 29, 31, 32, 37, 38.

2. Temporibus Cypriani, agens de sacrificiis a Novatiano presbytero (post suam episcopatus

talis homo consecrare eucharistiam valide, neque extra Ecclesiam, sed neque intra Ecclesiam, si forte catholicus aut sit aut fiat (nisi tamen fingatur accedere reconciliatis sanatio quaedam in radice, ut placuit Hugoni Ambianensi: vide infra). Nostra autem quaestio omnino supponit validitatem ordinis inconcusam: dum de vero sacerdote (etiam legitime intra Ecclesiam catholicam ordinato) quaeritur quid, si extra catholicam Ecclesiam celebret, tandem efficiat.

Adde: multos Patres aut Doctores egisse de ordinatione illegitima, qui non egerint de illegitima celebratione; et vice versa.

In hac quaestione praeluxere oculis Patrum saepe haec aut similia Veteris Testamenti oracula: *Victimae* [i. e. *sacrificia*] *impiorum abominabiles Domino* (*Prov.*, 15⁸). *Hostiae impiorum abominabiles* (*Prov.*, 21²⁷). *Dona iniquorum non probat Allissimus, nec respicit oblationes iniquorum* (*Eccli.*, 34²³). *Sacrificia eorum quasi panis lugentium; omnes qui comedunt eum, contaminabuntur* (*Os.*, 9⁴). *Omnia quae oblulerunt ibi, contaminata erunt* (*Agg.*, 2¹⁵).

Priusquam autem principia generalia solutionis dentur, lustrandi sunt loci praecipui Patrum et Doctorum, opportunis adhibitis explicationibus, sive criticis, sive historicis.

§ 2. — Solutiones catholicorum Doctorum.

1. De Cypriano

Cyprianus² a communione Fortunatiani sacerdotis in apostasiam lapsi conatur omnibus viribus discernere populum, « quando nec oblatio sanctificari illic « possit, ubi Sanctus Spiritus non sit »

invasionem extra Ecclesiam sane versante) celebratis, eo modo loquitur Cornelius Papa, unde minime appareat de validitate operis dubius (*Ep. Cornelii ad Fabium Antiochensem*, ap. Euseb., *H. E.*, 6, 43. P.G. 20, 625-628. Cf. Saltet, *op. cit.*, p. 11).

(*Ep.* 64, c. 4. P.L. 4, 392). Schismaticus, inquit, « constituere audet aliud altare, ... « dominicae HOSTIAE VERITATEM per « FALSA SACRIFICIA profanare » (*De unitate Ecclesiae*, c. 17. P.L. 4, 513).

Ad communionem laicam vult redigi, postquam conversi fuerint, illos qui « contra altare unum atque divinum SA- « CRIFICIA foris FALSA ac sacrilega offerre « conati sint » (*Ep.* 72, c. 2. P.L. 3, 1048-1049)¹. Chore, Dathan et Abiron, rebelles, « poenas statim pro illicitis conatibus « pependerit, nec potuerunt rata esse « et proficere sacrificia irreligiose et illicite « contra jus divinae dispositionis oblata. « Et tamen illi schisma non fecerant! » Ergo a fortiori schismaticorum novatiano- rum sacrificia neque rata neque proficua erunt : « Quomodo perficere quae agunt « aut impetrare aliquid illicitis conatibus « a Deo possunt, qui contra Deum, quod « eis non licet, moliuntur? » (*Ep.* 76, c. 8. P.L. 3, 1144-1145; conferatur *Testimoniorum liber* 3, c. 111. P.L. 4, 778)².

1. Pariter Novatianus, dum « altare collo- « cat et sacrificia offerre contra fas nititur », « extra Ecclesiam vindicat sibi veritatis ima- « ginem » (*Ep.* 73, ad *Jubaianum*, c. 2. P.L. 3, 1111). Cf. Ignat., *Smyrn.* 8. F.P. 1, 282.

2. Parum capio quod habet R^{mus} P. Batiffol (*op. cit.*, p. 454) : « Cyprien confond la « licéité et le pouvoir d'ordre : un évêque, si « pécheur qu'il puisse être, ne perd pas le pou- « voir de consacrer validentement l'eucharistie et « d'offrir validentement le sacrifice ; l'Église ne peut « lui retirer que le droit d'exercer ce pouvoir, « et telle est LA DOCTRINE PROFESSÉE A ROME, « AINSI QU'EN FAIT FOI UNE DÉCISION DU PAPE « Calliste (*Philosophumena*, 9, 12). » Inter Callistum et Hippolytum, in loco allato, quaestio non mihi videtur esse, quid possit episcopus amotus ab officio suo, sed quinam episcopi debeant dejici ab episcopatu. Negabat scilicet Callistus debere OMNES PECCATORES DEJICI AB EPISCOPATU. Pracluderet utique haec sententia Callisti sententiam Cypriani, si Cyprianus sentiret, episcopi, quomodolibet peccatoris, eo solum, quod est aut fuit peccati reus, sacrificia esse « falsa », vana, aut si quid ejusmodi (tunc enim utique omnis episcopus peccato implicatus deberet ab episcopatu dejici). Sed hoc dicit Cyprianus tantum de episcopo aut per haeresim praeciso, aut certe per jus ecclesiasticum exauctorato (unde minime sequitur, peccatores omnes esse dejiciendos, sed solum, si qui sint dejecti, illos sacrificia sancta et vera offerre non posse). Vide supra. Rursus Batiffol in *Eucharistie*,

Ambigere forsitan quis queat, utrum de fructu solo, an de fructu et validitate sacrificii loquatur Cyprianus. Qui de fructu solo haec intellegenda voluerit, dicet vocem illam *oblatio sanctificari non possit* posse accipi de ACTIVA oblatione, impia, irreligiosa, sacrilega, profana, nec necessario excludi sanctitatem rei OBLATAE. Rursus arguet. *hostiae veritalem* non negari, immo potius asserti, quantumvis profanatam per *falsa sacrificia*, id est per oblationem Deo non acceptam, nec proinde *ratam*. Verum enim sacrificium illud est, quo vere nostrum donum Deus accipit ; quod sane non accipit ut nostrum, si hostiae quantumvis secundum se acceptae oblationem nostram habet exosam.

Scrupulum tamen ingerit, quod in *Epistola 70 ad Januarium* etc. (c. 2. P.L. 3, 1040-1041) dicitur : « Eucharistia est, unde « baptizati unguuntur oleum in altari sanc- « tificatum³. Sanctificare autem non po- « tuit olei creaturam, qui nec altare habuit « nec Ecclesiam. Unde nec unctio spiritua-

5, p. 246, sic definit sententiam Cypriani : « Le « pouvoir de sanctifier l'oblation est un pouvoir, « que le ministre indigne a perdu par son indi- « gnité. » Istud mihi videtur facta nobis nota prorsus exorbitare.

3. *Oleum in altari sanctificatum*. Sic omnes codices, praeter unum secundarium, exhibent OLEO IN ALTARI SANCTIFICATO. Si lectio OLEUM careat omni sensu, nequit accipi. Sed, si possit assignari sensus rationabilis, jam erit ipsa praefenda propter duo : primo, propter externam auctoritatem codicum ; secundo propter suam difficultatem intrinsecam : cum non sint in apographis suis scribae proni ad augendas difficultates textus, sed potius diluendas. Jam vero videtur posse assignari sensus rationabilis ; immo idem prorsus, quem exhibet lectio facillior.

Ad cujus evidentiam sciendum est Cyprianum fuisse assuetum veteri latinae versioni librorum sacrorum. Vetus autem latina solet literaliter reddere versionem LXX Interpretum. Porro in LXX nunquam habetur ἀλείψεσθαι ἔλαιον, sed quater ἀλείψεσθαι ἔλαιον (*II Reg.*, 14², *IV Reg.*, 4² ; *Mich.*, 6¹⁵ ; *Dan.*, 10³). Ergo probabiliter vetus latina illis locis habebat, non *ungi oleo*, sed *ungi oleum*. Interim probabilis tantum est illatio, quia talis lectionis latinae veteris circa istos quatuor locos nulla testimonia nobis suppeditant, neque apud Oesterley (*The old latin texts of the prophets*, in J. T. S., jan. 1904, p. 252), neque apud Sabatier (*Latinae versiones antiquae*). Aliunde nec adsunt testi-

« lis apud haereticos potest esse, quando
« constet oleum sanctificari et EUCHARIS-
« TIAM FIERI APUD ILLOS OMNINO NON
« POSSE. » His verbis videtur cruda quae-
dam negatio consecrationis eucharisticae
involvi; nisi tamen rursus intellegatur
eucharistia fieri non posse IN ORDINE AD
SANCTIFICANDUM: qualiter necesse est ut
fiat, ad hoc ut sanctificationis vehiculum
exsistat oleum, veluti eucharistiae influxu
consecratum. Ad idem porro redierit,
si dixeris, non posse eucharistiam fieri se-
cundum omnia sua elementa, deficiente
scilicet illo quod est *res tantum*, quae est
incorporatio ad Christum in Ecclesia per
Spiritus Sanctum.

Quae explicationes (omissa interim alia,
quam suppeditabit infra Gulielmus Pari-

monia contraria; quanquam apud Sabatier
exhibentur et *Mich.*, 6¹⁵ et *Dan.*, 10³, cum obla-
tivo oleo, non cum accusativo *oleum*, sed priore
loco, ex recensione hieronymiana; posteriore
loco, ex libro Tertulliani, *De jejuniis adversus
Psychicos*, qui in nullo codice nobis asser-
vatus est, sed exstat tantummodo in editis.
Nihil igitur contra illationis valorem potest
ex istiusmodi testibus adduci.

Jam vero, praeter ἀλείψεσθαι ἔλαιον, etiam
a LXX Interpretibus adhibetur locutio χρίειν
ἔλαιον: 1° in *Deuteronomio* 28⁴⁰, 2° in *Psalmio*
44⁸. Versionem latinam prioris loci nullam
inveni. Posterioris autem loci indicata est a
cl. H. Jeannotte P. S. S. (*Gregorianum*, 2,
116) lectio probabiliter prae hieronymiana cum
codicis Sangermanensis (quam exhibet Sabatier)
tum codicum nonnullorum *Tractatum super
Psalmos* S. Hilarii (quam secutus est editor,
Zingerle, 1891, p. 432): *Unxit te... oleum*. Qua
lectione omnino confirmatur probabilitas illa-
tionis superius factae circa omnes alios locos.

Quod si autem Cyprianus tali locutioni
assuefactus sit per Scripturas, jam utique
potuit et ipse scribere: *unguntur oleum*.

1. Violentior non est ista expositio, quam
expositio verborum Cornelii ipsi Saltet
(*op. cit.*, p. 10, 11), nescio an merito, probata,
secundum quam nulla invaliditatis assertio de-
prehenditur certa in modo quo a pontifice descri-
bitur ordinatio, non quidem presbyteralis, sed
episcopalis Novatiani: cui non solum dicuntur
manus esse impositae « QUASI in episcopum »
(*Ep. Cornelii ad Cyprianum*, c. 1. P.L. 3, 719),
sed etiam per vim coactos esse tres episcopos
« temulentos et crapula oppressos, ut ADUM-
« BRATA quadam et INANI manuum impositione
« (εἰκονικῆ τινι καὶ ματαίᾳ χειρεπιθεσίᾳ) episco-
« patum ei traderent » (*Ep. Cornelii ad Fabianum*,
ap. Euseb., *H. E.* 6, 43. P.G. 20, 620). Non
videtur inconsulto notasse in ordinatoribus

siensis), quamvis non convincentes vi-
deantur¹, tamen fortasse sufficiunt, ne
quis fidenter nimis asseveret: esse certo
a Cypriano negatam ipsam consecrationis
validitatem. Quanquam, etiamsi istud
asseveretur, immo et necessaria ratione
probetur, nullam admirationem res ha-
bebit in homine, qui certo negavit vali-
ditatem baptismi ab haereticis collati².

2. De S. Optato Milevitano

S. Optatus Milevitanus incohae-
rentiam notat schismaticorum, qui, cum
non sint in universa Ecclesia, offerre
tamen se perhibeant pro universa. Aut
scilicet sint intra catholicam, et offerant
pro ipsa; aut si sint extra, audiant Deum
redarguentem: « Quid offers pro tota,

Cornelius ebrietatem aut violentiae perpassio-
nem, quae sunt circumstantiae actum humanum
impedientes, atque proinde ordinationem irri-
tantes (etiam nullo habito respectu ad schisma).

2. Non oportet tamen praepropere nimis ex
errore circa validitatem baptismi arguere in
Cypriano errorem circa validitatem consecra-
tionis eucharisticae.

Primo enim, generaliter loquendo, quantum-
vis ex uno errore sequatur alter, tamen non est
theologo unum admittenti errorem etiam eo
ipso alter imputandus. Contingit enim saepe,
ut ideo quis circa unum punctum erret, quia
non videat eo importari aliud, quod si importari
videret, neque illud teneret. Quanquam, fateor,
in praesente causa, nulla circa eucharistiam
conclusionem, quantumvis damnosa, foret veri-
similiter Cyprianus a suo errore circa bap-
tismum dimotus.

Secundo, in specie potuit circa baptismum mo-
veri Cyprianus ratione, quae non ei videretur
militare contra validitatem consecrationis. Scili-
cet ideo potissimum rejecit haereticorum bap-
tisma, quia baptismus incorporat Ecclesiae; in-
corporare autem Ecclesiae non ei videbatur
posse ille qui non esset in Ecclesia (*Ep. 74 ad
Pompeium*, c. 6-8. P.L. 3, 1132-1134; cf. Fir-
milian., *Ep. ad Cyprianum*, c. 17. P.L. 3,
1169). Utrum idem inconveniens in consecra-
tione eucharisticae per haereticos facta illi obver-
satum sit, necne: non facile est pro certo ha-
bere compertum. Quanquam secundum se,
fateor, hujuscemodi inconveniens, si in baptismo
existeret, majus etiam foret in consecratione
eucharisticae asseverandum. Baptismus enim
etsi incorporat Ecclesiae, tamen non necessario
inde sequitur secundum fidem catholicam, ut
ex Ecclesia debeat procedere. Sacrificium autem
non solum fit pro universa Ecclesia, sed etiam
constat necessario offerendum esse ab universa
Ecclesia.

« qui non es in tota »? En integrum locum : « Jam et mendacium vestrum « hoc loco juste dampnari potest, quo « quotidie a vobis sacrificia condiuntur. « Nam quis dubitet vos illud legiti- « mum in sacramentorum mysterio prae- « terire non posse? OFFERRE VOS DEO « DICITIS PRO ECCLESIA, QUAE UNA EST : « hoc ipsum mendacii pars est, unam « te vocare, de qua feceris duas ; et of- « ferre Deo vos dicitis pro una Ecclesia, « quae sit in toto terrarum orbe diffusa. « Quid si unicuique vestrum dicat Deus : « quid offers pro tota, qui non es in « tota »? (*De Schismate Donatistarum*, l. 2, c. 12. P.L. 11, 965).

Attamen nondum inde certe constat, fuerintne Optato irrita sacrificia schismaticorum. Irrita ei sunt, si ita est intelligendus ac si dicat : *Non potest, qui offert, offerre nisi pro tota. ATQUI schismaticus, cum non sit in tota, non potest offerre pro tota. ERGO schismaticus non potest offerre.* Verum potest intellegi aliter, salva scilicet majore, sed mutata minore : *ATQUI. Non potest, nisi sibi contrarius, offerre pro tota, qui non est in tota. ERGO. Schismaticus, cum non sit in tota, non potest offerre, nisi sibi contrarius. Esse autem contrarium sibi, est esse mendacem. Ergo mendax convincitur.* Cum autem nihil prohibeat, quin homo sit mendax et sibi contrarius, inde minime praepjudicatur, quin possit offerre schismaticus valide : quantumvis absone et incohaerenter¹.

Utra autem interpretatio sit melior, non potest fortasse certo declarari. Attamen probabilior videtur altera.

Nam *primo*, Optatus ipse contra eos, qui catholicam Ecclesiam pro illicita secta habebant, arguit, veluti *ad hominem*, non oportuisse tamen tanquam polluta profanari ab ipsis altaria et vasa sacra catho-

licorum, siquidem etiamsi essent polluti catholici, tamen majorem haberet vim ad sanctificandum invocatio Dei, quam ad polluendum contactus illorum. Quod principium, quamvis non ad sacramentum Eucharistiae expresse ab Optato applicetur, tamen enuntiatur in generalissima forma his verbis : « Dicitis lectum esse : « *Quod tetigerit pollutus, pollutum est...* « Esto, si solus sit tactus, et non interve- « niat invocatio nominis Dei... Nam, si sit « invocatio Dei, ipsa invocatio sanctificat « et quod pollutum esse videbatur... Ergo « jam liquido apparet, ex invocatione « nominis Dei posse aliquid sanctificari, « etiamsi peccator invocet Deum ; non « enim tantam vim potest habere tactus, « quantam habet divini nominis invoca- « tio » (*Ibid.*, l. 6, c. 3, col. 1071-1072).

Secundo, saepe magna ostendit discrimina Optatus inter schismaticos et haereticos respectu sacramentorum : sub quo nomine, quanquam non semper constat intellegatne ea quae nos proprie dicimus sacramenta Ecclesiae, annon potius generaliter res sacras et fidei mysteria (*op. cit.*, l. 1, n. 10-12, col. 899-908), tamen baptismum certe a quovis homine, etiam schismatico, susceptum in recta fide et invocatione Trinitatis (*op. cit.*, l. 5, c. 1-8, col. 1047-1061), videtur habere pro valido².

Sed inde non tollitur, immo crescit difficultas circa haereticos, quos a valida susceptione baptismi nonne videtur probe, per oppositionem, excludere Optatus (*loc. cit.*)? Attamen, cum fidem exigat, non ministrantis baptismum (seu, ut ipse habet « operantis », l. 5, c. 4, vel « operarii », c. 7), sed susipientis tantum, inde potest aliquo modo conjici, non necessariam ab illo fidem haberi ministri quoad validitatem consecrationis eucharisticae³.

1. Illa incohaerentia schismaticorum valide sacrificantium explicabitur magis infra, in paragrapho tertia huius capituli.

2. Quoad baptismum scribebat Albaspinnaeus : « Quantum conjicio, Optatus non existimabat haereticos posse baptizare » (P.L. 2, 899). Cautius vero Dupinius : « Videtur tamen pro persuaso habere, eorum, qui apud

« haereticos baptizantur, lavaerum non esse ratum, non quod fidem in ministro requirat, « sed quia fidem in suscipiente necessariam « supponit » (P.L. 11, 765).

3. Urgebis fortasse, etiam cum baptismo denegatam esse haereticis confirmationem et eucharistiam, dum haec scribuntur : « Christus... indicat (ut supra diximus) in Canticis Canticorum

3. De S. Hieronymo

Hieronymus¹ primum acceptabilitatem excludit sacrificiorum ab haereticis oblatores, inter quae, quanquam metaphorica quaedam seu improprie dicta recensentur, tamen vix dubitari potest quin primum obtineat locum sacrificium eucharisticum.

Sic primo in *Amos*, 5²² : *Quod si obtuleritis mihi holocaustomala et munera vestra, non suscipiam ; et vota pinguium vestrorum non respiciam* : « Quae omnia, « inquit, et DE HAERETICIS dicere possumus... Horum Deus odit sacrificia et « a se projicit, et quotiescumque sub « nomine Domini fuerint congregati, de « testatur foetorem eorum, et claudit « nares suas... Et si obtulerint holocausta aut videantur jejunare, dare « elemosynas, pudicitiam polliceri, quae « holocausta sunt vera, non ea suscipit « Dominus, nec dignatur aspicere pinguisimas hostias eorum. Non enim sacrificiorum magnitudinem sed offerentium « merita causasque dijudicat... Nostra « autem munera, id est Ecclesiae, quae « offerimus de primitivis nostris, respicit « Deus, sicut respexit quondam sacrificia « Abel » (P.L. 25, 1033-1034).

Rursus, in *Aggaeum*, 1¹⁵ (P.L. 25, 1049) : « Respondit Aggaeus, qui scit differentias « solemnitatum, et ob id festi sortitus est « nomen : Sic populus iste et sic gens ista, « Judaeorum videlicet, atque gentilium,

« unam esse columbam suam, eandem sponsam « electam, eandem hortum conclusum et fontem signatum : ut haeretici omnes neque claves habeant, quas solus Petrus accepit ; nec « annulum, quo legitur fons esse signatus ; nec « aliquem illorum esse, ad quem hortus ille pertinet, in quo Deus ARBUSCULAS plantet » (l. 1, c. 10, col. 900-903 ; cf. c. 12, col. 907). Jam saepe apud veteres illos in clavibus recensebatur baptismus, per quem fit remissio peccatorum ; signaculum autem confirmationi congruit ; arbusculae vero in memoriam revocant lignum vitae, cujus fructu homo in vitam aeternam alendus fuit, qui nunc alitur eucharistia, vero fructu veri ligni in vitam aeternam. Quare non improbabiliter hic trilogia sacramentorum ecclesiasticorum habetur, quae erat apud veteres sollemnis. Quod si obtineat, nonne abjudicatur ab Optato haereticis valida eucharistiae con-

« et HAERETICORUM OMNIUM in conspectu « meo, dicit Dominus. OMNE... QUOD « MIHI OBTULERINT, vel vota pro salute, « vel pacifica, vel pro peccato, vel pro « delicto, vel in holocaustum, sive elemosynas, sive jejunia, sive victus continentiam, et corporis castitatem, CONTAMINATA ERUNT IN CONSPECTU MEO. Quamvis enim sancta videantur specie sui quae offerantur a talibus, tamen quia tacta sunt ab eo qui pollutus in anima est, omnia polluentur. »

Pariter in *Osee*, 9³⁴ (P.L. 25, 892) : « Non placent ei nec illa quae offerunt [haeretici], nec ipsi qui offerunt. »

Deinde etiam videtur non parum Hieronymus ipsam validitatem sacrificiorum remove, dum non solum negat suscipi quicquam de istis a Deo, sed insuper dicit esse simulata sacrificia : « Unum autem « esse altare in Ecclesia, et unam fidem, « et unum baptisma apostolus docet « (*Ephes.*, 4) ; quod haeretici deserentes « multa sibi altaria fabricati sunt, non ad placandum Deum, sed in delictorum multitudinem... Quidquid fecerint, SACRIFICIORUM ORDINEM RITUMQUE SIMULANTES, sive dederint elemosynam, sive pudicitiam repromittant, sive humilitatem simulent, fictisque blanditiis simplices quosque decipiant, NIHIL DE HUIUSCEMODI SACRIFICIIS DOMINUS SUSCIPLET » (P.L. 25, 888-889). Audiens simulatum ordinem ritumque sacrificiorum, quis non reminiscatur epistolae Fir-

secratio ? Si enim fructuosa tantum aut oblatio aut receptio abjudicaretur, nullum esset discrimen, quale hoc ipso loco notat Optatus, inter haereticos (utpote carentes dotibus illis Ecclesiae) et schismaticos (non carentes) : nemo enim schismaticis (ut talibus) fructuosa potest defendere istiusmodi sacramenta. Respondeo, haec, quanquam non inverisimilia, tamen tenuiore adhuc niti conjectura, praesertim quantum pertinet ad eucharistiam (« arbusculas » ?).

1. Interim nullam difficultatem facit nobis Innocentius I, de quo hoc unum ambigi potest, utrum necne validitatem admiserit ordinum collatorum a Bonoso, quondam episcopo catholico, sed in haeresim lapsa, aut ab asseclis ejus (*Ep.* 17, c. 3, n. 7, et c. 5, n. 12. P.L. 20, 530-531 et 534-535). Porro responsio affirmativa est longe probabilior.

miliani ad Cyprianum, c. 10 (P.L. 3, 1165) de muliere illa, quae « et invocatione « non contemptibili sanctificare se panem « et eucharistiam facere SIMULARET, et « sacrificium Domino [non] sine sacra- « mento solitae praedicationis¹ offerret? » Qua simulatione certe invalidum sacrificium denotabatur. Non proinde mirum, si mediaevales viri, ut Gratianus (infra), Hieronymum contra validitatem sacrificiorum ab haereticis oblatorum advocaverint.

Quid autem quod alibi (*Homilia de Exodo, in vigilia Paschæ. Anecdota Maredsolana*, vol. 3, pars 2, p. 406) diserte negat, ab haereticis manducari vere Agnum aut vere immolari? « Nec putemus « agnum istum anniculum ubicumque « posse comedi. Praecipitur nobis, ut « in una illum comedamus domo, id est, « ne extra Ecclesiam immolari agnum « putemus. Ex quo manifestum est, quod « Judaei et haeretici et omnia con- « venticula dogmatum perversorum, quia « agnum in Ecclesia non comedunt, non « eos agni carnes comedere, sed draconis, « qui datus est juxta psalmum in escam « populis Aethiopum... In immolatione « agni tunc vere agnus occiditur, cum in « una mactatur domo². »

Attamen videtur non ita interpretandus S. Doctor. Nam in *Dialogo contra Luciferianos*, c. 6 (P.L. 23, 160) validitatem vix non aperte tuetur. Cum enim sacerdotes aliquandiu haeresi arianae im-

plicatos nollent Luciferiani recipi ab Ecclesia in gradu sacerdotali, sed in statu laicali tantum, sic contra hos disputat Hieronymus: « Oro te, aut sacrificandi « ei licentiam tribuas, cujus baptisma « probas; aut reprobos ejus baptisma, « quem non existimas sacerdotem. Ne- « que enim fieri potest ut qui in bap- « tismate sanctus est, sit ad altare pecca- « tor. » Non me fugit quidem hunc esse scopum Hieronymi tantum, ut vindicet sacerdotibus, semel ad unitatem ecclesiasticam reversis, auctoritatem sacrificandi in Ecclesia catholica: quo non importatur statim validitas sacrificiorum in haeresi celebratorum. At principium unde argumentatur Hieronymus hanc simul atque illam necessario infert. Nam, nisi haereticus in sua secta valide consecraret, fieri posset, ut, qui est in administrando baptismate sanctus, hoc est, cooperantem habet Spiritum Sanctum, is esset ad altare peccator, hoc est, careret Spiritu sanctificationis cooperante. Quod cum fieri neget Hieronymus, eo ipso affirmat, arianum, valide baptizantem, etiam (supposita utique ordinatione valida) valide consecrare.

Quare, omnibus perpensis, simulatio sacrificii de qua supra, tutius intellegitur ad modum quo superius, occasione Cypriani, falsum concessimus esse sacrificium, cum deferenti, mandantibus, circumstantibus nil proficit, sed valet ad ruinam³, ut magis explicabitur infra (in 3^a paragrapho hujus capituli). Pariter-

1. *Praedicatio* hic nominat canonem (sicut contingit etiam in *Libro Pontificali*, ed. Duchesne, t. 1, p. 126-127).

2. Illinc forsau transierit ad multos scriptores posteriores, praesertim mediaevales, istud effatum de Agno extra unam domum, quae est Ecclesia, non nobis prostante. Attamen non desunt apud antiquiores Patres indicia ejusdem sensus. Ita Athanasius (*Ep. heortast.*, 5, 4. P.G. 26, 1382): « Superamus... sectarum « denique alumnos, quia Christi tunicam non « discindimus, sed una in domo, in Ecclesia « nempe catholica, Pascha Domini illius come- « dimus » (vide etiam *Ep. heortast.*, 19, 8. P.G. 26, 1429; et conferas utramque cum Cyrilli Alexandrini (?) tractatu *Adversus Anthropomorphitas*, c. 12. P.G. 76, 1097). Immo magis perspicue jam apud Syriacum illum veterem scriptorem, Aphraatem, habebatur: eucha-

ristiam esse unam in domo una, sicut unus in una domo manducandus esset agnus paschalis (*Demonstrationes*, 12, 9. P.S., pars 1, tom. 1, p. 526). Praecesserat quidem Origenes, sed modo satis vago, in *Exod.*, 12⁴³⁻⁴⁶. P.G. 12, 286-287.

3. De dictis Patrum generaliter disserens Algerus, acute hanc explicationem proposuit: « Notandum vero, quod irrita, vel etiam « damnanda, sacramenta, vel NON VERA dicun- « tur, non quantum ad se, CUM VERA SINT et « sancta, etiam ab haeretico celebrata; sed « ideo, quia, cum illicite dantibus perfidis sint « ad iudicium, illicite autem ab eis accipien- « tibus non conferant Spiritum Sanctum, irrita « et non vera dicuntur: quia QUOD PROMIT- « TUNT ET FACERE DEBENT, NON FACIUNT. Et « ideo damnanda, ut ea dari et recipi ab haere- « ticis non approbetur, sed interdicatur. Non

que exclusio immolationis verae veraeque manducationis propitiationem solummodo et fructum ab haereticis removerit.

4. De S. Augustino

Certe haec est doctrina Augustini. Commentans super illud *Ps.* 115¹⁷⁻¹⁹ : *Tibi sacrificabo hostiam laudis, et nomen Domini invocabo. Vota mea Domino reddam in conspectu omnis populi ejus, in atriis domus Domini, in medio tui, Jerusalem*, haec quidem enarrat : « Qui me-
« minit non solum servum se esse Dei, sed
« et filium ancillae Dei, videt UBI REDDAT
« VOTA SUA, conformatus Christo, per
« calicem salutaris : *in atriis*, inquit,
« *domus Domini*. Quae domus Dei est,
« haec ancilla Dei est : et quae domus Dei,
« nisi omnis populus ejus ? Ideo sequitur :
« *in conspectu omnis populi ejus*. Et aper-
« tius jam nominat ipsam matrem. Quid est
« enim aliud populus ejus, nisi quod se-
« quitur, *in medio tui, Jerusalem* ? TUNC
« EST ENIM QUOD REDDITUR GRATUM, SI
« DE PACE ATQUE IN PACE REDDATUR. Qui
« autem filii hujus ancillae non sunt, bel-
« lum potius quam pacem amaverunt » (*Enarr. in Ps.* 115, n. 9. P.L. 36, 1494).
Quamvis hoc loco Augustinus non tam visibile sacrificium attendat quam invisibile, quo nos dedicamus Deo ad martyrium usque (cf. n. 5, col. 1493), tamen ex amplitudine sui sermonis non videtur excludere invisibilis sacrificii sacramentum visibile, quod apud nos eucharistiae sacrificium est. Quod proinde non redditur Deo gratum, nisi in pace Ecclesiae catholicae.

At acceptabilitatem dum removet Augustinus, non est censendus remove validitatem, quam ipse videlicet constanter adserit¹.

« enim quantum ad se polluta sunt, quamvis ab
« haereticis pollui dicantur » (*De Misericordia et justitia*, pars 3, c. 54. P.L. 180, 956). Explicatio Algeri reincidit in eam quae supra data est : quamvis habeant in suis sacramentis, non solum id quod est *signum tantum*, sed etiam id quod est *res et signum*, tamen non habent id quod per hoc alterum elementum significatur et spondetur, id est *rem tantum*.

Primo enim, generalissime adserit, apud Donatistas omnia vigere sacramenta, quotquot ab ipsis dantur eo modo, quo dabantur priusquam secederent. « Ex ca-
« tholica enim Ecclesia sunt OMNIA DO-
« MINICA SACRAMENTA, quae sic habetis
« et datis, quemadmodum habebantur et
« dabantur, etiam priusquam inde exire-
« tis. Non tamen ideo non habetis, quia
« ibi non estis, unde sunt quae habetis...
« NOBISCUM AUTEM ESTIS in baptismo, in
« symbolo, IN CETERIS DOMINICIS SACRA-
« MENTIS » (*Ep.* 93, n. 46. P.L. 33, 343).
« Non itaque ideo non sunt sacramenta
« Christi et Ecclesiae, quia eis illicite
« utuntur, non haeretici solum, sed etiam
« omnes iniqui et impii. Sed tamen
« illi corrigendi aut puniendi ; illa vero
« agnoscenda et veneranda sunt » (*Contra Donatistas*, l. 3, c. 10, n. 13. P.L. 43, 144).

Cujus ratio est quia neque intra neque extra Ecclesiam maculari possunt ab hominibus sacramenta Christi (*Contra Donatistas*, l. 4, c. 12, n. 18. P.L. 43, 166) : « Nec
« foris, sicut nec intus, quisquam qui ex
« parte diaboli est, potest vel in se vel in
« quoquam maculare sacramentum quod
« Christi est. » Quin immo « Deus adest
« sacramentis et verbis suis, per quales-
« libet administrentur, et sacramenta Dei
« ubique recta sunt » (l. 5, c. 20, n. 27, col. 190).

Secundo, specialiter asseruntur schismatici habere sacramentum corporis Christi, sine re illa sacramenti, quae est unitas ecclesiastica (*Ep.* 185, n. 50. P.L. 33, 815) : « Non quaerant Spiritum Sanctum, nisi
« in Christi corpore, [intellege : in Eccle-
« sia], cujus habent foris sacramentum [in-
« tellege : eucharistiam], sed rem ipsam
« [intellege : pacem et unitatem ecclesias-
« ticam] non tenent intus, cujus est illud

1. Quae sequuntur auctoritates Augustini, jam olim XI saeculo collectae sunt a Bernardo presbytero in *Tractatu de sacramentis Excommunicatorum*. P.L. 148, 1061 seq., rursusque, in *Tractatu de reordinatione vitanda*, etc. P.L. 148, 1260.

« sacramentum; et ideo sibi iudicium
« manducant et bibunt » [utique non dijudicantes corpus Domini proprium, quod dum eucharistia contentum recipiunt, non adhaerent corpori Christi ecclesiastico, cuius signum est illud].

Tertio, dicuntur explicitè in ipsa dissensione et schismate sacrificare (*Ep.* 43, c. 8, n. 21. P.L. 33, 170). « Baptizant extra
« Ecclesiam... sacrificant in dissensione
« et schismate. »

Nec mirum : etenim, si valuit sacrificium legale in fornicaria gente Judaeorum, quia non ipsorum institutum erat, sed Dei, quanto magis validum erit apud schismaticos et haereticos sacrificium Novi Testamenti, quod in illius locum est subrogatum ! « Nec tamen talis illius temporis
« in populo fornicatio, quam Dominus arguendo prodebat, effecit, ut eorum essent
« sacramenta, quae non erant eorum, sed
« Dei; qui loquens ad fornicariam dicit
« illa omnia sua esse : unde ipse Dominus
« etiam quos mundavit a lepra, ad eadem
« sacramenta misit, ut offerrent pro se sacrificium sacerdotibus (quia nondum
« eis successerat sacrificium, quod ipse
« post in Ecclesia voluit celebrari pro illis
« omnibus, quia illis omnibus ipse praenuntiabatur). Quanto magis nos sacramenta Novi Testamenti apud quoslibet
« haereticos vel schismaticos inveniunt,
« non debemus ipsis tribuere, nec quasi
« non agnita reprobare; sed, quamvis
« apud fornicariam mulierem, dona viri
« legitimi agnoscere ? » (*Contra Donatistas*, l. 3, c. 19, n. 27. P.L. 43, 154).

Quarto, quae omnia ita tenet valida apud haereticos et schismaticos, ut tamen illis nihil prosint : « Illa quae schismatici vel haeretici non aliter habent,
« nec aliter agunt quam vera Ecclesia,
« cum ad nos veniunt, non emendamus,
« sed potius approbamus. In quibus enim
« non dissentiunt a nobis, in eis non
« disjunguntur a nobis. Sed tamen, quia
« NIHIL EIS PROSUNT, QUAMDIU SCHIS-

« MATICI VEL HAERETICI SUNT, propter
« alia, in quibus a veritate dissentiunt,
« et propter ipsum separationis immatissimum scelus... ut ad sanitatem
« pacis atque charitatis veniant adhortamur : non solum ut aliquid habeant
« quod non habebant, sed etiam ut
« eis illud prodesse incipiat quod habebant » (*Contra Donatistas*, l. 1, c. 13, n. 21. P.L. 43, 121).

Quinimmo non possunt ista illis nisi nocere : « Proprius eorum error aufendus est, quem male imbiberunt, non
« sacramenta quae similiter acceperunt;
« quae AD POENAM SUAM PORTANT ET
« HABENT, quanto indignius habent, sed
« tamen habent » (*Ep.* 89, n. 7. P.L. 33, 312).

5. De S. Prospero

Mentem Augustini dum profitetur se efferre S. Prosper, verbis utitur non parum ultra magistri locutiones progredientibus : in *Libro scilicet sententiarum ex operibus S. Augustini delibatarum* (c. 15. P.L. 51, 430). « Considerandum est ubi
« offeras : quia VERI SACRIFICII EXTRA
« CATHOLICAM ECCLESIAM LOCUS NON
« EST¹. » Carentia acceptabilitatis, quam unam videtur nobis in sacrificiis haereticorum asseruisse Augustinus, sane longe est aliud ac carentia veritatis, quam nunc in medium profert S. Prosper : si veritas videlicet apud Prosperum nominet validitatem. Attamen, etiamsi *verum* idem sonet ac validum, sententia illa, jam non Augustini, sed Prosperi, nihil habet nisi rectae fidei, ut suo loco videbimus, consonum : quatenus hominis, etiam extra Ecclesiam positi, nullum sacrificium validum est, nisi aliqua ex parte intra Ecclesiam catholicam oblatum.

6. De S. Leone M.

Nullam difficultatem faciunt verba, quibus praescribit Anatolio Constantinopolitano S. Leo M., ne episcopi ulli ex haeresi

1. Cf. ejusdem Prosperi *Enarr. in Ps.* 115, n. 18, col. 332 : quod compendium est loci paralleli ex Augustino superius recitati; cuius

compendii *sententia delibata* videtur dari ut compendiolum.

eutychniana ad catholicam communionem recipiantur, nisi ab ipsis « digno prius
« anathemate, quae contra fidem catho-
« licam sunt recepta, damnentur. Aliter
« enim in Ecclesia Dei, quae corpus est
« Christi, NEC RATA SUNT SACERDOTIA,
« NEC VERA SACRIFICIA, nisi in nostrae pro-
« prietate naturae verus nos pontifex
« reconciliet, verus immaculati Agni san-
« guis emundet. Qui licet in Patris sit
« dextera constitutus, in eadem tamen
« carne, quam sumpsit ex Virgine, sacra-
« mentum propitiationis exsequitur » (*Ep.*
80, c. 2. P.L. 54, 914). Fatuitatem scilicet ostendit S. Leo eorum qui sacrificium corporis et sanguinis Christi in Ecclesia, quae est corpus Christi, offerre se profiteantur, non interea confitentes veram humanitatem Christi : sine qua nullum est corpus Christi (neque proprium, neque proinde mysticum, siquidem hoc est illius incrementum), neque rursus ullum corporis Christi sacrificium, aut sacerdotium Ecclesiae, nec propitiatio ulla. Quo nihil dici potest verius aut evidentius.

Magis fortasse haeserit quis in illis quae scribit idem Leo Papa ad Leonem Augustum, post caedem S. Proterii prolapsa Ecclesia Alexandrina in manus Timothei Aeluri et asseclarum ejus monophysitarum : « Manifestum quippe est, per crudelissimam insanissimamque saevitiam omne
« illic coelestium sacramentorum lumen
« extinctum : INTERCEPTA EST SACRIFICII
« OBLATIO, defecit chrismatis sanctificatio,
« et PARRICIDALIBUS MANIBUS IMPIORUM
« OMNIA SE SUBTRAXERE MYSTERIA » (*Ep.*
156. P.L. 54, 1131). Attamen his verbis S. Leo non videtur nisi unum intendere : scilicet ut per imperatorem quamprimum consulatur Ecclesiae Alexandrinae, in qua, propter intrusi episcopi et cleri

contaminationem, nulla suppetit jam fidelibus populis gratia (« lumen ») seu beneficium sacramentorum, nulla propitiatio sacrificiorum. Quod verum sane est, quidquid de validitate rituum per haereticos attentatorum sentiatur¹.

7. De Fausto Rejensi

Simili modo videtur mihi posse intellegi non absurde, quod habetur in quinto inter sermones Fausto Rejensi adscriptos (c. 2. P.L. 58, 878) : « Hic est ille agnus,
« quem in una domo comedere ex lege
« praecipimur, succinctis lumbis nostris.
« Comedere autem caput cum pedibus
« quid est in una domo ? Id est, in Ecclesiae unitate carnes jubemur assumere.
« Ariani ergo et diversae haereticorum
« perversitates non in una illum comedunt domo ; et IDEO, SICUT in diluvio
« NON SALVATUS EST, nisi qui intra arcam
« Noe fuit inventus, ITA DIVERSAE FIDEI
« HOMINES, SI EXTRA DOMUM ECCLESIAE
« SUNT, NON HABENT AGNUM, QUI CHRISTUS EST. Quod vero hujus Agni caput
« cum pedibus comedere nos debere
« Scriptura commemorat, hoc est, ut
« Deum et hominem pari confessione veneremur ». Non scilicet habent illi Agnum munere sibi Agni fungentem, id est salvantem.

8. De S. Fulgentio

Durior fortasse locutio sancti Fulgentii Ruspensis secum quaerentis, cur in sacrificiis nostris deposcatur adventus Spiritus Sancti : quia, inquit, per Spiritum Sanctum conglutinatur Ecclesia Christo ut capiti corpus, atque nos aedificamur in templum sanctum Dei in Christo ; unde sic pergit ratiocinando : « Hunc Spiritum
« discedendo amittunt, si qui aut perfidia

1. Immo huic epistulae Leonis M. innitebatur, saeculo XI, S. Anselmus Lucensis, in epistula ad Wibertum Antipapam, ad criminationem redarguendam schismaticorum, qui conquererentur sua sacramenta a catholicis despici : « Detestamur, non sacramenta Ecclesiae, sicut tu mentiris, sed schismaticos et sacrilegos, quorum parricidalibus manibus sese sacramenta divina subtraxerunt ; et cum

« catholica matre nostra Ecclesia persequar
« inimicos eius, nec convertar donec deficient.
« Sanctum quippe suum, quod foris habetis,
« quod malo vestro accepistis, quia bono odore
« peristis, veneratur Ecclesia, sed vos persequitur, ut Sara ancillam, quae tamen de semine
« Abrahae concepit et peperit » (*Contra Guibertum Antipapam*, P.L. 149, 450). Sic in unum conflatur ille effatus Leonis et Augustini.

« depravati aut superbia inflati, ab uni-
 « tate corporis Ecclesiae segregantur...
 « Unde manifestum est, apud omnes hae-
 « reticos Spiritus Sancti gratiam non esse,
 « nec eorum sacrificia, QUAMDIU HAERE-
 « TICI SUNT, posse Deo placere, NEQUE SPI-
 « RITUALIS GRATIAE SANCTIFICATIONEM SA-
 « CRIFICIIS EORUM TRIBUI, qui offerunt ab
 « ecclesiastici corporis unitate disjuncti:
 « solius enim Ecclesiae Deus delectatur
 « sacrificiis, quae sacrificia facit unitas
 « spiritualis » (*Ad Monimum*, l. 2, c. 11.
 P.L. 65, 191). Attamen ex ipsis rationibus
 praemissis, unde nunc conclusionem tra-
 hit S. Fulgentius, non obscurum est, hunc
 demum Spiritum sanctificationis apud
 schismaticos aut haereticos desiderari,
 quo sanctificatur sacrificium in ordine ad
rem supradictam eucharistiae aut signi-
 ficandam sincere aut efficaciter inducen-
 dam; scilicet aedificationem corporis ec-
 clesiastici et templi coelestis.

9. De Pelagio I

Non caret sane admiratione, quod
 audet Pelagius Papa I dicere in epi-
 stula sua *ad Victorem et Pancratium* :
 « Non est Christi corpus, quod schisma-
 « ticus conficit. » Attamen et ipse, cum
 ex contextu sive proximo sive remoto,
 tum ex parallela epistula ad Joannem
 patricium, id videtur sensisse demum,
 quo nihil laederetur validitas consecratio-
 nis eucharisticae a schismaticis peractae.
 En locum. : « A schismaticorum sacri-
 « ficiis, potius autem sacrilegiis, abstinere
 « debetis... Efficitur, ut, quia in unitate
 « unum non sunt, ut, quia in parte esse
 « voluerunt, ut, quia Spiritum non ha-
 « bent, corporis Christi¹ SACRIFICIUM HA-
 « BERE NON POSSINT., Aut illos Ecclesiam
 « esse creditis, et cum duae Ecclesiae
 « esse non possint, nos, quod absit, schis-
 « maticos judicabitis; aut si veram in

« apostolicis sedibus esse constat Eccle-
 « siam, et illos ab unitate divisos cognos-
 « cite, et communionis quaestionem esse
 « sublatam, quam veram nisi in unitate
 « constat esse non posse. Noli ergo, quasi
 « nulla schismaticorum atque Ecclesiae
 « differentia sit, velle indifferenter utro-
 « rumque sacrificiis sociari. NON EST
 « CHRISTI CORPUS, QUOD SCHISMATICUS
 « CONFICIT, SI VERITATE DUCE DIRIGIMUR.
 « Nec enim divisum esse Christum, po-
 « terit quisquam sine Apostoli reproba-
 « tione confingere. Unam, ut saepe dic-
 « tum est, quae Christi corpus est,
 « constat esse Ecclesiam, quae in duo vel
 « in plura dividi non potest. Simul enim
 « cum ab ea quisque recesserit, esse de-
 « sistit Ecclesia. Unum Hierusalem tem-
 « plum est : idolis necesse est ut immolet,
 « qui semetipsum diviserit » (P.L. 69,
 412-413). Per integram epistulam, sicut
 Pelagius per modum unius respicit Chris-
 tum et Ecclesiam, ita et per modum unius
 accipit et corpus Christi proprium, eucha-
 ristia contentum, et corpus Christi eccle-
 siasticum, per eucharistiam non solum
 significatum, sed et aedificandum. Quo
 posito, negans corpus esse Christi id quod
 conficit schismaticus, caute addit : « si
 « veritate duce dirigimur » : illa scilicet
 veritate, qua recte in genere sacramenti
 aestimatur corpus Christi, dum creditur
 esse signum et causa incorporationis nos-
 trae ad Christum in Ecclesia. Cujusmodi
 significatio et efficacia nequit nisi menda-
 citer a schismaticis praetendi, sive conse-
 crantibus sive sumentibus; nec proinde
 habent eo modo, quo respicitur a Pelagio,
 corpus Christi; unde nec sacrificium cor-
 poris Christi, quo, offerentes Christum,
 seipsos norunt corporis membra immo-
 lare².

Corroborat, ut diximus, hanc interpre-
 tationem, epistula *ad Joannem patricium*,

1. Alia lectio habet : « corpus Christi sacrifi-
 « cium habere non possint. »

2. Id olim praeclare exposuit magnus ille
 noster, nec satis admirandus, Algerus (*De
 sacramentis corporis et sanguinis dominici*, l. 3,
 c. 12. P.L. 180, 487) : « Quod autem dicitur, non
 « est corpus Christi quod schismaticus conficit,

« quia apud hujusmodi eucharistia confici non
 « potest, non ita intelligendum est, quasi cor-
 « pus Christi essentialiter verum in sacramento
 « non conficiat, sed quia, cum in altari ECCLE-
 « SIA CONCORPORALIS ET CONSACRAMENTALIS SIT
 « CHRISTO, universum corpus Christi, caput
 « scilicet cum membris, non conficit, qui, cum

ubi clarius legitur : « Noli catholicam
« semper mentem aliqua schismaticorum
« communione polluere. Unum Christi
« corpus, unam constat esse Ecclesiam.
« Divisum ab unitate altare VERITATEM
« CHRISTI CORPORIS NON POTEST CONGRE-
« GARE » (P.L. 69, 412). Vides, quomodo
veritas corporis Christi attendatur penes
elementum illud, quod « congregabile »
est, ex multitudine membrorum Ecclesiae

« extra Ecclesiam sit, seipsum Christo et Eccle-
« siae in utriusque sacramento non unit. Cum
« enim altaris sacrificium, signando ipsius
« Christi et Ecclesiae unitatem, universi cor-
« poris sit sacramentum, non conficitur ibi
« Christus, ubi non conficitur universus ». Deinde
allegat Algerus ipsos duos locos Augustini, quos
infra statim subdemus.

1. Occasione Pelagii scribit Saltet (*op cit.*,
p. 82) : « Le mot *congregare* est parfait, et ex-
« prime au mieux la pensée de saint Augustin.
« Il en est tout autrement du mot *conficere*.
« D'abord, on ne le trouve pas dans saint Au-
« gustin ; il exprime la doctrine eucharistique de
« saint Ambroise. » Ista oppositio inter Ambrosi-
um et Augustinum (quam plus aequo exaggera-
verunt Protestantes, utputa Harnack, *Lehr-
buch der Dogmengeschichte*⁴, t. 3, p. 158, ne
catholicos commemoremus), si de doctrina ipsa
intellegatur, hoc demum veri habet, non quod
magis realistica sit doctrina Ambrosii quam
doctrina Augustini, sed quod doctrina Augustini
plura puncta elucidat quam doctrina Ambrosii :
pro quanto apud Augustinum exhibentur ambo
elementa sacramenti : corpus Christi individuum
ac proprium, quod pependit in cruce (cf. supra,
Elucid. XIX et XX), et corpus Christi integra-
tum ex omnibus suis membris adscititiis, qui
sumus nos. Alterum autem elementum non ita
apud Ambrosium inlarescit.

Quod si vero oppositio ad terminologiam re-
stringatur, ne sic quidem est nimis premenda.

Etenim *primo*, si ipse tenor verbalis locutio-
num inspiciatur, sicut *conficere corpus Christi*
nunquam occurrit apud Ambrosium, sic neque
apud Augustinum unquam occurrit *congregare*
corpus Christi.

Sed *secundo*, occurrit apud utrumque aliquid
cum locutione *conficere corpus Christi* fere idem.
Etenim habet utique Ambrosius (*De mys-
teriis*, c. 9, n. 53. P.L. 16, 407) : « Hoc quod con-
« ficimus, corpus ex Virgine est. » Ubi duo asse-
runtur : 1° aliquid a nobis confici ; 2° illud esse
ipsum corpus Christi : unde utique sequitur
(quanquam non directe asseritur), confici cor-
pus Christi. Sed et apud Augustinum dicitur
confici aliquid, et istud quod confectum a
nobis est, esse corpus Christi : conficitur enim
sacramentum vel eucharistia, et eucharistia
sive sacramentum ponitur esse ipsum corpus
Christi. Lege hos duos locos parallelos : « Tra-
« ditorem suum tanta patientia pertulit, ut ei

coalescens, et cohaerens corpori domi-
nico sicut signo significatum, et sicut in-
terno principio vitali animal vivum. In
quo animali vivo non sunt schismatici,
et pro tanto carent principio vitali, cor-
pore Christi : quod illis deest secundum
suam vim sacramentalem, quae congrega-
tiva est, quae unitiva est : ipsi au-
tem amaverunt divisionem¹. Habeant
igitur praesentiam realem corporis Christi

« PRIMAM EUCHARISTIAM CONFECTAM MANIBUS
« SUIS, et ore suo commendatam, sicut ceteris
« apostolis traderet » (*Enarr. in Psalm. 10*, n. 6.
P.L. 36, 135). « [Numquid manent in Christo]
« de quibus dicit Apostolus, quod iudicium sibi
« manducant et bibant ; cum IPSAM CARNEM
« MANDUCENT, et IPSUM SANGUINEM BIBANT ?
« Numquid et Judas magistri venditor et tra-
« ditor impius, quamvis PRIMUM IPSUM MANIBUS
« EJUS CONFECTUM SACRAMENTUM carnis et
« sanguinis ejus cum ceteris discipulis, sicut
« apertius Lucas evangelista declarat, MAN-
« DUCARET ET BIBERET, mansit in Christo aut
« Christus in eo ? Tam multi denique, qui vel
« corde ficto CARNEM ILLAM MANDUCANT, et
« SANGUINEM BIBUNT, vel, cum manducaverint
« et biberint, apostatae fiunt, numquid manent
« in Christo aut Christus in eis ? » (*Sermo 71*,
c. 11, n. 17. P.L. 38, 453). Ubi 1° quaedam
manducatio ipsius carnis et potatio ipsius san-
guinis praedicatur, minime confundenda cum
incorporatione spirituali ad Christum, cum
haec excludatur ; 2° caro ipsa a fictis manducata
et sanguis potatus identificatur in processu ar-
gumentativo cum sacramento (vel eucharistia)
confecto manibus Christi et porrecto olim Judae
ad manducandum et bibendum. Quo implicite
admoneris, id quod conficitur, esse corpus
Christi. Magis autem aperte et explicite asserit-
ur ab Augustino eucharistiam illam esse ipsum
Christum : nimirum in tertio ex sermonibus a
Michaele Denis edito, *Ad infantes* : « Eu-
« charistiam esse Filium nesciebatis » (*Sermo*
3, n. 3. P.L. 46, 828). Sed praeterea dicit Au-
gustinus panem FIERI corpus Christi : « Iste
« panis et hoc vinum, accedente verbo, fit
« corpus et sanguis Verbi » (*Sermo denisian. 6*,
n. 1, col. 835). Conferatur *Sermo 234, 2* (P.L.
38, 1116) : « Panis... accipiens benedictionem
« Christi fit corpus Christi. » Immo, quod multo
magis sonat idem ac conficere corpus Christi,
dicit absolute, ipsum corpus ipsumque sangui-
nem fieri. « Inde jam quae aguntur in precibus
« sanctis, quas audituri estis, ut, accedente
« verbo, FIAT CORPUS ET SANGUIS CHRISTI »
(*Ibid.*, n. 3, col. 836). Non ausim tamen equidem
allegare in eundem sensum librum 3 *De Tri-
nitatis*, c. 10, n. 21 (P.L. 42, 881), ubi verba « unde
« vel quomodo conficiatur » omnino mihi vi-
dentur ex contextu accipienda de confectione
visibilis sacramenti ex tritico, non de confec-
tione corporis Christi ex pane (in contrarium

in eucharistia : non tamen habebunt Christi corpus fungens sibi munere sacramenti secundum veritatem.

In illum sensum locutus erat Augustinus in sermone sexto inter editos a Michaele Denis (n. 2, P.L. 46, 835) : « Haeretici, quando hoc accipiunt, testimonium contra se accipiunt, quia illi quaerunt divisionem, cum panis iste indicet unitatem. » Consonatque inter editos a Benedictinis *Sermo* 272 (P.L. 38, 1248) : « Qui accipit mysterium unitatis, et non tenet vinculum pacis, non mysterium accipit pro se, sed testimonium contra se. »

Quae ceterum non Augustini tantum, aut Cypriani, sed et Hilarii atque Chryso-

vide Portalié, D. T. C., art. *Augustin*, col. 2421).

Tertio, apud quosdam coetaneos fere Augustini atque etiam Ambrosii, occurrit ipsissima locutio, quae apud neutrum formaliter reperitur, *conficere corpus Christi*.

Etenim Augustini coetaneus ille Africanus auctor *Libri de promissionibus et praedictionibus Dei* (1, 39, 56. P.L. 51, 765), probabiliter S. Quodvultdeus (cf. P. Schepens, *Un traité à restituer à S. Quodvultdeus*, R. S. C., mai-sept. 1919, p. 234), ipse omnino inducebat « carnem Christi in passione CONFECTAM » (noli intellegere detritam aut destructam, sed utique constitutam in sacramento). Ceterum quantum is in suo eucharistico sermone ab Augustino dependeat, colliges, inter alia multa, ex comparatione inter Augustini *Enarrationem in Ps. 33*, serm. 1, n. 10, atque serm. 2, n. 2 (P.L. 36, 306 atque 308), et Africani nostri opus citatum, 2, 25, 54 (P.L. 51, 798) : « Portatus est quippe et Jesus Dominus in manibus suis, dum, sum corpus in sanctificato pane gestans manibus suis, dixit *Hoc est corpus meum*. »

Sed maxime Hieronymus, quatuordecim annos jam ante Ambrosium, scripserat ad Heliodorum de sacerdotibus : « CHRISTI CORPUS sacro ore CONFICIUNT » (*Ep.* 14, n. 8. P.L. 22, 352 ; cf. *Ep.* 146, 1, col. 1193 : « ... ad quorum preces Christi corpus sanguisque conficitur »). Optandum est igitur, ut desinant viri literati « ambrosianum » jactitare stylium : qui non est ambrosianus, sed catholicus. Addi praeterea exemplum graecum poterat ex fragmento sermonis non improbabiliter Athanasio adscripti *Ad baptizandos* (P.G. 26, 1325).

Quarto vero, nescio annon stylus « augustinianus » apud Ambrosium praecesserit, qui scripsit : « Spinto illi [quod humanum est genus] substantiam boni corporis donans [Christus] dignatus est omnes gentes in unum corpus Ecclesiae congregare » (*Enarr. in Ps.* 1, n. 50. P.L.

lomi (vide infra, Elucid. XXXVII), Ignatii (vide supra, Elucid. XVIII) atque ipsius Pauli (*I Cor.*, 10¹⁷) est doctrina notissima¹.

10. De S. Gregorio Magno

Gregorius M. non solum sacrificii ullius acceptabilitatem removet, nisi intra Ecclesiam oblatis : « SOLA quippe est, PER QUAM sacrificium Dominus libenter accipiat » ; sed etiam, quod majus est, negat extra catholicam Ecclesiam posse ullatenus sacrificium fieri : « In una catholica Ecclesia vera hostia Redemptoris immolatur » (*Moral.* 35, 8. P.L. 76, 756). In quo, ut supra de Prospero adnotavimus, nihil, dummodo rite intellegatur, nisi

14, 948). Ubi donata humano generi substantia boni corporis non incongrue intellegatur eucharistia, humanum genus in unum corpus Ecclesiae congregans. Quanquam, fateor : 1° locus est vexatus ; et 2° etiam ut jacet, potest aliter et melius accipi, ut, dum dicitur donata sputo substantia boni corporis, sensus sit : Christum dedisse illi sputo seu pulveri, ut subsisteret atque consisteret per modum corporis, congregatis scilicet omnibus gentibus in unum corpus Ecclesiae. Attamen neque haec ipsa interpretatio, si admittatur, videtur expers eucharisticae allusionis.

1. Haec dicta sint de HABITUDINE SACRAMENTALI CORPORIS DOMINICI AD CORPUS ECCLESIASTICUM, quidquid sentiendum sit de symbolismo ab Africanis, aliisque ante et post eos, petito ex granis acinisve in unum quid redactis. De quo dicetur infra in tertio libro. Interim constat, cur non possimus assentiri clarissimo Sallet scribenti : « LA PRÉOCCUPATION DU CORPS MYSTIQUE DU CHRIST DANS LA THÉOLOGIE DE L'EUCCHARISTIE, et du symbolisme du pain et du vin, a été suggérée à saint Augustin par saint Cyprien et la tradition africaine. Cette préoccupation s'accordait très bien avec la théologie de saint Cyprien, d'après laquelle *Hors de l'Eglise point de sacrements*, elle DÉCONCERTE un peu dans la théologie sacramentelle de saint Augustin, pour qui les sacrements peuvent exister en dehors de l'Église. A cet endroit, saint Augustin dépend du passé » (*op. cit.*, p. 83). Utique et Augustino et nobis catholicis certo constat, sacramenta posse reperiri extra Ecclesiam, non tamen extra connexionem omnem cum Ecclesia. Nec ab haereticorum eucharistia exsulat symbolismus sacramentalis respectu unitatis ecclesiasticae. Ceterum sacramentalis ille symbolismus (non dico granorum aut acinorum, sed corporis Christi ad Ecclesiam) est pars catholici dogmatis, ut constabit infra (Elucid. XXXVII).

verissimum tradit : non enim inde sequitur haereticos non posse offerre sacrificium, sed hoc non posse, nisi aliquantulum intra Ecclesiam agentes ; adeo ut, si omnino extra Ecclesiam catholicam agere velint, nihil efficiant.

11. De S. Cyrillo Alexandrino

Post ea quae de Patribus Latinis jam sunt exposita, non habet quod elucidetur iste locus S. Cyrilli Alexandrini : « Esse etiam unam Ecclesiam, unumque « Christi ministerium, neque legitimum « esse sacrificium, imo vero REJICI ET « MINIME PLACERE DEO, NISI IN ECCLESIA « FIAT, perspicue Lex ostendit, edicens « ne extra sanctum tabernaculum sacra « fiant » (*De adoratione in spiritu et veritate*, l. 13. P.G. 68, 880). Idem scilicet enuntiatur dogma quod supra : nimirum, si totaliter sit separatum sacrificium ab Ecclesiae commercio omni, eo ipso esse invalidum.

12. De S. Theodoro Studita

Modo quodam peculiari videtur interpretandum illud quod habet de eucharistia iconomachorum S. Theodorus Studita : 1° panem [eucharisticum] haereticorum esse haereticum ; 2° non esse corpus Christi. Concessa enim venia sacrificandi pro iis qui ab haeresi ante mortem resipuerint, illis qui in haeresi obierint omne tale suffragium detrectat his verbis : « Si « in morte, cum antea humano terrore « communicasset haeresi, substitit confi- « tens... atque ita orthodoxae commu- « nionis particeps factus est, in eaque « defunctus, consentaneum est, ut in or- « thodoxorum commemorationibus locum « habeat,... sin autem nihil horum factum « est, sed qui haeresi communicabat, non « ante particeps fuit corporis et san- « guinis Domini (HAERETICUS ENIM EST « ILLE PANIS, NEC CORPUS EST CHRISTI « αἱρετικὸς γὰρ ὁ ἄρτος ἐκεῖνος, καὶ οὐ σῶμα

« Χριστοῦ), non audendum est dicere, ut pro « illo synaxis fiat... Non in parte ortho- « doxorum collocabitur qui orthodoxiae « ne in ultima quidem hora communica- « verit. Ubi enim fuerit deprehensus, ibi « judicabitur ; et quale viaticum sumpse- « rit ad aeternam vitam, et huic connume- « rabitur » (*Epistularum*, l. 2, 197. P.G. 99, 1596-1597). Cum haereticum dicit panem, intellegit cujus manducatione haeresi communicetur¹. Cum negat esse corpus Christi, negat accipi posse TANQUAM HOSTIAM SACRIFICII SALUTARIS IN VITAM AETERNAM. Pabulum immo mortis noscitur esse haeresi communicantibus ; et quale est pabulum, talis erit accipientium conditio et sors perpetua.

Quae interpretatio fulcitur alia ipsius epistula, scripta ad quemdam perductum per vim in communionem haereticorum. « O calamitatem ! Quaenam est ista « involuntaria abductio ? Quaenam coacta « illa participatio, intentans carnis pericu- « lum ei qui nolit HETERODOXUM PANEM « participare ? VOLUNTARIUM SACRIFICIUM « (o christianissima cogitatio !) CORPUS ET « SANGUIS Domini nostri Jesu Christi... « Quoniam igitur voluntarium sacrificium, « etiam est voluntarie datum volentibus, « at non nolentibus... Ait Petrus in sua « epistula : *voluntarie pascere oportet, non « coacte*. Cognoscant proinde, qui nolentes « vi trahunt ad suam communionem, se « gentium more hoc facere, NON CORPUS « CHRISTI, QUOD SPONTE OBLATUM EST, « porrigentes, sed contra, quod speciem « prae se ferat (pro specie involuntaria) « ejus quod sacrificatur in libationibus « INVITE (κατ' ἀνάγκην) daemonem honori- « ficantibus » (*Epistularum*, l. 12, 136. P.G. 99, 1436). Ubi satis aperte indicatur, quo sensu panis heterodoxus non sit corpus Christi ; quatenus scilicet, contra suam naturam, voluntarietate veluti exuatur primo immolatio illius, dum fit per haereticos (daemonem sacrificio, non Deum honorantes) ; et secundo ac potissimum

1. Vide infra, Elucid. XXXVII exemplum priscius doctrinae similis apud S. Joannem Damascenum, *De fide orth.*, 4, 14 (P.G. 94, 1153).

participatio, dum per vim fidelibus ab haereticis datur in perniciem.

13. De Floro Lugdunensi

Eadem aetate, in Occidente, Florus Lugdunensis, in suo opusculo *De expositione missae* (c. 53-54. P.L. 119, 49), super illud, *qui tibi offerunt hoc sacrificium laudis, tibi que reddunt vota sua aeterno Deo vivo et vero*, ita refert verba Prosperi (superius laudata), ut tamen nihil inde concludat, nisi quae sequuntur : « Unde multum consequenter adjungitur in mysterio : *Communicantes et memoriam venerantes in primis etc., usque et omnium sanctorum tuorum*. Quos dicit communicantes et memoriam venerantes beatæ Genitricis Dei et apostolorum et martyrum, et omnium sanctorum, nisi et seipsum sacerdos, qui offert, et omnes circumstantes, qui simul offerunt unum sacrificium laudis ? QUOD UT DEO POSSIT ESSE ACCEPTUM ET BENEPLACITUM, NON ALIBI HOC OFFERUNT ET SACERDOTES ET ECCLESIA CUM SACERDOTIBUS, NISI IN COMMUNIONE ET SOCIETATE SANCTORUM, in quibus voluit idem omnipotens Deus Ecclesiae suae constare fundamentum (*Eph.*, 2¹⁹)¹. »

14. De S. Paschasio Radberlo

Nulla nobis hæc de re occurit apud S. Paschasium Radbertum peremptoria dif-

1. Praesul autem Lugdunensis Ecclesiae, S. Agobardus, non nisi tenuia suae sententiae praebet indicia. Firmissime quidem sacrificia indignorum sacerdotum populo christiano discernit esse utilia (*De privilegio et jure sacerdotii*, c. 3, 5 et 15. P.L. 104, col. 128, 132-134, 142). At nonne fortasse haereseos et schismatis casum excipit, dum scribit : « Numquam invenies, ut oblata pro aliis reprobata sint, etiamsi is qui obtulit indignus fuerit, si tamen fide de domo fuit [nec proinde haereticus], aut in domo obtulit [nec schismaticus], in qua agnus vescendus est. Sed magis eorum corda pensantur, qui per sacerdotes, qualescumque illi sint, offerunt, sicut multis ostendi potest » (c. 3, col. 104). Suadetur interea ultimis verbis, eorum demum excludi profectum, qui scienter haereticis vel schismaticis sua sacrificia commendent deferenda. Quo sane nil verius. Nescio

finitio. Qui, quamvis in *Libro de corpore et sanguine Domini*, c. 12 (P.L. 120, 1310-1315) validissime tueatur consecrari corpus Christi etiam per sceleratos, « licet oderint, adulteri sint et homicidae, et ex parte diaboli plura admiserint² », tamen, quasi restrictione aliqua usus, praemisit : « Vere credere et indubitanter scire debemus, INTRA CATHOLICAM ECCLESIAM, ubi CATHOLICA FIDE hoc mysterium celebratur, nihil a bono majus nihilque a malo minus percipi sacerdotate ; nihilque aliud quam caro Christi et sanguis, DUM CATHOLICE CONSECRATUR » (col. 1310). Subjunxitque deinde : « Nihil majus aut minus est a quolibet ministro, etsi adhuc in tenebris sit, dum et sacramentum praestatur ex officio, et gratia EX PARTICIPATIONE ET UNITATE COLUMBAE ; in qua fluit fons vitae et manet remissio peccatorum, cujus sacerdos Christus et pontifex in aeternum expiat, et offert seipsum pro nobis quotidie ante conspectum divinae majestatis » (col. 1315).

Crediderim equidem restrictionem Paschasii spectare solummodo ad fructum, qui nullus est sperandus ex sumptione eucharistiae per haereticos schismaticosve sacerdotes consecratae ac ministratae.

Hactenus occurrerunt nobis loci Patrum et Doctorum difficiles quidem, at non tamen impatientes omnis solutionis, plus minus verosimilis. Jam vero me-

annon eadem expositio congruat verbis Flori supralaudatis.

2. « Tales licet oderint, adulteri sint et homicidae, et ex parte diaboli plura admiserint, DUM FALCE EVANGELICA NECDUM PRAECISI SACRIFICANT, non cogitandum qui et quales sint, sed quid dent, vel quid accipiat is qui cum fide communicatur, neque quis habeat virtutem consecrandi, sed quid habeat » (col. 1313). Non dirimitur absolute quaestio per illud incisum « dum falce... » etc. ; nam etiam nos hodie, qui validitatem tuemur, tamen illud incisum adhibere possumus, immo debemus, ubi sermo est, quid sit cogitandum in ordine ad praxim circa sacrificium sacerdotis praecisi. Circa tale enim sacrificium debemus cogitare atque attendere, sitne licitum nobis ex ipso (quantumvis valido) depasci, annon potius schismaticum et haereticum.

diaevalium quorumdam effata benigniori cuivis interpretationi refragari invenientur patenter.

15. De Widone Aretino († 1050)

Certe Wido Aretinus monachus¹ patentissime negavit posse confici corpus Christi, nedum a Simoniacis (quorum censebatur irrita ordinatio) sed nec etiam ab haereticis sacerdotibus, cum scripsit : « Numquid maledictus sua benedictione panem in Christi carnem poterit vertere, maxime cum quidquid benedixerit, Dominus se maledicturum asserit?... Si haeretici sacerdotes voces exhortationum non possunt fari, quomodo valeant vinum in Christi cruorem vertere? » (apud Bernoldum, *Epist. ad Adalbertum*. P.L. 148, 1159).

16. De S. Petro Damiano († 1072)

1. In opere *Libri Gomorrhiani*, capite 20, cui titulum inscripsit *Quod de manibus immundorum nolit Deus accipere sa-*

1. Si tamen ipse haec verba scripsit. Porro adhuc sub iudice lis est. Apud Bernoldum quidem unum citantur haec verba (*Ep. ad Adalber.*, A. D. 1076. P.L. 148, 1159). Quo autem loco citantur, dantur ut pars Epistulae Paschalis Papae ad Mediolanensem Ecclesiam. Aliquos autem post annos in *Tractatu de Sacramentis excommunicatorum ad Bernhardum* (P.L. 148, 1066) idem Bernoldus profecto scribebat : « Illud scriptum musici Widonis, quod sub nomine Paschalis Papae honorastis, non in tantum attendere debemus » etc. Cui testimonio Bernoldi accedit alterum ejusdem, ut videtur, expressius, adnotatum literis Bernardi, quod refertur a F. Thaner (M. G., *Libelli de lite*, t. 1, p. 2) : « Hanc epistolam ad Mediolanensem Ecclesiam non Paschalis fecit, sed quidam Wido, qui et musicam composuit ; sic enim viri religiosissimi asserunt, qui hoc ex discipulis ejusdem diligentissime exploraverunt. » Jamvero sub nomine etiam vel Paschalis vel Paschalis Papae, citatur eadem epistula, DEMPTIS TAMEN VERBIS, QUAE SUPRA EX BERNOLDO RETULIMUS, cum apud cardinalem Deus dedit (*Libellus contra invasores et simoniacos*, P.L. 149, 470 ; cf. *Libelli de lite*, t. 2, p. 318-319) et Ivonem Carnotensem (*Decretum*, pars 2, c. 84. P.L. 161, 179-181) atque alios paucos, tum apud Gerhohum, non solum in *Tractatu adversus Simoniacos*, c. 27 (P.L. 194, col. 1363-1364 ; cf. *Libelli de lite*, t. 3, p. 729), sed etiam in *Commentario in Ps.* 25, 4 (P.L. 193, 1160). Praeterea eadem verba desiderantur in

crificium, S. Petrus Damianus, impudicos sacerdotes increpans, haec habet : « Omnipotens Deus de manibus vestris sacrificium dedignatur accipere. » « Ipsum, inquam, audite concionantem, intonantem, vestra sacrificia respicientem, vestris obsequiis publice reclamantem. » Citatisque plurimis Veteris Testamenti testimoniis, tandem concludit : « Diu disputando ad hoc usque pervenimus, ut et ipsum Dominum immundorum sacrificia reprobantem, et contestatorie prohibentem liquido monstraremus » (P.L. 145, 181-182). Quibus verbis commotus potuerit forsitan quis suspicari, esse a sancto Petro Damiano exsufflata sacrificia immundorum.

Attamen nihil liquidius constat, quam defensio apud S. Petrum Damianum frequentissima sacramentorum etiam a sacerdotibus indignissimis ministratorum. Auctoritatibus fretus et Augustini et S. Paschalis Radberti, vult ut « sive per fures, sive per adulteros, sive etiam per

omnibus manuscriptis, sive quae habuit prae manibus Baluze (P.L. 151, 637), sive quae plura numero secutus est F. Thaner (*Libelli de lite*, t. 1, p. 4, coll. p. 627). Interim D. Mansi (quod Fridericum Thaner fugisse videtur) juxta unum codicem (qui nescio annon sit idem cum quinto inter enumeratos a Friderico Thaner, *Libelli de lite*, t. 1, p. 4) ipse sine Bernoldino nostro fragmento eandem epistolam ediderat, visus sibi illam veluti primus eudere, ignorato (quod mirum est) Baluzio (vide P.L. 102, 1091-1094). His positis, ubi auctor investigatur, duae sunt scripti partes distinguendae : primo, fragmentum Bernoldinum (= B) ; et secundo (omissis quidem paucis variantibus aut additionibus), reliqua pars epistulae (= A). Circa igitur nostrum Widonem Aretinum quatuor hypotheses fingi possunt :

1° Wido Aretinus neque A neque B conscripsit.

2° Conscripsit et A et B.

3° Conscripsit A, sed non B.

4° Conscripsit B, sed non A.

Mansi porro epistolam, qualem recensuit (= A) indubitanter adscribebat Paschali I, sicut olim fecerunt Correctores Romani in Gratiani *Decretum* (Causa 1, q. 3, e. 7), advertentes hanc epistolam integram fere existere in codice manuscripto Decretorum Pontificiorum post Deereia Hadriani II. In *Libellis de lite*, t. 3, p. 729, dicitur « Goetz (*Deutsche Zeitschrift für Kirchenrecht*, V, 1, p. 30-59) conatus de-

« homicidas haec sacramenta [baptismus
« et eucharistia] fiant, nil prorsus ab his
« quae sancti dedicant sacerdotes, mys-
« teriis differant » (*Liber qui dicitur gra-
lissimus*, c. 9. P.L. 145, 109; cf. c. 21,
col. 132 et passim). Vides igitur quam
sit diffidendum aliquando grandibus illis
damnatorii sermonis eloquiis; in quibus
non semper premenda est littera, sed sen-
sus ad communis doctrinae normam flectendus, habita ratione scopi ab auctore
intenti in morum correctione et exter-
minatione vitiorum. Sed etiamsi indigno-
rum non evacuet sacrificia, tamen non-
dum per hoc solvitur quaestio nostra
de sacrificiis extra Ecclesiam celebratis.

II. Nec solvi potest quaestio per doc-
trinam sancti Petri Damiani circa sacer-
dotes simoniace ordinatos.

Et primo quidem, non potest solvi af-
firmative, quasi in favorem validitatis,
per hoc quod simoniace ordinatis ipse
vindicat auctoritatem peragendi sacrificii
(*Liber qui dicitur gratissimus*, c. 6. P.L.
145, 106). Nam non ipse, sicut plurimi
sui coaetanei, simoniacos habet pro vere
et proprie haereticis: « Simoniacus nam-
« que, licet perverso commercio efficiatur
« haereticus, est tamen FIDE CATHOLI-

« monstrare illam esse non Widoni Aretino, sed
« revera Paschali I Papae tribuendam » [Utrum
sermo sit de utraque parte, A et B, an de una
tantum, nescio]. Ista quaestio de authenticitate
peritiorum iudicio relinquenda est. Interim
hoc unum ab iis libenter quaeremus: nonne for-
tasse epistula A fuerit Paschalia, fragmentum
vero B fuerit a Widone intertextum, qui etiam
pauca alia immutaverit (puta appellatione « ex-
« cellentiae » substituta pro appellatione « tra-
« cernitatis »), dum ex pontificia epistula ad
archiepiscopum coloniensem facit suam ad
archiepiscopum mediolanensem.

1. Jaffé, *Regesta*², 4431; cf. Leclercq, *Hist.
des Conc.*, t. 4, 2, p. 1192. Eadem sunt edic-
ta postmodum sub Alexandro II in conc. roman.
A. D. 1063, can. 3; Jaffé, *Regesta*, 4501.

2. Potestatem igitur quendam INHIBITIONIS
circa collationem ordinis sacerdotalis videtur
sanctus Petrus Damianus (et quidam post eum
doctores) Ecclesiae deputasse. Immerito qui-
dem, cum nullum in illa re competat Ecclesiae
jus nisi prohibitionis. Sed adversus istum erro-
rem tamen non oportet nimium stomachari,
quasi eo everteretur omne de efficacia ex opere
operato sacramentorum ecclesiasticum dogma.
Nam talis potestas inhibitionis competit revera

« cus; ejusque damnatio magis ex a
« bilione descendere, quam videatur
« perfidiam pertinere » (*Ibid.*, c.
col. 104). « Aliud est in fide pecca-
« aliud est a fide recedere » (*Ibid.*, c.
col. 133; cf. c. 30, col. 145). Sed revera
illos habet tantum pro immani scel-
foedatis.

Secundo autem, non solvitur quaes-
tio in sensum negativum, contra validitatem
per hoc quod, consequenter ad celebratum
sub Nicolao II Concilium Romanum
(D. 1059), quo edicebatur, ut, si quae
posterum fierent ordinationes simoniace
et « consecrator, et consecratus... uterque
« depositus », « propria dignitate » pri-
vetur¹ (cf. *Ibid.*, c. 39 superadditum), j
S. Petrus Damianus videtur fuisse in
sententia, ut nihil posset confici valide
illis qui EX TUNC simoniace ordinar-
tur: « Jam non modo simoniacos rep-
bamus, « sed et per eos exhibita sac-
« menta contemnimus » (*De sacramen-
per improbos administratis*, c. 1, P.L. 1
524). Nihil, inquam, illinc sequitur. E-
nim tales ex illo tempore ordina-
simoniace videtur ipse non habuisse
valide ordinatis². Qua sane suppositio
omnia necesse erat ut corruerent cor-

Ecclesiae circa administrationem sacrame-
nti confirmationis a presbyteris faciendam,
commemorem impedimenta dirimentia ma-
monii aut approbationem requisitam ad val-
excipiendas confessiones, etiam ubi neque or-
neque jurisdictio deest, ut in regularibus
cundum jus ulique non hodiernum, sed tan-
hesternum Ecclesiae). Sed quid de potest.
fortasse olim deputata ad libitum presbyte-
quibusdam (quales fuerint abbates non-
cistercienses) conferendi ordines omnes in
sacerdotium? Dixeris utique Bullam *Expo-
tuae devotionis* non esse indubiae genuinita-
Esto. Sed quid dices jam de Bulla Bonifatii
Sacrae Religionis edita ex archivio Vaticano
Egerton Beck in *English Historical Rev.*
(Jan. 1911, p. 125 sq.), certissimeque au-
thentica (cf. *ibid.*, p. 124 et 126), qua Abbat-
(minime, ut videtur, supra presbyteratu
evecto, p. 124) « Monasterii Apostolorum Pe-
« et Pauli ac Sancte Osilhe Virginis et Marty-
« in Essexia Ordinis Sancti Augustini Lon-
« nien. diocesis », conceditur, « ut idem Ab-
« et successores sui imperpetuum Abbates ej-
« dem Monasterii pro tempore existentes om-
« bus et singulis Canonicis praesentibus et futu-
« ejusdem Monasterii omnes minores necn-

sacramenta, quin tamen attingatur quaestio a nobis proposita.

III. Neque rursus, aut vix, quaestio potest dirimi ex iis quae tenet S. Petrus Damianus de ordinatione collata extra fidem sanctae Trinitatis. Hanc quidem habet pro irrita (*Lib. qui dic. grat., c. 6 et 22-23. P.L. 145, 106, et 133-135*)¹; nec proinde sacrificia eorum potest defendere quorum negat sacerdotium. Sed utrum sacerdos intra Ecclesiam ordinatus, si haereticus fieret circa Trinitatem, eo ipso etiam fieret incapax valide consecrandi, necne, S. Petrus Damianus parum determinat. Evacuat quidem ita sacerdotium arianorum, ut « solum » baptisma permittat (verbis usus S. Innocentii I) illis esse ratum. Sed utrum *solum* intellegat (in primis haereseos arianae auctoribus) per exclusionem omnium sacramentorum, an non potius per exclusionem eorum dumtaxat quibus conferri censetur Spiritus Sanctus (sacramentorum scilicet confirmationis et ordinationis), non apprime constat. Interea videtur alterum probabilius, attenda nimirum ratione, quam ex Innocentio I profert : « Quoniam, « cum a catholica fide eorum aucto- « res discederent, perfectionem Spiritus, « quam acceperant, amiserunt, nec dare « ejus plenitudinem possunt, quae ma-

« xime in ordinationibus operatur » (c. 22 col. 134). Auctoribus igitur ipsius arianae haereseos non apparet S. Petrus Damianus abjudicasse certo sacrificiorum validitatem.

IV. Id tandem unum potest asseri certo : sacerdotum omnium fidem Trinitatis veram profitentium sacrificia omnia esse sancto Petro Damiano, ad validitatem quod attinet, probata².

17. De S. Gregorio VII aliisque circa ipsum

Iniquissimam querelam moverunt adversus Gregorium VII coetanei quidam, antipapae Wiberti schismati implicati : quasi negata esset a Papa validitas sacramentorum, non solum a schismaticis, sed etiam ab ipsis mere indignis sacerdotibus ministratorum.

Inter quos eminuit Wido Ferrariensis, in libro 2 *De schismate Hildebrandi. Pro illo et contra illum*, qui est dialogus inter quemdam proponentem (= P.) et quemdam respondentem (= R.) : « R. Contra Patres novi testamenti do- « cuit, cum schismaticorum et INDIGNO- « RUM ministrorum sacramenta non esse « recipienda sed exsufflanda mandavit, « cum excommunicatorum quoque con- « secrationes sive in oleo, sive in EU-

« subdiaconatus, DIACONATUS et PRESBYTERA- « TUS ordines statutis a jure temporibus con- « ferre libere et licite valeant » (1 febr. 1400) ? Dicesne Bonifacium IX fuisse illegitimum Papam, utpote successorem Papae dubii, Urbani VI, aut certe excessisse illum limites divinitus sibi concredita potestatis ? Esto. At interim potestne dubitari quin A. D. 1400 nota fuerit Curiae Romanae (etiamsi minus Bonifatio IX, viro non apprime docto) doctrina communis ac sollemnis Ecclesiae circa *opus operatum* sacramentorum ? Potuerunt igitur et impetratores Bullae et auctores concipere potestatem presbyteratus tanquam extensibilem intra certos fines ad arbitrium Ecclesiae, quin viderentur sibi opus operatum ullatenus impetere.

1. Origo historica istius falsae persuasionis fuit duplex : una remotior, altera propinquior. Propinquior origo fuit perversa interpretatio epistulae Innocentii I ad Alexandrum episcopum Antiochenum (*Ep. 24, c. 3, n. 4. P.L. 20, 550*), qua indigni pronuntiabantur sacerdotali honore quicumque essent ab Arianis ordinati. In qua tamen epistula nihil de vali-

ditate ordinationis agebatur. Origo vero remotior fuit canon Nicaeni Concilii 19 ; quo Paulianistarum baptisma evacuabatur, adeo ut conversi ex illorum secta juberentur rebaptizari. Cujus ratio erat (cf. Hefele-Leclercq, *Hist. des Conciles*, t. I, p. 615), quia nomina Patris et Filii et Spiritus Sancti ita in baptismo proferebant, ut, nullam cum crederent esse Trinitatem, significatio vocabulorum publice immutata existeret : unde etiam mutata erat significatio formulae, cui proinde nulla jam vis formae inerat. Postea opportune Algerus illam sancti Petri Damiani sententiam correxit, dum, rejectis quidem Paulianistarum sacramentis (*De misericordia et justitia*, pars 3, c. 8. P.L. 180, 936), ordinationes tamen arianorum ratas habuit. « Simoniacos simoniacos ordinat, « sicut arianus arianos, donatista donatistas » (*Ibid.*, c. 32, col. 946).

2. De ipsa, quae in hoc capite a nobis agitur, quaestione, nil potui invenire certi apud Petri Damiani coetaneum et collegam, Humbertum cardinalem.

« CHARISTIA, vel in ordinationibus eorum,
 « quibus manus imponitur, nullam vim
 « habere, nec consecrationes dici debere
 « perhibuit » (*Libelli de lite*, t. 1, p. 558),
 atque post pauca : « P. Sentio plane ve-
 « rum esse quod astruis, quod ministro-
 « rum INDIGNORUM sacramenta prodesse
 « possint, et quod in accipientibus salutis
 « operentur effectum, ac per hoc illum
 « non habere sensum catholicum, qui tam
 « evidens non approbat documentum »
 (*Ibid.*, p. 559).

Primo quidem de *indignorum*, secundo
 autem de *schismaticorum* sacerdotum mi-
 nistrationibus est exploranda sententia
 Gregorii VII.

1. De sacramentis indignorum

Re quidem vera, in primo concilio
 romano anni 1074 legem tulit Grego-
 rius, qua, post damnatam simoniam,
 haec statuebantur : « Sed nec illi qui in
 « crimine fornicationis jacent, missas
 « celebrare aut secundum inferiores or-
 « dines ministrare altari debeant. Sta-
 « tuimus etiam, ut, si ipsi contemptores
 « fuerint nostrarum, imo Sanctorum
 « Patrum constitutionum, populus nullo
 « modo eorum officia recipiat : ut qui
 « pro amore Dei et officii dignitate non
 « corriguntur, verecundia saeculi et objur-
 « gatione populi resipiscant » (*Ep. extra
 registr. vagantes*, 3. P.L. 148, 646). Immo
 his acribus verbis apparet fuisse confec-
 tum decretum : « Si qui sunt presbyteri
 « vel diaconi, vel subdiaconi, qui in crimine
 « fornicationis jaceant, interdicimus eis
 « ex Dei parte omnipotentis et sancti
 « Petri auctoritate Ecclesiae introitum,
 « usque dum poeniteant et emendent. Si
 « qui vero in peccato suo perseverare
 « maluerint, nullus vestrum eorum audire
 « praesumat officium : quia benedictio
 « eorum vertitur in maledictionem et ora-
 « tio in peccatum, Domino testante per

1. Insinuat dico, nam non audet ipse, neque
 hic, neque in sua *Apologia contra eos qui ca-
 lumniantur missas conjugatorum sacerdotum*,
Libelli de lite, t. 2, p. 437-448), propriis verbis
 illam nostro pontifici inurere notam.

« prophetam : *Maledicam*, inquit, *bene-*
 « *dictionibus vestris*. Qui vero huic salu-
 « berrimo praecepto obedire noluerint,
 « idololatriae peccatum incurrunt, Sa-
 « muele teste, et beato Gregorio instru-
 « ente : *Peccatum ariolandi est non*
 « *obedire, et scelus idololatriae nolle ac-*
 « *quiescere*. Peccatum igitur paganitatis
 « incurrit, quisquis, dum christianum se
 « asserit, sedi apostolicae obedire contem-
 « nit » (ap. Gerhohum Reichersber-
 gensem, in *Ps.* 10, 3. P.L. 193, 794).

Ubi duo sunt distinguenda : *primo*, quod
 prohibeat Papa fideles quin intersint missis
 fornicantium ; *secundo* quod hujus prohi-
 bitionis transgressores reos arguat idolo-
 latriae.

Ad primum notasse sufficiat, similem
 prohibitionem jam pridem edictam esse a
 Nicolao II, A. D. 1059, in Concilio Ro-
 mano, can. 3 : « Ut nullus missam au-
 « diat presbyteri, quem scit concubinam
 « indubitanter habere, aut subintrodue-
 « tam mulierem » (Nicolaus II, *Ep.* 8
 et 9. P.L. 143, 1315-1317 ; cf. Jaffé, *Re-
 gesta*, 4399) ; rursusque ab Alexandro II,
 A. D. 1063, in Concilio Romano, can. 3
 (Alexander II, *Ep.* 12. P.L. 146, 1289 ;
 cf. Jaffé, *Regesta*, 4501). Unde immerito,
 ut notat Dom H. Leclercq (*Hist. des
 Conc.*, t. 5, 1, p. 91), blaterat Sigeber-
 tus Gemblacensis (*Chronica*, 1074.
 P.L. 160, 217), illud esse factum « novo
 exemplo ».

Nec talis decreti causa ea fuit, quam
 insinuat¹ schismaticus vir : quia sacramen-
 ta ista essent Gregorio VII irrita ; sed,
 ut fert ipse decreti tenor, ut pudor im-
 poenitentibus incuteretur ; quo tandem
 in poenitentiam adigerentur : « verecun-
 « dia saeculi et objurgatione populi re-
 « sipiscant². »

Ad *secundum* autem punctum quod spec-
 tat, profecto idololatriae peccatum, in
 missas conjugatorum sacerdotum audien-

2. Nec proinde Gregorio crimini verti debet,
 si « laici corpus Domini a presbyteris conjugatis
 « consecratum saepe pedibus conculcaverunt et
 « sanguinem Domini voluntarie effuderunt »
 (Sigeb. Gembl., col. 218).

tibus, non reponeretur a Gregorio VII in adoratione aliqua panis et vini veluti consequente invalidam consecrationem sacramenti; sed, ut ipse expresse notabat, in detrectatione obedientiae, quae aequiparatur in Scriptura idololatriae: et hoc quidem eo fine, ut laici, nedum se pios reputarent frequentando tales missas ab Apostolico prohibitas, cognoscerent se impios.

Sicque est mens Gregorii exposita cum a vindicibus coetaneis decreti (qualis fuit Bernoldus, in suo *Apologelico super decreta quae... Gregorius... VII in romana synodo promulgavit*, c. 19. P.L. 148, 1134-1135), tum authentice ab Urbano II, in *Ep. 273, ad Lucium* (P.L. 151, 532).

Advertendum interea, post Gregorii VII tempora incontinentes sacerdotes esse excommunicatos, primum quidem a Paschali II, A. D. 1107, in Concilio Trecensi, c. 4

1. Ad hanc scilicet normam est interpretandus auctor *Libelli de offendiculo*, dubie admodum Honorio Augustodunensi adscripti. Scribit quidem sat dure in c. 36: « Qui publice « in fornicatione vitam ducunt, sacrificium « Deo offerre non poterunt, nec corpus Chris- « ti conficiunt, qui [forte: quia] extra Eccle- « siam sunt. Locus autem sacrificii tantum in « catholica Ecclesia est. Ipsos autem in Ecclesia « non habere consortium, cognosce expulsionis « excludium [sic]: *Omnis fornicator et immundus « non habet partem in regno Christi et Dei.* Sed « ipsi fornicatores et immundi sunt, et ideo par- « tem in regno Dei quod est Ecclesia non habent. « Ideo extra Ecclesiam manent » (*Libelli de lite*, t. 3, p. 50). Quibus verbis videbatur quidem indignos, prout hujusmodi, decernere incapaces consecrandi, quasi ex jure divino; sicut rursus in capite 41: « Nec veritas in missis eorum agitur, « nec virtus sacramenti per eos conficitur... Si « mulacra missarum agere praesumunt... Si quis « illorum pollutum panem pro sacramento acci- « piat, ita est, quasi panem ore canis sordida- « tum sumat » (p. 51-52).

At interim ea posuerat, quibus sua sententia patefieret. Statim enim post c. 36, sic pergebat: « Devitandi sunt vero a christianis, quia ex- « communicati sunt... Quod ligaverint [apo- « stoli], ligatum est, quod solverint, solutum « erit. Apostolicus autem omnes uxoratos « presbyteros excommunicavit. Sed ipsi u- « xorati sunt. Igitur excommunicati sunt » (c. 37, p. 50-51). Statim autem ante c. 41 scripserat: « Presbyteri contra jus fasque uxorati, « quia probati sunt extra Ecclesiam positi et « excommunicati, missam ab eis audire, vel

(cf. Leclercq-Hefele, *Hist. des Conc.*, t. 5, 1, p. 501), iterum autem a Calixto II, A. D. 1119, in Concilio Remensi, c. 5 (cf. *Ibid.*, p. 590). Unde factum est ut deinceps, pro grassante tunc temporis opinione de sacramentis excommunicatorum, nonnulli habuerint istos sacerdotes concubinarios tanquam incapaces consecrandi, non quidem quia indignos, sed quia excommunicatos¹.

Huc adde, quibusdam etiam scriptoribus illius aetatis, etiam ante latam a Paschali I et Calixto II excommunicationem in concubinarios sacerdotes, placuisse, ut hi inter haereticos, ipso suo vitio clericalis fornicationis, deputarentur. Immo haeresi, post simoniacam, omnium primae illos adscripserunt, scilicet Nicolaitarum. Sic, tempore Gregorii VII, Manegoldus, vir Alsata, in suo *Libro ad Gebhardum*, c. 76 (*Libelli de lite*, t. 1, p. 429), cujus doctrinam postea faciebat suam sodalis ip-

« alia sacramenta percipere, non solum nihil « prodest, sed multum obest » (c. 40, p. 51).

Unde concludas, quid velit, dum distinguit occultum a publico concubinario quoad validitatem sacramenti. « Dices autem: sacramen- « tum non est in merito offerentis, sed in gratia « benedictionem conferentis, praesertim cum « et Judas cum Apostolis praedicasse legatur et « baptizasse. Audi: sacerdos occulte peccans « ab Ecclesia toleratur, et causa ejus, ut dictum « est, cordium inspectori reservatur, et omnia « sacramenta ab eo exhibita ut ab optimo erunt « rata, praesertim cum ab optimo non melio- « rentur, nec a pessimo pejorentur. Qui vero « contra Dei et Ecclesiae instituta publice in « immunditia sordescit, insuper et suam impu- « dicitiam defendit, hic ut ethnicus habendus « erit et omnia respuenda et proconcultan- « da, quae fecit » (c. 42, p. 52-53). Scilicet pro excommunicatis non habet ille nisi publice fornicarios (ita c. 36 supralaudato). Quare nec nisi talibus putat ademptam potestatem conficiendi sacramentum.

Quemadmodum concubinarios, ita etiam, immo multo magis, simoniacos sacerdotes sentit ab Ecclesia esse extorres atque haereticos (c. 44, p. 63); quare et vehementioribus verbis in eorum eucharistiam invehitur, dicens: « Quod sumunt, vel dant, non est sacramen- « tum, sed est idolothyum » (c. 46, p. 54). Hujus vero scriptoris ita parum congruit aut stylus aut doctrina cum operibus Honorii Augustodunensis (de quibus infra dicitur), ut mirum sit, quomodo ex duobus tam dissimilibus viris unus potuerit a quibusdam conflari.

sus, Gerhohus Reichersbergensis, in suo *Libro Epistolari*: « Fornicantes, et
« insuper interdicta officia usurpantes, cle-
« rici Nicolaiti sunt et haeretici » (P.L. 194, 1415; cf. 1400-1401)¹. Unde inferebat, illorum sacramenta esse merito exsufflata (col. 1399).

II. De sacramentis schismaticorum

Haec de sacramentis indignorum dicta sint. Jam ad sacramenta schismaticorum nos convertamus. Circa quae nil reperitur a Gregorio VII pronuntiatum. At ex indirecto fonte potest colligi, illum nihil pronuntiasse neque pro validitate neque contra. Etenim fautores ejus sincerissimi publice in diversas partes circa istiusmodi sacramentorum validitatem abierunt: pro illa stante Anselmo Lucensi, contra vero cardinali Deusdedit.

18. De S. Anselmo Lucensi

Inculcat quidem ille valide, nonnisi intra Ecclesiam posse Deo deferri sacrificium acceptabile. Sic enim, usurpans verba Gregorii Magni, Wibertum antipapam alloquitur: « Veni, inquit, ad dolentem
« et pro se gementem matrem Ecclesiam,
« ut ipsa pro te offerat sacrificium accep-
« tum Domino. SOLA ENIM EST, PER QUAM
« SACRIFICIUM LIBENTER DOMINUS ACCI-
« PIT; ... extra quam quicumque agnum
« comederit profanus est: de cujus car-
« nibus lex efferri foras prohibet » (*Contra Guibertum antipapam*. P.L. 149, 456).

At superius, significaverat se prorsus validitatem nihilominus sacramentorum ab haereticis confectorum agnoscere: « Detestamur, non sacramenta Ecclesiae,
« sicut tu mentiris, sed schismaticos et

« sacrilegos... Sanctum quippe suum, quod
« foris habetis, quod malo vestro acce-
« pistis, quia bono odore peristis, vene-
« ratur Ecclesia » (*Ibid.*, col. 450). Quae genuina est Augustini sententia. Quare loco superius laudato immediate haec verba connectebat: « In multis quidem ESTIS
« SECUM [id est: cum Ecclesia]; sed in
« hoc nolite gaudere. Illud potius timete,
« quod in eodem psalmo sequitur: *Con-*
« *laminaverunt leslamentum ejus*. Sicut
« non profuit Pilato et Herodi vinctus
« et flagellatus Christus, sic ad impieta-
« tem et perditionem vestram magis
« officiunt sacramenta ejus » (col. 456). Vides, quam libere illis concedat praesentiam realem Christi in sacramento ad ruinam.

19. De Cardinali Deusdedit († 1099)

E contra, cardinalis Deusdedit², defensor et ipse acerrimus Gregorii VII et Urbani II contra antipapam Wibertum (Clementem III), strenue asserit, eucharistiam haereticorum et schismaticorum irritam esse. « Hi qui ab HAERETICIS et
« SCHISMATICIS baptizantur, in eorum
« baptisate nequaquam Spiritum Sanc-
« tum accipiunt,... sed, cum ad catholicae
« Ecclesiae redierint unitatem, per manus
« impositionem ejusdem Spiritus Sancti
« accipiunt plenitudinem. Ex quo aperte
« intelligitur, quod in EORUM [haeretico-
« rum scilicet et schismaticorum] SACRI-
« FICIO NON ACCIPITUR CORPUS CHRISTI,
« sicut nec in baptisate Spiritus Sanc-
« tus » (*Libellus contra invasores et simoniacos*, 2^a ed., *Libelli de lite*, p. 323).

Post congestas auctoritates Patrum, conatur sibi facere Augustinum consen-

1. Saepissime praeterea in suis operibus passim idem inculcat Gerhohus; appellans etiam coetaneos suos, Brunonem Segniensem et Rupertum Tuitiensem (col. 1395 et 1397-1398). Vide etiam, eadem fere aetate, anonymi scriptoris *Epistolam de vitanda missa uxorum sacerdotum*, c. 1 et sq. (*Libelli de lite*, t. 3, p. 2 sq.). Jam obiter ante Manegoldum illum, ipse Nicolaus II Nicolaitarum haeresim conjugatis sacerdotibus attulaverat, scribens ad episcopos Galliae: « De
« Nicolaitarum haeresi, id est de conjugatis

« presbyteris, diaconibus et omnibus in clero
« constitutis » (*Ep.* 7, A. D. 1059. P.L. 143, 1314). Sed non apparet eum stricte hic accepisse haeresim, sicut postea fecerunt plurimi.

2. *Libellus contra invasores et simoniacos*, perperam computatus inter opera S. Anselmi Lucensis, tanquam hujus liber 2 *Contra Guibertum antipapam*: vide P.L. 149, 470 sq. Ceterum nonnisi prima editio, brevior, istius *Libelli* in Patrologia Latina exstat. Alteram longiorem, scriptam post A. D. 1089, reperies in M. G., *Libelli de lite*, t. 2: vide p. 318 sq.

tientem, nonnullis enumeratis sancti Doctoris effatis, « per quae aperte liqueat, « quod sicut in haereticorum vel schismaticorum baptisate non accipitur Spiritus Sanctus, ita nec in sacrificio Christus (*Ibid.*, p. 324, cf. 325). Hi autem sunt loci, quibus Augustinus discrimen signat inter sacramentum et virtutem sacramenti. Ex quo discrimine infert Deusdedit, potuisse aliquid sancti agnosci ab Augustino in baptisate et chrismate haereticorum, utpote quae sint sacramenta « manentia », id est non secundum se iteranda; non autem in sacramento eucharistiae, quod, quia sacrificium est, est secundum se « transitorium », id est cottidie iterandum (p. 325). Quae utique praeter expectationem omnem hic inducitur partitio!

20. De Urbano II († 1099)

Interim vero Urbanus Papa II (ineunte A. D. 1089) de ipsissimo hoc puncto oppositam tuebatur partem: « Eorum

1. Ex his judicaveris, quid insit veri, quid falsi, criminationibus Wiberti (Clementis III) antipapae adversus eos qui in partibus stabant Urbani II: « DICUNT attamen, SACRAMENTUM « CORPORIS ET SANGUINIS Domini nostri Jesu « Christi, consecrationis chrismatis, immo quae « cumque ad episcopale et sacerdotale officium « pertinent, ab his qui sectae eorum non communicant celebrata, NULLA PRORSUS ESSE SACRAMENTA, et nihil aliud suscipientibus nisi damnationem conferre. Nam panem illum, qui de « coelo descendit, in quo tota salus et vita nostra « consistit, impio blasphemantes ore, pollui « potius quam consecrari astruunt » (*Synodica ad clerum universum*, A. D. 1089 P.L. 148, 834). Non certe haec valent contra Urbanum II, sed solum contra quosdam ejus assecelas.

Ceterum nullam nisi verissimam promittit ipse doctrinam antipapa hujus suae declarationis tenore: « Declaratur non solum apud nos, Dei « gratia catholicos, verum etiam apud schismaticos et haereticos, haec omnia esse rata » (*ibid.* col. 835).

Recta similiter doctrina fuit viri tunc schismati adhaerentis, Waleramni Naumburgensis, vel alterius quicumque est auctor libri *De unitate Ecclesiae conservanda*: « Sunt autem « sacramenta baptismus, chrisma et corpus et sanguis (Isid. *Etym.*, l. 6, 19) ... Horum enim quodlibet sacramentum, si verbis evangelicis in « nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti, aliquis « etiam haereticus consecraverit, illa sanctitas « sacramenti verbis evangelicis consecrata vere

« qui in Ecclesia ordinati sunt, sed ab « Ecclesia per schismata discesserunt, « sacrificium secundum Patrum auctoritatem non exsufflamus » (Loewenfeld, *Epistolae pontificum romanorum ineditae*, Lipsiae, 1885, Ep. 127, p. 62)¹.

21. De Bernoldo Constantiensi († 1100)

Eodem tempore Bernoldus Constantiensis presbyter, postquam in epistula sua *ad Adalbertum*, deceptus quidem epistula Widonis Aretini, opinatus erat: non solum simoniace ordinatos, vel alias inordinate promotos (quos ipse pro non ordinatis habere videbatur, P.L. 148, 1157-1163), sed etiam publice excommunicatos quoslibet, non posse conficere valide corpus Christi (col. 1163), deinde, re melius perspecta, in *Tractatu de sacramentis excommunicatorum* (P.L. 148, 1061 sq.) atque in *Tractatu de reordinatione vitanda* etc. (P.L. 148, 1260 sq.), oppositum defendit dogma; adeo ut concluderet: « Nullus autem damnatus vel excommu-

« integra manebit, quamvis fides illius, sub eisdem verbis aliud opinata, quam catholica veritas docet, non sit integra, sed fabulosis falsitatibus inquinata... Proinde Clemens Papa arguit eos, qui aliter credunt de ipsis sacramentis Christi et Ecclesiae, asserentes, ea extra Ecclesiam sacramenta non esse; qui etiam, cum fidem catholicam non habeant, sese catholicos appellant, caeteros autem, qui multo rectius quam ipsi credunt, haereticos atque schismaticos esse dijudicant » (*De unit. Eccl. conserv.*, l. 3, c. 2-9; *Libelli de lite*, t. 2, 283-284).

Minusque feliciter, fatendum, disputaverat pro defensione legitimi pontificis monachus nobis ignotus, cujus respuit sententiam Waleramnus, enuntiata istis verbis: « Sciendum vero, quod Wigbertus arguit catholicos asserere, illa quae fiunt extra Ecclesiam, sacramenta non esse, nec aliud quam damnationem cuiquam conferre, astruens tam extra quam intra catholicam Ecclesiam haec omnia rata et vera existere, assumitque in testimonium asser-tionis suae Augustini sententiam in quodam tractatu in Evangelium Joannis contra re-baptizatores editam. Ita ergo, inquit Augustinus, nec foris, sicut nec intus, quisquam qui ex parte diaboli est, potest, vel in se vel in quocumque, maculare sacramentum, quod Christi est. Quam et nos, inquiunt, sententiam fideliter amplectentes, RESPONDEMUS HOC AUGUSTINUM DE SOLO, unde tunc agebatur, BAPTISMI DIXISSE SACRAMENTO » (apud Waleramnum, *ibid.*, p. 284).

« nicatus sibi de confectione sacramento-
 « rum applaudat : imo in hoc cumulum
 « suae damnationis agnoscat, cum tanto
 « scelerator, et ob hoc tanto sibi perni-
 « ciosior existat, quanto sanctius repu-
 « tat, quod sacrilego ausu usurpare non
 « veretur. Nempe tolerabilius peccaret,
 « si de altari corpus suum communi pane
 « reficeret, quam animam suam damna-
 « toria communione interficeret. Nam
 « juxta Apostolum : *qui [eucharistiam]*
 « *indigne sumit, iudicium sibi manducal*
 « *et bibit* » (col. 1068).

22. De Algero († 1130)

Profundius autem Algerus noster, catholici dogmatis integerrimus assertor, non solum omnibus et excommunicatis et haereticis sacerdotibus agnoscit potestatem valide sacrificandi (*De sacramentis corporis et sanguinis dominici*, l. 3, c. 9-12, P.L. 180, 841-847; cf. *De misericordia et justitia*, pars 3, c. 54 et 83, col. 956 et 965 sq.), sed etiam, quod plane notatu dignum est, rationem intrinsecam tangit, cum scribit : « Cum igitur ex catholica Ecclesia
 « sint omnia sacramenta dominica, nullo
 « excepto, etiam apud haereticos, qui
 « etiam ex ea parte Ecclesiae connectun-
 « tur, quia ea rite celebrant, quis dubitet,
 « SACRAMENTUM SACRIFICII DIVINI, UBI
 « CUMQUE FIAT, INTRA ECCLESIAM ESSE,
 « cum sit de Ecclesia » (c. 9, col. 842) ? En quippe solutionem omnium difficultatum initio hujus capituli positarum, ut infra amplius disputabitur.

23. De Honorio Augustodunensi († 1135)

Interea Honorius Augustodunensis scribebat in *Gemma animae*, l. 1, c. 169 (P.L. 172, 596) : « In Ecclesia
 « catholica legitime sacrificatur, et extra
 « hanc nullum sacrificium a Deo accep-
 « tatur. » Immo superius scripserat :
 « IN UNITATE TANTUM ECCLESIAE hoc sa-
 « cramentum conficitur (c. 10, col. 547).
 Quibus verbis forsitan, benigniore interpretatione usus, censueris illum idem

enuntiasset quod modo ab Algero pronuntiabatur : ubicumque scilicet hoc sacramentum fiat, fieri intra Ecclesiam. At praeccludit omnem istiusmodi intellectum, id quod ipse in suo opere quod inscriptum est *Eucharisticon*, scribit :
 « Non minus per flagitiosissimi, in Ecclesia
 « dumtaxat catholica constituti, quam
 « per sanctissimi ministerium hoc corpus
 « conficitur... Extra Ecclesiam autem,
 « scilicet AB HAERETICIS, a Judaeis, a
 « gentilibus, NEC HOC SACRAMENTUM PER-
 « FICITUR, nec munus oblatum accipitur.
 « Simoniaci tamen, qui quidem inter
 « haereticos censentur, sed tamen fide in-
 « tegerrima catholicis admiscuntur, per
 « fidem Trinitatis Christi corpus confi-
 « ciunt » (*Eucharisticon*, c. 6, P.L. 172, 1253). Ubi noster Honorius, retrogressus, ni fallor, ultra limites a sancto Petro Damiano positos, implicite abjudicat virtutem consecrandi illis haereticis, qui fide Trinitatis careant.

Excludens autem a confectione corporis Christi istiusmodi haereticos, non tamen excludit excommunicatos, ut tales, siquidem de excommunicatis agens simoniacis, in *Elucidario* (si tamen ipse est Elucidarii auctor) scribit : « Conficiunt
 « corpus Domini tales ? Quamvis damna-
 « tissimi sint, tamen per verba quae reci-
 « tant, fit corpus Domini » (*Elucidarium*, l. 1, c. 30; cf. n. 29. P.L. 172, 1129-1130).

24. De Hugone Victorino († 1141)

Hugo Victorinus, vel fortasse quidam ejus discipulus auctor *Quaestionum et decisionum in epistolas Pauli*, 2, 102 (P.L. 175, 532), severior est, dum scribit :
 « Licet aliqui sint vita pravi, si intus sint
 « nomine et sacramento, creduntur quod
 « vere consecrant : QUI AUTEM EXCOMMU-
 « NICATI SUNT, ET DE HAERESI MANIFESTE
 « NOTATI, NON VIDENTUR HOC POSSE. »

25. De Roberto Pullo († 1146)

Nihil de haereticis aut schismaticis aut excommunicatis¹ sacerdotibus habet Ro-

¹ Quoad tales vix quidquam recte concluderis ex l. 8, c. 6, col. 968, ubi de consecra-

bertus Pullus in *Sententiarum* suarum libris. At suspensis et degradatis inamissibilem defendit sacerdotii potestatem : « Fit tamen ordinatis suspensio ; fit « etiam, cum nimia est culpa, degrada- « tio... Neutra potestate sacramenti pri- « vat ; utraque ab officii exercitio alie- « nat : sed ab usu semovet altera minus, « altera diutius... Dum autem sententia « suspensionis aut degradationis manet, « quid, si officium interdictum agatur ? « Utique propter potestatem quae non « aufertur, sicut boni ita quoque et pro- « hibiti videntur sua uti posse, verum « malo suo omniumque qui INTUS ITA « SUNT, UT PROHIBITIONEM CONTEMNANT » (*Sentent.*, l. 7, c. 14. P.L. 186, 927).

26. De Ruperto Tuliensi († 1135)

Non satis aperit suam mentem, dum ait Rupertus : « In loco, inquit [Moyses], « ubi offertur holocaustum, id est, in catho- « lica Ecclesia, extra quam non est habere « vel accipere Sancti Spiritus incendium, « immolabitur coram Domino. Alioquin, « si alias, si in aliquo haereticorum con- « venticulo immoletur, non est hostia pro « peccato, non est corpus quod traditum « pro nobis, non est sanguis qui fusus est « pro peccatis totius mundi... Immunda « Judaeorum vel haereticorum sunt con- « venticula, ubi, sicut jam dictum est, « nec debet, nec potest mactari haec hos- « tia sancta » (*In Levitic.*, l. 1, c. 32. P.L. 167, 778). Abjudicatne haereticis ille om- nem realitatem corporis ac sanguinis dominici, an utilitatem demum (quatenus ipsis scilicet corpus sanguisve sui sacrificii non sit hostia pro peccato, nec dici possit traditum pro ipsis,

tione agitur tantum facta ab indignis. « Non « ab aliis quam sacerdotibus, neque ab ipsis « contra statutum Ecclesiae accedentibus, al- « taris sacramenta conficiuntur. Possunt qui- « dem INDIGNI VITA conficere, sed necesse est « ritum ecclesiasticum servare. Indigni nam- « que, licet damno suo, attamen conficiunt, sed « numquam aliter nisi conficiendi disciplinam « aemulentur. Et quidem ita mihi videtur. » Negatur sane tolli indignitate vitae efficacia consecrandi ; at tollaturne aliunde, puta ex vitio haereseos vel schismatis, quo alienatus ab

salutis pretium, non ausim equidem de- terminare.

27. De Radulpho Flaviacensi († 1157)

Patitur certe benigniorem interpreta- tionem istud Radulphi Flaviacensis : « Sed et Sancta Ecclesia altare nobis « est ; sola nempe esse dignoscitur, in « qua Domino pie sacrificatur. MUNUS « VERO NON RECIPITUR, QUOD EXTRA EAM « OFFERTUR » (*In Levitic.*, l. 1, c. 1, Colo- niae, 1636, p. 2).

28. De Hugone Ambianensi († 1164)

Omni dubitatione caret sententia Hu- gonis dicti Ambianensis, primum Radigiensis abbatis, deinde archiepiscopi Rothomagensis ; quam promebat in libro quinto suorum *Dialogorum* : « Non om- « nium est altaris mysteria celebrare... « In his nemo suscipitur, nisi qui more « apostolico ad agenda mysteria conse- « cratur. Ei autem cui Christus per Eccle- « siam consecrandi officium tradit, ipsi « Christus, si quando expedit, per Eccle- « siam officium subtrahit, et ne ministret « interdicat. Aliquando etiam deponit aut « a sorte fidelium excommunicando deji- « cit. Quem itaque Christus per Ecclesiam « DEPONENDO et EXCOMMUNICANDO desti- « tuit ab officio, si in sacramentis minis- « trare praesumit, qui JAM MINISTER NON « EST, NIHIL FACIT » (*Dialog.*, l. 5, c. 11. P.L. 192, 1204). Excommunicatis ergo, atque etiam exauctoratis, putat Hugo noster ademptam a Christo per Ecclesiam efficaciam consecrandi eucharistiam ; ad- emptam dico tamdiu, quamdiu non est sublata sententia aut excommunicati- onis aut exauctorationis.

Ecclesiae unitate jam non fuerit intus, sed foris, parum inde collucet. Quare videtur in- debite aut certe gratuito extendisse hujus loci vim J. de Ghellink, scribens : « Robert « Pulleyn reconnaît valides les consécérations « faites par tous les prêtres » (D. T. C., art. *Eu- charistie au XIIe s. en Occident*, col. 1285). Revera nil pronuntiat isto loco Robertus Pullus, nisi illud demum, quod ab omnibus catholicis Doc- toribus semper est uno ore proclamatum sine exceptione ulla.

Cujus assignat rationem, quia aliter deperiret ordo ecclesiasticus : « Quod si quislibet in sacramentis ministrare posset, si bene consideres, status omnis Ecclesiae deperiret. Quid namque clavis Ecclesiae ageret, si in sacramentis unusquisque, prout vellet, agere posset? Quid ligaret? Quid solveret? Sed velit nolit iniquorum pravitas, Christus imperat : clavis ejus, Ecclesiae commissa, solvit et ligat, ministros sacramentorum ordinat, deponit, reconciliat » (*Ibid.*).

Cum autem admirationem excitasset non parvam istud effatum, rescripsit Hugo Matthaeo, Albanensi episcopo cardinali, amico suo, cui librum dicaverat, epistulam, qua sententiam suam defenderet, adhibita distinctione inter sacramentum ordinis quod ab excommunicatis et exauctoratis retinetur, et ordinis officium, quo, inquit, privantur (P.L. 192, 1227-1230). « Unde (ipse concludit) miramur, quosdam dicere de excommunicato seu deposito sacerdote, quod, quia retinet semel acceptum ordinationis suae sacramentum, habeat, et dum praesumit, in consecrando effectum¹ » (col. 1229-1230).

Postea autem, libris sex *Dialogorum* prius editis addito septimo, sententiam suam Hugo communivit argumento jam ex necessaria Spiritus Sancti cooperatione petito : « De sacramentis pro fide catholica disseramus... Divina sunt ista, non humana : gratiae beneficia, non naturae potentia, opus Spiritus Sancti, non meritum hominis. Oportet igitur Ecclesiae ministrum in his agendis Sanctum habere Spiritum. In isto namque fiunt omnia, sed singulari opere sacramenta in isto sunt rata, sunt efficacia ; sine isto sunt cassa, sunt inutilia. Videat ergo minister, ne sit solo nomine minister : sit minister Christi, ut habeat Spiritum

Christi, quem nisi habuerit, non potest esse Christi... Qui autem non est Christi, non habet utique Spiritum Christi, sine quo nequaquam possunt sacramenta fieri. Quapropter excommunicati, schismatici, depositi, contra Ecclesiam catholicam erecti, seu palmites a vite praecisi, quomodo possunt agere in sacramentis? Scio alia alios dixisse, alia scripsisse. Quomodo benedicat, cui Christus maledicit? Quomodo consecrat, quem Christus exsecrat? » (*Dialog.*, l. 7, c. 13, col. 1244). Nec tamen differt hoc argumentum, si rem penitus inspicias, a superiore : nam non agitur hic de Spiritus inhabitatione per gratiam, sed de Spiritus communicatione in ordine ad effectus sacramentales : quam censetur Christus impertiri solis sacerdotibus intra Ecclesiam constitutis et ab Ecclesia auctorizatis, ut supra.

29. De Gerhoho Reichersbergensi († 1169)

In sacramentis distinguit Gerhohus Reichersbergensis cum multis mediaevalibus post Augustinum (*Serm.* 71, c. 19, n. 32. P.L. 38, 463) et Leonem M. (*Ep.* 159, c. 7. P.L. 54, 1139), duo elementa : unum quod nomen habeat *formae*, alterum, quod nomen habeat *virtutis* (*Liber epistolaris ad Innocentium II.* P.L. 194, 1394. *Tractatus adversus simoniacos*, c. 19. P.L. 194, 1353). Formam etiam vocat *ipsum sacramentum*² ; virtutem autem, *rem sacramenti* (*Liber epistolaris*, col. 1404).

Rursus eodem sensu distinguit *effectum passive dictum*, « quo nomine notamus non eum effectum quem efficiunt, sed quo efficiuntur sacramenta, ut sint sacramenta, id est rerum sacrarum signa » (*Tract. adversus simoniacos*, c. 23. P.L. 194, 1358), et *effectum active dic-*

1. Interim sarta tecta servat illa duo : 1° Semel ordinatum, si post officii privationem ad officium restituatur, non debere reordinari (col. 1229). Immo censet, per dispensationem Ecclesiae, ordinationem factam ab eo qui careat officio, postea haberi ratam (*Dial.*, *loc. cit.*, col. 1204),

attenta forte nescio qua sanatione in radice. 2° Citra excommunicationem aut exauctorationem, nulla indignitate ministri laedi ordinis exercitium (*Ep.*, col. 1228).

2. Consentaneae rursus ad Augustinum, *In Johan.*, tr. 26, n. 11. P.L. 35, 1611.

tum, « quem efficiunt sacramenta » (*Ibid.*, c. 21, col. 1354).

Quo posito, duo genera distinguit sacramentorum : unum quod exercetur « CIRCA « CREATURAM RATIONALEM... ut sacramentum ordinationis et baptismi » ; alterum quod exercetur « CIRCA RES INANIMATAS... ut illa sacra signa, quae, verbis divinis accedentibus ad elementa, « fiunt in consecratione chrismatis... vel « etiam panis et vini » (*Tract. adv. simoniac.*, c. 31, col. 1367 ; cf. *Lib. epistol.*, col. 1405).

Primi generis quidem sacramenta, ministrata ab haeretico illis qui ea « mente « catholica » (id est « bona fide », sine admixtione haereseos) suscipiant, decernit esse valida et fructuosa, seu, ut ipse ait, rata quoad formam et virtutem, quoad sacramentum et rem sacramenti, quoad effectum et passivum et activum (*Lib. epistol.*, col. 1403-1405 ; *Tract. adv. simoniac.*, c. 21, col. 1355-1356).

Ministrata autem ab haeretico¹ haereticis, rata quidem esse concedit quoad formam, seu sacramentum, seu effectum passivum, sed negat esse rata quoad virtutem, vel rem, vel effectum activum, nisi accedente reconciliatione cum Ecclesia (*Lib. epistol.*, col. 1403-1405 ; *Tract. adv. simoniac.*, c. 23, col. 1357-1358).

His de primo genere sacramentorum constitutis, similiter concedit in sacramentis alterius generis, quae scilicet exercentur circa res inanimatas, ratum esse

quoad formam, quoad sacramentum, quoad effectum passivum, id quod faciunt haeretici²; sed observat, non posse reperiri unde accedat ratihabitio secundum virtutem, vel rem, vel effectum activum (*Lib. epistol.*, col. 1406 ; *Tract. adv. simoniac.*, c. 23, col. 1357-1358). Etenim talis ratihabitio in superioribus sacramentis accedebat sive ex mente catholica suscipientis, sive ex reconciliatione cum Ecclesia. Talis autem fons ratihabitio fingi nullus potest, ubi sacramentum exercetur circa res inanimatas, quae neque mentis catholicae neque reconciliationis vel poenitentiae sunt capaces (« in quibus nec est « nec esse potest mens catholica » : *Lib. epistol.*, col. 1405 ; « illae creaturae poenitentiam agere non poterunt » : *Tract. adv. simoniac.*, c. 31, col. 1367). Ergo nequit eucharistia haereticorum, esse rata quoad virtutem, aut rem, aut effectum activum (*ibid.*).

Jam vero quid in eucharistia pertineat ad formam vel effectum passivum, quid pertineat ad virtutem vel effectum activum, satis mirabiliter dividit Gerhohus. Conversionem enim panis et vini in corpus et sanguinem Christi collocat non in passivo effectui (« quo efficiuntur sacramenta, ut sint sacramenta »), sed in activo (« quem efficiunt sacramenta » : *Tract. adv. simoniac.*, c. 23-24, col. 1358-1360). Passivo autem effectui (ut supra definito) assignat tantum vim inditam pani et vino significandi immediate³

1. Haeticum intellegit Gerhohus non occultum, sed manifestum et damnatum (*Lib. epistol.*, col. 1402 ; *Tract. adv. simoniac.*, c. 26, c. 1362).

2. Doctrinam Gerhohi circa hoc punctum non videtur plane assecutus L. Saltet (*op. cit.*, p. 278) : quare quae sequuntur (*ibid.*) de eucharistia, nec plane perspexit.

3. Immediate, dico, id est non mediante corpore Christi, cui in eucharistia contento denegat Gerhohus omnem rationem sacramenti quamlibet, etiam respectu incorporationis nostrae (*Tract. adv. simoniac.*, c. 29, col. 1366-1367). Sed per se et directe demum panis et calix sensibilis censentur apud Gerhohum significare nostram incorporationem ad Christum in Ecclesia, propter pluralitatem elementorum in unum redactorum. Qua de doctrina dicitur infra, in nostro libro tertio (Elucid. XLIII

coll. Elucid. XL). Parallelo autem modo, admittit etiam elemento sensibili significari directe, aequae ac unitatem ecclesiasticam, etiam ipsum corpus Christi proprium ; quare sacramentum ab haeretico confectum, sicut vocatur a Gerhoho sacramentum unitatis ecclesiasticae, ita etiam sacramentum corporis Christi : immo « specietenus (inquit) et sacramentotenus dici potest corpus Christi » (*Liber contra duas haereses*, c. 6. P.L. 194, 1183 ; cf. 1154). In theologia igitur Gerhohi datur quoddam verum sacramentum eucharistiae, vacuum quidem corpore ac sanguine Christi, attamen praeditum sua propria ac sacramentali significatione respectu et unitatis ecclesiasticae compaginandae et corporis sanguinisque Christi in cibum traditi. Porro tale sacramentum adjudicat sacerdotibus haereticis.

unitatem ecclesiasticam (*ibid.*) simul ac corpus sanguinemque Christi (ceterum absentis).

Unde fluit conclusio: Haeretici¹ in sua eucharistia, quantumvis in genere sacramenti vera, tamen carent corpore et sanguine Christi² (*Lib. epist.*, 1406-1407; *Tract. adv. simoniac.*, *loc. cit.*; cf. *Liber de gloria et honore Filii hominis*, c. 14, n. 4, col. 1123).

Carentes autem corpore et sanguine Christi, quod unum nobis est sacrificium, simpliciter et absolute carent sacrificio (*Lib. epist.*, *loc. cit.* et *Tract. adv. simoniac.*, c. 29, col. 1366: « nullum eos convin-
« cunt [Patres] habere sacrificium verum,
« quanquam habeant sacramentum ve-
« rum et integrum, sacrificando secun-
« dum ritum ecclesiasticum »).

Quae doctrina adeo nostro Gerhoho visa est obtinere et necessitatis robur et firmamentum auctoritatis, ut ipsius negationem tanquam haeticam traduceret. Sic enim in *Prooemio* sui *Libri contra duas haereses*: « In praesenti
« opusculo sermo mihi est permaxime
« contra duas haereses partim antiquas,
« partim novas. » Una cum Nestorio detrahit Christo ex Virgine nato. « Al-
« tera non aufert Christo, sed nimis tri-
« buit antichristo, dum sacerdotes, officio
« divino³ seu communione christiana
« synodaliter privatos, asserit in officiis
« praesumptis, Ecclesia contradicente,
« conficere posse corpus Christi » (col. 1162-1163)⁴.

1. Quod dicit de haeticis, negat prorsus de malis sacerdotibus ab Ecclesia toleratis. Vide quomodo repellat calumniam sibi illatam ab adversariis circa ministrationes indignorum (*Lib. epist.*, col. 1406-1407). Unde habebis, quo sensu intellegendus sit detestari sacrificia fornicantium (col. 1415, 1416, 1419).

2. Quanquam vero carent reali praesentia Christi, tamen rei sunt corporis et sanguinis Domini. Immo « graviore eos reatu constat
« adstringi » prae sumentibus indigne veram Domini carnem atque sanguinem (*Tract. adv. simoniac.*, c. 27, col. 1363-1364). Vide quam dissonet a Bernoldo citato supra.

3. Unde apparet, exauctoratos in eadem cum excommunicatis condicione ab ipso haberi

30. Auctor « *Epistolae de sacramentis Haeticorum* »

Ad hanc aetatem plus minus pertinet incerti auctoris *Epistola de sacramentis haeticorum*, in qua propter triplicem defectum, et efficaciae sacerdotalis, et unitatis ecclesiasticae, et vitalis Spiritus Christi, dicuntur haeretici atque schismatici conficere non posse Christi corpus.

Primo quidem de efficacia sacerdotali: « Separati ergo quid habent, vel quid
« agunt? Numquid habent sacerdotium?
« Sacramentum sacerdotii intus [i. e. in
« Ecclesia] accepti habent, sed foris [i. e.
« extra Ecclesiam] potestatem et virtutem
« amiserunt... Quia sacerdotii virtutem
« amiserunt, luce clarius est, quam con-
« sequenter nec corpus nec sanguinem
« Christi conficiant » (*Libelli de lite*, p. 15).

Pergit deinde de unitate ecclesiastica: « Sacramentum unitatis non nisi in unitate
« sive ab unitate conficitur. Ut enim ait
« apostolus, *unus panis, unum corpus nulli
« sumus*. Quid ad hoc dicis, Osee? *Come-
« dent*, inquit, *et non saturabuntur*. Utique,
« quia non est essentialiter caro et san-
« guis Christi quod a talibus, et foris,
« conficitur » (*Ibid.*)⁵.

Tandem de Spiritu Christi haec habet: « Membra Christi non sunt, et Spiritu
« Christi carent, et foras missi, aridi
« sunt, et fructum non faciunt, quia
« sine Christo sunt, qui dixit: *Sine me*

quantum ad celebrationem eucharisticam. Nec mirum, siquidem, c. 3 istius opusculi (col. 1172-1175), allegat epistolam Hugonis Ambianensis ad Matthaëum Albanensem, de qua supra.

4. Quanquam in *Commentario in Ps.* 25, 4, habet: « Utrum vero conficiatur Christi corpus
« in eorum missis necne, superfluum est inves-
« tigare, cum sine dubio illud constet, quod
« ipsae tales missae sub excommunicatione
« sunt interdictae. » P.L. 193, 1160; cf. *in Ps.* 10. P.L. 193, 789-792.

5. « De unitate vero Ecclesiae, quae cotti-
« diana vota veri corporis et sanguinis Christi
« offert Deo, dicit Psalmista: *Edent pauperes
« et saturabuntur* » etc. (*ibid.*).

ihil potestis facere... Manus haereticorum et schismaticorum arida est, ut nihil conficiat » (p. 16).

Vide quam arcte illae rationes inter se haereant : cum contineantur (1) incorporatione nostra ad Christum per Spiritum Sanctum, (2) in Ecclesia, (3) cuius usus est potestas sacerdotalis respectu corporis et sanguinis Christi.

31. De Gratiano († 1158)

In illo fere tempore juristarum studia haurire coeperunt, eminente inter alios Gratiano. In cuius *Decreto*, ad haereticum quod attinet sacerdotes, contraria per se dicta conflictantur. Sic enim in *Quaest. 1, c. 75*, super illud Hieronymi : « Aut sacrificandi licentiam tibi tribuas, cuius baptismum probas, aut reprobes ejus baptismum, quem non putas esse sacerdotem », haec adnotat Gratianus : « Sed hoc de peccatore tantum dicitur, non de haeretico intelligendum est... Alioquin si de haereticis sacrificium intelligeretur, ipse sibi contra-rius esset, cum dicat ad c. 5 *Amos* : « Sacrificia eorum odit Dominus » (P.L. 22, 513). Qua restrictione usus, videtur Gratianus ab haeretico sacerdote remove-rem validitatem consecrationis eucharisticae. Attamen paullo infra, ejusdem quaestio-nis c. 97, verbis ipsius Algeri supra-dati (*De miseric. et justit.* p. 3, c. 54, col. 180, 956), omnino sacerdoti haeretico potestatem illam concedit, explicato in eodem sensum ipso Hieronymo (col. 527-528).

Interim vero de exauctoratis sacerdotibus mentem suam clare aperuit, Gratianus : « Suspenso enim vel deposito sacerdote, nulla ei relinquatur potestas sacrificandi » (col. 525). Quod igitur concedit haereticis, negat exauctoratis.

Post ipsum alii in alias juristae sententias abi-erunt, donec perveniretur ad sanctionem Raymundum de Pennafort, qui peremptorie in sua *Summa* (l. 1,

tit. 5, § 6, ed. Veronensis, 1744, p. 38) haec scripsit : « Regulariter teneas, quod « episcopi et sacerdotes, sive sint EX-
« COMMUNICATI, sive HAERETICI, sive DE-
« POSITI, vera conferunt sacramenta, dum
« tamen in forma Ecclesiae » (cf. tit. 6, n. 3, p. 46). Rursusque : « Quantum ad
« veritatem sacramentorum, non refert
« a quo [sacerdote] conficiantur, dum-
« modo in forma Ecclesiae conficiantur
« et conferantur. Peccant tamen, qui
« indigne conficiunt vel celebrant ; pec-
« cant etiam, qui accipiunt ab haereticis
« vel schismaticis aliquod sacramentum,
« praeter baptismum in articulo mortis,
« cum catholicus non invenitur a quo
« accipiat » (l. 3, tit. 24, n. 5, p. 306).

32. De Petro Lombardo

aliisque Sententiarum compilatoribus

Interim theologi non minus confusi sunt mente quam juristae.

Sic Petrus Lombardus sibi est, aequae ac Gratianus, contrarius. In quarto libro suarum *Sententiarum*, distinctione 13, n. 1 (P.L. 192, 868), sequitur sententiam negantium validitatem. « Illi vero qui « excommunicati sunt vel de haeresi ma-
« nifesta notati, non videntur hoc sacra-
« mentum posse conficere, licet sacerdotes
« sint, quia nemo dixit in ipsa consecra-
« tione [intellege in ipsa consecrationis
« prece seu canone] *Offero*, sed *Offe-
« rimus*², quasi ex persona Ecclesiae. » Propter defectum igitur connexionis cum Ecclesia, tales non sacrificant, utpote per quos non offerat Ecclesia : ex cuius parte nisi offeras sacrificium, sacrificium non offertur ; nec proinde sacramentum conficitur.

Sed jam in distinctione 25 ejusdem libri propendit non parum in sententiam Algeri, cuius verba fere prosequitur (*Sentent.*, l. 4, dist. 25, n. 3, col. 907), immo, in sequente paragrapho, statuto primum simoniacos esse haereticos (« De simonia-
« cis vero non est ambigendum quin sint

¹ Quarum nonnullas exhibet L. Saltet (*op. cit.*) ex fontibus etiam ineditis.

² Agitur de prece *Unde et memores... offerimus* etc.

« haeretici »), deinde tamen, auctoritatem ipsis asserit sicut conferendi ordines, ita eucharistiam consecrandi. Addit interea : nisi sint degradati (« tamen ante « sententiam degradationis et ordinant et consecrant », col. 907); unde colligitur tandem, exauctorationem, potius quam haeresim, valuisse apud Lombardum ad inhibendam potestatem sacrificalem.

Firmius et clarius auctor *Summae Sententiarum* olim Hugoni Victorino adscriptae (tract. 6, c. 9. P.L. 176, 146) : « Aliis « videtur quod nec excommunicati, nec « manifeste haeretici conficiunt. Nullus « enim in ipsa consecratione dicit : *offerro*, « sed : *offerimus*, ex persona totius Eccle- « siae. Cum autem ALIA sacramenta extra « Ecclesiam possint fieri, haec nunquam « extra, et istis videtur magis assentien- « dum. »

Pariter magister Bandinus : « Con- « ficitur autem hoc sacramentum a quo- « libet sacerdote secundum ritum et « intentionem conficiendi, utique si in « unitate Ecclesiae consistit. EXCOMMUNI- « CATI ERGO, VEL HAERESI MANIFESTA « NOTATI, non conficiunt hoc sacramen- « tum » (*Sententiarum* l. 4, dist. 13. P.L. 192, 1097).

Idem tenuit Petrus Pictaviensis : « Cum cetera sacramenta extra unitatem « Ecclesiae celebrari possint, illi qui ex- « communicati sunt, non possunt hoc « sacramentum conficere quia non dicunt « *offerro*, sed *offerimus*, quasi ex persona « Ecclesiae » (*Sententiarum* l. 5, c. 13. P.L. 211, 1257).

33. De Auctore

« Tractatus de Schismaticis »

Late et fuse auctor anonymus *Tractatus de Schismaticis* (*Libelli de lite*, t. 3), conscripti exeunte anno 1165 vel paulo post¹, contra et fautores Paschalis III antipapae et eos qui inter illum et legitimum pontificem Alexandrum III, « neutri » ma-

nere volebant, utrisque abjudicat, utpote schismaticis et haeticis, virtutem conficiendi hoc sacramentum (*op. cit.*, t. 3, p. 112-113 et 123) : eo quod Christus panem et vinum « in verum corpus suum « et sanguinem tantummodo apud catho- « licos transmutat » (p. 126). Nec tamen illi, merum panem et vinum tractantes, non sunt dicendi rei corporis et sanguinis Domini. Immo nec ipsi dijudicant corpus Domini : siquidem « non minus « est sacrilegum dicere corpus Christi, « quod non est corpus Christi, quam « negare esse corpus Christi, quod verum « est corpus Christi » (p. 128). Ingeniose certe confectum argumentum.

34. De Petro Cellensi († 1180)

Petrus Cellensis in septimo suo sermone *in coena Domini* (*Sermo* 40. P.L. 202, 769) decem doctrinae capita vult praedicari super tecta de sacramento eucharistiae : quorum decimum hoc est : « Decimo, de peccatore sacerdote aut hae- « retico, utrum conficiant corpus Christi. « Quantumcumque peccator sit sacerdos, « dum intus est, nomine sacramenta con- « ficit, sed non vita², quia non in merito « consecrantis, sed in verbo efficitur Crea- « toris, et nihil a bono majus, nihil a malo « minus percipitur. HAERETICUS, QUIA « EXTRA ECCLESIAM EST, NON CONFICIT. »

35. De Innocentio III († 1216)

Nescio annon idem senserit Innocentius III scribens : « Licet autem unus « tantum offerat sacrificium, pluraliter « tamen dicit *offerimus*, quia sacerdos non « tantum in sua, sed IN TOTIUS ECCLESIAE « PERSONA SACRIFICAT. QUAPROPTER in « sacramento corporis Christi nihil a bono « majus, nihil a malo minus perficitur « sacerdote, DUMMODO SACERDOS CUM « CAETERIS IN ARCA CONSISTAT, et for- « mam observet traditam a columba »

1. Vide J. Dietrich et H. Boehmer *Libelli de lite*, t. 3, p. 110.

2. Puto legendum esse : « dum intus est no-

« mine, sed non vita, sacramenta conficit, quia « non in merito » etc.

(*De sacro altaris mysterio*, l. 3, c. 5. P.L. 217, 844)¹.

36. De Gulielmo Allissiodorensi

Veram autem doctrinam dat Gulielmus Altissiodorensis (*In quatuor libros Sententiarum*, fol. 284) : « Quaeritur « utrum haeretici ordinent aut non, et vere « conficiant... Si haeretici servent for- « mam Ecclesiae, sive sint praecisi, sive « non, vera sacramenta dant. »

37. De Gulielmo Parisiensi

Gulielmus vero Parisiensis in Tractatu suo *De Sacramento ordinis*, c. 6. (t. 1, p. 539), distinctione facta inter sacerdotem degradatum, cui putat penitus esse ademptum characterem sacerdotalem, et sacerdotem minime exauctoratum seu degradatum, transeuntem vero ad falsam sectam, ubi factus exsors unitatis ecclesiasticae attentat nihilominus celebrare, de hoc altero ita scribit : « Apostatae vero « et haeretici, publice et manifeste ab « Ecclesia recedentes, et ad Synagogam « Satanae, hoc est ad quamcumque sec- « tam perfidiae transeuntes, nec sacer- « dotes Ecclesiae catholicae, sed potius « Synagogae Satanae se gerentes, et exse- « crandas ejus petitiones, et sacrilego « ministerio suo, ut supra diximus, et ore « gestantes, NIHIL AGUNT EX PARTE EC- « CLESIAE CATHOLICAE, Cujus neque nun- « tios neque ministros se gerunt, sed nec « ex parte perfidiae factionis, ex cujus « parte loquuntur, cujus vocem Deus « omnino non audit, sed tanquam corvi- « nam, tanquam sibilum serpentum ex- « horret et exsecratur. »

1. Cf. c. 9, col. 848 : « Extra unitatem Ecclesiae non est locus offerendi sacrificium unitatis. »

2. « Si revocatum EX TOTO sit procuratoris « officium, manifestum est, quod ea, quae in « jure consistunt tantum si per ipsum procurata « fuerint, ipso jure nulla sunt » (*ibid.*). Non aequiparat Gulielmus exauctoratis, seu depositis, seu degradatis, sacerdotes suspensos aut etiam excommunicatos ; quorum, ut talium, negat irritari ministerium, sed prohiberi tantum (*ibid.*).

3. « Haec solutio est communis » (*loc. cit.*).

Sicque patet, secundum Gulielmum, duobus ex capitibus posse deficere in aliquo homine sacerdotale officium : primo quidem, ex revocatione procurationis, ut in exauctoratis² ; secundo autem, ex defectu ratihabitionis ecclesiasticae, ut in haeticis. « Manifestum est, quod duo- « bus concurrentibus perficitur sacerdotale « officium, vel ministerium, videlicet rati- « bitione Ecclesiae, et procuratoris officii « limitata executione ; et similiter duabus « de causis irritatur et evacuatur, hoc est « a parte Ecclesiae, et a parte ministe- « riorum » (*ibid.*), scilicet abolitorum.

38. De principibus Scholae Veteris

Sed jam magna nostrae scholae parisiensis lumina coruscare coepere ; quorum principes, B. Albertus Magnus (4, D. 13, 11, art. 30)³, S. Bonaventura (4, D. 13, art. 1, q. 1), S. Thomas (3 S. 82, 7 et 8), uno ore⁴ pronuntiavere, omnem quemlibet sacerdotem valide conficere corpus Christi, si conficere intendens servet formam Ecclesiae. Nec dubitavere, quin, consecrans valide, vere sacrificaret omnis talis sacerdos.

39. De Scoto

At Scotus postea, concessa et haeticis et degradatis valida consecratione (« quod omnis sacerdos potens proferre « verba cum intentione possit conficere », 4. D. 13, 2), attamen, quia « sacerdos non « offert in persona propria, sed in persona « Ecclesiae, cujus est minister : hic autem « est praecisus ab ea » (*ibid.*), ideo ab illis removit omnem sacrificeationem seu hostiae oblationem⁵ ; addita hac ratione :

4. Conferatur Alexander Alensis (*Summa Theologica*, p. 4, q. 10, n. 5, a. 1, § 6).

5. Immerito Hiquaeus, in *Quaestione* sua quarta super hunc lectum Doctoris, contendit oblationem hic accipi pro oblatione mere caerimoniali, nec ullatenus sacrificali, qua suppositione stultificaretur quaestio Doctoris. Recte Renz (*Geschichte des Messopfer-Begriffs*, 1901, t. 1, p. 791) : « Diese Unterscheidung in wesent- « liche und ceremonielle Oblation macht Hi- « quäus, aber nicht Scotus. » Re quidem vera dependet in sua solutione et argumentatione

« Oblatio non pertinet ad rationem consecrationis » (*ibid.*) ; quod, si de distinctione formali rationum dictum sit, est verum ; sin autem de separabilitate, ut placuit Scoto, falsa est. Nostra enim oblatio, ut dictum est, consecratione ipsa perficitur ; manetque una ab altera indivulsa : siquidem in immolatione symbolica consistit oblatio ipsa vere immolatae olim hostiae.

Ceterum hanc solutionem Scoti nemo fere retinuit, sed omnes¹ in ea sententia mansere, quae fuerat Petri Damiani, vel alterius cuiuspiam, scribentis : « Eucharistiae sacramentum semper idem est sacrificium » (*Expositio canonis missae*, 16. P.L. 145, 890) : « adeo ut quicumque possit consecrare, possit et sacrificare.

Utrumque autem et sacramentum et sacrificium attribuendum esse omnibus sacerdotibus, etiam maxime ab Ecclesia reprobatis, consentientium Doctorum ita crevit auctoritas et numerus, ut scriberet Thomas ab Argentina († 1357) : « Teneo praedictam conclusionem eo, « quod satis communiter a doctoribus « teneatur » (4 D. 13, a. 2, Venetiis, 1564, f. 111). Paulo post vero Nicolaus de Ausmo, in libro qui dicitur *Supplementum* (incun. f. 135 a) : « Etiam si fuerit « haereticus, excommunicatus aut degradatus, si celebrat, conficit quisvis ad « suam perditionem... : theologi communiter. »

Deinde, facta unanimitate, paulatim veteris discordiae memoria deleta est adeo, ut viri etiam eruditi non dubitarent scribere, utputa Hartzheim (*Councils Germania*, t. 3, Col. Agrip., 1760, p. 234) : « Si quis presbyter in haeresim « aut schisma lapsus fuisset, utut excommunicatus, eucharistiam valide potuisse « conficere, nemo unquam negavit. »

Scotus a Petro Lombardo aliisque veteribus magistris, quos supra enumeravimus. Ceterum non diffitebor, videri Scotum habuisse pro proprie sacrificiali illam oblationem verbalem, quam nos pro mere caerimoniaria habemus. In quo ei concordarunt nonnulli theologi posteriores citandi infra (Elucid. XXXIV).

Immo vero constat bifariam fuisse a veteribus solutam quaestionem de sacrificiis sacerdotum sive praecisorum, sive exauctoratorum : aliis evacuantibus fructum solum, aliis evacuantibus etiam validitatem sacrificii.

Qui negaverunt validitatem, in praecisis attenderunt potissimum ipsum DEFECTUM CONNEXIONIS CUM ECCLESIA, in qua una per Spiritum Sanctum sacerdotium exercetur Christi : siquidem Christus aliquid unum est cum Ecclesia, et omnis actio sacerdotalis oblatiove sacrificialis, sicut est Christi, ita est Ecclesiae.

In exauctoratis autem (quanquam et veris adhuc sacerdotibus et in communionem Ecclesiae versantibus) auctoritatem sacrificii ecclesiasticam desiderari putaverunt, quasi jam NOLENTE Ecclesia per depositos vel degradatos quidquam sacerdotale agere.

Utrinque igitur deficere videbatur *terminus a quo* omnis validi sacrificii : Ecclesia scilicet.

Jam vero qui tuebantur validitatem, nihilominus connexionem cum Ecclesia necessariam adstruebant, ut Augustinus maxime et Algerus, addentes interea, de Ecclesia esse sacrificia ab illis, qui extra Ecclesiam sunt, celebrata ; immo ipsius Ecclesiae esse sacrificia illa ; quin et intra Ecclesiam proinde, quoad potestatem sacrificam, manere aliquo modo haereticos : et haec est vera solutio, quae nunc est evolvenda.

§ 3. — Solutio quaestionis theologiae.

I. Sicut baptizatus vir non potest ita totaliter ejici extra Ecclesiam, ut sit *omnino sicut ethnicus et publicanus* ; sed, si legitimum matrimonium inierit, sacramentale erit istud ; et si eucharistiam rece-

1. Utrum revera sacrificet eo quod consecret, non omnes sane consentiunt ; nam, ut notat Suarez (disp. 76, sect. 3, n. 7), « doctores omnes, « qui ponunt rationem sacrificii in sumptione, « vel in aliqua alia actione, quae post consecrationem fiat, necessario concedent posse « reipsa separari confectionem sacramenti a

perit, sacramentalis erit communio (quae in ethnico ne cogitari quidem potest) : sic, immo multo magis, sacerdos, quantumvis ab Ecclesia praecisus, tamen SERVAT CONNEXIONEM ILLAM MINISTERIALEM, QUA CONSTITUTUS SEMEL A DEO PROCURATOR ECCLESIAE RESPECTU SACRIFICII OFFERENDI, MANET ECCLESIAE PROCURATOR IN PERPETUUM¹ : per eum agente Ecclesia quidquid ipse secundum divinitus sibi mandatae procurationis potestatem attemptaverit, etiam contra fas, agere. Organum est corporis, et organum manet ; et etiamsi corpus interdixerit organo, aut organum valedixerit corpori, organum tamen manet : et quidquid, ut organum, agere voluerit, agit ex parte Ecclesiae.

Dices : Sed quomodo per eum agit Ecclesia, per quem non vult agere (ut et degradato intimatur, et multo magis in praeciso intellegitur) ?

Respondeo : non ita renuit Ecclesia, ut omnino non velit. Non vult quidem voluntate signi ; at voluntatem absolutam non habet nihil agendi per tales : siquidem Ecclesia non potest quidquam absolute velle contra ordinem a Deo positum : indefectibiliter enim est sancta et Deo fidelis Ecclesia. Deus autem conjunxitambo in ordine ad sacrificium : nequit igitur Ecclesia sancta connexionem velle absolute rescindere ; sed quantumvis prohibens, quantumvis abhorrens, manet tamen obligata sacerdoti et veluti coniugata. Quod enim Deus conjunxit, homo non separet. Quare, quotiescumque voluerit sacerdos, vere offeret ex parte Ecclesiae, nolentis quidem secundum quid, volentis tamen simpliciter per eum offerre.

Igitur, si quaestio sit, quid possit sacerdos ejectus aut dejectus, respondeamus cum omnibus hujus aetatis catholicis eum posse valide sacrificare. Addimus interea, ex mente veterum, hoc ideo contingere, quia non deficiat ex parte Ecclesiae *terminus a quo* sacrificialis oblationis.

Sed si quaestio sit, quid de facto agat haereticus, responsio non necessario est eadem. Quanquam enim nunquam deerit suo legato Ecclesia, poterit tamen ipse legatus ita Ecclesiae deesse, ut nolit pro ipsa agere ; sed aut pro se solo, aut (quod verosimilius est) pro secta aliqua perfida dumtaxat velit, praedominante affectu, simpliciter et absolute, ministrum se gerere.

Immo haereticus aut schismaticus omnis FORMALIS ET PERTINAX, debet, SI SIBI CONSTET, ita erga Ecclesiam affici, ut excludat ejus in sacrificando commercium. Nemo enim ministrum se gerit Ecclesiae verae, nisi implicite saltem velit pro ea, POTIUS QUAM pro sua secta perfida et schismatica, gerere sacerdotium. Hoc enim importat celebris illa voluntas praevalens faciendi id quod est a Christo institutum ut fieret². Haereticus autem aut schismaticus nemo est formalis et pertinax, nisi qui ABSOLUTE anteponit aut opinionem suam veritati fidei, aut voluntatem suam caritati unitatis. Nequit igitur pro Ecclesia agere, nisi, saltem pro momento, implicite sit sibi contrarius, dum praevalet in ipso affectus agendi pro ea, cui affectu habitualiter praevalente alteram anteponit. Quare in illo qui abreptus omnino est odio unitatis, odio scilicet Ecclesiae quae

sacrificio » (cf. supra, Elucid. XXIV, et infra, Elucid. XXXIV). Sed tamen separabilitas ista, apud illos, non infert in haereticis magis quam in catholicis ullam separationis necessitatem inter consecrationem et sacrificeationem.

1. Ideo est irrevocabilis procuratio, vel inamissibilis deputatio, quia quamvis per ordinationem hominum (id est praelatorum Ecclesiae) inducta (sive immediate, ut in legitime ordinatis, sive mediate, ut in ordinatis extra unitatem), tamen DEO SIGILLANTE fit : cujus sigillum et

CHARACTEREM, semel impressum, non est in potestate hominum delere. Quare aeterna est schedula, qua quis in Ecclesiae procuratorem vel legatum, id est sacerdotem, consignatur.

2. Vel secundum aliam locutionem, id quod facit Ecclesia : h. e. id quod, secundum fidem Ecclesiae, est ab agente intendendum. Porro secundum fidem Ecclesiae, ut superius exposuimus, nemo offert sacrificium valide, nisi in quantum intendens offerre ex parte Ecclesiae.

reapse vera est, catholica est, apostolica est, odio dico romanae communionis, non erit mirum, si, sibi constans, affectu etiam praevalente nolit quicquam agere ut minister talis Ecclesiae, sed absolute et solum ut suae sectae officialis¹. Quo casu nihil aget, nihil in eucharistica celebratione conficiet; quia nequaquam offerret ex parte Ecclesiae: non nolentis, sed nolens².

Quod si autem ut minister Ecclesiae catholicae, apostolicae, romanae, agere, quantumvis repugnans secundum quid, tamen voluerit simpliciter, voluntate saltem implicita: tunc aget quidem et conficiet; sed tunc non offertur sacrificium a separato ut separato, immo offertur ab eo qui est extra (secundum legalem suum statum personalem et habituales intentionem) sed tanquam existente intra (et secundum rationem sui officii vel ministerii vel deputationis inamissibilis, et

secundum actualem intentionis suae directionem, seu potius correctionem).

Quare valet axioma veterum: « Veri « sacrificii extra catholicam Ecclesiam « locus non est »: quatenus sacrificium, si est verum, fit ab aliquo, non qua ex parte est *extra*, sed qua ex parte est et manet *intra*: adeo ut semper *intra* sit sacrificium.

Et pro tanto omne sacrificium verum est revera sacrificium Ecclesiae.

Quod inter recentiores theologos insinuavit Suarez, scribens: « Quod si haeretico, vel alio ab Ecclesia excluso, « illud offerat, quamvis extra Ecclesiam « offerat, SACRIFICIUM TAMEN ECCLESIAE « OFFERT: quod eatenus efficere potest, « quatenus characterem retinet, ratione « cuius aliquo modo ad Ecclesiam pertinet » (*De Eucharistia*, disp. 77, s. 2, n. 7)³. Per characterem enim deputatus est quis ad hoc ut sit Ecclesiae legatus in

1. Id reapse contigisse aliquando, non est inverosimile; immo suadent quaedam facta. Praeter alia enim facinora Donatistarum adversus sacramenta catholicorum, toto libro sexto *De schismate Donatistarum*, ab Optato Milevitano relata, recole projectam canibus eucharistiam (*ibid.*, l. 2, c. 19. P.L. 11, 972; coll. Augustin., *Ep.*, 139, l. P.L. 33, 535). Adde illud testimonium Innocentii III de quibusdam Graeculis superioris, ni fallor, aetatis: « Postquam enim Graecorum Ecclesia cum quibusdam complicibus et fautoribus suis ab obedientia Sedis Apostolicae se subtraxit, in tantum Graeci coeperunt abominari Latinos, quod inter alia, quae in derogationem eorum impie committebant, si quando sacerdotes Latini super eorum celebrassent altaria, non prius ipsi volebant sacrificare in illis, quam ea tanquam per hoc inquinata lavissent » (in Concilio Later. IV, D. 10, 435). Certe Michaelis Cerularii sacellarius, Nicephorus, eucharistiam Latinorum conculcarat, sed potius prae azymi odio quam nominis romani (P.G. 120, 744, et P.L. 143, 1214-1215).

2. Secundum hanc normam interpretabatur Gulielmus Parisiensis duriores illas locutiones Patrum de sacrificiis haereticorum, veluti Deo exsecrandis: quasi supposuerint Patres haereticum agere ut haereticum, id est excludentem ministerium Ecclesiae catholicae, affectantem autem exclusive ministerium suae sectae perversae. Quod utique si fiat, revera celebrans non conformatur menti et intentioni Ecclesiae catholicae: quapropter potest dici FORMAM deserere Ecclesiae, et sequi alienam

(vid. *De Sacramento ordinis*, c. 4, p. 534-535). Quam expositionem non dicimus improbabilem; eoque minus, quod Patres vix unquam materialem haeresim sibi ob oculos posuere, sed solummodo formalem; et praeterea prae se fuere nonnulli, praesertim Africani, ad negligendam, inditam mentibus nostris, facultatem a nobismetipsis desciscendi atque discordandi per quamdam « illogicitatem practicam », non raram, immo crebram.

3. Parum fortasse quadrant haec verba cum illis quae superius scripserat Suarez: « Habent sacerdotes ex commissione Ecclesiae ut NOMINE SUO [i. e. Ecclesiae] orent, intercedant et OFFERANT; et quoad hoc potest Ecclesia privare sacerdotem praecisum ne suo NOMINE sacrificet; nam, cum hoc habeat ex commissione Ecclesiae, ab eadem potest eo munere privari » (disp. 77, s. 2, n. 6; cf. commentarium in 3 S., 82, 7). Attamen advertenda est cautela quam postea in hoc puncto explicando adhibet Eximius Doctor, dum dicit Ecclesiam « nec consentire cum illo, nec velle, QUANTUM IN IPSA EST, per eum offerre ». Quibus restrictionis verbis potest innui voluntas non absoluta seu efficax, sed significata tantum et secundum quid dicta. Nihilominus vereor, ne aliquo modo haeserit in hac re discernenda. Nam ex una parte putabat ipse ita in missa secerni rationes ecclesiasticae oblationis et dominicae, ut secundum se haec sufficeret, seclusa illa, ad rationandam sacrificeationem nostram ministerialem (non advertens esse oblationem dominicam et ecclesiasticam unum quid organicum). Unde praesto erit ipsi quoad praecisos solutio: offerunt, quin

iis quae mittenda sunt ad Deum dona et sacrificia. Et pro tanto sufficit ei habere characterem, ut legatus maneat, agatque legatum, quandocumque voluerit, habita tamen intentione praevalente agendi pro Ecclesia.

Quamvis igitur ipse sit infidelis, qui litat, tamen est fidelis illa, cujus causam agit et defert munus atque hostiam; adeo ut semper fides vera, fides catholica, principiet atque originet sacriificationem omnem, proindeque et consecrationem eucharisticam: si minus proxime, ex parte ministri, saltem remote, ex parte Societatis Ecclesiasticae, cujus est minister. Et hoc sensu retineri potest, quod scripsit Gulielmus a Sancto Theodorico (*De corpore et sanguine Domini*, c. 6. P.L. 180, 355): « In sacramentis « corpus Domini facit [intellege: conficit, « vel consecrat] SANCTAE ECCLESIAE FIDES, cujus [Ecclesiae] generaliter est « ipsum sacrificium, cujuscumque sit merito, per quem fit. »

II. Quo principio solvitur quaestio de validitate, eodem solvitur et quaestio de fructu sacrificii.

Quae quaestio aliter ab aliis est decisa.

Primo enim pauci putavere atque etiam nunc, ni fallor, putant, esse omnino sine

per eos offerat Ecclesia. Aliunde tamen premebat eum et Doctorum auctoritas, sacrificium omne eucharisticum colligantium Ecclesiae universae, et doctrina vera de characterem sacerdotali, quo quis non membrum tantum efficitur, sed in ministrum et organum provehitur societatis ecclesiasticae. Quare diversas videtur, veluti tentative, non tam suo nomine asserens quam proponens nomine aliorum, solutiones edidisse (« sensus illius secundae opinionis esse potest »; « alia vero expositio esse potest »): unam divellentem sacrificium, ab Ecclesia, alteram connectentem. Cf. *De censuris*, disp. 11, s. 2, n. 11: ubi dicendus foret adhaerere solutioni priori (« censeo verius »); nisi quod potius de precibus missae ibi agatur quam de substantia oblationis sacrificialis.

Inter eos sane pauciores numero, qui hanc quaestionem tractaverunt, locum tenet insignem Hiquaeus in *Quaestione* sua sexta super *Commentarium* Scoti in 4 D. 13, 2 (p. 831-834); cujus potissimum est attendenda conclusio 2^a: « Haereticus sacerdos etiam IN PERSONA ECCLESIAE et Christi OFFERT sacrificium, SI SERVET INTENTIONEM UNIVERSALEM, QUAMVIS HABEAT IPSE PARTICULAREM EX

fructu ullo quolibet sacrificium, quantumvis validum, sacerdotis praecisi.

Plerique tamen non sine distinctione excludunt fructum, sed consentanee ad indicationes sancti Thomae¹ et sancti Bonaventurae² negant fructum relative tantum ad eos qui *specialiter* intercedunt tanquam offerentes vel cooperantes. Sic Suarez (disp. 77, s. 2, n. 7) ab « offerentibus et cooperantibus » distinguit alios, quibus possit esse fructuosum istiusmodi sacrificium.

Unde autem relate ad alios, puta ad universam Ecclesiam, repetendus sit fructus, jam non una est omnium sententia.

Quibus enim placet, posse, elicente scilicet Christo novam in singulis missis oblationem, taxari et mensurari fructum sacrificii sine respectu ad interventum Ecclesiae offerentis, ii etiam volent, Ecclesia nequaquam offerente, posse nihilominus fructum sacrificii aliquem assignari.

Quia autem saepius est exclusa a nobis ista opinio, restat ut dicatur, offerente Ecclesia per praecisos et exauctoratos (ut monstratum est supra), non deesse illorum sacrificiis commendandis devotionem Ecclesiae universalem³. Immo ex hac

« ERRORE... Quia quamdiu manet character « sacerdotalis, potest habere suum actum competentem, et manet potestas concessa a Christo et Ecclesia in talem actum: ergo potest « exercendo actum gerere personam Christi et « Ecclesiae offerentis sacrificium: ...potestate « ab ipsis concessa, secundum quam deputatur « minister in ordine ad talem actum. » Conferatur conclusio 5^a.

1. 3 S. 82, 7: « Illi qui sunt ab Ecclesia « separati per haeresim aut schisma vel excommunicationem... peccant facientes [consecrationem], et ideo fructum sacrificii non percipiunt. »

2. 4 D. 13, a. 1, q. 1: « Praecisus et haereticus « [conficit] ad damnationem SUAM ET OMNIUM « ASSISTENTIUM. »

3. Hanc doctrinam late pertractat Gabriel Biel, *Sacro canonis missae tum mystica, tum literalis expositio* (apud Johannem Klein, s. a., s. 1., lectio 27, fol. 38-41), promiscue et indignis et haereticis applicans hoc principium: quamvis desit ex parte sacerdotis, unde sit ejus oblatio accepta Deo, « QUIA TAMEN OBLATIO « HAEC et oratio NON EST SUA PRINCIPALITER,

parte non pejora erunt quam sacrificia indignorum. At pejora erunt aliunde : nam sacrificiis malorum sacerdotum, catholicorum tamen, ita praeter oblationem communem totius Ecclesiae accedit oblatio specialior quorundam, puta stipem dantium aut adstantium, ut inde augeatur fructus. Quae ratio incrementi in sacrificiis reproborum illorum deest, cum sit et reprobata omnis fidelium cooperatio, sive stipem dantium, sive adstantium.

Sed haec accipiantur regulariter loquendo ; nam bona fides excusabit fideles inscios, praesertim ubi aderit titulus coloratus. Immo ipse sacerdos, quamvis habendus sit in foro externo haereticus aut schismaticus, poterit, vigente intus bona fide, nullius culpae esse reus, nec innodationis ullius sibi conscius : adeo ut nihil desit commendando ipsius sacrificio etiam specialius et specialissime apud Deum. Faxit Deus ut apud fratres nostros orientales non raro id contingat ! Nec, si contingat, timendum erit, ne accrescat inde schismati praesidium : cum omne sacri-

ficiam, utpote ab Ecclesia, quae una est, profectum, quo efficacius erit apud Deum, eo magis suffragetur unitati, et schismati adversetur.

Quia autem omnis communio eucharistica est professio communionis ecclesisticae cum eucharistiam conficiente, tradente, sumente, ideo est regulariter illicita et damnosa, UTPOTE SCHISMATICA ATQUE HAERETICA, communio corporis Christi, quamvis valide consecrati, accepta a sacerdote haeretico vel schismatico ; sicut se excommunicat ab Ecclesia, qui accipit a sacerdote nominatim excommunicato. Quare recte scribebat Durandus Meldensis (4 D. 13, q. 1, n. 12) : « Tam consecrantes quam ab eis sumentes, non habent illud ad salutem, sed ad perniciem. »

At, si sacramentum, valide a sacerdote praeciso consecratum, deinde catholice reservetur, sumetur etiam catholice, et catholice distribuetur : qua communione non jam cum haeresi aut schismate comunicas, sed cum vera, cujus est hoc sacramentum, Ecclesia¹.

« SED ECCLESIAE SPONSAE CHRISTI, INTER QUAM
« ET CHRISTUM NUNCIUS EST, ejus orationem
« portans in ore, quam porrigit exaudiendam
« Patri misericordiarum, sequitur quod sua personalis malitia non reddit orationem illam
« Deo execrabilem et inexaudibilem » (fol. 38).

1. « Hostia, a talibus sacerdotibus consecrata, est adoranda, et, si reservetur, licite potest sumi a sacerdote legitimo » (S. Thom., 3 S. 82, 9, 1^m). Cf. S. Theodorum Studitum citatum supra, et S. Joannem Damascenum citandum infra (Elucid. XXXVII).

Elucidatio XXXIV.

Perficitur sacrificium consecratione sola. Respectu autem consecrationis faciendae nulla gaudet efficacia aut necessitate epiclesis; quam sapienter est instituta et locum habet aptum.

CAPUT VII.

DE EFFECTIONE SACRIFICII MISSAE.

Postquam determinatum est de existentia sacrificii missae, et ejusdem intestinali ratione, atque tandem valore, veniendum ad ejus effectiorem considerandam : qua in re quaeritur, quaenam actio ex nostra parte requiratur ad hoc ut sacrificium habeatur.

Ubi *primo* occurrit examinandum : utrum consecratione absolvatur sacrificium, an aliquid aliud praeter consecrationem requiratur.

Et, quatenus negative, veniet *secundo* determinandum : cujusmodi actione perficiatur consecratio.

§ 1. De consecrationis sufficientia.

Sacrificium ipsa demum consecratione absolvi, non tam hic assumitur probandum, quam supponitur ex antecedentibus omnino certum. Superius enim rationem attigimus, cur communio nequeat ad rationem constituendam sacrificii pertrahi, quia scilicet condividuntur omnino inter se hostiae oblatio et participatio. Utique consummatur sacrificium communionem, quatenus jam intrinsece constitutum ante communionem, per communionem ad suum finem perducitur, qui est sanctificatio fidelium (cf. Elucid. I et XXIV).

Praeter communionem autem, quidam

1. In byzantina liturgia IX saeculi nulla fit fractio infra actionem. Fractio autem panis ante actionem sane nequit pro parte intrinseca sacrificii haberi.

2. « Dignare nos et hac communionem [donare],

voluere ipsam fractionem sacramenti ingredi rationem actionis sacrificialis, et quidem essentialiter, quippe qua sola significaretur tormentum passionis dominicae. Ita Canus : « Cum symbolis rerum, Christo instituite, debeamus mortem ipsius « agere, si verum et perfectum nostrum « sacrificium est, ejusque victimae absolutum exemplar, quam Christus in cruce « praebeuit ; nullum autem sit rerum « symbolum antequam species FRANGANTUR, misceantur, consumantur : certissimum accipere argumentum possumus : « ante fractionem nondum esse expletum sacrificium » (*De locis theologicis*, l. 12, c. 12, Col. Agripp. 1585. fol. 426 a).

Sed isti positioni obstant non pauca.

Primo quidem, omnes moderni assentiunt Suarezio (disp. 75, sect. 3) defendenti, etiamsi omittatur casu aliquo ista fractio, tamen integrum stare sacrificium.

Secundo, videtur fractio de facto defuisse, aut certe vix ullius momenti locum aliquando apud veteres obtinuisse. Nam de ea nil legitur in liturgia *Constitutionum Apostolicarum*, aut in liturgia *Testamenti Domini Nostri Jesu Christi*¹. In aliis pervetustis liturgiis, ut *Serapionis, sancti Jacobi, sancti Marci*, invenitur quidem, sed nulla adnotata interim significatione dominicae mortis. Immo apud Serapionem², clare satis in annexa oratione indi-

« Deus veritatis, et fac ut corpora nostra capiant
« castitatem et animae intelligentiam et cognitionem ; et sapientes nos redde, Deus miserericordiarum, perceptione corporis et sanguinis » etc. (F. D. 2, 176-178).

catur scopus proprius fractionis esse, ut divisum sacramentum, multorum communioni fiat aptum.

In liturgia graeca *Sancti Jacobi* fit quaedam fractio ritualis (κλάσις) praevia ad illam comminutionem seu partitionem (μελισμός): sed ideo tantum, ut pars consecrati panis calici immergatur (B. 62, cf. 581): ubi resurrectionis potius quam mortis cum omnibus fere liturgiarum expositoribus agnoveris symbolum.

Deinceps accrevit quidem fractioni in quibusdam liturgiis, sane paucioribus, varii symbolismi, praesertim passionem respicientes, ut in liturgia syriaca *Sancti Jacobi* (B. 97-99; cf. Max. Saxon. *Missae syriaca antiochena*, p. 37-38); aliquando etiam fragmentis in modum crucis dispositis (hodierna liturgia *Sancti Chrysostomi*, B. 393; *Liturgia mozarabica*, P.L. 85, 557-558); vel (in prothesi) dissecto pane in modum crucis per lanceam (hodierna liturgia *Sancti Chrysostomi*, B. 357-358).

Sed isti symbolismi sunt adventitii: conficti scilicet labentibus saeculis ad augendam devotionem et liturgiam illustrandam. In Scriptura autem aut in veterum Patrum documentis, omni carent attestazione aut fulcimento.

Ad Scripturam enim quod attinet, primo rejicitur communiter a criticis illud κλώμενον¹, quod in textu recepto *Epistolae primae ad Corinthios* (11²⁴: τοῦτό μου ἔστιν τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον) legitur, pro quo habet Vulgata *quod pro vobis tradetur*. Secundo, nedum innuat in fractione panis significationem passionis, vix non excludit Scriptura, cum advertit, sicut in agno paschali, ita in Christo passo, nullum fuisse membrorum fractioni locum.

Quod spectat vero ad Patres, Chrysostomus, qui pro symbolismo aliquan-

do appellatur, revera duplici ex capite videtur symbolismo contrarius: *primo*, ex eo quod ipse notat nullam in passione fractionem correspondisse fractioni eucharistiae; *secundo*, ex eo quod fractionem hanc ordinat aperte ad distributionem. Super illud enim Pauli, *Panis quem frangimus*, sic perorat: « Cur autem addidit quem frangimus? Hoc enim in eucharistia videre est; in cruce vero non item, immo *contrarium*. Ait enim: *os non comminuetur*. Sed quod non passus est in cruce, hoc patitur in oblatione propter te, et sustinet se confringi, ut omnes impleat (*In I Cor.*, hom. 24, n. 2. P.G. 61, 200)².

Nec Augustinus alium finem indicat nisi distributionis: « *Precaiones*, inquit, accipiamus dictas, quas facimus in celebratione sacramentorum, antequam illud quod est in Domini mensa incipiat benedici; *orationes*, cum benedicatur et sanctificatur, et ad distribuendum comminuitur » (*Ep.* 149, 16. P.L. 33, 636),

Pariter Gregorius M.: « Ejus quippe ibi corpus sumitur, ejus caro in populi salutem partitur; ejus sanguis, non jam in manus infidelium, sed in ora fidelium funditur. » (*Dial.* 4, 58. P.L. 77, 425).

Beda quidem in fractione a Domino peracta praesignatam videt passionis voluntarietatem: « Frangit autem ipse panem quem discipulis porrigit, ut ostendat corporis sui fractionem non absque sua sponte ac procuratione venturam » (*In Marc.*, 14²². P.L. 92, 272; cf. *In Lucam* 22¹⁹, col. 596).

Semel etiam S. Paschasius Radbertus in nostra sacramenti fractione commemoratam vult passionem: « Figuram videtur esse [mysterium], dum frangi-

1. Quanquam omnes fere liturgiae, in narratione coenae, inducunt Dominum hac voce utentem. Vide inter alias Liturgiam graecam *S. Jacobi*, Liturgiam graecam *S. Marci*, *Anaphoram Serapionis*, Liturgiam *Constitutionum Apostolorum*, *Canonum ecclesiasticorum... reliquias Veronenses*, *Constitutiones Ecclesiae Aethiopicae*, cum reliquis antiquioribus Aethiopum

liturgiis, Liturgiam Mozarabicam juxta *Missale Mixtum*, Liturgiam Gallicanam juxta *Stowe-Missale*, etc., etc.

2. Recte utique Goetz interpretatur illum sermonem Chrysostomi, « der jedoch eine Deutung des Brotbrechens auf den Tod am Kreuz, eher ausschliesst als bezeugt » (*Die heutige Abendmahlsfrage*, 1907, p. 176).

ur »; figuram autem intellegit commemorativam : « recordationem sacrae passionis » (*Lib. de corp. et sang. Domini*, 4, 1. P.L. 120, 1278). Attamen in multis locis fieri illud dicit proprie ob partitionem, seu ad escam : « Frangit : quia, nisi ille frangeret, parvuli omnes jejuni remanerent » (*ibid.*, 15, 2, l. 1323) « Corpus frangitur ad escam populis, et partitur fidelibus » (*ibid.*, 3, col. 1328).

Ex expositoribus vero missarum latinis, qui ab illo tempore pullularunt, plerique non contempserunt fractionem, aut nullam ejus explicationem dederunt¹. Alii, Innocentius III (*De sanc. alt. myst.*, 2. P.L. 217, 907), et S. Petrus Dacianus (?) volunt fractionem fieri ad imitandum discipulorum, in Emmaus Dominum in fractione panis agnoscentium (*Expos. in canon. missae*. P.L. 145, 891). Interim (A. D. 1054) Humbertus cardinalis, dum contra Michaelium Caesariensem contendit, Trinitatem ita in sacramento eucharistiae cooperari, ut non commemoraretur, sic dividit partes eucharistici ritus, ut consecratio sit opus Trinitatis, fractio vero et sumptio sit commemoratio mortis Christi : « Tota beata

« Trinitas in consecratione eucharistiae « cooperatur, sed sola mors Christi in « fractione ejus et in usu annuntiatur » (*Adversus Graecorum calumnias*, c. 31. P.L. 143, 950). En primum, ni fallor, exemplum apud Latinos clarum et distinctum connexionis inter nostram sacramenti fractionem et passionem Domini commemoratam.

Paulo post (inter an. 1063 et 1070) Humberti laudator atque defensor, Lanfrancus, connexionem eandem vividius celebrioreque sermone praedicavit in libro suo adversus Berengarium de corpore et sanguine Domini : « Sacramenta enim, in « quit, illarum rerum, quarum sacramenta « sunt, semper similitudinem gerunt, sicut « in sacramento, de quo haec quaestio « ventilatur, DUM FRANGITUR HOSTIA, « dum sanguis de calice in ora fidelium « funditur, QUID ALIUD QUAM DOMINICI « CORPORIS IN CRUCE IMMOLATIO ejusque « sanguinis de latere effusio DESIGNA- « TUR? » (*Lib. de corpore et sanguine Domini*, c. 13, P.L. 150, 423)².

Qui post tempus Lanfranci venerunt expositores missae, eorum jam nonnulli significationem passionis fractioni annexerunt³.

1. Walafridus Strabus (*De ecclesiast. exord. et increm.*, c. 22. P.L. 114, 950); Raganus Maurus (*De clericorum institutione*, c. 33. P.L. 107, 324); Amalarius (*De ecclesiasticis officiis*, l. 3, c. 31. P.L. 105, 1152); Florus Lugdunensis (*De expositione Missae*, 89. P.L. 119, 71); Remigius Antissiodorensis (*De celebratione missae*. P.L. 101, 70); Joannes Rotomagensis (*De officiis ecclesiasticis*. P.L. 147, 36); Odo Cameracensis (*Expositio in canonem missae*. P.L. 160, 70); Robertus Paululus (*De officiis ecclesiasticis*, l. 2, c. 39. P.L. 177, 436); Joannes Beleth (*Rationale*, c. 48. P.L. 202, 54-55); Auctor *Micrologi*, c. 17. P.L. 151, 988; Richardus Beddinghusanus (*Libellus de canone missae libaminis*. P.L. 177, 468). Aliique plurimi, quibus omnibus praecesserat Isidorus (*De ecclesiasticis officiis*, l. 15. P.L. 83, 752). Interim tamen post Amalarium (*op. cit.*, c. 35, l. 1154) multum disseruere mediaevales de « Triformi corpore Domini », per trinam fractionis particulam designato. Quae commentatio, ut quam graviter a Floro (*Opusc. adv. Amalarii*, l. 4 et 2, 5. P.L. 119, 74 et 81) est notata, inde a Decretistis (Ivone Carn., *Panorm.*, l. 140, et Gratiano, *De consecr.*, dist. 2, c. 22).

est Sergio Papae attributa ! Unde non mirum est, si apud principes etiam scholae, ut puta Albertum Magnum (*De sacrificio missae*, tract. 3, c. 21) et sanctum Thomam (3 S. 83, 5, 8^m), lamentabiliter obrepserit.

2. Cesset Goetz (*op. cit.*, p. 175-176) haec verba quaerere in *Libro sententiarum Prosperi*, ubi se conqueritur ea nondum reperisse. Jam dudum Corrector Romanus super *Decreti Partem 3^{am}*, Dist. 2, c. 37, animadverterat, non Prosperi esse sermonem, sed Lanfranci (P.L. 187, 1747). Praeter hunc locum, et verba Chrysostomi atque Augustini supralaudata, etiam indicavit Goetz (*ibid.*) sententiam Dionysii Bar-Salibi infra citandam.

3. Ivo Carnotensis (*De convenientia veteris et novi sacrificii*. P.L. 162, 559); Honorius Augustodunensis (*Gemma animae*, l. 1, c. 63. P.L. 172, 563); Ps. Algerus (*De sacrificio missae*. P.L. 180, 856); Auctor ignotus *Libri de expositione missae* Hildeberto adscripti. P.L. 171, 1165; Sicardus Cremonensis (*Mitrato*, l. 3, c. 6. P.L. 213, 129 et 138); Durandus Mimatensis (*Rationale*, l. 4, c. 51, n. 4). Interim Balduinus Cantuariensis (*De sacramento altaris*. P.L. 204, 657), vir practicus, primo utilitatem partitionis indicat (« Frac-

Apud Graecos vero, quanquam coaetaneus Gregorii Magni, sanctus Eulychius C. P. jam haec scripserat: « Fractio venerandi panis necem significat » (*De Paschale et sacrosancta Eucharistia*, n. 3. P.G. 86bis, 2396), tamen expositores liturgiae byzantinae, cum in fractione panis, quae infra actionem fit, tum in exsectione quae per lanceam in prothesi prius facta est, incarnationis¹ figuram potius quam passionis² praedicavere³!

Expositor Syrus Missae, Dionysius Bar Salibi (XII s.) utique passionem in fractione designatam indubitanter perhibet⁴.

Quis non videat, in tanta silva interpretationum, earumque sero excogitarum, nil posse reperiri certi aut solidi; nil dogmatici, sed tantum phantastici? Quod si Doctores scholastici, ut v. g. Albertus

« tio convenit distributioni. Fregit, ut multis « daret »; deinde multas superstruit explicationes mysticas, inter quas suum habet passionis designatio locum. Liturgistis adde paucos Theologos, ut Gulielmum a Sancto Theodoro (*De sacramento altaris*, c. 9, P.L. 180, 356); Algerum (*De sacramento*, l. 1, c. 18, P.L. 180, 792); vel exegetas, ut Anselmum Laudunensem (*In Matth.* 26, P.L. 162, 1470); vel concionatores, ut Jacobum de Vitriaco (*Sermones*, Sermo III in coena Domini, Antv. 1575, p. 335), etc.

1. De comparatione inter exsectionem et incarnationem addeantur Theodorus Andidensis (*Brevis commentatio*, n. 9, P.G. 140, 429); Symeon Thessalonicensis (*De sacra liturgia*, c. 92, P.G. 155, 273-276). De comparatione inter fractionem et incarnationem legatur Theodorus (*op. cit.*, n. 38, col. 465). Neque, dum exponit liturgiam syriacam, Ps. Dionysius (*De Eccl. Hier.*, 3, 12, P.G. 3, 444) aliam fractionis indicat significationem praeter incarnationem.

2. De comparatione inter exsectionem et passionem notetur Nicolaus Cabasilas (*Liturgiae expositio*, c. 8, P.G. 150, 384-385).

3. Ceterum apud Bessarionem (*De sacram. eucharist.* P.G. 161, 512) non indicatur fractio nisi ut « ad distributionem necessaria ».

4. « Cum sumpsit sacerdos hostiam in manibus, ut diximus, dum frangit eam in duas partes, ostendit quod vere Verbum passum est « in carne, et quod sacrificatum est, et fractum est in cruce » (*Expositio liturgiae*, c. 16, C. S. C. O., 93, 89). Superiusque de fractione dominica in novissima coena, post assignatam (si genuina tamen est lectio) utilitatem practicam partitionis, pergunt auctor: « Fran-

Magnus (4 D. 13, E. 15), sanctus Thomas (3 S. 77, 7; 83, 5, 7^m; in *I Cor.*, 11, lect. 5), Biel (*Sacr. can. miss. expos.*, lect. 80), Suarez (*Disp.* 84, sect. 1, n. 6)⁵ etc., passionem in fractione representatam dixerunt, hoc non tradiderunt nisi ut commentum pium inter alia⁶; sed sacramentale quicquam minime adstruxerunt.

Revera fractio non est inducta propter se, aut ad aliquid per seipsam significandum. Acta est a Christo ad dispertendum: et hic est finis ejus intrinsecus. Deinde acta est ab Ecclesia: primo propter eundem finem; secundo, etiam deficiente hoc fine, propter imitationem Christi⁷; tertio, in ordine ad mixtionem specierum faciendam: qua, concinentibus satis liturgiis et liturgistis, resurrectio designaretur symbolice post semel de-

« gendo nobis declarat passionem et crucifixionem et occisionem suam et confixionem per lanceam et mortem suam. Iterum frangendo « mystice significat se ipsum mactasse et divisisse, et a se defluere propitiationem » (*ibid.*, p. 73).

5. Sentit vero Vasquez, non ob alium finem Christum fregisse panem, nisi ut, divisus inter plures manducatores, « significaret effectum « peculiarem sacramenti, ... nempe unionem, eo « quod ex eodem pane manducaturi, sicut etiam « ex eodem calice bibituri essent » (*disp.* 196, c. 3, n. 19 et 26).

6. Vide alterum tertiumque locum ex S. Thoma citatum, ubi tria consignificari dicuntur. Vide etiam Alb. M., in *Matth.*, 26²⁶, ubi primum dicitur significata fractio irae divinae, et deinde retro ad quamdam Moysis figuram implendam remittimur!

7. Hoc sensu Humbertus cardinalis, volens fieri cottidie missam integram, nec solum, ut apud Graecos, reservati sacramenti celebrationem mutilam: « Non enim benedixit tantum « [Dominus] et servavit frangendum in crastinum, nec fregit tantum et reposuit, sed fractum « statim distribuit. Unde... quodlibet horum, « si sine reliquis fiat, scilicet benedictio sine distributione, aut fractio sine benedictione et « distributione, perfectam Christi memoriam « non repraesentant, sicut distributio nulla sine « benedictione et fractione » (*Responsio sive contradictio in libellum Nicetae*, c. 23, P.L. 143, 994). Maxime fit ad imitationem Christi in Coptarum Liturgia, juxta anaphoram *Sancti Marci* vel *Cyrilli*, ubi in ipsa narratione coenae, dum dicitur Christus fregisse, frangitur panis (B. 177). Vide etiam in Aethiopica liturgia anaphoram *Apostolorum* (B. 232).

signatam sacramentaliter passionem in separata specierum consecratione¹.

Fractionem autem inter et passionem comparatio, excepto S. Eutychio C. P., fetus quidam tardioris aetatis est : cujus indicatio primum fugax aut incerta apud Bedam et Paschasium, deinde apud Humbertum et Lanfrancum firmior, genuit apud posteriores et theologos et liturgistas opinionem, primo rariorem, deinde crebriorem, sed nunquam non arbitrariam : per fractionem commemorari passionem. Revera passio, satis per ipsam consecrationem commemorata, non commemoratur sacramentaliter per fractionem, quae nedum sit pars intrinseca sacrificii, ne pertinet quidem ad ejus expressionem caerimoniarum, sed ad ritum communionis.

Quod si autem celebratio liturgica olim nomen habuit *fractio panis* (*Act.*, 2⁴²), non saepe magis inde sequitur, constitui sacrificium fractione, quam ex nomine *coenae dominicae* (*I Cor.*, 11²⁰), constitui coenatione. Sed sicut sacrificium nostrum denominatur coena ex fine coenationis, ad quam ordinatur oblatio hostiae ; sic ipsa coena denominatur fractio ex apparatu cibi, qui per fractionem fit.

Corruit ergo ex toto fundamentum opinionis Cani, certe singularis², cui ceterum contradixerat S. Thomas, aiens sacri-

ficiam ante fractionem esse peractum (3 S. 83, 4) ; et quidem adeo, ut fractionis omissio non faciat « imperfectionem sacrificii » (3 S. 83, 6, 6^m). Sed haec fere nos pudet disputasse, nisi quod intimius ritum quemdam ecclesiasticum occasio se obtulerit rimandi, discernendique vera a falsis, aut certe veritatis gradus varios distinguendi³.

§ 2. De effectione consecrationis.

Supposito autem, sacrificium perfici sola consecratione, consecrationem autem non peragi nisi orali quadam actione, ad id unum redit proposita de effectione sacrificii quaestio : qualis tenor orationis sit ad inducendam consecrationem absolute necessarius.

Quocirca, inter alia, haec possunt quaeri.

Primo. Consecratio fiatne per petitionem aliquam sui : hoc est, eone consecres, quod postules transmutationem. Quae est quaestio de epicleseos efficacia aut necessitate. Et, quatenus *negative*, quaeritur *secundo*, quam consertione verborum fiat consecratio. Et ante omnia quidem, quae sint verba formalia. Forma autem determinata, quaeritur rursus utrum necne, praeter verba formalia, alia requi-

1. Sed nec ipsa mixtio inducta est primitus ad significandum. Ortum habuit ex consuetudine sacramentum ex praecedente missa reservandi, aut etiam ab episcopo transmissum recipiendi in signum communionis : quod calici immergebatur (fortasse propter duritiam ac siccitatem). Cujusmodi consuetudo cum obsolevit, successit in ejus locum ritus noster hodiernus deputans calici particulam panis intra eandem missam consecrati. Cf. Corblet, *Histoire du Sacrement de l'Eucharistie*, 1886, t. 2, p. 11.

2. Singularior sane, immo vesana atque (per respectum ad hodiernam dogmatis claritatem) haeretica fuit sententia Abbaudi abbatis (*De fractione Corporis Christi*, P.L. 166, 1341-1348) et Gualteri a S. Victore (*Contra quatuor Labyrinthos Franciae*, l. 3, c. 11. P.L. 199, 1153-1154), quorum uterque putavit, atque acerrime defendit, corpus Christi in sua substantia frangi per fractionem sacramenti. At neuter inde conclusit immolationem Christi esse in fractione reponendam. Quin et Abbaudus (col. 1346) solli-

cite admonet confracti et disrupti Christi « partulas » omnes esse vivas. Excusatum me habeat lector, quod delirantium mentium figmenta non (quod satius forte fuit) praetermiserim.

3. Puto non desiderari a prudente lectore examinationem sententiae Henrici Henriquez (*Summa Theologiae Moralis*, l. 9, c. 9, n. 3 et 9, coll. c. 8, n. 6) : qua inter tria essentialia nostri sacrificii elementa computatur cum consecratione et communione verbalis oblatio : « Unde « et memores... OFFERIMUS » etc. Quanquam Henrico consenserunt Azor (*Institutionum Moralium*, lib. 10, c. 19, Lugd. 1602, col. 1117), Bonacina (*Tract. de sacramentis*, disp. 4, q. 2, punct. 2, n. 5 et 6) et Bassaeus (*Flores theologiae practicae*, s. v. *Missae*, 2, 5), praeter alios, quos ipsi allegant. Praeformata olim a Petro Lombardo et Scoto, ut superius (Elucid. XXXIII) vidimus, innovata est nuper ista sententia haud feliciter a viro ceteroquin spectando, J. Grivet, *La messe de la terre et la messe du ciel* (Paris, 1917).

rantur, narrativa. Et, quatenus affirmative, quaeri tandem potest, utrum praeter verba formalia et narrativa requirantur, annon, verba interpellativa.

SECTIO I. DE EPICLESI.

ARTICULUS I. — EXCLUDITUR EPICLESEOS EFFICACIA AUT NECESSITAS.

Circa primam quaestionem, quae est de epiclesi¹, prostat primo indisputabile factum: quod in multis liturgiis, post prolata super panem et vinum verba dominica *hoc est corpus meum, hic est sanguis meus*, fit postulatio transsubstantiationis. Is enim est sensus apertus formularum orientali² vel gallicanarum³ atque mozarabicarum⁴ plurimarum, ut vidimus esse

1. Documenta pleraque hujus quaestionis sunt collecta a Salaville, *Epiclèse eucharistique* (D. T. C., t. 5, col. 194-300).

2. Quod in paucis liturgiis, puta *Testam. D. N. J. C.*, p. 43, in *Constitutionibus Eccles. Aethiop.* (Ludolf, *Ad suam Hist. Aeth... comment.*, p. 324; cf. B. 190) vel *Eccles. Aegypt.* (F. D. 2, 100) atque in *Didascaliae Apostolorum fragmentis veronensibus latinis* (Hauler, *Canonum qui dicuntur Apost. et Aegypt. reliquiae*, p. 106-107), non ita est explicita petitio transmutationis: non inde eliditur explicita et distincta postulatio, quae in aliis liturgiis, sane vetustissimis, fit; puta in *Const. Apostol.* (F. D. 1, 510), *Liturg. gr. S. Jac.* (B. 53-54), et *S. Marci* (B. 134), *Anaphora Serapionis* (F. D. 2, 174-176); deinde in *Liturg. S. Basil. et S. Chrysost.* (B. 329-330), in *Oratione Eucharistica D. et Salvatoris nostri J. C.* (L. B., 2, 573), in *Canone Universali Aethiopum* (R. 1, 517; cf. B. 233), etc., etc. Inter Patres autem Graecos usui liturgico attestantes, animadvertendi potissimum sunt Cyril. Hieros. (*Catech.* 23, n. 7. P.G. 33, 1113-1116) et Chrysost. (*De coemeterio et cruce*, 3. P.G. 49, 397-398), expresse aientes postulari transmutationem ipsam.

3. Vide orationem *post-secreta* in missa monensi 3 et 5 (P.L. 138, 869 et 871); orationem *post-secreta* in missa gothica Assumptionis, atque S. Leudegarii (Mabillon, *De liturgia Gallicana*, l. 3. P.L. 72, 246 et 304-305).

4. Lege innumeras orationes *post-priedie* in hunc sensum; v. g. in dom. 3 post Epiphan., in dom. 5. Quadrag., in sabbato sancto, in die resurrect. dom., fer. 2 post Pascha., etc. (P.L. 85, 250; 376; 474; 485; 491-492).

5. De quibus videsis Salaville (259-265).

6. Secundum hos duos operatur transmutationem, ut causa principalis, prolatio dominica

etiam sensum orationis romanae *Supplices te rogamus*.

Nihilominus constat postulationem illam nihil conferre ad consecrationem faciendam: neque per modum causae, neque per modum conditionis.

Per modum causae influeret, si ipsa demum efficeret consecrationem, ut placet Graecis schismaticis recentioribus⁵, post Nicolaum Cabasilam (*Liturg. Expos.*, 27-29. P.L. 150, 425-433) et Symeonem Thessalonicensem (*Exp. de divino templo*, c. 88, P.G. 155, 733-740)⁶. Quibus accesserunt ex Latinis Catharinus⁷ et Cheffontaines⁸.

Cui obstant tria.

1° Fides Ecclesiae: jam peractam esse antea consecrationem. Vide errorem Armenis exprobratum sub Benedicto XII

sermonis demonstrativi: *Hoc est corpus meum*; ut causa autem instrumentalis, nostra efflagitatio transmutationis. « Credimus ipsum esse quod operatur mysterium, Domini scilicet verbum, sed sic, per sacerdotem, per intercessionem ejus et orationem... Semel a Domino dictus, eo ipso quod ab illo dictus est, sicut creatorius sermo, semper operatur » (Cabasilas, col. 429 et 433). Pariter Symeon, col. 737. Comparatio est utrinque inter sermonem quo creata sunt omnia et vegetantur, et intimationem dominicam nunc vegetantem non verba demonstrativa a nobis prolata in persona Domini, sed verba nostra deprecatoria.

7. [Catharini] *Tractatus de consecrationis forma* denuo editus a Cheffontaines, Parisiis 1586, fol. B 1: « Nobis, qui ante oravimus, prolatis verbis suis confestim adest [Christus]. Graecis vero, qui post recitata verba orant, ipsa oratione peracta adesse dignatur. » Cf. *Quaestio quibusnam verbis Christus confecit divinum eucharistiae sacramentum*, Romae 1551, p. 182-188.

8. Christophorus de Capite Fontium, archiepisc. Caesariensis, nuper totius ordinis Minorum generalis Minister, *Varii tractatus et disputationes* (fol. 33-51), consecrationem vult per imprecationem transsubstantiationis a nobis effici. Quam doctrinam retro traducit in Christum coenantem: « Quia autem benedictio qua panem benedixit... sacerdotalis erat, ... ejus benedictio oratio fuit qua pani beatam in suam carnem mutationem imprecabatur » (fol. 33 b). Fusius deinde rem evolvit in suo opere *De veteri ritu celebrandi missam* (Parisiis 1586). Cf. etiam *De la vertu des paroles par lesquelles se fait la consécration du Saint Sacrement de l'autel*. Paris, 1586. « Je soutiens que la consécration se fait par les prières du prêtre et les paroles de Dieu récitées es dites prières. »

(Mansi, 25, 1242); decretum S. C. de Propaganda Fide a Benedicto XIII approbatum, die 8 jul. 1729; epistolam Pii VII ad Patriarcham Antiochenum (*Acta et Decreta S. Concil. Rec. Collectio Lacensis*, t. 2, p. 440 et 551); epistolam Pii X de negotio Max. Saxoniae, 26 dec. 1910.

1. Extra numerum quidem Patrum orthodoxorum, potest citari exemplum unum sat antiquum (v. s.) sensus certo contrarii apud Narsai, *An exposition of the mysteries* (tr. R. H. Connolly, T. a. S., 8, 1, p. 20-23. Cf. Edm. Bishop, *Appendix*, n. 6, *ibid.*, p. 126-127).

2. Justinus (*Apol.*, 1, 65. P.L. 6, 428): «orationis verbum a Christo traditum», per quod «eucharistiatum alimonia», maxime in verbis dominicis videtur reponi ibidem allegatis: *Hoc est corpus meum*. Ambrosius, *Enarrationes in duodecim psalmos davidicos* (in psalm. 38, 25. P.L. 14, 1051): «Ipse offerre manifestatur in nobis, cujus sermo sanctificat sacrificium quod offertur». Rursus *De Myster.* 9, 52: «Verba ipsa Domini Salvatoris operantur» (P.L. 16, 406). Tandem *De Benedictionibus Patriarcharum*, 9, 38 (P.L. 14, 686): «Dat nobis [Christus] eum [panem] quem ipse quotidie sacerdos consecrat suis verbis.» Auctor cognati tractatus *de Sacramentis* 4, 14: «Consecratio autem quibus verbis est, cujus sermonibus? Domini Jesu... Ubi venit ut conficiatur venerabile sacramentum, jam non suis sermonibus utitur sacerdos, sed utitur sermonibus Christi. Ergo sermo Christi hoc conficit sacramentum.» (P.L. 16, 440). Cf. *ibid.*, 5, 4: «Dixi vobis quod ante verba Christi, quod offertur panis dicatur; UBI CHRISTI VERBA DEPROMPTA FUERINT, jam non panis dicitur, sed corpus appellatur» (col. 452). Integrum caput vide exscriptum in Sermone 84 appendicis ad sermones Augustini (P.L. 39, 1907, sq.). Non est igitur istius sermonis tenor adscribendus alicui sectatori Augustini (ut putat Salaville, 242) potius quam Ambrosii. Augustinus, *Serm.* 227: «Panis ille quem videtis in altari, sanctificatus per verbum Dei, corpus est Christi» (P.L. 39, 1100). Isidorus (?), *Epist.* 7, ad *Redemptum Archidiaconum*, c. 2: «De substantia sacramenti sunt verba Dei, a sacerdote in sacro prolata ministerio, scilicet *Hoc est corpus meum*, panisque frumenti et vinum» (P. L. 83, 905). S. Agobardus, *Contra libros quatuor Amalarii*, c. 13 (P.L. 104, 347). Deincepsque alii omnes.

3. Gregor. Nyss., *Or. catechet.*, c. 37: «Hic panis sanctificatur per verbum Dei et orationem, non eo quidem quod per nutritionem et potationem proficiat in corpus Verbi, sed statim in corpus Verbi transmutatus, secundum quod dictum est a Verbo: *Hoc est corpus meum*» (P.G. 45, 97). Chrysostomus, in utraque editione suae homiliae de *Prodizione Judae*, n. 6: «Stat sacerdos, verba illa profe-

2° Doctrina veterum Patrum¹, cum occidentalium², tum etiam orientalium³ saltem ante Joannem Damascenum⁴: causari consecrationem in missa per verba Christi a sacerdote prolata.

3° Praeceptum Christi: *Hoc facite in meam commemorationem*, scilicet idem quod ipse feci. Porro Christus, omnibus

«rens: virtus autem et gratia Dei est [quae omnia efficit]. *Hoc est corpus meum*, inquit. «Hoc verbum transformat ea quae proposita sunt.» (P. G. 49, 380 et 389). Hesychius, in *Levit.*, 9⁶, *Facite, et apparebit vobis gloria ejus*: «Facite videlicet mysticus, de quo praeceperat Dominus: *Hoc facite in meam commemorationem*... SERMONE subsistit hujus dispensatio mysterii, maxime DOMINICO VERBO ea quae apparent in aliud aliquid majus et intelligibile TRANSFERENTE» (P.G. 93, 891). Non est negandum, hos ipsos aliosque Graecos plurimos, sed et Latinos non paucos consecrationem dixisse factam per invocationem aliquam Dei, puta Verbi vel plerumque Spiritus Sancti; sed, nedum pugnent inter se isti duo unius rei adspectus, videbis infra nullam fieri consecratoriam recitationem coenae, quin contineat implicitam precationem transmutationis.

4. S. Joannes Damascenus, ex una parte, conformiter ad doctores supra citatos, docet haec duo: 1° in coena Christum ipsa rei intimatione transmutationem effecisse (*De fide orthod.*, 4, 13. P.G. 94, 1140. Cf. Petrum Mansur [?] *De corpore et sanguine Christi*, 2. P.G. 95, 408, B.); 2° illius intimationis dominicae virtute sacramentum etiam nunc confici (*loc. cit.*). Ex altera autem parte, tenet non esse a Basilio datum nomen ἀντίτυπα oblationi, nisi ante consecrationem (in quo secuti sunt eum Patres Concilii Nicaeni II, Mansi, 13, 261-265; Nicephorus C. P. *Anlirrh.* 2 *adv. Const. Copr.*, 2. P.G. 100, 336): cum tamen in *Liturgia Basilii* nomen istud, post commemoratam coenam, detur sacramento in principio epicleseos. Unde de duobus unum: aut erravit Joannes Damascenus, putans aliter consecrari a nobis, quam est consecratum a Christo, quamvis dicat Christus: *Hoc facite*, scilicet quod feci. Et ita sentit Salaville (247-250). Aut intellegendus est Damascenus, ac si dicat: non vocantur antitypa, nisi ubi nondum considerantur ut consecrata. Porro, quamvis consecratus sit panis et calix antea, tamen manifeste non habetur ut consecratus, dum rogamus Deum ut consecrationem efficiat. Et ista interpretatio magis mihi arridet: 1° quia sufficit ad propositum Damasceni: 2° quia melius conciliat dicta Damasceni inter se et cum dictis aliorum Patrum, praesertim Chrysostomi. Quod autem saepe dicit, consecrationem fieri per invocationem et descensum Spiritus Sancti, in hoc non differt a scriptoribus praelaudatis.

fatentibus, non per epiclesim ullam consecravit, sed potestative¹. Ergo nec nos debemus consecrare per epiclesim, sed imitando Christum : dum in persona Christi efficimus quod Christus fecit. Et haec quidem paritas et similitudo, a Christo ipso asserta, inter modum suum conficiendi et nostrum, videtur fuisse petra angularis totius traditionis.

Qui enim considerabant Christum conse-

1. 1° Asseruerunt Patres et theologi fere unanimiter Christum consecrasse per verba demonstrativa : *Hoc est corpus meum*. Videantur inter veteres : Auctor anonymus *Tractatus de Solemnitatibus*, c. 5 (*Spicil. Solesm.* 1, 11 ; cf. XI-XII) : « ... Ne cum pascha cum discipulis manducas-
« set, nisi postea sacrificium commutasset,
« dicens *Hoc est corpus meum*, sic etiam pos-
« tea observari debere crederetur » (Integrum
textum recitavimus supra in Elucidatione IV.)
Non autem commutavit ritum sacrificiorum
illis verbis Christus nisi instituens et celebrans
novum sacrificium. Verbis igitur istis sacrificavit,
proindeque et consecravit. S. Ephraem :
« Panem vocavit corpus suum vivum, et seip-
« so atque Spiritu replevit eum... Quod vo-
« cavi corpus meum, hoc revera est... [Ca-
« licem] sacrificavit, profitens suum sangui-
« nem esse, qui effundendus erat » (*Serm. in
hebdom. sanct.* 4, 4-6, ed. Lamy, 1, 416 et 422)
Auctor *Homiliae de corpore et sanguine Christi*,
c. 2 (P.L. 30, 272) : « Visibiles creaturas in sub-
« stantiam corporis et sanguinis sui verbo suo,
« secreta potestate convertit, ita dicens : *Accipite
« et comedite, hoc est corpus meum*. Et, sanctifi-
« catione repetita, *Accipite*, inquit, *et bibite, hic
« est sanguis meus*. » Joannes Damascenus,
De fide orthodoxa, 4, 13 (P.G. 94, 1140) : « Nonne
« potest panem efficere corpus suum, et vinum
« atque aquam sanguinem suum ? Dixit in
« principio : *Producat terra herbam virentem*, et
« ad hanc diem, accedente imbri, profert suos
« fetus, excitata et fecundata a divino mandato.
« Dixit Deus : *Hoc est corpus meum*, et *Hic est
« sanguis meus*, et *Hoc facile in meam commemo-
« rationem* : et omnipotente ejus praecepto, usque
« dum veniat, hoc fit. Sic enim dixit : *usque dum
« veniat* ; et accedit imber huic novae segeti per
« invocationem : virtus Sancti Spiritus obum-
« brans. » Petrus Mansur (?), *De immacu-
lato corpore*, 2 (P.G. 95, 408) : « Dixit : *Hoc est cor-
« pus meum* ; et loco naturalis oeconomiae, panis
« et vinum cum aqua per verbum ipsius evasere
« corpus et sanguis ejus. » Samonas Gazensis,
Discept. cum Achmed Saraceno (P.G. 120,
825) : « Cum igitur ipse natura esset Deus, illico
« tunc panem illum sua potentia divina et gra-
« tia sanctificavit : *Hoc est corpus meum*, dicens,
« habens Patrem et Spiritum Sanctum in seme-
« ipso, sicque panem in corpus proprium con-
« vertit : nec alio quopiam, se praestantiore,
« opus habuit, qui sanctificaret panem. Nam,

crasse per intimationem ejus quod fiebat,
illi secure exhinc concludebant : ergo nos
intimando consecrationis effectum induci-
mus. Sic, exempli gratia, nitide argumen-
tabatur auctor *Summae Sententiarum* :
« Forma hujus sacramenti est COMMEMO-
« RATIO illorum verborum, quae in coena
« Christus dixit, quando discipulis corpus
« et sanguinem dedit, dicens : *Accipite,
« hoc est corpus meum*. Et sicut tunc

« quod inferius est, benedicitur a superiore. Si-
« quidem Christus ipse, cum non sit inferior
« Patri et Spiritui Sancto, sua potentia, quicquid
« vellet, efficiebat. »

2° Pauci Latini mediaevales, opinati quidem
Christum non per verba, sed ante verba, con-
secrasse, tamen id intellegunt factum non im-
petrantis affectu, sed nutu imperantis. Primus,
quantum memini, illorum fuit Odo Came-
racensis, scribens : « Patet quod benedic-
« tione fuerit factus sanguis. Ad benedictio-
« nem enim praemissam subdidit : *Hic est calix
« sanguinis mei* » (*Expos. in canonem missae*,
P.L. 160, 1063). Paulo ante similia praemi-
serat de pane (col. 1061-1062). Subsecutus est
Stephanus Augustodunensis, *Tract. de
sacramento altaris*, c. 14 (P.L. 172, 1293) : « Cum
« benedixit, corpus suum fecit... Potest esse
« quod, benedictione facta, tradens corpus suum
« discipulis praedicta verba protulit. » Deinde
Balduinus Cantuariensis, *Lib. de sacra-
mento altaris* (P.L. 204, 655) : « Difficile est pro-
« bare, quod Christus his verbis mutationem
« fecit, sed indubitanter credendum est, Chris-
« tum haec verba dixisse, et panem et vinum,
« aut cum haec verba diceret, vel ante, quando
« voluit, et sicut voluit, substantialiter mutasse. »
Nec nisi post hos Innocentius III, *De sacr.
altaris mysterio*, 4, 6 (P.L. 217, 859) : « Sane dici
« potest quod Christus virtute divina confecit,
« et postea formam expressit, sub qua posteri
« benedicerent. Ipse namque per se virtute pro-
« pria benedixit. Nos autem ex illa virtute quam
« indidit verbis. » Tenebant nimirum illi doc-
tores, nos per verba dominica consecrare. Ali-
ter postea Catharinus et Cheffontaines,
sicut neque Christum, ita nec nos per solam vim
verborum consecrare voluerunt ; immo sicut
nos per epiclesim, ita etiam Christum impetrasse
consecrationem, autunabat Cheffontaines ausu
singulari, ut dictum est supra.

Vix operae pretium est hic memorare opi-
nionem Johannis Watterich (*Der Konse-
krationmoment im heiligen Abendmahl und
seine Geschichte*, 1896, p. 3, 8, 20-21, etc.),
consecrationem non solummodo dominicam,
sed et nostram, deputantis benedictioni per
gestum manuum significatae. Non enim, cum
haec edidit Watterich, inter catholicos theologos
numerabatur, sed, ut erat schismaticus, ita
in praesente negotio prorsus haereticus.

« panem illum et calicem in verum cor-
 « pus et in verum sanguinem verbo suo
 « commutavit, ita indubitanter credimus,
 « verba illa a sacerdote eo ordine et ea
 « intentione dicta panem et vinum in
 « verum corpus Christi et in verum san-
 « guinem commutare » (*Summa Senten-
 liarum*, tr. 6, c. 4. P.L. 176, 140-141).

Si qui autem putabant, Christum, ante
 prolata verba, consecrasse per tacitam
 quamdam benedictionem, illis censeba-
 tur occurri satis argumentando retro ex
 nostra consecratione ad consecrationem
 dominicam. Adeo paritas ritus principii
 instar assumebatur. Quod jam nobis ipse
 Innocentius III attestatur, dum suae
 opinioni aliorum sententiam praemittit
 his verbis : « CUM ad prolationem verbo-
 « rum istorum : *Hoc est corpus meum, hoc*
 « (sic) *est sanguis meus*, sacerdos conficiat,
 « CREDIBILE JUDICATUR [scilicet ab adver-
 « sariis meis] quod et Christus eadem
 « verba dicendo confecit » (*loc. cit.*).
 Albertus autem Magnus determina-
 « tive prorsus : Dicunt quidam quod
 « quadam occulta benedictione panem in
 « corpus suum transsubstantiavit ; et illi
 « dicunt quod benedicendo confecit ; et
 « postea, dicendo *Hoc est corpus meum*,
 « usum sacramenti instituit. Et hoc non
 « est probabile, quia sic aliter Ecclesia
 « celebraret sacramentum, quam Christus
 « formam [*intellege* : exemplum] dederit »
 (*Enarrationes in evangelium Marci* 14²²).

Intellegeretur rursus epiclesis se habere
 per modum causae, non efficientis, sed
 impetrantis (id est moralis), si OPERATIVA
 VIRTUS, reservata quidem prolationi nos-
 trae dominicorum verborum, tamen tunc
 demum actum suum exsereret, cum
 concurreret DEPRECATORIA VIRTUS epicle-
 seos : ut maxime sensit Dom Toutté

(*De doctrina Cyrilli*, dissert. 3, c. 12, n. 97.
 P.G. 33, 283). « Duas res praestandas in
 « sacramento habet Ecclesia, ut et Christi
 « verba recitet, quae, ut olim in coena
 « ipsius ore, sic nunc quoque ab ipso mi-
 « nistrorum, ejus personam sustinentium,
 « ore recitata, mirabilem eucharistiae
 « conversionem operentur ; et votum
 « suum exprimat, ut Christus secundum
 « promissionem suam suo sacramento ne
 « desit. Haec cum simul praestare non
 « possit, tempore dividere cogitur. Sed
 « una est actio sacrificii duabus illis re-
 « bus composita : quatenus earum vel
 « praecedat vel sequatur, ne maxime
 « intersit facit actionis hujus unitas. Ap-
 « tius tamen videtur ut causa impetrans,
 « quae in precibus sita est, efficientem
 « causam, quam in verbis Christi repo-
 « nimus, praecedat et attrahat ». Cete-
 rum haec sententia practice coincidit
 cum ea quae proxime sequitur, secundum
 quam conditionis partes implet epiclesis.

Intellegeretur autem epiclesis se habere
 per modum conditionis tribus potissimum
 modis.

Primo quidem modo, si epiclesis quam
 in praesente facio, esset conditio, qua
 posita, forma, antea jam prolata, fieret
 demum efficax, ut senserunt Renaudot
 (*op. cit.* passim) et Le Brun (*op. cit.*,
 vol. 3, p. 223 sq. praesertim p. 263 et
 267). Cui sententiae obstat, ut supra,
 consecrationis anteactae dogma catholi-
 cum.

Intellegeretur epiclesis se habere per
 modum conditionis *secundo*, si epiclesis,
 quam modo sum facturum, esset, sive
 in re, sive in proposito¹, conditio conse-
 crationis, quam nunc, proferens formam,
 facio.

Sed obstant duo. 1° Obstat quod non est

1. Alterutro horum modorum, potius fortasse
 posteriore, videtur intellegendus Combefi-
 sius, in nota quadam sua ad marginem homi-
 liae Damasceni in *Sabbatum sanctum*, c. 35
 (P.G. 96, 637-638) ; cujus emendatiorem textum
 subjicimus : « ... Non fieri scilicet eam transmu-
 « tationem, SINE ORDINE AD invocationem, quae
 « vel antecedit (uti Latinis), vel consequatur (uti
 « Graecis) verba Domini, in quibus tamen sit

« ipsa vis, id ipsum semper nobis operantibus,
 « quod semel Christo dicta. » Quae verba lau-
 dal et facil sua Le Quien (in nota 79 ad librum
 4 de *Fide Orth.*, cap. 13. P.G. 94, 1142) : deinde
 que ipse (mirabile dictu) cardinalis Pitra sum-
 mopere approbat (*Spicileg. Solesm.*, t. 1, p. 441) :
 « Nemo hunc ritum [epicleseos] videtur lucu-
 « lentius exposuisse quam Combefisius. »

conditio in re illud, quod si omittatur, tamen res prius facta non transibit in infectam. Transire autem in infectam consecratio semel facta non potest, quicquid circa epiclesim contigerit. 2° Nec est conditio in proposito illud, sine cuius intentione, non solum stat materia, sed et forma est completa in sua significatione formae, et intentio habetur absoluta applicandi formam ad materiam. Atqui haec duo sine proposito recitandae epicleseos obtinent : nam primo, nisi forma esset omnibus numeris absoluta, ut forma, ante prolatam epiclesim, non ante epiclesim operaretur : quod tamen ab ipsis adversariis supponitur fieri ; secundo, aliud est intendere recitationem epicleseos, aliud intendere applicationem integrae formae ad debitam materiam : nec defectus unius intentionis alteram evacuat.

Intellegeretur se habere per modum conditionis *tertio*, quatenus usus epicleseos, generaliter in Ecclesia receptus, determinare censeretur publice sensum formae : unde diceretur consecratio conditionari per epiclesim, non sumptam determinate in individuo (quasi haec mea consecratio penderet ab hac mea epiclesi), sed sumptam in universali indeterminate, dum pendet mea consecratio ab usu communiter in Ecclesia existente faciendi aliquam epiclesim. In quo illud foret commodi, quod, mea epiclesi quantumvis deficiente (sive in re, sive in proposito), tamen non deficeret mea consecratio.

Sed obstat, quod, etiam sublata universaliter epiclesi, sufficiens haberetur in Ecclesia determinatio publica formae.

1. Sic sentit Rauschen, *L'Eucharistie et la Pénitence*, trad. fr., Paris 1910, p. 124 : « Il faut reconnaître, ou bien que l'épiclesse est appelée à disparaître, ou bien que la consécration n'est achevée qu'après. Toutefois on n'est pas tenu de l'attribuer à l'épiclesse... Ceux qui ont composé l'épiclesse, ont-ils agi comme si la consécration n'était pas faite après le récit de la Cène ? J'en doute. Si mon opinion est conforme à la vérité, il sera difficile de conserver l'épiclesse dans sa teneur actuelle » (Radicaliora etiam habet editio germanica,

Supposito enim verbo imperativo, *Hoc facile in meam commemorationem* (scilicet ejus quod ipse feci), sufficit ad intelligentiam ejus quod a nobis agitur, ut verba indicativa, *Hoc est corpus meum*, eo stylo proferantur, quo nequeant accipi de nostro corpore, quasi dicta in nostra persona, sed omnino ut dicta in persona Christi de ipsius corpore. Unde sequetur statim, idem apud nos significari et effici, quod est significatum et effectum in coena.

ARTICULUS II. — DEFENDITUR EPICLESEOS CONGRUITAS.

Statutis autem illis duabus conclusionibus, exurgit quaestio : cui fini deserviat epiclesis. Ex una parte, consecratio facta est ; ex altera parte, adhuc petitur. Si facta est, nonne infidelitatis est summae eam deponere ? Nonne saltem est irrationabilis precatio ? Aut igitur repugnat, aut certe otiatur epiclesis¹.

Immo nec repugnat, nec otiatur.

Non repugnat, quia, ut communiter sensere doctores, id quod fit in indivisibili durationis, debet in solemnizatione sua distendi per temporum spatia, et veluti per varias caerimoniarum tractus diffluere atque expandi : ut fides atque affectus eorum, quorum interest, salubriter unius rei utilitatibus atque proprietatibus variis coaptetur². Unde fit, ut soleat ab Ecclesia post collatum sacramentum, puta ordinis vel extremae unctionis, enuntiari multifarii effectus sacramentalis productio, perinde ac si nunc demum haberetur ; sive id agatur per verba indicativa, ut respectu celebrandae missae et administrandae poenitentiae, in ordinationibus presbyterorum ; sive per verba deprecatoria, ut quan-

Eucharistie und Buss-Sakrament, Frib. Brig. 1908, p. 100). Non satis caute videntur haec dicta. Certo enim constat viro catholico : et consecrationem esse factam ante epiclesim, et ritum epicleseos, per tot saecula frequentatum atque ab Ecclesia approbatum sancitumque, non esse inconvenientem.

2. Hanc solutionem omnibus numeris absolutam jam proposuerat *Glossa ordinaria Decreti* (*De Consecr.* 2, 72. Romae 1584, tom. 2, 1813-1814) super verba orationis *Jube haec perferri* : « Videtur quod haec oratio sit superflua, quia

do post unam sufficientem unctionem suppleantur reliquae. Quod autem non repugnat illic, cur hic, in celebratione eucharistica, repugnaverit ?

Quod autem non repugnat, idem nec obiatur, si eo declaratur *convenienter* sensus ejus quod sacramentaliter est actum. Porro convenienter declaratur consecratio per sermonem, qui habeatur post consecrationem, in forma precatationis, ad advocandum, sive Deum omnipotentem, sive Trinitatem, sive Verbum atque comitatum angelicum, sive Spiritum Sanctum. Ad cujus evidentiam agetur *primo* de loco epicleseos ; *secundo* de invocati Numinis persona.

MEMBRUM I. CONGRUITAS QUOAD LOCUM.

In nostro sacrificio una actione perficiuntur haec tria : commemoratio, oblatio, consecratio ; in *commemoratione* scilicet sacrificii dominici, *offertur* a nobis dominici ipsius sacrificii hostia, per *consecrationem* panis in corpus et vini in sanguinem.

Haec tria simul fiunt in narratione coenae habita super panem et calicem, sed non pariter omnia in narratione elucet. Elucet quidem explicite per se commemoratio : narrare enim est commemorare ; sed non elucet ita explicite oblatio et consecratio. Supersunt igitur elucidanda ista duo, nisi forte eorum elucidatio praecesserit narrationi, quae una demum est omnium effectrix.

Sed non desunt rationes, cur apte praecesserit narratio.

Dato enim post coenam praecepto dominico *Hoc facite*, etc., sponte apostoli, dum id faciunt quod Christus fecerat, imitati sunt non solum substantialia facti, sed etiam, quantum fieri potuit, accidentalia, id est veluti liturgiam Christi ipsius. Quia igitur Christus statim (*I Cor.*, 11²⁴)

post gratias Deo Patri actas (unde initium sumitur actionis), protulerat super panem et vinum verba sacramentalia, apostoli, eodem ordine quo Christus, latreutica et eucharistica totius rei indole per laudes et gratiarum actiones signata, aggressi sunt statim sacramentalium verborum prolationem : eo vel magis, quod narratio ipsius coenae (in qua sacrificium redemptionis est oblatum) locum sibi in gratiarum actione vindicabat et novissimum et praecipuum ; siquidem coena passioni copulata erat ultimum maximumque beneficium de quo gratiae agerentur. Rei autem narratae cum esset ultima pars mandatum dominicum *Hoc facite in meam commemorationem*, apte succedebat enumeratio mysteriorum, quorum importabatur commemoratio (anamnesis).

Restabat autem, ut duo alia elementa, oblatio et consecratio, implicata quidem commemorationi coenae, sed nondum distincta, veluti in lucem educerentur.

Quonam autem ordine, id est utrum utro prius, jam est videndum. Quocirca duo sunt consideranda.

Primo. Omnis oblatio sacrificialis eo tendit, ut a Deo suscipiatur. Quare ordo naturalis postulat, ut, si rationes formales rei distinguantur, primo enuntietur oblatio, ut a nobis profecta, et secundo acceptatio exoretur, seu *invocetur Deus votis*, ut habet pluribus locis Vergilius, non invocationem per vota, sed in vota intellegens.

Secundo. Nostrum sacrificium, quod est sacramentale, id est specielenus versans circa panem et vinum, realiter autem circa corpus et sanguinem Christi, eo suscipitur a Deo, quod apparens hostia transit in veram illam aeterni sacrificii hostiam consummate et immobiliter Deo in gloria acceptam¹. Per trans-

« haec dicitur post verba, quorum virtute conficitur corpus Christi : et ita de eo quod jam factum est, superflua est oratio. Respondeo : « Scriptura non attendit hujusmodi angustias temporis ; sed sacerdos, cum non possit multa simul proferre, ita loquitur ac si tempus staret, et essent adhuc facienda, quae in principio sermonis nondum erant facta.

« Et verba non ad tempus suae prolationis (sed « per conceptionem vel contemplationem loquentis) sunt referenda. »

1. Quare oratione illa, quae apud nos Latinos irrepsit ante consecrationem, petitur ut nostra oblatio eo fiat rata et accepta, quod transeat in corpus et sanguinem Christi : adeo transsubstantiatio acceptatio est nostri sacrificii. Quod ap-

substantiationem igitur fit acceptatio¹.

Genus quoddam acceptationis est transsubstantiatio; eodem pacto, quo sacrificium nostrum est quoddam speciale intra commune genus sacrificii. Sicut igitur, communiter loquendo, acceptatio, ita specialiter apud nos christianos transsubstantiatio est logice post enuntiatam oblationem exoranda.

Duobus autem modis, ex dictis, potest fieri petitio acceptationis: sive communiter sive specialiter. Communiter fit, si solummodo invocetur Deus super nostrum sacrificium. Specialiter fit, si invocetur ut transsubstantiationis operator. Utrocumque autem modo fiat, idem semper deponitur: siquidem non nobis prostat

nisi unum genus acceptationis in specie una. Sive igitur vagis verbis (ut in *Testamento Domini Nostri Jesu Christi*, et in *Constitutionibus Ecclesiae* vel *Aethiopicae* vel *Aegyptiacae*, et in anaphora *Fragmentorum Veronensium Laliorum*) liturgiae deponant adventum divinum, sive expressius corrogent transsubstantiationem (ut in supra citatis veteribus missis multis, sive orientalibus, sive occidentalibus), idem semper exorant unumque: acceptationem hostiae in transsubstantiatione constantem, sicut et in transsubstantiatione constat et oblatio nostri sacrificii et sacrificii dominici commemoratio².

Sic igitur, semel posito principio caeri-

prime intellegebat Stephanus Augustodunensis (*Tractatus de sacramento altaris*, c. 13. P.L. 172, 1291-1292) scribens: « Ut oblatio [panis et vini] habeat efficaciam et virtutem conferendi quod petimus, ROGAMUS EAM IN MELIUS PROMOVERI ET IN AETERNITATE ASCRIBI, ET RATAM, ID EST FIRMAM ET IMMOBILEM FIERI. Oramus, ut cibus hominum fiat cibus angelorum, scilicet ut oblatio panis et vini transsubstantietur in corpus et sanguinem Jesu Christi, qui est oblatio benedicta, hoc est omnium gratiarum benedictione plena, de cujus plenitudine nos omnes accepimus... FILIUS DEI DICITUR OBLATIO ascripta, Scripturis sanctorum patrum designata, et nulla oblivione delenda, et ideo RATA, ID EST ET FIRMA ET IMMOBILIS, scilicet FIRMATI STATU IMMORTALITATIS ET INCORRUPTIONIS, IN AETERNUM PERMANENS, et ad dandam salutem et remissionem peccatorum sufficiens... »

1. Huc conferas ea quae supra notata sunt in Elucidatione I de inchoativa acceptatione, in Elucidatione V de *Hebr.*, 9¹⁴, et in Elucidatione XXII de desponsa Domino acceptatione reali hostiae. Quod autem per transsubstantiationem comparetur nobis divinitus doni nostri acceptabilitas, importari videtur epiclesi illa mozarabica mox recitanda, ubi dicitur: « Te, Deus omnipotens, rogamus et petimus, ut oblata in conspectu tuo nostrae servitutis libamina IPSE TIBI ACCEPTABILIA FACIAS. » (P.L. 85, 590).

2. Cum autem transsubstantiatio peteretur, necessario erat loquendum PERINDE AC SI DONA nondum transsubstantiata essent: quare non nuncupabantur tunc corpus aut sanguis Christi, sed *antitypa* solum corporis et sanguinis, ut in *Liturgia Sancti Basilii*: « Cum proposuerimus antitypa sancti corporis et sanguinis Christi tui, te rogamus et deponimus... ut veniat Spiritus tuus... super proposita dona, et benedicat ea ac sanctificet, demonstratque

« [= efficiat] panem hunc corpus pretiosum « Domini » etc. (B. 329-330). Voci illi *antitypa* aequivalet vox *figura*, quam inserit precationi consimili (praecambulae tamen ad narrationem coenae) auctor libri *De sacramentis* (l. 5, c. 5, n. 21. P.L. 16, 443): « Fac nobis, inquit, hanc oblationem ascriptam, ratam, rationabilem, acceptabilem: quod *figura* est corporis et sanguinis Domini nostri Jesu Christi. Qui « pridie » etc. Cujus formulae sensus probabilior (quamvis aliter sentiat Batiffol, *Eucharistie*⁵, p. 361) est: ratam, rationabilem, acceptabilem, fac nobis hanc oblationem, scilicet id quod est figura corporis et sanguinis D. N. J. C., h. e. panem et vinum. Quae constructio ac interpretatio omnino fulcitur comparatione cum cognata oratione mozarabica, non praecambula jam recitationi verborum dominicorum, sed *post-pridie*: « ...Quorum oblationem benedictam, ratam, rationabilemque facere digneris; que est imago et *similitudo* corporis et sanguinis Ihesu Christi Filii tui ac redemptoris nostri » (Dom Marius Férotin, *Liber ordinum*, Parisiis 1904, col. 322). Sicut *figura*, ita igitur *similitudo* aequivalet *antitypo*, ut expresse ferebant *Canonum... reliquiae*, 75, 6-9 (ed. Hauler, 1900, p. 112): « Offeratur oblatio a diaconibus episcopo et gratias agat panem quidem in exemplum, quod dicit Graecus antitypum, corporis Christi; calicem vino mixtum propter antitypum, quod dicit Graecus similitudinem, sanguinis, quod effusum est pro omnibus qui crediderunt in eum. » Aequivalet igitur et maxime apud Graecos antitypo *ὁμοιωμα*: qua voce utitur Serapion Thmuitanus in sua *Anaphora* (F. D. 2, 174): super panem quidem (*τὸ ὁμοιωμα τοῦ σώματος*) immediate ante prolationem verborum dominicorum *Hoc est corpus meum* (« Tibi obtulimus hunc panem, similitudinem corporis Unigeniti. Hic panis sancti corporis est similitudo, quoniam Dominus

moniarum expansionis, perventum est ad rationabiliter postulandam consecrationem, postquam praecesserit enuntiatio oblationis, cui ipsi praecesserit commemoratio coenae¹. Quae tria sacrificii nostri elementa ordinate effloruerunt ex

« Jesus Christus, in qua nocte tradebatur » etc.); super calicem autem et ante et post prolata verba *Hoc est novum testamentum quod est sanguis meus* (« Obtulimus etiam calicem, « similitudinem sanguinis, quoniam Dominus « Jesus Christus accepit calicem, et dixit: *Accipite, bibite*, etc. Propterea obtulimus etiam « nos calicem, similitudinem sanguinis defecrentes. »), sed tamen ANTE EPICLESIM. POST epiclesim vero (vel orationem *postpridie*, aut si quid ejusmodi), quanquam aliquando vocatur eucharistia imago vitae aeternae, sicut et effigies passionis, tamen nunquam memini eam esse vocatam imaginem (vel similitudinem, etc.) corporis aut sanguinis Christi, IN LITURGIIS (nulla est enim aut fuit unquam, ut dicemus infra in Elucid. XLIII, Ecclesiae liturgia, precatio quam exhibet *Constitutionum Apostolicarum* liber 7, cap. 24, sed interpolatio quaedam et perversio precis in *Didache* fundendae super communem panem et vinum).

Attamen EXTRA LITURGIAS liberius nomen antitypi, vel aliud simile, datum est eucharistiae consecratae, et ut consecratae: idque sensu multiplici, necnon valde orthodoxo.

Primo quidem dicitur in eucharistia corpus Christi antitypum relate ad typos Veteris Testamenti, ut in homilia ejusdam fortasse Epiphanii junioris *De resurrectione*. P. G. 43, 468; secundo, relate ad species, quibus demonstratur, ut apud Cyrillum Hierosolymitanum, *Cal.* 5, 20. P. G. 33, 1124; tertio, relate ad consortium divinitatis nunc eucharistiam summentibus impertitum, ac consummandum in coelis per visionem beatificam: ut apud Damascenum (*De fide orthodoxa*, 4, 13. P. G. 94, 1153. Cf. Origen., *In Malth.*, t. II. P. G. 13, 952). Modo plus minus indefinite praeterea usurpari solita est a Graecis locutio τὸ ἀντίτυπον τοῦ σώματος καὶ αἵματος, eodem scilicet pacto et sensu, quo dicimus sacramenta corporis et sanguinis, ad designandum ipsum complexum sacramentalem corporis et specierum seu symbolorum. Ita v. g. Eustathius Antiochenus, in *Prov.* 9⁵. P. G. 18, 685; Gregorius Nazianzenus, *Or.* 8, 18. P. G. 35, 809; *Constitutiones Apostolicae*, 5, 14, 7. F. D. I, 273, etc. etc.

Praeterea, a Latinis dictum est corpus Christi eucharisticum figura vel signum corporis Christi, vel ut in propria specie passi in terris (Lanfrancus, *Lib. de corp. et sang. Dom.*, 14. P. L. 150, 424; Algerus, *De sacram. corp. et sang. dom.*, 1, 18. P. L. 180, 792), vel ut conspicibilis in coelis (Guitmundus Aversanus, *De corp. et sang. Dom. verit.*, 2. P. L. 149, 1460).

ipsa gratiarum actione, cujus thema suppeditabat et speciale et terminale coena dominica².

Ex his tribus porro constabat antiquitus integra celebratio liturgica, cui statim, ut diximus, conjungebatur oratio dominica:

Tandem ab omnibus nobis dicitur esse sacramentum seu signum corporis mystici.

Attendens autem semel in complexu eucharistico S. Pasesiasius, non corpus aut sanguinem, sed ipsas demum species, dixit: « Similitudinem quoque carnis ejus sumamus, et « similitudinem pretiosi sanguinis potemus » (*De corpore et sanguine Domini*, 13. P. L. 120, 1315). Tollit vero omne ambiguum apud praesentiae realis defensorem tutissimum proxime continuus sermo: « ita ut veritas non desit « in sacramento [*intellege*: in signo], et ridiculum nullum fiat paganus, quod cruorem « occisi hominis, bibamus... » etc. Praeierat auctor Libri *De Sacramentis* 4, 4, 20. P. L. 16, 443: « Sicut enim mortis similitudinem « [in baptismo] sumpsisti, ita etiam similitudinem pretiosi sanguinis bibis; ut nullus horror cruoris sit, et pretium tamen operetur redemptionis. » Simili sensu mihi videtur intellegendum illud *Didascaliae* 6, 22, 2 (F. D. I, 376): « Eam quae secundum similitudinem regalis « corporis Christi est, acceptam eucharistiam « offerte »; vel secundum lectionem *Fragmentorum veronensium* (ed. Hauler, 1900, p. 85): « Eam « quae secundum similitudinem regalis corporis « Christi est, regalem eucharistiam offerte. » Cujusmodi locis, sane non paucis, nomine eucharistiae accipitur id quod in pane nostro eucharistico est sacramentum (seu signum) visibile (= *sacramentum tantum*). Qui modus loquendi omnino legitimus est.

1. Vides igitur quid sit veri, quid falsi in illa *Expositione canonis missae* olim sancto Petro Damiano tributa: « Hoc capitulum quae pridie quam pateretur in fine canonis subjici « debuisset, quoniam in eo consecratio consummatur; sed quoniam impedisset ordinem historiae, quasi quadam necessitate compulsus, « capitulum illud quasi cor canonis ita in medio collocavit, ut quae sequuntur intellegantur praecedere: secundum illam figuram, « quae saepe fit, ut quae ratione succedunt « intellectu praecedant » (P. L. 145, 885). Verum est, intellegenda esse verba sequentia consecrationem, ac si praecederent; falsum est, esse ordinem praeposterum.

2. Facile agnoscitur illud schema in *Constitutionibus Apostolorum*, in Liturgia graeca *Sancti Jacobi*, in *Testamento Domini Nostri Jesu Christi*, in *Constitutionibus Ecclesiae Aethiopicae* atque *Aegypticae*. Secundum schema paullo aliter elaboratum jam procedit *Anaphora Serapionis*, enuntians oblationem ante commemorationem, cui igitur sola succedit invocatio.

nec nisi serius irrepsere *ante actionem* praelibatae anamneses, proskomidae, et epicleses; quemadmodum factum est in parte illa missae romanae recentiore, quae se extendit a dimissione catechumenorum usque ad initium praefationis.

Intestinis illis rationibus accedit, pro commendanda structura nostrae liturgiae, et aliquantulum fortasse explicanda historice, exemplum ipsius Christi.

Christus enim in coenaculo, post factam coenam, exoravit verbis sui sacrificii acceptationem, dum sic affatur Patrem: *Pater venit hora, CLARIFICA Filium tuum* (*Joan.*, 17¹), siquidem constat fuisse clarificationem Filii ipsam Patris acceptationem (externam). Qua in eadem oratione sacerdotali Christus expresse memorat sanctificationem, quae ipsi in ratione hostiae Deo sacrae accedit, per quam sanctificemur (*Joan.*, 17¹⁹). Vide paritatem cum epiclesi, qua petitur sanctificatio donorum per transsubstantiationem, in ordine ad sanctificationem nostram per communionem¹.

Sequitur ex dictis, cur sermo de conse-

1. Parallelismus illum inter epiclesim et sacerdotalem Domini precem fortasse ob oculos habuit auctor (nescio quis) sermonis interpolati *Historiae Ecclesiasticae et Mysticae Contemplationi* (P.G. 98, 437). Is enim in transmutatione per epiclesim exorata videt simul et quasi continuatam generationem, quae a Paulo (*Act.*, 13³³) in suscitati Jesu clarificatione notatur, et impletam respectu nostrae hierurgiae sanctificationem, quam sacrificio suo vindicabat Christus. « Obsecrat [sacerdos Deum] ut conficiatur mysterium Filii ejus, et fiat sive « transmutetur ipse panis et vinum in corpus « et sanguinem Christi et Dei, et impleatur « illud: *Ego hodie genui te*. Unde et Sanctus « Spiritus, beneplacito Patris et voluntate Filii « invisibiliter praesens, submonstrat divinam « virtutem, et manu sacerdotis obsignat, et « transmutat, et conficit proposita dona in « corpus et sanguinem Domini nostri Jesu « Christi, qui dixit: *Pro iis ego sanctifico meipsum, ut sint et ipsi sanctificati*. »

2. De invocatione Trinitatis etiam sermonem habet Cyril. Hierosol., *Cateches.* 19, 7. P.G. 33, 1072: « Ante sanctam adorandae Trinitatis « invocationem nudus panis et vinum erat; in « vocatione autem peracta, panis fit corpus « Christi et vinum sanguis Christi. » At quam isthic nominat invocationem Trinitatis, alibi nuncupat invocationem Spiritus Sancti: « Panis « eucharistiae post invocationem Sancti Spiritus

oratione fieri debuerit in forma precatoria, nec indicativa: siquidem consecratio, seu transsubstantiatio, respiciebatur ut acceptatio divina, non congrue exprimeretur eo modo, qui congruit illis quae a nobis procedunt. Procedit utique a nobis oblatio vel commemoratio, ut talis; a Deo vero procedit acceptatio, secundum quod hujusmodi. Sicut igitur ea, quae nostra sunt recte exprimuntur sermone indicativo, sic illis quae sunt Dei aptamus rite sermonem precatorium.

MEMBRUM II. CONGRUITAS QUOAD INVOCATI NUMINIS PERSONAM.

Congruit ut invocetur vel Deus indistincte (cf. *Iren.*, *Adv. Haer.*, 4, 18, 5. P.G. 7, 1028), vel Trinitas, si quidem opus commune totius Trinitatis est consecratio. Et revera Trinitas invocatur in liturgia *Testamenti Domini Nostri Jesu Christi*, (p. 43, cf. p. 188, ubi melior traditur ab ipso editore interpunctio)².

Congrue etiam Pater rogatur, ut mittat aliam personam, id est aut Filium aut Spiritum Sanctum, aut utrumque³. Primo

« non est communis panis, sed corpus Christi. » (*Cateches.* 21, 3. P.G. 33, 1089-1092). Solutio antinomiae videtur suppeditari ex *Cateches.* 23, 7. P.G. 33, 1113-1116, ubi distinguuntur partes singularum personarum Trinitatis, ita ut unus Pater quidem oretur, missio autem Spiritus Sancti unius petatur, ad inducendum demum corpus Christi: « Deum benignum exoramus, « ut emittat sanctum Spiritum super oblata; « ut faciat panem quidem corpus Christi, vinum vero sanguinem Christi. » Quae descriptio coincidit cum *Liturgia graeca Sancti Jacobi*, B. 53-54. Cf. hac de re Tyrer, *The eucharistic epiclesis*, Londini, 1917, p. 39-41.

Utrum eodem sensu quo Cyrillus, an modo Liturgiae *Testamenti* consentaneo, sit intelligendus Origenes (*In I Cor.*, 7⁵, ed. C. Jenkins, J. T. C., 1908, jul., vol. 9, p. 502), non facile est discernere. Cujus haec sunt verba: « ἵνα μὲν ἄρτους προθέσεως [ἐν τῷ νόμῳ] λάβῃ τις, καθαρὸς εἶναι ὀφείλει ἀπὸ γυναικός· ἵνα δὲ τοὺς μείζονας τῆς προθέσεως λάβῃ ἄρτους, ἐφ' ὧν ἐπιπέληται τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, οὐ πολλῶν πλέον ὀφείλει τις εἶναι καθαρώτερος, ἵνα ἀληθῶς εἰς σωτηρίαν λάβῃ τοὺς ἄρτους, καὶ μὴ εἰς κρίμα; »

3. Aliquando etiam rogatus est Deus Pater, ut descenderet ipsius majestas: « Descendat, « Domine [Deus et Pater Domini nostri Jesu « Christi], plenitudo majestatis, divinitatis, « et gloriae tuae, super hunc panem et super

igitur dicamus de missione Filii; deinde de missione Spiritus Sancti.

Congrue scilicet petitur missio Filii, si quidem Filius ipse consecravit potestate sua primus. Et ita fit in *Anaphora Serapionis* (cui suffragari videtur Athanasius, si ipse est auctor *Sermonis ad baptizandos*. P.G. 26, 1325), et in missa praesantificatorum ritus Jacobitici, edita in J. T. S., t. 4, p. 75, et in plurimis mozarabicis orationibus *post-pridie* (v. g. P.L. 85, 117), et, sicut diximus, in omnibus epiclesibus quibus petitur ut proposita dona deferantur per sanctum Angelum Dei in sublime Dei Altare.

Sublime altare Dei esse Christum, alibi (Elucid. XIII, XVII, XXI) est demonstratum. Esse Christum ipsum etiam Dei *Angelum sanctum*, inde nobis persuadetur, quod hic nomine Angeli, seu Missi, non potest intellegi mera creatura, sed increatum quoddam numen; neque rursus persona Spiritus Sancti; ergo persona Filii.

Non sufficere meram creaturam, inde patet, quod, ut vidimus supra (Elucid. XXI), sub nomine perlationis deprecatur transsubstantiatio; auctor igitur perlationis est operator transsubstantiationis. Transsubstantiatio autem nullius angelici spiritus est opus, sed sacerdotis, cum ministerialis, tum principalis, atque totius Trinitatis. Aut Christus igitur aut Spiritus Sanctus a Patre mitti petitur (ita L. A. Hoppe, *Die Epiklesis der griechischen und orientalischen Liturgien*, 1864, 171-172).

Jam vero minus videtur satisfacere Spiritus Sanctus. Nam primo, Spiritus Sanctus neque in Scripturis neque, quantum memini, in Liturgiis missarum¹, unquam nominatus est Angelus; secundo, a

« hunc calicem; et fiat nobis legitima eucharistia in transformatione corporis et sanguinis « Domini. » (Collectio missae monensis 4. P.L. 138, 871). Similia videsis in *Libro ordinum* (ed. Férotin, col. 265). Aliunde in Liturgiis Coptarum *S. Basilii* (graece) et *S. Gregorii* (graece et coptice) nullatenus memoratur Pater, sed solus Filius rogatur ut mittat Spiritum Sanctum (R. 1, p. 16, 31 et 105).

1. Extra missam, in benedictione fontis, unum exemplum allegat Hoppe (p. 177) ex *Missali Gothico*: « Desuper infunde Spiritum

nullo expositore, quem norim, unquam denotatus est hic Spiritus Sanctus. Quod igitur Hoppe (*op. cit.*, p. 172-191) interpretatur Spiritum Sanctum, id facit exigua aut nulla fretus literaria auctoritate. Ducitur autem argumento satis inefficaci: nimirum quod Christus ideo hic nequeat designari nomine angeli, quia designetur nomine altaris. Sed non magis repugnat Christum obversari simul ut altare et sacerdotem, quam sacerdotem et hostiam, vel hostiam et altare; quare sexcenties audivimus Patres tria illa munera uno flatu vocis in Christum congerentes². Porro angeli nomen, ut diximus, Christo competet tanquam sacerdoti. Ergo repugnantia nulla involvitur.

Ex opposito vero, Christus in Scripturis (*Mat.*, 3¹) nuncupatur *Angelus Testamenti*, idque in sua relatione ad Templi cultum. Quare congruerit satis nomen angeli illi qui sacerdotali sua virtute hic operatur ut *sanctorum* liturgus et *tabernaculi veri*, quod *fixit Dominus et non homo*, i. e. ut antistes veri supernique altaris, et sacrificii et templi. Deinde in LXX *Is.* 9⁵ (cujus textum sequebantur primi christiani) nuncupatur rursus Christus « Angelus magni consilii ». Quare et in antiquissima omnium nobis asservatarum Liturgiarum incipit Canon his verbis: « Gratias tibi referimus, Deus, per « dilectum puerum tuum Jesum Christum, « quem in ultimis temporibus misisti nobis « bis salvatorem et redemptorem et ANGELUM VOLUNTATIS TUAE » (*Fragmenta Veronensia Latina*, etc., ed. Hauler, p. 106; et conferas liturgias cognatas). Praeterea Patres libere Christum donarunt nomine angeli³.

« tuum Sanctum Paraclitum, angelum veritatis » (P.L. 72, 274; ed. Bannister, p. 76).

2. Altera ratione etiam permovebatur non minus inefficaci. Putabat enim nunquam advocatum esse epiclesibus nisi Spiritum Sanctum. Cum autem epiclesis quaedam illi indubie obversaretur, concludebat Missum coelestem hunc non esse alium a Spiritu Sancto.

3. Justin., *Dial.*, c. 55-60 et 76. P.L. 6, 596-613 et 653. Hilar., 4 *Trin.*, c. 23-33. P.L. 10, 113-121, etc.

Tandem veteres missarum expositores hunc intellectum tradidere: quorum testimonia celebriora videsis collecta ab ipso Hoppe (p. 170), praeter alia, quae supra (Elucid. XXI) retulimus pauca ex multis. Attamen iste Angelus sacrificii non est Christus solus, sed veluti princeps angelorum sanctorum, qui coelesti nostri sacerdotis liturgiae, hostiae et altari ministrant, cum honoris causa, tum in nostri praesidii tutamen. Quocirca juvat ostendere quomodo et qua ratione illi angelo increato, Verbo Dei, consocientur in talibus epiclesibus ministeria sanctorum angelorum.

Jam erat Verbo divino conglutinatus miro modo exercitus angelicus, in enumeratione quadam trium divinarum personarum, a Justino, rationem reddente ethnicis non tam fidei quam cultus christiani. « Confitemur nos respectu com-
« mentitiorum deorum esse atheos; non
« autem erga verissimum et justitiae et
« temperantiae Patrem, virtutumque re-
« liquarum, omnis expertem mali, Deum;
« sed illum [Deum Patrem], et Filium,
« qui ab ipso venit, nosque ista docuit,
« et CETERORUM (τῶν ἄλλων), qui cum se-
« quuntur suntque ei assimilati, BONORUM
« ANGELORUM EXERCITUM, et Spiritum
« propheticum colimus (τεβόμεθα) et ado-
« ramus (προσκυνοῦμεν), ratione et veritate
« venerantes (τιμῶντες) » (Apol. I, 6. P.G. 6, 336).

Christo autem, in suo veluti descensu ad nos et ascensu in coelum liturgico, debetur comitatus angelicus propter duo.

1° Quia pro Verbo in Theophaniis Veteris Testamenti saepe angeli steterunt; aderuntque in theophania ultimi diei, cum venerit Christus de coelis in gloria... cum angelis suis (Mt., 16²⁷, cf. Mc., 8³⁸), immo in majestate sua... et sanctorum angelorum (Luc., 9²⁶). Dignum igitur est, ut non exsulent a THEOPHANIA NOVI TESTAMENTI,

non quidem sensibili, sed spirituali, QUAE IN OSTENSIONE CLARIFICATI CHRISTI SACRAMENTALI JUGITER DECURRIT, *mysterium fidei*.

Et primo quidem, Theophaniam in sacramento haberi, sonant verba Epiclesios qualia leguntur in Liturgia *Contitutionum Apostolicarum*: Καταπέμψης τὸ ἅγιόν σου Πνεῦμα ἐπὶ τὴν θυσίαν ταύτην, ... ὁπως ἀποφύγη τὸν ἄρτον τοῦτον σῶμα τοῦ Χριστοῦ σου κ.τ.λ. (Const. Apost., l. 8, c. 12. F.D. I, 510). Quo loco transmutatio certissime deposcitur; sed nominatur ostensio (« ut ostendat », ἀποφύγη) quippe quia significatio sacramentalis respectu corporis ac sanguinis Christi habet ex transsubstantiatione ut sit demonstrativa, id est ut veraciter demonstret Christum tanquam praesentem. Haec demonstratio (ἀνάδειξις) est quam adscribit pani et vino Basilius (*De Spiritu Sancto*, c. 66. P.G. 32, 188): τὰ τῆς ἐπικλήσεως ῥήματα ἐπὶ τῆ ἀναδείξει τοῦ ἄρτου τῆς εὐχαριστίας καὶ τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας. Et consonat Vetus Liturgia *Sancti Basilii*: Σὲ παρακαλοῦμεν... ἔλθειν τὸ Πνεῦμά σου... ἐπὶ τὰ προκείμενα ὄψρα ταῦτα, καὶ εὐλογῆσαι αὐτὰ καὶ ἁγιάσαι καὶ ἀναδείξαι τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον αὐτὸ τὸ τίμιον σῶμα τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (B. 329-330). Non quod sermo sit de ostensione veluti consequente ad praesuppositam aliquam praesentiam latentem, quasi primo induceretur consecratio, et deinde ejus manifestatio quaedam; sed utique de ostensione, quae obtineat in transsubstantiatione¹. Per transmutationem enim Christus ostenditur oculis fidei praesens, ut sapienter annotarat ad locum citatum Basilii Dom Maranus (P.G. 32, 187-188). Cui omnino suffragatur Theodorus Audidensis in sua *Brevi Commentatione*, c. 27 (P.G. 140, 453), dum indiscriminate pro eadem actione usurpat ambas voces μεταποίησις et ἀνάδειξις; et similiter auctor

1. Sicut apud Graecos audit ἀποφάνεια aut ἀνάδειξις illa constitutio corporis Christi sub speciebus, quibus demonstratur, ita apud Cyprianum (*Ep.* 63, 2. P.L. 4, 375) « vinum » proponitur, « quo Christi sanguis ostenditur ».

Revera propriam formalemque inesse speciebus relationem praesentiae ad corpus Christi ut ad aliquid per ipsas DEMONSTRABILE, ostenditur infra (Elucid. L).

sermonis cujusdam *Historiae ecclesiasticae et mysticae contemplationi* interpolati, uno eodemque sensu de Spiritu Sancto dicens haec duo : ὑποδεικνύει τὴν θείαν ἐνέργειαν, et μεταβάλλει καὶ τελειοῖ τὰ ὑποκειμένα δῶρα (P.G. 98, 437). Et re quidem vera, in explicatione epicleseos theophaniam habuit prae oculis, qui haec (*ibid.*, P.G. 98, 437) scripsit : « Quod inclinatus sacerdos di-
« vinam mystagogiam faciat, id declarat
« eum colloqui invisibiliter cum solo Deo.
« Unde et divinam lucis apparitionem
« (θείαν φωτοφάνειαν) cernit, et ad splendo-
« rem gloriae vultus Filii Dei gaudio
« impletur, et se subtrahit prae timore
« et verecundia, quemadmodum Moyses,
« cum Deum vidit in monte in ignis
« specie, perterrefactus recessit, et occul-
« tavit faciem suam : reverebatur enim
« intellegere ex gloria faciem Dei. »

Hoc autem posito, sequitur congrue angelos Verbo in Epiclesi adnumerari. Ministri enim theophaniarum, ut dixi, fuerunt angeli. Theophaniae autem illae fuerunt typi venturae theophaniae, quam in lege gratiae habemus sub velis sacramenti, realiter nobis exhibentis Christum claritate sua sacerdotali et sacrificali potitum, donec consummetur in regno, ubi in carne ipsa assumpta nobis obversabitur conspicienda *facie ad faciem* gloria Verbi Dei, in *majestate sua... et sanctorum angelorum*. Locus igitur angelorum est congruus in adimpletione typi per eos dispositi olim, nec sine iis quondam consummandi.

2° Convenit rursus mentio angelorum, quia, et typice in *Genesi*, et literaliter in evangelio, ascensus et descensus quidam angelorum commemoratur super Christum. Jacob enim vidit scalam, per quam ascendebant angeli ad coelum, et descendebant de coelo ad lapidem, quem surgens erexit in titulum, fundens oleum desuper, ad

consecrandum primum altare, typum primum veri altaris, qui Christus est (*Gen.*, 28¹¹⁻¹⁸). Et Christus ipse dixit Nathanaeli et Philippo : *Amen, amen dico vobis, videntibus coelum apertum et angelos Dei ascendentes et descendentes supra filium hominis* (*Jo.*, 1⁵¹).

En, credo, discursum angelicum, de quo, in oratione *post-pridie* mozarabicae missae pro « quinto dominico Paschae », id est quarta post pascham dominica, fit sermo : « Confitemur, Domine, confitemur et cre-
« dimus, pro nostro scelere te corpora-
« liter mortis subiisse supplicium, et, pro
« omnium salute prostrato mortis interitu
« [forte : imperio], triumphantibus angelis,
« ad coelestem Patris, ex qua veneras,
« mansionem reversum. Pro quo te, Deus
« omnipotens, rogamus et petimus, ut
« oblata in conspectu tuo nostrae servitu-
« tis libamina ipse tibi acceptabilia fa-
« cias ; et accepta, DISCURRENTE¹ SANCTO
« ANGELO TUO, nobis sanctificata distri-
« buas » (P.L. 85, 590).

En rursus « archangelicam Dei liturgiam », de qua Liturgia graeca *Sancti Marci*, olim (Elucid. XXI) citata, in sua anticipata petitione perlationis donorum in altare Dei ; totque, in tam notis epiclesibus ejusdemmodi, angelorum ministeria. En tandem rationem, cur Patres² (ne memorem doctores mediaevales) signaverint angelorum frequentiam in hora invocationis. Ascendunt quippe et descendunt super altare coeleste, factum altare nostrum. Ascendunt et descendunt super dona nostra in coelesti altari collocata et rursus ad nos transmissa.

Haec dicta sint de missione Filii cum angelis suis. Dicendum nunc de missione Spiritus Sancti.

Congrue petitur (ut plerumque fit) missio Spiritus Sancti³. Spiritui enim Sancto est appropriata in Scriptura formatio corporis

1. Cf. S. Antoninus, *Summa*, Pars 3, tit. 31, cap. 5, § 1 : « Discurrit angelus medius inter dilectam et dilectum... efferens vota, afferens
« dona, et praecipue in mysterio Missae. »

2. Ambros. (*Exp. ev. sec. Luc.*, l. 1, c. 28. P.L. 15, 1545) ; Ps. Ambros. (*De Sacram.*, l. 4, c. 26, n. 27. P.L. 16, 445) ; Greg. Rom. (*Dial.*,

l. 4, c. 58. P.L. 77, 428) ; Chrysost., (*De Sacerdotio*, 6, 4. P.G. 47-48, 681).

3. Erravit olim J. T. Franz (*Die Eucharistische Wandlung und die Epiklese der griechischen und orientalischen Liturgien*, 2, 202, Herbip. 1880), putans epiclesibus orientalibus semper esse exoratum adventum Spiritus Sancti. At

Christi in utero virgineo : *Spiritus Sanctus superveniet* (ἐπελεύσεται)¹ in te, et virtus altissimi obumbrabit tibi (Luc., 1³⁵). Consentaneum est igitur, ut invocetur Spiritus Sanctus ad conficiendum corpus Christi eucharisticum².

Huc refer formam epicleseos, quam exhibet *Oratio eucharistica Domini et Salvatoris nostri Jesu Christi* (ap. Le Brun, 2, 573) : « Supplicamus tibi ut mittas « SPIRITUM SANCTUM ET VIRTUTEM super « hunc panem et super hunc calicem [ut] « efficiat corpus et sanguinem Domini « et Salvatoris nostri Jesu Christi³. »

Praeterea Spiritui Sancto favet aliquantulum locutio sancti Pauli (Rom., 15¹⁵⁻¹⁶) : *ut fiat oblatio gentium accepta et sanctificata in Spiritu Sancto*. Quanquam loquitur

nostris temporibus, ex adverso erravit non minus Edmundus Bishop, existimans epicleses ad Spiritum Sanctum fuisse in usu nullas ante 4^m saeculum (« not earlier than the fourth « century, and as concerns a wider diffusion, the « second half of that century. » *The moment of consecration*, T. a. S., 8, 1, p. 138-147). Contra hoc stat : 1° Epiclesis, quam exhibent *Canonum qui dicuntur Apostolorum et Aegyptiorum Reliquiae*, ed. Hauler, 1900, p. 107, vel *Constitutiones Ecclesiae Aegyptiacae*, F. D. 2, 100, quae nunc noscitur esse refundenda in Hippolytum. 2° Ex parte saltem, locus ex Origene (*In I Cor.*, 7⁵) adductus supra. 3° Indicatio data a Cypriano (*Ep.* 64, 4. P.L. 4, 392) : « ...quando nec oblatio sanctificari illic possit, « ubi Spiritus Sanctus non sit, nec cuiquam « Dominus per ejus orationes et preces prosit, « qui Dominum ipse violavit. » Recte J. W. Tyrer (*The eucharistic epiclesis*, Londini, 1917, p. 47) : [Cyprian] « would hardly have spoken « as he does, if he had been altogether unacquainted with the invocation of the Holy « Ghost in the Eucharistic service. » 4° Verba *Didascaliae Apostolorum* : « Gratiarum actio « [= εὐχαριστία] per sanctum Spiritum sanctificatur » (*Didascaliae Apostolorum Fragmenta Veronensia Latina*, ed. Hauler 1900, p. 80) ; et istud : « Quid est majus : panis, aut Sanctus « Spiritus, qui sanctificat panem ? » (*ibid.*, p. 81) ; complexive cum hoc loco : « Regalem « eucharistiam offerre, ... panem mundum praepo- « nentes, qui... per invocationem sanctificatur » (*ibid.*, p. 85). Unde rursus valde probabiliter Tyrer (*op. cit.*, p. 48) : « We « may safely conclude that the Invocation he « [viz. the author of the *Didascaliae*] was acquainted with, was an Invocation of the Holy « Ghost. » Haud dubium igitur est, quin tertio saeculo frequentatae sint epicleses ad Spiritum Sanctum.

ibi, credo, Apostolus de sacrificio interno fidelium potiusquam de externo, tamen non sine allusione ad externum : ex quo videntur translatae illae locutiones. Ceterum sacrificium visibile fit in ordine ad invisibile ; et sanctificatio hostiae fit in ordine ad sanctificandos eos quotquot hostiam participaverint. Omnis autem fidelium sanctificatio communiter in Scripturis attribuitur Spiritui Sancto. Pronum igitur erat ut Spiritui Sancto attribueretur sanctificatio sacrificii, ex qua promanat nostra sanctificatio.

Rursus Spiritui Sancto, Ecclesiae in die Pentecostes illapso⁴, congruit eruditio fidei et manifestatio veritatis : quare congruit ut transsubstantiando obijciat oculis fidei praesentiam non significatam tan-

1. Cui voci omnino correspondet illa ἐπιφοίτησις Spiritus Sancti super dona, de qua omnes Patres graeci ; eo vel magis quod substantivum nomen ἐπέλευσις apud Graecos parum erat in usu.

2. Quam rationem indicat S. Joan. Damasc., *De fide orth.* 4, 13. P.G. 94, 1141, atque inter Latinos Paschasius Radbertus, *Lib. de corp. et sang. Dom.* 4. P.L. 120, 1227-1278 : « ...ut sicut de Virgine per Spiritum vera caro « sine coitu creatur, ita per eundem ex substantia panis et vini mystice idem Christi corpus et « sanguis consecratur. » Quae super verba Paschasii, perperam Augustino adscripta, sanctus Thomas sic commentatur : « Appropriatur « [transsubstantiatio] Filio sicut operanti, quia « ipse est sacerdos et hostia ; Spiritui autem « Sancto sicut quo operatur : quia ipse est « virtus de illo exiens ad sanandum » (4 D. 10, expos. text.).

3. Hanc epiclesim imitatur altera illa *Canonis universalis Aethiopum* : « Deprecamur te « ut mittas Spiritum Sanctum et virtutem « super hunc panem et super hunc calicem. « Faciatque utrumque corpus et sanguinem « Domini » etc. (R. 1, 517).

4. Hoc habet veri, quanquam mixtum falsis, traditio Graecorum apud Nicolaum Cabasilam (*Liturgiae Expositio*, c. 28. P.G. 150, 428) : « Hoc est opus illius descensus (τοῦτο τὸ « ἔργον ἐκείνης τῆς καθόδου) ; non enim semel « descendit, deinde nos reliquit, sed est et erit « semper nobiscum » ; et apud Symeonem Thessalonicensem, *Exp. de div. Templo*, c. 88. P.G. 155, 733-736, ubi consecrandi opus tribuitur virtuti emananti ex Spiritu Sancto, super apostolos in linguis igneis requiescente. Sine admixtione autem ulla erroris habetur eadem traditio apud Paschasium Radbertum (*Lib. de corp. et sang. Dom.*, c. 21, n. 2, col. 1335) citatum supra (Elucid. XXVI).

tum sacramento, sed et realiter contentam, Christi : adeo ut veritas obtingat signo. Quod et signanter agere deponitur,

ut superius est dictum, in Liturgia *Constitutionum Apostolicarum*¹ (F. D. 1, 510) et in Vetere Liturgia *Sancti Basilii*.

I. In *Constitutionibus Apostolorum* sic decurrit textus : καταπέμφεις τὸ ἅγιόν σου πνεῦμα ἐπὶ τὴν θυσίαν ταύτην, τὸν μάρτυρα τῶν παθημάτων τοῦ κυρίου Ἰησοῦ, ὅπως ἀποφύγη κ. τ. λ. Quod non credo esse vertendum, sicut habet Funk (*loc. cit.*) : « Super hoc sacrificium mittas sanctum tuum « Spiritum, testem passionem Domini Jesu, ut « exhibeat » etc. vel, ut legitur apud Salaville (*op. cit.*) : « ...d'envoyer sur ce sacrifice ton Saint-Esprit, le témoin des souffrances du Seigneur « Jésus, pour qu'il fasse », etc. Quae, fateor, translatio est apud omnes auctores communis. Sed, salva doctorum virorum reverentia, puto equidem esse vertendum, eodem ordine quo habet textus graecus : « mittas sanctum tuum Spiritum super hanc hostiam, testem [i. e. annuntiatricem] passionum Domini Jesu, ut [ipse « sanctus Spiritus] exhibeat, » etc., vel Gallice : « ...d'envoyer ton Saint-Esprit sur cette hostie, « qui atteste les souffrances du Seigneur Jésus, « afin qu'il démontre (= qu'il fasse) », etc. Ratio est, quia 1° strictius sic adhaeretur ordini et structurae sententiae. 2° Non desunt (vide Steph. *Thesaurus G. L.*, ed. Didot. s. v : μάρτυρ) exempla usurpatae vocis μάρτυρ de rebus inanimatis, etiam generis neutralis (Plat. *Leg.* 836, C. μάρτυρα παράγομεν τὴν τῶν θηρίων φύσιν. Erisastratus, ap. Galen., vol. 3, pag. 371 : πολλὰ τῶν ἐπιγινόμενων παθῶν μάρτυρες); praeterquam quod hic intellegitur personificata hostia. 3° Quia nusquam in tota literatura christiana mihi occurrit exemplum Spiritus Sancti appellati testis passionum Christi. 4° Quia congruit propositae hostiae ista appellatio, in quantum est similitudo, pignus, symbolum, memoriale, καταγγεῖα, passionis et mortis dominicae; 5° quia parallela est, quoad sensum, locutio in *Anaphora Serapionis*, ubi panis propositus dicitur ὁμοίωμα (similitudo) corporis Christi, atque ὁμοίωμα mortis Christi; et ὁμοίωμα istud construitur eodem stylo atque μάρτυρα, id est : cum articulo definito, quantum est in appositione ad nomen (ἄρτον) affectum adjectivo demonstrativo : τὸν ἄρτον τοῦτον, τὸ ὁμοίωμα. Unde patet, non merito requiri eam, quam quis forte putaverit ad reddendum nostrum sensum necessarium, constructionem classicam : τὴν θυσίαν ταύτην, τὴν οὖσαν μάρτυρα, vel ἢ ἐστὶν μάρτυρ. En locum Serapionis. Σοὶ προσηγάμεν τὸν ἄρτον τοῦτον, τὸ ὁμοίωμα τοῦ σώματος τοῦ Μονογενοῦς... Ἡμεῖς τὸ ὁμοίωμα τοῦ θανάτου ποιῶντες, τὸν ἄρτον προσηγάμεν, καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τῆς θυσίας ταύτης : καταλλάγηθι πᾶσιν ἡμῖν... Προσηγάμεν δὲ καὶ τὸ ποτήριον, τὸ ὁμοίωμα τοῦ αἵματος. (F. D. 2, 174). 6° His omnibus rationibus accedit alia, reor, validissima. Compiler *Apostolicarum Constitutionum* agnoscitur esse idem atque interpolator *Epistularum Ignatii* (vide summariam, eamque nitidissimam, demonstrationem

apud Brightman, *op. cit.*, p. xxiv-xxviii). Porro illi loco *Epistolae ad Romanos*, 2, 2, ubi DE SE loquitur Ignatius tanquam IMMOLANDO IN ALTARI, interpolavit noster falsarius, tanquam appositionem ad Ignatium (jam spectatum ut hostiam) ipsa illa verba (deprompta quoad sensum ex *I Petr.*, 5¹, ubi de seipso loquitur S. Petrus), τῶν ἐκ τοῦ (= θεοῦ) παθημάτων μάρτυρα. Ergo in tantum videtur illi S. Ignatius futurus esse testis passionum Christi, in quantum veluti hostia immolabitur in altari. Quis non videt, haec cum illi placuerint, debuisse etiam eum, aut saltem potuisse nostram hostiam designare ut testem passionum Domini Jesu (secundum ipsissimam Petri locutionem). En locum interpolatae *Epistolae ad Romanos*, 2, 2. (F. P. 2, 206) : « Plus mihi « praestatis, si me offeratis (σπονδοσθῆναι) Deo, « cum jam altare (θυσιαστήριον) paratum est : « ut in dilectione, chorus effecti, cantetis Deo « Patri in Christo Jesu, quoniam episcopum « Syriae Deus dignum habuit, qui, accessit « ex Oriente in Occidentem, reperiretur testis « passionum suarum. » [De verbo ad verbum : « episcopum Syriae dignatus Deus (accessens « ex Oriente in Occidentem) reperiri testem « suarum passionum »]. Ut conscensus altare, ut immolandus, est passionum dominicarum testis, quasi adunatus sacrificio dominico. Testimonium autem Spiritus Sancti, sicut in sacris Scripturis, ita etiam apud nostrum Ps. Ignatium adstruitur quidem, cum in *Const. Apostol.* 7, 22, 1 et 8, 46, 3 (F. D. 1, 406 et 558) tum in apocrypha *Epistola ad Philippenses* 8, 3 (F. P. 2, 114), sed nunquam in ordine ad passionem aut mortem Christi.

Jam, interpretatione nostra supposita, oratur Spiritus Sanctus, ut hostiam, quae est testis passionum Jesu, demonstret esse fidum testem (plenum scilicet pignus, et non vacuum), dum eam consistere faciet in corpore et sanguine ipsius immolati Christi. Sicut in *Anaphora Serapionis* invocatur « Deus VERITATIS », ut panis, qui est ὁμοίωμα, fiat ipsum corpus cujus est ὁμοίωμα, et similiter de calice. Oratur ergo Spiritus Sanctus, ut sacramentum fiat non inane, et pro tanto falsum, sicut larva quaedam hostiae crucis, sed ratum et verum, tanquam ipsius Christi passi realitas praesens, perviaque intellectui fidei : ne desit signo et testi sua veritas (cf. R. S. R., oct.-déc. 1916, p. 474-476).

Fortasse non indignum notatu est, quod et nos in *Missali Romano*, utimur locutione aliquantulum simili, aut certe affini, in *Postcommunione* Feriae IV Majoris Hebdomadae. « Largire sensibus nostris, omnipotens Deus, ut « PER TEMPORALEM FILII TUI MORTEM, QUAM « MYSTERIA VENERANDA TESTANTUR, vitam te « nobis dedisse perpetuam confidamus. »

Sed non parum etiam, credo, invexit¹, aut certe vulgavit invocationem Spiritus Sancti, lectio διὰ πνεύματος ἁγίου, quae pro genuino textu *Epistolae ad Hebraeos* (9¹⁴) διὰ πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προστήνευεν ἄρωρον τῷ θεῷ, jam quarto certe saeculo irrepserat, ut testatur Chrysostomus (in h. l. P.G. 63, 120), accedentibus codicibus nonnullis : (juxta Nestle) & tertiae manus, D primae manus, et P; Vulgata autem invariabiliter exhibente *per Spiritum Sanctum*.

Congrue tandem petitur missio utriusque simul, et Filii et Spiritus Sancti, ut video factum in *Vetere missali gallicano*, in oratione *post-secreta* missae Sancti Germani² et missae de Adventu (ap. Mabillon, *De liturgia gallicana*, lib. 3, P.L. 72, 342 et 345). Quod enim congruit singulis, nec exclusive, congruit etiam ambobus complexive³.

CONCLUSIO.

Petitio acceptationis includitur implicite in omni oblatione. Oblationem autem nostrae hostiae jam ab initio totius tractatus ostendimus involvi, non sane enuntiativam, sed pragmaticam, ipso

1. Utrum lectio invexerit invocationem Spiritus Sancti, an invocatio Spiritus Sancti invexerit lectionem, non facile est decernere. Potuit altera alteram juvare. Interea notatu dignum est, quod omnes veteres scriptores latini (vetere latina usi) videntur nosse invocationem Spiritus Sancti. Vide Cyprianum, *Ep.* 64, c. 4. P.L. 4, 392; Optatum, *De schismate Donatistarum*, l. 6, c. 1. P.L. 11, 1065. Scriptores autem graecis codicibus usi, antiquius fortasse invocationem Dei aut Trinitatis meminerunt (Irenaeus, Origenes, Cyrillus Hierosolymitanus, excepto tamen Hippolyto; at vide *Test. D. N. J. C.*); deinde Verbi (Serapion et Athanasius); et tandem Spiritus Sancti (passim, et jam antea apud Hippolytum, Ἀποστολικὴ Παράδοσις). Minime quippe constat, fuisse antiquiorem *Sacramentario Serapionis* graecam illam anaphoram, quam ex Crum-Papyris P. de Puniel edidit apud Dom. Cabrol (art. *Canon Romain*, in *D. A. C.*, 2, 1882-1893); in qua ceterum, cum sit mutila, dubium adhuc remanet, nonne praeter invocationem ad Spiritum Sanctum, quae antecedit narrationi coenae, altera etiam successerit, ad aliam personam Trinitatis directa. De connexionione inter

ritu coenae: quem narrantes sacerdotes in persona Christi iteramus. Ergo nostrae narrationi coenae implicatur petitio quaedam pragmatica acceptationis seu transsubstantiationis. Et ideo sancti Patres potuerunt dicere, et dixerunt unanimiter, per precationem nos sacrificare. Et quia petitio illa, sicut oblatio qua involvitur, fit nomine Ecclesiae, conjugatae Christo, ideo potuerunt dicere, et dixerunt, nonnisi per precem ecclesiasticam, per precem verae Ecclesiae, aut advocari Spiritum Sanctum, aut consecrari corpus Christi. Et quia omnis petitio Ecclesiae fit per Christum et cum Christo et in Christo, potissimumque petitio illa maxima qua jungimur Summo nostro Sacerdoti impetranti olim aeternam suae hostiae acceptationem: ideo dictum est a sanctis doctoribus, per ipsius Christi precem confici sacramenta nostra, « CUM AD INVOCATIONEM SUMMI SACERDOTIS, non humana virtute, sed sancti Spiritus perficiantur ineffabiliter majestate » (S. Agobardus, *De privilegio et jure sacerdotii*, c. 15. P.L. 104, 142-143)⁴. Huc mirifice veniunt verba praeclara orationis *post-pridie* in missa mozarabica diei paschae: « Precamur nunc, Domine

Hebr., 9¹⁴, et coenam eucharisticam, vide supra (Elucid. V).

2. « Descendat, precamur, omnipotens Deus, « super haec quae tibi offerimus, Verbum tuum « sanctum; descendat inaestinabilis gloriae « tuae Spiritus; descendat antiquae indulgentiae tuae donum; ut fiat oblatio nostra hostia « spiritalis in odorem suavitatis accepta. »

In *A Homily of Mâr Jacob of Serûgh on the reception of the holy mysteries* (R. H. Connolly, *Downside Review*, nov. 1908, p. 282) descripta reperitur quaedam invocatio ad Patrem, ut mittat Filium, qua fit ut descendat Spiritus « Together with the priest, the whole people « beseeches the Father that He will send His « Son, that He may come down and dwell « upon the oblation. And the Holy Spirit, His « Power, lights down in the bread and wine, « and sanctifies (or consecrates) it, yea makes « it the Body and the Blood. »

3. Etiam alterius binarii nonnunquam exoratur descensus, scilicet Patris et Spiritus Sancti. Vide *Librum Ordinum* (ed. Férotin, col. 265).

4. Vide, consentaneae ad ea quae supra dicta sunt de conciliatione inter narrativum tenorem formae sacramentalis et implicitam indolem

« sancte Pater aeternae, omnipotens Deus,
 « ut QUEMADMODUM Dominus noster Jesus
 « Christus Filius tuus illa ineffabilem
 « gratiarum actione semetipsum tibi pro
 « nobis OFFERENS [en dominicam obla-
 « tionem], mortem nostram suscepturus,
 « AUDITUS est [en divinam acceptatio-
 « nem]; ITA nunc et nos, qui ipsum et
 « vitam ejus quaerimus, exsequendo
 « ministerialiter quae instituit, AUDIA-
 « MUR : ut hic tibi panis cum hoc calice
 « OBLATUS IN FILII TUI CORPUS ET SAN-
 « GUINEM, TE BENEDICENTE, DITESCANT,
 « ac LARGO ORIS TUI PERFUSUS SPIRITU,
 « indulgentiam nobis omnium peccato-
 « rum largiatur et gratiam » (P.L. 85,
 485). Exauditio nostra, seu nostrae obla-
 tionis acceptatio, in quo consistat, in-
 dicatur : nimirum in transsubstantiatione,
 qua sanctificatus panis fiat sanctificans.

Inde habes quod respondeas, si quis tibi
 objiciat haec duo.

Primo. Mirum tamen est, quod in om-
 nibus liturgiis fiat transsubstantiationis
 petitio post factam revera transsubstan-
 tiationem. Nonne hinc suadet, quicquid

velint theologi, in epiclesi demum effici
 (aut effectam esse saltem olim)¹ transsub-
 stantiationem? *Respondebis* : aequè uni-
 versaliter fit ORALIS oblatio hostiae nos-
 trae, post factam PRAGMATICE oblationem
 sacrificalem in consecratione. Non magis
 mirum est, quod post factam PRAGMATICE
 invocationem Dei in consecratione, fiat
 deinde ORALIS nostra et caerimoniaria
 invocatio seu epiclesis, declarativa illius.

Secundo. Mirum adhuc restat cur Patres
 tam multi dixerint plus minus expresse,
 consecrationem fieri per invocationem Dei
 super dona in ordine ad transsubstan-
 tiationem obtinendam. *Respondebis* : Ve-
 rum dixerunt Patres quantum ad invoca-
 tionem, quae pragmatice agitur. Postu-
 latio enim transsubstantiationis implicate
 continetur in nostro sermone consecra-
 torio, etiam nulla postulatione enuntiata.
 Continetur scilicet in nostro sermone :
 quatenus is rationem habet actionis obla-
 tivae, oblativa autem actio est ex sese
 quaedam pragmatica petitio acceptationis,
 acceptatio autem nostri sacrificii in
 transsubstantiatione sita est.

precatoriam, quomodo apud ipsum Agobar-
 dum consecratio fiat nihilominus per ipsam
 nostram recitationem dominicorum verborum
 in coena prolatorum (*Contra libros quatuor
 Amalarii*, c. 13. P.L. 104, 347).

1. Vereor ne istud, relate ad pristina tem-
 pora, insinuetur, et quidem erronee satis, a
 Rauschen : « L'Église occidentale donna
 « peu à peu une importance plus grande au
 « récit de la Cène... [En Orient] on vénéra
 « toujours davantage l'Épiclèse ; la plupart
 « des écrivains ne considéraient la consécra-
 « tion comme achevée qu'à la fin de l'Épi-

« clèse... Mais il faut admettre que le moment
 « de la consécration dépend de l'intention du
 « prêtre. Puisqu'il lui appartient de consacrer
 « tel ou tel pain qui lui est proposé, il peut,
 « dès lors, fixer le moment de la consécration.
 « Mais l'Église a le pouvoir de lui imposer
 « une direction ; et si elle affirme que la con-
 « sécration a lieu quand elle prononce les
 « paroles de l'institution, nous devons sans
 « hésiter accepter sa manière de voir » (*L'Eucharis-
 tie et la pénitence*, trad. fr., Paris, 1910,
 p. 123-124; cf. ed. germ. supracit., p. 99-100).

Elucidatio XXXV.

Jure meritoque sanctus Thomas in consecratione sanguinis formalia reputavit verba quaedam demonstrationi sanguinis annexa. Aliunde Scotus recte sensit, praeter verba formalia, alia requiri narrativa, sine quibus nec illa sinceram formae rationem apud nos haberent. Praeter verba autem formalia et narrativa, non constat utrum necne alia sint necessario usurpanda interpellativa.

SECTIO II. DE VERBIS CONTEXTIS.

ARTICULUS I. — DE VERBIS FORMALIBUS.

Certo apud omnes constat, pertinere essentialiter ad formam consecrationis verba, quibus sub specie panis et vini demonstratur corpus et sanguis : *Hoc est corpus meum, Hic est calix sanguinis mei* (vel alia aequivalentia). Sed quaestio ulterior est, demonstrationi corporis et sanguinis accedatne etiam tanquam formae pars, eaque essentialis, determinatio quaedam finis propitiatorii : puta per verba, quibus intimetur fieri *pro nobis, in remissionem peccatorum*, id quod in symbolo agitur.

Affirmat post Innocentium III (recitandum infra in sectione III) S. Thomas¹ (3 S. 78, 3, et indeclinabilius in *I Cor.*, 11, lect. 6) cum suis antiquioribus discipulis omnibus, quos allegant Salmanticenses² (*De euchar. sacram.*, disp. 9, dub. 3, § 2, n° 22) et approbant.

1. Hoc de sententia S. Thomae fert iudicium Suarez (Disp. 60, sect. 1, n. 3) : « Haec opinio « est valde probabilis, et magnae auctoritatis, « cui Scotus contradicere non est ausus. » Quamquam nimis stricte intellegit Suarez mentem sancti Doctoris, quasi is voluerit, ipsa verba, quibus utitur Ecclesia Romana, esse necessaria secundum suum grammaticalem tenorem, et non solum secundum aequivalentiam quamdam sensus intellegibilem. Aequivalentiam illam bene animadverterat Scotus (4 D. 8, 2; cf. *Reportata* 4 D. 8, 2).

2. « Idem unanimiter docuerunt omnes antiqui Thomistae usque ad Cajetanum, qui « recalcitravit » (*loc. cit.*). Videsis ibidem allegatos, praeter veteres illos, etiam non paucos recentiores. Doctoribus autem isthic relatis, possent multi alii addi, sive anteriores Cajetano, ut Joannes de Friburgo, in *Summa Confessorum*, l. 3, tit. 24, q. 55 (ed. 1518, fol. 122a.), sive posteriores, utputa Jacobus de Graffis O. S. B., *Consilia et responsa*, l. 3, *De celebratione missarum*, consil. 30, n. 30 (Venetiis, 1604, p. 233); Henricus Henriquez S. J., *Summa theologiae moralis*, l. 8, de vero missae sacrificio, c. 17, n. 3; Franciscus Amicus S. J., *De sacramentis*, disp. 24, sect. 1, n. 20 sq.; F. Macedo O. M., *De Clavibus Petri*, l. 4, pars 1, tract. 2 de sacram. euchar., cap. 6, Romae 1660,

Negant plerique doctores recentiores, post S. Bonaventuram (4 D. 8, 2, 1, 2)³.

Rationes negandi praecipuae sunt duae : una ex intestinis rei principiis hausta ; altera ducta ex fontibus dogmatis positivis.

Prior ratio sic procedit. Satis sine istiusmodi determinatione significatur conversio panis in corpus et vini in sanguinem : ergo efficitur ; siquidem in sacramentis verba efficiunt id quod significant.

Alteram autem ratio haec est. Neque scripturales narrationes coenae, neque Liturgiae⁴ concordant inter se quoad tenorem istorum verborum determinativorum. Ergo sunt extra ambitum formae.

At neutra ratio videtur convincens.

Et primo quidem, ut haec altera breviter expediatur, sufficiat notasse : in

p. 282 ; Cardinalis Capisuccus O. P., *Controversiae theologicae selectae*, contr. 3, *de forma consecrationis vini eucharistici*, fusissime (ed. 1677 in-f^o, p. 175-224), etc., etc.

3. B. Albertus M: non sibi constat. In 4 D. 8, 7, tenebat, verba determinativa esse « de « essentia formae ». In *Libro autem de sacramento eucharistiae* (quem crediderim posteriorem, nec est confundendus cum *sermonibus* dubiis *de sacramento eucharistiae*) adhaeret sententiae oppositae, « sine praejudicio sententiae melioris » tamen. Vide Dist. 6, tr. 2, cap. 3.

4. Omitto quod objicitur ex auctoritate Patrum, quasi Patres, dum dicunt saepe ad verba *Hoc est corpus meum, Hic est sanguis meus*, fieri consecrationem, censendi forent determinare quaenam praecisa series verborum formalium requireretur ; cum revera id unum intendant : ad enuntiationem operis, quod fit, fieri opus, quod enuntiatur (ut bene notant Salmanticenses, *ibid.*, § 6, n. 44). Sicut ipse S. Thomas in ejusdem quaestionis 78 articulo 1, ad 4^m, dixerat compendiose, si sacerdos nullo praemisso sermone narrativo, uteretur solis verbis *Hoc est corpus meum, Hic est calix sanguinis mei*, fore ut consecraret : cum tamen, articulo 3, ex professo negaturus esset sufficere locutionem *Hic est calix sanguinis mei*, sine sequentibus verbis.

omnibus liturgiis, exceptis Aethiopicis¹ quibusdam corruptissimis (ex quibus nonnullae aliunde noscuntur esse invalidae) aut etiam Syrorum Schismaticorum fetibus infimis, semper quoad sensum reperiri, praeter demonstrationem separatam corporis et sanguinis, indicationem finis propitiatorii ob quem fiat ista separatio symbolica, vel cruenta effusio per ipsam designata. Nec amplius requirit intellegibilis aequivalentia formularum, quam defendimus, ut apparebit in solutione primae rationis et evolutione nostri argumenti intrinseci.

Primum autem adversariorum argumentum retunditur ipsa argumenti nostri efformatione. Cui praesupponendum est, quaestionem non esse in praesente, quid Christus potuisset facere, si vellet; sed quid voluerit. Porro voluit litare. Rursus quaestio non est, utrum demonstratio corporis et sanguinis sub speciebus panis et vini sufficienter per seipsam significaret (ae proinde, accedente institutione dominica, valeret inducere efficaciter) praesentiam realem aliquam, annon; sed quaestio est, utrum necne talis demonstratio significaret praesentiam realem immolationem, id est, qua perageretur sacrificium. Et hoc videtur negandum. Nam poterat certissime praesentia realis corporis et sanguinis Christi induci per sermonem practicum sub speciebus panis et vini, quin ullatenus fieret sacrificium; sicut poterat Christus sine sacrificio transmutare in corpus suum ac sangui-

nem lapides, aquam, aliasque quaslibet substantias corporeas². Sane, sicut Christus poterat mori, quin mors ejus propriam haberet rationem sacrificii (qua etiam carent passiones martyrum), sic poterat talis suae mortis commendare nobis quoddam signum in corpore suo ac sanguine, etiam convivaliter percipiendo, puta ob solum finem caritatis fovendae, nulla interim dicata Deo hostia, aut peracto opere propitiatorio. Jam vero voluit Christus ita conversionem praedictam efficere, ut esset sacrificium; voluit transsubstantiando sacrificare; voluit facere transsubstantiationem sacrificio modo. Voluit igitur facere non transsubstantiationem quamlibet, sed talem ex qua resultaret ipse theothytus. Quod cum vellet, non sufficiebat in genere sacramentalis formae mera demonstratio corporis et sanguinis: siquidem illud non exprimeret, ut dictum est; sed oportuit, ut demonstrationi accederet determinatio, unde appareret esse immolationem id quod peragebatur. Cui sufficit, si designetur opus ut propitiatorium; si *pro nobis* scilicet intellegatur cruentari corpus, si mors apud Deum valeat *in remissionem peccatorum*, aut si quid ejusmodi³, quemadmodum olim est explicatum in Elucidatione III. Sed ita istud sufficit, ut omnino requiratur: forma interim nondum exprimente totum quod est exprimendum, nec proinde quicquam efficiente: est enim indivisibilis in re effectus ille et significatum⁴.

Quare oportet ut intra formam repe-

1. Videsis apud Dom. Cagin, *Eucharistia*, 1912, 312-313, illas quae numerantur respective 29, 33, 35, 38.

2. Quod non quaelibet transsubstantiatio substantiae corporeae in Christum foret sacrificium, tangitur a Zacharia Pasqualigo, *De sacrificio novae Legis*, q. 49, n. 4, Romae, 1707, tom. 1, p. 54.

3. Videtur quoad designationem finis propitiatorii aequivalere istis formulis mentio testamenti seu foederis novi, quae ut in Romana ita in aliis multis reperitur liturgiis. Etenim sanguis foederis, cum ex sese (attento more veterum gentium), tum maxime ex oppositione ad sacrificium *Exodi*, quam infert vox *novi*, intellegitur necessario sacrificialis, quo placatus Deus hominibus devincitur ac foederatur.

Tale autem nihil prae se fert, ex sese, vox *Mysterium fidei*. At confert ad alias voces elucidandas, symbolicam actionis vim commonstrans, pandensque iter ad arcana sacramenti.

4. Hoc pellucide S. Thomas (in *I Cor.*, II, lect. 6): « Circa ista verba, quibus Ecclesia « utitur in consecratione sanguinis, quidam opinantur, quod non omnia sint de NECESSITATE « formae, sed solum quod dicitur: *Hic est calix « sanguinis mei*, non autem residuum quod sequitur... Sed hoc non videtur convenienter « dici: nam totum illud, quod sequitur, est « quaedam determinatio praedicati: unde AD « EJUSDEM LOCUTIONIS SENTENTIAM SEU SIGNIFICATIONEM pertinet. Et quia, ut saepe « dictum est, formae sacramentorum significando efficiunt, TOTUM PERTINET AD VIM

riatur istiusmodi determinatio. Et quidem congruentius in calice quam in corpore. Consecratione enim calicis inducitur corporis cruentatio : cui demum inhaeret ratio adnexa sacrificialis¹.

« EFFECTIVAM FORMAE... In consecratione sanguinis oportuit exprimere Christi passionis virtutem : quae attenditur primo quidem respectu nostrae culpae, quam Christi passio abolet. »

Sententiae sancti Thomae sic suum calculum dabit Henricus Henriquez S. J. (*Summa Theologiae Moralis*, l. 8, *De vero missae sacrificio*, c. 17, n. 3) : « Ex omnibus evangelistis et Paulo, ex usu Ecclesiae Latinae et Graecae, et ex fere communi theologorum consensu constat, praeter illa verba *Hic est calix sanguinis mei*, ex necessitate addenda esse verba, quae significant expresse effectum passionis Christi et hujus sacramenti. Qui satis explicari videntur aut voce *novum testamentum* (ut quod, morte testatoris confirmatum, concessit nobis jus et haereditatem gloriae), aut voce *qui pro vobis effundetur*. » Sed dilucidius longe et pressius Amicus S. J. (*De Sacram.*, disp. 24, n. 46) : « Instabis : ergo saltem non sunt necessaria illa verba *pro vobis* seu *pro multis* : cum satis natura sacrificii exprimitur per verbum *effundetur*. Sed negatur consequentia. Etenim, nisi exprimitur FINIS, in quem sanguinis effusio dirigitur, RATIO SACRIFICII NON EXPRIMITUR, CUM POSSIT SANGUIS EFFUNDI, ET NON PER MODUM SACRIFICII : SI NIMIRUM IN NULLIUS CULTUM ET EMOLUMENTUM EFFUNDATUR. »

1. Quod si cui videatur determinatio, postquam praecesserit in corpore (sicuti fit in plerisque liturgiis authenticis), deinde non esse in calice necessario iteranda (quanquam, ut diximus, in iisdem liturgiis semper iteratur), is fortasse non adversarium habebit S. Thomam, ut notant Salmanticenses (*ibid.*, § 6, n. 46). Nam poterit determinatio ista, propter unitatem sermonis et actionis, perseverare implicite, quoad vim enuntiativam, usque ad demonstrationem sanguinis (siquidem necessario, ubi corpus dicitur dari pro nobis, subsequens cruentatio fieri etiam intelletur pro nobis), et sic afficere sanguinem virtualiter. Oportet vero ut determinatio illa afficiat directe sanguinem, aliquo saltem modo, propter rationem in nostro argumento factam. Nec sufficeret determinatio circa corpus, nisi perseveraret in sanguine, illo modo qui dictus est. Nam determinatio piacularis, si afficeret directe corporis consecrationem, jam in ea efficeret quod significaret ; nimirum daret corpori habitum immolationis, et sic jam corpus intelletur theothytum : quod sane non probatur ; nam sacrificium non completur nisi gemina consecratione : siquidem non nisi per consecrationem geminam repraesentatur mors, in qua consistit sacrificium. Quare dicendum est : deter-

Ut summatim dicamus. Forma eucharistiae debet esse immolationis² ; non enim eucharistia est sacramentum, nisi in quantum est sacrificium. Forma autem non est immolationis³, nisi contineat desi-

minationem piacularem, etiamsi forte sufficiat enuntiata in corpore, tamen non esse formalem respectu consecrationis corporis, sed tantummodo circa consecrationem sanguinis contextam praecedenti sermoni. Et sic manet verum illud S. Thomae : determinationem virtutis propitiatoriae ingredi formam alterius consecrationis, non autem prioris. Quia autem in canone romano nihil determinatur circa corpus, ideo S. Thomas rectissime docuit, fore nostram consecrationis formam circa sanguinem mancā et inefficacem, nisi accederent verba reliqua.

Quid vero, si sacerdos per formam romanam consecrans corpus, non intenderet proferre super calicem nisi verba *Hic est calix sanguinis mei* ? Is, juxta praesentis disputationis conclusionem, ne corpus quidem consecraret valide. Cujus ratio est, quia nemo valide consecrat corpus nisi intendens saltem consecrare et sanguinem : siquidem nemo consecrat valide, nisi implicite saltem intendens sacrificare. Qui autem excludit intentionem formae determinationis circa sanguinem, reapse excludit intentionem validae consecrationis, ex dictis supra. Ergo excludit intentionem sacrificandi. Ergo ne corpus quidem valide consecrat.

Corruere consecrationem panis, ubi desit intentio consecrandi calicem, aperte apud Lugonem (*De sacram. euchar.*, disp. 19, sect. 8, n. 103) pronuntiatur esse sententia « non absurda, sed vera. »

2. Sane, sicut olim saepe notavimus, non necessarium est, ut forma enuntiet formaliter oblationem, quasi diceretur : « Offero corpus Christi » ; sed necessarium tamen est, ut symbolica separatio, quam enuntiat, corporis et sanguinis facta appareat ob Deum repropitiandum, nec in alium finem nescio quem minime sacrificalem. Unde tandem symbolica illa separatio se prodet tanquam sacramentalem immolationem ; et idonea proinde erit ad constituendam oblationem sacerdotalem victimae traditae Deo in mortem.

3. Sane verba exprimunt satis mortem, siquidem inferunt symbolice separationem corporis et sanguinis. At, ut etiam atque etiam dicamus, non est idem designare mortem ac designare immolationem. Potest enim mors proponi sine ullo ordine ad sacrificium : quo casu praedicta separatio symbolica praenuntiabit quidem mortem hominibus, at non volebit aut deferet Deo. Tangunt istam rationem Salmanticenses (*ibid.*, § 2, n. 21), cum notant : « Valde distant, quod sanguis Christi effundatur, et quod effundatur pro remittendis peccatis. Sunt enim ista objective diversa, et potuerunt simpliciter separari. »

gnationem finis propitiatorii : qua deficiente, nullum obversatur *ἱλαστήριον* aut *εὐχαριστήριον*¹ aut hostia ulla ; nihil praebet in genere theothyti ; nihil in Deum ordinatur aut destinatur, sed ne destinationis quidem aut ordinationis terminus ullus ob oculos nostros ponitur : ponitur vero, si placandus indigitetur ; et res sistitur Deo, quae per modum muneris seu hostiae demonstratur. Practica enim est significatio ista efficaxque sui significati.

Contra hoc non valet, si dicas : Quicumque sermo designet conversionem, sufficit in genere formae immolationis ; nam revera nil praeter transsubstantiationem requiritur ad sacrificium, ut patet per missam, in qua transsubstantiando demum sacrificamus. — Non valet, inquam, istud. Nam facile responderi potest : Transsubstantiando sacrificamus, quia et sacrificando transsubstantiamus. Non ex genere suo habet transsubstantiatio ut sit sacrificium, sed ex speciali modo quo fit. Certissime poterat absque ullo sacrificio converti panis et vinum in corpus ac sanguinem Christi : utputa si conversio fieret per solam omnipotentiam divinam, nullo mediante homine ; aut rursus si fieret opera humana Christi, sed sine verbis, per solam vim imperativam mentis. Cur autem non posset Christus etiam per verba, eaque demonstrativa transsubstantiare, quin illo ipso sacrificaret ?

Rursusque (§ 5, n. 40) : « Quia [sacramentum « eucharistiae] ex parte rei oblatae est IPSUM SACRIFICIUM CRUCIS, ... oportebat « quod in forma essentiali eucharistiae fieret « mentio sive expressio passionis Christi et « EFFECTUUM REDEMPTIONIS et salutis, quos « derivavit ad nos. »

1. Quaeres fortasse, unde, praeter propitiatoriam operis rationem, clarescat (sacramentaliter) eucharistica. Respondeo primo : supposita propitiatoria importari eucharisticam, ut explicatum est olim in Elucidatione I. At secundo infero, adnecti specialius eucharisticam propitiatoriae ex habitu externo panis et vini, sub quo defertur Deo pretium redemptionis. De donis enim Dei et datis, ut in Liturgiis passim habetur, redditur Deo nostra hostia ; proindeque in protestationem gratitudinis erga illum qui beneficio nos affecit. Recole Irenaeum citatum in Elucidatione IX.

Sane istud non apparet : apparet immo contrarium, ut diximus. Non poterat autem nisi sacrificialiter transsubstantiare, si cruentandum corpus demonstrabat *ἱλαστήριον* pro peccatis. Tunc enim theothytum se declarabat et efficiebat. Quod fugit protestantes illos modernos, quibus nihil aliud in coena occurrit, nisi praenuntiatio parabolica mortis, aut si quid ejusmodi. Immo quod praenuntiabatur, id Deo offerebatur, in quantum coram Deo inducebatur mortis piacularis symbolum (non vacuum sane, sed plenum carne theothyta).

Nec rursus valet, si dixeris : Etiam si ritus per se non se proderet sacrificalem, tamen sufficeret monitum aliquod subsequens Christi, notificans nobis intentionem, quam penes se habuisset sacrificandi. Et sic, etiam sine determinatione immolationis, staret in transsubstantiatione sacrificium. — Responderi enim potest : Istud est hominis parum advertentis, sacrificium esse in genere signi, et quidem signi sensibilis ; cuius est prodere se, ut aliud notificet. Quare si existat secundum se inevidens, incompetens est signum. Hoc est, si non clareat externa donatio facta Deo, quo modo interna deditio denotabitur² ? Certe non intentio aut ejus subsequens intimatio valet conferre signo aptitudinem et sensum³ ; sed debet per seipsum « visibile verbum » (Augustin.), compositum scilicet ex rebus

2. Non negamus potuisse Christum, si vellet, suum corpus et sanguinem sub speciebus panis et vini sacrificare, adhibitis verbis mere demonstrativis, si aliunde determinatio finis propitiatorii accederet. Sed, quia in suo sacrificio Christus nihil, praeter ipsum panem et calicem, admisit nisi verba, ideo penes verba est requirere istiusmodi determinationem, quae rebus a Domino tractatis nondum (secundum se sumptis) inest sensibilis.

3. Ut amplius in sectione sequente declarabitur, intentio conficientis sacramentum non mutat ipsa aut perficit sensum per formam et materiam naturaliter inductum. Sed sensum, per se stantem, adhibet efficaciter, aut non efficaciter adhibet, pro lubitu. Hoc solum est intentionis munus : non creare aut modificare sensum, sed (venia sit verbo) utilizzare.

materialibus et verbis formalibus, informare mentes adstantium, quantum ad sui notitiam, ut possit exinde deducere in notitiam alterius. Et ideo oportuit, ut sacramentaliter sacrificans Christus, determinationem ritui ipsi inderet : quam de facto indidit non materiae quidem, sed formae sacramentali.

Nota, quaeso, non frivolam esse censendam quaestionem, quae ad intimas usque descendit rationes formales nostri sacrificii, immo et sacrificii Christi; in qua periculosum censuit Scotus (*loc. cit.*) fore errorem, si qui admitteretur; ob cuius gravitatem iussit S. Pius V expungi ex *Commentariis* Cajetani assertionem Angelico contrariam; et *Catechismus Concilii Tridentini* (pars 2, de euchar., c. 21-23, coll. c. 20) monet fore ignorantiam in sacerdotibus turpem : cum interea totam formulam, scilicet demonstrationem cum determinatione, comprehendat intra fines formae sacramentalis.

ARTICULUS II. — DE VERBIS NARRATIVIS.

Unum recipitur ab omnibus omnium scholarum theologis : formam, eamque adaequatam, consecrationis consistere in ipsis dominicis verbis : puta : *Hoc est corpus meum*, etc. Alterum libere inter catholicos disputatur : verba dominica eruntne penes nos forma, si sint sibi ipsis relicta, an REQUIRITUR praevious sermo, per quem in ore Domini ponantur¹ : qualiter fit in omnibus liturgiis, dum NARRATUR Christus DIXISSE : *Hoc est corpus meum* ?

Haec quaestio serius invecta est in scholas, nec ante saeculum nonum quicquam legi, quod ad eam formaliter attingeret. Tertio decimo quidem saeculo

1. Sane nemo existimat illum determinatum tenorem sermonis narrativi, qui nostro canone continetur, esse necessarium ad validitatem, cum sit diversus in aliis rituum orientalium liturgiis; sed agitur de substantia narrationis, quae ubique communis est : Christum in sua cena accepisse panem et dixisse, etc. Quare minus efficax videtur ratio a S. Thoma (3 S. 78, 1, 4^m) allata contra narrationis necessitatem : « Quia canon missae non est idem apud omnes, nec secundum omnia tempora. »

negavit S. Thomas (3 S. 78, 1, 4^m) ullum istiusmodi sermonem requiri; secutique sunt eum doctores scholastici longe plerique. Quare auctoritate extrinseca summopere pollet illa sententia : cui probabilitatem suam adimere, temerarium valde foret.

At interea defendere ut solide probabilem sententiam oppositam, quae fuit Scoti (4 D. 8, 2, n. 4, et fusius ac firmiter in *Reportalis* 4 D. 8, 2, n. 4), non magis debet reputari injuriosum erga sanctum Thomam, quam si sancti Doctoris sententiam circa formam in consecratione calicis essentialem deserueris. Immo praesens quaestio, in theologia sancti Thomae, non ea est unde ulla alia dependeat. Quin et melius, ni fallor, satisfacit principiis sancti Thomae de causalitate sacramentorum sententia Scoti, juxta quam verba formae non producent suum effectum, nisi ita prolata, ut suum effectum rite significant : qualiter infra exponetur.

Scotum autem semper secuti sunt ad hanc usque aetatem doctores sat multi, nec solum scotistae. Praeter alios quosdam, quos, tacitis nominibus, commemorat suo tempore Gerson (*Compendium theologiae. De septem sacramentis, de sacram. euchar.* Opera, Parisiis, 1606, t. 2, col. 82), hi possunt citari : Thomas Waldensis, de quo infra; Angelus, in sua *Summa angelica* (s. v. *Eucharistia*, c. 1, n. 24. Parrisiis, 1502, fol. 141 b); Pelbartus de Temesvar (fl. 1490), in *Aureo sacrae Theologiae Rosario* (tom. 3, s. v. *Eucharistia II*, de forma, § 1, Venetiis, 1586, p. 100), Salmeron, S. J., in suis *Commentariis in evangelicam historiam* (t. 9, tr. 13, Colon. Agripp. 1614, p. 85)², Joannes de Rada

Quae ratio si quid valeret, valeret eadem contra sententiam ipsius S. Thomae, modo propugnatam, circa essentialem integritatem formae sacramentalis in consecratione sanguinis adhibendae.

2. Salmeron tenet, verba *Hoc est corpus meum* non usurpari nisi « recitative ». In exclusione sensus « significativi » non eum sequimur; sed sane in assertione sensus recitativi, quam communem fere cum omnibus doctoribus habet. Porro ad veritatem sensus recitativi tuendam,

(† 1608)¹, archiepiscopus Tranensis primum, deinde episcopus Pactensis (*Controversiarum theologiarum inter S. Thomam et Scotum* super quartum Sententiarum librum, Controvers. 5, art. 3, Venetiis 1617, p. 163)²; Philippus Faber, « theologus vere doctus » (Hurter, *Nomenclator*), in suis *Disputationibus Theologicis in Quartum Sententiarum* (disp. 33, n. 3-17, Venetiis 1614, p. 134-137) fusissime et sollertissime; Cardinalis Laurentius Brancatus de Lauraea (*In Quartum Librum Sententiarum Mag. Fr. Ioannis Duns Scoti*, tom. 1, Romae, 1653, Disp. 19, art. 1, n. 10-42, p. 492-499), vir inter suos coetaneos princeps, quatuor pontificibus

objectionem facit et solvit. Objectio est haec : « Si sumuntur per modum recitantis illa verba, « FORMA PER SE PROLATA NON EFFICERET SACRAMENTUM, nec fieret consecratio, quod videtur inconveniens : nam in aliis sacramentis « constat, quod, debitis formis prolatis super « debita materia cum debita intentione, conficiuntur, licet alia omittantur. » Responsio autem haec est : « Respondemus, CONCEDENDO « cum Doctore Subtili, verum esse, quod argumentum infert : nempe QUOD NON CONFICERETUR HOC SACRAMENTUM, licet alia conficiantur. Et ratio differentiae est, quia « aliorum sacramentorum formae determinatae sunt, determinatamque actionem significant : ut forma illa determinata : *Ego te baptizo* lotionem illam a me fieri in nomine « Trinitatis significat. Haec autem forma *Hoc est corpus meum*, et *Hic est sanguis meus* « indeterminata est, NISI ADJUNGATUR HISTORIA, quae hanc formam fieri indicet ad faciendum quod Christus jussit in coena faciendum. »

1. « Aragonensis, usque adeo celebris theologiae professor, ut a Clemente VIII Romam « evocatus sit et adscriptus inter consultores « praecipuos » etc. (Hurter, *Nomenclator*²).

2. « Eo ipso quod sacerdos vult hujusmodi « verba in persona Christi proferre, non censentur ex vi verborum in persona prolata, « quia VOLUNTAS PROFERENTIS VIM SIGNIFICANDI NON TRIBUIT VERBIS, ergo, si ipsa ut « simpliciter dicta et sine praecedentibus, non « significant ex propria vi corpus Christi, necessario sequitur, praecedentia verba esse « necessario praemittenda, ut verba consecratoria in persona Christi dicta intellegantur » (*loc. cit.*).

3. Nervose probat auctor istud : « Intentio « loquentis non salvat quin verba illa [absolute « prolata] significant corpus loquentis ex vi « verborum » (n. 11, p. 492). Et concludit (n. 12, p. 493) : « Ergo falsum est, verba illa *Hoc est corpus meum*, absolute prolata a sacerdote,

apprimè probatus, qui mortuus est, ait Hurter (*Nomenclator*), « scriptis perennem memoriam relinquens³ »; Zacharias Pasqualigo⁴, theatinus, in suo opere *De Sacrificio novae Legis* (quaest. 323, n. 4-5, Romae 1707, tom. 1, p. 292), quod pronuntiat Hurter (*Nomenclator*) auctoris classici opus praestantissimum; Antonius Arbiol, « vir egregie doctus » (Hurter, *Nomenclator*), in suis *Selectis disputationibus* (disp. 4, art. 2, CaesarAugustae 1725, disp. 4, art. 2, p. 322-326)⁵; etc.

Quamquam probabiliorem habent alteram, tamen etiam ut probabilem etiam proponunt Scoti sententiam Hiquaeus

« virtute solius intentionis, significare ex natura « sua corpus Christi : ut ergo illud significant, « debent proferri in persona Christi. »

Secundo, optime explicat, quomodo se habeant ad formam verba antecedentia. « Potius « dici debent DISPOSITIONES ad veritatem formae, nunquam tamen forma » (n. 20, p. 494). « Ratio est, quia illa quatuor *Hoc est corpus meum*, sunt illa quae imposita sunt ad significandum, corpus Christi, et sunt essentialiter significantia; tamen non habent hanc « significationem nisi ut in persona Christi dicuntur : igitur illa quae faciunt ut dicantur « in persona Christi, non sunt pars eorum, « sed dispositio quaedam praevia ut de persona Christi dicta sint. Si ergo concurrunt « praecedentia ad significationem, non concurrunt ut constituentia significationem, neque rem significantem, sed ut disponentia « ad utramque » (n. 22, p. 495).

4. Qui, dum negat (uti debet) verba praambula esse essentielle quid ipsius formae, tamen tenet esse necessario praemittenda, et quidem « ex natura ipsius formae ». Cujus haec assignatur ratio : « Licet ista verba non « sint consecratoria, quia non significant conversionem materiae in Corpus et Sanguinem « Christi, sunt tamen DETERMINATIVA formae « substantialis consecrationis, ut SENSIBILI MODO proferatur in persona Christi; quia licet « determinetur per intentionem, quia tamen « intentio non est sensibilis, non determinatur « tur sensibili modo : ergo, si non repetatur, detrahitur formae aliquid notabile, nempe quod verba consecratoria non sint determinata sensibiliter UT IN PERSONA CHRISTI « PROFERANTUR. »

5. « Sola sacerdotis intentio nequit facere « quod talia verba ex vi verbali significant corpus Christi; ergo necessario debent alia verba « praemitti... Quomodo... sola sacerdotis intentio facere valet, quod particula *meum* « verbaliter et ex vi vocabuli significet non « *meum* ? » (p. 323).

(*In Scotum* 4 D. 8, 2, n. 9, Poncius¹, Mastrius (*In 4 Sent.*, disp. 3, q. 6, art. 1, n. 137-138) et plurimi alii².

Praeterea Ecclesia jubet omnes illam sententiam practice sequi, in suis *Rubicis Generalibus, De defectibus in celebratione missarum occurrentibus* (c. 3, nn. 5, 6 et 7; c. 4, nn. 3 et 4; c. 10, nn. 3 et 13), ubi, si qui fuerit in confectione sacramenti deprehensus defectus debitae materiae, vel aliud quidpiam istiusmodi acciderit, jubetur sacerdos semper resumere orationem ab illis verbis: *Qui pridie*, vel *Simili modo*: « A CONSECRATIONE INCIPIAT, « SCILICET AB ILLIS VERBIS: *Qui pridie.* »

Ante ipsum Scotum idem tradiderant, quos jam, tacitis nominibus, memorat sanctus Thomas (*loc. cit.*) dicens: « QUI- « DAM dixerunt hoc sacramentum perfici « non posse, praedictis verbis prolatis, « et aliis praetermissis. » Quosnam sanctus Thomas ob oculos habuerit, non constat. Sed utique possunt ex veteribus scriptoribus nonnulli citari qui sententiae Scoti patrocinentur.

Florus Lugdunensis (*De Exposit. missae*, n. 60, super verba « *Qui pridie « quam pateretur, accepit panem, etc. usque « ad haec quotiescumque feceritis, in mei « memoriam facietis* ») sic commentatur: « IN HIS verbis, SINE QUIBUS nulla lingua, « nulla regio, nulla civitas, id est NULLA « PARS ECCLESIAE CATHOLICAE CONFICI- « CERE POTEST, id est consecrare sacra- « mentum corporis et sanguinis Domini, « ipse Dominus tradidit apostolis, unde « universalis Ecclesiae jugem memoriam

« sui Redemptoris celebret, et apostoli « generaliter omni Ecclesiae³ » (P.L. 119, 52). HAEC verba, de quibus loquitur, vix possunt esse alia quam integra series sententiarum, de qua sermo est. Nulla enim particularia verba in medium adduxit, nisi illa quae ex ipsius inscriptione nos transcripsimus. Necdum, vel semel, retulit distincte verba dominica *Hoc est corpus meum*.

Nec est objiciendum, quod statim pergit, dicens: « Christi ergo virtute et « verbis semper consecratur et conse- « crabitur. Illius sermo est, qui coelestia « sacramenta sanctificat. Ille in suis sa- « cerdotibus quotidie loquitur » (*ibid.*): ubi sane nostra prolatio verborum dominicorum memoratur, et efficax praedicatur. Nam eatenus verba Christi in ore nostro sunt efficacia, eatenus Christus per nos sacerdotes suum corpus significat dicentes *Hoc est corpus meum*, quatenus Christum induximus loquentem. Quare pergit ulterius Florus: « Unde et « Ecclesia EX TRADITIONE his verbis « consecrans mysterium sacri corporis et « sanguinis Domini, DESIGNANTER DICIT « DOMINUM DIXISSE apostolis: *Accipite et « manducate ex hoc omnes: hoc est enim « corpus meum* » (col. 53)⁴.

Apud Gerhohum Reichersbergensem duo valde notanda de hac re occurrunt.

Fateor quidem, negat, caerimonias, quae pristino ritui missae accrevere, esse essentielles: « Neque enim sanctius hinc est « [sacrificium], quam erat prius, cum AD

1. Apud Mastrium.

2. Hieronymus de Montefortino (*Joannis Duns Scoti Summa Theologica*, 3^{ae} p^{is}, tom. 1, q. 78, art. 1, Romae 1787, vol. 4, p. 485) ita in utramque partem rem disputat, ut relinquat ancipitem.

3. Eadem sententiam profert iisdem verbis Remigius Antissiodorensis in opusculo *De celebratione missae* (P.L. 101, 1260), cujus verba postquam recitavit in sua expositione Canonis Thomas Walden, deinde ipse pergit: « Si ergo sine hac prece, sicut consonanter « jam ait Paschasius, nulla gens aut lingua, « id est nulla pars Ecclesiae potest conficere « sacramentum, qualiter conficiunt Thaboritae, « Pragenses, vel Orphani, si illud evangelium

« Joannis, ante diem festum paschae, ut fertur, « in suae missae tantum complementum et « consecrationis assumant, ubi DE CONSECRATIONIS HISTORIA nihil profertur? Non leviter « eos credo delirare tantisper » (*Sacramentalia*, Paris. 1523, tit. 4, c. 38, fol. 92). Non igitur solum interpretatur ut nos Remigium Thomas Walden, sed et consentit Remigio. Quare accensendus est patronis sententiae nostrae, qui post S. Thomam floruerunt.

4. Haec verba leguntur etiam apud S. Agobardum Lugdunensem in opusculo *Contra libros quatuor Amalarii*, c. 13, P.L. 104, 347. Utrum ex praesule ad diaconum, an ex diacono ad praesulem migrarint, nescio.

« SOLA VERBA DOMINI solamque oratio-
« nem dominicam CONSECRABATUR » (*Tract.
adv. Simon.*, c. 17. P.L. 194, 1352)¹. Sed
noli, quaeso, praepropere inde concludere
hunc esse sensum asserti, ut consecratio
olim facta sit per sola verba Domini SIBI
IPSIS RELICTA. Nam dubitandum tibi est,
nonne his verbis reddiderit Gerhohus sen-
tentiam Gregorii M., secundum quam
apostoli « ad solam orationem oblationis »
(vide, supra, Elucid. XXXI), consecra-
verint, id est ad solam anaphoram, com-
plectentem verba et gratiarum actionis
et narrationis et oblationis et invocatio-
nis, quibus adnecteretur oratio dominica.

Certe illud omnino constat ipsum Ger-
hohum non esse contentum solis verbis
dominicis².

Nam *primo*, diserte dicit : « Illa vero
« dominica verba desuper contexta per
« totum, UBI CHRISTUS INDUCITUR ORE
« PROPRIO LOQUENS, et DICENS : *Accipite*
« *et manducate ex hoc omnes : hoc est enim*
« *corpus meum. Accipite et bibite ex hoc*
« *omnes : hic est enim calix sanguinis*
« *mei, etc.*, usque *hoc facile in meam com-*
« *memorationem* : illa inquam verba super
« panem et vinum fusa, quibus acceden-
« tibus ad panis et vini (aqua misti) ele-
« mentum, fit sacramentum, similitudi-
« nem repraesentant illius tunicae desuper
« contextae, quam neque ipsis Christi
« crucifixoribus, licuit scindere. Hoc est
« verbum brevians et consummans totam
« integritatem, quae est in panis et vini sa-
« cramento, si eidem, cui ea [verba] Chris-
« tus adhibuit, adhibita fuerint elemento,
« RITU VIDELICET ECCLESIASTICO, QUEM
« TRADITUM SCIMUS AB IP SO CHRISTO »
(c. 18, col. 1352). Vides qua lege sufficiant

verba Domini : 1° si in ipsorum recitatione
inducatur Christus ea ore suo proferens ;
2° quod idem est, si adhibeantur ritu eecle-
siastico : secundum quem sane eduntur ut
a Christo prolata in sua coena. *Secundo*,
pergit ulterius : « Si... sacrificantes, et
« omnia, quae a sanctis Patribus apposita
« sunt, recitantes, CHRISTUM IN COENA SUA
« LOQUENTEM NON INTRODUCAMUS, non
« potest nominari sacramentum, quod
« agimus » (c. 18, col. 1353). Quomodo
autem introducemus Christum loquentem
IN COENA SUA, nisi narrantes coenam
dominicam? Quomodo loquentem intro-
ducemus, nisi hoc vel illud ab ipso esse
dictum pronuntiemus?

Non parum congruit eidem doctrinae,
quod, in professione fidei Waldensibus
praescripta, dicit Innocentius III,
tria requiri de necessitate ad confectio-
nem sacramenti : ordinem sacerdotalem,
intentionem debitam, « et illa solemnia
« verba, quae a SANCTIS PATRIBUS in ca-
« none sunt expressa » (D., 424). Qua
designatione videtur Pontifex complecti
aliquid praeter verba ipsa dominica³. Cui
interpretationi favet tractatus *De sacro*
altaribus mysterio, ubi legitur quidem : « Ad
« prolationem istorum verborum : *Hoc est*
« *corpus meum*, panis mutatur in corpus »
(l. 4, c. 17 et 18. P.L. 117, 868-869). Sed
antea (eod. lib. c. 1 et 5, col. 851-858),
aggressurus Innocentius explicationem
verborum *Qui pridie*, etc. : « Ad ipsum
COR, inquit, divini SACRIFICII penetramus. »
Et in decursu explicationis, notans tria
occurrere, quae non sint ab evangelistis
commemorata : *elevatis oculis in coelum, et*
aeterni, mysterium fidei, dum vult illorum
originem refundere in Christum et apo-

1. Similia videsis apud Joannem Bele-
thum (*Rationale divinarum officiorum*, c. 98.
P.L. 202, 103).

2. Habebis ex hoc exemplo, qualiter sit apud
illos veteres intellegenda locutio, *ad sola verba*
Domini fit consecratio : utique « ad sola verba
« Domini », rite tamen introducta. Rursus ad
eundem sensum accipies ea quae, loco proxime
superiore, c. 16 et 17 (col. 1351-1352), Gerhohus
dixerat : non nocere integritati omissionem
eorum quaecumque adduntur traditioni a
Christo profectae. Quorum exempla ibidem ab

ipso dantur preces illae : *Kyrie eleison*,
Gloria in excelsis, et si quid ejusmodi, sed
nihil ad substantiam canoris pertinens.

3. Scilicet illa solemnia verba, quae censet
ille esse necessaria, videntur includere primo
quidem verba quae in persona Domini profe-
runtur omnia (sunt enim ista sollemniora inter
alia), et secundo etiam verba quibus introdu-
cuntur illa : ut suadet quoad utraque, cum
ex generalitate locutionis (« illa solemnia
« verba quae a sanctis Patribus in canone sunt
« posita ») tum ex commentario mox citando.

stolos, scribit : « Quis ergo tantae praesumptionis extitit et audaciae, ut hoc de corde suo tentaverit interponere ? Sane FORMAM ISTAM VERBORUM AB IP SO CHRISTO ACCEPERUNT APOSTOLI, et ab ipsis apostolis accepit Ecclesia¹. » Porro *elevatis oculis in coelum*² non intra dominicum sermonem reperitur, sed in narrativo praeambulo. Ex institutione Christi igitur credit Innocentius narrationem illam esse faciendam : quo valde suadet, eam esse necessariam ad confectionem sacramenti ; non quidem ut formam sacramentalem, siquidem forma reponitur in verbis dominicis ; sed ut conditionem sine qua forma non fuerit forma : quippe carens sensu debito.

Ut sint ista, vel quantumcumque tenue inde sententiae Scoti patrocinium adjudicetur, certe ego SENTENTIAE OPPOSITAE EXEMPLUM NULLUM INVENI ANTE SAECULUM TERTIUM DECIMUM³.

Non caret igitur sua probabilitate, etiam extrinseca, sententia Scoti, sed plurimum pollet rationibus internis : quae nunc sunt perpendendae.

Principii instar constet istud : omnis forma sacramentalis debet significare suum effectum, non solum ex intentione subjectiva ministri proferentis, sed etiam ex tenore ipso objectivo sermonis prolati. Significando enim forma causat ; et significatio est ex sese aliquid objectivi et externi, aestimandum juxta receptas regulas sermonis humani in genere, et speciatim idiomatis adhibiti. Intentio autem

in confectione sacramentorum eo demum spectat, ut applicetur forma, utique completa per se in sua ratione formae, ad materiam ex seipsa sufficientem. Nequaquam igitur ad hoc valet intentio ut forma, si qua significatione ex se careat, donetur. Aliis verbis, ubi aliquid deerit significationis, non hoc supplebit intentio.

Non est igitur dicendum : Forma illa ex vi verborum non prae se ferret significationem talem, nisi minister intenderet eam proferre in sensu tali ; sed cum intendat ipse in sensu tali eam proferre, significat taliter. Immo, rursus dico, intentio ministri non corrigit aut dirigit sensum formae, sed facit solum, ut, quem sensum naturaliter habet forma secundum seipsam in datis adjunctis, hunc habeat efficaciter.

Haec principia, ni fallor, debet omnis theologus accipere : quae subjacent decisioni Leonis XIII *De ordinalionibus anglicanis*, qua parte Pontifex, ostenso quem sensum obvium habuerint in coetu anglicano verba adulterati *Ordinalis*, pergunt : « Eodem porro argumento vel uno illud etiam corrumpit, opinantium posse in legitimam Ordinis formam SUFFICERE precationem *Omnipolens Deus, omnium bonorum largitor*, quae sub initium est ritualis actionis : etiamsi forte haberi ea posset tanquam sufficiens in ritu aliquo catholico, quem Ecclesia probasset. » En formam, quae alibi POTEST SUFFICERE, ubi scilicet habet ex usu verborum recepto sensum catholicum ; non potest

1. Eadem fere legis in decretali *epistola ad Joannem quondam archiepiscopum Lugdunensem. Regest.*, l. 5, ep. 121. P.L. 114, 1119-1120).

2. Parvi refert in praesente utrum necne rectam habuerit opinionem Innocentius III de origine istius membri vel aliorum duorum. Sufficit ad propositum nostrum, si ostendatur habere narrativum sermonem ut necessarium, tanquam computandum inter sollemnia illa verba a Patribus in canone expressa.

3. In neutram partem advocari potest Paschasius Radbertus (*Lib. de Corp. et Sang. Dom.*, c. 15. P.L. 120, 1322) statuens, non quae nam verba sint necessario peroranda, sed quae nam sint efficacia. Sed utique Scoti thesi favent verba quae jam supra (*Elucid. XXXIV*) retuli ex *Summa Sententiarum*, tr. 6, c. 4 (P.L. 176,

140-141) : « Forma hujus sacramenti est COMMEMORATIO illorum verborum, quae in coena Christus dixit », etc. Non dicit : « enuntiatio » illorum verborum, aut « prolatio » ; sed dicit : « commemoratio ». Verba igitur ita a nobis proferuntur, ut commemorentur, id est ut narretur eorum prolatio (dominica) : et pro tanto sunt forma. Confirmatur nostra interpretatio ex iis quae subdit auctor : « Credimus verba illa, a sacerdote EO ORDINE et ea intentione dicta, panem et vinum in verum corpus Christi et in verum sanguinem commutare » (*ibid.*). Debent igitur verba *Hoc est corpus meum* dici quodam « ordine » : id est, ni fallor, inseri cuidam narrationi, unde fiat ut commemorentur. Conferatur etiam Auct. *Lib. De Sacramentis* 4, 5, 21. P.L. 16, 462.

autem sufficere illic, in coetu anglicano, ubi alium habent sensum receptum vocabula *presbyter*, vel *episcopus*, aut si quid ejusmodi. Non potest, inquam sufficere : quod plus est quam : non sufficit. Non potest, scilicet, quaecumque fuerit intentio privata ministri, corrigens interne sensum vocabulorum popularem, et inserens catholicum.

His positis, quaestio huc redit : numquid, sublatis ceteris verbis, verba *Hoc est corpus meum*, a me prolata, sensum reddant, quem requirit sacramentum? Quemnam sensum requirit sacramentum? Ut significetur corpus Christi. Necessarium igitur est, ut possessivum illud *meum* referatur ad Christum possessorem, non ad me, qui nunc loquor ad altare. Jam vero, si verba praedicta sint sibi relicta, nullo scilicet praecedente, secundum regulas omnis sermonis humani sensus objectivus et externus vocis *meum* non erit talis, qualis oportet, sed erit obvius et planus in respectu ad me, qui loquor. Et hoc intentio mea, in re sacramentaria, mutare non potest, ut dictum est. Ut autem illud *meum* connotet Christum, oportet omnino ut sermo ponatur in ore Christi. Quod non fiet, nisi ipse inducatur locutus : *Hoc est corpus meum*. Tunc demum verba habebunt sensum respectu corporis Christi, non mei ; tunc habebunt suam vim et rationem formae.

Haec argumentatio fuit Scoti : « Verba sacramentalia ex vi verborum debent significare illud quod efficitur ex vi sacramenti. Sed ex vi consecrationis hujus efficitur, ibi esse verum corpus Christi : ergo verba sufficientia ex vi propria debent significare illud ibi contineri. Sed haec verba *Hoc est corpus meum*, prolata sine praecedentibus, hoc non significant absolute, quia *ly meum* significat referri ad personam ipsius loquen-

« tis. Quia, licet minister possit intendere « ut loquatur in persona Christi, non tamen propter hoc significatum illorum « verborum esset, quod *ly meum* demonstraret corpus Christi, sed corpus loquens » (Scotus, *loc. cit.*).

Ad cuius exemplum, sit rex barbarorum, post debellatos hostes, alloquens suos milites : « Dividite mecum, dimidia enim pars spoliolorum vestrorum mea est. Hoc autem ipsum intimate ceteris commilitonibus vestris. » Quid, si iverint milites, et dixerit unusquisque suis commilitonibus : « Dividite mecum, dimidia enim pars spoliolorum vestrorum mea est »? Nonne irascetur rex, et illud se reputabit? Quin, oportet ut dicant illi : « DIXIT REX MILITIBUS SUIS : Dividite mecum ; dimidia enim pars spoliolorum vestrorum mea est. Hoc autem intimate ceteris commilitonibus vestris¹. » Et tunc regis jussui erit satisfactum ; quia verba regis intimata fuerint eo sensu, quo erant a rege prolata, dum ponuntur in ore regis.

Item de sacerdotibus. Oportet ut praemittant verbis dominicis mentionem Domini loquentis, quam si omiserint, non faciunt id quod fecerat Christus, quia quanquam adhibent verba materialiter eadem, non tamen eadem formaliter, id est in ratione significandi : siquidem apud ipsos *meum* significat mei ipsius, id est Petri, vel Pauli, vel Jacobi loquentis ; apud Christum autem significabat mei ipsius, id est Christi : quod non significat apud nos, nisi inducatur Christus loquens.

Unde vides, quam perperam quis objecerit : Christus, nulla adhibita narratione coenae, consecravit per sola verba *Hoc est corpus meum*. Ergo nos, etiam ommissa omni narratione, tamen consecraverimus per sola eadem verba. Nam dixit : *Hoc facite*, scilicet quod ipse feci. — Respondeo : praecise quia debemus facere idem quod fecit, ideo debemus eadem verba proferre

1. Non sane membrum narrativum (*dixit rex*) habet vim praecepti, cum nihil injungat ; sed utique illam habet membrum narratum seu promulgatum (*dividite mecum*), quod imperativum est. Sed huic membro, ut promulgatio, ita

vis obligans respectu individuorum subditorum non accrescit, nisi prolato priore membro. Sic apud nos, ut verbis Thomae Waldensis (*op. cit.*, lit. 4, c. 38, fol. 92) utar « promulgatur et semper effectrix Christi sententia ».

IN EADEM RATIONE SIGNIFICANDI. Quod non possumus facere, nisi inducamus Christum loquentem. Non quod verba illa quaecumque induxerint Christum loquentem, habeant ullam rationem formae, siquidem non ipsa significant sub specie panis praesto esse corpus Christi¹; sed quia sunt conditio, sine qua nec nostra prolatio verborum dominicorum illam necessariam significationem habuerit². Posita autem conditione, habet.

Dices ; sufficit ut verba proferantur in persona Christi. Proferri autem in nomine Christi possunt, nulla narratione praemissa, neque facta mentione Christi. Sicut dum reos absolvimus, in nomine Christi absolvimus, dicentes : *Ego te absolvo*, nec tamen Christus nominatur.

Respondeo, dum dicitur aliquis loqui in persona alterius, dupliciter posse illud intellegi.

Primo modo intellegitur ille aliquid intimare potestate accepta ab altero ; ut si quis praefectus a rege dicat tibi : « Jubeo te hoc vel illud facere. » Jubet enim ille in virtute potestatis regiae sibi demandatae. Et sic quis absolvit in persona Christi, dicens : « Ego te absolvo. » In virtute enim potestatis dominicae illud intimat.

1. Pariter, si sub alio respectu rem consideres : verba illa praevia non sunt forma, quia non proferuntur ex persona Christi, sed praecise sunt necessaria ad hoc, ut sequentia verba *Hoc est corpus meum* proferantur ex persona Christi. Una eademque ratio igitur et necessitatem narrationis praeviae importat, et arcet ab ea nomen atque vim sacramentalis formae. Ratio autem eadem ita extra formam amovet epiclesim (quae nequaquam ex persona Christi, sed ex nostra, proferitur), ut nec illi devinciat rationem conditionis : siquidem minime confert epiclesis ad hoc, ut verba formae ex persona Christi proferantur.

2. Illa adeo sunt vera, ut ex iis qui tenerent sufficere verba Christi per se sola, quidam in hanc usque conclusionem devenerint : effici transsubstantiationem per locutionem sensu vacuam. Sic Glossator *Decreti*, Joannes Teutonicus († 1245), facta sibimet objectione hac : « Dominus utebatur significative voce « illa, et nos utimur materialiter : ergo non « facimus ea quae ipse fecit ; quod fieri debet » ; respondet candidè : « Ad hoc dico, « quod ea vis data est ipsis verbis, quod ad

Altero modo quis in persona alterius loquitur, si sermo ab ipso proferitur, non tanquam suus, sed tanquam alterius ; puta dum dicit tibi quis : « Hic sermo regis est : jubeo te hoc facere. » Quo casu nulla jussio loquentis intimatur per vocem jubeo », sed sola jussio regis ; quanquam non rex loquitur, sed is qui regem loquentem facit.

Patet toto coelo differre duos illos modos loquendi in persona alicujus³ ; ita ut unus sine altero existere possit. Cum enim dicit militi centurio : « jubeo », nullam praetendit jussionem regis, sed suam, quanquam innixam potestati regiae. Is igitur, ministrum cum agat, loquitur in persona regis primo modo, at non altero ; quod etiam nobis contingit dicentibus : « Ego te absolvo. » Cum autem quis narrat vicino suo, Caium dixisse : « Valeo », profert illud « valeo », non in persona sua ipsius, qui forte aegrotat, sed in persona Caii, qui se perhibet sanum. Quanquam enim ipse profert vocem « valeo » ponit tamen eam in ore Caii. Interea non loquitur potestate accepta a Caio, quasi mandasset ei Caius ut aliquid aliis intimaret, sed proprio Marte loquitur. Is igitur, historicum cum agat, loquitur in persona Caii, etsi non

« eorum prolationem fiat transsubstantiatio. « Item IDEO SACERDOS EA NON PROFERT SIGNIFICATIVE, QUIA NON POSSET EA VERE « PROFERRE. MENTIRETUR ENIM, SI DICERET : « HOC EST CORPUS MEUM. » Et sic solutam censet noster Glossator quaestionem, quam in principio disputationis sibi ipse posuerat : « Qualiter per dictionem nihil significantem fiat « transsubstantiatio. » (*Decretum Gratiani cum glossis Dni Johannis Teutonicus*, etc. Basileae, 1512, fol. 399). Verba, quae grandioribus litteris distinximus jusserat die 22 Augusti anni 1572 Thomas Manriq, sacri et apostolici palatii magister, ex omnibus codicibus *Decreti* expungi : donec prodiret editio annotationibus opportunis aucta (*Censura in glossas et additiones juris canonici*, etc., Romae, 1572, p. 17-18).

3. Fortasse clarius distinguerentur illi duo modi, si hoc ferret usus, ut sermo, habitus in persona alterius primo modo, semper diceretur fieri « in nomine » alterius, et sermo, habitus in persona alterius secundo modo, semper diceretur prolatus « ex persona » alterius.

primo modo, tamen altero. Quod etiam nobis contingit referentibus Christum dixisse : « Ego sum via, veritas et vita. »

Possunt etiam duo illi modi coexistere, cum quis simul agit et historicum et ministrum, ut in exemplo superius allato militum a rege deputatorum ut commilitonibus suis regiam denuntiarent voluntatem. Et narrant illi, et potestate a rege facta deferunt regium imperium ; dupliciter igitur loquebantur in persona regis. Quod si non narrant autem (aientes : « dixit rex »), sed verba sola regis usurparent (« dividite mecum »), neutro jam modo loquerentur in persona regis, neque per modum historicum, tanquam verba in ore regis ponentes, neque per modum ministerialem, tanquam potestate regis utentes, siquidem contra regiam commissionem atque mandatum procederent, ut dictum est.

1. Alia est partitio sensus narrativi et sensus demonstrativi, alia sensus speculativi et sensus practici. Speculativus opponitur practico, et in utrumque rursus potest cadere distinctio narrativi et demonstrativi. Sensus speculativus praesupponit veritatem enuntiati, ut quando dico : « Sol lucet ». Practicus autem nullam enuntiati veritatem proponit nisi inductam per ipsius enuntiationem, ut quando rex creat aliquem ministrum regni intimando, dum dicit : « Hic est minister regni. » Nulli deberet esse dubium quin verba Domini in coena hunc sensum habuerint, practicum dico, non speculativum (si per verba Dominus consecravit, ut ab omnibus hodie tenetur). Quod si autem demonstrativus sit apud nos sensus formae, patet eum esse eodem jure atque in coena practicum. Potior igitur controversia est, et fuit semper apud veteres, utrum narrativus sit tantum, vel tantum demonstrativus, annon potius narrativus simul et demonstrativus.

2. Quicquid in oppositum scripserit infausto calamo Vasquez (disp. 200, c. 2, n. 15), excludens sensum recitativum, et solum retinens significativum. Quem apte confutavit Suarez (disp. 58, sect. 4, n. 8) et merito deserit Lugo (disp. 11, sect. 5, n. 115).

3. *Dices* : quomodo fieri potest, ut narrativus et demonstrativus sensus componantur ? Si sermo *hoc est corpus meum* inducitur formaliter tanquam a Christo olim dictus, quomodo potest a nobis, ipso eodem flatu oris, ipsa eadem sonantis aurae emissionem, etiam tanquam enuntians aliquid circa id quod nobis prostat ? Non enim in coena Christus loquebatur de hoc pane quem tenemus, non de hoc calice quem trae-

In consecratione autem eucharistica duplici isto modo loquimur in persona Christi, et tanquam ponentes verba in ore ejus, et tanquam auctorizati ab ipso quoad intimationem suam deferendam ad nostrum panem et calicem.

Habet igitur nostra locutio ex narratione praemissa sensum historicum, seu narrativum, seu, ut aiunt veteres (v. g. S. Th., 3 S. 78, 5, c.), « recitativum », quo fit ut vox *meum* sit apta ad designandum corpus, non meum, sed Christi.

Habet praeterea ex demandata nobis potestate sensum demonstrativum, vel, ut aiunt veteres (vid. S. Th., *ibid.*) « significativum¹ » respectu hujus nostrae eucharistiae. Nec pugnant inter se² sensus historicus et sensus demonstrativus³ ; immo huic substernitur ille : qui si deficeret, falsificaretur alter, ut dictum est, sed non e converso.

tamus, sed de illo pane, de illo calice, quem ipse prae manibus habebat. Si igitur per modum citationis, Christi verba usurpantur, in iis pronomen *hoc* non potest habere vim demonstrandi aliquid mihi praesens.

Respondeo : posse sermonem dominicum usurpari per modum citationis, et simul significativum reperiri quantum ad id quod praesens agitur. Cujus ratio est, quia, non sicut falso ab objiciente supponitur, Christus loquebatur de aliquo PANE (vel de aliquo VINO) sibi praesente, cum dicebat *hoc* ; sed pronomen *hoc*, sicut demonstravit S. Thomas (3 S. 78, 5, c.), stabat pro eo quod, terminata locutione, existeret sub speciebus. Potest ergo pronomen *hoc*, in una eademque nostra prolatione, significare simul et id quod futurum erat ut existeret tunc sub speciebus illis, et id quod nunc, terminata nostra prolatione, existet sub speciebus his : utrumque enim est unum, corpus scilicet Christi. Et sic nulla est contradictio inter sensum historicum et sensum demonstrativum nostrae sacramentalis formae.

Ceterum hac de causa posse non absurde pronomen *hoc* demonstrare simul et pro tunc et pro nunc, luce clarius patet ex exemplo Ecclesiae usurpantis adjectivum *hunc* simul et de calice coenae et de calice missae, dum in articulo consecrationis dicit : *Accipiens et hunc praeclarum calicem in sanctas ac venerabiles manus suas*. Quemnam calicem accepit Christus ? suum. Quemnam designamus ? nostrum, dum dicimus *hunc*. Nec tamen est contradictio ; nam, cum attendat Ecclesia sacrificii calicem pro statu terminali, in quo erit calix sanguinis, recte designat calicem dominicum eadem voce singulari, qua indicat nos-

Dices secundo : potest sacerdos loqui in persona Christi utroque modo, non solum ut potestate ejus utens, sed etiam ut ponens verba in ore ipsius, quin tamen narrationem ullam praemittat : dummodo constet externe, ex quovis alio fonte, illum proferre verba non quasi ad se ipsum pertinentia, sed quasi de Christo et a Christo dicta. Quod constare poterit nimirum ex circumstantiis quibusdam externis, puta loci atque gestuum et potissimum vestium sacrarum¹.

Respondeo, nullum ad consecrationem eucharisticam conferre genus actionis nisi oralis. Recole, quaeso, sexcentas Patrum voces, monentium, sacrificium nostrum non peragi nisi « prece », nisi « oratione ». Debet igitur sermo consecratorius ex ipso objectivo suo tenore, quem in suo contextu orali habet, esse significativus respectu corporis Christi : nulla alia re advocata, per quam fiat significativus. Noli igitur recurrere ad habitum, gestum, ornatum, altare, et si quid ejusmodi. Nam ista omnia, cum non sint oralia, sunt extra numerum illorum quibus affici possit, quoad validitatem, consecratio.

Praeterea, quid magis inauditum, quam consecrationem dependere a vestibus, lapidibus, aut istiusmodi quibusvis rebus ? Quod potest facere sacerdos cum vestibus, id potest facere non minus valide sine ves-

tibus. Si sacerdos ad altare consecrare posset per solam prolationem verborum *Hoc est corpus meum* nullis aliis continuatam historiae verbis, posset idem facere extra altare (noli oblivisci altare verum nostri sacrificii non esse lapideum, sed vivum, corpus scilicet Christi).

Ceterum, si semel admiseris, requiri aliquid externi praeter prolationem verborum dominicorum, jam dirutum est principium tantopere ab adversariis jactitatum : nil ad validitatem sacramentorum requiri praeter intentionem, materiam, et formae sacramentalis verba ipsissima sola. Jam nobiscum tenetur, aliquid praeter haec tria requiri, si nimirum non sine aliquo adjecto verba formae existent formalia, seu sacramentalia, seu significantia. Quod si quis nobiscum tenuerit, miror si non ad nostram deveniet sententiam : illud requisitum additamentum esse in nostro sacrificio narrationem, unde sumunt sensum suum verba formae. Quod tanto magis tibi probabitur, quanto sedulius Patres advertere, nulla actione nisi sermonali perfici nostrum sacrificium. Non igitur appellandus est gestus, non statio ante mensae sacrae tabulam, non inter fideles consessus : quae omnes sunt corporeae actiones, a sermone alienae. Illas aufer : et, quod factum est cum illis, sacrificium idem fiet sine illis².

trum. Quod acute adverterunt veteres, ut S. Agobardus Lugdunensis, scribens : « At tendat fidelis quisque, quid est quod dicit *hunc*. Videlicet quia calix, quem sacerdos sacrificat, non est alius nisi ipse quem Dominus apostolis tradidit. Sicut ergo de sanguine, sic quoque de corpore sentiendum est » (*Contra libros quatuor Amalarii*, c. 13. P.L. 104, 347. Eadem fere ad verbum videsis apud Florum, *De Expos. Missae*, 60. P.L. 119, 53, et apud Remigium Altissiodorensem, *De celebratione Missae*, P.L. 101, 1260; cf. Paschasium Radbertum, *Lib. de corp. et sang. Dom.*, c. 15, n. 2. P.L. 120, 1322). Consonant plerique, ut Innocentius III, sic super eundem locum commentans : « ... Nam et unus et idem [calix] et tunc et nunc, et hic et alibi, sacrificatur ab omnibus » (*De sacro altaris mysterio*, l. 4, c. 27. P.L. 217, 875).

1. Sic Gregorius de Valentia (In 3 S. 78, 1 et 2 et 3, col. 990-991), omnino nobis consentiens, non sufficere intentionem sacerdotis

ad hoc, ut verba formae transferantur ad significandum corpus Christi prae proprio loquentis corpore, defendit nihilominus, determinationem illam sensus posse accedere indifferenter sive ex praemissis verbis narrativis, sive ex circumstantiis exterioribus supra recensitis. Unde, inquit, si desint verba, requiruntur circumstantiae illae, sed et sufficiunt. Antea jam Gerson (*Compend. Theol. De septem sacramentis. De sacram. eucharistiae*. Opera omnia, Paris. 1606, t. 2, col. 85) tenebat, ita verba formae sufficere, ut tamen esset de necessitate sacramenti quidam apparatus externus : « Dicitur, secundum multos et magnos, quod possit confici solis illis verbis Domini prolatis a sacerdote, tamen et cum apparatu conveniente secundum constitutionem apostolorum et Ecclesiae... Verumtamen gravissime peccaret... qui verba praecedentia scienter omitteret. »

2. In casu saepe proposito : consecratur valide sacerdos, dum per pistrinam transiens, super expositos panes dicit sacrilegus : *Hoc est corpus*

ARTICULUS III.—DE VERBIS INTERPELLATIVIS.

Uterius, et quidem novissime, quaeri potest, numquid narratio, continens verba dominica, debeat fieri per modum orationis ad Deum emissae, aut certe tali alicui orationi cohaerere atque continuari, adeo ut ipsius indole afficiatur et veluti rationem sortiatur.

Quaestio toto coelo differt a quaestione de epiclesi; nam non quaerimus, debeatne fieri consecratio aut induci aut compleri per sermonem quo petatur. Id enim in antecedentibus est explosum; sed quaerimus, debeamusne Deum alloquentes narrare coenam, aut certe narrationi coenae praemittere sermonem ad Deum directum, unde ipsa enascatur: puta gratiarum actionem vel si quid ejusmodi; adeo ut tandem narratio coenae intellegatur tanquam ad Deum facta.

Nec coincidit quaestio cum altera illa de loco canonis vel momento temporis, quo fit consecratio: quam non ambigitur esse peractam statim atque prolata sunt verba dominica, nullis deinceps requisitis sermonibus aliis. Sed quaeritur de tenore verborum dominicis verbis praecedentium, utrum necne ejusmodi esse debeant, unde ipsa forma accipiat aliquam speciem orationis.

De facto, in liturgiis solet ipsa narratio coenae proferri ad Deum: sive intertexta sunt ei verba interpellativa, uti in romano canone: *elevatis oculis in coelum ad TE Deum Patrem suum omnipotentem, item TIBI gratias agens* (similia in liturgia graeca *Sancti Jacobi* atque *Sancti Marci*, in liturgia byzantina *Sancti Basilii*, in *Constitutionibus Apostolicis*, atque in fragmentis latinis palimpsesti veronensis, etc.); sive saltem pars est narratio, et logice et grammaticaliter integrans, alicu-

meum; praeter causam modo disputatam invaliditatis adest altera: quod NON INTENDENS circa vinum quicquam agere, non intendit sacrificare: siquidem sacrificatio consistit in immolatione symbolica, quae non absolvitur nisi separata consecratione et corporis et sanguinis. Non intendens autem sacrificare, non consecrat, ut notatum est supra.

1. Vide notam Leslei (P.L. 85, 549-550).

jus sermonis prolixioris ad Deum emissi (ita in *Testamento D. N. J. C.*, in *Constitutionibus Ecclesiae Aethiopicae*, in *Anaphora Serapionis*, in *byzantina liturgia sancti Chrysostomi*, etc.).

Attamen in ritu mozarabico, neutro modo dirigitur narratio ad ullam personam divinam. Sacerdos enim statim ante narrationem alloquitur Christum; in narratione autem non alloquitur Christum, siquidem Christus nominatur in tertia persona; nec ullum alium interea se perhibet alloqui. En locum: « Adesto, « adesto, Jesu bone Pontifex, in medio « nostri: sicut fuisti in medio discipulorum tuorum: et sanctifica hanc oblationem, ut sanctificata sumamus per « manus sancti angeli tui, sancte Domine et redemptor aeternae. Dominus « noster Jesus Christus in qua nocte « tradebatur accepit panem, et gratias agens benedixit ac fregit; deditque « discipulis suis, dicens: *Accipite*, etc.... « Similiter et calicem, postquam coenavit, « dicens: *Hic est* » etc. (P.L. 85, 550-551). Nemo quidem nescit mutilatum esse hoc loco canonem, siquidem sequitur statim oratio dicta *Post-pridie*, nec tamen ullus praecessit sermo *Qui pridie*. Is igitur sublatus est, qui prius exstitit¹, habens vim sicut et apud nos, includendi narrationem sermoni interpellativo. At interim statim ista liturgia mozarabica, et usurpatur, nec dubitat quisquam, quin valide usurpetur. Nequaquam igitur necesse est ut ipsa narratio grammaticaliter ad Deum dirigatur².

Sed restat quaestio modo proposita: requiraturne saltem aliqua praeambula Dei interpellatio, puta vox laudis ac gratiarum actionis, parans iter ad narrationem coenae. Hoc enim AD MINUS in Ecclesia universa frequentatur; et operae pre-

Cf. D. Mar. Férotin, *Liber ordinum*, Paris. 1904, col. 238.

2. Posset tamen fortasse respondere quis non improbabiler: membrum istud *Adesto, ... redemptor aeternae* non esse, in praesente tenore canonis mozarabici, nisi quamdam parenthesim. Quod si obtineat, jam narratio coenae connectitur etiam grammaticaliter orationi *Vere Sanctus*, quae ad Deum Patrem dirigitur.

tium est scire, sitne de jure necessarium, quod de facto est universale.

Rationes affirmandi possunt peti sive ex exemplo Christi, sive ex auctoritate Patrum, sive ex ratione theologica.

Primo quidem, ex exemplo Christi. Non nude ipse Christus dixit : *Hoc est corpus meum, Hic est sanguis meus* ; sed gratiis actis Deo, ut notant circa panem Paulus et Lucas, omnes autem hagiographi circa calicem¹. Qua autem de causa, nisi quia connecti debebat forma consecrationis cum oratione, unde acciperet vim religiosam, potissimumque eucharisticam? Id urgere videtur Cyrillus Alexandrinus, dum exponit illud *Lucae*, 22¹⁹ : *Et accepto pane, gratias agens fregit, deditque eis dicens : Hoc est corpus meum* : « Gratias agit, inquit, id est IN ORATIONIS SPECIE (ἐν στήματι προσευχῆς) DEUM PATREM ALLOQUITUR, veluti socium ipsum et coapprobatorem donandae nobis vivificae eulogiae demonstrans. Quaelibet enim gratia et quodvis donum perfectum ad nos devenit a Patre per Filium in Sancto Spiritu. Porro HAEC ACTIO TYPUM NOBIS EXHIBEBAT PRECIS EJUS QUAM PROFERRE DEBEREMUS (τῆς ὀφειλούσης προσανατείνεσθαι λιτῆς), quo-

1. Insulsum foret statuere, vel conjecturaliter, qua arte conseruerit Christus formam consecrationis actioni gratiarum. Sed speciminis gratia potest indicari unus ex sexcentis modis, immo innumeris, quibus illud fieri potuerit non absurde. Puta, si adhibeatur actio gratiarum in suscitatione Lazari usurpata. *Pater, gratias ago tibi, quoniam audisti me. Ego autem sciebam quia semper me audis, sed propter hos qui circumstant dixi ; ut credant quia tu me misisti, et sanctificasti panem hunc quem accepturi sunt : Accipite enim et manducate, hoc est corpus meum, etc.* Quod si cui videretur necessarium, ut verba sacramentalia, quanquam ad apostolos certe prolata, tamen ad Deum etiam grammaticaliter dirigerentur, immerito objiceret illud fieri non potuisse. En enim specimen, sane non absurdum, duplicis illius directionis : *Pater, gratias ago tibi quoniam audisti me. Ego autem sciebam quia semper me audis, sed propter hos qui circumstant dixi ; ut credant quia tu me misisti, et sanctificasti panem hunc quem accepturi sunt ; credentes quia mysterium fidei est quod loquor eis : accipite et manducate, hoc est enim corpus meum, etc.* Sed haec dum scribimus, rogamus ne quis nos putet adscripsisse Christo.

2. Conferatur supra Elucidatio VII.

« tiescumque mystici vivificique muneris gratiam oblaturi essemus ; quod reapse se facere solemus. Nam praemissa gratiarum actione, simulque Deum Patrem cum Filio et cum Spiritu Sancto laudantes, ad sanctas mensas sic accedimus » (P.G. 72, 908 ; cf. similia *In Matth.*, 26²⁷, col. 45²)².

Ejusdem actionis gratiarum dominicae vim respectu conficiendi sacramenti ita inculcat, imitatus Cyrillum, Symeon Thessalonicensis³ : « Ipse Christus exemplum dedit quomodo PER PRECES SACRIFICARETUR (τὸ διὰ τῶν εὐχῶν ἱεροῦργεῖν). Accepit enim panem, et coelum suspiciens, ut scriptum est, et gratias agens, fregit, deditque discipulis, dicens : *Accipite, comedite, et Bibite ex eo, etc.* ; atque ita ipse qui precibus opus non habet, utpote Deus omnipotens, PER PRECES ISTA SACRA FECIT (αὐτὰ διὰ τῶν εὐχῶν ἱεροῦργησεν), demonstrans quod una virtus est Trinitatis, et quod ipse in sacra operatione Patrem et Spiritum Sanctum cooperatores habet » (*Expositio de divino templo*, 87, P.G. 155, 737).

Sequitur *secundo* ratio ex auctoritate Patrum. Primaevi enim Patres omnes⁴ pronuntiarunt nos PER PRECEM sacrificare.

3. Quanquam perverse inde et praepostere vult necessitatem epicleseos adstruere.

4. Ignatius (*Ad Magnesios* 7¹⁻². F. P. 1, 236) : Προσευχή et δέησις. Justinus : « alimonia eucharistiata per orationis verbum (δι' εὐχῆς λόγου) ab ipso Jesu traditum » (*Apol.* 1, 65. P.G. 6, 428 ; cf. *Apol.* 1, 10-13, et *Dial.* 117. P.G. 6, 340-341, et 745). Clemens Alexandrinus (*Strom.* 7, 3. P.G. 9, 444) : δι' εὐχῆς. Origenes (*Contra Celsum* 8, 33. P.G. 11, 1565) : « panes cum gratiarum actione et oratione (εὐχῆς) quae fit propter data... oblatos » ; et (*In Matthaum*, t. 11, n. 14. P.G. 13, 949) : « cibus per verbum Dei et orationem (ἐντεῦξως) consecratus, ... secundum orationem (εὐχῆν) quae illi accessit. » Tertullianus : « sacrificiorum orationibus » (*De oratione*, 19. P.L. 1, 1182-1183) ; « Sacrificamus pura prece » (*Ad Scapulam* 2. P.L. 1, 700). Cyprianus : « Prece alteram illicitis vocibus facere » = illegitima eucharistiae celebratio (*De unitate Ecclesiae*, 17. P.L. 4, 513). « Orationes et preces » = sacrificii celebratio (*Ep.* 64, 4. P.L. 4, 392). Vide supra (Elucid. XVIII) omnes illos locos explicatos. Addatur Firmilianus (*Ep. ad Cyprianum*, c. 10. P.L. 3, 1165) : « ...Invocatione non contemptibili sanctificare se panem et eucharistiam facere simularet » ; ac tandem *Didas-*

Nec primaevi tantum Patres, sed et posteriores eodem stylo usi sunt constanter¹. Jam vero, ubi erit prex, si nullus ad Deum dirigatur sermo? Sin autem cum sermone ad Deum directo concatenata et conserta proferantur verba dominica, tunc utique precis, id est orationis ad Deum, prae se ferent speciem, et proprietatem habebunt: fietque Patribus satis.

Tertio autem, ratio theologica haec confici potest. Narratio nostra liturgica debet differre a narratione mere historica, ad solas audientium mentes informandas ordinata: cui vis sacrificalis nulla inesse potest, cum desit species religiosa. Religiosa enim indoles nostrae actionis sacrificalis debet clarescere externe, siquidem sensibile signum est sacrificium externum internae religionis. Debet igitur tenor ipse nostrae narrationis vel contextus esse religiosus, ut inde accipiat speciem religiosam prolatio verborum dominicorum. Religiosus autem ex suo tenore nullus est sermo, nisi cultum sonans divinum².

Quibus omnibus attentis, non adeo mirum est, quod theologi serioris etiam aetatis negaverunt, etiam prolatis verbis dominicis, etiam insertis narrationi coenae, posse ullatenus confici eucharistiam,

calia, 6, 22, 2 (F. D. 1, 376): « Eucharistiam « offerre, ... panem... qui per invocationem sanctificatur. »

1. Eusebius Caesariensis (*De laudibus Constantini*, 16. P.G. 20, 1425): « Ineruenta et « rationalia sacrificia, quae per preces et ineffabilem theologiam (δι' ἐργῶν καὶ ἀπορρήτου « θεολογίας) perficiantur, quis suos sectatores « offerre docuit, nisi solus noster Salvator? » Serapion Thmuit., *Sacramentarium*, c. 13 (F. D. 2, 172): Ἐργὴ προσφοράου. Athanasius, si ipse est auctor *Sermonis ab baptizandos* (P.G. 26, 1325): antequam fiant preces (ἵκεσται, ἐργαί, δεήσεις), nil nisi panis et vinum; ubi factae sunt, corpus est Christi. Gregorius Nyss., *Oratio catechetica*, 37. P.G. 45, 97: « Hic panis sanctificatur per verbum Dei et orationem (ἐν τῷ « ξέω). » Optatus Milev., *De Schism. Donatist.* 2, 12. P.L. 11, 965: « oblationis oratio ». Ambrosius, *De fide*, 4, 10, 124. P.L. 16, 641: « ...quae per sacrae orationis mysterium in « carnem transfigurantur et sanguinem. » Hieronymus: *Epist.* 146, I. P.L. 22, 1193: « Ad « quorum preces corpus sanguisque Christi « conficitur. » *In Sophon.* 3. P.L. 25, 1375: eucharistia fit per « imprecantis verba » = « solemnem orationem ». Augustinus, *Trin.* 3, 4, 10. P.L. 42, 874: « prece mystica consecra-

nisi aut intertexueris aut praemiseris aliquam formam orationis, qua Deum alloquaris.

Sic contra suum haeticum antistitem, Hermannum de Wied, canonici Ecclesiae Coloniensis, in *Antididagmate* (Coloniae, 1549): « Postulat necessitas, ut indicemus, « vehementem prorsus insaniam esse, « quod nunc quidam arbitrantur se con- « secrare sacramentum corporis et sanguinis Christi sine catholica prece, quem « canonem appellamus, ... sed tantum recitatione seu lectione verborum Pauli « *I Corinth.*, 11, *Dominus Jesus in qua « nocte tradebatur*, etc. Cum apostolus illic « solum historice narret facta, quae Christus gessit; non autem ut formam aliquam consecrandi tradat, qua sacerdos, Ecclesiae minister, cum invocatione nominis divini proposita dona benedicat et sanctificet, non utique suis, « sed omnipotentibus D. N. Jesu Christi « verbis... Non est difficile istud in re « simili aliorum sacramentorum formis « evincere. Christus docuit apostolos baptizare, dicens: *Ite et baptizate omnes gentes in nomine Patris, et Filii et Spiritus Sancti*. Quis autem tam obtuso « est sensu, ut ausit dicere sacerdotem

« tum. » *Epist.* 149, 15. P.L. 33, 636: « Oratio- « nes, cum benedicuntur et sanctificantur. » Cf. *Contra Litteras Peliliani*, 2, 30, 69. P.L. 43, 281. Gregor. M., *Epist.*, I. 9, ep. 12. P.L. 77, 956-957: « precem » = « orationem oblationis ». Apud Paulum Diaconum, *S. Greg. M. vita*, 23. P.L. 75, 53: « Panem et vinum... « in carnem et sanguinem suum ad catholicam « precem convertit. » Isidorus: *Etymologiae*, 6, 19. P.L. 82, 255: « Prece mystica consecratur. » *Concil. Roman.* (1079) sub Gregorio VII hanc jurisjurandi formulam a Berengario subscribi jubet: « per mysterium sacrae orationis et verba nostri Redemptoris » fit conversio (D., 355).

2. Aliud est sermo religiosus, aliud sermo sacer, seu etiam divinus. Religiosus sermo, ut dictum est, nullus est, nisi qui prae se ferat cultum Dei, vel coelicolarum, in quantum sunt consortes divinae gloriae. Sermo autem ad solos homines vel erudiendos vel sanctificandos ordinatus potest esse sacer, immo divinus, si nimirum auctoritate Dei proferatur, ut sermo sacerdotis dicentis: *Ego te absolvo*. Porro non sufficeret sacrificiationi talis sermo, cum sacrificatio sit actio procedens ab hominibus ad Deum, et non e converso.

ui recitet aut legat verba evangelii
e instituto baptismo, non autem pro-
untiet essentialis baptizandi formae
erba : *Ego te baptizo in nomine Patris
Fili et Spiritus Sancti*, puerum vere
rite baptizare? ... Ita plane et hic
ecesse est arbitrari, si quis recitet, aut
legat tantum historiam institutionis
hujus sacramenti, quomodo illa in Pau-
conscripta est, non invocet autem,
anquam Ecclesiae minister, nomen
ei super dona proposita panis et vini,
ec item consecrationis verba dirigat
ad hostiam praesentem, hunc talem
equaquam consecrare, nec verum sa-
cramentum, secundum Ecclesiae catho-
cae sensum et traditionem, efficere.
liter profecto censuerunt et fecerunt
sancti Patres Orientalis et Occidentalis
Ecclesiae. Immo et apostoli : invoca-
unt enim super hostiam, velut Ecclesiae
ministri, nomen Dei, eamque solemniter
prece consecrarunt » (fol. LXXIII-LXXIV).
susque : « Quod vero maxime omnium
horrendum est, confingitur et instituitur
hoc libro¹ ex proprio sensu nova quae-
dam missa, in qua nulla fit consecratio
um invocatione nominis divini : ita
ecesse sit totum populum clementis-
mo Principi nostro subjectum, ubi ad
hanc doctrinam suscipiendam fuerit ad-
ctus, crudelissime et impie privari
ero corpore et sanguine Christi. Vide
olio 110 facie 2, ubi sacerdoti praeci-
tur, ut, hymno *Sanctus* decantato,
ne omni invocatione aut prece cano-
ica, mox verba Apostoli Pauli, quibus
recitat institutionem hujus sacramenti,
sempe : *Dominus Jesus Christus*, etc.,

In libro scilicet Hermanni de Wied, qui
tribebatur *Consultatio quomodo reformatio
ua... sit instituenda* (1543).

Non puto ad hanc sententiam esse redu-
tum Dom F. Cabrol (D. A. C., art. *Amen*,
, col. 1558), qui potius videtur de termi-
gia quam de re movere quaestionem, dum
gro canoni, ex praefatione ad epiclesim
tracto, vindicat veluti indivisibilem ratio-
a consecrationis. Alia est enim quaestio,
um consecratio, id est transsubstantiatio,
iatur dependenter ab integro canone (quod
o catholico omnino negandum est), an compe-
ntegro canoni liturgicum nomen consecra-
is : quae quaestio est liberae classificationis

« singulari gravitate decantet. Ac confes-
« tim, ubi populus responderit *Amen*,
« pari modo decantet et *Pater noster*,
« atque deinde populum communicet »
(fol. LXXIX). Haec illi. Quorum mentem
parum assecutus eris, si putes, per invo-
cationem divini nominis intellegendam
esse epiclesim. Nullam enim cogitabant
ipsi epiclesim ; sed speciem aliquam de-
mum externam orationis vindicabant ser-
moni consecrativo : qua in tuto posita,
ipso facto adest invocatio divini nominis,
siquidem omni oratione divinum nomen
invocatur.

His videntur posse accenseri Combe-
fisius et Le Quien, qua ex parte scri-
bunt : « Nec forte a Domino concessum,
« eucharistiam conficere, ut quivis etiam
« sacerdos temere, NULLO RELIGIOSO CUL-
« TU AC ORDINE, dominica verba effutiat,
« nec tam rem sacram, quam histrionicam
« ac exsecrationem peragat » (P.G. 94,
1142).

Quorum sententiae, ad modum istum
intellectae, favet certe inter coetaneos
nostros Salaville, dum scribit : « Rien
« n'empêche, semble-t-il, un catholique
« d'accepter cette cinquième hypothèse,
« qui, plus que celle de saint Thomas, tient
« compte des rites et des prières liturgi-
« ques. » (D. T. C., art. *Epiclèse*, col. 203)².

Dubitari tamen potest, sintne cogentes
rationes superius factae. Forsan opposue-
rit quis, posse orationis vim et indolem
inesse nostrae consecrationi, sicut et con-
secrationi Christi, quin ullus sermo adhi-
beatur interpellans Deum.

Etenim, si *primo* de coena loquamur,
locutio Christi ad discipulos directa : *Hoc*

atque nomenclaturae. Idem censeatur dictum
de cl. Thurston (*Rev. du Clergé Fr.*, t. 54,
p. 536-537), qui nihil nisi sua facit verba Domini
Cabrol. Concedendum utrique omnino est, Pa-
tres, dum loquuntur de prece consecrativa,
per modum unius accepisse plerumque, ne di-
cam semper, et particulam narrativam, quae
verba formae continet, et ambas eucharistici
sermonis partes, anteriorem scilicet et postero-
rem, quibus conserta efflorescit in unam sollem-
nem oblationis orationem et precem canonicam.
Sed, rursus dico, hoc ad solam terminologiam
historicam pertinet, de qua sola, ut opinor,
locuti sunt cl. Thurston et Cabrol.

est corpus meum, Hic est sanguis meus, adnexa propitiationis finalitate, sensum prae se tulit practicum: enuntiativum scilicet operati et operativum enuntiativum. Quod autem tali intimatione effliciebatur, habuit vim, ut diximus, pragmaticae oblationis cujusdam piacularis. Erat igitur sermo Christi inferens significatione sua opus oblativum. Pro tanto habuit vim ordinandi aliquid in Deum: hostiam scilicet immolatione devovendam. Fuit igitur sermo resonans cultum divinum vel maxime: sermo, inquam, longe supra omne juramentum aut votum, religiosior. Cui competit nomen orationis, pro quanto orationis nomine designatur omnis sermo proprie colens Deum, seu vox laudis. Pro quanto autem intellegitur pressius quaedam petitio vel prex, convenit et sic nomen orationis sermonei dominico: quo sicut oblatio pragmatica inferebatur, sic et pragmatica petitio acceptionis, impetratioque, ut supra expositum est, et veniae et gratiae. Satis igitur sine interpellatione directa nominis divini demonstrabat se Christus religiose orare. Quod autem maluit addere, ante et post consecratorium sermonem, voces gratiarum actionem vel petitionem expressius sonantes, id factum est elucidationis gratia, propter necessitates, quas olim memoravimus, explicationis liturgicae atque caeremoniarum expansionis.

Quibus de coena positus, jam similiter erit de missa ratiocinandum. Etenim, cum verba Christi proferamus, non solum recitative, sed etiam demonstrative, eundem apud nos obtinent sensum practicum respectu ejusdem operis oblativi; eundem igitur prae se ferunt characterem religiosum; eandem vim habent orationis et precis. Nec fortasse amplius requiritur ad satisfaciendum Patribus¹, qua ex parte concordant circa sacrificeationem, sive dominicam sive nostram, in aliqua oratione religiosa reponendam.

Reclamari tamen potest *primo*, in ipsa

coena verba Domini demonstrativa habuisse rationem oblationis proindeque et postulationis ex praesupposita demum connexionione cum latreutico atque eucharistico sermone, unde illum habitum religiosum sacrificalemque acciperet symbolica separatio corporis et sanguinis; de quo supra (in Elucid. III) disputatum est. Quare paritas cum coena, nedum evacuet in missa necessitatem orationis proprie dictae, haud patitur illam elevari.

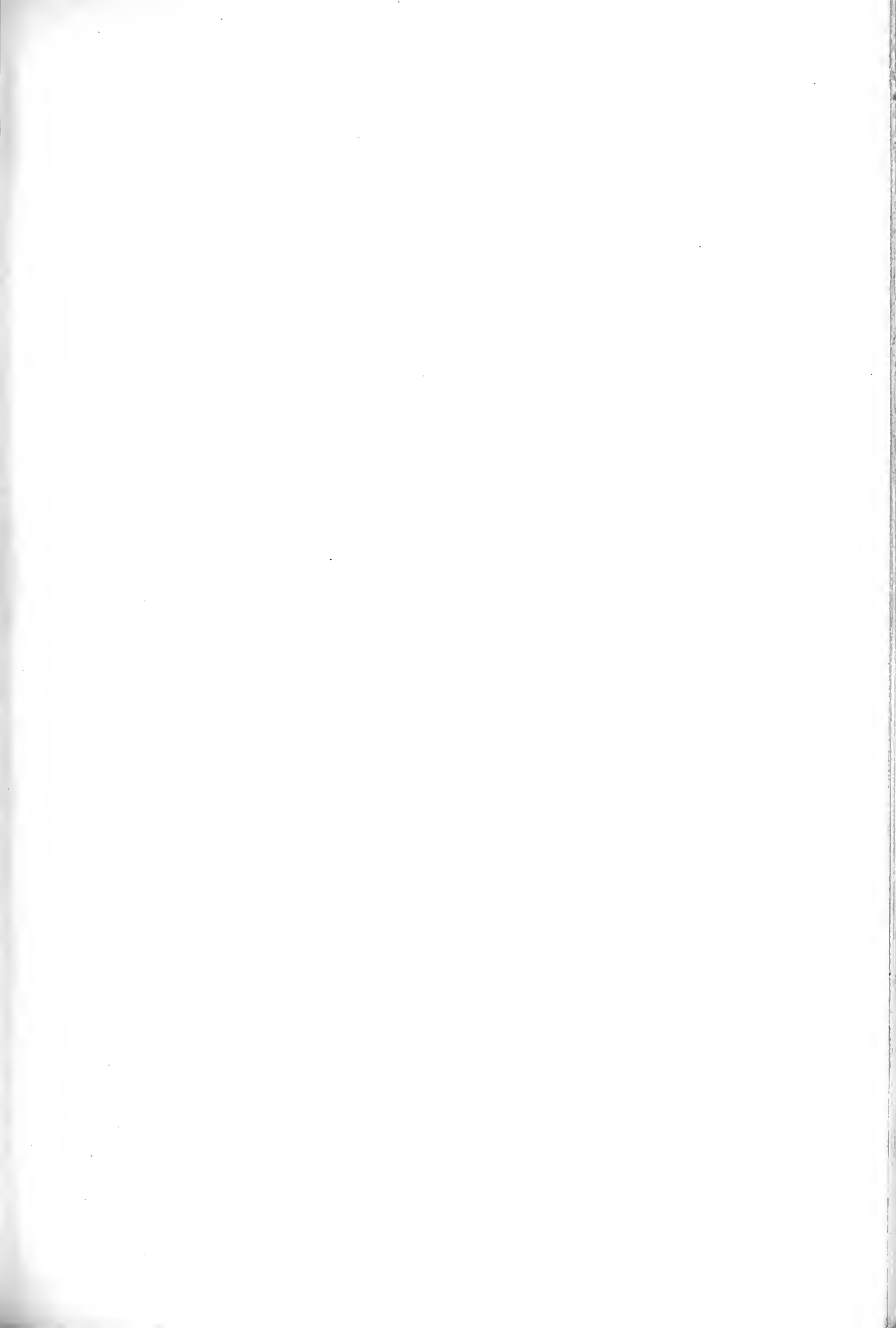
Respondebitur: quanquam verba praemissa inculcaverunt et declaraverunt eucharisticam ac latreuticam operis vim, tamen etiam sine illis haec clarebat satis vigilantibus animo luce fidei perfuso; idque potissimum ex enuntiatione finis propitiatorii, quo importatur destinatio muneris in Deum placandum, quae est formalissime oblatio: ut explicatum est supra in Sectione 2, et superius jam in Elucidatione III. Opportuna igitur, immo opportunissima fuit Christi Domini *εὐλογία* et *εὐχαριστία*, at non constat fuisse simpliciter necessariam. Quae solutio idem valebit de missa ac de coena.

Sed reclamari potest *secundo*: hanc videri esse sententiam Patrum, non quod sacrificium nostrum sit utcumque quaedam prex (eiusmodi est omne sacrificium), sed quod sic fiat sermone, ut sermo ipse prex quaedam sit. Quare non est sermonis character precativus in hoc reponendus, quod sacrificium quoddam fiat; sed utique ex eo quod precativus sit sermo, tandem consistet sacrificium nostrum, quale a Patribus describitur. Oportet ergo ut ratio precatoria jam inhaereat sermoni per prius ad considerationem sacrificii.

At utrum necne Patres ita presse sint locuti, malum ab aliis potius determinetur: cum in re salebrosa et obscura nolim plus adserere, quam distincte video esse adserendum. Sapientiores igitur hac in re pronuntiant; quorum iudicium gratulanter excipiam.

1. Congruit potissimum ista explicatio verbis expositis.

Justini (*Apol.*, I, 66. P.G. 428-429) supra

Dei gratia...

ART. VI. DE...

animo hinc...
memorandum...
in hinc...
Surgit...
et...
est...
in...
ad...

Ex triptycho Theodorici Bouts de
Coena Domini.

ELIAS PANE ANGELICO CONFORTATUS IN VIA

Cumque venisset, et sederet subter unum juniperum, petivit animae suae ut moreretur, et ait : Sufficit mihi, Domine, tolle animam meam ; neque enim melior sum quam patres mei. Projecitque se, et obdormiuit in umbra juniperi ; et ecce angelus Domini tetigit eum, et dixit illi : Surge, et comede. Respexit, et ecce ad caput suum subcinericius panis, et vas aquae ; comedit ergò, et bibit, et rursus obdormiuit. Reversusque est angelus Domini secundo, et tetigit eum, dixitque illi : Surge, comede ; grandis enim tibi restat via. Qui cum surrexisset comedit et bibit, et ambulavit in fortitudine cibi illius, quadraginta diebus et quadraginta noctibus, usque ad montem Dei Horeb (III Reg., cap. 19. vers. 4-8).

Lovanii, in ecclesia Sancti Petri.

LIBER III.

DE SACRAMENTO.

Ex sacrificio eucharistiae transitus fit ad considerandam eucharistiam in quantum est sacramentum.

Ubi tria quaeruntur.

Primo : sitne eucharistia sacramentum, et quale. Quam ad quaestionem respondebitur per duo capita.

Secundo : sitne hujus sacramenti receptio necessaria ad salutem. Quae erit materia tertii capitis.

Tertio : quomodo existat in Eucharistia corpus Christi. Quae erit materia capitis quarti.

Elucidatio XXXVI.

Eucharistia est sacramentum communionis
ad Christum.

CAPUT I.

SITNE EUCHARISTIA SACRAMENTUM.

Sacramentum intellegitur generaliter « signum rei sacrae in quantum [ista res « sacra] est sanctificans homines » (3 S. 60, 2 et 3). Sanctificationis autem nostrae est causa passio Christi¹; forma, gratia sanctificans; finis, gloria coelestis. Erit igitur sacramentum eucharistia, si significet illa tria. Significat autem singula secundum suum quodque modum, dum commemorat passionem, demonstrat gratiam, praenuntiat gloriam.

Significari atque commemorari per eucharistiam passionem Christi, constat satis ex disputatis de sacrificio eucharistiae. In separatis enim speciebus panis et vini substans corpus ac sanguis Christi designationi verborum symbolice unum ab altero dividendum, effigiem prae se fert immolationis, quae in passione obtinuit: et pro tanto consecratus panis et calix est signum dominicae passionis.

Significatio autem respectu gratiae et gloriae attenditur secundum quod per eucharistiam est participandum sacrificium ipsum nostrae salutis.

In participatione enim sacrificii omnis duo sunt attendenda: unum, quod habet rationem signi, alterum, quod habet rationem significati. Signum est hostia manducanda. Significatum autem est duplex: unum pertinens ad vitam futuram, participatio scilicet bonorum divinorum coelestis; alterum spectans ad praesens tempus, quod rursus duplex est: primo,

conjunctio quaedam spiritualis cum Deo, seu sanctificatio in manducantem veluti inducta per hostiam ipsam potitam sanctitate divina; secundo, conjunctio spiritualis manducantium inter se, cum sint effecti unius cibi divini consortes, ac pro tanto veluti consubstantiales (cf. Elucid. I).

In nostri igitur sacrificii participatione et signum et significatum distinguere oportet, et varia inter se significata.

Signum est: manducanda caro Christi passi et clarificati; qua de re satis est in superioribus (Elucid. XVII, XX, XXII) tractatum.

Dicendum autem nunc de solo significato. De significato quidem *primo* ad praesentem vitam pertinente, id est, et de nostra coadunatione spirituali cum Deo per Christum, et de nostra coadunatione spirituali inter nos in Christo; *secundo*, de significato pertinente ad vitam futuram, id est, de resurrectione gloriae in vitam aeternam.

Quibus tribus rebus (unione ad Christum, unione inter nos, gloriosa resurrectione) integratur nostra INCORPORATIO AD CHRISTUM, CAPUT CORPORIS ECCLESIASTICI, IN COELIS CONGREGANDI.

Trium autem istorum effectuum ita signum est cibus eucharisticus, ut sit etiam causa. Est enim signum practicum, id est significando causans significatum: effectum quidem praesentem demonstrans, at demonstrando inferens; effectum autem

1. De habitudine necessaria sacramentorum ad significandum Mediatorem videsis Bago-tium S. J., *Apologeticus fidei*, pars prior: *In-*

stitutiones theologicae de vera religione, l. 2, disp. 4, c. 4, sect. 4, n. 10. Parisiis, 1644, t. 1 p. 164-165.

futurum spondens, et spondendo procurans. Quae nunc sunt probanda per partes.

§ 1. De incorporatione nostra ad Christum.

SECTIO I. — PROBATUR NOSTRA INCORPORATIO.

Unitas quaedam asseritur spiritualis inter accipientem (non indigne tamen, *I Cor.*, 11²⁷⁻²⁹) corpus vel sanguinem Christi, et ipsum Christum; adeo ut cum Christo efficiatur ille unum vivens, per vitam unam, in corpore uno, tanquam quoddam membrum ejus.

Talem autem adunationem aut significari aut importari aliquammodo per eucharisticum convivium, vix a quoquam est negatum praeter veteres illos negatores ipsius institutionis eucharisticae; quamquam his nobis cum novatoribus sexti decimi saeculi intercessit de modo quo efficeretur: utrum ex affectu summentium eucharistiam, an ex efficacia sumptae eucharistiae: quae est controversia de opere operato: quam miror si non invenies solutam ex auctoritatibus Scripturae et principiis doctrinae circa factum nostrae adunationis mox expendendis.

Probatur adunatio ad Christum *primo* ex *I Cor.*, 10¹⁶⁻²¹: τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχὶ κοινωνία ἐστὶν τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ; τὸν ἄρτον ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστὶν; κ.τ.λ.

Utique in hoc apostoli sermone, sicut per vocem αἷμα intellegitur proprius sanguis Christi, sic et per vocem σῶμα intellegendum est corpus Christi proprium, nec proinde directe aut primario illa compages membrorum et capitis, inter se per vinculum spiritus cohaerentium, qua « corporei et consanguinei » (Cyrill. Hier., *Catech.* 22, 3. P.G. 33, 1100) dicamur Christi. Attamen voce κοινωνία aliquid plus enuntiatur quam ipsa demum manducatio corporis ac sanguinis Christi;

sed asseritur inesse manducantibus quoddam consortium sanctitatis inhaerentis Christo ut hostiae.

Ad cujus evidentiam recolatur: in omni sacrificio hostiam sanctificari per altare numini sacrum. Unde intellegitur numen fons sanctitatis; altare autem, tanquam vicaria Dei sedes sanctificata et sanctificans hostiam; hostia, sanctificata et sanctificans manducatores. Manducatione igitur hostiae acquiritur consortium quoddam sanctificationis ex Deo per altare in hostiam derivatae. Sanctitas autem hostiae non est alia a sanctitate altaris, quae non est alia a sanctitate Dei. Sed qui consors est primae, consors est alterius et tertiae. Nec nisi propter alteram requiritur prima, aut altera nisi propter tertiam; sicut nec pervenitur ad tertiam nisi transitu facto per alteram, ad quam per primam aperitur via.

Si qua igitur κοινωνία nostra praedicatur respiciens communiter et hostias quae sacrificantur, et altare in quo sacrificantur, et numen cui sacrificantur, quis dubitet, quin agatur de nostro quodam consortio sanctitatis divinae per altare in hostiam trajectae? Porro Apostolus, sicut nos dicit κοινωνοὺς dominici corporis et sanguinis, sic et Judaeos qui manducant hostias dicit κοινωνοὺς altaris, ethnicos autem κοινωνοὺς daemoniorum, quibus immolant. Ergo κοινωνία ista, de qua Apostolus, nominat et in Christianis et in Judaeis et in ethnicis consortium sanctitatis illius, quae ex numine per altare in hostiam transiit, veluti vehenda ad ipsos per manducationem. Aliter tamen et aliter. Nam ethnici immolant idolis, qui nulli erant dii, sed vere erant daemonia; et ideo non consecrationem, sed exsecrationem, non sanctitatem, sed immunditiam traxit et traducit idolothytum. Judaei autem immolabant Deo vero, sed hostias figurales; et ideo figuralem sanctitatem traxere et traduxere in eos hostiarum carnes. Christus vero obtulit suum corpus et sanguinem Deo hostiam veram immolandam in passione et in gloria suscipiendam; atque ideo sanctificationem vere divinam

emeruit sibi, et suis largitur Christus theothytus; secundum quod dicebat in coena: *Pro eis ego sanctifico meipsum, ut sint et ipsi sanctificati in veritate.*

Unde patet, intellegi ab apostolo sanctificationem quamdam veram, non figuralem tantum, manducantium et potantium eucharistiam. Quare recte concludit: *Non potestis calicem Domini¹ bibere et calicem daemoniorum; non potestis mensae Domini participes esse (μετέχειν) et mensae daemoniorum.* Si sumptio vel participatio intellegeretur physica tantum, poterant sane bibere et calicem Dei, quo propinatur sanguis Christi, et calicem daemoniorum, quo libationes idolotricae propinabantur; poterant participes esse et mensae (seu altaris) Dei, unde sumitur corpus Christi, et mensae (seu altaris) daemoniorum, unde accipitur idolothytum. Sed si ea jam participatio vel sumptio intellegatur, quae secum ferret *κοινωνίαν* seu consortium sanctitatis, utique, quicquid agerent, omnino non poterant participes esse utriusque mensae vel utriusque calicis, siquidem non patitur secum divina sanctitas immunditiam diabolicam.

Hanc vim *κοινωνίας*, quam Paulus asseruit, exponit Chrysostomus per comparisonem ad simplicem *μετοχήν*, qua non fuit contentus Apostolus: « Cur non dixit: « participatio? Quia voluit amplius quid « intimare, et magnam ostendere cohaesio- « nem; etenim NON MERA PARTICIPATIONE « AUT SUMPTIONE, SED UNIFICATIONE ha- « betur communicatio. Sicut enim corpus « illud Christo est adunatum, sic nos ei « per hunc panem adunamur » (in h. l. P.G. 61, 200).

Non poterat autem apostolus realitatem sanctitatis in nos per convivium eucharisticum inductae vividius praedicare, aut inculcare validius efficaciam cibi assumpti, quam subjecta oculis nostris transfusione sanctitatis ex Deo per hostiam in nos. Quo nihil magis realisticum concipi potest. Nec

1. *Calix Domini* hoc loco intellegitur formaliter non quo continetur Dominus (quanquam supra de sanguine Christi in calice contento agebatur), sed calix qui est Domini, sicut calix

mirum proinde, quod etiam protestantes liberales nonnulli, nedum negent, ut olim reformatores, immo exaggerent in Paulina eucharistia indolem sacramenti, conjungentis supernaturaliter fideles cum Deo et inter se ex opere operato. Vide J. Hoffmann, *Das Abendmahl im Urchristentum*, 1903, p. 123-163; M. Goguel, *L'Eucharistie des origines à Justin martyr*, 1910, p. 186-188 et 289.

Probatur adunatio ad Christum secundo ex Joanne, 6⁵⁶⁻⁵⁷: Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ. Καθὼς ἀπέστειλέν με ὁ ζῶν πατήρ, καὶ γὰρ ζῶ διὰ τὸν πατέρα, καὶ ὁ τρώγων με καὶ κεῖνος ζήσει δι' ἐμέ.

Mansio quaedam nostra in Christo, et Christi in nobis, enuntiatur, veluti duorum penetratio mutua atque in unum commixtio. Sed cujus generis illa? Utrum consistens demum in corporea praesentia unius intra alterum, an pertingens ad ordinem spiritualem, ut proponatur nobis divinae cujusdam vitae unitas cum Christo.

Porro, dico, non primum.

Nam 1° foret tautologicum illud *ego in ipso*.

2° Inepte diceret Christus: *in me manet*; secundum corpoream enim praesentiam Christus utique est in nobis, sed non nos in Christo.

3° Ipse Christus amovet corporeae unionis, veluti praecisae a spirituali, considerationem et utilitatem, dum dicit: *Caro non prodest quicquam, Spiritus est qui vivificat* (v. 63).

Quin et qualis unio intendatur, vel unde derivetur, manifestat Christus, cum exemplum ducit ex communitate vitae inter ipsum et Patrem vigente. Communicat vitam Pater Filio suam; communicat iis qui eucharistiam manducant Christus vitam eandem, quam a Patre habet. Aliter tamen et aliter, pro terminorum conditione: est enim in Filio vita ex Patre se-

libationis idolotricae est daemoniorum: calix scilicet in Dei censum translatus per consecrationem, et propinatus a Deo nobis per communionem.

cundum consubstantialitatem; est in nobis vita Filii secundum participationem, qua nos non ad perfectam similitudinem atque aequalitatem perducit, sed in subordinatum trahit et deficiens sui consortium¹. En effectum haud obscure praedicatum cibationis eucharisticae nos vegetantis vita Christi, quae divina est.

Huic sermoni, quem promittens eucharistiam Christus habebat, correspondet sermo, quo post coenam institutam tam constanter adseruit (*Jo.*, 14²⁰), tam enixe commendavit (15⁴), tam sollicite impetravit (17²¹⁻²³), suam in nobis vicissimque nostram in seipso immanentiam, custodia adhibita servandorum mandatorum (14²¹, 23, 24, 15¹⁰, 14).

Probatur adunatio ad Christum *tertio* ex ratione theologica fundamentum habente in praesente² conditione Christi.

Per resurrectionem factus est Christus secundum carnem *in spiritum vivificantem* (*I Cor.*, 15⁴⁵), id est in rem vivam et vivificantem, in principium vitale respectu totius generis humani (sicut primus Adam principium fuit mortis respectu universae suae sobolis). Cum igitur apponit nobis Christus carnem suam intussuscipiendam, quid significat, quid demonstrat, nisi talem esse suae carnis ad nos habitudinem, qualis competit principio vitali respectu subjecti, cui infunditur? Quam vivificationis significationem nisi mendacem aut certe (quod in nova Lege absit figurarum completiva) mere figuralem judicaveris, quomodo dubitabis, quin inducatur ipsa vivificatio significata? Per modum igitur cujusdam animae conjungitur nobis dominica caro animandis.

Probatur adunatio ad Christum *quarto* ex ratione theologica fundamentum habente in ritu eucharistico.

Cum in ratione cibi nimirum praestetur nobis dominicum corpus et sanguis,

consentaneum est, ut intellegamur eo cibo vegetari spiritualiter, sicut corporaliter carnibus solemus. Jam vero haec est vis nutritionis, ut ex alimento et comedente unum fiat corpus animale. At profecto non cogitari potest Dominus, auctor vitae, in vilem nostram vitam mutari, sed bene nostra in ipsius transire dignitatem et consortium, secundum quod apud Augustinum legitur: « Nec tu me in te « mutabis, sicut cibum carnis tuae; sed « tu mutaberis in me » (7 *Confess.* 10. P.L. 32, 742).

SECTIO II. — DECLARATUR NOSTRA INCORPORATIO.

Quaeres: Consortium sanctitatis vel vitae dominicae in nobis estne consortium Christi secundum divinam naturam tantum spectati, an etiam secundum humanam?

Respondeo: Non solum cum Christo secundum divinam naturam spectato, sed etiam secundum humanam conjungimur spiritualiter, et conjuncti manemus. Immo per prius, consortium illud spirituale, de quo apostolus, est consortium cum carne immolata Christi; deinde cum Christo, ut est secundum humanam naturam altare; et postremo cum Christo, ut est ipse, secundum divinam naturam, cui sacrificatur³. Non igitur, secundum quod terminat nostrum consortium, Christus dividitur; ipsumque nostrum consortium, quanquam triplicem habet considerationem, tamen re unum est et indivisibile. Et ideo tandem manemus conjuncti spiritualiter cum Christi humana natura, cum Christi carne, quamdiu conjuncti manemus cum Christi divinitate. Consortium autem illud, qua ex parte nominat aliquid nobis realiter inhaerens, nomen habet gratia sanctificans. Gratia igitur sanctificans nostra re-

1. « Non enim Filius participatione Patris « fit melior, qui est natus aequalis; sicut participatione Filii per unitatem corporis ejus « et sanguinis (quod illa manducatio potatioque « significat) nos efficimur meliores. » Augustinus, in *Joan.*, tract. 26, n. 19. P.L. 35, 1615.

2. Qualiter potuerit in coena novissima anti-

cipari efficacia praesentis hujus conditionis Domini, jam habes enarratum supra, in Elucidatione XXII.

3. Vide quomodo hunc ordinem teneat Algerus, *De sacram. corp. et sang. Dom.*, l. 1, c. 11. P.L. 180, 774 D.

spicit et ad divinam Christi naturam, et ad humanam; non ex aequo tamen, sed ordinate: si quidem, non nisi influente nobis jugiter¹ carne dominica vitam, conjungimur divinitati; nec nisi per influxum divinitatis caro est vivifica. Quatenus autem sub tali influxu Christi participamus Christi sanctitatem, eatenus etiam apte dici potest et debet Christus nobis secundum humanitatem suam spiritualiter conjunctus atque unitus intime per permanentem contactum virtutis².

Quare recte olim Ecclesia super populum eucharistia cibatum orabat his verbis Serapionis Episcopi Thmuitani (*Sacramentarium Serapionis*, 18. F.D. 2, 180): « Philanthrope Deus Veritatis, MANEAT « (συνπαρამεινάτω) cum hoc populo COMMUNIO CORPORIS ET SANGUINIS (κοινωνία « τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος). Corpora eorum sint viva corpora [scilicet vivificata « in spiritu per principium vitae deiformis intussusceptum], et animae eorum « sint mundae animae. Da hanc benedictionem in CONSERVATIONEM (τήρησιν) « COMMUNIONIS et in INCOLUMITATEM « (ἀσφάλειαν) FACTAE EUCHARISTIAE. »

Neque hac in re fuit ambigua praedicationis Patrum, praesertim celebriorum.

Audi ex extremis partibus Orientis S. Ephraem (*Necrosima*, can. 13. Opera omnia, tom. 3, syr. et lat., Romae 1743, p. 247). « Peccatorem me esse fateor... « quisquis corporis expers non est, nec « item culpa vacat... Parce corpori... quandoquidem corpus tuum corpori nostro « immiscuisti... CORPUS TUUM, VITAE « ORIGO NOSTRAE, IN NOBIS MANET. In

« nobis, Domine, pars magna tui EST. » Immixtum scilicet prius corpus dominicum est nostro corpori per communionem. Sed ex tunc manet in nobis, in nobis est: non corporaliter quidem, sed spiritualiter: vere tamen, in quantum permanenter originat vitam nostram. Quid aliud diximus?

Istud prae ceteris maxime inculcavit Hilarius (*De Trinitate*, l. 8, c. 13-17. P.L. 10, 245-249): et unionem nostram ad carnem Christi, et nostram per carnem Christi vegetationem adstruens permanentem; ex quo ipso exemplo ascendit ad vindicandum contra arianos unitatem Patris cum Filio, non σχετικήν tantum, secundum affectionem voluntatis, sed φυσικήν, secundum naturae consortium. « *Ut sint unum, sicut nos unum sumus, ego in his et tu in me; ut sint perfecti in unum.* Eos nunc qui inter Patrem et Filium voluntatis ingerunt unitatem, interrogo, utrumne per naturae veritatem hodie Christus in nobis sit, an per concordiam voluntatis. Si enim vere Verbum caro factum est, et vere nos Verbum carnem cibo dominico sumimus, quomodo non naturaliter MANERE in nobis existimandus est, qui et naturam carnis nostrae, jam inseparabilem, sibi homo natus assumpsit, et naturam carnis suae ad naturam aeternitatis, sub sacramento nobis communicandae carnis, admiscuit? Ita enim omnes unum sumus, quia et in Christo Pater est, et Christus in nobis est. Quisquis ergo naturaliter Patrem in Christo negabit, neget prius non naturaliter vel se in Christo,

1. Non dico: jugiter in nobis praesente per substantiam, sed jugiter nobis secundum efficaciam suam spiritualem temperata. Caro enim dominica non est causa *in fieri* tantum nostrae gratiae, sed etiam causa *in esse*; id est tamdiu causans, quamdiu effectus adest: eo quod omne principium vitale est causa vitae, non *in fieri* tantum, sed *in esse*. Sed de his plura infra.

2. Carnis Christi, non solum cum anima nostra, sed etiam cum carne nostra, « peculiarem unionem » permanentem, utique spiritualem, assertam a plurimis Doctoribus vide apud Vasquezium (*Disp.* 204, c. 2). Unio autem ista inter carnem dominicam et carnem nostram fit

MEDIANTE ANIMA NOSTRA, quam vivificat permanenter caro Christi, proximum nostrum principium vitale in ordine vitae deiformis. Confer ea quae dicenda erunt infra in *Elucid.* XXXVIII. Interim nota illud S. Thomae (3 S. 8, 2): « Tota Christi humanitas, secundum scilicet animam et corpus, influit in homines et quantum ad animam et quantum ad corpus; sed principaliter quantum ad animam [nostram], secundario quantum ad [nostrum] corpus. » Nec fingenda est aliqua immediata sanctificatio nostrae carnis per carnem Christi (permanens dico atque inhaerens) absque nostrae animae mediatione.

« vel Christum sibi inesse ; quia in Chris-
 « to Pater, et Christus in nobis, unum in
 « his esse nos faciunt. Si vere igitur carnem
 « corporis nostri Christus assumpsit, et
 « vere homo ille, qui ex Maria natus fuit,
 « Christus est, nosque vere sub mysterio
 « carnem corporis sui sumimus (et per hoc
 « unum erimus, quia Pater in eo est, et ille
 « in nobis); quomodo voluntatis unitas as-
 « seritur, cum naturalis per sacramentum
 « proprietatis perfectae sacramentum sit
 « unitatis ? Ipse enim ait : *Caro mea vere*
 « *est esca, et sanguis meus vere est potus.*
 « *Qui edit carnem meam, et bibit sanguinem*
 « *meum, in me manet et ego in eo.* De veri-
 « tate carnis et sanguinis non relictus est
 « ambigendi locus. Nunc enim et ipsius
 « Domini professione et fide nostra vere
 « caro est et vere sanguis est. Et haec
 « accepta atque hausta id efficiunt, ut ET
 « NOS IN CHRISTO ET CHRISTUS IN NOBIS
 « sit.... Est ergo in nobis ipse per carnem,
 « et sumus in eo : dum secum hoc, quod
 « nos sumus, in Deo est. Quam autem in eo
 « per sacramentum communicatae carnis
 « et sanguinis simus, ipse testatur, dicens :
 « *Et hic mundus me jam non videt : vos*
 « *autem me videbitis, quoniam ego vivo, et*
 « *vos vivetis ; quoniam ego in Patre meo, et*
 « *vos in me, et ego in vobis.* Si voluntatis
 « tantum unitatem intellegi vellet, cur
 « gradum quemdam atque ordinem con-
 « summandae unitatis exposuit : nisi ut,
 « cum ille in Patre per naturam divinitatis
 « esset, nos contra in eo per corporalem
 « ejus nativitatem, et ille rursum in nobis
 « per sacramentorum inesse mysterium
 « crederetur ; ac sic perfecta per Mediato-
 « rem unitas doceretur, cum nobis in se
 « manentibus, ipse maneret in Patre, et
 « in Patre manens MANERET IN NOBIS ; et
 « ita ad unitatem Patris proficeremus,
 « cum qui in eo naturaliter secundum
 « nativitatem inest, nos quoque in eo
 « naturaliter inessemus, IPSO IN NOBIS
 « NATURALITER PERMANENTE.

« Quam autem naturalis in nobis haec
 « unitas sit, ipse ita testatus est : *Qui edit*
 « *carnem meam, et bibit sanguinem meum,*
 « *in me manet, et ego in eo.* NON ENIM QUIS
 « IN EO ERIT, NISI IN QUO IPSE FUERIT :

« EJUS TANTUM IN SE ASSUMPTAM HABENS
 « CARNEM, QUI SUAM SUMPSEIT. Perfectae
 « autem hujus unitatis sacramentum su-
 « perius jam docuerat, dicens : *Sicut misit*
 « *me vivens Pater, et ego vivo per Patrem :*
 « *et qui manducaverit meam carnem, et*
 « *ipse vivet per me.* Vivit ergo per Patrem :
 « et QUO MODO PER PATREM VIVIT, EO-
 « DEM MODO NOS PER CARNEM EJUS VIVI-
 « MUS... Haec ergo VITAE NOSTRAE CAUSA
 « est, quod IN NOBIS CARNALIBUS MANEN-
 « TEM PER CARNEM CHRISTUM HABEMUS...
 « victuris nobis per eum ea conditione, qua
 « vivit ille per Patrem. Si ergo nos natu-
 « raliter secundum carnem per eum vivi-
 « mus, id est naturam carnis suae adepti :
 « quomodo non naturaliter secundum
 « spiritum in se Patrem habeat, cum
 « vivat ipse per Patrem?...

« Haec autem idcirco a nobis comme-
 « morata sunt, quia voluntatis tantum in-
 « ter Patrem et Filium unitatem haeretici
 « mentientes, unitatis nostrae ad Deum
 « utebantur exemplo : tanquam nobis ad
 « Filium, et per Filium ad Patrem, ob-
 « sequio tantum ac voluntate religionis
 « unitis, nulla, per sacramentum carnis
 « et sanguinis, naturalis communionis pro-
 « prietas indulgeretur ; cum et per hono-
 « rem nobis datum Filii, et per MANEN-
 « TEM IN NOBIS CARNALITER [intellege :
 « secundum commercium carnis] Filium,
 « et in eo NOBIS CORPORALITER ET INSEPA-
 « RABILITER UNITIS, mysterium verae ac
 « naturalis unitatis sit praedicandum. »
 Duplex assignatur ab Hilario commercium
 carnis inter nos et Christum. Primo, quod
 manet secundum carnem suam Verbum
 in nobis carnalibus ; secundo, quod in in-
 carnato Verbo manemus et nos secundum
 quamdam assumptionem dominicam nos-
 trae carnis. Utrumque (praesupposita uti-
 que incarnatione) ponitur esse effectus
 sacramenti ; ordinate tamen, ita ut ex
 primo procedat alterum : « Non enim quis
 « in eo erit, nisi in quo ipse fuerit : ejus
 « tantum in se assumptam habens carnem,
 « qui suam sumpserit. » Immanentiae au-
 tem isti mutuae deputatur, quod vivimus
 per Christum : « Quomodo per Patrem
 « vivit, eodem modo nos per carnem ejus

« vivimus »; cui insumus « inseparabiliter
« uniti », ipsaque nobis inest « naturaliter
« permanens ».

Secutus est Hilarius Cyrillus Alexandrinus. Cui explicanti illud *Joannis* (15¹), *Ego sum vitis vera, et Pater meus agricola est*, occurrit haeretica interpretatio, evertens consubstantialitatem Patris et Filii, eo quod ex una parte vitis et agricola nequeunt esse ejusdem naturae, et ex altera parte vitis necesse est ut hic nominet in Christo, non assumptam naturam carnis, sed naturam Verbi propriam: « Cui enim non manifestum
« est, inquit [haereticus], nostrum corpus a SERVATORIS CARNE NON PENDERE sicut a vite palmites, neque
« adeo sanctorum fructum carnalem esse, sed spirituales? Quapropter, carne semota, de deitate ipsa Filii interpretamur hoc nomen, dicemusque eum [secundum deitatem] esse vitem, a qua
« pendemus per fidem » (P.G. 74, 337). Cui interpretationi ex opposito suam subjungit Cyrillus, secundum quam Christus intelligitur vitis ratione humanitatis, et ratione humanitatis nos intellegimur ab eo pendere tanquam a vite palmites. Ad cujus probationem rursus et ipse, distinctione facta inter conjunctionem *συνετικὴν*, et participationem *φυσικὴν*, ostendit hanc, non minus quam illam, esse admittendam inter Christi carnem et nostram, pro quanto vivificamur per carnem Christi, quae cum sit Vitae caro, est nobis vita aeterna. « Dispositione quidem caritatis perfectae, rectaque et inconcussa fide, atque mente sincera virtutisque amante uniri nos Christo
« spiritualiter, neutiquam infitiabitur nostra theologia. Immo fatemur id recte ab illis doceri. Quod vero ausi sunt dicere, nullam esse nobis cum Christo conjunctionis rationem secundum carnem, ostendemus esse sacris literis penitus contrarium. Quomodo enim ambigi potest, aut

1. Effectus semper intellegitur aliud quid a causa: cum nulla res sit causa sui. Igitur ista participatio naturalis dominicae carnis, de qua Cyrillus, intellegenda est aliud quid praeter communionem sacramentalem, quae ponitur illius causa. Praeter communionem autem sacra-

« quis mente sanus dubitaverit unquam,
« quin vitis quidem sit Christus secundum
« carnem, nos autem vitam ipsius ex ipso
« trahamus, dum referimus palmitum formam? Si quidem dicit Paulus: *Omnes enim unum corpus sumus in Christo, quoniam unus panis multi sumus: omnes enim de uno pane participamus*. Dicat enim nobis aliquis causam, et vim eulogiae mysticae obiter doceat. Nam cur in nobis inseritur [eulogia]? Nonne ut inhabitare faciat Christum in nobis quantum ad corpus per participationem et consortium sanctae suae carnis... Sed Servator ipse: *Qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem, in me manet, et ego in illo*. Quibus vocibus potissimum animadvertendum est Christum non dixisse futurum esse se in nobis secundum solam relationem quamdam quae attenditur penes dispositionem animi (*κατὰ σκέσιν τινὰ μόνην τὴν ἐν διαθέσει νοουμένην*), sed etiam secundum participationem naturalem (*κατὰ μέθεξιν φυσικὴν*). Ut enim, si quis ceram cerae implexam igne liquaverit, unum quid ex ambobus efficit, ita per susceptionem corporis ac pretiosi sanguinis Christi, ipse quidem in nobis, nos autem rursus in ipso unificamur... Quod si carnem ejus non manducaverimus, nec biberimus ejus sanguinem, vitam aeternam non sumus habituri in nobis, hoc est in nostra propria carne. Aeterna autem vita jure censebitur caro Vitae, hoc est Unigeniti » (col. 341-344). Participationem illam naturalem dominicae carnis in nobis unificationemque nostram cum ipsa, intellegendam esse ex mente Cyrilli permanentem, vix quisquam non consentiet. Etenim comparatur ad sacramentalem communionem ut effectus ad causam¹; formaliterque secundum eam attenditur dependentia nostra a Christo, tanquam a vite cujus palmites sumus².

Hanc nostram ad carnem Christi con-

mentalem nulla intellegi potest nisi spiritualis, quae de se est permanens.

2. Sane, sicut per panem eucharisticum sumus cum Christo unum corpus, quia est unus panis; sic PER CALICEM, in quo pressus est botrus uvae coelestis, una vitis sumus cum Christo,

temperationem et cohaesionem spiritua-
lem, eamque continuam, atque societatem
germanissimam vitae inde in nos pro-
fluentis, nonne clamant omnes, si recte
perpendantur, nostrorum doctorum pagi-
nae? Quarum sufficiat in praesente unum
vel alterum exemplum proferre, pluribus
in opportuniorem locum dilatis.

« Discere oportet, inquit Chrysosto-
« mus, quid sit mysteriorum miraculum,
« quare data sint, quae sit rei utilitas.
« *Unum corpus sumus, et membra ex carne*
« *ejus et ex ossibus ejus.* Initiati dictis
« auscultent. Ut igitur non solum per dilec-
« tionem istud efficiamur, sed etiam se-
« cundum rem ipsam IN ILLAM CARNEM
« CONTEMPEREMUR (*ἀνακεραστῶμεν*). Hoc
« enim per cibum fit, quem dedit nobis,
« volens nobis amorem ostendere, quem
« habet erga nos. Propterea se commiscuit
« nobis, et CONTEMPERAVIT (*ἀνέμυρε*) SUUM
« CORPUS IN NOS, ut unum quid exsista-
« mus, sicut corpus capiti conjunctum. »
(Chrysost., in Joan., hom. 46, n. 3.
P.G. 59, 260). Rursus non transeunter
sumus membra Christi, sed permanenter :
permanens etiam proinde censetur con-
temperatio illa nostra in carnem Christi,
secundum quam dicimur membra.

Non minus vivide Leo M. : « In illa
« mystica distributione spiritualis ali-
« moniae hoc impartitur, hoc sumitur :
« ut accipientes virtutem coelestis cibi,
« IN CARNEM IPSIUS, qui caro nostra factus
« est, transeamus » (Ep. 59, c. 2. P.L. 54,
868).

Huc porro spectat, quod libere Patres

sub ipsam coenam dicente : *Ego sum vitis, vos
autem palmites.* Jam vero unio illa palmitum
ad vitem ab Augustino, non minus quam a
Cyrillo, pronuntiatur penes Christum se habere
proprie et per se ex parte naturae assumptae,
cui nos conglutinamur. « Iste locus evangelicus,
« fratres, ubi se dicit Dominus vitem, et disci-
« pulos suos palmites, secundum hoc dicit, quod
« est caput Ecclesiae, nosque membra ejus,
« mediator Dei et hominum homo Christus
« Jesus. Unius quippe naturae sunt vitis et
« palmites : propter quod, cum esset Deus, cu-
« jus naturae non sumus, factus est homo, ut
« in illo esset vitis humana natura, cujus et nos
« homines palmites esse possemus. » Cui asserto

nos praedicant *συσσώμους Χριστοῦ* (Cyr.
Hier., *Catech.* 22, 3. P.G. 33, 1100; Cyr.
Al., *In Joan.* 15¹, l. 10. P.G. 74, 341; Da-
masc., *De Fid. Orth.* 4, 13. P.G. 94, 1153,
etc.). Nec nisi expandit nobis theologiae
orientalis sapientiam Nicolaus Caba-
silas, enuntians hanc nostram jugem
dependentiam a corpore et carne et corde
Verbi Dei : « Seipsum, inquit, nobis tantus
« quantus dedit; quocirca templum su-
« mus Dei viventis, et haec membra [nos-
« tra] Christi membra sunt. Membrorum
« istorum caput cherubim adorant. Hi
« PEDES, HAE MANUS, AB ILLO CORDE RE-
« GUNTUR AC PENDENT » (*De vita in Christo*,
l. 6. P.G. 150, 648). Plura ex Cabasila
in eundem sensum citabuntur infra (Elu-
cid. XLIX). Suoque loco opportuniore
audientur theologiae occidentalis prae-
cones.

Interim hoc unum constet : non per
eucharistiam nos fieri socios tantum sanc-
titalis aut vitae competentis Christo ut
Deo, sed etiam ut homini : hujusque imme-
diate et proxime. Descendit utique effica-
cia vitalis ex natura divina in naturam
assumptam ; sed per naturam assumptam
ad nos pertingit. Huic adhaeremus, huic
cohaeremus, huic inhaeremus, et quidem
integrae, non solum constanti ex anima,
sed etiam ex corpore per animam vegetato
vegetanteque animas nostras. Ita ut nihil
simus in ordine gratiae nisi incrementum
quoddam dominicae humanitatis : assu-
mente Domino per unius vitae commer-
cium eos in semetipso, qui in seipsis illum
tota aviditate mentis susceperint.

haec subjungit : « Numquid unum sunt agricola
« et vitis? Secundum hoc ergo vitis Christus,
« secundum quod ait : *Pater major me est* ; se-
« cundum autem id quod ait : *Ego et Pater unum*
« *sumus*, et ipse agricola est. » Inferiusque :
« Ita quippe in vite sunt palmites, ut viti non
« conferant, sed inde accipiant unde vivant : ita
« vero vitis est in palmitibus, ut vitale alimen-
« tum subministret eis, non sumat ab eis... Qui
« in vite non est, in Christo non est ; qui in Christo
« non est, christianus non est » (*In Joan. evang.*,
tract. 80-81. P.L. 35, 1839-1841). Integrum igi-
tur argumentum Cyrilli praeformarat Augus-
tinus.

Elucidatio XXXVII.

Eucharistia est sacramentum communionis
ad Ecclesiam.

§ 2. De incorporatione nostra ad Christum caput corporis ecclesiastici.

Asseritur quaedam unitas fidelium eucharistiam sumentium inter se, non socialis tantum aut externa, sed interna atque vitalis, qua omnes redigantur in unius ejusdemque viventis corpus organicum quasi integrandum, « corpus scilicet illius capitis, qui est Christus » (S. Thomas, in *I Cor.*, 10¹⁷).

Probatur coadunatio nostra in Christo ex Paulo *I Cor.*, 10¹⁷: « Ὅτι εἷς ἄρτος, ἐν σώμα οἱ πολλοὶ ἐσμεν · οἱ γὰρ πάντες ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄρτου μετέχομεν. » Quia [est] unus panis, « unum corpus sumus multi : omnes ENIM « ex uno pane participamus. » Quo asseritur et unitas nostra : *unum corpus sumus* ; et causa ejus : unitas scilicet manducandi panis (ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄρτου), id est unitas vivifici corporis participandi. Si enim omnes incorporamur ad unum Christum, concorporamur etiam omnes. Si omnes communicamus Christo, communicamus etiam omnes ad invicem.

Quod sic exponit Chrysostomus (*loc. cit.*) « Quid dico communicationem, inquit « Paulus ? Illud ipsum corpus sumus. Quid « est enim panis ? Corpus Christi. Quid « autem fiunt accipientes ? Corpus Christi ; « non corpora multa, sed unum corpus... « Non enim ex altero corpore tu, ex altero « ille nutritur, sed ex eodem ipso omnes. »

Damascenus autem : « ALII ALII « COMMUNICAMUS et adunamur (κοινωνεῖν « δὲ καὶ ἐνοῦσθα.) . Nam, quia ex uno pane « participamus, omnes unum Christi cor- « pus et unus sanguis, alique aliorum « membra efficimur, concorporei Christo « effecti » (*De Fid. Orth.* 4, 13. P.G. 94, 1153). Quomodo enim omnes adunemur ad Christum, quin omnes in Christo coadunemur ?

Quare, ut bellissime, ita rectissime Augustinus, super illud *Joannis*, 6⁵² : *Panis quem ego dabo caro mea est pro mundi vita* : « Norunt, inquit, fideles corpus Christi, « si corpus Christi esse non negligant. « Fiant corpus Christi, si volunt vivere de « Spiritu Christi. De Spiritu Christi non « vivit nisi corpus Christi... Vis ergo et tu « vivere de Spiritu Christi ? in corpore esto « Christi. Inde est, quod exponens nobis « apostolus Paulus hunc panem, *Unus « panis*, inquit, *unum corpus multi sumus* « (*I Cor.*, 10¹⁷). O SACRAMENTUM PIETATIS ! O SIGNUM UNITATIS ! O VINCULUM « CHARITATIS ! Qui vult vivere, habet ubi « vivat, habet unde vivat. Accedat, cre- « dat ; incorporetur, ut vivificetur. NON « ABHORREAT A COMPAGE MEMBRORUM, « non sit putre membrum, quod resecari « mereatur, non sit distortum, de quo « erubescatur : sit pulchrum, sit aptum, « sit sanum ; haereat corpori, vivat Deo « de Deo : nunc laboret in terra, ut postea « regnet in coelo » (*in Joan. tract.* 26, n. 13. P.L. 35, 1612-1613).

Unde etiam patet quomodo eadem sit spiritualiter, et pari passu procedat socialiter, communio corporis Christi individui ac communio corporis Christi ecclesiastici ; quomodo excommunicatio ab uno sit excommunicatio ab altero. Non dividitur a corpore caput, aut a capite corpus : una est incorporatio ad Christum caput corporis ecclesiastici ; sicut unum sacramentum illius, eucharistia. Quare nemo veterum Patrum¹ doctrinam eucharistiae magis adaequatam exhibuit quam aut Ignatius (vide supra, *Elucid.* XVIII) aut Augustinus (cf. supra, *Elucid.* XIX) ; quos si existimes eo amovisse ab eucharistia corpus Christi

1. Notatu dignum sane est, si Rufini versio sit fida, illud Origenis in *Psalmum* 37, homil. 2, n. 5. P.G. 12, 1386 : « *Propterea in « vobis infirmi, et aegri, et dormiunt multi. Quare « multi infirmi ? Quoniam non seipsos dijudi-*

« cant, neque seipsos examinant, nec intelli- « gunt QUID EST COMMUNICARE ECCLESIAE, « VEL QUID EST ACCEDERE AD TANTAM ET TAM « EXIMIA SACRAMENTA. »

carneum, quod adstruxerint mysticum, tam turpiter erraveris, ac si neges incorporationem ad Christum esse incorporationem ad caput Ecclesiae, aut consortium vitae ecclesiasticae in nobis provenire ex consortio divinae vitae nobis per Christi carnem communicatae.

Alios Patres aut doctores pene infinitos, qui idem docuerint, enumerare omnes, non nisi otiosi viri fuerit opera. Sufficiat indicasse in praesente paucos. Hilarius : « Liberavit... nos, in vitam novam renovans, et in novum hominem transformans, CONSTITUENS NOS IN CORPORE CARNIS SUAE. Ipse est enim Ecclesia, PER SACRAMENTUM CORPORIS SUI in se UNIVERSAM EAM CONTINENS » (*In Psalm.* 125, n. 6. P.L. 9, 688).

Pelagius I : « Unum Christi corpus unam constat esse Ecclesiam. Divisum ab unitate altare veritatem Christi corporis non potest congregare » (*Ep. ad Joan. Patr.* P.L. 69, 412; cf. supra, Elucid. XXXIII).

Remigius Antissiodorensis, vel alius fortasse auctor *Commentarii in Epistolam primam ad Corinthios* inscripti nomine Haymonis Halberstatensis : « Sicut enim illa caro [sumpta de virgine] corpus Christi est, ita iste panis transit in corpus Christi, nec duo sunt corpora, sed unum corpus... Et sicut ille panis et [virgineus] sanguis in corpus Christi transcunt, ita omnes, qui in Ecclesia comedunt illud, unum corpus Christi sunt... Tamen illa caro quam assumpsit, et iste panis, omnisque Ecclesia, non faciunt tria corpora Christi, sed unum corpus. » (*In I Cor.*, 10. P.L. 117, 564).

Guitmundus Aversanus : « Divina sacramenta unitatem corporis Christi, quae est Ecclesia [designant], et hoc est quod significando continent. Hoc igitur rogat Ecclesia dicens : *Perficiant in nobis quaesumus, Domine, tua sacramenta, quod continent*; id est perficiant, ut nos vere simus unum Christi corpus, una Ecclesia : quod videlicet significant ; ut, quod nunc (id est, dum manducamus corpus Filii

tui) specie gerimus (id est, figura tanti sacramenti significamus), hoc rerum veritate capiamus (id est, revera unum Christi corpus et una Ecclesia simus) » (*De corp. et sang. Dom. ver.* 1. 2. P.L. 149, 1468).

Honorius Augustodunensis : « Corpus de virgine procreatum, in coelis residens, universae creaturae dominatur ; corpus autem de pane et vino per Spiritum sanctum consecratum, et in substantiam prioris translatum, veraciter a populo fidelium manducatur ; PER HOC quoque, corpus tertium (quod est Ecclesia) Christo incorporatur. Nempe corpus Christi comedit corpus Christi. PER HOC quoque Christus fit corpus Christi. Sicut enim corporalis in substantiam nostri corporis vertitur ; sic ECCLESIA PER HUNC CIBUM IN CORPUS CHRISTI VERTITUR, et una caro cum eo efficitur, sicut scribitur : *Erunt duo in carne una* » (*Eucharisticon*, c. 3-4. P.L. 172, 1252).

Algerus : « Cum in altari Ecclesia concorporalis et consacramentalis sit Christo, universum corpus Christi, caput scilicet cum membris, non conficit, qui cum extra Ecclesiam sit, seipsum Christo et Ecclesiae in utriusque sacramento non unit. » (*De sacram. corp. et sang. Dom.*, 1. 3, c. 12. P.L. 180, 847; cf. l. 1, c. 3, col. 747 sq.). Vide supra (Elucid. XXXIII, sub n. 9).

Alanus ad Insulis : « Caro Christi sub specie panis et vini, sicut instituit ipse Christus, a dignis assumpta, ad corporis et animae salutem proficiens, CHRISTI MEMBRA EFFICIT ASSUMENTES » (*De articulis catholicae fidei*, 4, 3. P.L. 210, 614).

Innocentius III : « Patet ergo quod SUBSTANTIA CORPORIS ET SANGUINIS CHRISTI est sacramentum et res, sed alterius sacramenti res, et alterius rei sacramentum. Est enim res primi, quia significatur et continetur a primo, videlicet a forma visibili ; et est sacramentum tertii, quia SIGNIFICAT ET EFFICIT tertium, videlicet UNITATEM ECCLESIAS-

« TICAM » (*De sacro altaris mysterio*, l. 4, c. 36. P.L. 217, 879).

S. Thomas : « Res hujus sacramenti « est unitas corporis mystici » (3 S. 73, 3).

Accedit auctoritas *Concilii Tridentini* (sess. 13. c. 2) docentis, eucharistiam esse « symbolum unius illius corporis, cujus « ipse caput existit, cuique nos, tanquam « membra, arctissima fidei, spei et caritatis connexionem adstrictos esse voluit, « ut id ipsum omnes diceremus, nec « essent in nobis schismata » (D., 875). Rursus (sess. 13, c. 8) : « in hoc unitatis « signo, in hoc vinculo caritatis, in hoc « concordiae symbolo jam tandem ali- « quando convenient et concordent » (D., 882). Praemissumque erat in prooemio Decreti, detestanda prae ceteris esse schismata atque errores circa eucharistiam, « quam alioqui Salvator noster « in Ecclesia sua tanquam symbolum reliquit ejus unitatis et caritatis, qua « christianos omnes inter se conjunctos et « copulatos esse voluit ».

Consonat Leo XIII in epistula encyclica *Mirae caritatis* (die 28 maii 1902) ; sed multo illustrius Pius X in *Constitutione apostolica de SS. eucharistia promiscuo ritu sumenda* : « Nunc autem, cum hujus « mensae, quae SYMBOLUM, RADIX atque « PRINCIPIUM est CATHOLICAE UNITATIS, « promiscuam esse omnibus fidelibus « communicationem volumus, primum est « debere inter ipsos incremere animorum « concordiam, quoniam *unus panis*, ait « Apostolus, *unum corpus multi sumus*, « *omnes qui de uno pane participamus* » (*Acta Ap. Sed.*, 1912, p. 615)¹. Nec ad solius Ecclesiae militantis membra coartatur nostra communio, sed ad eos omnes

pertingit, quicumque sunt Christi, sive in supernis, sive in infernis. Vis conjungi intimius Beatae Virgini vel alicui Sancto : eucharistiam sume ; et ecce cohaeres ipsis, adstrictus vinculo non ideali tantum aut fictitio, sed reali atque vitali immanentiae spiritualis mutuae in Christo. Vis cum defunctis tuis propinquis innovare pristinam societatem atque necessitudinem : eucharistiam sume ; et sive in coelo sint, sive in purgatorio, ecce tam prope sunt tibi, tamque vere unum spiritualiter tecum, sicut tu ipse spiritualiter es unum cum Christo, cui insunt. Qui igitur communicat eucharistiae, communicat universae Ecclesiae Christi, et militanti et purganti et triumphanti.

Indeque apparet, cur non liceat eucharistiam a ministris sectae haereticae aut schismatica accipere. Quia enim eucharistia est sacramentum societatis christianae, eo vel ipso qui communicat sacrificiis haeticorum se perhibet ipsorum coetui communicare ; atque proinde sectam pro Ecclesia, Ecclesiam pro secta convincitur habere. Communicat ergo haeresi, sumens corpus et sanguinem Christi ; estque illi panis ipse haeticus², id est divisivus, quo sumpto, non consors fit, sed exsors corporis Christi et Ecclesiae. Quare Damascenus (*loc. cit.*) : « Omni vi « proinde caveamus, ne aut ab haeticis « communionem accipiamus, aut iis demus, « ...ne participes pravi eorum sensus et « damnationis fiamus. Nam si omnino « adunatio est ad Christum et inter nos, « omnino illis omnibus qui participes « nobiscum sunt adunamur secundum animi « nu propositum. Ex proposito enim animi « haec fit coadunatio³. »

1. Hac de re iegesis E. Springer, *Unsere Einverleibung in Christus durch die Eucharistie*, in *Theologie und Glaube*, 1913, Heft I, p. 15 sq.

2. Recole sanctum Theodorum Studitam, citatum supra (Elucid. XXXIII). *Dices* : sed etiam indigne apud catholicos manducans et hibens fit exsors gratiae ; nec tamen ullo sensu panis ille potest dici ipsi haeticus, aut si quid hujusmodi. *Respondeo* : fit exsors gratiae sanctificantis et caritatis ; non tamen fit exsors simpliciter corporis Christi, et Ecclesiae ; nam virtutes fidei et spei retinere potest, nec amisit

suum nativum jus offerendi sacrificium, et sacramenta Ecclesiae omnia (praemissa poenitentia) salubriter frequentandi.

3. E converso autem, si sacerdotis catholici eucharistiam respuas, eo ipso communicare ipsi recusas ; et pro tanto eum tanquam haeticum aut schismaticum nolas. Quo principio posito, facilem patitur explicationem *Canon Apostolorum* octavus, quo sancitur, ut, si qui clericus, dum sacris interest, abstinerit a communionem, excusationem aliquam praefereat probabilem, ne videatur notam inurere « ei qui obtulit »

Patet ulterius quam specialiore titulo in oeconomia nostrae redemptionis existat una caritas Dei et proximi. Obtineret nimirum illa unitas in quavis oeconomia gratiae ; sed in nostra amplius : si quidem unum existit Christi et fidelium, capitis et membrorum, corpus. Sive Christum diligimus, sive fratres, unum quid diligimus indivisibile, quod est Christi *πλήρωμα* (*Eph.* 1²³). Una ergo caritate Christum et fideles, Deum et proximum, prosequimur, sicut una incorporatione ad ambos pertinemus. Quare Augustinus : « Nemo ergo con-
« temnat, quando peccat in fratrem. Ait
« enim quodam loco Apostolus : *Sic autem*
« *peccantes in fratres, et perculientes con-*
« *scientiam eorum infirmam, in Christum*
« *peccatis* (*I Cor.*, 8¹²) : ideo quia membra
« Christi facti sumus. Quomodo non peccas
« in Christum, qui peccas in membrum
« Christi ? » (*Serm.* 82, c. 3, n. 4. P.L. 38, 508).

Objicies : sed caritas, in unitatem societatemque membrorum capiti cohaerentium directa, non pertingit usque ad eos qui sunt extra Ecclesiam ; ergo caritas eucharistica non coaequatur caritati proximi, quae ad omnes respicit. *Respondeo* : coaequatur ; nam et ipsa respicit ad omnes : ad hos, quia sunt de corpore Christi ; ad illos, ut sint ; secundum quod scribit alibi Augustinus : « Omnes homines, etiam
« inimicos vestros diligatis ; non quia sunt
« fratres, sed ut fratres sint ; ut semper
« fraterno amore flagretis, sive in fratrem
« factum, sive in inimicum, ut frater fiat
« diligendo. Ubi cumque fratrem [i. e.
« christianum] diligitis, amicum diligitis :
« jam tecum est, jam in unitate etiam
« catholica tibi conjunctus est... Sed diligis
« aliquem qui nondum credidit Christo ;
« tu dilige, et fraterno amore dilige ; non-

hoc est vel sacerdoti celebranti, vel fortasse laico, qui sacrificium demandaverit offerendum. « Si quis episcopus, vel presbyter, vel diaconus, vel [alius] ex sacerdotali catalogo, oblationis factae non particeps fuerit, causam dicat ; et si probabilis fuerit [causa], veniam consequatur. Si autem non dicat, segregetur, ut qui populo offensionis causa sit, et suspi-

« dum est frater, sed ideo diligis ut sit
« frater. Ergo TOTA DILECTIO NOSTRA FRATERNA EST ERGA CHRISTIANOS, ERGA OMNIA MEMBRA EJUS » (*In Epist. Johan.*, tract. 10, n. 7. P.L. 35, 2059). Cf. supra (*Elucid.* XXXI). Universa ergo nostra caritas est eucharistica, respiciens corpus Christi, et ex corpore Christi procedens.

Huc pertinet, quod Christus post institutam coenam, charitatis fraternae mandatum tradidit tanquam suum, tanquam novum : quippe quia ipse est in eucharistia et principium generativum novum fraternae caritatis (utpote aedificans omnes in unitatem sui corporis), et ratio obligativa nova (ut pote incorporationis titulo postulans sibi atque membris unam caritatem) (*Joan.* 13³⁴⁻³⁵ ; 15¹² ; 17²¹⁻²³). Si laedis charitatem, offendis in eucharistiam ; si quaeris charitatem, invenis in eucharistia. En legem Novi Testamenti, aedificatam super Novi Testamenti sanguinem, super hostiae corpus in coena sacratum Deo, et discipulis impertitum. Quare etiam Chrysostomus (*loc. cit.*) : « Si autem
« ex eodem et idipsum efficimur omnes,
« cur non eandem caritatem exhibemus,
« et secundum hanc etiam rationem effi-
« cimus unum ? »

Velim igitur consideres, ut olim in sacrificio, ita nunc in sacramento eucharistiae quantus sit fons theologiae asceticae ; si quidem inculcantur omnes virtutes quotquot ad conjunctionem nostram cum Deo et proximi caritatem faciunt : quas, si quis frequentat eucharistiam, eo ipso se fovere testatur, nec nisi fictus accedit, qui non fovet ; dum autem exercentur, opus et res eucharistiae agitur, degiturque vita eucharistica. Quod faxit Deus, ut omnes non intellegamus solum, aut praedicemus, sed et opere compleamus.

« CIONEM DEDERIT ADVERSUS EUM QUI OBTULIT, tanquam non salubriter obtulerit » (P.G. 137, 52). Verisimilior, credo, interpretatio nostra evadet, si conferatur cognatus *Canon Antiochenus II* (P. G. 137, 1280), quo et obligatio illa communionis cum populo catholico et prohibitio communionis cum excommunicatis in unum decretum conflantur.

Elucidatio XXXVIII.

Eucharistia est sacramentum nostrae resurrectionis.

§ 3. De incorporatione ad Christum caput corporis ecclesiastici in coelis congregandi.

Asseritur corporum resurrectio gloriosa inter ambitum rei per eucharistiam et significatae et procuratae contineri, ita ut sumptio eucharistiae sit et pignus et causa futurae nostrae vitae coelestis.

Probat^{ur} 1° ex *Joan.*, 6⁵⁴ 58-63, ubi Christus manducatores vel potatores eucharistiae ita declarat se esse resuscitaturum et donaturum vita aeterna (*Qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem, habet vitam aeternam; et ego resuscitabo eum in novissimo die*) ut ad suam veluti thesim defendendam appellet et originem suam coelestem (*Hic est panis qui de coelo descendit*) et maxime suam ascensionem gloriosam (*Hoc vos scandalizat¹? Si ergo videritis Filium hominis ascendentem ubi erat prius?*) Nec mirum; cum enim ei incorporemur, qui in coelo est gloriosus, nonne contra naturam foret, si nunquam illi in resurrectione corporum consociaremur? Quid

1. Primum oborta est quaedam admiratio Judaeorum et dubitatio: *Quomodo potest hic nobis carnem suam dare ad manducandum?* (v. 52). Quae solet vocari objectio capharnaitica. Deinde subsecuta est discipulorum murmuratio et scandalum. *Durus est hic sermo, et quis potest eum audire?* (v. 60). Quae objectio fuit potius judaica, quam proprie capharnaitica, cum imitatur excellentiae Moysis veluti tuendae.

Scandalum enim passi sunt maxime discipuli ob discrimen, quod adduxit Christus et exaggerat, inter veteres Patres, qui, manna cum manducaverint, mortui sunt, et manducatores suae carnis, qui non moriuntur. In quo maxime displicebat, quod manducationi suae carnis tantam efficaciam conferendae immortalitatis vindicaret, quantam manna nunquam habuit (Chrysost., in h. l. P.G. 59, 264: « Putabant illum ea loqui, quae suam conditionem et gradum superarent »). Cui scandalo occurrit apte Christus, memorans unde venerit, id est ex Deo, et praenuntians quo reversurus sit, id est ad nativae regnum gloriae. An iudicabitur incredibile, quod in divinam translata Dei caro conditionem, divinam in consortes suos traduxerit vitam et incorruptibilitatem et gloriam? En credo, processum Christi argumentativum, ad

est caput aeternaliter incorruptibile corporis in aeternam corruptionem delapsi? Nonne monstrum? Quare, etsi per comparisonem ad vires naturales, resurrectio gloriae sit miraculosa atque indebita, tamen respectu principii spiritualis per eucharistiam inditi dicenda est DEBITA atque CONNATURALIS. Et sic spondetur, et sic acquiritur ac procuratur per eucharistiam. Quod si quaeras qua arte istud fiat, ex tractatu *de Gratia* tibi supeditat responsio. Gratia scilicet sanctificans, quae ex supra dictis apparet, et apparebit amplius ex dicendis, effectus eucharistiae proprius, modificat animam nostram, non solum secundum potentias, quae sunt virtutum sedes, sed etiam secundum esse ipsum substantiale, ratione cuius informatur corpus. Et ideo jam nunc corpora nostra sunt templa Spiritus Sancti, sanctificata, veluti in consortium adducta sanctitatis corporis domi-

compescendam incredulitatem discipulorum aptum, simul atque ad eliciendam fidem Petri: *Verba vitae aeternae habes, et nos credimus et cognovimus quia tu es Christus Filius Dei* (vel secundum lectionem magis probatam: ὁ ἅγιος τοῦ θεοῦ, sanctus Dei, i. e. divina unctus sanctitate, in ordine potissimum ad sanctitatem inducendam, qualiter infra legitur, *Jo.*, 17¹⁹). Vide supra (Elucid. XXII) Athanasium et Cyrillum Alexandrinum, ad hunc modum explicantes *Jo.*, 6⁶².

Solvendo autem objectionem judaicam, Dominus simul evacuat capharnaiticam. Etenim offensio ista capharnaiticae manducationis removetur simul cum praesuppositione falsa carnis dominicae apponendae communis vel terrenae; sed non terrena aut communis apponetur; immo coelestis ac spiritualis: siquidem, divinam cum jam obtineat caro conditionem, divinitus manducabitur, nec naturaliter: « ipso [Christo] in suo regno, integro, intacto, inviolato, immortalis, incorruptibilis, imo speciosus, gloriosus, adorando permanente, et mortales PER JAM IMMORTALE CORPUS SUUM ad eandem immortalitatem perducente » (Petr. Cluniac., *Tr. cont. Petrobrus.* P.L. 189, 814).

nici. Siquidem ex parte elementi intrinseci, formae dico substantialis, uncta jam inveniuntur gratia divina. Sed et anima separata, ut per gratiam in terris, sic in coelis per gloriam perficitur, quoad esse informativum; et pro tanto se tota postulat unionem ad corpus gloria perfundendum¹. Quare sermo apostolicus habet formalissimam proprietatem: « *Si autem Christus in vobis est, corpus quidem mortuum est propter peccatum, spiritus vero vivit propter justificationem. Quod si Spiritus ejus qui suscitavit Jesum a mortuis habitus in vobis: qui suscitavit Jesum Christum a mortuis, vivificabit et mortalia corpora vestra, propter inhabitantem Spiritum ejus in vobis* (Rom., 8¹⁰⁻¹¹).

Energiam illam radicalem, seu seminalem causalitatem, resurrectionis adscribere Patres eucharistiae communiter.

Imprimis Ignatius (*ad Ephesios*, 20, 2. F.P., 230): « Convenitis... frangentes panem unum, qui PHARMACUM IMMORTALITATIS est, antidotum ne moriamur, sed vivamus semper in Jesu Christo » (cf. *ad Smyrnaeos*, 7, 1. F. P. 1, 280-282).

Deinde Irenaeus, (*Adv. Haer.*, 4, 15, 5. P.G. 7, 1028): « Quomodo autem rursus dicunt carnem in corruptionem devenire, et non percipere vitam, quae corpore Domini et sanguine alitur?... CORPORA NOSTRA PERCIPIENTIA EUCHARISTIAM, JAM NON SUNT CORRUPTIBILIA, spem resurrectionis habentia » (5, 2, 2-3. P.G. 7, 1124-1127). « Vani autem omni modo, qui universam dispositionem Dei contemnant, et carnis salutem negant, et regenerationem ejus spernunt, dicentes non eam capacem esse incorruptibilitatis... QUOMODO CARNEM NEGANT CAPACEM

1. Audiendus hac de re Ps. Dionysius: « Pura illa corpora animabus sanctis conjugata et conservata, cum sint una cum illis conscripta et collectata secundum DIVINOS SUOS SUDORES, in firmitate animarum secundum divinam vitam incommutabili accipient quoque propriam resurrectionem. Copulata enim sanctis animabus, quibus in hac vita erant conjuncta, deiformem et incorruptam immortalisque ac beatam requiem sortientur, utpote quae facta sint membra Christi... Profanorum autem quidam censent istud corporum cum

« ESSE DONATIONIS DEI, QUAE EST VITA
« AETERNA, QUAE CORPORE ET SANGUINE
« CHRISTI NUTRITUR, ET MEMBRUM EJUS
« EST?... Nostra corpora ex [eucharistia]
« nutrita, et reposita in terram, et resoluta
« in ea, resurgent in suo tempore, Verbo
« Deo resurrectionem eis donante, in gloria Dei Patris, qui huic mortali immortalitatem circumdat, et corruptibili incorruptelam gratuito donat. »

Clemens Alexandrinus: « Hoc est bibere sanguinem Jesu: dominicae participem fieri incorruptionis » (*Pedag.* 2, 2. P.G. 8, 409)².

Apud Athanasium (*Ep. 4 ad Serap.*, n. 19. P.G. 26, 668) inducitur Christus haec loquens: « Quod exhibetur et datur pro mundi vita, caro est quam ego gesto: sed haec vobis, cum ipsius sanguine, spiritualiter esca dabitur: ita ut haec spiritualiter unicuique tribuatur, et fiat singulis PHYLACTERIUM IN RESURRECTIONEM vitae aeternae³. »

Copiose Gregorius Nyssenus in *Oratione Catechetica*, c. 37 (P.G. 45, 93-97): « Anima quidem cum ipso [Salvatore] con-temperata per fidem hinc salutis habet occasionem. Nam unio cum vita vitae habet societatem. Corpus autem alio modo venit ad participationem et con-temperationem ejus quod dat salutem. » Veluti veneno corruptum, eget medicamento. « Quid hoc ergo [medicamentum] est? Nihil aliud quam illud corpus, quod et morte ostensum fuit potentius, et nostrae vitae fuit initium... Quemadmodum enim si miscueris exitiale quid cum sano, quicquid est contemperatum redditur innoxium, ita etiam CORPUS IMMORTALE, CUM FUERIT INTRA EUM QUI

« propriis animabus conjugium dirimi in perpetuum, tanquam his, in deiformi vita et beata requie constitutis, parum congruum: nequamquam intellegentes (necdum sufficienter in divina scientia cruditi), NOS VITAM IN CHRISTO DEIFORMISSIMAM JAM INCHOASSE » (*De Eccles. Hier.*, cap. 7, § 1 et II. P.G. 3, 553).

2. Hunc locum videsis explicatum supra (Elucid. XVIII).

3. Alios locos Athanasii vide supra recitatos (Elucid. XXII).

« SUMPSIT, UNIVERSUM QUOQUE TRANS-
 « MUTAT IN SUAM NATURAM ». Debet autem
 medicamentum intussuscipi. « Necesse est
 « ergo, eo modo quo natura potest, spiritus
 « vivificam suscipere virtutem. Cum autem
 « solum illud corpus quod Deum suscepit
 « hanc gratiam acceperit, ostensum sit
 « autem ALITER FIERI NON POSSE UT NOS-
 « TRUM CORPUS SIT IN IMMORTALITATE,
 « NISI PER COMMUNIONEM CUM IMMOR-
 « TALI PARTICEPS FACTUM SIT INCORRUP-
 « TIONIS, oportet considerare quomodo fieri
 « potuerit, ut unum illud corpus... totum
 « sit in unoquoque, etc.... Ea de causa per
 « suae gratiae dispensationem se per car-
 « nem inserit omnibus credentibus, com-
 « mistus et contemperatus corporibus cre-
 « dentium,... ut cum unione cum eo quod
 « est immortale, sit etiam homo particeps
 « incorruptionis. »

Non minus efficaciam carnis, mortalita-
 tem nostram depellentis, praedicat Chry-
 sostomus (*In I Cor.*, hom. 24, n. 2. P.G.
 61, 201) : « Cum vetus carnis natura, ex
 « limo plasmata, per peccatum addicta
 « esset morti et alienata a vita, aliam, ut
 « ita dicam, massam et fermentum indidit,
 « suam scilicet carnem, natura quidem non
 « diversam, sed peccati expertem, quam
 « omnibus dedit participandam, UT EA
 « NUTRITI, deposita vetere illa carne mor-
 « tua, IN VITAM IMMORTALEM PER HANC
 « MENSAM COAPTAREMUR¹. »

Prae ceteris, Cyrillus Alexandri-

I. Hoc loco libenter allegarem equidem effa-
 tum Macarii Magnetis de eucharistia :
 « Solo gustu immortalitatem homini affert »
 (ἐκ μόνης γεύσεως ἀθανατίζει τὸν ἄνθρωπον, *Mac.
 Magn. quae supers.... ed. C. Blondel*, 1876, p. 106)
 nisi, ut jam dixi (Elucid. XVIII), mihi graviter
 suspecta esset illius doctrina, utpote excludens
 ab eucharistia verum corpus natum de Maria
 Virgine, nec retinens nisi panem, consertum
 tamen Verbo, ac Spiritui Sancto unitum ; quem
 ipse putat posse denominari vere et proprie
 corpus Christi propter rationem maxime fri-
 volam. Interim velim scias translationem cele-
 berrimi illius fragmenti, quam a Turriano
 (*Contra Andream Volanum... de SS. euchar.,
 tract.*, fol. 75, b sq.) acceptam sequitur in sua
 notitia de Magnete Gottfridus Lumper
 (vid. P.L. 5, 348-349), non esse fidam. Nam neque
 habet Magnes : *Quod non habet verbum vivens
 unitum cum corpore, quod fuit terrenum, ad aeter-*

nus (*In Joannem*, 6⁵⁵. P.G. 73, 581) :
 « Ineffabili modo unitum propriae carni
 « Verbum, et totam quodammodo in seip-
 « sum transferens secundum virtutem, qua
 « vivificare potest ea quae vita indigent,
 « a nostra quidem natura corruptionem
 « amovit, ac praeterea mortem, quae olim
 « propter peccatum invaluerat, abegit.
 « *Qui manducal* ergo sanctam Christi car-
 « nem, *habet vitam aeternam*. Habet enim
 « caro in seipsa Verbum, quod vita est
 « secundum naturam. Idecirco namque ait :
 « *Ego resuscitabo eum in novissimo die...*
 « Fieri enim prorsus nequit, ut, qui secun-
 « dum naturam vita est, corruptionem non
 « superet, ac vincat mortem. Proinde, licet
 « mors, quae per praevaricationem nos
 « invasit, humanum corpus corruptionis
 « necessitati subjiciat, tamen, QUIA CHRIS-
 « TUS PER SUAM IPSIUS CARNEM IN NOBIS
 « EST, OMNINO RESURGEMUS. INCREDIBILE
 « ENIM EST, IMO VERO IMPOSSIBILE, UT
 « VITA EOS IN QUIBUS FUERIT NON VIVI-
 « FICET. Quemadmodum enim scintillam
 « multis paleis inserimus ut semen ignis
 « servemus, sic etiam Dominus noster
 « Jesus Christus per carnem suam in
 « nobis vitam integit, ac veluti quoddam
 « semen immortalitatis inserit, quod totam
 « quae in nobis est corruptionem abolet »
 etc., et alibi passim².

Quin et apud Gelasium Cyzicenum
 in ipsorum Patrum Nicaenorum ore po-
 nitur illud : « In divina mensa ne humili-

nam vitam edentes non adduceret ; neque habet :
*Mysticus enim panis cum benedictionem Patris
 habeat inseparabilem, illam dico, quae in corpore
 et sanguine ejus facta est*, etc. Sed pro priore
 membro qualis translatio sit accipienda, vide
 supra (Elucid. XVIII). Pro altero autem, hanc
 accipe : « Nuncupationem [ἐκλήσειν] Salvatoris
 « habens mysticus panis inseparabilem, factam
 « secundum corpus ejus et sanguinem » [ἐπὶ τοῦ
 σώματος αὐτοῦ καὶ λ. Vide s. v. ἐπὶ apud Bailly,
Dictionnaire Grec-Français, Paris, 1895, ἐκλήσειν
 ἐπὶ τινος] ; h. e., cum mutuetur ille panis nomen
 Salvatoris (idque insolubiliter), quippe qui de-
 nominetur ex corpore et sanguine ejus, etc. Quo
 jam intellectu nihil statuitur circa praesentiam
 realem veri corporis dominici ; quae aliunde
 exclusa est, ut in Elucidatione XVIII ostendi-
 mus.

2. Conferas locos citatos supra (Elucid. XXII)
 atque alios citandos infra (Elucid. XLIX).

« ter intenti simus ad propositum panem
 « et poculum, sed attollentes mentem
 « fide intelligamus situm in sacra illa
 « mensa agnum illum Dei,... et pretio-
 « sum ipsius corpus et sanguinem vere
 « sumentes, CREDAMUS HAEC ESSE NOS-
 « TRAE RESURRECTIONIS SACRAMENTA (τὰ
 « τῆς ἡμετέρας ἀναστάσεως σύμβολα) » (*His-*
toria Concilii Nicaeni, l. 2, c. 30. P.G.
 85, 1317).

Antequam ad Patres Occidentales nos
 vertamus, animadvertatur apud Dio-
 nysium Bar Salibi (*Commentarii in*
Evangelia, Introductio, cap. 28, C. S.
 C. O., t. 98, p. 13), quaestio veluti cate-
 chetica : « Quare corpus et sanguinem
 « sumimus ? » Responsio autem est haec :
 « Cum accepisset [Christus] panem et
 « vinum, fecit ea corpus suum et sangui-
 « nem suum vere, et impertitus est eis vir-
 « tutem et sanctitatem ; et CUM SUMIMUS
 « EA, REPELLIMUS A NOBIS MORTEM, ET
 « ACQUIRIMUS NOBIS VITAM IMMORTALEM.
 « Et QUEMADMODUM FERMENTUM OMNEM
 « MASSAM FERMENTAT ET AD SE ATTRAHIT,
 « ita etiam SACRA MYSTERIA AD IMMOR-
 « TALITATEM NOS ATTRAHUNT. » Fermentum
 igitur nostrae resurrectionis ex mortuis
 in vitam immortalem credebatur ab illis
 Syris esse eucharistia.

Apud Optatum Milevitanum nun-
 cupabatur id quod de nostris altaribus
 suscipitur : « pignus salutis aeternae... et
 « SPES RESURRECTIONIS » (*De schism. Do-*
nalist., l. 6, c. 1. P.L. 11, 1065).

Medio aevo, Paschasius Radber-
 tus super illud *Sitivil in te anima mea ;*
quam multipliciter caro mea : « Sitivil ergo
 « totus homo, UT DE CARNE ET ANIMA
 « TRANSIRET AD SPIRITUM, quatenus SPI-
 « RITUALIS TOTUS in Deo esset ; PROPTER
 « QUOD... simul et caro et anima recte
 « sitiunt et potantur sanguine, sicut et
 « pascuntur simul carne Christi, quia
 « non carnaliter ista percipiuntur, sed
 « spiritualiter. Sitit igitur anima talibus
 « refrigerari, sitit et corpus. Comedit
 « anima, comedit autem et corpus, quia

« talis esca non minus pertinet ad animam
 « quam et ad corpus. Quibus usque ad
 « finem vegetata, anima immortalis ad
 « vitam transit, caro vero propter sen-
 « tentiam primi hominis ad terram re-
 « dit ; sed quia, Christo corporata per
 « lavacrum, et IMMORTALITATIS ALIMO-
 « NIA¹ ENUTRITA, SEMINA VITAE PER-
 « CIPIT, NUNQUAM post finem saeculi IN
 « MORTEM DETINERI POTERIT, immo, quod
 « in capite praecessit, membris praesta-
 « bitur » (*De corp. et sang. Dom.*, c. 11. P.L.
 120, 1310. cf. c. 19, n. 1, col. 1327). Item
 brevius : « Qualis ille resurrexit, talia
 « sunt et haec semina immortalitatis,
 « quae immortales faciant digne perci-
 « pientes » (*ibid.*, c. 18, col. 1326).

Gulielmus, vero a Sancto Theo-
 dorico : « Nequaquam, sicut alii cibi,
 « [cibus eucharisticus] in naturam vertitur
 « corporis, sed corpus nostrum in suam
 « vertit naturam ; et FUTURAE RESURREC-
 « TIONI et PERPETUAE INCORRUPTIONI illud
 « praeparans et COAPTANS, et in nobis est,
 « et ubi erat, scilicet in dextera Patris »
 (*De sacram. altaris*, c. 8. P.L. 180, 355).

Quare opportune monet Ernardus
 Bonaevallensis, ut, depulsis mortis
 terroribus, nos in eucharistia « pascant et
 « reficiant MATURATAE RESURRECTIONIS
 « LAETABUNDA SOLEMNIA » (*Lib. de cardi-*
nalibus operibus Christi, c. 6. P.L. 189,
 1646).

Sed pulcherrime omnium Innocen-
 tius III : « HUIUS SACRAMENTI VIR-
 « TUTE, inquit, POSSIBILE FIT, UT, QUI DE
 « TERRA SUNT, IN COELUM ASCENDANT.
 « Ait ipse enim Salvator : *Nemo ascendit*
 « *in coelum, nisi qui de coelo descendit Filius*
 « *hominis, qui est in coelo.* Unum et idem
 « est : Filius Dei, qui de coelo descendit ;
 « Filius hominis qui ascendit in coelum :
 « Christus Jesus, cui, tanquam suo capiti
 « cuncta membra corporis, annectuntur
 « omnes qui PER FIDEM HUIUS SACRAMENTI
 « servant *unitatem Spiritus in vinculo*
 « *pacis.* Et sicut unum corpus, una per-
 « sona, unus Christus cum suis membris

1. Sic videtur mihi legendus locus, et non *alimoniam*, ut in editis.

« in coelum ascendit, dicitque gratula-
 « bundus gloriosam Deo repraesentans
 « ecclesiam : *Hoc nunc os ex ossibus meis,*
 « *et caro de carne mea* ; et ostendens secum
 « illam in unam convenisse personam :
 « *Erunt, inquit, duo in carne una. Hoc au-*
 « *tem, ut inquit Apostolus, magnum sa-*
 « *cramentum est in Christo et in Ecclesia :*
 « QUOD EUCHARISTIA SIMUL EFFICIT ET
 « FIGURAT » (*De sacro altaris mysterio*, 4,
 44. P.L. 217, 886).

Aliquid istius puncti attigerat *Concilium Tridentinum* hisce verbis : « Pignus
 « praeterea id esse voluit futurae nostrae
 « gloriae et perpetuae felicitatis, ADEOQUE
 « symbolum unius illius corporis cuius
 « ipse caput existit » (D., 875). Pro-
 positum scilicet nos suscitandi aliquando
 secum, rationat in Christo voluntatem
 nos nunc sibi incorporandi. Adeo incor-
 poratio fit in ordine ad resurrectionem,
 et resurrectio est sequela incorporationis !

Sed dilucidius Leo XIII (*Encycl. Mi-
 rae caritalis*) : « Augustum eucharistiae
 « sacramentum beatitudinis et gloriae CAUSA
 « idem et PIGNUS est, idque non animo tan-
 « tum, sed etiam CORPORI... Corpori autem
 « caduco et fluxo HOSTIA illa divina futu-
 « ram INGENERAT RESURRECTIONEM ; si
 « quidem CORPUS IMMORTALE Christi SE-
 « MEN inserit IMMORTALITATIS, quod ali-
 « quando erumpet. Utrumque istud et
 « animo et corpori bonum INDE obventu-
 « rum, Ecclesia omni tempore docuit,
 « Christo obsecuta affirmanti : *Qui man-*
 « *ducal meam carnem, et bibit meum san-*
 « *guinem, habet vitam aeternam ; et ego*
 « *resuscitabo eum in novissimo die.* »

Tantis testimoniis cum veteris tum
 recentioris Ecclesiae, verbi Domini innixis,
 nescio an. plene satisfaciant moderni illi
 theologi, et plurimi et maximi, qui nullum
 intrinsecum nexum inter eucharistiam et
 resurrectionem admittunt, sed solummodo
 novum in eucharistia reponunt titulum

resurrectionis, veluti cumulativum, cum
 teneant resurrectionem posse nobis (in
 praesente oeconomia) sine ullo ad eucha-
 ristiam respectu obtingere eandem. Sed
 revera istius opinionis exclusio sponte
 fluet ex disputandis infra, ab Elucidatione
 XLVI ad XLIX, quibus omnia illius fun-
 damenta convellentur.

Probatur 2° doctrina ex *Matth.*, 26²⁹,
Marc., 14²⁵, *Luc.*, 22²⁹⁻³⁰. Dico autem vo-
 bis : *Non bibam amodo de hoc genimine* (ἐκ
 τούτου τοῦ γενήματος) *vitis, usque in diem*
illum, cum illud (αὐτό) bibam vobiscum
novum in regno Patris mei (*Matth.*, 26²⁹).
Amen dico vobis, quia jam non bibam de
hoc genimine (ἐκ τοῦ γενήματος) *vitis, us-*
que in diem illum, cum illud bibam novum
in regno Dei (*Marc.*, 14²⁵). *Et ego dispono*¹
vobis sicut disposuit mihi Pater meus reg-
num, ut edalis et bibatis super mensam meam
in regno meo (*Luc.*, 22²⁹⁻³⁰). Sermoni in
 promissione eucharistiae habito congruit
 is quem apud Synopticos Dominus post
 coenam habuit ; in quo, ut notatum est
 olim, connectitur manducatio ac potatio
 eucharistica cum convivio quodam futuro
 in coelis² spirituali. Connectitur autem
 dupliciter. Primo, secundum habitudinem
 signi ad significatum, tanquam uno praefi-
 gurante alterum : ut patet ex parallelismo,
 quem inter modo habitam coenam et tunc
 habendam Christus oggerit. Secundo, se-
 cundum habitudinem inchoationis ad con-
 summationem, vel seminis ad incremen-
 tum, dum unum idemque genimen vitis
 (ἐκ τούτου τοῦ γενήματος... αὐτό, *Matth.*),
 quod nunc potatum est, dicitur potatum iri,
 quanquam innovatum. Habet igitur coena
 eucharistica respectu illius coelestis con-
 vivii rationem non signi tantum, sed et
 principii veluti seminalis. Aliunde ad cor-
 porum resurrectionem referri istud con-
 vivium, nec ad dominicam tantum, sed et
 ad nostram, nemo negabit. Ad resurrectio-
 nem enim Domini quod attinet, tam cla-

1. *Dispono* (= διατίθεμαι) : do vobis in haere-
 ditatem, quasi per testamentum (= διαθήκη, cf.
 supra, vers. 20).

2. Quae interpretatio anagogica accipienda
 est tanquam principalis, sine praejudicio inter-

pretationis ecclesiologicae, quam veluti interme-
 diam objecerunt aciei nostrae Patres post Ori-
 genem et Hieronymum, ut videre est supra (*Elu-
 cid.* XI).

rum est, ut ab omnibus universaliter exegetis sit semper intellectum. Sed et nostra resurrectio consociatur, Domino nos in pari secum conditione futuros aiente (*Dispono vobis sicut disposuit mihi Pater...*). Fuit igitur secundum Dominum coena, quam instituerat, symbolum et causa futurae nostrae resurrectionis in vitam gloriae aeternam : in qua demum pascha complebitur.

Huc spectat quod scribit Irenaeus (*Adv. Haer.*, 5, 36, 3. P.G. 7, 1224) : « Dili-
« genter ergo Joannes praevidebat primam
« justorum resurrectionem, et in regno
« terrae haereditatem ; consonanter au-
« tem et prophetae prophetaverunt de ea.
« Haec enim et Dominus docuit, mistio-
« nem calicis novam in regno cum disci-
« pulis habiturum se pollicitus ».

Athanasius (*Epist. Heortast.* 7, 8. P.G. 26, 1395) continuationem coenae coelestis cum eucharistica, aut potius ambarum unitatem atque identitatem praedicat his verbis : « Panis hic, fratres, mei, non hic
« tantummodo justorum alimonia est, nec
« soli sancti in terra tali pane vescuntur
« et sanguine ; sed EUM IN COELO QUO-
« QUE nos comedemus : namque omnium
« supernorum spirituum atque angelorum
« Dominus aequae nutrimentum est, ac
« coelestium omnium potestatum voluptas.
« ...Dominus PRIMO DEDIT nobis panem
« angelorum, NUNC VERO POLLICETUR iis
« qui una secum tentationes tolerant,
« dicens : *Ego autem promitto vobis, sicut*
« *promisit mihi Pater meus, regnum, ut*
« *edatis et bibatis super mensam meam in*
« *regno meo, et sedeat super duodecim*
« *thronos, judicantes duodecim tribus Is-*
« *rael,* » etc. Eundem panem comedimus, quem comedimus ; eundem pollicetur Dominus, quem dedit.

Pressius Eusebius Caesariensis :
« Beati ergo, qui nunc esuriunt et sitiunt
« justitiam, quia tunc [h. e. in futura vita]
« saturabuntur, coena regia epulantes, et
« vitae panem participantes novique calicis
« laetitiam. QUARUM RERUM SYMBOLA ante

1. Interea probe novit Cabasilas, nedum utantur sacramentis sancti coelites, sed ne nostris quidem ministrantibus liturgicis posse augeri

« passionem peragens, *Non bibam*, inquit,
« *amodo ex hoc genimine vitis usque in diem*
« *illum, quo illud vobiscum novum bibam*
« *in regno Patris mei.* Plena est bonis re-
« bus mensa cujus participes erunt ii qui-
« bus [per] testamentum disponit (prop-
« terea quod secum in tentationibus perse-
« veraverint), ut manducent ac bibant in
« mensa ejus, pane coelesti animas sanctas
« vegetante nutriti, et potati vino novi
« geniminis vitis verae, quam excolit Deus
« Pater, fructum ejus dignis propinaturus
« novum » (*Commentarii in Lucae evangelium quantum superest in codicibus validis.* in *Luc.*, 14¹⁸. P.G. 24, 580). Scribit ad eandem normam Gregorius Nazianzenus : « Participes simus paschatis :
« nunc quidem typice adhuc, quanquam
« apertius quam in vetere Lege ; legale
« siquidem pascha (dicere non verebor)
« typus erat typi obscurior. Aliquanto au-
« tem post, perfectius et purius : cum vide-
« licet illud bibet nobiscum novum Verbum
« in regno Patris, patefaciens ac docens
« ea quae nunc ad mensuram nobis mons-
« travit » (*Or. 45 in S. Pascha*, c. 23. P.G. 36, 656).

Quare recte « antitypa futurorum dicun-
« tur panis et calix eucharisticus, non quod
« vere Christi corpus et sanguis non sint ;
« sed quia nunc quidem per illorum usum
« participes efficimur divinitatis Christi,
« tunc autem intellegibiliter per nudam
« visionem » (*Damascenus, loc. cit.*, col. 1153).

Illustrat hanc doctrinam sermone suo vivido, ut solet, Nicolaus Cabasilas :
« Omnis animarum requies, omne prae-
« mium virtutis, sive magnum sive par-
« vum, nihil est aliud quam hic panis et
« hic calix, dum et a vivis et a mortuis
« participantur modo utrisque congruo.
« Propterea quippe Dominus futuram
« sanctorum fruitionem nuncupavit coe-
« nam : ut ostenderet nihil esse illic am-
« plius praeter hanc mensam » (*Liturgiae Expositio*, 45. P.G. 159, 456)¹.

In eundem sensum apud nos Ernald-
illorum sanctitatem aut beatitudinem (vide cap. 47-49). Sed intellegit, reservari nobis in coelis « hanc mensam » evolutam.

« Panem ange-
 « lorum sub sacramento manducamus in
 « terris ; eundem sine sacramento mani-
 « festius edemus in coelis, non ministerio
 « corporali, saepe repetitis actionibus, ad
 « eundem revertentes ; sed consummato
 « sacerdotio nostro, erit et permanebit per-
 « petua et stabilis, implens et reficiens
 « nos, sufficientia, quae profert se palam,
 « absque ullis integumentis, omnibus con-
 « spicibilis summi praesentia sacerdotis »
 (*Lib. de cardinalibus operibus Christi. P.L.*
 189, 1644).

Arcano verbo usus est Dominus, cum,

I. Πῶμα est *defuncti corpus*, nullo addito sensu peyorativo, qualis inest morticino (θνησιμαῖον, *LXX Lev. 7²⁴ ; Ez., 4¹⁴* ; et alibi passim). Immo reverentius sonat plerumque quam cadaver (νεκρόν). Quare convenienter dicitur de corporibus sanctorum, vel honorifice sepeliendis (*Matth. 14¹², Marc., 6²⁹*), vel nefarie profanandis (*Apo-cal., 11⁸⁻⁹*). Immo dicitur expresse de corpore ipso Christi mortui, donato per Pilatum Josepho (*Marc., 15⁴⁵*), quod sane nunquam decuit vocari latino sermone cadaver. Certe foetens quid et a longe odorandum nunquam significavit per se πῶμα. Praeterea, aquilae (de quibus demum sermo hic est, sicut et in libro *Job*) non quemadmodum vultures putidis carnibus vescuntur, sed tantum incorruptis. Vide igitur, quomodo sustineri possit interpretatio Patris Knabenbauer (in h. l.), qui ad excludendum corpus Christi vult locutionem, utpote proverbialem, ita esse intellegendam : praesentietis adventum ultimi diei, sicut vultures [non aquilae] a longe odorantur cadavera. Quae parum decora fuerit in Christo comparatio ; nec apta, siquidem in libro *Job* nihil de odoratu insinuat est, sed de aciei subtilitate et velocitate advolatus. Objectionibus similibus aut majoribus patet explicatio paullo audacior viri reverendi, Petri Dausch (*Die drei älteren Evangelien übersetzt und erklärt*, Bonn 1918, p. 298), qui, postquam adnotavit : « Das griechische Wort Adler steht « für Raubvogel überhaupt, die Adler rauben « nur lebendige Beute », deinde pergit : « Wie « die Geier [vultures] vertilgen was zur Vertil-
 « gung reif ist, so kommt auch, wenn die Welt
 « reif ist zum Gericht, der Richter. » Vix persuadetur, a Christo esse suum adventum ad nos judicandos, aequiparatum descensui vulturis allecti putrefactione cadaverum depascendorum sufficiente. Sed insuper, ut ipse notat Dausch (in parallelum locum Lucae, p. 495), Christi apophthegma respondet non quaestioni *quando* eschatologica propheta sit verificanda, sed *ubi* (πὸ ἧς). Quare incompetentes sunt omnes illae responsi interpretationes, quae signant, non locum, sed tempus (WENN die Welt reif ist, persentietis adventum ultimae diei).

verso in proverbium sermone quem Deus ad Job (*Job. 39³⁰*) habuerat, dixit : *Ubi-
 cumque (ὅπου ἐστὶν) fuerit corpus (τὸ πῶμα)¹,
 illic congregabuntur et aquilae (Matth.,
 24²⁸)*. Quodnam est illud corpus, nisi corpus Christi², in suis certe membris mandatum terrae et exanime, sicut ipsum olim jacuit in sepulchro³, et in altari⁴ jacet apud nos νεκρόν πνευματικόν⁵, spiritualiter occisum : cujus nos carne saginati in terra requiescemus, exspectantes beatam spem resurrectionis, donec advenierint aquilae, id est animae clarificatae⁶ de coelis, et ad pulverem illum

Ceterum neque nos intendimus ex hoc loco evangelico demonstrare vim eucharistiae in ordine ad corpora suscitanda, sed aliunde notam illustrare sermone aenigmatico divinae sapientiae.

2. *Corpus* = corpus Christi. Ita Orig., in h. l. P.G. 13, 1669 : « Ubi cumque fuerit, quod est « secundum dispensationem passionis ejus, ca-
 « daver ejus qui ideo cecidit, ut erigat eos qui
 « ceciderunt, illic congregabuntur non quales-
 « cumque, sed aquilae discipuli. » Chrysost., *In I Cor.*, hom. 24, n. 3. P.G. 61, 202-203. Cyril. Al., in *Luc.*, 17³⁷, P.G. 72, 848 (σῶμα νεκρόν). Hilar., in h. l. P.L. 9, 1056. Hieron., in h. l. P.L. 26, 179. Ambros., in *Luc.*, 17³⁷. P.L. 15, 1782. Beda, in *Luc.*, 17³⁷, P.L. 92, 550 : « Ubi cumque ergo fuerit Dominus corpore, illo
 « congregabuntur electi, qui ejus passionem
 « humilitatemque imitando, tanquam de ejus
 « carne saturantur, quorum per resurrectionem
 « renovabitur ut aquilae juvenus. » Pasch. Radb., in h. l. P.L. 120, 815. Innocentius III, *De sacr. all. myst.* 6, 3. P.L. 217, 907. Specialius, corpus = primitiae nostri corporis in coelis congregandi et clarificandi = Christus. Sic Ammonius Al., in h. l. P.G. 85, 1385.

3. *Corpus* = corpus Christi ut passivi ac mortui. Ita Orig. (*loc. cit.*), Hilar. (*loc. cit.*), Chrysost. (*loc. cit.*), Hieron. (*loc. cit.*), Ambros. (*loc. cit.*), Beda (*loc. cit.*), Pasch. Radbertus (*loc. cit.*), Anselmus Laudunensis, in *Matth.*, 24 : « Corpus Christi quasi cadaver
 « appellatum est per passionem » (P.L. 162, 1453).

4. *Corpus* = corpus Christi eucharisticum. Ita Chrysost. (*loc. cit.*). Corpus eucharisticum et ecclesiasticum. Ita Ambros. (*loc. cit.*), Pasch. Radb. (*loc. cit.*).

5. Leont. Byz., cit. supra, Elucid. XXII.

6. *Aquilae* = animae sanctorum, qui obdormierunt in Christo. Ita Orig. (*loc. cit.*). Chrysost. (*loc. cit.*, et in h. l. P.G. 58, 697). Cyril. Al. (*loc. cit.*). Ammon. (*loc. cit.*). Hilar. (*loc. cit.*). Hieron. (*loc. cit.*). Ambros. (*loc. cit.*). Beda (*loc. cit.*, et in h. l. P.L. 92, 103). Pasch.

corpore Christi sanctificatum congregatae, in ipsa sua gloria voraverint et absorpserint corruptibilitatem carnis, aedificantes sibi habitaculum incorruptibile, et in unum Christi corpus vivum ac gloriosum assurgentes : secundum quod habetur alio sermone apud *Lucam* 17³⁷ : *Ubi- que fuerit corpus* (ὅπου τὸ σῶμα), *illuc congregabuntur et aquilae* ; veluti prae- euntibus et invitantibus sanctis angelis, quorum est congregare omnes electos a quatuor ventis ad caput suum Christum, sicut ipse monuit Dominus (*Matth.*, 24³¹), et nescio annon¹ viderit Joannes dicens : *Vidi unum angelum stantem in sole, et clamavit voce magna dicens omnibus avibus, quae volabant per medium coeli : Venite et congregamini ad coenam magnam Dei* (*Apocal.*, 19¹⁷).

Hic certe juvat referre carmina Ephraemi : « Mannam coelestem man- « ducaverunt homines terreni, terrae pul- « vis effecti peccatis suis. Panis spiritualis « levem reddidit hunc pulverem qui avo- « lavit ; sic populi advolarunt in paradi- « sum ibique commorati sunt. In eo om- « nes ingredienti laetabuntur. Ingredi « autem poterunt omnes, quia omnes « cum Adamo egressi sunt. Illic corpus « Adami secundi, ad quem congregabun- « tur aquilae alatae. Pane spirituali fiunt « cuncti homines aquilae in paradysum « advolantes. Qui manducat panem vi- « vum Filii, ipse advolabit in occursum « ejus etiam in nubibus » (*Hymni azymo- rum*, hymn. 17, str. 8-13. Ed. Lamy, t. 1, p. 618-620).

Radb. (*loc. cit.*) : « Quarum aquilarum unitas, « universitas est sanctorum, qui, remigio alarum « suarum subvecti, in corpore Christi sociantur... « per omnem Ecclesiam, in qua corpus ejus et « sanguis immolatur et sumitur... Dicimus de « homine Christo : ubicumque fuerit, ... quod « illic in resurrectione carnis debeant aquilae, « id est sancti [*supra* : commortui et consepulti] « congregari a quatuor ventis coeli, deinceps et « esse cum Domino. » Cui expositioni, inquit, non adversantur, nisi qui « sensus catholicos « evacuare » conantur. S. Bruno Astensis (homil. 1, et in h. l. P.L. 165, 273 et 747-748) : « Aquilae enim sanctorum animae sunt... Hae « autem tunc ad corpora propria venientes, « ubicumque et quomodocumque dispersa sint,

CONCLUSIO

Eucharistia igitur est sacramentum : non autem est veluti unum quodlibet ex septem. Immo est propriissime et maxime sacramentum, nec verebor dicere sacramentum subsistens, ex quo habent participare quaecumque alia sunt sacramenta. Sacramentum enim est signum rei sacrae, in quantum [ista res sacra] est sanctificans homines. Res vero sacra homines sanctificans nulla prostat praeter hostiam nostrae salutis². Est autem eucharistia ipsa haec hostia, et in suo quidem munere hostiae, et oblatae et participandae. Reliqua vero sacramenta ita, suo quodque modo, hanc hostiam significant, ut tamen non sint ipsa, nec aliquid ipsius, sed aliquid ab ipsa procedens et ad ipsam relatum. Est ergo eucharistia veluti imparticipatum quid in genere sacramenti ; cetera autem sacramenta, tanquam dependentia atque subordinata, non univocam cum eucharistia habent rationem sacramenti, sed analogicam, quanquam veram et propriam, sicuti et nobis inest vera ac propria ratio entis, nec tamen nisi analogica ad Deum, cui inest principaliter et principaliter. Cui eucharistiae principalitati, amplius infra (*Elucid.* XLVI-XLVIII) evolvendae, nunc congruit, quod cum cetera sacramenta sint transeuntia, consistentia scilicet in usu materiae atque actione ministri, sola eucharistia est sacramentum permanens, ut in sequente capite constabit.

« ea iterum induentur, ut totus integer et immor- « talis homo resurgat. Potest autem et sic « intelligi, ut ubicumque Christi corpus fuerit, « illuc et animae convenient... »

1. Quanquam parum, fateor, suadet ex contextu. Vide tamen interpretationem Primasii, in h. l. P.L. 68, 913 : « Invitantur spiri- « tuales [aves] ad coenam, de qua Petro, qui « praesentis figuram gestabat Ecclesiae, dice- « batur *Maeta et manduca* : cum occiduntur « quod fuerunt, ut fierent quod ipse, id est fide- « lis ; et in corpus transeunt Ecclesiae, mem- « bris Christi complantanti conregnant. »

2. De naturali coincidentia inter sacrificium et sacramentum, videsis Bagotium (*loc. cit.*).

Elucidatio XXXIX.

In eucharistia SIGNUM TANTUM est aliquid permanens compositum ex speciebus et verbis.

CAPUT II.

QUALE SACRAMENTUM SIT EUCHARISTIA.

In hujus partis tractatione tria praestabuntur.

Primo. Examinabuntur absolute singula elementa eucharistiae.

Secundo. Comparabuntur elementa eucharistiae inter se.

Tertio. Comparabitur eucharistia ad alia sacramenta.

§ 1. Examinantur absolute singula elementa eucharistiae.

Ut in ceteris sacramentis ita in eucharistia solent tria distingui: id quod est *signum tantum*, id quod est *res et signum*, et id quod est *res tantum*¹. Primum est elementum sensibile, mere significativum; alterum est elementum invisibile, significatum simul et significativum; tertium est elementum invisibile, mere significatum. Secundum haec tria explorabitur eucharistia.

SECTIO I. — DE EO QUOD EST SIGNUM TANTUM.

Ex parte ejus quod est signum tantum, quaeritur sitne eucharistiae sacramentum transiens, an permanens. Transiens cense-

1. Pontificiam auctoritatem habet, in negotio certe eucharistico, haec partitio ex Innocentii III *Epistola ad Joannem quondam archiep. lugdun.* (D., 415), quae inserta est Corpori Juris (*Decretal.*, l. 3, tit. 41, c. 6). Quare parum fuit *a priori* verisimile, illam esse impugnatam a Thoma Waldensi, sicut retulerunt nonnulli doctores (inter quos Suarez, disp. 42, sect. 1, n. 1), decepti quibusdam

bitur, si constat in actione aut consecrativa, aut consumptiva; permanens, si consistat in speciebus ex consecratione relictis et destinatis ad sumptionem. At si consistat in actione utralibet, inconueniens est, quod species conservatae in pyxide nullum sunt sacramentum, contra communem Ecclesiae praedicationem. Si consistat autem in speciebus, inconueniens est, quod, contra communem de sacramentis disciplinam, non constabit ex materia et forma, quando materiam quidem habebit permanentem, formam vero non ita. Quaestio est inter catholicos, nec tangit rerum essentiam, sed spectat ad rectam conceptuum ordinationem et classificationem sacramentorum debitam.

Quatuor praecipuae sententiae excogitari possunt.

Secundum unam consistet sacramentum substantialiter ex verbis demum, nec respiciet species panis et vini, nisi ut materiam circa quam exercetur. Quae sententia a Vasquezio, disp. 167, c. 2, n. 13, tribuitur (nescio utrum merito annon) paucis quibusdam theologis, quibus immerito certe annumeravit (*ibid.*, 13 et 18) sanctum Thomam² et Durandum. Alii autem, si istud senserunt, perperam

verbis Dominici Soti (4 D. 8, q. 1, a. 1. Duaci 1613, p. 196). Opportune igitur Vasquez (disp. 167, c. 2, n. 9-12) liberavit virum pium ac doctum a nota illa sive audaciae sive inscitiae immerito inusta.

2. Sancti Thomae doctrina genuina haec est (4 D. 8, q. 1. a. 1, sol. 1, et 3 S. 73, 1, 3^m): cetera sacramenta consistere in usu (confirmationem puta, in unctione consecrati chrismatis);

ad sacramentum (seu sacrificium passive dictum), transtulerunt id quod est sacrificii (active sumpti seu sacrificeationis) proprium¹ : ut in actione sacerdotis consistat. Quanquam nec ipsa sacrificeatio ita in sacerdotis actione consistit, quin concurrant instrumentaliter species : actio enim nostra sacrificia seu oblativa in imitatione quadam symbolica immolationis posita est ; ad symbolum autem immolationis constituendum concurrunt cum verbis species ; ipsae igitur adhibentur tanquam instrumenta ad peragendam nostram oblationem corporis et sanguinis Christi, ut explicatum est supra (Elucid. IX).

Altera sententia Aureolo (4 D. 8, q. 1, a. 1) apud Capreolum (4 D. 8, q. 1, a. 2, § 1, et a. 3, § 1. Turon. 1906, t. 6, p. 149 et 154) tribuitur, secundum quam in sumptione demum perficitur sacramentum.

Cujus ratio haec ab Aureolo assignatur, quod ante sumptionem nondum inest speciebus significatio ulla respectu incorporationis nostrae ad Christum. Quamdiu autem gratia nulla significatur, nondum absolvitur essentia sacramenti.

Praeterea in ceteris sacramentis, consistit sacramentum in actione, per quam conferatur gratia ex opere operato. Atqui in eucharistia nulla est talis actio, nisi sumptio.

Sed neutra ratio valet.

Nam in priore, falsum est, ante sumptio-

nem nondum significari incorporationem ad Christum. Corpus enim Christi, per species in ratione epuli sacrificialis significatum, significat seipso corpus mysticum, ut patebit inferius (Elucid. XL et XLIII) ; et significatio illa est in ipso perfecta², in ipsoque est virtuosa³, habens totam suam efficaciam, non veluti reducendam de potentia ad actum⁴, sed tanquam actum quemdam purum vitae deificae, et formam imparticipatam gratiae, in omnes se profusuram, quicumque se ei subjecerint vivificandos. Cui proinde nihil additur causalitatis ex accessu nostro, quanquam nobis additur causae effectus ; nec mutatur ipsum, sed nos mutamur.

Ad alteram autem rationem respondetur, non consistere sacramentum in actione qua gratia ex opere operato conferatur, sed in signo atque causa, cui talis competat effectus. Signum autem et causa in eucharistia ante sumptionem constat integre, ut ex supradictis patet ; nec proinde manducatio intercedit nisi ut quaedam conditio.

Exclusis autem rationibus adversae partis, haec pauca contra istam sententiam praescribere licet.

Primo, potest contingere ut sacrae species, nullo manducante, corrumpantur. Quo casu quis dicet, nullum fuisse sacramentum ? Immo omnes exclamabunt perisse sacramentum. Quod si dicatur, non dicetur de corpore Christi, sed de visibili signo. Ex parte visibilis signi igitur habe-

hoc autem sacramentum non consistere in ipso usu (puta sumptione) ; sed ad hoc ut habeatur sacramentum, sufficere ipsam consecrationem : quod sane est verissimum. Idem intellegas dictum de Durando, 4 D. 8, q. 2, n. 5.

1. Facile, in interpretandis ecclesiasticis medii aevi inenitibus documentis, transitus fit indebitus ex sacramento, quod consecratur, ad sacrificium, quo consecratur, propterea quod promiscue illie nomen sacrificii utrumque designat. Vide in *Capitulis Theodori Cantuariensis* (52-57. P.L. 99, 950-952) quomodo ubique pro sacramento dicatur sacrificium (cf. S. Egberti *Canones de remediis peccatorum*, 13. P.L. 89, 451). Exindeque usus iste ad decretistas transiit, qui Theodori canones suis collectionibus (passim) inseruerunt.

2. Non solum est signum sufficiens corpus

Christi, aut adaequatum, sed eminens totius corporis mystici. Illius enim perfectioni et sanctitati nihil additur ex consortio nostro, quanquam ad plures consortes se extendit ac protendit ipsa.

3. Si signum est perfectum, et causa perfecta est : nam sacramentum causat significando.

4. Alia est conditio consecrati chrismatis, cujus virtus omnino reducitur de potentia in actum, cum accedit forma confirmationis, ulteriorem determinationem addens materiae, quamvis consecratae. Actualitas autem plena causandi, sicut et significandi, inest corpori Christi, in quantum habet in eucharistia permanentem rationem epuli sacrificialis ; nec requiritur amplius nisi materia circa quam exerceatur causalitas. Quae ex accessu summentium suppeditatur.

tur etiam ante communionem sacramentum.

Praeterea, cavendum est ne locutiones nostrae faveant haeresi (*1 Tim.*, 6²⁰; *2 Tim.*, 1¹³). Porro, si negaveris signum sensibile esse integrum ante communionem, favebis haeresi negantium ante communionem inesse eucharistiae corpus Christi¹. Etenim parum in sacramentis intellegitur constare *rem et sacramentum* priusquam constet *sacramentum tantum*².

Tertio, accedit auctoritas sancti Thomae (3 S. 73, 1, 3^m), cetera sacramenta in ipso demum usu, hoc autem ante usum aientis esse perfectum.

Exclusis igitur sententiis, quibus sacramenti pessum datur permanentia, tertia est examinanda sententia, qua ad ipsas solas species contrahitur id quod est in eucharistia *sacramentum tantum*.

Quae est sententia Scoti, 4 D. 8, q. 1, 3^m (Lugduni, 1639, p. 409). « Istud sacramentum non habet aliqua verba pro forma, quia tunc non esset sacramentum permanens, cum verba non possint esse nisi in successione : tamen ipsa consecratio sacramenti consistit in fieri, et ideo requirit aliquam formam verborum. Sed illa non est forma sacramenti, sed consecrationis sacramenti ; et pro tanto possunt dici verba sacramentalia, quia ad sacramentum pertinentia, tanquam forma consecrationis ejus, quae consecratio est inceptio sacramentalis ; sed non dicuntur sic sacramentalia, sicut verba baptismi ; illa enim sunt sacramentalia, sicut forma baptismi. Si autem omnino quaeras, quae sit forma hujus sacramenti ? dico quod ipsae species visibiles sunt materia, id est proximum fundamentum relationis significationis : et ipsa significatio est ibi formale, sicut in aliis sacramentis. Et si quaeras, quid est

« in hoc fundamento tanquam materia, « aliud tanquam forma ? Respondeo, quod « non est hic aliud tanquam materia, et « aliud tanquam forma, sicut est in aliis. « Cujus ratio est, quia istud est permanens, « et ideo non possunt aliqua verba ad ejus « essentiam pertinere : in quocumque autem « sacramento distinguitur materia « et forma, signum visibile dicitur esse materia, verba vero forma. »

Scoto consonat (mirabile dictu!) Capreolus (4 D. 8, q. 1, a. 3, § 5, n. 3. Turonibus 1906, t. 6, p. 163). Adstipulanturque deinde inter alios plurimos Dominicus Sotus (4 D. 8, q. 1, a. 1), Toletus (in 3 S. 73, 1, 3^a concl. et ad 3^m), Vasquez (disp. 167, c. 3, n. 21, 25, 32, 34, et passim), Brancatus (*In quartum librum Sententiarum*, etc., tom. 1, disp. 17, art. 2, n. 23, 24 et 28, p. 437-438). Quam sibi sententiam Suarez non parum arrire fatetur, quatenus dicantur verba forma quidem sacrificii, causa autem sacramenti efficiens, proindeque extrinseca, nec constitutiva (Disp. 42, s. 2, n. 4 et 5). Quanquam deinde in oppositam propendet magis sententiam, de qua postea.

Falsum istius sententiae suppositum, expresse adsertum apud Scotum, Sotum, Toletum, Vasquezium (*locis citatis*), hoc est : species sibi sufficere quoad fundandam relationem significationis erga *rem* hujus sacramenti. Quod aut de *re* contenta, nec effecta, intellegitur, aut de *re* effecta, nec contenta. Si de hac est sermo, ut placet supradictis theologis, respondeo : respectu talis rei nulla, ex institutione Christi, inest elemento visibili habitudo signi directa, sed mediante tantum corpore Christi, per prius significato, ut probabitur infra (Elucid. XLIII). Respectu autem corporis Christi, species, per se solas spectatae, non habent relationem signi nisi in potentia

1. Quare apud posttridentinos theologos male olet illa sententia Aureoli, et acriter rejicitur. Vide pro exemplo Maldonatum, *Tract. de sacram. De euchar. sacram.*, part. 1^{ae} q. 2.

2. Nec commode satis componitur ista sententia cum stylo Tridentini, dicentis : « IN admirabili eucharistiae SACRAMENTO » post factam

celebrationem, « remanere verum corpus Domini » (can. 4, D., 886). Ibi enim *sacramentum* videtur supponere pro signo sensibili. Nec potest remanere corpus in sacramento externo, nisi remaneat ipsum externum sacramentum.

tantum ; ad hoc autem ut actualis sit significatio, oportet ut determinatio aliunde accedat¹. Non scilicet Christus instituit ut omnis species panis significaret corpus suum.

Sed *dices* : omnis certe species subjecto per transsubstantiationem vacuata.

Respondeo : habitudo signi sensibilis non potest desumi ex aliquo invisibili, quale est conversio substantiae in substantiam. Immo ex aliquo sensibili oportet ut accedat significationis determinatio.

Praeterea contrariatur isti sententiae auctoritas *Catechismi Concilii Tridentini* (Pars 2, *De Sacramentis*, c. 14), ubi ita evoluitur *Decretum Florentinum pro Armenis* (D., 698), ut non minus ex forma verborum quam ex elementorum materia dicantur singula sacramenta constitui et confici : « Primum igitur explicandum « est REM SENSIBILEM (quae supra in « sacramenti definitione posita est), NON « UNAM TANTUM esse, quamvis UNUM « SIGNUM CONSTITUI credendum sit. Duo « enim sunt, ex quibus QUODLIBET sa- « cramentum conficitur, quorum alterum « materiae rationem habet, atque elemen- « tum dicitur, alterum formae vim, et « verbum communi vocabulo appellatur... « Rei igitur sensibilis nomine tum mate- « riam sive elementum intelligunt [Patres], « ...tum praeterea verba, quae formae ra- « tionem habent... Verba enim inter omnia « signa maximam vim habere perspicuum « est : ac si ipsa desint, plane obscurum « erit, quidnam materia sacramentorum « designet ac demonstret. » Cujus loci planus est sensus : verbum a sacerdote prolatum, est constitutiva forma signi sacramentalis, nec effectiva demum, aut extrinseca causa, ut adversariis placuit.

Praeierat auctoritas sancti Thomae (3 S. 86, 6, c.) scribentis generaliter de omni sacramento, nulla facta exceptione :

1. Nervose in hunc sensum Lugo, Disp. 1, sect. 4, n. 54-56.

2. Ubi sacramentum accipitur pro ipso visibili signo rei contentae invisibilis, quae est corpus Christi : ut persuadetur ex cognato sermone 272 (P.L. 38, 1247) : « ISTA, Fratres, ideo dicuntur SACRAMENTA, quia in EIS aliud videtur,

« Omne autem sacramentum producit
« effectum suum non solum virtute for-
« mae, sed etiam virtute materiae : EX
« UTROQUE ENIM EST UNUM SACRAMEN-
« TUM. » Quod antea etiam sic enuntiaverat : « Ex rebus et verbis fit quodammodo
« unum in sacramentis, sicut forma et ma-
« teria, in quantum scilicet per verba per-
« ficitur significatio rerum. » (3 S. 60, 6, 2^m). Rursusque : « IN SACRAMENTIS verba
« se habent per modum formae, res autem
« sensibilis per modum materiae. In omni-
« bus autem COMPOSITIS EX MATERIA ET
« FORMA principium determinationis est
« ex parte formae » etc. (3 S. 60, 7 c.). Sed specialiter de eucharistia in 4 D. 22, q. 2, a, 1, sol. 2, decernit : species panis et vini atque verba ministri, simul conjuncta, esse unum signum atque causam sui significati (quae est praesentia dominici corporis et sanguinis) eodem pacto, quo in sacramento poenitentiae actus poenitentis et verba sacerdotis, conjuncta simul, sunt et signum et causa una reconciliationis.

Augustini autem in eundem sensum non videtur fuisse ambigua doctrina. Scribit enim : « Accedit verbum ad elementum, « et fit sacramentum, etiam ipsum tan-
« quam visibile verbum » (*In Joan.*, tract. 80, n. 3. P.L. 35, 1840). Ubi aperte signum exterius ita integrat ex duobus, scilicet ex verbo et ex elemento, ut ex his existat unum visibile verbum, id est unum compositum ex verbo rei incorporato, vel ex re gestante significationem per verbum inditam.

At *dices* : Haec de baptismo Augustinus, non de eucharistia. *Respondeo* : Ubi de ipsa eucharistia est sermo, non alia utitur jam locutione, ut videre est in sexto interdenisianos sermones, c. 3 (P.L. 46, 836) : « Tolle ergo verbum, panis est et vinum. « Adde verbum, et fiet sacramentum². »

Superest ergo admittenda quarta sen-

« aliud intelligitur. Quod videtur habet speciem
« corporalem ; quod intelligitur, fructum habet
« spiritualem. » *Ista* scilicet gaudent specie visibili ; quod per *ea* autem intelligitur est res sanctificans. Visibilia igitur ista sunt sacramenta ; visibile est illud, quod fit, addito ad elementum verbo.

tentia, quae non fuit nisi paucorum theologorum, sed eximiorum : Gregorii de Valentia (in 3^{am} Pem, disp. 6, q. 6, punct. 1, et punct. 3 fi. Lugd. 1603, t. 4, col. 988-989 et 1016), Suarezii (Disp. 42, sect. 2, n. 7), praesertimque Lugonis (Disp. 1, sect. 4) : et nostris diebus est propugnata a cardinali Billot (*De Eccl. Sacram.*⁴, 1, 311) : suffragante, ut diximus, auctoritate Augustini, sancti Thomae et *Catechismi Romani*.

Secundum quam sententiam dicitur *sacramentum tantum* compositum ex speciebus ut materia, et verbis ut forma. Sacramentum enim, quia tale, est in genere signi : ad cuius constitutionem non oportet ut accipiantur materia et forma in esse rei, sed in esse significativo. Porro forma verborum transit quidem in esse rei, sed permanet in esse significativo, quatenus per eam induuntur species vi significandi determinate corpus et sanguinem Christi. Nisi enim determinatio illa sensibilis accesserit, quam verba sacramentalia invehunt, nondum habent species actualem vim demonstrandi corpus aut sanguinem Christi. Hoc enim est demonstrandum praesens : corpus Christi in ratione cibi, et sanguis in ratione potus. Quod autem aliquid sit praesens in ratione cibi vel potus, species panis et vini satis quidem per se indicant ; quod autem illud sit corpus vel sanguis Christi, non habent vim significandi nisi mutuam a verbis. Pro tanto sacramentum est compositum ex materia et forma, « tanquam visibile verbum » (Aug.), tanquam verbum incorporatum speciebus, tanquam species informatae verbo.

Dices : Fieri non potest ut idem sit causa efficiens sacramenti, proindeque extrinseca, atque simul causa formalis aut constitutiva, proindeque intrinseca : siqui-

dem non potest esse intrinsecum, quod est extrinsecum. Atqui verba consecrationis sunt causa sacramenti ; ergo non sunt forma.

Respondeo, quosdam in minore istius syllogismi multum hallucinari : cum nequaquam verba consecrationis sint causa effectiva *sacramenti tantum* (seu sensibilis signi), sed transsubstantiationis, qua invisibiliter inducitur corpus Christi invisibile, *res et sacramentum*. Non magis quidem est eucharistiae forma causa specierum, quam forma baptismi est causa ablutionis. Sed sicut in baptismo verba sunt causa constitutiva et formalis signi sacramentalis, cuius causa materialis est ablutio, sic in eucharistia, ubi species visibiles sunt materialis causa sacramentalis signi, formalis causa sunt verba sacerdotis. Sunt igitur verba causa extrinseca transsubstantiationis, et intrinseca signi sensibilis : ubi nulla est contradictio, sed summa cohaerentia.

Ex hac autem quarta sententia, semel admissa, concludendum est retro, quid accidisset, si Christus in coena (ut supra, Elucid. XXXIV, vidimus placuisse nonnullis mediaevalibus viris) sine verbis mutasset panem in corpus, vinum in sanguinem. Non posset dici tunc idem sacramentum fuisse confectum ac nostrum, quamvis per aliam causam extrinsecam ; immo aliud prorsus foret a nostro, quantum ad elementa quaedam sui intrinseca atque constitutiva¹ : nec proinde nostrum tunc fuisset institutum : quod absit ! Ceterum simile inconveniens, pro ista hypothese, attendendum foret respectu ritus sacrificialis, ut ex dictis ad primam opinionem maxime patet ; quin commemorem illa quae supra sunt notata in Elucidatione XXXV.

1. Similem quamdam conclusionem videsis apud Lugonem (*loc. cit.*, n. 56), contra Vasquezium (*loc. cit.*, n. 28), qui, prout requirit sua sententia, ait : « Si Deus, ut potest, sine « verbis consecraret panem et vinum ad eundem

« effectum, ad quem consecrat sacerdos, idem « esset sacramentum... Si autem Deus bapti- « zaret, aut angelus, non esset idem sacramen- « tum baptismi. »

Elucidatio XL.

In eucharistia corpus Christi veram habet
rationem REI ET SIGNI.

SECTIO II. — DE EO QUOD EST RES ET SIGNUM.

Res et sacramentum dicitur esse corpus Christi. Sed oritur difficultas, quomodo non sit istud incongrue dictum. Esse quidem corpus Christi rem per sacramentum externum significatam, post ea quae modo explicata sunt, nullam facit difficultatem; sed quomodo possit esse sacramentum, non parva est addubitatio. Et primo quidem inepte videtur dici sacramentum aut signum id quod est invisibile. « Signum est enim, ut recte ait Augustinus (*De doctrina christiana*, 2, 1, 1. P.L. 34, 35), res, praeter speciem quam ingerit sensibus, aliud aliquid ex se faciens in cogitationem venire. » Nullam autem ingerit sensibus speciem id quod est invisibile; invisibile autem est corpus Christi: nullum igitur potest corpus Christi esse signum aut sacramentum. Secundo, si significat aliquid corpus Christi, transit in figuram. Sed detrahit dignitati Christi, quicumque illum inter figuras censes, per quem figurae omnes et complentur et abolentur

Sic olim Gerhohus Reichersbergensis (*Tractatus adversus Simoniacos* c. 29. P.L. 194, 1367) negavit, corpus Christi esse « signum unius corporis, quod est Ecclesia »: « quia hanc unionem non significat nobis corporis Christi existentia, utpote NIMIUM A SENSIBUS NOSTRIS REMOTA. » Deindeque: « Corpus Christi secretum et nostro visui absconditum non audeo sacramentum appellare, quia NON SIGNIFICAT REM SACRAM, sed EST RES SACRA. » Quia invisibile, et quia verum, corpus Christi non poterat esse signum.

In extreme oppositam sententiam, ductus eadem impossibilitate veritatis et figurae, abierat olim Berengarius, ne-

gans in sacramento veram Christi praesentiam. Quia scilicet corpus Christi in eucharistia praedicatum erat a Patribus sacramentum, hoc est signum, ideo Berengario persuadebatur, non esse corpus Christi verum.

Aliter et aliter doctores Berengarii difficultatem enodavere¹. Respondit Lanfrancus (*Lib. de corp. et sang. Domini*, c. 14. P.L. 150, 424) carne Christi invisibili significari carnem Christi visibilem: « Carne et sanguine, utroque invisibili, intelligibili, spirituali, significatur Redemptoris corpus visibile, palpabile. » Significatur autem prout olim immolatum: « Mors ejus in cruce et sanguinis ejus de latere emanatio figuratur... Christus ergo Christi est sacramentum. »

Quam putans esse Prosperi solutionem aut etiam Augustini, resumpsit ipse divus Algerus (*De sacramentis corp. et sang. dominici*, l. 1, c. 18, P.L. 180, 792): « Non juste quisquam movebitur, si etiam ea de vera caro, idemque sanguis Christi, sui ipsorum sacramenta existant... Quod vero verum corpus Christi invisibile, post resurrectionem, sit sacramentum visibilis corporis Christi, in passione scilicet suiipsius, testatur Augustinus in libro *Sententiarum* Prosperi², etc. [sequuntur verba Lanfranci].

Parum felicem sane responsionem Gerhohus sic carpebat: « Sententiam quorundam magistrorum affirmantium quod carne et sanguine Christi utroque invisibili, intelligibili, significetur corpus Christi visibile et palpabile, cogor admirari, cum potius invisibilia per visibilia, quam visibilia per invisibilia soleant significari » (*loc. cit.*).

Praeterea non vere corpus aut sanguis

1. Vexavit multos haec quaestio. Ante Lanfrancum Durandus Troarnensis attentavit solutionem, sed nimis intricatam primum (*Lib. de corp. et sang. Christi*, c. 12. P.L. 149, 1393), deinde moralem tantum (*ibid.*, c. 24, col. 1414).

2. Ante Algerum ista jam tribuerat Prospero S. Ivo Carnotensis in *Panormia*, l. 1, c. 137. P.L. 161, 1076. Cf. *Decret.* pars 2, c. 9, col. 153. Post Algerum, Gratianus, *Decret.*, 3, *De consecr.* 2, 48. P.L. 187, 1754.

Christi, in eucharistia latens, est signum praeteritae immolationis; sed signum praeteritae immolationis est penes sensibilia symbola; penes corpus autem et sanguinem Christi est veritas hostiae, tunc quidem immolatae, nunc autem a Deo clarificatae: quae per hoc a nobis offertur, quod repraesentatur sensibilibiter (per symbola) ejus immolatio.

Interim vero Guilmundus Aversanus, permittens quidem solutionem Lanfranci, meliorem tamen ipse dat, cum scribit: « Si ipsam eucharistiam contem-
«iose asserunt [Berengariani] ab Ecclesia
« vocari signum et figuram (vocatur enim
« sacramentum, id est sacrum signum),
« quid sibi, quaeso, in hoc conferunt, quid
« nobis oberunt? Nos quippe illam non
« veremur dicere figuram et sacramentum.
« Hic fortasse respondebit umbraticus,
« quod et dicere solitus est: Si figura est,
« quomodo veritas? Si sacramentum, quo-
« modo veritas? O male cordati hominis
« insulsissima ratio! Non legisti in evan-
« gelio ipsum Christum signum appel-
« lari, ... *signum cui contradicetur?* »
Christus videlicet primo per mortem suam factus est signum nostrae *redemptionis*: « Christus enim, quoniam seipsum
« pro nobis obtulit, factus est nobis
« signum redemptionis. Omne enim pre-
« tium translationis, ejus rei, cujus est
« pretium, signum est. » Consequenter ergo in eucharistia est signum nostrae salutis: « Non absurde ergo credimus,
« si simili quoque ratione cibum altaris
« dominici, et propter virtutem divinitatis in eo plenissime habitantis, nostrae

1. Non pro tanto rejicit, ut diximus, Lanfranci solutionem, sed emendatam retinet; pergit enim: « Quod si uspiam inveniretur etiam ipsius
« corporis, quo Verbum Dei indutum est (quod
« tamen nusquam aut vix clare occurrit), sa-
« cramentum dici, quid nobis officeret, in quo
« fidem nostram labefactaret? [Christus enim
« coelestis aeternum est memoriae suae incar-
« nationis, passionis, resurrectionis atque as-
« censionis]. Idem igitur Christus sui ipsius est
« sacrum signum, id est sacramentum. Haec
« eadem quoque divina nobis oblatio sine fidei
« nostrae periculo designare potest. » Cautius est istud dictum quam apud Lanfrancum, cum jam relatio illa Christi ad Christum, qualitercumque significativa, attendatur non secundum

« salutis effectivum, et, quoniam pretium
« nostrum est, ejusdem salutis nostrae
« credimus significativum. » Secundo, per suam in coelos assumptionem factus est Christus signum *foederis*: « Velut arcus in
« nubibus... signum est foederis sempiter-
« ni. » Ergo in eucharistia sacramentum est pacis: « Hujus quoque divini foederis,
« hujus tam saluberrimae pacis, sacro-
« sancta altaris oblatio a nobis creditur
« signum. » Cum autem confoederatio nostra cum Deo atque pacis societas consecutioque salutis et redemptionis praemium non consistat nisi in incorporatione nostra ad Christum, cohaerenter adnotat *tertio* Guilmundus: « Ipsum suum proprium,
« quod de beata Virgine sumpserat, cor-
« pus corporis sui, quod est Ecclesia,
« signum est et figura et sacramentum. » Quare, sicubi dicatur caro Christi eucharistica sacramentum, « intelligimus quod ipsa
« quidem sit corpus Domini, ipsius vide-
« licet Verbi Dei proprium, et corporis
« Domini, quod est Ecclesia, sicut beatus
« Apostolus docuit, sacramentum¹ » (*De corp. et sang. Domini veritate*, l. 2, P.L. 149, 1457-1460. Cf. col. 1468, cit. supra, Elucid. XXXVII).

Idem determinat, suo modo involutiore, Gulielmus a Sancto Theodorico (*De sacram. altaris*). Primum quidem (cap. 6-9) « carnem illam, quae vivificat per
« spiritum vivificantem », distinguit a carne quam manducaverat Judas, tanquam a corpore Christi proprio, quod manducare mali possunt ad suum interitum, corpus mysticum, cujus nemo particeps est nisi ad vitam². Quo posito,

comparationem Eucharistici ad naturale, invisibile ad visibile, impalpabile ad palpabile; sed secundum comparisonem coelestis ad terrenum, et hoc quidem per respectum ad coelicolas, quibus observatur, in sua praesens specie, corpus Christi gloriosum.

2. Gulielmum, credo, impugnat Rupertus (*In Johan.*, 6. P.L. 169, 482-483), cum quosdam « nimium festinos lectores » Patrum atque « immaturatos doctores » increpat, quod versiculum *Johannis* 6⁵⁴ interpretentur primario et immediate de Ecclesia. Attamen sustineri potest interpretatio Gulielmi, si corpus mysticum accipiatur non pro membris sumptis seorsim a capite, sed pro Ecclesia Christo conjugata in una carne, id est, pro carne ipsa Christi vivificante

scribit : « Altera Christi caro alterius
 « est sacramentum. Sacramentum enim
 « est sacrae rei signum. Signum autem
 « est, quod praeter speciem quam ingerit,
 « facit aliquid in mentem venire. Caro
 « autem illa quae ideo dicitur esse cibus,
 « quia veram efficit vitam, sacramentum
 « habet item carnem Christi, quae cru-
 « cifixa est et resurrexit... Rursumque
 « caro, quae crucifixa est, in panis visi-
 « bilis forma suum habet sacramentum.
 « ...Sed materialis caro Christi, cum sit
 « sacramentum illius spiritualis carnis [id
 « est corporis mystici], tamen vere est
 « caro Christi ; illa vero species panis non
 « est caro vel corpus Christi per se consi-
 « derata, nisi quod hoc nuncupatur ex
 « consuetudine Scripturarum, qua ple-
 « rumque sacramenta sortiuntur nomina
 « earum rerum, quarum similitudinem ali-
 « quam gerunt ; ideoque earum sacramenta
 « sunt. Eadem etiam similitudinis ratione
 « idem corpus Christi, quod de terra sump-
 « tum est, et sacramentum ejus, visibilis
 « illa species, sacramenta sunt alterius
 « corporis Christi, quod est Ecclesia, cujus
 « caput est Christus » (cap. 9. P.L. 180,
 356-357). Sensus est apertus : visibiles
 species signum sunt corporis Christi passi
 et suscitati ; quod ipsum individuum Chris-
 ti corpus signum est corporis Christi ec-
 clesiastici.

Sinceram hujus puncti doctrinam tra-
 didit Ernauldus Bonaevallensis : Pa-
 « nis iste, quem Dominus discipulis porri-
 « gebat, non effigie, sed natura mutatus,
 « omnipotentia Verbi factus est caro ; et
 « sicut in persona Christi humanitas vide-
 « batur, et latebat divinitas, ita sacramen-
 « to visibili ineffabiliter divina se infudit
 « essentia, ut esset religioni circa sacra-
 « menta devotio, et AD VERITATEM, CUJUS
 « CORPUS ET SANGUIS SACRAMENTA SUNT,
 « sincerior pateret accessus, usque ad par-
 « ticipationem spiritus ; non quod usque

« ad consubstantialitatem Christi, sed
 « usque AD SOCIETATEM GERMANISSIMAM
 « EJUS haec UNITAS pervenisset. Solus
 « quippe Filius Patri consubstantialis est ;
 « nec divisibilis est nec partiabilis sub-
 « stantia Trinitatis ; nostra vero et ipsius
 « conjunctio nec miscet personas, nec unit
 « substantias, sed affectus consociat, et
 « confoederat voluntates. Ita Ecclesiae
 « CORPUS CHRISTI EFFECTA obsequitur
 « capiti suo ; et superius lumen, in in-
 « feriora diffusum, claritatis suae pleni-
 « tudine a fine usque ad finem attin-
 « gens, totum apud se manens, totum se
 « omnibus commodat, et caloris illius
 « identitas ita corpori assidet ut a capite
 « non recedat » (*Lib. de cardinal. oper. Christi.* P.L. 189, 1644).

Plenissime vero Innocentius III in
 sua decretali *Epistola ad Joannem* (P.L.
 214, 1120-1121) : « Ex eo autem verbo, de
 « quo movit tua fraternitas quaestionem,
 « videlicet *mysterium fidei*, munimentum
 « erroris quidam trahere putaverunt, di-
 « centes in sacramento altaris non esse
 « corporis Christi et sanguinis veritatem,
 « sed imaginem tantum et speciem et figu-
 « ram, pro eo quod interdum Scriptura
 « commemoret, id quod in altari suscipi-
 « tur esse sacramentum et mysterium et
 « exemplum. Sed tales ex eo laqueum
 « erroris incurrunt, quod nec auctoritates
 « Scripturae convenienter intelligunt, nec
 « sacramenta Dei suscipiunt reverenter,
 « Scripturas et virtutem Dei pariter ne-
 « scientes. Si enim ideo, quia figura est, sa-
 « cramentum altaris veritas esse negatur,
 « ergo nec mors, nec resurrectio Christi,
 « cum figura sit, veritas est credenda...
 « Tam mors Christi quam ejus resurrectio
 « est exemplum, ut et nos peccato mortui
 « justitiae jam vivamus. Quare, si non fuit
 « veritas, quia fuit exemplum, ergo nec
 « vere mortuus fuit Christus, nec vere a
 « mortuis resurrexit ; sed absit a cordibus

actualiter atque incorporante sibi fideles, se-
 cundum quod scribit Apostolus : *Erunt duo in carne una*, Christus scilicet et Ecclesia : adeo
 ut non secernatur coram oculis mentis caput
 a membris, Christus a reliquo suo corpore. Qui
 videtur esse sensus Gulielmi, si connectantur

inter se cap. 2, cap. 5, et cap. 8 ; unde patet
 carnem spiritualem (seu mysticam) ab ipso in-
 tellegi spiritualem nostram incorporationem ad
 veram ipsius carnem, seu vicissim dominicae
 carnis cum nostra societatem, conjugationem et
 contemperationem.

« fidelium error iste, cum ipse propheta
 « de Christo testetur, quod vere languores
 « nostros ipse tulit et dolores nostros ipse
 « portavit. Dicitur tamen *mysterium fidei*,
 « quoniam et aliud ibi creditur quam cer-
 « natur, et aliud cernitur quam credatur.
 « Cernitur enim species panis et vini, et
 « creditur veritas carnis et sanguinis, ac
 « virtus unitatis ac caritatis... Distinguen-
 « dum est tamen subtiliter inter tria, quae
 « sunt in hoc sacramento discreta, videli-
 « cet forma visibilis, veritas corporis, et
 « virtus spiritualis; forma panis et vini,
 « veritas carnis et sanguinis, virtus uni-
 « tatis et caritatis. Primum est sacra-
 « mentum et non res. Secundum est
 « sacramentum et res. Tertium, res et
 « non sacramentum. Sed primum est
 « sacramentum geminae rei. Tertium vero,
 « res gemini sacramenti. SECUNDUM au-
 « tem, SACRAMENTUM UNIUS ET ALTERUS
 « RES EXISTIT » (cf. D., 414-415)¹.

Quae nostrorum doctorum doctrina non solum nulli est reprehensioni obnoxia, sed omnino e fontibus nostri dogmatis scatet. Nam necessario eucharisticum Christi corpus dicendum erit signum vel sacramentum, si ipsum sensibus nostris oggeretur aliquo modo, et aliud notificet. Porro sic habet.

Et primo quidem, est sensibile suo modo corpus Christi eucharisticum. Sicut enim homini ratione utenti sensibilis est, non quidem per se, sed per qualitates suas externas, ipsa substantia corporea, sic intellectui luce fidei perfuso sensibilis est per externum signum sacramentale caro

et sanguis Christi in locum substantiae panis vel vineae succedens. Addito enim verbo (*Hoc est corpus meum*) ad elementum, Christus in ratione epuli sacrificialis ostenditur nobis praesens per speciem alienam, sicut antea per propriam demonstrabatur cibo corporalis. Quare doctores semper, qua ex parte signum importat visibilitatem, rationem signi adscripsere corpori Christi invecam per speciem, quibus demonstratur veluti ad sensum (vide pro exemplo Suarezium, Disp. 42, sect. 4, n. 8).

Neque hic unus est casus, quo res, secundum se invisibilis, fiat visibilis per aliud, adeo ut possit exercere munus signi. Immo character baptismalis est invisibilis secundum se; et tamen ita mediante ritu innotescit, ut possit in notitiam deducere gratiae, qua a veteris hominis labe liberantur, quicumque sacerdotio Christi atque morti initiantur (S. Thom., 3 S. 63, 1, 2^m; 2, 3^m; 3, 2^m; 6, 3^m).

Secundo autem, corpus Christi designat aliud. Quomodo enim Incarnati Verbi corpus, factum epulum sacrificale et panis Dei, non portenderet omnium ad seipsum et in seipso unitatem, quicumque eo vescerentur? Immo hanc illius significationem persequitur Apostolus, scribens: *Quoniam unus [est] panis, unum corpus multi sumus, omnes qui de uno pane participamus.*

Nec verendum, ne exinde detrahatur quicquam dignitati Christi. Non enim aequiparabitur per hoc figuris veteris Legis vacuis et imbecillis, sed sortietur rationem exemplaris indeficientis, veluti ple-

1. Recole locum citatum supra (Elucid. XXXVII) ex lib. 4 de sacro altaris mysterio, c. 36.

Ante Innocentium III jam probe scripserat Balduinus Cantuariensis: «Sunt autem tria circa hoc sacramentum attendenda: significantia tantum, significata et significantia, et significata tantum. Significantia tantum, species visibiles; quae sacramenta dicuntur, juxta illud: *sacramentum est visibile signum invisibilis gratiae Dei*. Significata et significantia sunt ipsum corpus et sanguis Christi. Corpus enim Christi per speciem panis ibi designatur, sanguis vero per speciem vini. Item corpus Christi, quod ibi sumitur, corpus significat Ecclesiae, sanguis vero charitatem: sumpta proprietate significandi a natura specierum visibilium, in quibus sumuntur... Signi-

ficata tantum sunt corpus Christi, quod est « Ecclesia, et charitas, per quam unitur capiti suo, quod est Christus » (*Lib. de sacram. altar.*, P.L. 204, 770).

Cum innovarunt Berengarii errorem sacramentarii, perpolitam jam erat responsio, quam sic librabat Cochlaeus (*Miscellaneorum*, lib. 2, c. 8, *Responsio ad interrogationem Zwinglianam de corpore Christi in Eucharistia, scripta Dresdae anno 1529. Ingolstadii 1545, fol. 125*): «Ceterum non est inconveniens, unum idemque corpus Domini et signum esse et signatum respectu diversorum. Est enim signum spiritualis unionis Ecclesiae (quae corpus Christi mysticum est) ad caput suum. Est et signatum, quippe sub alienis speciebus panis mystice et sacramentaliter designatur.»

num et eminens signum, efficax sui significati. Sicuti enim Verbum apud Patrem est expressivum totius creationis, quae per ipsum fit ; sic in eucharistia Verbum idem incarnatum, prout rationem habet hostiae fidelibus populis impertiendae, significativum est rei sacrae per ipsum inductae, quae est nostra in ipsum translatio. In ipso enim vita erat, et vita facta est caro, et caro in mortem data pro mundi vita facta est panis; et panis vitae, vitam dans hominibus, eos in suam incorruptibilitatem mutat : reformans corpus humilitatis nostrae, configuratum corpori claritatis suae (*Phil.*, 3²¹). Sic Christus ratione sanctificati sui corporis est in eucharistia forma atque species Ecclesiae excellens, sicut in sinu Patris est per divinam essentiam species et forma praeulgidata omnium rerum intellegibilium atque factibilium. Quod admirabili hoc axiome comprehendebat B. Wolphelmus Brunwillerensis : « Est autem unus atque idem, primo mundum formans, deinde hoc sacramento suam imaginem reformans » (*Epist. de sacram. euchar. contra error. Berengar.* P.L. 154, 413).

Verum, si Ecclesia spectetur non quasi puris hominibus constans, sed ut Christum continens, qui prout est caput Ecclesiae etiam est ejus praecellens « membrum » (cf. S. Thom., *Veri.*, 29, 4, 6^m)¹, jam hostia Christi in eucharistia signum erit, non quidem eminens, sed adaequatum tamen suo significato : siquidem nihil amplius, quantum ad gratiam et sanctitatem, est in Christo omnibus suis numeris seu membris adscititiis absoluto, quam in Christo individue in humanitate assumpta considerato (ut amplius in sectione sequente apparebit) : quo nihil Christo honorificentius esse potest. Sic-

que pervenitur rursus ad formulam Lanfranci, quanquam sensu paullo diverso donatam : « Christus ergo Christi est « sacramentum » ; Christus scilicet, singularis homo, Christi ex omnium electorum multiplicitate integrandi.

Sed melius sane quam Lanfrancus, melius immo quam Guitmundus aut Innocentius, illuminatus ille doctor, Thomas Waldensis (*Doctrinale*, t. 2, *De Sacramentis*, c. 22) comprehendit doctrinam integram his verbis : « Corpus Christi ibi « in natura est, res et sacramentum ; sed « non est sacramentum, id est signum, sui- « ipsius, formaliter loquendo ; neque item « panis vel signi ad extra visibilis, quia « tunc essent reciproce ad invicem signa ; « ...ergo est sacramentum totius corporis « mystici, cujus Christus est caput. Et « sic unio illa gratiosa, quae et compago « membrorum Christi, est res principalior, « ibi sacramentaliter figurata, ita ut cae- « tera ipsi subserviant pro modulo sacra- « menti : ita ut Christus dixerit in Evange- « lio : *Qui manducat carnem meam, et bibit « meum sanguinem, in me manet, et ego in « illo.* Quasi designans sumptionem suae « carnis non esse salubrem, nisi per hanc « sumens pertingat ad CIRCUMINSESSIO- « NEM² SUI CORPORIS MYSTICAM » (fol. 39). « Sic igitur res principaliter figurata per « hostiam consecratam est corpus Ec- « clesiae cujus caput est Christus, et « cujus Christi caro, non ut est in coelo, « sed ut in sacramento, est figura praeci- « pua » (fol. 40). In summa igitur, « QUICQUID IBI SACRAMENTUM EST, quic- « quid a Christo Domino consecratum, « TOTUM EST, UT SIT SACRAMENTUM CA- « THOLICI CORPORIS CHRISTI » (fol. 39). Nunquam, credo, melius declarata est oeconomia interna nostri sacramenti.

1. Quanquam ibi, sicut et in Commentario suo super *I Cor.*, errat fortasse S. Thomas quoad interpretationem Pauli, *I Cor.*, 12²⁷ ; cujus loci lectio probabilior non est, nos esse *membrum de membro*, sed *membra ex parte*. A Petro Lombardo (in eumd. loc.) vocatus est Christus « commembrum nostrum ». Ab Innocentio III (*De sacro alt. myst.*, 6, 3. P.L. 217, 907) vocatur « caput et pars corporis. »

2. Noto lubenter eandem locutionem esse usurpatam nuperrime ab el^{mo} P. Pourrat, in suo optimo ac per jucundo libro, *La Spiritualité Chrétienne des Origines de l'Eglise au Moyen Age.*, Parisiis 1918, p. 18 : « Une sorte de *circuminsession* sacramentelle s'établit entre « Jésus et le communiant. »

Elucidatio XLI.

RES TANTUM, in nos per eucharistiam inducta,
est quaedam participatio gratiae Christi, quae
est absolute summa.

SECTIO III. — DE EO QUOD EST RES TANTUM.

Gratia quam ex eucharistia derivamus nos Christo incorporantem, est ex dictis participatio gratiae ipsius dominicae, inducta in nos per vivificam dominicae carnis virtutem.

Estque talis duplici titulo :

Primo, in quantum est gratia.

Secundo, specialius, in quantum est gratia Redemptoris.

ARTICULUS I. DE GRATIA EUCHARISTICA
IN QUANTUM EST GRATIA.

Omnis gratia, ex quo certe Christus ad Patrem reversus est, influitur mediante humanitate Christi.

Quod sic probatur.

Omnis gratia est unius rationis, in quantum ordinat subjectum ad videndum Deum sicuti est. Visio enim Dei in omnibus est una genere vel specie (quam transcendit omnem speciem atque genus, ut pertingat ad ordinem deiformem) : cum sit in omnibus actus terminatus ad idem objectum quo ipse, ut ita dicam, specificatur intellectus divinus. Omnis autem natura speciem habet ex actu ad quem ultimo secundum se tendit, sicut animal ex sensationis proprietate et homo ex gradu cognitionis abstractivo. Gratia igitur, quae inest justis per modum naturae (afficiens directe ipsorum, non operationem aut facultatem, sed substantiam) habet speciem ex visione, ad quam eliciendam illos coaptat : quae cum sit unius rationis, ut dictum est, necesse est igitur ut etiam gratia sit rationis unius apud omnes : et apud Christum et apud justos quoslibet, sive homines sive angelos.

Sed in illo ordine gratiae, gratia Christi,

est summa, non solum relative, sed absolute ; non major solum qualibet alia, sed tanta quanta major nequit esse (S. Thom. 3 S. q. 7, a. 9 ; a. 10 ; a. 11, c. et 3^m ; a. 12 ; a. 13, 2^m). Cujus ratio est, quia gratia sanctificans resultat naturaliter¹ in Christo ex unione hypostatica, tanquam quaedam ad eam perfecta dispositio², non quidem antecedens, sed consequens (cf. S. Thom., 3 S. 7, 13, c. et 2^m). Gratia autem nulla major concipi potest, quam disponens perfecte in ordine ad unionem hypostaticam, tanquam naturalis ejus proprietas. Est ergo gratia Christi absolute summa³.

Ubi cumque autem aliqua forma habetur absolute summa, ibi est virtus ad causandam omnem formam ejusdem rationis minoratam. Non enim una comparatur ad alteram sicut plus ad minus, sed sicut perfectio quae est actus purus ad perfectionem quae est potentialis. Omne autem potentiale natum est reduci ad actum per id quod est actus purus. Gratia igitur Christi virtutem habet influendi gratiam in omnes, quicumque sunt gratiae participes, tanquam quaedam universalis sub Deo causa gratiae. Quemadmodum videmus eos penes quos in terris est summa rerum potestas, habere auctoritatem delegandi omnem, quaecumque sub ipsis exercetur in civitate, potestatem publicam ; et in nobismetipsis noscitur ex necessaria et universali appetitione summi boni gigni omnes appetitiones particulares et contingentes bonorum inferiorum.

Quare scripsit Joannes : *Vidimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeniti a Patre, plenum gratiae et veritatis... Et de plenitudine ejus omnes nos accepimus.* Et sanctus Thomas in hunc locum : « Haec proposi-

1. Vide, ad calcem hujus articuli 1, *Appendicem E.*

2. Vide, ad calcem hujus articuli 1, *Appendicem F.*

3. Vide, ad calcem hujus articuli 1, *Appendicem G.*

« tio de aliquando quidem denotat effici-
 « cientiam seu originalem causam, sicut
 « cum dicitur : Radius est vel procedit de
 « sole ; et hoc modo denotat in Christo
 « EFFICIENTIAM gratiae seu auctoritatem ;
 « quia plenitudo gratiae, quae est in
 « Christo, est CAUSA OMNIUM GRATIARUM,
 « QUAE SUNT IN OMNIBUS INTELLECTUALI-
 « BUS creaturis. » Similiterque super illud
Psalmi 44^s, Propterea unxit te, Deus, Deus
lunus, oleo laeliliae prae consortibus tuis :
 « Consortes ejus dicuntur ungi, quia
 « quicquid habetur de oleo isto, id est de
 « gratia Spiritus Sancti, est ex redundan-
 « tia Christi » (*In Psalm. 44*). Pulchreque
 Nicolaus Cabasilas postea audet et
 dicit : « Christus ipse Dominus, qui... per
 « Spiritum Sanctum unctus est, non so-
 « lum Christus fuit, sed et chrisma » (*De*
vita in Christo, 3. PG. 150, 569).

Quam communicationem seu efficien-
 tiam gratiae quanquam Christus potuit
 exercere a principio suae incarnationis,
 tamen non dicimus ab eo esse exercitam
 jugiter, nisi postquam clarificatus est
 a Deo, et in coelos receptus, ut mitteret
 ad nos Spiritum Sanctum. Nam non
 omnem suam efficaciam connaturalem
 sortita est a principio, ut saepe diximus,
 unio hypostatica ; sed salva substantiali
 humanitatis assumptione et consecrariis
 necessariis, multas passa est differri ad
 tempus accidentales praerogativas incar-
 nationis. Porro, quod haberet tantam
 gratiam Christus et virtutem ad reliquam
 omnem gratiam influendam, necessarium
 est consecrarium ; quod autem actu
 influat, accidentale est. Sed nunc certe,
 postquam *dada est ei omnis potestas in*
coelo et in terra, constat omnem gratiam
 sive angelorum sive nostram esse parti-
 cipationem quamdam totalis illius boni,
 quod inhaerens humanitati Christi ad
 nos diffunditur. Quare rursus sanctus
 Thomas (*In Johannem, loc. cit.*) : « Nos
 « de plenitudine ejus partem aliquam par-
 « ticipamus per ipsum. »

1. Cur non possit habere Verbum incarnatum
 nisi unum *esse*, quo sit (et pro divina et pro
 humana natura), repetendum est ex unitate,

APPENDIX E

Gratia sanctificans est connatu-
 ralis humanitati assumptae.

Dupliciter connaturalis est gratia sanc-
 tificans Christi humanitati, non dico se-
 cundum se consideratae, sed in quantum
 assumptae. Primo enim est connaturale
 debitum ex incarnatione ; secundo est ex
 incarnatione connaturalis resultantia.

Et *primo* quidem, est CONNATURALE DE-
 BITUM. Idque rursus dupliciter : primo, de-
 bitum morale ; secundo, debitum physicum.

Debitum quidem morale : nam Filius Dei
 naturalis in humana natura, est Dei in
 humana natura naturalis haeres. Haeredi
 autem paternae gloriae debetur gloria
 paterna in ea natura, in qua est haeres.
 Debetur igitur Christo in humana natura
 haereditas gloriae divinae. Quia autem di-
 vina gloria nequit inesse naturae humanae
 nisi secundum participationem, quae est
 per gratiam, ideo gratia debetur Christi
 humanitati : sed debetur utique ex prae-
 supposita gratia unionis, prae omnibus
 gratuita, cui nulla praecesserunt aut prae-
 cedere potuerunt merita vel dispositio
 (vide sanctum Thomam, 3 S. 7, 1, 2^m).
 Quare sanctus Thomas : « Ex hoc ipso quod
 « Deus erat, sibi gloria debebatur : tamen
 « oportuit quod esset aliquid formaliter
 « perficiens ipsam animam ad actus glo-
 « riae : et haec fuit gratia » (3 D. q. 1,
 a. 1, 5^m).

Debitum rursus physicum : nam creata
 unionis ad Verbum gratia immediate con-
 tingit substantiam humanitatis assump-
 tae, tanquam quaedam ejus relatio ad
Esse personale Verbi (3 S. 2, 7), qui est
 actus purus essendi ; per quem actuatur
 etiam natura humana, secundum obedi-
 entialem suam potentiam (3 S. 17, 2), quan-
 tum ad hoc ut sit ; nec tamen ad hoc ut
 sit increata, quod repugnat ; sed ut, ma-
 nens quidem creata, existat tamen, non si-
 cut nostra, naturali modo, sed divinitus et
 supernaturaliter¹. Actuatō enim naturae

qua competit uni personae, ut, quamvis in
 duabus naturis subsistens, sit tamen unum ens
 per se substantialiter (secundum propriam

humanae per *Esse* divinum, neque est *Esse* divinum quo est humana natura : siquidem tale *Esse* est aeternum, incepit autem in tempore actuatio illa (cf. S. Thom., *Q. d. de unione Verbi incarnati*, art. 4, c.); neque est ipsa natura secundum se spectata, siquidem posset esse eadem natura sine tali actuazione. Actuatio igitur illa est, praeter et supra talem naturam, aliquid creatum et supernaturaliter : communicatio scilicet divini *Esse* ad naturam humanam, vel vicissim unio naturae humanae ad *Esse* Verbi. Quae cum talis sit actuatio naturae humanae quoad *esse*, debet proportionaliter se habere actuatio ejus quoad *operari* : actuatio enim entis quoad *esse* regulat connaturaliter actuacionem agentis quoad *operari* : pro quanto inter unam et alteram datur proportio et medii ad fi-

ceptionem entis, tanquam habentis *esse* : prae natura, cui solum competit ut ratione ejus aliquis sit). Sicut ens autem dicitur ab *esse*, quo est actu, sic etiam ab *esse* desumitur unitas, quae sequitur ens. Ratio igitur unitatis in ente sequitur unitatem ipsius *esse*, quo est. Quare oportet, ut unius personae sit unum *esse*, quo substantialiter sit, quamvis secundum diversas substantias.

Quae ratio, ex unitate substantiali entis desumpta, valet non solum in Christo, sed in quavis creata etiam persona (seu supposito) naturae cujuslibet compositae ; utputa in Socrate, qui per ipsum *esse* incorruptibile, quo existit secundum animam, necesse est etiam ut existat secundum corpus (S. Thom., *Spir. Creat.*, 2, 3^m et 8^m ; *Anima*, 1, 1^m, etc.) ; quamvis actuatio corporis per illud *esse* non sit perpetua, perpetuum autem sit ipsum *esse*. Ubi rursus vides, quam distinguenda sint aliquando inter se ista duo : actuatio rei per *esse*, et *esse* quo actuatur res.

1. Ex eo quod actuatio quoad *operari* sequitur actuacionem quoad *esse*, etiam solet consequi quod operatio agentis sequatur ipsum *esse*, quo est illud agens. Et hoc quidem, quia solent res existere modo connaturali, scilicet per *esse* singulis naturis proportionatum. At divinitus fit, ut quaedam res existant non modo connaturali, sed supernaturali, id est per *esse* non commensuratum suis naturis, sed praestantius. Quod accidit in duobus : 1° in natura assumpta, pro quanto existit per *Esse* increatum Verbi, ut dictum est ; 2° in accidentibus eucharisticis, in quantum existunt per *esse* non in alio, sed ita se habens ut se haberet *esse* substantiae, ut constabit infra (Elucid. L). Cum autem illud contingit, non jam formalem veritatem habet effatum : *operari* sequitur

nem et causae ad effectum¹. OPERATIO igitur INTELLECTIVA animae assumptae erit quidem humana, nec increata (sicut ipsa humana natura actuatur per *Esse* divinum, quin sit increata) ; sed ita erit humana, ut (pro sua obedienciali potestate) actuetur intellectus Christi per ACTUM PURUM INTELLEGIBILITATIS², quae est essentia divina³. Ad talem autem modum intellegendi non potest evehi humana natura nisi per gratiam habitualem. Ergo gratia unionis importat connaturaliter gratiam habitualem. Cujus tamen principiatio, sicut et causatio unionis, est opus totius Trinitatis, attribuiturque utraque pari jure Spiritui Sancto.

Hic multum ponderandum est, quod verissime scripsit Toletus : Christum vivere vita humana (etiam naturali) per divinitatem, proindeque supernaturaliter et

esse ; sed manet formalissime verum, quod operatio sequatur ACTUACIONEM quoad *esse* : eo quod omne agens agit in quantum est actu ; siquidem non ultra modum essendi habet vim causandi, sed nec modum essendi habet nisi in ordine ad finem operandi.

2. Actuacioni enim naturae per *Esse* subsistens correspondet actuatio intellectus per actum purum intellegibilitatis.

3. Sicque demum fiet, ut DEUS VERBUM, in humana natura subsistens, possit per actum animae assumptae esse IMMEDIATE CONSCIUS SUI. Quod omnino est necessarium, siquidem nulla persona est in aliqua natura rationali, quin possit, in ista rationali natura, esse sui immediate conscia, puta dum dicit : *ego cogito*, amo, *ego gaudeo* aut moereo, aut si quid ejusmodi. Cum autem Verbum per animam suam dicit : (*Ego*) *cognosco* (*Joan.*, 10¹⁴), (*Ego*) *diligio* (*Joan.*, 14³¹), (*Ego*) *gaudeo* (*Joan.*, 11¹⁵), (*Ego*) *rogo* (*Joan.*, 17⁹), (*Ego*) *volo* (*Joan.*, 17²⁴), (*Ego*) *sum* (*Joan.*, 18⁸), quia nullus est alius in Verbo incarnato, de quo dicatur *Ego*, nisi ipsum Verbum, ideo necesse est, ut de increato numine accipiantur istae voces. Unde sequitur per suam animam VERBUM aeternum esse immediate conscius SUI. Necesse est ergo, ut pertingat acies animae assumptae ad assumptis Verbi proprietatem personalem ipsam, sine medio : quod sane nequit haberi sine visione intuitiva, nec proinde sine gratia habituali radicaliter coaptante. Quare ex hoc rursus capite connaturalis prorsus apparet humanitati assumptae et visio intuitiva et gratia sanctificans. Nec fieri potest, ut unquam Christus inveniatur sine sua visione intuitiva, ne ratione annihilationis quidem illius, quam per dispensationem in mundo habuit.

divinitus. Non enim divinitas veluti extimatus affixa debet censi humanitati, quasi viventi aliunde, aut (quod idem est, siquidem viventibus vivere est esse) aliunde existenti, nimirum per quoddam esse creatum : sed ita intima fuit et est divinitas humanitati, ut vivat ille homo, ut homo, per vitam divinam, sicut est per esse divinum. Haec sunt verba Toleti : « Christus erat Deus et homo : quatenus Deus, « vivebat propter Patrem, quia essentiam « et cum ea vitam habebat a Patre ; ut « homo etiam, vivebat propter Patrem, « nam vitam ut homo accipiebat. Quia « enim ille homo Deus erat et Dei Filius, « PROPTER UNIONEM DIVINITATIS VITAM « VIVEBAT GRATIAE, GLORIAE ET NATURALI- « TEM : HANC ENIM OMNEM DIVINITAS « HUMANITATI COMMUNICAVIT » (*In Johan.* 6⁵⁷).

Secundo, gratia sanctificans est ex incarnatione naturalis resultantia. Gratia enim increata necessario secum trahit gratiam creatam. Quod si videlicet apud nos Spiritus Sanctus inhabitare nequit, quin exurgat in nobis donum creatum, tanquam participatio claritatis ex praesentia solis, quanto magis ubi donum increatum non accidentaliter jam sed substantialiter unitur, necesse erit, ut exurgat clarificatio seu illuminatio ipsi humanae naturae inhaerens, tanquam donum creatum ex increati solis fulgore radiatum. Quare in praesente causa sanctus Thomas : « Gratia enim causatur in homine ex praesentia divinitatis, sicut lumen in aere « ex praesentia solis. Praesentia autem « Dei in Christo intelligitur secundum « unionem humanae naturae ad divinam « personam. Unde gratia habitualis Christi « intelligitur ut consequens hanc unionem, « ut splendor solem » (3 S. 7, 13). Quare sexcenties sanctus Thomas nominat gratiam habitualement effectum incarnationis.

Haec igitur est *exigentia* non solum moralis, sed et *physica* gratiae unionis ad gratiam habitualement, atque *dimanatio* hujus ab illa, quam contra Suarezium (*De incarnatione*, disp. 18, sect. 3, n. 4-10)

Lugo (*De mysterio incarnationis*, disp. 16, sect. 5, n. 101 et 102) jure meritoque defendit. Testimonia Patrum, quibus manifestum fit, gratiam sanctitatis fluere ex Incarnatione, atque inhaerere veluti naturaliter animae Christi, videsis apud Petavium (*De incarn. Verbi*, l. 11, c. 7, n. 5-7).

Quaeres : Nonne forte gratia unionis est ipsa in Christo gratia sanctificans in ordine ad visionem intuitivam ? Et probatur : nam gratia habitualis, ut contradistincta a virtutibus, quibus facultates instruuntur, perficit ipsam substantiam animae, ut ei conferat, non quoddam habituale *posse*, sed veluti quoddam habituale *esse* supernaturale. Sed satis, immo abunde perficitur quoad *esse* substantia animae, dum actualatur per ipsum *Esse personale Verbi*. Ergo superfluit gratia habitualis distincta a gratia unionis, nec requiruntur ulterius nisi virtutes.

Respondeo : in omni substantia vel natura creata distinguenda sunt duo : primo enim, natura est quaedam potentia passiva quoad existendum ; et secundo, est quoddam principium activum radicale quoad operandum. Gratia autem unionis est actualatio animae Christi sub primo respectu, nec tamen est ejus perfectio sub respectu altero. Nam nihil per se ponit, nisi quod haec anima sit Verbi, id est assumpta ad *Esse personale Verbi*, per quod completur ejus potentia passiva quoad existendum. Nec potest amplius quicquam ipsa formaliter ponere ; nam, quanquam causatur a tota Trinitate, tamen est unio, proindeque relatio (cf. S. Thom., 3 S. 2, 7), ad solum Verbum. Perfectio autem principii activi radicalis non solum causatur a tota Trinitate, sed ad totam Trinitatem respicit et conjungit fruendam atque cognoscendam. Oportet igitur, ut principium radicale operandi perficiatur per alteram gratiam, quae est habitualis. Quare displicet sententia Thomassini, qui inter recentiores fere unus exclusit a Christo gratiam creatam (*De incarn. Verbi Dei*, l. 6, c. 5, n. 3 et 4 ; c. 7, n. 1).

APPENDIX F.

Gratia sanctificans est perfecta dispositio, non antecedens, sed consequens in ordine ad unionem hypostaticam.

Dupliciter accipi potest dispositio. Primo, veluti active, tanquam aliquid praeparans materiam ad formae susceptionem: quo sensu intellegitur ad formam praevia. Et haec rursus est duplex. Una est necessitans formae inductionem; sicut habitus innatus principiorum in nobis est necessario secum trahens principiorum intellectionem, et habitus acquisitus scientiae necessario in debitis adjunctis trahit secum perceptionem conclusionum. Hujusmodi autem dispositio necessitatis praevia nulla potest in gratia attendi respectu incarnationis (S. Thom., *Veri*, 29, 2). Dispositio autem praevia altera, nulla jam inducta necessitate, congruitatem tamen quamdam instituit unius termini ad alterum, « sicut pulchritudo est quaedam « dispositio ad matrimonium » (*ibid.*); et hujusmodi dispositio congruentiae respectu incarnationis potest assignari in humana natura penes gratiam (*ibid.*); pro quanto humana natura fingitur in quadam prioritate se habere ad incarnationem. Sed, quia non nisi ex fictitia rerum consideratione istud oritur, hic praetermittitur.

Secundo autem, potest accipi dispositio sensu passivo, tanquam aliquid ad formam consequens, non jam habitans materiam ad formam, sed, praesupposita forma, recte se habens per comparisonem ad ipsam. Hujusmodi autem est, quaecumque dicitur dispositio perfecta, qualis existit in eo qui jam est perfectus per formam; sicut caritas vel contritio, quae est dispositio perfecta ad gratiam, non fluit nisi ex gratia habituali prius infusa (S. Thom., 1-2, 113, 8; *Veri*. 28, 8, c. et 5^m). Cujus ratio est, quia prius ordine naturae est illud quod

perficit, quam quod perficitur, spectatum pro ipso esse in quo stat perfectum (siquidem perficiens communicat suum esse ipsi perfectibili); per formam autem perficitur quicquid in ordine ad ipsam intellegitur perfectum; necesse est ergo, ut ad formam consequatur omnis dispositio perfecta subjecti ad formam. Quae proinde nec necessario *attrahit* formam, aut congrue ad ejus adventum *praeparat*, sed ipsa per formam rationatur, originatur, necessitatur.

Jam vero sicut in iis quae successive perficiuntur, datur locus dispositioni antecedenti, sive necessitatis, sive congruentiae, sic in illis quae perficiuntur absque successione nulli datur locus dispositioni nisi consequenti atque perfectae¹. Perficitur autem incarnatio absque successione. Si qua igitur praedicatur circa incarnationem dispositio, haec est consequens, non autem antecedens; nec informis, sed perfecta. Hujusmodi autem dispositio est gratia: nam et consequitur, ut dictum est, ad gratiam unionis connaturaliter; nec proinde potest quin existat in debita proportione ad ipsam.

Sic sanctus Thomas consecutionem dispositionis affirmat et proportionem. Consecutionem primo in responsione ad hanc objectionem: « Dispositio praecedit perfectionem tempore, vel saltem intellectu. « Sed gratia habitualis videtur esse sicut « quaedam dispositio humanae naturae « ad unionem personalem. Ergo videtur « quod gratia habitualis non subsequatur « unionem, sed magis praecedat ». « Ad « secundum, ait sanctus Doctor, dicendum « quod sicut dispositio in via generationis « praecedit perfectionem ad quam dis- « ponit, in his quae successive perficiuntur; « ita naturaliter perfectionem sequitur « quam aliquis jam consecutus est; sicut « calor, qui fuit dispositio ad formam ignis, « est effectus profluens a forma ignis jam « praeesistentis. Humana autem natura

1. Dispositio enim imperfecta ac praevia dum exserit suam activitatem, jam in mobili signatur quidam motus ad formam; qui motus non potest coexistere in eodem instante cum

forma: siquidem, cum forma non coexistit nisi dispositio perfecta per formam, nec proinde imperfecta; rursusque consequens, nec praevia.

« in Christo unita est personae Verbi a
 « principio absque successione. Unde gra-
 « tia habitualis non intelligitur ut praece-
 « dens unionem, sed ut consequens eam,
 « sicut quaedam proprietas naturalis. Unde
 « et Augustinus dicit quod gratia est quo-
 « dammodo Christo homini naturalis » (3 S.
 7, 13, 2^m). Haec de consecutione.

Secundo autem affirmat proportionem.
 Quia scilicet gratia ista est proprietas na-
 turalis, oportet ut commensuretur unioni
 hypostaticae, non deficienter aut late,
 qualiter contingeret, si posset consistere
 eadem citra hypostaticam unionem, sed
 proprie et « sufficienter secundum defi-
 « nitionem divinae sapientiae » (3 S. 7, 12,
 2^m), ad quam pertinet mensurare essen-
 tias et inter se coaptare (vide integrum
 corpus articuli).

Eodem sensu loquitur Cajetanus, cum
 et negat gratiam esse dispositionem :
 « Gratia, inquit, in Christo non habet ra-
 « tionem dispositionis respectu unionis,
 « sed habet rationem naturalis proprieta-
 « tis, sicut calor consequens formam ignis »
 (in 3 S. 7, 13) ; et superius tamen asseruit
 gratiam se habere ad unionem ut ad finem
 suum, « qui finalizat, non ut sit, aut bene
 « sit, sed quia est... Quocirca unio perso-
 « nalis finis est gratiae habitualis, non asse-
 « quendus per eam, sed quia ipsa emanat
 « ab unione personali, ordinata ad unio-
 « nem personalem ut ad finem, quia est,
 « sicut creaturae fiunt a Deo propter
 « Deum, quia est. Nec est hoc remotum ab
 « ordine quem in rebus generalibus vide-
 « mus ; quoniam in istis perspicimus quod
 « NON SOLUM ANTECEDENTES DISPOSITIO-
 « NES, SED CONSEQUENTIA ETIAM ACCI-
 « DENTIA ORDINANTUR AD SUBSTANTIAM
 « PRIUS NATURA GENITAM, ut ad finem ;
 « esse namque disciplinabilem, quod conse-
 « quitur ad formam hominis, ordinatur ad
 « hominem ut ad finem » (in 3 S. 7, 12).
 Pariter Lugo : « [Gratia Christi] habuit
 « ordinem ad unionem, non ut aliquid an-
 « tecedens, sed ut consequens ipsam unio-
 « nem : ex quo capite videtur participare
 « aliquam infinitatem, quatenus non po-
 « tuit ordinari ad aliquid melius quam ad

« Verbum unitum » (Disp. 16, s. 7, n. 107).
 Ordinationem autem seu habitudinem istius-
 modi in finem nos maluimus vocare dis-
 positionem consequentem et perfectam,
 secundum stylum S. Thomae (*loc. cit.*), et
 propter analogiam rerum naturalium at-
 que etiam supernaturalium (cf. 3 S. 9, 3,
 2^m ; 4 D. 49, 2, 7) : quin tamen de vocibus
 velimus cum ullo homine litigare, cum de
 re concordamus.

APPENDIX G.

Gratia Christi est absolute summa.

Conclusio haec non est sancti Thomae
 tantum, sed et Scoti (3 D. 13, q. 2, et q. 4)
 atque Scotistarum omnium (in hunc locum
 sui magistri) ; eam inter Thomistas illus-
 trarunt potissimum Durandus (3 D. 13,
 q. 2) ; Cajetanus (in 3 S. 7, 12) ; Canus
 (*De locis theologicis*, l. 12, c. 13. Col. Agrip.
 1585, fol. 442 et 445). Consentit Peta-
 vius (*De incarnatione Verbi*, l. 11, c. 6,
 n. 6, coll. c. 12, n. 6-7) scribens : « Quoniam
 « Christus non solum gratiam et sancti-
 « tatem tanquam donum gratuitum acce-
 « pisse, sed etiam sibi ipse contulisse ab
 « antiquis Patribus dicitur : eo fit ut natu-
 « ralis eadem, illi esse statuatur, nec ex-
 « trinsecus communicata, sed οἰκονομῶν, et de
 « suo sibi praesens et affluens. Quae res
 « IMMENSAM ET NULLO FINE AC TERMINO
 « CIRCUMSCRIPTAM EAM ESSE DEMONS-
 « TRAT. »

Probatur autem conclusio multipliciter.
Primo quidem, quicquid naturaliter ha-
 betur, habetur in summo, secundum illud
 saepe assertum a sancto Thoma (*De sub-
 stantiis separatis*, c. 19) : « Quod est natura-
 liter tale, est... omnino tale. » Ubi sensus
 est duplex. Primarius sensus est : si qua
 perfectio est subsistens, ea est in propria
 sua ratione indeficiens : sicut de angelicis
 formis et de *esse* separato multum disserit
 sanctus Thomas. Sensus autem secunda-
 rius est : si quid naturaliter ex sese
 infert aliquam perfectionem, haec maxi-
 mum habet statim gradum, quem in ipso
 habere potest. Cujus ratio est, quia quic-

quid habetur naturaliter, immobiliter habetur; nec proinde est in potentia ad hoc ut fiat majus. Sicut homo est naturaliter habens intellectum abstractivum et discursivum: qui in unoquoque homine statim secundum se habet summam suae rationis perfectionem intrinsecam. Porro gratia unionis infert naturaliter gratiam habitualem. Ergo infert eam in summo gradu quem secum compatitur. Patet autem nullum posse concipi gradum gratiae tantum, quin in Christo esse possit. Ergo omnem perfectionem gratiae creabilem habet Christus.

Probatur *secundo*. Causa mensurat effectum suum necessarium. Ergo summa unio cogitabilis quantum ad *esse*, nequit principiari nisi summam cogitabilem gratiam quantum ad *operari*. Sic Durandus (3 D. 13, q. 2, n. 9. Par. 1550, fol. 203): « Gratia unionis et habitualis in Christo se « habuerunt sicut prius et posterius. Nam « ad gratiam unionis secuta est gratia ha- « bitualis. Gratia autem unionis in Christo « fuit perfectissima, quae [*legendum forte*: « qua] perfectior esse non potest, eo quod « digniori non potest creatura uniri quam « supposito divino: ergo gratia habitua- « lis consequens ad eam fuit perfectis- « sima. »

Nec multum distabat Scotus, cum scribebat: « Ista natura potuit assumi ad « summam unionem quantum ad esse: « ergo quantum ad operari. Summa unio « quantum ad operari non est nisi per « summum habitum gratiae, quae est « principium operandi. Ergo » etc. Concludit hic tamen de possibili tantum Scotus; de facto autem postea, per aliud argumentum, ex decentia Creatoris petitem.

1. Adjecta aliis rationibus, quae in superiore appendice indicatae sunt, haec est ratio *propter quid*, cur Christus necessario a principio suae incarnationis debuerit obtinere visionis intuitivae praerogativam, eamque tantam quanta major esse nequit. Hinc inferes, nunquam eum latuisse ullam rem, quae in Deo viso ab ullo creato intellectu possit unquam cognosci: nec proinde diem iudicii. At, quae per visionem intuitivam innotescunt, ea innotescunt non secundum modum quem obtinent in intellectu ex sensibilibus abstrahente formas intellegi-

Probatur *tertio*. Dispositio perfecta ad formam habitam seu finem praesentem proportionatur fini seu formae. Proportionata autem unioni hypostaticae gratia nequit non esse summa. Apte Cajetanus (in 3 S. 12): « Intellige mensuram formae « praefixam esse penes relationem ad « finem... [Etenim] quod substantialiter « est propter finem oportet commensura- « tum esse fini... [Quare] summae unioni « creaturae rationalis ad Deum com- « mensurari oportet solam summam gra- « tiam. »

Probatur *quarto*. Gratia in puris creaturis habet rationem filiationis adoptivae. In anima autem Christi, ubi ex unione hypostatica ad Verbum resultat unio schematica ad Spiritum Sanctum et totam Trinitatem, gratia est SEQUELA ET DOS PROPRIA Filiationis naturalis. Nequit autem propria dos et sequela Filiationis naturalis non esse major omni dono quodcumque concipi possit filiationis adoptivae: siquidem adoptiva filiatio imitatur deficienter ea quae sunt naturalis Filiationis propria. In nulla igitur creatura potest concipi tanta gratia quanta inest naturaliter humanitati assumptae. Vide complexive Cyril. Alex., in *Johan.*, l. 11, c. 12. P.G. 74, 561-565, et egregiam ejusdem loci expositionem apud Petavium, *De incarn. Verbi*, l. 11, c. 7, n. 9-10.

Probatur *quinto*. Gratia proportionatur visioni. Visione autem intuitiva, qua gaudet Christus, nulla potest esse major. Etenim nulla major conjunctio intellegibilis ad intellegentem concipi potest quam secundum *esse*: qualiter obtinet inter animam Christi et Verbum Dei¹. Ad rem Canus: « Major est unio animae Christi

biles, sed secundum modum eminentiorem quem intellegibile obtinet in intellectu Dei, ubi est ipse Deus. Quem juxta modum sunt, ut patet, intellectui cuivis creato, pro suo gradu cognitionis analogicae, sed multo magis intellectui humano, pro suo gradu cognitionis abstractivae, non solum ineffabilia, sed etiam incapabilia; nec proinde ad partes intellectus abstractivae descendit talis notitia, nisi per quamdam illuminationem partium inferiorum per superiores: qualis ante Christi resurrectionem cohiberi sane potuit. Nisi autem notitia insit intellectui prout

« cum Verbo, quam unio beatorum ; sed
 « ex hac existit claritas in intellectu beati
 « [lege : beatorum] ut Deum videant : ergo
 « multo magis ex illis [lege : ex illa] talis
 « claritas oriatur » (*De locis theologicis*,
 l. 12, c. 13, fol. 440).

Objicies : implicat contradictionem conceptus gratiae absolute summae. Nam, cum Dei natura, vita, atque beatitudo, seu operatio propria, sit infinita, in infinitum potest ipsius consortium crescere atque progredi. Ergo posita gratia qualibet, potest semper alia concipi major ; sicut qualibet creatura alia potest a Deo creari melior (cf. 1 S. 25, 6. c.).

Respondeo, contradictionem implicari nullam. Etenim consortium istud est intrinsece supernaturale respectu omnis naturae creabilis. Ergo in suo formali claudit gratuitatem, seu connotationem SUBJECTI, cui non debeatur ; et pro tanto est perfectio mixta, id est non melior ipsa quam non ipsa. Omnis autem talis perfectio habet summum infra Deum ; sicut facultas ratiocinandi, quae est potentialis ad verum, habet in homine summum suae rationis ; et omnis natura angelica, quae est potentialis ad esse, est in summo suae speciei.

Aliter autem est dicendum de perfectionibus puris, quae nullam in suo conceptu claudunt potentialitatem naturalem ad ulteriora aut connotant subjecti sui potentiam obedientialem. Qualis est perfectio entis, vel intellectionis : quare omni creatura potest a Deo alia fieri major, et omni intellectioni naturali superstrui melior ; nec proinde ullus angelus, quantumvis perfectus, culmen obtinet naturalis perfectionis creabilis.

Ne quis autem stomachetur, quod 1° intellectio naturalis potest progredi in infi-

analogico et abstractivo, non est enuntiabilis homini, quantumvis eam in apice suae mentis obtinenti per visionem. Adeo ut multo magis visioni intuitivae etiam quam raptui congruant verba Pauli : *audivit arcana verba, quae non licet homini loqui*. Per intuitivam enim visionem percipit homo Verbum ipsam Dei, quod solus Deus profert, nec homo aut angelus proferet unquam. Vere igitur Christi anima po-

nitum, gratia autem non ita ; aut quod 2° in perfectionibus mixtis recensetur gratia, cum inter puras multae numerentur naturales. Hoc alterum enim ex nobilitate est gratiae, qua tantum importatur bonum, ut omni perfectioni cuilibet naturali semper sit supernaturale seu indebitum, connotans igitur subjecti indignitatem. Primum autem in laudem gratiae pariter redundat ; nam ad perfectionem alicujus gratiae pertinet, quod sit in summo ; ad imperfectionem autem omnis naturae, quod semper ab alia transcendendi potest. Tandem minima visionis beatificae gratia infinito majorem lucem intellegibilitatis secum fert quam quantavis intellectionis naturalis acies. Et sic tollitur omne scandalum.

Neve dixeris, potentiae divinae aliquid detrahi, si gratia habituali Christi nulla possit fieri major. Nam non ex defectu divinae potentiae id repetitur, sed ex termino intrinseco talis formae, quae seipsam superare non potest ; sicut nec angelus ullus intra suam speciem perfectior esse potest quam est. Et hoc sensu loquitur sanctus Thomas, cum ita concedit (3 S. 10, 4, 3^m, et 3 S. 7, 12, 2^m) nullum, quantum est ex divina potentia, assignari terminum, ut tamen velit (3 S. 7, 12, c. et 1^m) penes ipsam formam esse termini illius rationem. « Ex parte autem formae excluditur
 « tur possibilitas augmenti, quando aliquod
 « subjectum attingit ad ultimam perfectionem, quam potest talis forma habere
 « in natura » (3 S. 12, c.). « In ipsis formis
 « consideratur aliquis terminus, ultra
 « quem non progrediuntur. Et propter
 « hoc non oportet quod gratiae Christi
 « possit fieri additio, quamvis sit finita
 « secundum sui essentiam » (3 S. 7, 12, 1^m). Ita autem secundum sui essentiam

tuit et pro unionis hypostaticae praerogativa infrustrabili nosse in Deo viso iudicii diem, et pro oeconomica suae omnimodae clarificationis dilatione nullam in thesauris suae abstractivae scientiae continere illius diei notitiam. Unde verum habet solutio veterum : habuit diei ultimi Christus notitiam incommunicabilem.

est finita in ratione entis, per comparationem ad plenitudinem essendi, ut tamen in ratione gratiae sit infinita, tanquam gratiae plenitudo (3 S. 7, 11) : quemadmodum fere formae separatae, in suo quaeque ordine infinitantur (1 S. 50, 2, 4^m; *De ente et essentia*, c. 6; coll. *De subst. separat.*, 13, etc.). Cum autem sit infinitum gratiae gratia Christi, patet non ex hoc culpam potentiam Dei, quod illam facere majorem quam est, non potuerit; sicut nec in isto culpatur, quod quaternarius major quam est fieri non potest (cf. 1 S. 25, 6, c.).

Quibus ex doctrina sancti Thomae libatis, parum nobis probatur illud Suarezii (*De incarn.*, disp. 22, s. 2, n. 10) effatum : « Divus autem Thomas nunquam assignavit terminum ex natura ipsius gratiae, « sed ex ordine divinae sapientiae. » Nec sane mirum, quod ipse Suarez fatetur suam interpretationem a sancto Thoma parum clare suaderi : « Potuisset quidem « D. Thomas clarius dicere argumentum « concludere : posse illi gratiae fieri « additionem in gradibus intensionis de « potentia absoluta, non tamen de ordinaria » (In 3 S. 7, 12, *commentarius*, n. 3). Immo id sanctus Thomas consulto non dixit, quia nec sensit. Concessit autem rectissime posse a Deo fieri aliquid gratia habituali Christi « majus et melius » (3 S. 7, 12, 2^m) : pro quanto enim est finita quoad *esse*, patitur aliquid seipsa melius infra Deum; et revera praestat illi gratia unionis, utpote ex qua dimanet et ad quam ordinetur. Et unione ipsa hypostatica naturae humanae potuit a Deo aliquid fieri secundum quid melius, pro quanto potuerunt assumi naturae semper in infinitum perfectiores. (Quo tamen progressu non importaretur augmentum secundum gratiam habitualement, siquidem, ut diximus, gratia habitualis ordinatur ad visionem intuitivam, in

qua nullam per se induceret diversitatem diversitas naturarum, quaecumque a Deo assumerentur). Naturarum vero assumptarum diversarum foret diversa secundum quid actuatio per *Esse* divinum : non quasi simpliciter melior foret actuatio melioris, sed melior duntaxat quantum ad terminum actuatam.

Unde habes tandem, quo sensu Christus dici possit non solum connaturalem habere gratiam, sed etiam esse ipsum subjectum gratiae connaturale. Nam ex una parte, plenitudo illa gratiae est ita proprium corollarium unionis hypostaticae, ut extra unionem hypostaticam consistere nequeat; ex altera autem parte, gratia omnis in quavis creata persona erit nata respicere gratiam Christi, ut deficiens participatio indeficientem plenitudinem. Ergo omnis gratia ad personam illam divinam in creata natura subsistentem referetur, sive ut ejus naturalis proprietas, sive ut talis proprietatis participatio (in contrarium vide Suarezium, *De incarn.* disp. 18, s. 3, n. 11-12).

Est ergo essentialiter gratia Christi quasi analogum princeps in toto genere gratiae. Et pro tanto, quamvis in puris creaturis gratia possit semper pro lubitu Dei proficere, non tamen ulla illarum gratia, quantumvis intensa, attinget aut appropinquabit ad gratiam Christi, sed manebit semper incomparabiliter inferior, ut ne commensurari quidem aut connumerari possit (3 S. 7, 11, 3^m)¹. Nec proinde gratia Christi concipienda est ut limes nostrae gratiae; quanquam principium quoddam ejus sub Deo est et finis, permittens sub se quemdam progressum in infinitum. Immo foret praesentis oeconomiae limes, si esset commensurabilis nostrae gratiae et relative tantum maxima. Est autem ita maxima, ut sit « plenitudo perfectionis et perfectio plenitudinis » (S. Fulgentius, *Ep.* 14,

1. In quo nulla arguenda est contradictio; siquidem in perfectionibus puris, ut est esse vel intellegere, gradatio potest concipi indefinita, quin unquam fiat appropinquatio ad *esse* vel *intellegere* subsistens. Juvat aliquantulum analogia

matheseos, ubi series dantur quantitatum indefinite crescentium, convergentes tamen in terminum finitum, quem ne attingentes quidem semper remanent infinito mathematico incomparabiliter inferiores.

n. 28. P.L. 65, 418). Vel, ut scribit admirabiliter Hesychius (*In Levit.*, 8¹³. P.G. 93, 871-872): « Unctio Christo et his qui
« ejus sunt communis et non communis
« est : communis quidem, quia ejusdem
« unctionis sunt et ipsi participes; quam-
« obrem et nos participatione Christi,
« christiani dicimur; non communis au-
« tem, quia inaestimabili quadam subli-
« mitate excellit Deus hominibus et
« gratia in qua ei communicamus. »

ARTICULUS II. — DE GRATIA EUCHARISTICA
IN QUANTUM
EST GRATIA REDEMPTORIS.

Ut attolleretur ad consortium divinorum, praestabat gratia Adamo insonti, atque praestat angelis. Hoc idem nobis praestat gratia specialior¹, in natura per peccatum infirmata; non solum nobilitans animum, sed sanans a corruptione carnis, atque ita coaptans hominem ad finem, ut adversus difficultates in consequendo fine superandas roboraret: quo longe potentior importatur gratia, et caritatis in Deum defixae intentio, ultra omnem humanae firmitatis atque constantiae gradum, provecta. « Major quippe libertas est neces-
« saria adversus tot et tantas tentationes,
« quae in paradiso non fuerunt: ...hoc
« sanctorum martyria docuerunt » (Augustinus, *De correptione et gratia*, c. 12, n. 35. P.L. 44, 937)².

Non differt autem haec gratia a gratia

1. Specialiorem dico, non quasi alterius speciei, sed prout, in eadem specie, gaudentem conditione quadam diversa, vel statu (ut aiunt) allotropico: pro quanto duobus muneribus fungitur et elevandi et sanandi. Quae diversitas refunditur in diversam conditionem subjecti, hinc integri, illinc sauciati.

2. Non solum potentius auxilium in gratia Redemptoris attenditur, sed etiam majus beneficium, pro quanto ista confertur nobis, non solum immeritis sed demeritis. Ceterum ea quae nunc annotamus de identitate gratiae nostrae elevantis ac sanantis, elucidabimus, quantum poterimus, in disputationibus *De gratia*.

3. Noli commoveri, quasi debilitas carnis sonaret concupiscentiam, cujus ne memoria quidem aut cogitatio, dum de Christo agitur, caret impietate. Sed duplex nobis inest debilitas carnis: una quidem per concupiscentiam;

Adami vel angelorum per finem suum, quo specificatur: qui utrinque est visio beatifica; sed differt quoad modum respiciendi finem: qui in priore illa respiciebatur solummodo ut appetibilis, in nostra autem respicitur simul ut arduus.

Hujus autem specialioris gratiae proprietates fuit suo modo in Christo, ut docet S. Thomas, scribens (*Veri.* 29, 2): « Christus ad hoc assumpsit humanam naturam, ut eam curaret. Quae quidem curatio est per gratiam; unde gratia habitualis in Christo magis intelligitur ut effectus unionis quam ut praeparatio ad unionem. » Scilicet: curatio humanae naturae assumptae ex una parte fuit incarnationis finis, ex altera autem parte formalis effectus gratiae habitualis. Ergo gratia non se habet ad incarnationem ut dispositio antecedens, sed ut finale consecutarium. Nam, si antecederet, antecederet et curatio: siquidem simul procedunt forma et effectus formalis. Non autem curatio antecedit incarnationi, cujus est finis. Ergo neque gratia. En processum Sancti Thomae: quo supponitur, humanam Christi naturam esse curatam per gratiam Christi habitualementem.

Et re quidem vera, Christus non in carne sane peccati, sed in similitudine tamen carnis peccati apparuit inter nos: passibilis, mortalis, tentatus per omnia; qui adversus tentationem ingruentium malorum sentiens debilitatem carnis³,

altera, etiam concupiscentia seclusa, consistens in passibilitate et corruptibilitate, ratione cujus aerumnas, dolores, mortem, sicut persentimus, ita pavemus necessario atque reformidamus, horremus et refugimus. Etiam si enim martyres concupiscentiae expertes essent, nonne tamen tolerantia passionum extrinsecus illatarum atque afflictionum undique ingruentium foret ardua atque perardua? Numquid difficultate sua omni caruit patientia Virginis immaculatae? Fuit autem in Christo haec corruptibilitas atque passibilitas; nihil quidem habens foeditatis propriae, nec tamen nisi per foeditatem peccati inducta in humanam naturam, ubi habet rationem poenaltatis. Quare ex hac parte Christus fuit in similitudine carnis peccati, et ex hac parte fuit infirmus secundum carnem. Qua infirmitate Adam non ante lapsum laboravit.

roboratus est intus per gratiam : in
cujus signum atque veluti subsidium
accessit angelus foris, confortans eum.

Sed non solum fuit in Christo haec
gratia, sed fuit in Christo summa. Et hoc
quidem propter tria.

Primo, ratione sui FINIS.

Finis enim hypostaticae unionis et con-
sequentis ad unionem gratiae, fuit red-
emptio generis humani condigna. Quare
oportuit, ut esset compensandi affectus et
opus in Christo undequaque peccati mali-
tiae adaequatum. Oportuit igitur, ut
dolor obeundus esset absolute summus
in genere mali per gratiam tolerandi,
seu difficultatis per caritatem superandae
(3 S. 46, 6, c. ; 3^m ; 6^m). Sic autem fuit
in Christo duplici ex capite. Primo qui-
dem, eo quod dolet incarnatus Deus, Dei
amantissimus, de maxime repugnante
divinae sanctitati malitia peccati (3 S.
46, 6, 4^m), et dolet quantum potest.
Quare tristitia ejus fuit in summo, ut
praeclare exponit Canus : « Revera pro-
« habile est, in voluntate Christi intellec-
« tuali, quae proprie voluntas est, non
« tristitiam modo, sed summam maxi-
« mamque fuisse. Quia enim in hostia pro
« peccato, cordis contritio voluntatisque
« tristitia potissime desideratur (sacrifi-
« cium quippe Deo spiritus contribulatus,
« etc.), et tristitia spiritualis haec con-
« traria est peccato medicina, quod sedem
« suam praecipue in voluntate habet ;
« consentaneum profecto erat, ut Filius
« Dei hostiam se pro peccato exhibiturus,
« non solum corporis et animae sensitivae
« dolores, sed angores quoque spiritus et
« voluntatis tristitiam susciperet, quo pro
« culpis nostris omnibus hostia illa Deo
« acceptissima omnibus omnino modis
« contereretur... Augustinus insuper asserit
« Christum eos nostrae naturae defectus
« suscepisse, qui perfectioni gratiae non
« repugnant quidem, sed de amore boni
« et sancta caritate veniunt. At commen-
« dat magis caritatem suam Christus, si

« tristitiam quoque eam Deo pro culpis
« nostris in sacrificium praebuit, quam
« nos Deo pro illis debemus maxime...
« Propter mysterium nostrae redemptionis
« explendum, quanquam voluntas Deo
« viso fruebatur, SUSCEPIT TAMEN SPONTE
« TRISTITIAM, QUANTAM MAXIMAM CAPERE
« POTUIT : POTUIT AUTEM CAPERE TANTAM,
« QUANTA MAXIMA ESSE IN RERUM NA-
« TURA POTERAT : UT DOLOR PRO PECCATIS
« NON MINOR ESSET QUAM CARITAS, et
« scientiae ipsi quoque superemineret »
(*De locis theologicis*, l. 12, c. 13, fol. 450).
Adeo igitur non nocuit visio intuitiva
dolori cordis, ut potius dicenda sit, vere
(quamvis indirecte) contulisse aliquid,
immo plurimum : pro quanto caritas,
visioni commensurata, mensurabat ipsa
repugnantiam ad peccatum et de peccatis
a genere humano admissis tristitiam.

Ex altero autem capite fuit summus
Christi dolor : pro quanto oppetiit mor-
tem. Primum enim quod appetitur in
bonis hujus vitae est *esse*. Et ideo « ulti-
« mum malorum hujus vitae et maxime
« terribile est mors, ut patet per Philoso-
« phum in 3 *Ethic.* (cap. 6 a med.) » (2-2,
64, 5, 3^m). Gratiae igitur et caritatis nul-
lum est secundum se magis arduum opus
quam mortis susceptio (*Joan.*, 15¹³).
Nemo autem vitam suam diligere potuit
tantum quantum Deus Homo. Quanto
enim perfectius *esse* quis habet, tanto
magis amat (major enim perfectio est ma-
gis appetibilis)¹. Christus autem habuit
perfectissimum *esse* vitale, scilicet divi-
num. Ergo amare debuit maxime. Maxi-
mus igitur debuit esse dolor Christi in
morte obeunda (3 S. 46, 6, 4^m).

Summo dolori obeundo oportuit ut
esset par gratia Christi. Oportuit igitur, ut
esset summa gratia fortitudinis, humanae
carnis infirmitati occurrens ac medens.

Secundo, fuit summa in Christo gratia
ista specialior ratione SUBJECTI.

Verbum enim incarnatum, cum esset
absolute impeccabile, oportuit ut creatam

1. Gallice dicunt : « Le vouloir-vivre se pro-
« portione à la richesse de la vie ; une vie
« pauvre moralement et physiquement, a moins

« horreur de la mort. La vie de Jésus-Christ
« était la plus riche qui fût, et qui pût être ; son
« horreur de la mort devait être souveraine.

haberet potentiam resistendi cuilibet difficultati, quantumvis gravi, insurgenti (sive actu sive potentia) adversus legem Dei adimplendam. Oportuit igitur, ut habitualiter esset summa in ipso gratia infirmitatem assumptae naturae sanans.

Ubi attende, quantum congruerit, ut prae omni alia natura humanam assumeret, eamque infirmatam. Sicut enim caritas infusa Dei in creata natura subsistentis, ex praemissis in superiore sectione, erat necessario summa, sic congruebat, ut exercitium ejus esset summum, non solum ex parte intensionis subjectivae, sed etiam ratione materiae circa quam ageretur. Etenim, nisi materia aequaret intensionem, videretur forte superfluere intensio atque abundare. Non autem potuit caritatis exercitium esse summum quoad materiam actus, nisi materia offerret difficultates aequantes proportionaliter ipsam vim moralem gratiae et caritatis. Quod contigit in Christo, ut superius est declaratum. Quo ex capite magis congruebat assumptio naturae humanae quam angelicae (in qua nullum gratia potest compati secum dolorem); et in humana natura, magis assumptio infirmatae quam integrae. Si quidem in infirmata demum hominis natura poterat Dei Verbum exercendae suae caritati campum habere adaequatum. Quod cum sine lapsu hominis contingere non posset, rursus ex hoc capite dicendum est : *Felix culpa!*

Tertio, summa fuit eadem gratia ratione sui EFFECTUS.

Fons enim gratia Christi fuit nostrae gratiae. Oportuit autem ut nullum esset gratiae (nobis oblatae) insanabile peccati vulnus : si quidem omnibus peccatoribus, quantumvis laesis, quantumvis dejectis, quantumvis fractis, Christus offerebat salutem. Nulli igitur limiti affixa esse debebat ista fontalis gratia in Christo. *Ha-*

1. « Si enim in omnibus sacramentis nostras « Christus sanat infirmitates, maxime tamen « facit hoc in sacramento [Eucharistiae]. » Ita Albertus M. (*Liber de sacramento eucharistiae* Dist. 6, tract. 1, cap. 1), commemorans ibidem (cap. 2) ac redarguens quosdam negantes medicinalem eucharistiae vim : « Pro certo tenen-

bentes ergo pontificem magnum qui penetravit coelos, Jesum Filium Dei, lenemus confessionem. Non enim habemus pontificem qui non possit compati infirmitatibus nostris : lentulum aulem per omnia pro similitudine absque peccato. Adeamus ergo cum fiducia ad thronum gratiae : ut misericordiam consequamur, et gratiam inveniamus in auxilio opportuno (Hebr., 4¹⁴⁻¹⁶).

- Undequaque igitur gratia ista specialior fuit in Christo summa.

Et fuit Christi propria. Hanc enim proprie Christus meruit omnibus quicumque eam sortituri essent. Non scilicet meruit universaliter gratiam prout in communi ordinantem substantias rationales in finem ultimum. Si enim secundum illam communitatem meruisset gratiam, meruisset eam angelis, atque Adamo insonti : quod parum certe probatur. Meruit tamen gratiam iis omnibus qui per gratiam essent reparandi. Meruit enim per sacrificium suum propitiatorium ; et meruit iis pro quibus propitiatorium suum sacrificium obtulit. Obtulit autem pro iis qui propitiatione egebant. Peccatoribus igitur, quotquot a Deo ad poenitentiam exspectantur, id est hominibus lapsis, gratiam meruit : gratiam scilicet reparationis, qua ita sanantur homines, ut eleventur ; atque eleventur ita ut sanentur.

Quia autem istiusmodi gratiam per sacrificium suum meruit, ut hostia etiam sacrificii ipsam dispensat. Quod enim per sacrificii oblationem conciliatur, id per sacrificii participationem obtinetur : redente Deo per hostiam acceptissimam fructum oblationis. Reparationis igitur nostrae gratia nobis praesto est in corpore ac sanguine Christi participando, quae est eucharistia¹.

Quod traditum supra a Patribus, praesertim Gregorio Nysseno et Cyrillo Alexandrino², mediaevalis vir spectabilis, Er-

dum est, quod nihil est, quod isti dicunt.»

2. Locis supra recitatis hunc addesis, nobis in octava Corporis Christi recitari solitum : « ...Eulogiae particeps fias, credens valere eam « NON AD MORTEM SOLUM SED ETIAM MORBOS « NOSTROS OMNES EXTERMINANDOS. Sopit enim « Christus nobis illapsus saevientem in mem-

naldus Bonaevallensis, coetaneos suos sic commonebat : « Nos quidem cum « cæro essemus et sanguis, corrupta et « infirma corporis animaeque natura, RE- « FORMARI NON POTERAMUS, neque ad « similitudinem Dei reverti, nisi MORBO « INVETERATO imponeretur MALAGMA CON- « VENIENS, et in CURATIONE DESPERATAE « INFIRMITATIS contraria removerentur « contrariis, et similia similibus conveni- « rent... PANIS ITAQUE HIC AZYMUS, cibus « verus et sincerus, per speciem et sacra- « mentum nos tactu sanctificat, fide illu- « minat, veritate Christo conformat. Et « sicut panis communis, quem quotidie « edimus, vita est corporis, ita panis iste « supersubstantialis vita est animae et « SANITAS mentis... Nobis itaque, PRO « QUIBUS SANGUIS CHRISTI OBLATUS EST « IN CRUCE, ET QUOS RECONCILIAVIT DEO » OMNES EXCEDENS VICTIMAS HOC SACRIFI- « CIUM SINGULARE, ipse Christus pincerna « porrexit hoc poculum, et docuit : ut non « tantum exterius hoc sanguine liniremur, « sed et interius aspersione omnipotenti « anima muniremur [*legendum forte* : « muniretur] ; et penetrans omnia TANTI « MEDICAMENTI VIRTUS, quicquid esset « intus ibi durum, effugaret ; et RENOVA- « RET SANARETQUE quicquid MORBI carni « vel spiritui veteris vitae allinierat cor- « ruptela » (Ernardus Bonaevallensis, *op. cit.*, col. 1643-1645).

Pariter cardinalis Jacobus de Vitriaco (*Sermones in Epistolas, etc. Sermo II In coena Domini, Antverpiae, 1575, p. 334*) : « Venit coelestis medicus non mi- « nistrari, sed ministrare ; curare infir- « mos, non curari ; sanare vulnera, et « vulnerari. ...Corpus et sanguinem suum « nobis contulit in refectione contra infir- « mitatem... [Quae infirmitas est] diffi- « cultas bene operandi et resistendi tenta- « tionibus. Unde et Dominus Jesus Chris- « tus a discipulis recessurus, imminente « passione, contra varias infirmitates et

« crebros casus summum reliquit antido- « tum, corporis scilicet et sanguinis sui « sacramentum. »

Idem, inter multa alia documenta litur- gica, exhibet postcommunio feriae ter- tiae post Pascham in *Sacramentario Gela- siano* (P.L. 74, 1115 ; ed. Wilson, p. 92) : « Digne nos tuo nomini, quaesumus, « Domine, famulari salutaris cibus et sa- « cer potus instituat, et RENOVATIONEM « CONDITIONIS HUMANAЕ, quam mysterio « continet, IN NOSTRIS JUGITER SENSIBUS « OPERETUR. »

Sed longe antea in sua *Anaphora* orabat Serapion episcopus : « Fac ut omnes « communicantes REMEDIUM VITAE acci- « piant AD CURANDUM OMNEM MORBUM « et ad confortandum omnem profectum « ac virtutem » (F. D. 2, 176).

EPILOGUS.

Quam aliter Christus sit homi- num caput atque angelorum.

Conclude igitur : aliter Christum esse caput angelorum, aliter caput Ecclesiae. Secundum enim influentiam gratiae potis- simum intellegitur esse caput. Gratiam autem, quam angelis influit, neque ipsis meruit, neque influit talem omnimode quali ipse usus est, sed tantummodo ut elevantem, non autem ut sanantem ; neque influit per corpus suum, sed tantum per animam (S. Thom., 3 D. 13, 2, 2, sol. 1, c. et 3^m ; 3 S. 59, 6. c.) ; neque is fuit finis incarnationis, ut influeret, sed effectus ad incarnationem consequens (S. Thom., *Veri*, 29, 4, 5^m). Nobis autem per corpus suum dat gratiam ; talem quali ipse usus est in corpore ; quam et per corpus suum nobis meruit : ad quem etiam finem corpus assumpsit. Unde haeremus CHRISTI CORPORI multo differentius quam angeli : per gratiam qua vere facti sumus ipsi concor- porei, non solum secundum communitatem

« bris nostris legem carnis ; pietatem quidem « in Deum exsuscat, mortificat autem motus « animi turbatos, non imputans nobis delicta, « in quibus sumus, sed magis nos curans ut

« aegrotos. Contractum enim alligat, erigit « lapsum, sicut pastor bonus, et qui vitam « pro ovibus posuerit » (Cyril. Alex. (*In Joan.*, l. 4, c. 2. P.G. 73, 585).

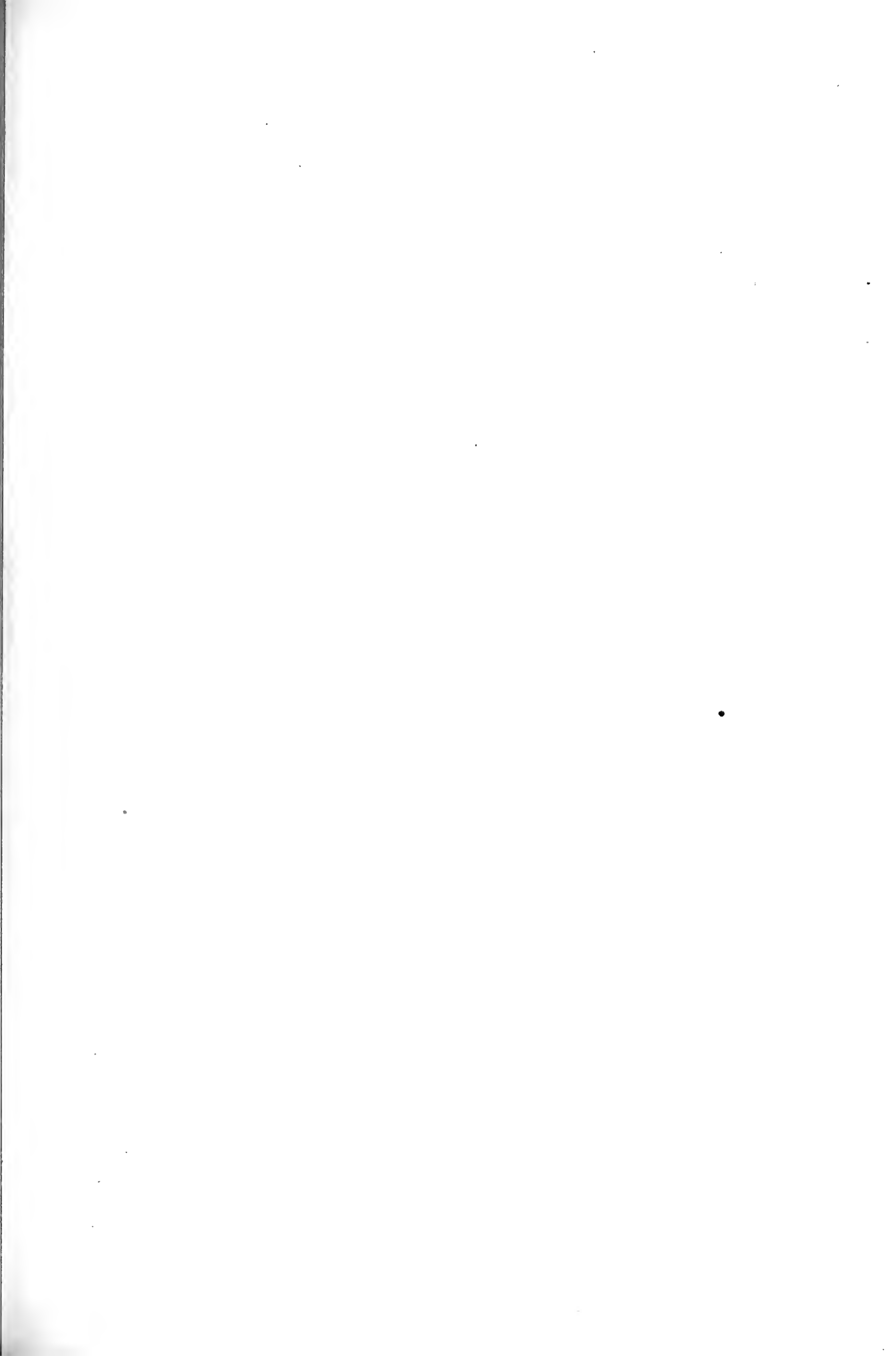
naturae, sed etiam secundum unius sanctificati corporis spirituale consortium. Hoc enim importat participatio nostra dominicae hostiae; quae angelis neque sacramentaliter competit, neque spiritualiter, quanquam per hostiam suam Christus sibi meruit statum illum gloriae, in

1. Quare non absurde Cyrillus Alexandrinus (*Glaphyra in Leviticum*. P.G. 69, 549-552) in Christi sacrificium refundit influxum Christi in angelos sanctificativum. At conjici praeterea potest, jam ab initio suae creaturae angelos desiderio (divinitus immisso) praelibasse talem influxum nostrae hostiae, si revelatum fuit illis mysterium occisi Agni et vivificati, unde traheretur ipsorum sanctitas. Quem influxum dum fastidens Lucifer renuit inspirato

quo illuminaret angelos¹: qui exhinc laetificantur eo magis, quod jam consociantur et continuantur spiritualiter Filio Dei in creata natura intellectuali subsistenti; unde et cognatius evasere, et nominantur verius, filii Dei.

per Spiritum Sanctum desiderio consentire, excidit ab illa, quam secum trahebat desiderium, gratia, manetque inanis.

Pro quanto autem per eucharistiam Christus suum sacrificium obtulit, quo consummato beat angelos, vide eos non carere omni connexionne (indirecta sane) cum eucharistia. Conferas infra (Elucid. XLIX) illa quae habet sanctus Thomas de manducatione Christi angelica.

Elucidatio XLII.

Non minus quam in aliis sacramentis causat
in eucharistia *signum tantum* veritatem ejus
quod significatur respectu *rei et signi*.

§ 2. Comparantur elementa eucharistiae inter se.

SECTIO I. — DE ORDINE CAUSAE INTER SIGNUM TANTUM ET REM ET SIGNUM.

Solet in sacramentis id quod est *signum tantum* se habere ut causa relate ad id quod est *res et signum* : pro quanto, ut diximus, practica est omnis significatio sacramentorum demonstrativa. Quaeritur jam, possitne in eucharistia intercedere talis ordo causalitatis inter signum sensibile et rem contentam demonstratamque, quae est corpus et sanguis Christi. Quod si negaveris, non apparet quomodo signum eucharisticum possit dici signum practicum, causans sui veritatem.

Forsan non vereantur quidam ordinem istum causalitatis concedere simpliciter. Nam quibus placet produci in eucharistia corpus Christi, multo rationabilius asserent productum, non per formam consecrationis tantum, sed per integrum signum sacramentale, consistens, ut diximus, ex materia et forma, verbis scilicet et rebus.

Sed repugnat dupliciter, quominus per sacramentale signum (sive adaequatum sive inadaequatum) producat corpus Christi. Primo enim, praeeexistit suo signo ; nec proinde habet per ipsum causari. Secundo, in virtute Christi Sacerdotis agit sacramentale signum, quicquid agit ; non autem potest in virtute Christi Sacerdotis produci Christi hostia, quae est ipse Sacerdos¹.

Secundum haec duo igitur dispar est conditio corporis eucharistici a conditione characteris sacramentalis. Character enim non praecedit suo signo ; nec est nisi participatio sacerdotii dominici, non autem plenitudo illa quae in Christo eucharistico viget.

1. Vide illa quae sequuntur infra (Elucid. L) et hic supponuntur. Interim observa cur, ex sancto Thoma (3 S. 78, 4, 2^m), humanitas Christi non potuerit concurrere ad Incarnationem operandam, cum tamen concurrat ad eucharistiam conficiendam : quia scilicet in incarnatione opus erat producere corpus Christi :

Negandum est igitur prorsus, per eucharisticum signum effici corpus et sanguinem Christi.

Attamen potest sacramentale signum efficere aliquid circa ipsum Christi corpus aut sanguinem : non scilicet ut sit, simpliciter loquendo ; sed ut sit secundum rationem quae propria est rei demonstratae et contentae : id est, ut vere demonstretur et realiter contineatur.

Quod facit sacramentale signum, dum efficit transsubstantiationem. Verba enim speciebus conjuncta, vel, quod idem est, species informatae verbis, per se demonstrative significant corpus ac sanguinem Christi in ratione cibi et potus. Quae demonstratio ut vera sit, nec mendax, oportet ut, conversa substantia panis in substantiam corporis Christi, haec illi subrogetur. Practica autem cum sit significatio, efficit idipsum QUO VERIFICATUR. Efficit igitur praedictam PANIS CONVERSIONEM. Qua posita, statim intelleguntur species continere corpus Christi eodem modo quo continebant substantiam panis, cui subrogatum est. Ex causalitate igitur, quam habent respectu transsubstantiandi panis, induunt relationem demonstrationis veram et continentiae realem ad corpus Christi. Sicque causant Christi praesentiam, quin ullam exercuerint causalitatem in Christum. Non enim actione ista conversiva mutatus est ipse Christus, neque substantialiter neque accidentaliter, sed mutatus est panis, in Christum mutationis expertem et passionis immunem, ut suo loco exponetur.

Quare sanctus Thomas (4 D. 1, 1, 4, 1, 6^m), ubi hanc sibi proponit solvendam objectionem : « In sacramento altaris « transsubstantiatur panis in corpus Chris-

« Verba Christi convertunt panem in corpus
« Christi. Quod quidem fieri non potuit in con-
« ceptione corporis Christi, qua corpus Christi
« formabatur, ut aliquid a corpore Christi pro-
« cedens haberet instrumentalem virtutem ad
« ipsius corporis formationem. »

« ti; quod non potest fieri nisi virtute in-
 « finita, qualis non est virtus formae illius
 « sacramenti. Ergo virtus illa non causat
 « dictam transsubstantiationem. » Sic re-
 spondet: « In transsubstantiatione, cum
 « sit quidam motus vel mutatio, duo sunt,
 « scilicet recessus a termino, et accessus ad
 « terminum. Verba ergo sacramentalia
 « pertingunt instrumentaliter ad trans-
 « substantiationem, quantum ad recessum
 « a termino a quo; sed quantum ad acces-
 « sum ad terminum ad quem, non pertin-
 « gunt instrumentaliter nisi *DISPOSITIVE* »
 (cf. 3 S. 78, 4. 2^m).

Conclude igitur *primo*: signum sacra-
 mentale in eucharistia vere esse effecti-
 vum sui significati; non enim significatum
 est ut corpus Christi *SIT*, sed ut *HOC SIT*
 CORPUS CHRISTI. Hujus autem enuntiati
 veritas fit per tale signum, effecta panis
 mutatione, ut dictum est.

Quod autem in aliis sacramentis exter-
 num signum efficit ut *SIT* res et signum,
 hoc est, quia idipsum significat. Puta ritus
 baptismalis significat christianismi initia-
 tionem; matrimonialis consensus, ortum
 vinculi conjugalis, etc. Exsistit igitur
 noviter character, exsistit noviter vincu-
 lum, etc.

In eucharistia autem non opus est ut
 EXSISTAT noviter quicquam, sed sufficit ad
 veritatem signi, si mutatio habeatur rei
 unius in alteram praesistentem. Hanc
 mutationem efficit signum utpote efficax
 suae veritatis.

Conclude *secundo*: non solum effici in
 eucharistia, sed et conservari per sacra-
 mentale signum significati veritatem.
 Praesentia enim alligatur transsubstantia-
 tioni; transsubstantiatio autem tandiu
 manet, quamdiu manet causae virtus;
 virtus autem causae tandiu perseverat
 quamdiu perseverat signi integritas: si-
 quidem practicum est signum. Sicque con-
 servatur per signum significati veritas.

Quod autem in aliis sacramentis res
 significata perseverat, recedente signo ex-
 terno, nec proinde per ipsum conservatur,
 hujus ratio est, quia ex una parte nihil

habet perseverans istiusmodi signum, sed
 exhibetur per modum actionis, et ex altera
 parte non significat sui effectus esse, sed
fieri tantum. Sic actio baptizandi significat
 fieri aliquem christianum; actio contra-
 hendi matrimonium significat fieri istos
 conjuges; et sic de aliis sacramentis. Quare
 non *in esse*, sed *in fieri* tantum pendet
 vinculum conjugale vel character baptis-
 malis ab istiusmodi causa: quandoquidem
 eodem modo causat signum, quo signi-
 ficat.

In eucharistia autem, non *fieri* signifi-
 cati, sed *esse*, demonstrant species perma-
 nentes, informatae verbis, minime sonan-
 tibus: hoc fit corpus Christi, sed *hoc EST*
 corpus Christi. Quare significatum istud
 pendet *in esse* a suo signo: siquidem si-
 gnum eodem pacto causat, quo signi-
 ficat. Non igitur minus, immo magis est
 in eucharistia signum sensibile efficax
 sui significati, quam in reliquis sacra-
 mentis, ubi non ab uno alterum conser-
 vatur.

Conservatio autem illa, non dico corporis
 Christi, sed effectae transsubstantiationis,
 praeccludit multas disputationes apud theo-
 logos recentioris aetatis (Suarezium,
 disp. 47, s. 3, n. 11-19; Lugonem, disp. 6,
 s. 2, n. 26 et 34-44; Salmanticenses,
 disp. 6, dub. 2, § 2, n. 9-11. In contrarium
 lege Vasquezium, disp. 190, c. 4, n. 42-
 45) sat prolixas de vi nescio qua attractiva,
 per quam species, post factam semel trans-
 substantiationem, jam magnetis cujusdam
 instar tenerent sibi copulatum corpus
 Christi, atque asportarent secum, quocum-
 que ferrentur. Quae quam superflua sit
 atque fictitia res, habes ex superioribus
 compertum: siquidem continuate species
 informatae verbis, ex sua vi conserva-
 tiva respectu transsubstantiationis, veluti
 alunt habitudinem suam demonstrationis
 veram et continentiae realem ad corpus
 Christi: ubiennique tandem existant; nec
 proinde ad retinendam per varias specie-
 rum positiones praesentiam dominicam,
 quicquam requiritur praeter signi perse-
 verantiam.

Elucidatio XLIII.

SIGNUM TANTUM nullam habet immediatam
causalitatem aut significationem respectu REI
TANTUM.

SECTIO II. — DE ORDINE CAUSAE INTER SIGNUM TANTUM ET REM TANTUM.

ARTICULUS I. IN SIGNO TANTUM ATTENDITUR QUIDAM SYMBOLISMUS DIRECTUS RESPECTU REI TANTUM.

Diffinita efficacia *signi tantum* circa *rem et signum*, examinanda venit illius causalitas respectu *rei tantum*, quae est unitas ecclesiastica, constans ex adunatione fidelium ad Christum et in Christo. Quocirca quaeritur, utrum *signum tantum* causet directe *rem tantum*, an solummodo mediante *re et signo*.

Porro eodem modo causat, quo significat, siquidem significando causat. Quaestio igitur huc redit: utrum significet mediate tantum, an etiam immediate. Mediate tantum significat, si per se non habet vim demonstrativam nisi respectu corporis Christi, cui, utpote per species sortito rationem convictualem, competat demum significare incorporationem et efficere. Immediate significat, si etiam nullo transitu per corpus Christi facto, species per seipsas significant jam adunationem nostram ad Christum et in Christo.

De significatione agitur vere et proprie sacramentali, nec de quavis naturali aptitudine aut arbitraria accommodatione unius ad significandum alterum. Sacramenta enim nostra non sunt quidem signa naturalia (sicut fumus denotat ignem), sed signa ad placitum; at vero non ad placitum humanum (sicut caerimoniae ecclesiasticae mysteria divina repraesentant); immo ad placitum divinum; pro quanto aptitudini cuidam illorum praesuppositae accessit institutio Christi libere atque publice istam adhibentis ad significandam rem sacram. Illa aptitudo praevia est sicut quaedam potentia obedientialis in genere sacramentario; institutio autem Christi eam veluti actualat.

Sic antecedenter ad institutionem Christi, panis et vinum ex ratione sua cibi atque potus congruitatem quamdam habebant ad hoc, ut, prolatis verbis demonstrativis,

significarent corpus et sanguinem Christi, pro quanto immolati Christi corpus et sanguis est cibus atque potus noster; et hac mediante significatione congruitatem proinde habebant ad significandam adunationem nostram ad Christum et in Christo. Quam congruitatem sanxit Christus et sacravit: ut constat, quoad corpus et sanguinem proprium, ex verbis institutionis et promissionis (*Accipite, MANDUCATE: hoc est, etc. Accipite, BIBITE, hoc est, etc. Panis quem ego dabo, caro mea est., etc.*); et quoad incorporationem, ex *I Cor.*, 10¹⁶⁻²¹ et *Joan.*, 6⁵⁶⁻⁵⁷ (cf. supra, Elucid. XXXVI). Ingreditur igitur significationem sacramentalem specierum illa naturalis conditio cibi et potus. Ex institutione quidem Christi species rem contentam significant, sed per indolem cibi atque potus sibi ipsis propriam. At indoles istiusmodi, sicut aptabat illas ad immediate significandum corpus Christi, ita per se non aptabat ad significandum corpus ecclesiasticum nisi mediate.

In tuto igitur collocata ista mediata habitudine (quae supra est exposita), quaeritur utrum praeterea aliud sit attendendum in pane et vino, ratione cujus utrumque sit adhibitum a Christo ad significandam unitatem ecclesiasticam, et quidem immediate.

Dari aliquam similitudinem statim inter multitudinem granorum vel acinorum, redactorum in unum poculum vel panem, et unitatem Ecclesiae, ex multis fidelibus constantem, quis negabit? Posse illam paritatem a doctoribus et pastoribus inculcari pie atque utiliter, sive paraenetice ad commendandam caritatem, sive didactice ad unitatem explicandam, quis non assentiet? Sed aliud est, admitti talem similitudinem et adhiberi salubriter, aliud est, eam esse assumptam a Domino et evecam ad significandam atque efficiendam in sacramento unitatem illam ecclesiasticam,

quae ex fidelium adunatione ad seipsum et in seipso consistit. De hac institutione atque intentione dominica quaeritur, cum disputatur sitne sacramentalis istiusmodi symbolismus.

Pro indole sacramentali vidimus olim (Elucid. XXXIII) Gerhohum Reichersbergensem adeo fidenter stantem, ut inde colligeret: verum fieri sacramentum eucharistiae, etiam ubi minime fieret praesens corpus et sanguis Christi (*Tractatus adversus simoniacos*, c. 29. P.L. 194, 1366-1367). Alii postmodum, quorum nonnulli supra (Elucid. XXXIX) enumerati sunt, nulla profecto tali conclusione deducta, eandem tamen indolem defenderunt. Quibus favent primum Cyprianus et Augustinus.

Cyprianus (*Ep.* 63, c. 13. P.L. 4, 384) « corpus Domini » ostendit « panis « unius compage solidatum ». « Quo et ipso « sacramento, inquit, populus noster ostenditur adunatus; ut quemadmodum « grana multa in unum collecta et commo- « lita et commixta panem unum faciunt, « sic in Christo, qui est panis coelestis, « unum sciamus esse corpus, cui conjunctus sit noster numerus et adunatus. » Rursus (*Ep.* 76, c. 6. P.L. 3, 1142) polemicè utitur ista comparatione ad evacuandum baptismum Novatiani: « Denique unanimatem christianam firma « sibi atque inseparabili charitate connexam etiam ipsa dominica sacrificia declarant. Nam quando Dominus corpus suum « panem vocat de multorum granorum adunatione congestum, populum nostrum, quem portabat, indicat adunatum; « et quando sanguinem suum vinum appellat de botris atque acinis plurimis expressum atque in unum coactum, gregem « item nostrum significat commixtione adunatae multitudinis copulatum. Si « Novatianus huic pani dominico adunatus « est... poterit videri et unici ecclesiastici baptismi habere gratiam posse », etc. Hi Cypriani loci dominicam institutionem videntur nonnihil sonare.

Similiter intentionem Domini in istum

symbolismum directam finxit sibi fortasse Augustinus, dum fretus traditione majorum, (inter quos, procul dubio, eminet Cyprianus) ipse scribit: « Cum enim cibo « atque potu id appetant homines, ut non « esuriant, neque sitiant: hoc veraciter « non praestat nisi iste cibus et potus, « qui eos a quibus sumitur, immortales « et incorruptibiles facit; id est societas « ipsa sanctorum, ubi pax erit et unitas « plena atque perfecta. PROPTEREA quippe, « sicut etiam ante nos intellexerunt homines Dei, Dominus noster Jesus Christus « corpus et sanguinem suum in eis rebus « commendavit, quae ad unum aliquid « rediguntur ex multis. Namque aliud in « unum ex multis granis confit; aliud in « unum ex multis acinis confluit » (*In Joan.* tr. 26, c. 6, n. 17. P.L. 35, 1614). Quam eandem interpretationem non semel in suis sermonibus tradit, quanquam minus dogmaticè (*Sermo* 227 et 229. P.L. 38, 1100 et 1103; *Sermo*, inter denisianos 6, 1-2, P.L. 46, 835; septimus inter *Sermones ineditos* vulgatos a G. Morin, Monaci, 1917, *De dominica sanctae Paschae*, n. 2, p. 26).

Coaetaneus Augustini, Gaudentius Brixianus, jam verisimiliter ante illum haec scripserat: « Quod autem sacramenta « corporis sui et sanguinis, in specie panis « et vini offerenda constituit, duplex ratio « est. Primum ut, etc... Deinde quomodo « panem de multis tritici granis in pollicem redactis per aquam confici, et per « ignem necesse est consummari; rationaliter in eo figura accipitur corporis « Christi, quem novimus ex multitudine « totius humani generis unum esse corpus effectum, per ignem Spiritus Sancti « consummatum... Similiter et sanguinis « ejus vinum ex pluribus acinis, id est « uvis vineae ab ipso plantatae, collectum, « in torculari crucis exprimitur, et per « capacia vasa fideli corde sumentium propria virtute fervescit » (*Sermo de Exodi lectione secundus*, P. L. 20, 860-861).

Post Augustinum usi sunt similitudine acinorum et granorum Latini om-

NES¹ quicumque ad saeculum usque XIII de eucharistia, data opera, scripserunt². Secuti sunt scholastici, ut sanctus Thomas (3 S. 74, 1, c.)³ alique communiter. Nuperque Leo XIII, in literis encyclicis *Mirae Caritatis* (die 28 maii 1902) : « Adde quod vel signa ipsa, quibus huiusmodi constat sacramentum, peropportuna conjunctionis incitamenta sunt. « Qua de re sanctus Cyprianus » etc.

In Oriente sanctus Chrysostomus consonanter : « Sicut enim panis, ex multis granis constans, unitus est, ita ut grana nusquam appareant, sed sint quidem ipsa, non manifesta autem sit illorum differentia propter conjunctionem : sic nos et mutuo et cum Christo conjungimur » (*In I Cor.*, 10¹⁷, hom. 24, 2. P.G. 61, 200).

Praeter Patres et doctores allegari possunt Liturgiae⁴.

Illuc enim manifeste alludit oratio *Secreta* in solemnitate Corporis Christi : « Ecclesiae tuae, quaesumus, Domine, unitatis et pacis propitius dona concede : quae SUB OBLATIS MUNERIBUS MYSTICE designantur. »

Sed retroactis saeculis multo disertius *Anaphora Serapionis*, post prolata super panem verba dominica, habet : « Sicut hic panis dispersus erat supra montes et collectus factus est in unum, ita et Ecclesiam tuam sanctam collige ex omni gente et omni terra et omni urbe et vico et domo, et redde unam vivam catholicam Ecclesiam » (F. D. 2, 174).

Aetate autem proxime sequente com-

pilator *Constitutionum Apostolicarum* (l. 7, c. 25, 3. F.D. 1, 410-412), dum de eucharistia utique videtur agere, hunc fidelibus tenorem orationis commendat : « Tu, Domine omnipotens, Deus aeternae, quem admodum hoc erat dispersum, et cum fuit congregatum, factus est unus panis, ita congrega Ecclesiam tuam a finibus terrae in regnum tuum. »

Porro noscitur illa pars *Apostolicarum Constitutionum* esse quaedam retractatio atque reconcinnatio vetustioris precatationis, quae habetur in *Didache*, capite nono (F.P. 1, 20-22), ubi haec leguntur (c. 94) : « Sicut hic panis fractus dispersus erat supra montes et collectus factus est unus, ita colligatur Ecclesia tua a finibus terrae in regnum tuum, quoniam tua est gloria et virtus per Jesum Christum in saecula. » Utrum ad eucharistiam pertineret, an ad agapas, caput istud nonum *Didaches* atque decimum, multum per triginta hos annos est disputatum. Sed nunc, edita diatriba Domini Cagin, *L'Eucharistia primitive et la Didache* (in *L'Eucharistia*, 1912, 2^e partie, c. 8, p. 252-285), jam mihi videtur dubitatione omni carere exclusio eucharisticae indolis. Etenim *primo* quidem suasive ostendit Dom Cagin, ex comparatione cum capite 7 et 8 et cum capite 14 *Didaches*, vix posse in capite 9 et 10 agi de eucharistia (attenta scilicet serie et ordine sententiarum de Baptismo et praeambulo jejunio, c. 7 et 8 ; de solutione jejunii seu agapis, atque de laude intra agapas deferenda Deo a prophetis, c. 9 et 10 ; de prophetis amplius, c. 11, 12, 13 ; de coetu eu-

1. Notandus honoris causa auctor *Homiliae de corpore et sanguine Domini*, quae inter epistulas sancti Hieronymi duodequadragesima computatur (cap. 10-11. P.L. 30, 275). Alios scriptores enumerare otiosum foret, siquidem, ut dixi, nemo excipitur.

2. Decretalis epistula Innocentii III ad Joannem quondam archiepiscopum Lugdunensem extracta est, magnam partem, ex libro 4 *de sacro altaris mysterio*, c. 36 (P.L. 217, 879). Quo in libro externum signum connectitur cum corpore mystico : 1° mediante corpore Christi, per primum significato et significante tertium ; 2° ratione suae compositionis ex multis granis vel acinis. Haec posterior explicatio non transit in epistolam decretalem (P. L. 214, 1121).

3. « Panis et vinum sunt materia conveniens hujus sacramenti. Et hoc rationabiliter... Quarto, quantum ad effectum respectu totius Ecclesiae ; quae constituitur ex diversis fidelibus, sicut panis conficitur ex diversis granis, et vinum fluit ex diversis uvis » (3 S. 74, 1, c. Cf. 3 S. 79, 1, c.).

4. Quod quibusdam liturgicis textibus non tam militantis Ecclesiae in terris, quam triumphantis in coelis forte perhibetur significari unitas, ad rem in praesens disputatam minimi refert : eo vel magis quod, ut diximus (Elucid. XXXVIII), est res adaequata eucharisticae non terrena Ecclesiae conversatio, sed utique corpus ecclesiasticum Christi in coelis congregandum.

charistico in die dominica habendo, c. 14, cum transitu ad episcopos et diaconos idcirco constituendos, c. 15). *Secundo*, quod majus est, peremptorie demonstravit, ex comparatione cum sex formis veterum *Canonum* (i. e. cum canonibus Veronensibus, Copticis, Sahidicis, Hippolyti, Aethiopicis, Arabicis), certissime agi de agapis in capite nono et decimo *Didaches*, sicut in *Canonibus*, ubi parallela prorsus reperitur descriptio agaparum, expresse ab eucharistia distinctarum, exhibentiumque et inversionem calicis ac elasmatis (cf. *Didache*, 9, 2), et exclusionem catechumenorum (cf. *Didache*, 9, 5). *Tertio*, ex comparatione cum *Constitutionibus Apostolorum*, 7, 25, ubi tales mutationes subiit textus *Didaches*, ut, demptis quae sonarent agapas, adderentur quae sonarent eucharistiam, evicit profecto, non esse visum ipsi compilatori caput nonum et decimum *Didaches* aptum per se ad significandam eucharistiam prae agapis¹.

Quod si caput nonum et decimum *Didaches* non est de eucharistia, nihil ibi certe prae se fert sacramentale comparatio granorum cum Ecclesia, sed de communi pane procedit, orta quippe probabiliter ex precibus apud Judaeos usitatis ad mensam (cf. Berning, *op. cit.*, 1901, p. 235; J. Réville, *Les origines de l'Eucharistie*, 1908, p. 51-53).

Nec proinde mirum, quod longo etiam post tempore (circa A. D. 370?), auctor opusculi *De virginitate*, quod nomine Athanasii est inscriptum, haec praecipiat (cap. 13. P.G. 28, 265): « Cum in mensa sederis, « coeperisque frangere panem, ipso ter « consignato signo crucis, ita gratias age: « Gratias tibi agimus, Pater noster, de « sancta resurrectione tua, quam per « Jesum Filium tuum nobis manifes- « tasti; et sicut hic qui supra mensam « est panis, dispersus olim et coactus, « factus est unum; sic congregetur Ec- « clesia tua a finibus terrae in regnum « tuum, quia tua est virtus et gloria in

« saecula saeculorum. Amen. » Ubi sane de vulgari mensa sermo est.

Qui symbolismus, si de communi pane erat in usu, quidni ad consecratum panem transferretur libere? Immo pronum erat, ut quibusdam certe locis in liturgiam eucharisticam atque in eucharisticam catechesim inveheretur: quin tamen quicquam ibi, magis quam alibi, enuntiaret sacramentaliter accipiendum, sed humanitus tantum inventum, pium ceteroquin et pulchrum². Quod nobis videtur factum, et fortasse quidem primum, a Serapione, quantum ad usum liturgicum, atque a Cypriano, quantum ad usum didacticum. Facileque explicatur, cur tam late serpsit tantumque valuerit ista comparatio, ut loci communis vim in exponenda evolvendaque eucharistia obtineret.

Quicquid sit, quaecumque moles testimoniorum oggeratur, non videmur posse adigi ad considerandum istum symbolismum tanquam proprietate sacramentali gaudentem; immo cogimur eum habere pro non sacramentali: ut jam ostendetur per partes.

ARTICULUS II. — ISTIUS SYMBOLISMI INDOLES SACRAMENTALIS NON CONSTAT.

Et primo quidem, sacramentalis indoles non constat. Quod probatur ex variis paritatibus.

Prima paritas est TEMPERATI CALICIS.

Antiquius jam quam comparatio inter grana et Ecclesiam usitata est in materia eucharistica comparatio inter aquam admixtam vino in calice et populum Christo per eucharistiam adunatum.

Insinuatur enim haec ab Ignatio (*Ephes.* 5, 1. F.P. 1, 216): ὑμᾶς μακαρίζω τοὺς ἐγκραταμένους οὕτως [τῷ ἐπισκόπῳ ὑμῶν], ὡς ἡ Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ. Unio enim sive inter Ecclesiam et Christum sive inter Ephesios et episcopum effertur voce (ἐγκραταμένους), ex temperamento calicis translata.

1. In contrarium, etiam hodie, Batiffol (*Eucharistie*⁵, p. 60).

2. Explicationem non valde dissimilem vide-

sis apud K.K.G. Goetz, *Die heutige Abendmahlsfrage*, 1907, p. 292.

Indicatur ab Irenaeo (*Adv. Haer.*, 5, 1, 3. P.G. 7, 1123) carpente Ebionaeos (aquarios) ob negatam Christi deitatem : « Vani autem et Ebionaei, unionem Dei « et hominis per fidem non recipientes in « suam animam... Reprobant itaque hi « commistionem vini coelestis, et solam « aquam saecularem volunt esse, non reci- « pientes Deum ad commistionem suam. »

Indicatur a Clemente Alexandrino, in vino et aqua aiente designatum temperamentum Spiritus Verbi et potantis hominis (*Paedag.* 2, 2. P.G. 8, 409-412. Vide supra, Elucid. XVIII)¹.

Sed potissimum enuntiatur ab ipso Cypriano, iisque verbis, quibus tantum non commendetur sacramentalis proprietas atque necessitas : « Videmus in aqua popu- « lum intelligi, in vino vero ostendi san- « guinem Christi. Quando autem in calice « vino aqua miscetur, Christo populus adu- « natur, et credentium plebs ei in quem « credidit copulatur et conjungitur. Quae « copulatio et conjunctio aquae et vini « sic miscetur in calice Domini, ut commix- « tio illa non possit ab invicem separari. « Unde et Ecclesiam, id est plebem in « Ecclesia constitutam, fideliter et firmiter « in eo quod credidit perseverantem, nulla « res separare poterit a Christo, quominus « haereat semper et maneat individua di- « lectio. SIC autem in sanctificando calice « Domini OFFERRI AQUA SOLA NON PO- « TEST, QUOMODO NEC VINUM SOLUM « POTEST. Nam, si vinum tantum quis « offerat, sanguis Christi incipit esse sine « nobis; si vero aqua sit sola, plebs inci- « pit esse sine Christo. Quando autem « utrumque miscetur, et adunatione con- « fusa sibi invicem copulatur, tunc sacra- « mentum spiritale et coeleste perficitur.

« Sic vero calix Domini non est aqua so a « aut vinum solum, nisi utrumque sibi « misceatur » (*Ep.* 63, 13. P.L. 4, 383-384).

Post medium autem quintum saeculum symbolismus temperamenti semper processit aequo passu apud scriptores ecclesiasticos² cum symbolismo granorum atque acinorum; apud quosdam autem, sermone non minus acri quam apud ipsum Cyprianum³.

Praeterea in liturgia nostra multo celebrius quam grana aut acini evolvitur mystice ista mixtio aquae et vini : cottidie orante sacerdote super aquam : « Da nobis « per hujus aquae et vini mysterium ejus « divinitatis esse consortes, qui humani- « tatis nostrae fieri dignatus est parti- « ceps. »

Quin et isti symbolismo commendatio accedit *Decreti pro Armenis* (D., 698), et, quod majus est, auctoritas *Tridentinae Synodi* (*ibid.*, 945; cf. 956). Ad defendendum autem ipsum ritum mixtionis, appellat Synodus Tridentina exemplum Christi (*ibid.*), sicut antea appellarant : Synodus oecumenica sexta (can. 32. P.G. 137, 616-617), Concilium Carthaginense (A. D. 393, can. 23. P.L. 56, 426), atque *Liturgia graeca Sancti Jacobi* (B. 52), *Oratio eucharistica Domini et Salvatoris Nostri Jesu Christi* (L. B., vol. 2, 572), *Testamentum Dni N. J. C.* (ed. Rahmani, 43), *Liturgia Const. Apostol.* (8, 12, 37. F. D. 1, 508) aliaeque liturgiae posteriores multae, et Patres vetustissimi : Cyprianus (*Ep.* 63, 4-5. P.L. 4, 377-378), Clemens Al. (*Paedag.*, 2, 2. P.G. 8, 409), Irenaeus (*Adv. Haer.*, 4, 32. 2. P.G. 7, 1073).

Quidnam gravius tandem desiderari potest? Multo praestat granorum symbolis-

1. Quare, attentis tribus illis auctoritatibus Clementis, Irenaei, Ignatii, parum mihi probatur quod scripsit nuperrime Rev^mus P. Battifol (*Leçons sur la Messe*, Paris, 1919, p. 150) : « Le même saint Cyprien est le premier « à voir une raison symbolique à ce mélange « d'eau et de vin dans le calice. »

2. Horum nonnullos videsis citatos apud Martène, *De antiquis Ecclesiae ritibus*, 1. 1, c. 3, art. 7, n. 29 : quibus facile alii addi possent

plurimi, ut auctor *Homiliae de corp. et sang. Christi* (c. 8-9. P.L. 30, 274-275; Beda, in *Luc.* 22²⁰. P.L. 92, 597); Paschasius Radb., *Lib. de corp. et sang. Domini*, c. 11. P.L. 120, 1307-1310; etc., etc. Anselmus Havelbergensis, *Dialog.*, lib. 3, cap. 20. P.L. 188, 1242, etc., etc.

3. Lege verbi gratia S. Eutychem C. P., *De Paschate et SS. Eucharistia*, n. 6. P.G. 86 bis, 2397.

mo symbolismus temperamenti, spectata testimoniorum antiquitate aut sollemnitate, necnon accedente ritus ipsius auctoritate dominica. Attamen quid sentiunt theologi, coetanei certe nostri, omnes? Respondeat pro ceteris Pesch: « Hanc aquae admixtionem non esse de necessitate sacramenti omnes concedunt, et constat ex *Missali* (*De defect.* IV, n. 7)... Neque dicendum est esse praeceptum divinum, tum quia probari nequit, tum quia *Conc. Trid.*, dicit, sess. 22, c. 7: « Monet sancta Synodus praeceptum esse ab Ecclesia sacerdotibus, ut aquam vino in calice offerendo miscerent » (*Praelect. dogmat.*, 1896, t. 6, n. 763)¹.

A pari igitur concludimus, immo a fortiori, non posse nos cogi symbolismum granorum, minore pondere testimoniorum obfirmatum, habere pro sacramentali.

Paritas allera est MIXTAE CUM FARINA AQUAE.

Cujus mixtionis sensus idem a Patribus traditus est atque temperamenti. Praeterea enim quod indicatur aliquantulum ab Irenaeo (*Adv. Haer.* 3, 17, 2. P.G. 7, 930), certe praedicatur a Cypriano (*Ep.* 63, 13. P.L. 4, 384): « Sic vero calix Domini non est aqua sola aut vinum solum, nisi utrumque sibi misceatur, quomodo nec corpus Domini potest esse farina sola aut aqua sola, nisi utrumque adunatum fuerit et copulatum et panis unius compage solidatum. Quo et ipso sacramento populus noster ostenditur adunatus. »

1. Mirum hac aetate nostra videtur quod scribebat sexto decimo saeculo jam fere elapso Bellarminus: « Utrum autem sine aqua sacramentum consistere possit, non est adeo certum » (*De sacram. Euchar.*, l. 4, c. 10).

2. In usu etiam erat istius symbolismi praedicatio atque defensio apud Armenos, ut colligitur ex epistula illa adversus eos scripta, auctore (ut fertur) quodam Meletio, quae exhibetur inter opera sancti Joannis Damasceni. P.G. 95, 392.

3. Quanquam minime credo fuisse jam inde ab apostolorum temporibus usitata azyma fermentatis, neque in Oriente neque (ut putabant plerique nostri mediaevales) in Occidente. Immo probabilius solebant ubique conferri a fidelibus in sacrificium genera illa panum, quaecumque prae manibus habebant (videsis Le Quien, *Dissert. Damascen.* 6, c. 29 sq. P.G. 94,

Sequitur Augustinus (sermonibus supralaudatis), conspersioni addens concoc-tionem. Pariter S. Gaudentius (*loc. cit.*) atque auctor *Homiliae de corpore et sanguine Christi* (c. 10. P.L. 30, 275), alii-que deinceps plurimi, usque ad Innocentium III (*De sacro altaris mysterio*, 4, 4. P.L. 217, 857)².

Huc accedit, quod ipse color specierum, puta panis candor, est ad eundem scopum designandi corporis mystici, simul atque pluralitas granorum, accommodatus (v. g. in eadem *Homilia de corp. et sang. Chr.*, *loc. cit.*); sicut postea accommodatus est rubor vini ad designandum sanguinem Christi (Innoc. III, *op. cit.*, 4, 36, col. 879).

Non magis porro quam pro istis symbolismis urget necessitas in symbolismis granorum quicquam agnoscendi sacramentale.

Tertia paritas est AZYMI.

Cujus significationem quamdam liturgicam videtur ipse persequi Paulus, *I Cor.*, 5⁷⁻⁸ (cf. supra, *Elucid.* IV)³; quam medio aevo coluerunt, una cum superioribus « figurationibus », Alcuinus (*Ep.* 90. P.L. 100, 289), Rabanus Maurus (*De cleric. instil.*, l. 1, c. 31. P.L. 107, 318-320), Paschasius Radbertus (*Lib. de corp. et sang. Dom.*, 20. P.L. 120, 1331-1332). Deinde, excitata a Graecis controversia de azymorum usu, extulerunt inter Latinos congruitatem azymorum symbolicam, praeter Domi-

391 sq., praeter nitidam lucubrationem Domini Parisot, D. T. C., art. *Azyme*). Sed inde jam fit probabile, primis apostolicarum ecclesiarum temporibus esse PER DIES PASCHAE adhibita ad usum liturgicum azyma, aut ubique, aut certe plerisque locis: propter Legem, cui satius erat congruere Judaeos, si qui interessent.

Tunc vero conjici potest praevaluisse apud nos azymum, cum paulatim obsolescente populari panum consecrandorum oblatione, penes clericos jam fere fuit solos operam dare confectioni obtatarum; quas tanto habitas esse decentiores, quanto et mundiores, et ab usu vulgari remotiores, et minutarum particularum divisioni accommodatiores.

Ex persuasione autem apostolicae antiquitatis orta est, reor, atque in scholis robur obtinuit sententia theologorum moralium prohibentium sacerdoti Latino consecrationem fermentati,

nicum Gradensem (*Epist. ad Petr. Antiochenum*, P.G. 120, 753), Humbertum cardinalem (*Adv. Graecorum calumnias*, c. 31; *Contra Nicetam*, c. 19. P.L. 143, 950 et 991), S. Anselmum Cantuariensem (*De azymo et fermentato*, 1 et 4; *De sacramentorum diversitate*, 2. P.L. 158, 541, 544, 549), S. Brunonem Signiensem (*De sacrificio azymo*, P.L. 165, 1087) et Algerum (*De sacram. corp. et sang. Dom.* 2, P.L. 180, 827), quorum singuli approbant fermentatum: etiam S. Leo IX (*Ep.* 102. P.L. 143, 775), atque Anselmus Havelbergensis (*Dial.*, 3, 17-18. P.L. 188, 1234-1239), paullo rigidiores ambo¹; tandemque, ceteris severior², Innocentius III (*op. cit.*, 4, 4. col. 854-858).

Attamen nequaquam habet prae fermentato azymus panis vim sacramentalem. Unde idem rursus conficitur argumentum quod supra.

ARTICULUS III. — EXCLUDITUR ISTA SACRAMENTALIS INDOLES.

Non ex uno capite excluditur.

Excluditur *primo*, spectato ipso symbolismo. Quantacumque enim a theologis tribuatur Ecclesiae potestas in determinanda elementa sacramentorum concreta, tamen omnes concedunt in baptismum et eucharistiam nihil illam posse. Non potest igitur efficere Ecclesia, ut eucharistia stet, ubi deficiat ullum ex elementis, quibus aliquando competat constituere (sive ex parte materiae sive ex parte formae) sacramentale signum. Porro stat eucharistia, deficiente symbolismo granorum aut acinorum. Etenim symbolismus ille requirit pluralitatem acinorum vel granorum;

etiam in casu, quo, deficiente azymo, non possit aliter christianis morti proximis (puta instante bellica strage) viaticum apponi. Quae sententia miror si non posteris nostris videatur esse rigidior. Interim liceat revocare principium, quo in relaxando jejunio eucharistico sivit se S. C. Concilii (15 decemb. 1906) dimoveri a vetere disciplina, jam minus nostris temporibus congrua. « Lex itaque jejunii, utpote ecclesiastica, urgenda non nimium videtur,

eucharistia autem stat, etiam ex uno grano confecta, aut ex uno acino pressa. Ergo non est sacramentalis talis symbolismus.

Excluditur *secundo*, spectato corpore Christi. Si enim symbolismus iste esset sacramentalis, interiret sacramentalis utilitas corporis Christi in eucharistia. Quo modo enim significant signa sacramentalia, eo modo operantur, quippe quae significando causent. Si ergo elemento sensibili per se sumpto immediate significetur ecclesiastica unitas, quae est ipsa res sacramenti ultima, tunc etiam ipsomet directe et immediate, seclusa consideratione corporis Christi, causatur. Causata autem immediate unitate ecclesiastica per signum sensibile, tollitur e medio sacramentalis utilitas corporis aut sanguinis Christi. Christi enim sive sanguis sive corpus in sacramento has habet tandem partes, ut datum per modum cibi et potus sacrificialis incorporet sibi fideles spiritualiter, id est secundum communitatem vitae sanctitatisque consortium: in quo consistit ecclesiastica unitas. Quod si effectus hujusmodi attingitur per species, nullo transitu facto per corpus Christi, cui bono jam corpus Christi putandum est inservire? Nonne otiaur? Immo quidni dicas exsulare? Nihil enim otiosum facit Deus. Pervenitur igitur hac via ad eliminandum corpus Christi a sacramento, plus quam ipse somniarat Gerhohus: scilicet non solum ut veritas, sed etiam utilitas sacramenti nullam requirat praesentiam Christi realem.

At responderit quis: Immo requiritur corpus sanguisque Christi et ad utilitatem et ad veritatem sacramenti. Nullum enim verum sacramentum est de se inefficax.

« nec unquam ita, ut videatur pugnare CUM « JURE FIDELIUM RECIPIENDI SACRAMENTA » (*Actes de SS. Pie X*, ed. Questions Actuelles, t. 3, p. 272).

1. Quanquam neuter absolute reprobatur fermentum. Vide notanter Leonis Ep. 100, c. 29, col. 764.

2. Expresse docuerat interea Gregorius VII (*Epistol.*, l. 8, ep. 1. P.L. 148, 573) non esse reprobandum aut vituperandum fermentatum.

Efficacia autem accedit speciebus ex latente corpore Christi.

Sed praepostera est ista solutio : ut causalitas specierum censeatur, respectu gratiae, immediata, mediata autem censeatur causalitas corporis vel sanguinis Christi. Eodem pacto enim et ordine elementa in sacramentis causant, quo significant : significando enim causant, ut centies dictum est. Si igitur corpus Christi produceret suum effectum mediantibus speciebus, etiam mediantibus speciebus suum effectum significaret : hoc est, corpus Christi esset signum specierum, sicut species forent signa gratiae. Qui ordo est nimis praeposterus : cum nequeat corpus Christi esse signum ullius rei sensibilis, et multo minus signum sui signi ; sed omnino, significatum per symbola sensibilia, debeat rursus significare aliam rem, utique intellegibilem et sacram, quae est unius in Christo corporis aedificatio. Organica est hujus sacramenti constitutio, non chimaerica. Sed omnino standum determinationi nostrorum doctorum : « Substantia corporis et sanguinis Christi... est... res primi, quia significatur et continetur a primo, videlicet a forma visibili ; et est sacramentum tertii, quia significat ET EFFICIT tertium, videlicet unitatem ecclesiasticam » (Innoc. III, supracit.). Nec amplius corpus Christi causat aut significat quicquam mediantibus speciebus, quam mediante ritu baptismali character gratiam aut significat aut causat.

Attamen, cum non significet aut causet corpus sanguisve Christi gratiam sacramentalem, nisi in quantum substans designationi specierum, ex qua acquirit rationem cibi atque potus¹, verissimum est, quod dicunt doctores : *rem tantum* designari utroque sacramento et visibili et invisibili, sacramentum autem visibile esse signum utriusque rei, scilicet *rei et sacramenti et rei tantum*, ordinate

tamen : sicut et in ceteris sacramentis.

Sic verbi gratia Bessarion (*De sacramento eucharistiae*. P.G. 161, 495) : « In sacramento eucharistiae alterum est solum signum, ut panis et vini visibilis species ; alterum res significata, ut ipsum verum Domini corpus et sanguis, quod ex immaculatis beatae Virginis sanguinibus assumpsit... Verum Domini corpus et sanguis, cum res sit signo panis et vini significata, ut mox ostendemus, est tamen alterius rei signum, cum significet mysticum Christi corpus et Ecclesiae in Spiritu Sancto unitatem ; hoc vero non amplius aliam rem significat, sed tantum significatur. ITA FIT, ut visibilis simul ac sensibilis species panis et vini DUPLICIS REI SIGNIFICATRIX sit : significat enim et verum corpus Domini,... et mysticum Ecclesiae corpus. Quare panis et vinum signum est duntaxat ; ipsum autem verum Christi corpus et sanguis, quod sub umbra tegitur panis et vini, significatum quidem a pane et vino, significans autem mysticum Ecclesiae corpus, et res est et signum. Mysticum vero EX UTROQUE significatum, res tantum est, nec ultra alterius signum. Praeterea², quod tantum signum est, duarum rerum est signum, veri scilicet et mystici corporis. Quod autem res est, et non amplius signum, duorum sacramentorum signorum res est, hoc est visibilis speciei panis et vini, et veri in eis contenti corporis Domini ».

Sic antea Innocentius III in sua *Decretali*, loco supra (Elucid. XL) recitato : « Primum est sacramentum geminae rei. Tertium vero, res gemini sacramenti. »

Respectu igitur gratiae, ea est demum causalitas symbolorum sensibilium, ut nobis admoveant, significatum per modum cibi atque contentum, corpus sanguinemve Christi, signum et causam nostrae spiritualis adunationis ad victimam sanctam

1. « ...sumpta proprietate significandi a natura specierum visibilium... », ut superius (Elucid. XL) ex Balduino Cantuariensi audivimus.

2. Fortasse legendum est : propterea.

et sanctificantem, vivam et vivificantem. Quia autem non admovetur nobis corpus Christi nisi sub sensibilibus symbolis, ideo aliquando dictum est a nostris doctoribus non causare gratiam nisi per species : non quasi inter corpus Christi et effectum suum medient species, sed quia non nisi per species nos conjungimur sacramentaliter sacrificali cibo aut potui, immediate jam ex sese nostram sanctitatem figuranti atque operanti.

Quare recte Cajetanus invehitur in modernos, qui velint ad species se habere corpus Christi ut ad instrumenta¹. « In « divinis sacramentis, inquit, oportet sapere « ad sobrietatem, non excedendo limites « patrum nostrorum. Accepimus autem ex « Ecclesiae doctrina incomprehensibilem « ac ineffabilem conjunctionem Christi et « specierum sacramentalium sub ratione « continentis et contenti veraciter prae- « sentis, et signi et signati, et hujusmodi ; « et non secundum rationem agentis et « instrumenti : et propterea voces hujus- « modi, tanquam profanae novitates vitan- « dae sunt » (in 3 S. 80, 12, quaest. 2). Recte etiam Bellarminus : « Species « illae significant quidem cibum spiritua- « lem, sed non sunt ipsae cibus spiri- « tualis ; et proinde non reficiunt, nec « sustentant animam, atque adeo non « sunt causa gratiae » (*De sacram. euchar.*, l. 4, c. 6). Nostra autem aetate cardinalis Franzelin consonanter : « Neque in « speciebus alia dignitas et virtus ad « gratiam conferendam, distincta a Christi « corpore sub iis contento, cogitanda esse « videtur... Sed tota sacramentalis virtus « est ipsum Christi corpus et sanguis. « Quare species per se consideratae signi-

ficant quidem gratiam, sed conferendam « per corpus Christi, quod sub iis contine- « tur » (*De SS. Euchar. sacram.* 1868, p. 281-282)². Scilicet gratiam significant, in quantum significant corpus Christi, quod est pignus et causa nostrae gratiae.

Esto igitur species sint nobis quaedam veluti instrumenta ad capessendum intusque suscipiendum corpus Christi tanquam cibum ; at non sunt corpori Christi instrumenta, quorum ope efficiat gratiam. Mediant inter nos et cibum coelestem ; non autem inter cibum coelestem et effectum vitae.

Excluditur tertio, spectato sacrificio.

Ut saepe dictum est, in tantum est sanctificans eucharistia, in quantum est hostia sacrificii ; estque sacrificii partus omne bonum per eucharistiam derivatum. Jam vero granorum aut acinorum symbolismus nulla ex parte connectitur sacrificio : neque enim spectat ad id quod offertur, quod est corpus et sanguis Christi ; neque spectat ad actionem offerendi, quae tota clauditur immolatione symbolica hostiae. Fructus igitur sacramenti nequaquam rationari censendus est per istiusmodi symbolismum. Habesque hic tandem rationem ultimam et maxime radicalem, cur symbolismo illi abjudicanda sit indoles sacramentalis : quia nequit admitti, nisi eversa tota oeconomia nostri primarii sacramenti ; cujus id proprium est, ut in tantum sit sacramentum, id est sanctificans, in quantum est sacrificium, id est hostia³.

Excluditur quarto, spectata mente fidelium.

In ignorantia crassa nimis mysterii jacerent fideles, si symbolismus sacra-

1. In hoc videntur decipi illi, quod revera species, quicquid agunt, agunt ut instrumenta Christi : sed non quatenus contenti sub speciebus, et quidem per modum hostiae ; verum quatenus adhibentis species per suum ministrum, in quantum est Summus Sacerdos, qui etiam per suos ministros adhibet cetera signa sacramentalia. Immo praesentia Christi sub speciebus est ratione et natura posterior instrumentali actioni specierum ; cui, ut patet, prior est causalitas sacerdotalis Christi.

2. Interea videas in oppositam partem Sua-

rezium, disp. 42, s. 3, n. 9, et Lugonem, disp. 1, s. 2, n. 22.

3. Cum dicit Augustinus sacrificium nostrum esse unitatem (« Hoc est sacrificium christianorum : multi unum corpus in Christo », *Civ. Dei*, l. 10. c. 6. P.L. 41, 284), intellegit non sacrificium active sumptum, sed passive, quod nos vocamus sacramentum ; nec rursus sacramenti rem contentam et sanctificantem, sed sanctificantis rei contentae effectum, ut notatum est supra (*Elucid. XIX*).

mentalis eucharistiae, respectu nostrae ad Christum aggregationis et congregationis in Christo, desumendus esset ex parte granorum aut acinorum : nam plerique illorum nunquam hac de re cogitaverunt, nostris certe temporibus. Sed cogitant multum de sua spiritali unione ad Christum, in qua revera continetur communio christianorum inter se. Sufficiat igitur id quod omnibus fidelibus est notum et ob-

vium ; et recedat illud quod nemini nisi literato viro unquam occurrit a Patribus commendatum. Recedat inquam, a sacramentali eucharistiae proprietate, quam utiliter admodum et pie, ut diximus, per modum comparationis humanitas inventae atque excultae, adhiberi potest ad illustrandum mysterium, ut nuper videmus factum a Leone XIII.

Elucidatio XLIV.

Ex indole eucharistiae sacrificali salvatur et formalis unitas sacramenti in speciebus duabus, et in singulis integritas.

SECTIO III. — DE HABITUDINE UNIUS SPECIEI AD ALTERAM UT CONSIGNIFICANTEM.

Quaeri potest, quomodo se habeat sacramentum sub una specie ad sacramentum sub altera : utrum tanquam sacramentum unum ad sacramentum alterum, an ut pars una sacramenti ad alteram sacramenti partem.

Utrinque ambages. Nam, si dixeris primum, non solum offendis in septenarium numerum sacramentorum, duabus jam existentibus eucharistiis, quarum neutra alteri subordinetur ; sed in scopulum incidis multo periculosiorem blasphemiae : positus enim duobus sacramentis, necesse est ut altero ex duobus priventur totaliter in Ecclesia latina fideles : quod dici nefas est. Salvanda est igitur omnino¹ formalis UNITAS sacramenti in speciebus DUABUS existentis.

At si hoc membrum elegeris, ecce in alteram difficultatem impinges, adversante tibi communi fidelium et doctorum sensu. Etenim solet eucharistia haberi in singulis speciebus tanquam integrum sacramentum. Et hoc quidem dupliciter : *primo*, quantum ad id quod est *sacramentum tantum*, ut patet « ex communi usu et

« locutione, nam qui suscipit speciem « panis non dicitur suscipere partem sacramenti, sed simpliciter totum sacramentum », ut optime² dicit Suarez (disp. 39, S. 3, n. 1). Non scilicet homo dicit : Recepi partem eucharistiae, sed recepi eucharistiam. *Secundo* autem, quantum ad id quod est *res tantum*, ut fert communis³ sententia, validissimis⁴ innixa rationibus (videsis Card. Billot, *De Sacramentis*⁴, 1, 315-316). Salvanda est igitur INTEGRITAS sacramentalis in speciebus SINGULIS.

Hinc maxima difficultas : in componenda scilicet integritate sacramentali singularum specierum cum unitate formali ambarum. Si quidem, ut ait sanctus Thomas (4 D. 8, 1, 1, 2, 5^m), « ex duobus perfectis non fit aliquid unum ». Ea igitur est unitas complexus assignanda, quae compatiatur secum elementorum integritatem.

In cujus unitatis venatione, alii procedunt ex consideratione absoluta Christi eucharistiae substantis : sive arguunt ex sufficientia utriuslibet speciei ad conti-

1. Quanquam obsistunt paucissimi, ut Aureolus, apud Capreolum (in 4 D. 8 et 9, q. a, art. 2, § 2).

2. Contradicunt tamen quidam, ut Durandus Mimatensis (*Rationale*, l. 4, c. 54, n. 13), Vasquez (disp. 148, c. 1, n. 9), Lugo (disp. 2, s. 1, n. 12), Salmanticenses (disp. 2, dub. 3, n. 47), et Billuart (dissert. 2, a. 2, in responsione prima ad primam instantiam contra primam solutionem), sed immerito, ut concludetur infra.

3. Obsistunt tamen nonnulli, inter quos Vasquez (disp. 215, c. 2-3), Lugo (disp. 12, s. 2), Salmanticenses (disp. 10, dub. 4, n. 52) : cohaerentes quidem superiori suae sententiae circa *signum tantum*, siquidem excessus in significando importat excessum in causando, ut ipsi argumentantur (Vasq. n. 8, Lug., n. 69, Salm. n. 53), ex eo quod sacramenta illud causant, quod significant ; at fatentes interea : « Sententia « nostrae assertioni contraria est valde communis » (Salm., n. 60) « Communis sententia « negat » [praedictum excessum] (Lug., n. 67 ;

cf. Vasq., n. 1-2). Communem autem sententiam tuentur Cajetanus et Sotus, Tolemus et Bellarminus, Valentia et Suarez, Gonet et Billuart, etc.

4. Praecipuae rationes sunt duae. *Primo*, multum laederet Ecclesia fideles, si eos privaret fructu gratiae correspondente potationi calicis. *Secundo*, non apparet quomodo aliter satisfiat Christo, fructum potationis aequae necessarium pronuntianti ac fructum manducationis, dum ait : *Nisi manducaveritis carnem meam et biberitis meum sanguinem, non habebitis vitam in vobis*. Omnino autem satisfiat, si per unum modum sumptionis procuratur fructus alterius ipsemet. Quo etiam posito, Christus sibi ipse cohaeret dicens, jam nulla mentione facta sanguinis : *Qui manducat hunc panem, vivet in aeternum*. Quare jure meritoque Bellarminus (*loc. cit.*) : « Est tamen nostra sententia atque « assertio communis et probabilissima, adeo ut « simpliciter asseri, et ex pulpito in concione ad « populum proponi possit. »

nendum totum Christum, sive ex insufficientia alterutrius ad designandum totum Christum.

Juxta priorem modum, unitas repetitur ex praesentia unius ejusdemque Christi totaliter sub utralibet specie contenti (sic Robertus Pullus, *Sententiarum* lib. 8, cap. 3. P.L. 186, 964; atque post ipsum plurimi). Sed obest, quod integritas Christi sub utralibet specie non est ex *vi verborum*, id est ex significatione formali symbolorum, sed ex concomitantia naturali, quae sacramentalem eucharistiae rationem per se non afficit. Immo dicendum est, in eadem conditione versari sacramentum, *ut tale*, nunc atque in triduo mortis, si esset ex coena reservatum. Si nunc unitas sacramenti desumitur ex identitate rei utrobique contentae, unde desumebatur tunc, cum non contineretur utrobique eadem res, sed corpus solum sub specie panis, et sub specie vini solus sanguis?

Juxta alterum modum, unitas repetitur ex designatione, non nisi per complexum duarum specierum adaequata, Christi ut constantis ex carne et sanguine. Sic inter alios Brancatus, in 4^m *Sententiarum*, disp. 17, art. 4, n. 66-67, tom. 1, p. 448-449. Sed rursus non satisfacit ista solutio. Nam, ea admissa, non apparet quomodo sub utralibet specie prostet integrum sacramentum. Non enim per unam speciem poterit dici Christus adaequate designatus ut constans ex carne et sanguine. Sicut igitur non erit sub una specie nisi pars designationis integrae, sic nec nisi pars erit integri sacramenti¹.

Quapropter alii, post S. Thomam (3 S. 73, 2), rem penitus inspicientes, non sistunt in consideratione absoluta Christi, veluti in ordine ad seipsum spectati, sed relative, in quantum rationem habet convivii nobis parati.

Sed hinc rursus in duas abiri potest sententias. Potest enim sisti in ratione convivii generice sumpti; potest autem trans-

iri ad rationem specialiozem convivii sacrificialis.

Secundum priorem considerationem sic arguitur. Convivium, ut tale, non est perfectum nisi constet ex solido et liquido: ut et comessionis simul et potationis adsit materia. Data autem est eucharistia per modum convivii perfecti. Ad unum igitur convivium eucharisticum constituendum concurrunt simul et species panis et species vini. Hinc unitas formalis sacramenti.

Integritas autem sacramentalis singularum specierum oboritur ex spiritualitate hujus convivii, qua importatur ipsius in significando atque in causando indivisibilitas. Non enim in spirituali coena, sicut in corporalibus, fit refectio successive « per additionem bucellae ad bucellam, vel « solidi ad liquidum » (Card. Billot, *op. cit.*, p. 316), sed statim atque de mensa sacra sumptum est aliquid, tota jam refectio est facta, atque integrata participatio perfecti convivii, etiamsi una species sit sumpta: non quod significet una seorsim species per seipsam convivium perfectum, sed quia, secundum ordinem sibi divinitus inditum ad alteram speciem ut consignantem, semper « communicat in indivisibili significatione « totius » (Card. Billot, *ibid.*).

Sed nec videtur sufficere ista solutio. Recte enim dixerit quis, consequens quidem esse ex spiritualitate convivii, ut refectio non perficiatur successive per additionem *buccellae* ad *buccellam*, vel guttae ad guttam, non tamen esse consequens, ut participetur convivium TANQUAM PERFECTUM sine additione *solidi* ad *liquidum*. Et ratio discriminis est in promptu: quia diversitas penes quantitatem materialem certissime non afficit signi valorem, aut spiritualis effectus integritatem. Sed alia est conditio partium quantitativarum, quae sunt ejusdem rationis, alia partium essentiae, quae sunt diversae rationis. Partes enim essentiae requiruntur ad consti-

1. Nisi forte cum Jacobo Naclanto (*De communionem corporis et sanguinis Christi*. Opera omnia, tom. 1, p. 537. Venet. 1567) dicas, plus

per unam sacramenti speciem effici quam significetur. Quo oeconomia gratiae sacramentalis subruitur.

tutionem signi, proindeque et valorem efficiunt. Quare, semel posito eucharistiam in aliqua ratione sibi essentiali perfecti convivii constitui formaliter per conjunctionem solidi et liquidi, non apparet quomodo utriuslibet elementi sumptione tota eucharistia percipiatur¹.

Appellas ordinem liquidi ad solidum, ut partis ad partem, aut vice versa. Sed quomodo ex mutua habitudine partium inter se, ut componentium aliquid unum in genere convivii perfecti, statim sequatur, alteram semper et causare et significare cum consortio atque virtute alterius, nequaquam tamen adhibitae, neque secundum rem neque secundum propositum : parum certe intellegitur. Nonne verendum tibi erit ne jam quaelibet pars constitutiva cujuslibet sacramenti ex suo ordine ad partem censeatur et ipsa statim sacramentalem effectum, et quidem integrum, inducere ?

Respondes : distinguendum esse inter sacramentum permanens, quod perficitur in consecratione materiae, ut est eucharistia, et sacramentum successivum, quod perficitur in materiae usu, ut est extrema unctio. Sacramentum enim permanens, eo ipso quod est consecratum, existit extra nos integrum in duplici sua specie, etiamsi utentibus nobis applicetur tantum per unam speciem. E contra partes successivi sacramenti non existunt priusquam adhibeantur. Quare potest usus unius partis esse applicatio totius sacramenti permanentis, non autem totius sacramenti successivi (Pesch, *Praelect. dogm.*, 1897, t. 7, n. 546). Sed contra est, quod potuit consecrari panis, nullo nisi secundum propositum consecrato calice. Quod si contingat, nullus existit in rerum natura calix sanguinis ; et nihilominus integre percipitur nunc eucharistia, percepta sola specie panis. — Ergo ex ordine ad partem NONDUM EXSISTENTEM tibi

dicendum erit parziale elementum agere et significare per modum integri sacramenti. Quare stat illaesa paritas inter extremam unctionem et eucharistiam quantum ad partium ordinem inter se : quod si ordo partium in extrema unctione non confert singulis partibus efficaciam totalem, nec conferet in eucharistia ; — et manebit hic, sicut illic, una pars constitutiva inepta secundum se ad significandam, proindeque et operandam, integre rem sacramenti.

Cujusmodi difficultas semper recurret contra omnem conatum explicandi unitatem sacramentalem ex ipsa CONSOCIATIONE duorum elementorum in ordine ad repraesentandum aliquod COMPOSITUM unum, puta Christum ex carne et sanguine constantem, vel convivium ex solido et liquido integratum.

Corruet autem difficultas, si quaestio solvatur ex proprietate eucharistiae sacrificali. Qua attenda, unitas sacramenti constat jam ex ipsa dualite seu DISSOCIATIONE elementorum ordinata ad repraesentandam, non unionem, sed SEPARATIONEM carnis et sanguinis (hoc est Christi immolationem), nec proinde INTEGRATIONEM coenationis perfectae ex cibo et potu, sed HOSTIAM² quomodolibet participandam, sive per manducationem carnis, sive per potationem sanguinis, sive per utramque simul. Quaecumque enim pars hostiae percipiatur, particeps effectus es sacrificii et consors victimalis sanctitatis.

Necessariae igitur fuerunt duae species ad repraesentandam immolationem ; sed, semel repraesentata immolatione et sacrificio oblato, sufficit utralibet species ad usum epuli sacrificalis. Eo enim ipso quod per dualitatem specierum repraesentatur immolatio cruenta, quae sub hoc sacramento Deo offertur, jam singulae species offerunt nobis mactatae hostiae partes sumendas veluti theothyta. Et sicut per

1. Ut acute disputant Vasquez, disp. 148, c. 1, n. 6, et Lugo, disp. 2, sect. 1, n. 5-6.

2. Eodem redit, quoad rem, quod scribit Maldonatus (*Tractatus de sacramentis. De eucharistiae sacramento*, part. 1^{ae} q. 2) : « Etsi

« panis significet corpus et vinum sanguinem
« Christi, tamen non significant nisi tanquam
« UNUM PRETIUM REDEMPTIONIS NOSTRAE. Prop-
« terea unum sacramentum est. »

quidlibet cujusvis idolothyti perficiebatur usus epuli sacrificialis et societas inibatur cum daemoniis, sic per quidlibet nostri theothyti, sive esibile, sive potabile¹, de altari dominico nobis pabulum adhibetur, et conciliatur Dei societas.

En unitatem duarum specierum formalem cum integritate sacramentali singularum consonam. Quin et integritas haec ex illa unitate sequitur : ex designatione scilicet status immolatitii per duas, sequitur sufficientia singularum in genere dapis sacrificialis.

Vides igitur, quantam, sicut et superioribus quaestionibus, sic et huic elucidandae, copiam sui praesidii afferat indoles eucharistiae sacrificialis : ut nulla jam difficultas supersit, et intellegentiae etiam parvulorum accommodata sit solutio. Quae sua sponte videtur fluere ex doctrina apostoli ad Corinthios vulgari (*I Cor. 10* ¹⁶⁻²¹); nec, si semel perspecta est, poterit quis

dubitare quin et integer fructus sacramenti capiatur, quemadmodum integrum applicatum est signum, una demum specie percepta².

Hanc solutionem unus mihi occurrit clare satis indicans Toletus, *In Joan. 6*⁵⁴ (Colon. Agrip. 1589, col. 605) : [Communione sub una specie] « institutio Christi
« non obstat. Est enim doctrina catholica,
« hoc mysterium esse sacrificium quoddam,
« quod in oblatione consistit ; et esse si-
« mul sacramentum, quod participatur et
« communicatur. Ut igitur sacrificium est,
« consecratur in duabus speciebus, ut in
« hac DIVISIONE passio Christi repraesentetur... Ut autem sacramentum est, non
« in communionem sub utraque specie consistit, sed in PARTE aliqua oblationis,
« sicut in veteribus sacrificiis, non totum
« quod Deo offerebatur, participantibus
« offerentibus dabatur. »

1. De antiquo ritu eucharistiam dandi sub una specie vini, non solum infantibus, sed etiam aegrotantibus, vid. D. Hug. Mathoud (*Observationes ad libros sententiarum Roberti Pulli*, l. 8, c. 3. P.L. 186, 1135, sq.), et Martène (*De Ant. Eccl. Rit.*, l. 1, c. 5, a. 2, n. 4). Etiam legatur erudita dissertatio Julii Corblet (*Histoire... du Sacrement de l'Eucharistie*, 1885, 1, 542-548 et 603-615).

2. Erraverit, qui putaverit contrariari nostram positionem decreto Tridentino, *De communione*, cap. 3, ubi legitur « fatendum esse, « etiam sub altera tantum specie totum atque « integrum Christum verumque sacramentum « sumi, ac PROPTEREA, quod ad fructum attinet, « nulla gratia necessaria ad salutem eos de- « fraudari, qui unam speciem solam accipiunt. » Primo enim, nedum rationem redderet Tridentinum integritatis sacramentalis singularum specierum, ne docuit quidem hanc integritatem, ut ex textu ipso patet, atque abunde constat ex historia, fatentibus omnibus theologis. Do-

cuit autem tria : 1° sub utralibet specie integrum esse Christum ; 2° item verum sacramentum ; 3° item efficaciam omnis gratiae ad salutem necessariae. Tertium deduxit ex altero ; non alterum ex primo, nisi quatenus in primo excludatur error auferentium praesentiam omnem realem ex sumptione sub una specie. Ceterum nequaquam nostra positione laedi reverentiam Tridentini, testes habes omnes doctores quotquot extra integritatem contenti Christi quaesierunt rationem sacramentalis integritatis, sive quoad signum, sive quoad effectum. Vide inter alios cardinalem Billot (*op. cit.*, p. 316, not. 2). Cur autem voluerit diffinire Synodus praesentiam integram Christi sub utralibet specie, facile intellegitur, perspectis erroribus lutheranorum, quos enumerat Bellarminus (*De eucharistia*, 4, 21), concomitantiam negantes. Apud Valentiam (in 3^am Partem, disp. 6, q. 9, punct. 3, col. 1098) autem vide recitatum virum haereticum, Fortunatum Krelum, qui diceret corpus Christi in eucharistia « non vivum, sed mortuum edi ».

Elucidatio XLV.

Est unum, secundum rem, eucharistiae sacramentum per omnes temporum ac locorum differentias, quanquam apparenter plurale.

APPENDIX H.

De numerali computatione eucharistiae.

Unitate formali hujus sacramenti sic definita, potest ulterius inquiri de ejus unitate vel pluralitate numerica. Sicut enim sacramentum baptismi est unum secundum rationem suam formalem, et tamen tot numero sunt baptismi reapse, quot sunt homines baptizati, sic in eucharistia est quaerendum, quotum sit sacramentum numero in universo mundo. Quae quaestio non jam oboritur ex comparatione partium formalium inter se, sed ex comparatione partium quantitativarum, sive simultaneae sint, sive successivae.

Respondet Vasquez, tot numero haberi sacramenta, quot existant divisae particulae (Disp. 168, c. 2, n. 13 sq.). Quae solutio placuit multis, potissimumque Salmanticensibus (Disp. 2, dub. 4).

Sed obstant praecipue duo.

Primo, qui sumit tres particulas simul, ut in singulis suis missis omni sacerdoti contingit, certe nunquam dicitur accepisse tria sacramenta. Praeterea, si tria sacramenta sumeret, deberet trium sacramentorum fructum percipere: quod tamen nemo concedit (cf. Lugo, disp. 2, n. 19-20).

Secundo, generaliter loquendo, qui ex una mensa sumit tria poma, vel tria panis frustula, non dicitur tribus uti conviviiis, sed uno (cf. Lugo, *ibid.*, n. 26, post Bellarminum, *De Sacram. Euchar.*, l. 4, c. 22, 4^a prop.).

Altera sententia est D. Soti (4 D. 8, 1, 2), Bellarmini (*De Sacram. Euchar.*, l. 4, c. 22, 4^a prop.), Valentiae (tom. 4, disp. 6, q. 1, punct. 4), Billuart (Dissert. 2, art. 2, *dico* 3°) aliorumque, ponentium, rationem numeralem accedere eucharistiae, non ex numero particularum, sed ex numero refectionum, ad quas ordinem habent: ita ut plurificetur sacramentum per pluralitatem sumentium vel sumptionum.

Qua stante positione, dicendum erit ante sumptionem sacramentum revera unum actu, nec nisi potentia multiplex; sumptum autem dicendum erit actu vel unum vel plurale, prout feret casus.

Sed parum apparet, quomodo ordinatio ad plures convivas plurificet convivium. Convivium enim multis paratum, manet unum convivium, quanquam participatum a multis. Plurificantur igitur participationes, non autem id quod participatur. Ubi prae oculis semper habendum est, non in refectione consistere sacramentum, quippe quod sit permanens; sed refectione non nisi ADHIBERI sacramentum prius constitutum, existens et integrum per modum convivii adornati vel parati cibi, non autem per modum cibationis vel convivationis.

Quod autem quidam dicunt, numerum sumi ex pluralitate locorum, in quibus habetur sacramentum, istud, velint nolint (videsis in contrarium Lugo *n. m.*, disp. 2, s. 3, n. 37), in eadem explicationem, quae modo impugnata est, reincidit; nam nulla alia ratio pluralitatis ex locali distantia fingi potest, nisi quia non videntur posse particulae dissitae accommodari ad unam sumptionem; sicut fercula in tua domo et in mea non sunt unum convivium, quia non ad eandem comessionem censentur ordinata. Etenim non per se afficit esse sacramenti, nec proinde numerum, distantia, quippe quae vim significativam symbolorum semel constitutorum nequaquam attingat.

His igitur, tanquam incompetentibus, omissis solutionibus, solvenda est quaestio ex principiis nostrae disciplinae eucharisticae communibus.

Rationem convivii sacrificialis habet eucharistiae sacramentum. Numerus igitur in eucharistia accipiendus est, sicut accipi solet in conviviiis sacrificialibus.

In computandis autem generatim conviviis sacrificialibus, PRIMA REGULA est, quod una hostia non est nisi unum convivium, non plura, quanquam pluribus participationibus aptum. ALTERA REGULA est quod res Deo per unam sacrificationem oblatae, etiamsi sint plures materialiter, tamen formaliter non sunt nisi una totalis hostia : puta centum boum, vel centum panum, vel esculentorum atque potulentorum.

Quas secundum generales regulas erit dijudicandum eucharisticum convivium.

Eucharistiae autem proprium est, quod distinguere in ea oportet duo : unum quod videtur perinde ac si esset, et non est ; alterum quod non videtur esse, et est¹. Aliud enim in eucharistico sacrificio oblatum est Deo specietenus ; aliud est oblatum realiter. Si enim meris apparentiis inhaereatur, sacrificium nostrum est panis et vini. Veritate autem duce, est corporis et sanguinis Christi. Proindeque et convivium aliud est apparens, aliud reale : unum ex dapibus melchisedecianis, alterum ex hostia crucis.

Ubi igitur de eucharistiae sacramento disseritur, aut sermo iis quae sunt aptatur, aut accommodatur ad illa quae apparent.

Secundum priorem modum, dicenda una hostia, et unum convivium, et unum sacramentum. Quanquam enim plures sunt actiones sacrificae (mea et tua, etc.), tamen res sacrificata est una ; nec una solum materialiter, secundum unius Christi identitatem numericam, sed etiam formaliter, secundum proprietatem unam hostiae, ex una immolatione vera atque principali oblatione una inductam semel in perpetuum. Secundum regulam igitur priore loco traditam superius, unum convivium prostat omnibus aetatibus hominum atque gentibus participandum ; et

pro tanto, quicquid in contrarium appareat, est revera eucharistia unum numero sacramentum. Cui conclusioni quanquam non stricte adhaeret², tamen non parum favet Suarez (disp. 39, sect. 4, n. 2), dum scribit : « Sicut ergo est idem numero sacrificium quoad rem oblatam, « ita est idem sacramentum ; nam in Ecclesia id quod offertur in sacrificium « sumitur ut sacramentum ». A coena igitur usque ad finem mundi unus secundum veritatem decurrit panis et calix eucharisticus per omnium sacerdotum manus atque ora fidelium³.

Quare vere dicit Ecclesia in narratione coenae : *Accipiens et hunc praeclarum calicem in sanctas ac venerabiles manus suas...* ; per metonymiam intellegens pro continente contentum, et per prolepsin pro consecrando vino consecratum : et denotans satis interea per vocem *hunc* identitatem numericam ejus quod nunc tractatur et illius quod tractabatur olim. Sed et sine prolepsi, sine metonymia, Ecclesia profert simul et narrative per modum citationis, et demonstrative per modum intimationis, verba formae : *Hoc est corpus meum* : quae non possunt utroque modo proferri cum aequali veritate, nisi idem numero sacramentum censeatur et in coena et apud nos tractari (ut expositum est supra, Elucid. XXXV, ad mentem veterum nostrorum doctorum).

Qua unitate sacramenti perspecta, patet quam vere et stricte concoenatores Domini simus, eundem nimirum participantem panem et calicem, quem oblatum Deo pro mundi vita prior ipse bibit Dominus et propinavit discipulis.

Maxime etiam patet, quanta sit vis unitiva in sacramento realiter uno, omnes, qui undique sunt aut fuerunt aut erunt, fideles pervadente, vegetante, consummante. Proprieque intellegitur Pau-

1. « In mysterio [altaris], quod non est apparent, quod est occultatur. » Algerus (*De sacram. corp. et sang. Dom.*, 2, 3. P.G. 180, 819).

2. Firmius quam Suarez adhaeret Lugo (disp. 2, sect. 2), sed ob rationes minus bonas, argumentis Suarezii interim rejectis.

3. Sacramentalem unitatem depingebat vivide olim usus praemittendi missae celebrationi apportationem sacramenti ex praecedente missa confecti. Vide Corblet, *Histoire... du Sacrement de l'Eucharistie*, 1885, 1, 540-541 ; cf. p. 226.

lus dixisse : *Quoniam unus [est] panis, unum corpus multi sumus, qui de UNO PANE participamus (I Cor., 10¹⁷)* : refecti scilicet eucharistia non simili, non aequali, non pari, sed una eademque numerice.

Quare tandem Ecclesiae congruit laus in mulierem fortem a Spiritu Sancto collata : quod *facta est quasi navis institoris de longe portans panem suum (Prov., 31¹⁴)* : immo de mari rubro dominicae passionis ad omnes plagas mundi et de ortu eucharistiae ad occasum defert secum suum panem mulier illa fortis vere, quia in fide fortis per Spiritum Sanctum, cujus dono habet, ut sit indefectibiliter conjugata Summo Sacerdoti, et sacrificio ejus uni serviens.

Haec dicta sint secundum rei veritatem, pro quanto sermo ad ea quae sunt aptatur.

Aliud autem sequetur, si sermo accomodetur ad illa quae apparent. Secundum modum enim istum, tot numerabuntur sacramenta, quot apparebunt diversa epula sacrificalia panis et vini. Epula autem hujusmodi tot computanda erunt, quot hostiae diversae censebuntur sacrificari. Attenta autem regula, quae superius posita est posteriore loco, tot demum hostiae hujusmodi melchisedecianae censentur sacrificari, quot sacrificeationes intercedunt. Tot ergo sacramenta distinguuntur, quot missae.

Quam juxta considerationem, non ejusdem sacrificii particeps est, qui ex hac alitur missa, ac qui alitur ex illa (sive intra, sive extra missam id contingat, cum respectu epuli sacrificialis semel parati se habeat per accidens mora refectionis). Quare non insulse fideles olim de *suis* sacrificiis (id est ex parte sua oblatis) potissimum solliciti erant depasci et admonebantur¹ : siquidem ad eum qui obtulit pertinet proprie percipere sanctitatis fructum, qui maxime, reddita a Deo hostia, censetur obtingere² ; et quasi invasor

alieni sacrificii videtur, ac beneficii divini surreptor, qui non se habens ut oblatorem vult tamen se habere ut convivam.

Nec spernendae sane in hostia nostra sunt *apparentiae* illae diversitatis et pluralitatis, quibus unitatis veritatem indui Deus voluit, ut pateret respectus eucharistiae ad specialius offerentes, et pluralitas oriretur vera nostrarum sacrificeationum : tot existentibus immolationibus sacramentalibus, proindeque et sacerdotalibus oblationibus, quot sunt missarum celebrationes.

Nihilominus, quantum ad participationem, non differt *secundum veritatem*, ex una missa ad aliam, convivium a convivio, aut sacramentum a sacramento, sicut nec differt hostia ab hostia. Praeterea omnes vere sunt per modum unius oblatores sacrificii eucharistici, quod totius est Ecclesiae, nec ab ullo sacerdote potest privato demum nomine, suo vel alieno, offerri valide.

Quare, ceteris paribus, non majorem fructum sacramenti percipit, qui de missa per se procurata communicat, quam qui de missa procurata per alium : quanquam magis in illo elucet, ex parte sacramentalis signi, communionis congruitas.

Multo minus est, in ordine ad sacramenti fructum, attendenda diversitas penes conficientes. Si *apparentiae* melchisedecianae utique veritatem obtinerent, sicut hostia nostrae missae non foret hostia dominicae coenae, sed alia quaedam numerice diversa, quanquam specificice similis ; sic sanctificatio nostrae hostiae minor esset quam dominicae ; et major sanctificatio fieret per meliorem sacerdotem quam per pejorem. Deficiente enim unitate hostiae, non censetur Christus omnium nostrarum sacrificiorum sacerdos, nec proinde per Christum inducta nostrae hostiae sanctitas una eademque³. Sed tanta unicuique hostiae conciliaretur sanctitas, quanta apud

1. Cf. supra (Elucid. XXVII).

2. Qua de causa scribebat Cyrillus Al. : « Illius qui offert hostiam, fiunt ea quae ex ipsa sunt. Novit autem quod dico omnis qui legibus

« et institutis Ecclesiae est enutritus » (*Glyphyr. in Levit. P.G. 69, 552*).

3. Ne dixeris : sanctificaretur aequaliter, potestate nimirum sanctificativa ex Christo ac-

Deum polleret gratia sacerdos. Mali autem sacerdotis nullatenus sanctificaretur hostia, nec proinde sanctificaret.

Aliter autem res habet, quia secundum invisibilem veritatem nostra sacrificia sunt unius hostiae semel a Christo sanctificatae, quam nos non proprie sanctificamus, sed, immolantes sacramentaliter, offerimus Deo ratam dudum atque immobiliter acceptam. Quae proinde non minus sancta obvenit ex sacrificio mali sacerdotis, nec sumentes minus sanctificat¹.

Non igitur insistendum est apparentiis quasi veritati; sed, quanquam sub specie pluralitatis nobis proponitur eucharistia, tenenda tamen omnino ejus unitas vera; nec proinde nisi specietenus, et veluti dicis causa, praedicanda est numerica pluralitas; unitas autem numerica

cepta; sicut oleum sanctificatur aequaliter per quemlibet episcopum. Respondeo: alia secundum se est sanctificatio hostiae, alia olei vel sacramenti, ut talis. Haec fit potestative a Deo per hominem; illa ab homine impetratur suppliciter ex Deo. Proportionatur una Dei virtuti et nutui, altera hominis acceptabilitati et devotioni: est enim sanctificatio hostiae, ipsa ejus acceptatio divina assumptioque coelestis. Quod si apud nos, in missa, aequaliter sanctificata tractatur et offertur hostia, hoc est, quia, sanctificata semel per Christi sacerdotis sacrificium, divinitus consummatum, suppetit nobis jam ut terminus transsubstantiationis. Transsubstantiatio autem panis et vini, cum sit sacramenti confectio, stat in indivisibili; quanquam nostra oblatio hostiae ad Deum, quae secundum rem identificatur confectio sacramenti, sus-

est praedicanda realiter et simpliciter.

Concordat haec numerica unitas cum pluralitate numerica reliquorum sacramentorum: in quibus numerus sequitur semper id quod est *res et signum*; ut patet in baptismo plurali per unam formam ministrato, vel in uno ordine per trium consecratorum operam collato, vel in extrema unctione per plurium sacerdotum ministrationem simultaneam adhibita. Ubique tot numerantur sacramenta, non quot formae aut materiae integrae sunt positae; sed quot imprimuntur characteres, aut si quid aliud per modum *rei et signi* inducitur. *Res autem et signum* in omnibus consecrationibus eucharisticis est una: corpus scilicet et sanguis Christi. Et ex hac rursus parte dicitur vere ac proprie unum numero sacramentum.

cipit secundum propriam suam rationem majorem vel minorem gradum perfectionis. Sed non ex hac nostra oblatione, ut dictum est, pendet hostiae sanctitas victimalis, verum ex oblatione dominica, in aeternum Deo accepta, cujus socii adscribimur.

I. Nec proinde ex eo quod fortasse hodierna missa, ex crescente oblatores, sive specialium sive communium, devotione, est melior quam fuit hesternae, tamen sumpta eucharistia majorem sanctificandi virtutem habebit; nec minorem rursus quam dum a Christo est consecrata in coena. Et hoc est, quod mirabatur Chrysostomus in sermone (*in II Tim.*, hom. 2, n. 4. P.G. 62, 612) recitato supra (Elucid. XXVII). Non mirum quidem in re sacramentaria, ut tali; sed mirum omnino in re sacrali, in quantum hujusmodi.

Elucidatio XLVI.

Baptismus eo demum incorporat hominem Christo, quod continet votum eucharistiae. Inde sequuntur varia discrimina inter eucharistiam et baptismum quoad REM ET SACRAMENTUM, quoad REM TANTUM, et quoad usum sacramenti.

§ 3. Comparatur eucharistia cum aliis sacramentis.

Comparatio potest in praesente fieri duplex : una secundum effectum specialiter eucharistiae et baptismo¹ communem, scilicet incorporationem ad Christum ; altera secundum effectum generaliter communem eucharistiae et reliquis sacramentis, gratiae nimirum infusionem.

SECTIO I. — COMPARATUR EUCHARISTIA SPECIALITER CUM BAPTISMO.

Baptismus incorporat Christo, siquidem salvat hominem, nec quisquam salvatur, nisi membrum sit Christi. Porro incorporatio, ut superius disputavimus, eucharistiae est effectus sacramentalis. Penes igitur sacramentalem effectum non videntur distare inter se eucharistia et baptismus ; nec proinde penes significandi vim, siquidem identitas efficaciae identitatem significationis arguit. Nec sunt igitur duo sacramenta eucharistia et baptismus, sed unum : quod manifeste est absurdum².

Respondeo : non eodem modo procurari aut significari incorporationem per baptismum atque per eucharistiam.

1. Cum confirmatione etiam potest comparari eucharistia secundum aliquid specialiter commune. Utrumque enim sacramentum est ordinatum ad perficiendum christianum (3 S. 73, 1, 1^m). Sed aliter et aliter. Duobus enim modis intellegitur aliquid perfici : aut accessu sui, ut perfectibilis, ad aliud, tanquam perfectivum, sicut corpus perficitur in genere rei viventis per conjunctionem ad animam ; aut incremento interno, seu evolutione propriae substantiae, atque molis augmento, ex quadam vi intus vigente, sicut crescit corpus animatum. Porro hoc altero modo perficit confirmatio, ad statum virilem adultamque aetatem perducens in Christo hominem baptizatum. Priore autem modo perficit eucharistia, ut constat ex supradictis, et continue perficit, ut dicitur. Quare et ante et post perfectionem a confirmatione inductam locus est manducationi eucharistiae : sicut et ante et post virilem aetatem continua habetur conjunctio corporis ad animam.

2. Sane non ob arcendam conclusionem tam manifeste absurdam discutietur argumentum, sed quia opportunam suppeditat facultatem in-

Eucharistia enim, ut superioribus disputationibus est ostensum, PER SEIPSAM significat incorporationem ad vitam, existens Christi corpus vivum et vitale, nobis per modum cibi appositum.

Baptismus autem significat vitam PER SUUM ORDINEM INTRINSECUM AD EUCHARISTIAM, ut in praesente disputatione est ostendendum.

ARTICULUS I. QUOMODO SE HABEANT INTER SE MORS ET VITA IN SIGNIFICATIONE BAPTISMALI.

Et primo quidem, si symbolismum baptismalem spectemus, duo videmus *significari* : unum quod significatur agi, alterum quod significatur intendi : primo mortem, deinde vitam ; mortem quidem propter vitam, et vitam per mortem. Significatur mortificatio directe secundum seipsam ; significatur vivificatio indirecte, secundum quod finalizat mortem³.

Mori enim demonstramur vitae primi Adami, quae est vita peccati, sicut mortuus est in cruce Christus vitae corruptibili et passibili, in qua similitudinem

timius perscrutandi habitudinem mutuam baptismi et eucharistiae.

3. Noli putare, quaeso, resurrectionem nostram ad novam vitam symbolice exprimi in baptismo, sicut et mortem : quasi per egressum nostrum ex aquarum profluvio significaretur resurrectio, sicut mors significatur per immersionem. Quanquam enim Patres nonnulli illum emersionis symbolismum accommodatitiae evolverunt, tamen non est sacramentalis ; siquidem deesse potest emersio, vel quaevis e fonte elevatio, salvo sacramento : puta, si quis adhuc coopertus fluentis aquae moriatur post prolata verba. Quicquid enim in oppositum olim dixerint quidam scholastici, tenet tunc baptismus, ut habet hodie communis sententia, post Suarezium, sedulo adnotantem : « *Ad Romanos* 6, « SOLA SEPULTURA dicitur PROPRIE ac FORMAE LITER repraesentari per baptismum ; resurrectio vero solum EX CONSEQUENTE, quatenus « illa mors AD HOC ORDINATUR, UT in novitate « vitae ambulemus » (*De baptismo*, disp. 20, s. 7). Quod ipsissimum est principium, unde fluit nostra doctrina.

gerebat carnis peccati. Similitudinem carnis peccati gerebat, et realitatem mortis perpressus est; nos realitate tenebamur peccati, et similitudinem mortis assumimus, aquarum veluti gurgite sepulti¹, consepulti autem Christo et commortui.

Sed ideo morimur, ut conresuscitati Christo glorioso, incorruptibili, impassibili, immortalis, novissimo Adamo vivamus secundum justitiam, nunc per gratiam, postmodum per gloriam. Non enim qualibet morte morimur, non in quamlibet mortem baptizamur, sed baptizamur in mortem Christi; morimur morte Christi. Porro Christus non mortuus est, nisi ut vita corruptibili commutaret incorruptibilem. Ideo enim piacularem suam hostiam, agnum qui tollit peccatum mundi, devovit Deo per mortem Sacerdos verus, Christus Dominus, ut in gloria susciperetur a Deo consummatum sacrificium. Non est mors illa nisi transitus ad vitam: phase enim Domini est. Sic etiam mors nostra baptismalis, implantata morti Christi, non est nisi via quaedam ad vitam, qua vivit Deo Christus. In ipsa igitur morte, quae designatur, exoratio quaedam vitae intellegitur: sicut in sacrificii oblatione exoratio est acceptationis, qua consummetur hostia, et consummata participetur, afferens nobis fructum coelestem.

Baptismus igitur (secundum suam vim demonstrativam) est quaedam significatio MORRIS et consignificatio DESIDERII VITAE.

Interea (spectata causalitate) utrumque per baptismum efficitur, et MORS, et VITA; non sine appetitu vitae mors, non appetitus vitae sine vita. Quare, ad effectum quod attinet, regeneratio quaedam est et nativitas, simul atque mors aut sepultura.

Inferri quidem per baptismum mortem, nemo mirabitur: siquidem repraesentatur

1. Rursus, ne objeceris, valere istud de baptismo per immersionem, non autem per infusionem aut aspersionem collato. Immo respondet tibi sanctus Thomas (3 S. 66, 7. 2^m): « Quocumque modo fiat ablutio, corpus hominis, vel ALIQUA PARS eius, aquae supponitur, sicut cor-

inferri, ut diximus; sacramentum autem id efficit, quod significat. Morti autem, quae inferitur, inesse ordinem intrinsicum ad vitam, non ampliorem admirationem habet: siquidem morti Christi, cui conformamur, intrinseca est ejusmodi ordinatio.

At quomodo intentio illa vitae, in morte nostra baptismali, capiet vitam, alia est quaestio, ulterius examinanda.

Interim, et circa significationem duplicem respectu mortis illatae intentaeque vitae, et circa duplicem effectum mortificationis simul atque vivificationis, audiatur Paulus, audiatur Petrus, audiantur et Patres.

Rom. 6²⁻¹⁰. Qui enim mortui sumus peccato, quomodo adhuc vivemus in illo? An ignoratis quia quicumque baptizati sumus in Christo Jesu, in morte (εἰς τὸν θάνατον) ipsius baptizati sumus? Consepulti enim sumus cum illo per baptismum in mortem: ut (ὡς) quomodo Christus surrexit a mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate vitae ambulemus. Si enim complantati facti sumus similitudini mortis ejus, simul et resurrectionis erimus (ἐσόμεθα). Hoc scientes quia velus homo noster simul crucifixus est (συνεσταυρώθη), ut destruat corpus peccati, et ultra non serviamus peccato. Qui enim mortuus est, justificatus est a peccato. Si enim mortui sumus cum Christo, credimus quia simul etiam vivemus (συνζήσομεν) cum Christo: scientes quod Christus resurgens ex mortuis jam non moritur, mors illi ultra non dominabitur: quod enim mortuus est peccato, mortuus est semel; quod autem vivit, vivit Deo. Finalitatem mortis repraesentatae vides assertam: vitae, quae in Christo est, assecutionem. — Adnectitur praeterea ratio istiusmodi finalitatis seu ordinationis: quia Christi morti, in cujus similitudinem baptizamur, cohaeret resurrectio.

Paulo resonat mirifice Petrus (1 Petr.,

pus Christi sub terra fuit positum. — Antea jam dixerat Chrysostomus: « In aqua enim tanquam in sepulchro caput immergentibus nobis, velus homo sepelitur ac demergitur totus » (In Joan., hom. 25, n. 2. P.G. 59, 151).

3²¹-4²), in baptismo perhibens contineri exorationem vitae, ex resurrectione Christi perventurae ad illos, qui PASSO AD MORTEM CHRISTO CONQUIEVERINT circa peccatum, UT viverent Deo secundum justitiam : *Vos... salvos facit baptisma, non [qua parte est] carnis depositio sordium, sed [utique qua parte est] conscientiae bonae interrogatio* (ἐπερώτημα) *in Deum [intellege : petitio, qua oratur ut detur nobis conscientia bene ad Deum se habens¹ — quae opponitur malae conscientiae a qua dicimur vi lustrationis purgati; Hebr. 10²²] per resurrectionem Jesu Christi, qui est in dextera Dei [Vulg. deglutiens mortem ul vilae aeternae haeredes efficeremur] : profectus in coelum, subjectis sibi angelis et potestatibus et virtutibus. Christo igitur passo in carne, et vos eadem cogitatione armamini : quia qui passus est in carne, desiit a peccatis : ul jam non desideris hominum, sed voluntati Dei, quod reliquum est in carne vivat temporis.* Sacramentalis ipse ritus, quo Christi passioni consociamur, expetitio est justitiae, qua vivamus per resurrectionem Christi². Nec mirum, nam *Christus semel pro peccatis nostris mortuus est, justus pro injustis,*

UT NOS OFFERRET DEO (ἵνα ὑμᾶς προσπαράγῃ τῷ θεῷ, *ibid.*, 3¹⁸) : veluti adscitos oblationi propriae suae mortis socios, dum commorimur ipsi in baptismate. Non mirum, inquam, quod sic oblata in morte Christi nostra mors, expetitio est vitae : siquidem omnis oblatio sacrificii est divinae consummationis exoratio ; consummatio autem hostiae rationalis est vita apud Deum.

Idem videsis apud commentatores in *Epistolam ad Romanos*, ut Origenem (P.G. 14, 1037 sq.)³, Chrysostomum (P.G. 60, 480)⁴, Ambrosiastrum (P.L. 17, 100).

Commentatoribus omissis, personent aliorum oracula.

Obiter Tertullianus, tanquam in re nota : « Diem baptismo solemniorem Pascha praestat : cum et passio Domini (IN « QUA TINGUIMUR) adimpleta est » (*De baptismo*, 19. P.L. 1, 1222)⁵.

Hilarius (*Trin.*, 9, 9. P.L. 10, 288 : « Circumcidimur... circumcissione Christi, « id est in novum hominem renati. Cum « enim consepelimur baptismati ejus, mori « nos necesse est ex vetere homine ; quia « regeneratio baptismi resurrectionis est

1. Cf. Zorell, *N. T. Lexicon graecum*, et Grimm, *Lexicon Graeco-Latinum in lib. N. T.*, s. v. ἐπερώτημα. Hunc sensum proponebat Walafridi Strabi glossa (in h. l.) : « Interrogatio « facta est tendens in Deum, ut per bonam « conscientiam unum efficiatur cum Deo » (P.L. 114, 686). Cf. S. Martinus Legionensis, *Expositio in Epist. I B. Petri*, in h. l. (P.L. 209, 236).

2. « C'est donc LE RITE SACRAMENTEL LUI-MÊME QUI EST LA DEMANDE FAITE A DIEU « D'UNE CONSCIENCE BONNE, c'est-à-dire purifiée « de tout péché et sanctifiée par l'infusion de « la grâce justifiante et des vertus » (A. Crampon, *La sainte Bible*, 1904, in h. l.).

3. Hoc in proluxa Origenis expositione notatu dignum est, quod symbolismum sacramentalem testificatur multis jam suis coetaneis fuisse ignotum, quem notum Paulus supposebat Romanis. « Mihi vero ne illud quidem otiose praemisisse in hoc capitulo videtur Apostolus, quod « dicit : *An nescitis ?* Per quod ostendit, quia « tunc, hoc est apostolorum temporibus, non, « ut nunc fieri videmus, typus tantummodo « mysteriorum his qui baptizabantur, sed virtus « eorum ac ratio tradebatur, et tanquam scientibus et edoctis, quia, qui baptizantur, in

« morte Christi baptizantur, et consepeliuntur ei « per baptismum in mortem », etc. (col. 1040).

4. « Quid sibi vult illud, *In mortem ipsius baptizati sumus ?* Sensus est, nos esse mortuos « sicut et ille. Crux enim baptisma est (σταυρός « γάρ ἐστὶ τὸ βάπτισμα). Quod igitur Christo fuit « crux et sepulchrum, hoc nobis baptisma fuit, « etsi non iisdem in rebus : ipse namque carne « mortuus ac sepultus est, nos autem peccato « utrumque » etc. Conferatur *In II Cor.*, hom. 3, n. 7. P.G. 61, 417-418 : Οὕτω καὶ σὺ γίνῃ... ἱερεὺς... ἐν τῷ λουτρῷ... ἑαυτὸν προσενεγκὼν τῷ θεῷ, καὶ καταθύσας τὸ σῶμα, καὶ σφαγεὶς καὶ αὐτός. Quomodo secundum Chrysostomum efficitur in baptismo sacerdotes? consacrificantes nos Agno Dei, dum et offerimus nosmetipsos in hostiam, et immolamus carnalem vitam, adeo ut cum Christo mactati jaceamus. Cf. Justin., *Apol.* 1, 61.

5. Notandum valde, quod, volens congruitatem Paschae in ordine ad baptismum administrandum commendare, nequaquam appellat Tertullianus recordationem resurrectionis dominicae, nostram resurrectionem spirituales praemonstrantis et procurantis, sed omnino consummationem passionis in paschate : in passione quippe tinguimur ; in morte Christi baptizamur ac immergimur.

« virtus [intellege : est effectus domini-
 « cae resurrectionis]. Et haec circumcisio
 « Christi est, non exspoliari carne praepu-
 « tii, sed TOTOS COMMORI EI, et PER ID
 « TOTOS POSTEA EI VIVERE. In eo enim re-
 « surgimus per ejus Dei fidem qui eum
 « suscitavit a mortuis. » — Quo loco ex
 resurrectione dominica derivat Hilarius
 vim salutarem baptismi, eo quod bap-
 tismus mors est in vitam nos coaptans et
 ferens (cf. *In Psalm.* 91, n. 9, et *In*
Matthaeum, c. 10, n. 24. P.L. 9, 499 et
 976).

Zeno Veronensis (*Tractatus*, l. 2,
 tract. 39-42. P.L. 11, 486-492) « O magna
 « potestas, magna peritia, magna pietas
 « judicis nostri! a quo universi generis
 « peccatores, UT POSSINT BEATE VIVERE,
 « PUNIRI FESTINANT! Descendit quippe
 « gladius pius in viscera peccatoris, et uno
 « eodemque ictu, incolumi corporis ma-
 « nente materia, interficit hominem vete-
 « rem, creat novum, et sacri gurgitis
 « elemento sepelit... O damnatio neces-
 « saria! Homo JUGULATUR, UT VIVAT!...
 « Mira ratio, mirum profecto mysterium :
 « salvo reo, punitur reatus in reo, inte-
 « groque statu moritur in homine, propter
 « quod homo fuerat moriturus », etc.

Ambrosius (*De Spiritu Sancto*, l. 1,
 c. 76-79. P.L. 16, 722-723, ad instar Basilii
 infra citandi) : « Sunt tamen plerique, qui
 « in eo quod in aqua baptizamur et Spiritu,
 « non putent aquae et Spiritus distare
 « munera ; et ideo non putant distare na-
 « turam. Nec advertunt quia in illo aqua-
 « rum sepelimur elemento, UT renovati per
 « Spiritum resurgamus. In aqua enim ima-
 « go mortis, in Spiritu pignus est vitae ;
 « ut per aquam moriatur corpus peccati,
 « quae quasi quodam tumulo corpus inclu-
 « dit ; et per virtutem Spiritus renovemur
 « a morte peccati, renati in Deo » etc.
 Rursus (*Epist.* 81, 5-7. P.L. 16, 1274) :
 « In Elisaeo figura Domini praecessit, qui
 « projecit se, ut mortuum erigeret : in
 « quo symbolum est, quod nobis Christus
 « commortuus sit, UT nobis resurgeret...
 « Commortui enim sumus Christo, et IDEO
 « convivimus... Mortuus eram ; sed QUIA

« in baptisate commortuus Christo sum,
 « accepi lumen vitae a Christo » etc.
 (Cf. *De mysteriis*, c. 4, n. 21. P.L. 16, 394-
 395). Pariter legatur Auctor *Librorum de*
sacramentis, l. 2, c. 7. n. 23. P.L. 16, 430.

Gaudentius Brixianus (*Sermo* 3.
 P.L. 20, 862) : « Vivere Deo jam coepi-
 « mus, conformes effecti PRIMUM mortis,
 « DEINDE resurrectionis Christi. Conse-
 « pulti enim sumus cum ipso per bap-
 « tismum in mortem ; UT quemadmodum
 « Christus resurrexit a mortuis, ita et
 « nos in novitate vitae ambulemus, diem
 « festum celebrantes, et gloriantes in
 « cruce Domini nostri Jesu Christi, qui
 « acceptus decima die mensis primi,
 « quarta decima die ad vesperum mundi
 « a Judaeis immolatus est » (conferatur
 Chromatius, *In evangelium S. Mat-*
thaei, tract. 1, n. 2. P.L. 20, 329).

Sanctus Hieronymus (*Epistola* 69, 7.
 P.L. 22, 661) ex morte baptismali nostra
 conatur probare non esse digamum eum
 qui, mortua priore uxore, alteram post
 susceptum interim baptismum duxerit :
 « Quomodo ergo in lavaero omnia peccata
 « merguntur, si una uxor supernatat?...
 « Beatus vir, cui non imputavit Dominus
 « peccatum. Arbitror quod possumus et nos
 « huic aliquid cantico jungere. Beatus vir,
 « cui non imputabit Dominus uxorem...
 « Consepulti sumus Christo in bap-
 « tismate... Omnia nostra cum Christo mor-
 « tua sunt : ... solum nomen vivit uxoris ? »

Rufinus Aquilejensis, super illud
Geneseos 49¹¹, *Lavabil in vino stolam suam,*
et in sanguine uvae amictum suum : « In
 « hujus ergo sanguinis vino, id est lavaero
 « regenerationis, a Christo lavatur Eccle-
 « sia. Consepelimur enim illi per bap-
 « tum in morte et sanguine ipsius, id
 « est, in morte ipsius baptizamur » (*De*
benedictionibus patriarcharum, 1, 5. P.L.
 21, 305).

Sanctus Augustinus (*Enchiridion*, 42.
 P.L. 40, 253) : « Ipsum est, quod in nobis
 « celebratur, magnum baptismatis sacra-
 « mentum : ut quicumque ad istam perti-
 « nent gratiam, moriantur peccato, sicut
 « ipse peccato mortuus dicitur, quia mor-

« tuus est carni, hoc est peccati similitu-
 « dini; et vivat a lavacro renascendo,
 « sicut ipse a sepulchro resurgendo, quam-
 « libet corporis aetatem gerant. » Scribens
Contra Julianum (l. 1, 6, 28. P.L. 44,660)
 laudat et defendit sanctus Pater doctrinam
 Chrysostomi, his verbis: « Nonne de bap-
 « tismate apostoli verba... sic exponit
 « [Chrysostomus], ut dicat ita eum peccato
 « mori, qui baptizatur in Christo, sicut
 « carne est mortuus Christus; quia in
 « morte Christi baptizari NIHIL EST ALIUD
 « quam peccato mori? » Etc. Item libro 2,
 5, 14 (col. 683), laudat Ambrosium ex quo-
 dam deperdito opere: « In alio quoque
 « libro suo *De sacramento regenerationis*,
 « vel *De philosophia*, quem scripsit [Am-
 « brosius], ita loquitur: *Beata igitur mors,*
 « *quae nos peccato eripit, ut reformet Deo!*...
 « Videsne quemadmodum expresserit vir
 « venerabilis IN BAPTISMO FIERI HOMINIS
 « MORTEM BEATAM, ubi remittuntur pec-
 « cata omnia? Sed attende aliud, attende
 « quod non vis! *Advertimus*, inquit, *cujus-*
 « *modi sit mors mystica: nunc considere-*
 « *mus cujusmodi sepultura esse debeat* » etc.
 Interim, libro 6, cap. 3, n. 7 (col. 825):
 « Quod ergo ipse significavit in similitu-
 « dine carnis peccati, hoc per ejus gratiam
 « nos agimus in carne peccati: ut, quo-
 « modo ille moriendo similitudini peccati
 « peccato mortuus praedicatur, ita qui-
 « cumque in illo fuerit baptizatus, eidem
 « rei cuius illa fuerat similitudo moria-
 « tur; et quo modo in illius vera carne
 « vera mors fuit, sic fiat in veris peccatis
 « vera remissio. » In nono autem ex *Ser-*
monibus ineditis nuper a G. Morin vul-
 gatis (Monaci, 1917, *De secunda feria*
Paschae, n. 3, p. 32): « Baptizatus es:
 « mortua est vetus vita, occisa est in
 « cruce, sepulta in baptismo. Vetus se-
 « pulpta est, in qua male vixisti: nova
 « resurgat. » In septimo antea (*De domi-*
nica sanctae Paschae, n. 1, p. 25): « Dixi-
 « mus vobis, quod credo quia obliti non

« estis, hoc valuisse vel valere baptismum,
 « quod est sepultura cum Christo. » Excu-
 satum me habeat lector, quod tantas con-
 gero auctoritates, ut Augustini, ita aliorum
 Patrum. At duxi non pauciores sufficere
 contra eos qui velint symbolismum sacra-
 mentalem baptismi esse per prius purga-
 torium, cum ex traditione Patrum, sicut
 et Paulo, sit proprie sepulturarius.

Quare sequatur jam S. Quodvult-
 deus, si quidem ipse est auctor *Libri de*
promissionibus et praedictionibus Dei (pars
 2, c. 5, n. 8. P.L. 51, 773): « Parvuli,
 « dum ejus baptismo consecrantur, simul
 « cum illo sepeliuntur in morte, ut etiam
 « in eis evacuetur corpus peccati. »

Caesarius (Sermo 40 in appendice ad
 sermones S. Augustini, n. 3-4. P.L. 39,
 1824 sq.) in Eliam, sicut supra fere Am-
 brosius in Elisaeum.

Leo M. (*Epist.* 16, c. 3. P.L. 54,
 698, sq.), sicut Hilarius supra, ex resurrec-
 tione dominica derivat effectum vivifica-
 tionis, mortificationi sacramentali veluti
 succidaneum¹.

Cyrillus Hierosolymitanus (*Cate-*
ches. 20, 4-7. P.G. 33, 1080-1084): « In ima-
 « gine et in symbolo TRIDUANAM CHRISTI
 « SIGNIFICASTIS SEPULTURAM. Sicut enim
 « Salvator noster tres dies et tres noctes
 « in ventre terrae egit, sic et vos in prima
 « emersione primam, quam in terra Chris-
 « tus exegit, diem, et immersione noctem
 « imitati estis. Nam velut qui in nocte
 « degit, non amplius videt, qui vero in die,
 « in lumine versatur: sic et in mersione,
 « tanquam in nocte, nihil vidistis; in emer-
 « sione vero, tanquam in die positi fuistis;
 « eodemque momento et mortui et nati
 « estis, illaque unda salutaris et sepulchrum
 « vobis et mater effecta est... O novum
 « inauditumque rerum genus! Non sumus
 « vere mortui, neque vere sepulti sumus,
 « neque vere crucifixi resurreximus: ve-
 « rum in imagine imitatio [fuit mortis], in
 « veritate autem facta est salus » etc....

1. Mediae aetatis exemplum, inter alia multa
 videsis apud Theodulphum Aurelianen-
 sem (*De ordine baptismi*, c. 13. P.L. 105, 232-
 233), ac Rupertum Tuitiensem (*In*

Exod., l. 2, c. 15. P.L. 167, 622, et *In Lib.*
Reg., l. 5, c. 36, col. 1269: « aqua baptismi
 sepulchrum Christi est »; et *De S. Spiritu*,
 l. 4, c. 23, col. 1698).

Quicquid in superiore parte sermonis appareat, vides in inferiore, imitationem (μίμησιν) non esse nisi mortis dominicae; resurrectionem vero ex imitatione mortis contingere, sicut mox apud Basilium (cf. *Cateches.* 3, 12. P.G. 33, 444).

Basilium (*De Spiritu S.*, c. 15, n. 35. P.G. 32, 129-132) : « Quomodo igitur fit
« ut simus in similitudine mortis ejus?
« Consepulti cum illo per baptismum. Quis
« igitur est modus sepulturae? aut quis
« ex imitatione fructus? PRIMUM QUIDEM
« NECESSE EST VITAE PRIORIS SERIEM IN-
« TERRUMPI. Id autem fieri nequit, quin
« renascaris denuo juxta Domini vocem :
« siquidem regeneratio, uti ipsum etiam
« nomen declarat, alterius vitae initium
« est; quare ANTEQUAM alteram vitam in-
« cipias, oportet priori finem imponere....
« Cum duo scopi propositi sint in bap-
« tismo, videlicet ut aboleatur corpus
« peccati, ne postea fructificet morti, tum
« ut vivatur Spiritu, et fructus habeatur
« in sanctificatione : aqua mortis exhi-
« bet imaginem, corpus velut in sepulcro
« recipiens; Spiritus vero vim vivificam
« immittit, a morte peccati renovans
« animas nostras in pristinam vitam.
« Hoc igitur est denuo nasci ex aqua et
« Spiritu : quippe quia mors perficitur in
« aqua, vitam vero nostram operatur
« Spiritus. »

Gregorius Nazianzenus in *Oratione* 39, 15 (P.G. 36, 352), ad ipsius Christi baptismum transfert ea quae sunt nostri baptismi propria : ut sepeliatur vetus Adam.

Gregorius Nyssenus (*In diem luminum.* P.G. 46, 585) : « Cum igitur Deus
« et Servator noster pro nobis susceptam
« oeconomiam impleret, unum ex his
« quatuor [elementis], terram scilicet su-
« biit, ut illinc vitam excitaret. Nos vero
« baptismum assumentes ad imitationem
« Domini et Doctoris et Praeceptoris
« nostri, in terra quidem non sepelimur,...

« sed ad terrae cognatum elementum
« aquam venientes, in illa, sicut Servator
« in terra; nos abscondimus, idque cum
« tertio facimus, effingimus¹ triduanam
« gratiam resurrectionis » etc. (cf. eadem multo fusius exposita in *Oratione Catechetica*, c. 35. P.G. 45, 88-89).

Chrysostomus (*In Joannem*, hom. 25, 2. P.G. 59, 151) : « Non modo autem
« baptismum crux (τὸ βάπτισμα σταυρός) di-
« citur, sed crux quoque baptismum (ὁ
« σταυρός βάπτισμα) » etc. Conferatur, praeter alios locos citatos supra, *In I Cor.*, hom. 40, 1 (P.G. 61, 348). Legatur autem omnino *In Hebr.*, hom. 9, n. 3. (P.G. 63, 79); quem locum imitatus est Theodoretus, in *Hebr.*, 6⁴⁻⁶ (P.G. 82, 716-717), atque Damascenus in *Hebr.* 6⁵⁻⁶ (P.G. 95, 954). Explicat cum suis Chrysostomus, eos qui post baptismum peccaverint, non posse renovari per poenitentiam baptismalem, assumentes rursus mortem mysticam : quia Christus semel crucifixus est, nec potest rursus crucifigi. Unicum igitur baptismum, quia una Christi mors. Reliquum, renovari non possumus, quasi, interempto vetere homine, statim excitaretur novus : hoc enim proprium est baptismi, qui unicus est².

Cyrillus Alexandrinus (*Glaphyrorum in Exodum* l. 2. P.G. 69, 441) : « Christus pro nobis mortem passus re-
« vixit : cui conformamur, SPIRITUALITER
« MORIENTES PER SANCTUM BAPTISMUM, UT
« et resurrectionis participes efficiamur. »

Accedant et *Constitutiones Apostolicae* 7, 22, 2-6. F. D. 1, 406) : « Unges autem
« prius oleo sancto; deinde baptizabis
« aqua, et tandem signabis unguento, ut
« oleum quidem sit participatio Spiritus
« Sancti, AQUA VERO SYMBOLUM MOR-
« TIS, unguentum autem sigillum pac-
« tionum. Quod si neque oleum adsit,
« neque unguentum, sufficit aqua et
« ad unctionem et ad sigillum et AD CON-
« FESSIIONEM MORIENTIS SEU COMMORI-

1. Inter effigiem resurrectionis, quam hic assignat Nyssenus, et effigiem mortis, discrimina quaedam infra ex mente Patrum notabuntur.

2. Potest legi, in sensum minime ab aliis

discordantem, Severianus Gabalitanus, *In sanctum baptismum*, l. 1. (P.G. 31, 424, inter opera S. Basilii), ceterum satis jejunos.

« ENTIS. Ante baptismum vero jejundet,
 « qui baptizatur; etenim Dominus pri-
 « mum a Joanne baptizatus, et in deserto
 « commoratus, postea jejunavit quadra-
 « ginta diebus et quadraginta noctibus.
 « Baptizatus autem fuit et jejunavit, non
 « quod ipse opus haberet ablutione sor-
 « dium vel jejunio vel purgatione, qui
 « natura purus et sanctus est, sed ut Jo-
 « anni veritatem attestaretur, atque nobis
 « exemplum praeberet. Igitur Dominus non
 « baptizatus est in passionem suam aut
 « mortem aut resurrectionem; nondum
 « enim quidpiam horum acciderat, sed in
 « aliam ordinationem. Quapropter ex po-
 « testate jejunat post baptismum, ut do-
 « minus Joannis; qui vero IN MORTEM
 « ILLIUS PER BAPTISMUM INITIATUR, debet
 « prius jejunare, et tum baptizari, quoniam
 « aequum non est, ut qui consepultus est
 « et consurrexit, sub ipsam resurrectio-
 « nem moereat » (cf. 2, 7, 1; 3, 17, 1; 5,
 7, 30, et 16, 7; 7, 25, et 39, 4 et 43, 5; 8,
 8, 2, etc.).

Audiat et Ps. Dionysius (*De Eccl. Hierarch.*, c. 2, s. 3, § 7. P.G. 3, 404): « Non improprie totalis ista AQUAE
 « COOPERTIO IN MORTIS ATQUE INFORMIS
 « (ἀειδοῦς) SEPULTURAE FIGURAM ACCIPI-
 « TUR. Sacramentaliter itaque baptismum
 « symbolica disciplina mystice docet tri-
 « bus illis in aquam immersionibus et
 « emersionibus divinam trium dierum ac
 « noctium sepulturae Jesu vitae auctoris
 « mortem imitari, quatenus hominibus
 « conceditur ejus imitatio. »

Eutychius (*De Paschate*, 5. P.G. 86bis, 2397): « Ecce MYSTICE ET NOS MORIMUR
 « IN BAPTISMO SANCTO; in martyrio au-
 « tem post illud, vel etiam sine martyrio,
 « pragmatice. Nec differt mystica nostra
 « mors a pragmatica, etsi consummatur in
 « pragmatica » (cf. reliqua citata supra, Elucid. XII).

1. Possent post aetatem Patrum per totum medium aevum usque ad aetatem scholasticam innumera in eundem sensum proferri testimonia. Ut parcatur et tempori et chartae, unum stet pro reliquis Leidradi Lugdunensis, diserte scribentis: « Baptismus imago mortis

Quicquid de simulata per emersionem resurrectione dixerint aliquando Patres prae laudati, tamen ad substantiam SIGNI SACRAMENTALIS quod pertinet, non videntur IN RECTO plerumque attendere nisi sepulturam et mortem: ad hanc proprie referentes eam quam praedicant nostram Domini *μύθησις* (Cyril. Hierosol.; Basil., Ps. Dionys.); resurrectionem designantes tanquam aliquid ad effigiem illam mortis consequens, et per mortis effigiem inductum (Hilar., Ambros., Gaudent., Leo); distinguentes inter id quod veluti de suo inducit baptismalis ritus, id est mortem; et id quod accedit captatum aliunde, id est ex Spiritu vitam (Basil., Ambros.); baptismum collocantes in morte mystica, immolatione, cruce, sepulchro, unde utique resurgat homo novus (Ambros., Augustin., Chrysost., Cyril. Al., *Const. Apost.*, Eutych., Damasc.), reducentesque ad genus poenitentiae, quod fructificet in vitam (Zeno, Chrysost., Damasc.); generaliter tandem notantes discrimen inter mortem, quae peragitur, et vitam, cujus intuitu peragitur; hancque non nisi connotatam per illam volentes in Christo¹.

ARTICULUS II. ORDO BAPTISMI AD EUCHARISTIAM.

MEMBRUM I. BAPTISMALIS MORS ASSUMITUR OB DESIDERIUM VIVIFICATIONIS EUCHARISTICAE.

Consequenter ad ea quae exposita sunt, cum dispertiuntur nostri veteres doctores singulos baptismi et eucharistiae fructus, assignant uni spiritualem mortem, sepulturam, crucifixionem, alteri resurrectionem, nativitatem, incorporationem: quamquam nec eos laet, in ipso baptismo, citra sacramentalem eucharistiae sumptionem,

« Christi est et sepulturae, sicut Apostolus testatur »; et deinde ad liberas et veluti aecommodatitias deputantis figuras similitudinem triduanæ resurrectionis (*De sacramento baptismi*, c. 6 et 7. P.L. 99, 862-863).

feri tamen et incorporationem et nativitatem et resurrectionem.

Sic Guitmundus Aversanus (*De corp. et sang. Dom. ver.*, l. 2. P.L. 149, 1459) : « Ecclesiae corpus, ad instar ca-
« pitis sui, de Spiritu Sancto et Ecclesia
« virgine... nascitur; et ex omnibus gen-
« tibus, tanquam ex diversis membris,
« in unum novum hominem congregatur.
« Omnia porro haec, per id quod de altari
« dominico sumitur, non incongrue cre-
« dimus figurari. Nam, ut inde facili com-
« pendio satisfaciam, neque tamen ratio-
« nes altissimas divinorum mysteriorum
« passim prodam; de hoc certe universalis
« Ecclesia testis est, quia, QUOTIESCUM-
« QUE ID SUMIMUS, NOS utique christianos
« esse, id est SPIRITUALITER NATOS OS-
« TENDIMUS; consequenter ergo et con-
« crucifixos, et commortuos, et consepul-
« tos Domino nostro per baptismum in
« mortem: sed et CONSURREXISSE NOS
« DECLARAMUS. » Igitur quod denotamur
crucifixi, mortui, sepulti, id baptismo de-
putatur; quod autem superadditur de-
monstratio resurrectionis, nativitatis, aut
si quid ejusmodi, illud eucharistiae adscri-
bitur.

Pariter Honorius Augustodunensis (?) in *Elucidario*, l. 1, c. 28 (P.L. 172, 1129) : « Quae est salus in hoc [sacra-
« mento eucharistiae]? Summa. Sicut
« enim esca in carnem comedentis verti-
« tur, ita quisque fidelis per comestio-
« nem hujus cibi in corpus Christi con-
« vertitur. Igitur per fidem mundo, vitiis
« et concupiscentiis Christo concrucifigi-
« mur, et IN BAPTISMATE CHRISTO CONSE-
« PELIMUR (et ideo ter immergimur); per

1. « Justificatio impii est quidam motus, quo
« humana mens movetur a Deo a statu pec-
« cati in statum justitiae. Oportet igitur, quod
« humana mens se habeat ad utrumque extre-
« morum secundum motum liberi arbitrii, sicut
« se habet corpus, localiter motum ab aliquo
« movente, ad duos terminos motus. Manifestum
« est autem in motu locali corporum, quod cor-
« pus motum recedit a termino a quo, et accedit
« ad terminum ad quem. Unde oportet quod
« mens humana, dum justificatur, per motum
« liberi arbitrii recedat a peccato et accedat ad

« CIBUM VERO CORPORIS EJUS EI INCOR-
« PORAMUR. »

Apud Graecos, sanctus Isidorus Pe-
lusiota (*Epist.*, l. 3, 195. P.G. 78, 880),
tum vel maxime, cum contendit baptismo
non solum deletionem peccati originalis
procurari, sed et bona nobiliora conferri,
tamen notat per eucharistiam procreari
maximum illud baptismi bonum, quod est
nostra incorporatio ad Christum, unde
cetera dependent. « Quidam, inquit, nimis
« tenuiter et jejune aiunt, infantes eo fine
« baptizari, ut eluatur spurcicies ob trans-
« gressionem Adami traducta in natu-
« ram humanam. Ego vero hanc quidem
« eluviem etiam fieri persuasum habeo :
« at non solum (neque enim id tam mag-
« num esset); verum alia quoque multa,
« nostram naturam longe superantia, con-
« cessa esse beneficia. » Quorum caput est,
quod natura nostra « per sacrorum mys-
« teriorum perceptionem (ὁτιὰ τῆς μετοχῆς
« τῶν ἱερῶν μυστηρίων) concorporea Uni-
« genito effecta est, et in ipsius carnem
« desinit; et quemadmodum corpus capiti,
« sic ei copulata est. » Dubitari nequit,
quid per illam μετοχὴν τῶν ἱερῶν μυστηρίων
intellegendum sit.

Vi igitur propriae suae significationis
baptismus directe mortificat, sicut vivi-
ficat eucharistia. Mortificatio baptismalis
assumitur ob desiderium vitae; vivifica-
tio eucharistiae contingit illis qui prae-
intelleguntur mortui. Hoc enim negotium
salutis est: vitam vita commutare: vita
peccati justitiae vitam; nec abjicitur vita
peccati, nisi ut acquiratur vita justitiae;
nec vita justitiae apprehenditur, nisi abo-
lita vita peccati¹. Quemadmodum enim

« justitiam. Recessus autem et accessus in motu
« liberi arbitrii accipitur secundum detestatio-
« nem et desiderium... Oportet igitur, quod in
« justificatione impii sit motus liberi arbitrii
« duplex; unus, quo per desiderium tendat in
« Dei justitiam, et alius, quo detestetur pecca-
« tum » (S. Thom., 3 S. 113, 5). « Si sumantur
« ea quae sunt ex parte hominis justificati,...
« prius est ordine naturae liberatio a culpa
« quam consecutio gratiae justificantis » (*ibid.*,
art. 8).

immolatio nulla frequentatur nisi intuitu consummationis, nec consummatio accedit nisi hostiae immolatae : sic nec nos morti Domini piaculari assimilamur, nisi ut vitae ejus coelesti conformemur. Per mortem baptismalem nobis conciliamus et appropriamus propitiationem dominicae mortis, ut obtingat nobis vivificae hostiae consortium.

Quia autem per se eucharistia dat vitam, quam secundum se emendicat baptismus, ideo non aegre concludes baptismum appeti eucharistiam, nec baptizari hominem nisi ut eucharistia saginetur; sicut scribit Chrysostomus : « Nos « Christo credentes ejusque resurrectioni, « baptizamur, utpote qui et ipsi myste- « riorum [i. e. eucharistiae] participes fu- « turi simus » (*In I Cor.*, hom. 23, n. 2. P.G. 61, 191). Cohaerent igitur inter se duo ista sacramenta : baptismum initiatur in eucharistiam; eucharistia perficitur baptismus. Mors, quam significat baptismus, est via ad vitam quam significat eucharistia; baptismus est ipse sacramentalis motus in eucharistiam.

MEMBRUM II. VITA IN BAPTISMO CAPTUR
EX DESIDERIO EUCHARISTIAE.

HINC VITAE CAPTATIO, quam una cum morte secum fert baptismus. Ex intentione scilicet eucharistiae fit, ut per baptismum percipiamus vitam et incorporemur Christo, quasi jam inhiantes panem, quo uno redditur pro interempta vita peccati vita gratiae.

Ad cujus asserti elucidationem tria spectanda sunt : *primo*, quomodo desiderio eucharistiae captetur vita; *secundo*, quo-

1. Quia per verbum ex se conceptum noster intellectus ea, quae extra se sunt, novit, ideo cogitando inferiora nobilitat, deturpat autem superiora. Voluntas vero nostra appetit res pro esse quod habent non in nobis, sed in seipsis. Quare ipsa demittitur aut erigitur ad gradum nobilitatis vel ignobilitatis, qui inest rebus, quas appetit : pro quanto omnis motus specificatur a suo termino.

2. Processu eodem vindicabat, XIV saeculo, necessitatem eucharistiae Raynerius de Pisis, in sua Summa Alphabetica, s. v. *eucharistia*, cap. 13 (ed. 1474) : « Sicut enim se habet

modo omni baptismo, nisi adsit fictio, votum illud contineatur; *tertio*, quomodo in baptismo ipsorum infantium appetatur eucharistia.

PARTICULA I. DE EFFICACIA DESIDERATAE
EUCHARISTIAE.

Notandum est igitur, primo, quomodo desiderio eucharistiae captetur vita. Desiderium quippe motus est in rem desideratam. Est igitur votum eucharistiae percipiendae motus quidam mentis atque animi in carnem vivificam Christi, principium nostrum vitale. Sed motus sincerus et efficax in vitam jam est motus vitae; nec deest Christus iis qui in Christum debite tendunt : propterea quod bonitas finis transit in ipsam finis appetitionem¹. Est igitur eo ipso divinus et vitalis motus in vitam divinam, quae est ex Christo per carnem ejus;prehenditque vitam, qui vitam debite concupivit, spiritualiterque manducavit carnem Christi, qui sacramentalem manducationem esuriit : quia, « sicut « et finis, ut dicit Sanctus Thomas (3 S. « 73, 3, c), habetur in desiderio et in inten- « tione », sic desiderio communionis cum carne Christi, jam spiritualiter habetur communicatio. Quare « res [hujus] sacramenti « haberi potest ante perceptionem sacra- « menti, ex ipso voto sacramenti perci- « piendi » (*ibid.*). Et pro tanto dicitur votum apud Deum reputari pro re, quippe quia est spiritualis prehensio vitalis boni².

PARTICULA II. DE SACRAMENTALI DESIDERIO
EUCHARISTIAE PER BAPTISMUM IMPORTATO.

Secundo, considerandum est, quomodo omni baptismo, nisi adsit fictio, votum

« aliquis finis, antequam actualiter habeatur, « sic se habet eucharistia, antequam actualiter « vel sacramentaliter assumatur. Sed finis, an- « tequam actualiter habeatur, in desiderio et « in intentione habetur. Ergo perceptio sacra- « menti est necessaria in voto seu in desiderio « ad habendam vitam aeternam. » Quia multum interpolata est ista *Pantheologia* ab editoribus, operae pretium est notasse, hanc lectionem concordare cum codice manuscripto 390 (ineuntis saeculi XV) Bibliothecae Municipalis Turonensis, fol. XLVI a.

illud contineatur. Quippe quia homo baptizatur secundum intentionem fidei. Hoc autem habet christiana fides, quod mors, quam significat baptismus, sit propter vitam adipiscendam, ejus communicatio fructus proprius est eucharistiae. Unde fit ut secundum fidem baptizati appetatur in ipso baptismo eucharistiae sacramentum. Absolute enim intendens vitam, ea etiam censetur intendere, ex quibus prostat vita. Sicut igitur sacramentaliter baptismus significat et importat desiderium vitae, sic etiam appetitionem eucharistiae. Immo non suscipit baptismum homo, nisi quia secundum fidem concupiscit eucharistiam : adeo desiderium eucharistiae prius est desiderio baptismi ; sicut habet sanctus Thomas : « Sacramentum autem eucharistiae, quamvis sit posterius baptismo « in perceptione [*intellege* : sacramentali], « est tamen prius in intentione » (3 S. 73, 5, 4^m). Nemo igitur desiderat baptismum, nisi desideraverit (aliqua) eucharistiam.

Adest igitur desiderium eucharistiae in omni desiderante baptismum ; et hinc est, quod desiderium baptismi, positus ponendis, secum fert vitam : quia, si baptismum perfecte desiderasti, jam manducasti spiritualiter carnem Christi, et bibisti de latere ejus.

Quare, ut sacramentum mortis, per comparisonem ad carnem peccati, quae fuit in vetere Adamo, sic potest vocari baptismus sacramentum desiderii, per comparisonem ad carnem vitae, quae est in novo Adamo. Sacramentum igitur est communionis spiritualis.

Cum in praesente audis desiderium eucharistiae, noli cogitare desiderium neces-

sario explicitum, sed saltem implicitum, quale adest ipso facto, quod homo, dum baptizatur, conformat intentionem suam, ut diximus, regulae fidei¹.

Neve interea cogites desiderium eucharistiae eadem ratione demum contineri baptismo, qua contineri censetur voluntas adimplendorum praeceptorum : adeo ut votum illud non sit nisi pars hujus universalis propositi. Praeceptorum enim adimpletio ad vitam spiritualem pertinet tanquam ejus effectus atque exercitium pro data opportunitate necessarium. Proindeque rationem habet conditionis, sine qua non subsistit vita, sed non exhinc vertitur in causam : immo manet effectus. Eucharistia autem partes habet causae atque fontis, unde profluit vita. Appetitur igitur tanquam aliquid vita prius, non ad vitam consequens. Quare habet secundum propriam suam rationem desiderium eucharistiae prioritatem respectu ipsius vivificationis, respectu cujus posterioritatem habet voluntas servandae legis : nec proinde in hac illud proprie includitur ; sed ex illo haec sequitur. Et pro tanto recte dicitur vita generari ex voto eucharistiae ; non autem dicitur generari ex proposito adimplendorum praeceptorum : pro quanto particula *ex* denotat id, unde sequitur aliquid tanquam ex priore posterius.

Desiderium igitur eucharistiae sacramentale vegetat baptismalem ritum².

Hujus rei fortasse symbolum accipi potest, quod secundum Patrum communem doctrinam oportuit ut contactu carnis Christi aquae vim in Jordane acciperent ad nos devehendi illam vitam, quae est ex carne Christi : quasi innueret Christus

1. Idem de desiderio baptismi censeas, quod satis habetur penes implicitum, quotiescumque homo fide divina credens Deum justificatorem et remuneratorem, ejus veniam ac praemium concupiscit ex toto animo, Deum super omnia propter ipsius meritum diligente. Tali animae motu in bonum salutis et vitae, continetur, ut dictum est, motus in principium gratiae, eucharistiam.

2. Controvertitur sitne sermo de eucharistia annon apud Clementem Alexandrinum, in libro I *Paedag.*, c. 6. (P.G. 8, 280-289 et 296-301). Afirmat A. Struckmann (*Die Gegen-*

wart Christi in der hl. Eucharistie nach den schriftlichen Stellen der vornizänischen Zeit, 1905, p. 120 et 122-123) agi de ipsa receptione sacramentali eucharistiae ; Batiffol (*Eucharistie*⁵, 254-257) negat eucharistiam ullatenus intendi. Nescio annon possit incedi via media inter duas illas interpretationes, quatenus defendat Clemens, baptismum ideo sufficere, quia in ipso baptismo delibetur eucharistica caro et sanguis Christi per modum cujusdam lactis, spiritualiter per fidem affluentis ; sicut solent, inquit, ab infantibus per modum lactis depasci carnes sanguisque animantium. Haec inter-

sacramento corporis sui vegetari baptismi sacramentum. Sint pro exemplo praeter alios multos¹ hi pauci.

Apud Orientales, S. Ephraem, in cujus carminibus, cum baptizatur in Jordane Dominus, eucharistia ipsa tanquam nostri baptismi fermentum exhibetur. « Ecce
« Deus in aquis suum immiscuit fermentum². Istud fermentum attollit plasmatos e pulvere, eosque Deo coadunat. « Fermentum enim Domini illapsum est
« in servum, eumque in libertatem adduxit » (*Hymni in fest. Epiph.* hymn. 4, str. 5-6 ; ed. Lamy, t. 1, p. 46).

Apud Occidentales, S. Optatus (*De schism. Donat.*, 1, S. P.L. 11, 898) : « Christi
« autem caro, dum in Jordane descendit
« et ascendit, mersa a te dici non debuit :
« cujus CARO ipso Jordane sanctior invenitur, ut magis AQUAM IPSA DESCENSU
« SUO MUNDAVERIT, quam ipsa mundata sit. » Rursus (*ibid.* 3, 2, col. 991) : « Hic
« est piscis, qui in baptisate per invocationem fontalibus undis inseritur, ut
« quae aqua fuerat, a pisce etiam piscina vocitetur. Cujus piscis nomen secundum
« appellationem graecam in uno nomine
« per singulas litteras turbam sanctorum
« nominum continet, ΙΧΘΥΣ, quod est latinum Jesus Christus, Dei Filius, Salvator. »

pretatio mihi est utique probabilior; immo foret simpliciter tenenda, si constaret agi de fidelibus per solum baptismum initiatis. At sub nomine baptismi potuit fortasse Clemens complecti integrum ritum initiationis secundum quem neo-baptizati continuo confirmabantur et eucharistia reficiebantur. Quo casu, praevalere censebitur interpretatio cl. Struckmann.

1. Conferri possunt Ignatius, *Ephes.*, 18, 2 (F. P. 1, 228) « Baptizatus est, ut perpassione
« (τῷ πῶθι = receptione baptismi) aquam purificaret. » Gregorius Nazianzenus, *Or.* 38, 16 (P.G. 36, 329) : « Jesum, purgationis meae causa, in Jordane purgari videbis,
« immo purgatione sua aquas mundare. » *Or.* 39, 15 (col. 352) : « Baptizat Joannes, Jesus
« accedit... : ante hos et propter hos Jordanem sanctificans, ut quemadmodum spiritus
« et caro erat, sic etiam initiaret per Spiritum et aquam. » Chrysostomus, *In Joan.*, hom. 26, 1 (P.G. 59, 153) : « Producant aquae
« reptile animae viventis. Ex quo autem Jordanis fluentis ingressus est Dominus, non
« amplius reptilia animarum viventium, sed

Ambrosius (*Expos. evang. sec. Luc.*, l. 2, n. 83. P.L. 15, 1583) : « Baptizatus
« est ergo Dominus, non mundari volens,
« sed mundare aquas; ut ABLUTAE PER
« CARNEM CHRISTI, quae peccatum non
« cognovit, baptismatis jus haberent. Et
« IDEO, qui ad Christi lavacrum venerit,
« peccata deponit. »

Chromatius (*In evang. S. Matth.*, tract. 1, n. 1 et 3. P.L. 20, 329) : « Prior
« ipse baptizari dignatus est, non ut peccata deponeret, qui peccatum solus non
« fecerat; sed ut aquas baptismi sanctificaret ad diluenda peccata credentium.
« Nunquam enim aquae baptismi purgare
« peccata credentium potuissent, NISI
« TACTU DOMINICI CORPORIS SANCTIFICATIONE FUISSENT » etc.

Auctor *Sermonis* 136 in appendice ad sermones S. Augustini, n. 2. P.L. 39, 2014 : « Attactu membra tinguntur, et
« fluentia ditantur : vitalem gratiam non
« corpus ex flumine, sed flumen mutatur ex corpore. Descendere in se fontem suum felix unda miratur, sub uno
« momento remedia aeterna concipiens,
« et nova Deum regenerationis foecunditate parturiens; quod acceperat,
« hoc reddens; et quod non habebat,
« accipiens. »

Resonat veteribus S. Thomas (4 D. 26,

« animas rationales Spiritum Sanctum ferentes, aqua producit. » S. Hilarius, *In Psalm.* 65, n. 11 (P.L. 9, 428) : « [Per Jordanem] novae regenerationis lavacro possessio aeternorum corporum inchoatur, aquis
« ipsis baptismo Domini consecratis. » Hieronymus, *In Matth.*, 3¹³⁻¹⁴ (P.L. 26, 30) : « Salvator a Joanne accepit baptismum, ... ut Jordanis aquas sanctificans, per descensionem
« columbae, Spiritus sancti in lavacro credentium monstraret adventum. » Auctor *Operis imperfecti in Mattheum* (hom. 4. P.G. 56, 657) : « Venit ad baptismum, non ut ipse remissionem
« peccatorum acciperet per baptismum, sed ut sanctificatas aquas relinqueret postmodum
« baptizandis. »

2. Nomine fermenti solere ab Ephraemo intellegi eucharistiam multis ex locis suadet, praesertim autem ex *Sermone* 2 in hebdomadam sanctam, n. 10 (t. 1, p. 390). De usu eucharistico vocis fermenti apud Occidentales, Ephraemi coaetaneos, videsis A. Fortescue, *The Mass, a study of the Roman liturgy*, 1914, p. 367-370.

2, 3, 1^m) : « Aqua baptismi habet, quod
« corpus tangat et cor abluat, ex tactu
« carnis Christi. »

Pulchre ista omnia intelleguntur, si in
baptismo operetur eucharistia; et fiat
adhuc illud, quod scribebat olim evan-
gelista : *Virtus de illo exibat, et sanabat
omnes.*

PARTICULA III. DE DESIDERIO EUCHARISTIAE
IN BAPTIZATIS PARVULIS.

Tertio notandum est, quomodo in
baptismo ipsorum infantium appetatur
eucharistia. Sane incapaces sunt infantuli
desiderii elicitati atque actualis; non tamen
sunt incapaces desiderii habitualis, sicut
nec habitualis fidei aut spei aut caritatis.
Jam vero baptismus, ut diximus, ex-
primit sacramentaliter desiderium eucha-
ristiae. Efficit autem sacramentum id
quod significat. Imprimis igitur infantulis
desiderium habituale eucharistiae, quo
eucharistiae fructum capiunt. Vegetat
illos proinde eucharistia, non minus quam
adultos, per desiderium sui perfectum,
id est caritate formatum; quod, pro
quanto est desiderium, disponit ad eucha-
ristiam, et pro quanto est perfectum,
profluit ex eucharistia¹. Discrimen au-
tem inter infantes et adultos, in hoc est,
quod adulti, dum intentionem exserunt
suscipiendi baptismum, ratam habent
actu significationem ejus sacramentalem,
atque actu consentiunt in significati
infusionem: pro quanto conformant, ut
diximus, intentionem suam fidei Eccle-
siae; infantes vero citra omnem actum
suum subjiciuntur significationi sacra-
mentali, nulla se conformante intentione
elicitata, ex ipsorum parte, fidei Ecclesiae.

Quare dicuntur in sola fide Ecclesiae
desiderare eucharistiam, quatenus publica
Ecclesiae fides circa ordinem mortis ad
vitam et baptismi ad eucharistiam, nullo
est ipsorum ACTU (neque explicito neque
implicito) apprehensa et ratihabita (quan-

quam ei conformantur habitu, ut dictum
est).

Quo sensu Sanctus Thomas (3 S. 73,
3) : « Per baptismum ordinatur homo ad
« eucharistiam : et ideo ex hoc ipso quod
« pueri baptizantur, ordinantur per Ec-
« clesiam ad eucharistiam : et sicut ex
« fide Ecclesiae credunt, sic ex inten-
« tione Ecclesiae desiderant eucharistiam,
« et per consequens recipiunt rem ipsius. »
Praecessit sancto Thomae sanctus Au-
gustinus, qui audietur infra, asserens
firmissime necessitatem absolutam eucha-
ristiae, tanquam medii ad salutem, cum
in adultis tum in infantibus; interim
vero defendit in infantibus sufficere bap-
tismum, propterea quod in baptismo
accipiatur spiritualiter² ab illis eucha-
ristia. Nota quippe est apud Augus-
tinum distinctio inter receptionem eu-
charistiae sacramentalem tantum, sacra-
mentalem et spiritualem, et spiritualem
tantum (cf. *In Joan.*, 26, 6, 15. P.L.
35, 1613-1614). Supposita hac distinc-
tione, in baptisate ait Augustinus
conferri parvulis gratiam incorporationis
ad Christum, tanquam manducantibus
carnem Christi spiritualiter (*De peccato-
rum meritis et remissione*, l. 3, c. 4, n. 7
et 8. P.L. 44, 189-190). « Nisi manduca-
« verint homines carnem ejus, hoc est,
« participes facti fuerint corporis ejus,
« non habebunt vitam. His atque hujus-
« modi aliis, quae nunc praetereo testi-
« moniis divina luce clarissimis, divina
« auctoritate certisimis, nonne Veritas sine
« ulla ambiguitate proclamat, non solum
« in regnum Dei non baptizatos parvulos
« intrare non posse, sed nec vitam aeter-
« nam posse habere, praeter Christi cor-
« pus, cui ut incorporentur, sacramento
« baptismatis imbuuntur? »

Consentaneae ad doctrinam sancti Au-
gustini, S. Fulgentius (*Epist.* 12, 11,
26. P.L. 65, 392), interrogante Ferrando,
« utrum noceat, quantum noceat, an

1. Recole dicta supra de duplici ordine dis-
positivi ad perfectivum (Elucid. XI et XLI).
Quae recurrent infra (Elucid. XLVIII et XLIX).

2. Exponetur distinctius infra (Elucid. XLIX)

quid audiat apud Augustinum manducatio
spiritualis : ut appareat, vere eam referri ad
sacramentum eucharistiae.

« omnino nihil noceat, si quis baptizatus in nomine sanctae Trinitatis sacro cibo potuque fraudetur », sic respondet : « Arbitror, sancte Frater, disputationem nostram praeclari doctoris Augustini sermone firmatam, nec cuiquam esse aliquatenus ambigendum, tunc unumquemque fidelium corporis SANGUINISQUE dominici participem fieri, quando in baptisate membrum corporis Christi efficitur, nec alienari ab illo panis CALICISVE consortio, etiamsi antequam panem illum comedat, et calicem bibat, de hoc saeculo in unitate corporis Christi constitutus abscedat. SACRAMENTI quippe illius PARTICIPATIONE ac beneficio non privatur, quando ipse hoc, quod illud sacramentum significat, invenitur » (conferatur Beda, in *I Cor.* 10, hunc locum adscribens Augustino, sicut postea fecit Gratianus, *De consecr.* dist. 2, c. 36, § 2, et dist. 4, c. 131).

Superius (n. 24, col. 391) scripserat Fulgentius : « *Unus panis et unum corpus multi sumus. Tunc incipit unusquisque particeps esse illius unius panis, quando coeperit membrum esse illius unius corporis, quod, IN SINGULIS MEMBRIS, QUANDO IN BAPTISMO CAPITI CHRISTO SUBJUNGITUR, TUNC JAM DEO VIVA HOSTIA VERACITER IMMOLATUR...* Qui ergo membrum corporis Christi fit ; quomodo non accipit quod ipse fit, quando utique illud fit verum corporis membrum, cujus corporis est in sacrificio sacramentum?... Quod etiam sanctos Patres indubitanter credidisse ac docuisse cognoscimus. » Ubi haec duo vide asserta : *primo* : quia mors nostra in baptismo morti Christi inseritur, eandem cum ea habet rationem immolationis seu sacrificalem. *Secundo* : membrum corporis illius, quod est *res tantum* eucharistiae, nemo fit nisi participatione aliqua corporis ipsius, quod eucharistiae est *res et sacramentum* ; adeo

ut valeat illatio : est de corpore Christi (ecclesiastico) ; ergo manducavit corpus Christi (eucharisticum). Agi enimvero hoc loco de eucharistico corpore Christi, constat ex ipsa quaestione a Ferrando proposita (col. 379-380).

Ergo praeclare interpretatus est et veteres Patres et sanctum Thomam noster Toletus, cum scripsit in 3 S. 73, 3 : « Cum baptismus ordinetur in eucharistiam, in baptismi susceptione suscipitur in voto virtualiter eucharistia : et hoc modo sumitur ab infantibus. »

Similia in sua *De sacramento Eucharistiae* diatriba, expositor Graecorum, Bessarion, scripserat : « ...Sunt alii, qui etsi non fiunt sacramentaliter particeps, spiritaliter tamen communicant, quemadmodum si vel infans post baptismum, vel aetate proventus, nondum, ob aliquam inevitabilem necessitatem, recepto Christi corpore, repentina morte deficiant. Nihil enim minus SACRAMENTI PARTICIPES fiunt quam si communionem cepissent : fiunt enim membra Christi et regni coelestis haeredes » (P.G., 161, 496).

ARTICULUS III. DISCRIMINA CONSECTARIA INTER BAPTISMUM ET EUCHARISTIAM.

Ex iis quae dicta sunt, sequentur omnia discrimina, quaecumque attenduntur inter baptismum et eucharistiam, sive quoad id quod est *res et sacramentum*, sive quoad illud quod est *res tantum*, atque quoad ipsum usum sacramenti.

MEMBRUM I. QUOAD REM ET SACRAMENTUM.

Et primo quidem infertur discrimen, quoad id quod est *res et sacramentum*.

Pro quanto enim in baptismo significatur mors nostra, et per eucharistiam nostra vita, pro tanto oportuit ut inter Christum et nos significaretur in baptismo contactus virtutis, in eucharistia autem contactus rei¹.

1. « Baptismus est sacramentum mortis et passionis Christi, prout homo regeneratur in Christo VIRTUTE PASSIONIS EJUS ; sed eucha-

ristia est sacramentum passionis Christi, prout homo perficitur in UNIONE AD CHRISTUM « PASSUM » (S. Thom., 3 S. 73, 3, 3^m).

Non enim inter mortificantem et mortificatum requiritur unio in esse, sed sufficit actio ex uno in alterum transiens. Satis igitur baptismus erit sui significati efficax, si per aquas a ministro Christi adhibitas deferatur virtus passionis Christi, tanquam causae alicujus extrinsecae.

Aliter autem est in eucharistia. In eucharistia enim censetur hostia salutis se nobis conjungere, ut per illam vita spiritus vivamus. Non autem esset hujus rei practica significatio, nisi ipsa hostiae caro aut sanguis nobis realiter prostaret esibilis atque potabilis, seu intussusceptibilis. Requiritur enim in vivificatione unio principii vitalis ad compartem, tanquam alicujus causae veluti formalis et intrinsecae.

Quare oportuit, ut in ipsa materia sacramenti eucharistiae occultaretur atque contineretur aliquid in se sacrum absolute et permanentem, quod est *res et signum*, corpus dico et sanguis Christi. In materia autem baptismi non requirebatur, ut esset aliquid sacrum, nisi in ordine ad aliud et transeunter, per modum delatae intentionaliter virtutis; nec proinde oportuit, ut in ipso sacramento quod suscipitur, sed in eo qui sacramentum suscipit esset *res et signum*: character dico Christi, nobis impressus, qui per baptismum profiteamur nos in partem sacerdotii Christi adscitos (pro quanto ad sacerdotium Christi pertinet ut Deo deferatur mors Christi immolantia, in cujus nos symbolicam societatem adducit aqua¹; siquidem hoc portendit baptismus, quod dicit Fulgentius: « Quando [ad hoc ut sit membrum Christi, « quis] in baptismo capiti Christo subjungitur, tunc jam Deo viva hostia veraciter « immolatur»: vide supra). Quam sacerdotii dominici participationem cum significet baptismus, necesse est ut imprimat nobis per characterem; qui rursus cum ordinetur ad sacrificium Christi offerendum, nos

portendit interius immolatos Deo (quantum ad vitam peccati, carnis, ac mundi interimendam, ut vivamus Christo per gratiam): secundum quod omne sacrificium visibile invisibilis sacrificii est sacramentum seu signum². Et sic, per aquam significatus, character significat gratiam.

MEMBRUM II. QUOAD REM TANTUM ET USUM SACRAMENTI.

Secundo sequitur differentia quoad id quod est *res tantum*, et quoad usum sacramenti.

Ex eo enim quod baptismus procedit per modum mortificationis, sequitur per eum aboleri omnem reatum veteris hominis, quasi jam inexistentis; et, quia mors fit semel, et Christus mortuus est semel, mors vero illi ultra non dominabitur, inde est, quod qui mortuus est veteri Adamo, commortuus morti Christi, non amplius hanc gratiam consequetur, ut per modum mortificationis eripiatur e tenebris peccati aut etiam infidelitatis, iterato baptismo (cf. 3 S. 66, 9, c. *secundo*), sed tantummodo ut transfuga in regiones peccati, jam non suas, reconcilietur capiti suo Christo per poenitentiam judiciariam, quae, cum super compensationem offensae importet etiam exhibitionem satisfactorii operis (tamquam mulctam additam refectioni damni, et justitiae commutativae exigentis effectum justitiae vindicativae), eo ipso non intellegitur de se et necessario, etiam sublato reatu culpae, statim tollere debitum omnis poenae.

Eucharistia autem, quia procedit per modum vivificationis, et vivificat sub speciebus cibi; vita autem durat per continuam conjunctionem ad principium vitale, cibus vero ex sese frequentatur assidue: inde est, quod iterari potest et debet, vegetatque hominem magis atque magis cum profectu³. Nec necesse est, ut tollat omnem

1. Recole in primis Chrysostomum, in Hom. 3 in *II Cor.*, n. 7, recitatum supra.

2. « Aqua baptismi vel forma verborum non « operatur ad gratiam immediate, sed ad characterem » (4 D. 26, 2, 3, 2^m). Character autem, nisi adsit obex, immediate inducit, sicut et immediate significat, immolationem nostram spi-

ritualem, quae fit per gratiam.

3. Hinc etiam fit, ut, semel supposito per baptismum fieri, quamvis ex ordinatione ad eucharistiam, incorporationem ad Christum, jam apte eucharistia ad baptismum comparetur tanquam relectio subsequens ad nativitatem, ut passim habetur apud theologos.

reatum poenae, cum caritas ex una parte, qua vitaliter jungimur Christo, de se compatiatur satisfactionis debitum, ut patet in poenitentibus, et ex altera parte deficiat apud eucharistiam singularis ille titulus, qui in baptismo excludit omnem debiti perseverantiam, sublato scilicet debitore.

Hanc circa debitum poenae rationem intrinsecam discriminis tangit sanctus Thomas (3 S. 79, 5, 1^m), cum dicit : « Sacramentum baptismi directe ordinatur ad remissionem poenae et culpae, non autem eucharistia; quia baptismus datur homini quasi commoriente Christo, eucharistia autem quasi nutriendo et perficiendo per Christum. Unde non est similis ratio¹. »

Multo copiosius postea apud Graecos Nicolaus Cabasilas : « Multis circa sacramentum [eucharistiae] oboritur admiratio, quod, cum perfectionem contineat ceterorum, in poenis luendis minus videtur efficax quam baptismus, cui tamen praestat. Luit enim baptismus nullo praecedente labore; eucharistia autem non ita. Et purgatis quidem per baptismum nullum intercedit discrimen cum iis qui ne levissima quidem macula sunt notati. In coena autem qui purgantur, eorum multi peccatorum suorum retinent vestigia. Et, ut sermone distinctiore utamur, cum in peccatis haec quatuor considerentur : peccator, mala actio, luenda ob eam poena, atque illinc injecta animae proclivitas : ab actione quidem oportet ipsum peccatorem se

« proprio Marte retrahere, et postquam cessaverit demum, venire ad baptismum; cetera vero BAPTISMUS, nihil quoquam moliente, UNO ICTU TOLLIT E MEDIO OMNIA : ET POENAM ET MORBUM, ADEO UT IPSUM ETIAM PECCATOREM CREDATUR INTERIMERE. ET RE QUIDEM VERA IMMORITUR ILLE AQUIS, ET NOVUS QUIDAM HOMO EST, QUEM REDDIT LAVACRUM. Ad sacrum autem panem si quis accesserit contritus, praemissa peccatorum poenitentia condigna, poenae quidem dimittuntur, abluaturque pravo habitu anima, nequaquam tamen occiditur peccator, nec enim coena novit hominem reformare de integro; et hunc unum ex [quatuor] terminis in peccato consideratis, manere sinit immobilem atque relinquit, quamvis peccato jam non obnoxium : peccatorem. Sunt autem qui notas morbi ferunt adhuc vulnerumque pristinorum cicatrices, si minorem, quam par fuit, plagarum suarum curam habuerint, nec attulerint animi praeparationem virtuti medicinae aemulam. Et differt haec purgatio eucharistica ab illa baptismali in eo quod non suffocare dicitur peccatorem atque plasmare de novo, sed mentem purgare duntaxat, neque hoc quidem sine nostro labore » (*De vita in Christo*, l. 4. P.G. 150, 604). Quae quam praeclarissime sint dicta, nemo est qui non videat; nec mirabitur quisquam, sciens in Cabasilam, excepto schismatis errore, confluisse et sapientiam Orientalium theologorum et disciplinam Aquinatis atque Patrum Occidentalium.

1. Cf. 3 S. 4, 3^m : « In baptismo autem homo participat totaliter virtutem passionis Christi, utpote per aquam et Spiritum Christi commortuus peccato, et in eo regeneratus ad novam vitam. Et IDEO in baptismo homo consequitur remissionem reatus totius poenae. » 4 D. 18, 1, 3, sol. 2 : in sacramento poenitentiae per claves Ecclesiae poena remittitur temporalis, cujus reatus adhuc remanserat post culpae remissionem; non tamen totus, sicut

« in baptismo, sed pars ejus : eo quod in baptismo homo regeneratur configuratus passioni Christi, totaliter efficaciam passionis Christi, quae sufficit ad omnem poenam delendam, in se suscipiens; ut nihil de prioris peccati actualis poena remaneat : QUIA NON DEBET ALICUI IMPUTARI AD POENAM, NISI QUOD IPSEMET FECIT. » Porro non ipsemet fecit peccatum, ante susceptionem baptismi admissum : sed alius quidam homo, nunc mortuus

Elucidatio XLVII.

Neque reliqua sacramenta dant gratia sanctificantem nisi ex quodam voto eucharistiae ; neque ipsa eucharistia sine aliis sacramentis administris.

SECTIO II. — COMPARATUR EUCHARISTIA GENERALITER
CUM RELIQUIS SACRAMENTIS.

ARTICULUS I. COMPARATIO QUANTUM
AD EFFECTUM.

MEMBRUM I. NON CAUSANT RELIQUA SACRAMENTA GRATIAM NISI EX ORDINE SUO AD EUCHARISTIAM.

Monet *Catechismus Romanus* pastores, « ut ostendant quae in sacrosanctis illis « mysteriis [eucharistiae] bonorum omnium copia et affluentia inclusa sit. » Pergit autem continuo : « Hoc vero aliqua ex parte ita assequeantur, si omnium sacramentorum vi atque natura patefacta, EUCHARISTIAM FONTI, CAETERA RIVULIS, comparaverint ; vere enim ac necessario fons omnium gratiarum dicenda est : cum fontem ipsum coelestium charismatum et donorum, omniumque sacramentorum auctorem, Christum Dominum, admirabili modo in se contineat : a quo TANQUAM A FONTE AD ALIA SACRAMENTA, QUICQUID BONI ET PERFECTIONIS HABENT, DERIVATUR » (Pars 2, cap. 4, n. 47-48). Obtemperantes monito salubri, jam huic comparationi instituendae incumbamus.

Alia sacramenta dant gratiam (sive primam sive secundam) ; sed non dant gratiam, ut talem¹, ex directa sua atque propria significatione aut vi. Hoc enim proprium est eucharistiae. Ad rem sanctus

1. Cum dicimus jam gratiam ut talem, non intellegimus gratiam mere elevantem, per oppositionem ad gratiam elevantem simul et sanantem ; sed intellegimus gratiam simul elevantem et sanantem, gratiam ipsam Redemptoris, at in quantum, sumpta in sua praecisione, dividitur ab effectu proprio et specifico cujusque sacramenti : qualiter etiam genus dividitur a specie, quanquam in re idem est animal et rationale (Cf. 3 S. 62, 2, 3^m). Porro dicimus, rationem illam genericam gratiae nostrae sanctificantis non esse ipsum objectum formale significationis reliquis sacramentis praeter eucharistiam inditae, nec proinde terminum formalem illorum efficaciae.

2. Nota in praesente quaestione non agi de

Thomas : « Hoc sacramentum [eucharistiae] EX SEIPSO virtutem habet gratiam « conferendi ; nec aliquis habet gratiam « ante susceptionem hujus sacramenti « nisi ex voto aliquo ipsius, vel per seipsum, sicut adulti, vel voto Ecclesiae, « sicut parvuli, sicut supra dictum est. « Unde EX EFFICACIA VIRTUTIS IPSIUS « est, quod etiam ex voto ipsius aliquis gratiam consequatur, per quam « spiritualiter vivificetur. Restat igitur, « ut, cum sacramentum realiter sumitur, « gratia augeatur, et vita spiritualis perficiatur » (3 S. 79, 1, 1^m, cf. 2^m).

Quod igitur alia sacramenta significant proprie ex sese, et vi significationis suae formaliter inducunt, non est directe gratia aut unio caritatis, vel amicitia divina, vel consortium divinae vitae atque sanctitatis, ut tale, sed aliquid, in oeconomia praesente, idem cum gratia secundum rem, at ratione diversum². Scilicet secundum rem idem est cum gratiae infusione destructio obicis, vel si quid ejusmodi ; quandoquidem infusio gratiae et conjungit Deo et delet peccatum. At quanquam est idem re, tamen secundum rationes proprias differunt ista duo (S. Thom., 1-2, 113, 6, 2^m)³, adeo ut in alio ordine unum posset esse sine altero⁴, et in ipso nostro ordine quaeri adhuc possit, utrum utro

eo quod est *res et sacramentum*, sed de eo quod est *res tantum* uniuscujusque sacramenti, praesertim et formaliter determinando. De eo quod est *res et sacramentum* adnotabitur aliquid in Elucidatione XLVIII.

3. « Gratiae infusio et remissio culpa duplitem considerari possunt ; uno modo secundum ipsam substantiam actus : et sic idem sunt ; eodem enim actu Deus et largitur gratiam et remittit culpam. Alio modo possunt considerari ex parte objectorum ; et sic differunt secundum differentiam culpa, quae tollitur, et gratiae, quae infunditur ; sicut etiam in rebus naturalibus generatio et corruptio differunt, quamvis generatio unius sit corruptio alterius. »

4. Si reatus culpa adsit, et gratia infundatur,

sit natura prius (1-2, 113, 8, c. et 1^m)¹.

Porro, si sacramenta omnia persequamur, inveniemus formalem proprietatem effectus sacramentalis in singulis esse aliquid in eucharistiam alio vel alio modo ordinatum, secundum quod scripsit sanctus Thomas : « Per sanctificationes « enim omnium sacramentorum fit praeparatio ad suscipiendam vel consequendam eucharistiam » (3 S. 73, 3; cf. 3 S. 65, 3).

Poenitentia enim removet in christiano obicem ad perfectum corporis Christi consortium vitale. Quodlibet scilicet peccatum mortale tollit vinculum spiritualis communionis ad corpus Christi, quod est per fidem formatam; quanquam manent in fideli peccatore quaedam reliquiae vel imitamenta vitae, fides et spes informis; et in ipso apostata manet impressus ordo ad incorporationem ex caractere, sed frustratus totaliter. Ordinatur autem poenitentia contra impedimenta unionis; proindeque se habet ad gratiam et caritatem, ex se, tanquam removens prohibens. Potestque hoc jure definiri, PER COMPARATIONEM AD LAPSOS CHRISTIANOS, sacramentum admissionis ad communionem².

Confirmatio armat christianos ad confidentiam fidem, ex qua vivens Ecclesia indefectibiliter, pascitur de corpore Christi: superatis adeo omnibus tentationibus, ut maneat ipsa corpus Christi incorruptibile.

nequit sane gratia non remove reatum. Sed in priore ordine, ubi non erat sanans gratia, sed tantummodo elevans, infundebatur nullo praecedente peccato, nec proinde remisso. Praeterea, et quidem maxime, in ordine naturae posset a Deo remitti peccatum, nulla infusa gratia deiformi. Insuper in alio quopiam ordine supernaturali, posset etiam per gratiae infusionem remitti sacramentaliter originale peccatum sine venialibus, et tolli reatus originalis culpa sine reatu poenae temporalis, etc.

1. « Quatuor, quae requiruntur ad justificationem impii, tempore quidem sunt simul, quia « justificatio impii non est successiva, ut dictum « est; sed ordine naturae unum eorum est prius « altero; et inter ea naturali ordine primum est « gratiae infusio; ... quartum vero est remissio « culpa. » Qui ordo sumitur « ex parte Dei « justificantis ». « Sed, si sumantur ea quae sunt

Quae socialis indefectibilitas, seu quaedam Ecclesiae confirmatio, initium habuit in die Pentecostes (S. Thom., 4 D. 7, 1, 1, 2, 3^m), et pergit procurari, confirmatis singulis corporis membris per descensum Spiritus Sancti sacramentalem.

Non igitur confirmatio ordinatur sicut poenitentia ad tollendum communionis obicem, sed ad immobilitatem tuendam, praecupato obice. Estque sacramentum perseverantiae in communiore corporis Christi, adversus difficultates ab extrinseco (puta ex parte persecutorum) ingruentes.

Ordo totus ad sacrificium corporis et sanguinis Christi spectat; proindeque ad parandam coenam eucharisticam, atque etiam participandam: pro quanto omne sacrificium ordinatur in suam consummationem; consummatio autem sacrificii eucharistici integratur per hostiae sumptionem. Quare vulgatum est apud mediaevales theologos de nostro sacrificio axioma: « Quale erit illud sacrificium, « cuius nec ipse sacrificans particeps esse « cognoscitur? » (*Concil. Toletan. A. D. 681, c. 5; indeque ad decretistas: Ivo- nem, Decr., p. 2, c. 114; Gratianum, Decr. p. 3, de consecr., dist. 2, c. 11; exhincque ad theologos omnes*).

Ordinat igitur prae baptismo ordo presbyteros ad sumendum corpus Christi ex officio sacerdotali, tanquam propriae litationis fructum.

« ex parte hominis justificati, est e converso; « nam prius est ordine naturae liberatio a culpa, « quam consecutio gratiae justificantis. »

2. *Probet autem seipsum homo, et sic de pane illo edat et de calice bibat (I Cor., 11²⁸)*. Conscientia autem sic discussa, atque, quantum res ferebat, sacerdoti patefacta, quomodo olim peccator posset per sacerdotem restitui in sua jura integra, sacramentaliter, absque tamen formula ulla veluti liturgica, vide apud d'Alès, *L'Édit de Calliste, 1914, p. 435* (« Cette autorisation était une absolution en acte »), coll. p. 160-162. Nuperrime in hanc rem conscripsit thesim inauguralem *De ordine absolutionis sacramentalis ad reconciliationem cum Ecclesia* (quae speramus fore ut mox in lucem edatur) R. P. Bartholomaeus F. M. Xiberta, O. Carm. C., auditor Cursus Magisterii in hac Universitate Gregoriana.

Matrimonium imitatur in viro et muliere unitatem Christi et Ecclesiae in carne una, et remedium concupiscentiae affert christianorum carni, ne alienetur a carne Christi (4 D 26, 2, 2). Respicit ergo sacramentum matrimonii ad eucharistiam, ut ad suum exemplar et finem; estque christianis sacramentum perseverantiae in communionem corporis Christi; adversus difficultates ab intrinseco (ob habitualement concupiscentiam) insurgentes

Extrema unctio, pro quanto ordinatur ad exterminandas reliquias peccati, seu vulnera illa naturae sananda, de quibus post sanctum Thomam (1-2, 85, 3)¹ theologi omnes, habilitat hominem ad Christi consortium ex eucharistia derivandum quam plenissimum, ut libere et expedite contemperetur sanctissimae Christi carni ex toto corde, tota anima, tota mente, atque tota virtute, nulla jam repugnante virium nostrarum aordinatione habituali, aut perversa inclinatione: quantum in hoc mundo fieri potest.

Undique ergo, sicut ecclesiarum nostrarum aedes in orientem solem spectant, ita et sacramentorum nostrorum agmen totum totusque cultus christianus atque ecclesiastica disciplina respicit ad eucharistiam, in qua *visitavit nos Oriens ex allo illuminare his qui in tenebris et in umbra mortis sedent*.

Et exhinc est, quod et illa sacramenta virtutem quidem habent inducendi suum proprium effectum sacramentalem PER INFUSIONEM GRATIAE SANCTIFICANTIS. Sed mutuatam virtutem istiusmodi habent ex eucharistia, cui circa gratiam influendam competit ex sese virtus propria.

1. « Quatuor sunt vulnera inflictata toti humanae naturae ex peccato primi parentis. Sed « ...etiam... ex aliis peccatis consequentia: in « quantum scilicet per peccatum et ratio hebetatur, praecipue in agendis, et voluntas induratur ad bonum, et major difficultas bene agendi accrescit, et concupiscentia magis exardescit. » Quae infirmitates quatuor non statim tolluntur, dimisso peccato; sed, ut experientia constat, « inclinatio ad bonum virtutis in unoquoque diminuitur per peccatum actuale »; immo « vires animae remanent quodammodo « destitutae proprio ordine, quo naturaliter or-

Quam doctrinam aperit Ps. Dionysius (*De ecclesiast. Hierarchia*, cap. 3, § 1. P.G. 3, 424-425). Quaerens enim, cur eucharistiae accesserit nomen proprium communionis et synaxeos (= conjunctionis ad Deum, vide Georgium Pachymeram, in sua paraphrasi, *ibid.*, col. 452; cf. S. Thomam, 4 D. 8, 1, 1, 3), cum reliqua etiam sacramenta jungant Deo atque adunent Uni; respondet: « Reliquorum hierarchicorum sacramentorum participationibus accedit ex divinis perceptisque hujus [sacramenti] donis completio. Vix enim ullum potest peragi hierarchicum sacramentum, quin initio cujusvis consecrationis divinissima eucharistia ejus qui consecratur operetur (ἱερουργούσης) conjunctionem cum Uno, communionemque cum Deo ipsi conferat per donum divinitus traditum consummantium mysteriorum [eucharistiae]. Quod si igitur unumquodque hierarchicorum sacramentorum [τελεστώων] [seorsim ab eucharistia] inefficax [ἀτελής] manens, NOSTRAM COMMUNIONEM AC CONJUNCTIONEM AD UNUM NON OPERABITUR (τελεσιουργήσει), ORBATUM IPSA RATIONE SACRAMENTALI propter inefficaciam (καὶ τὸ εἶναι τελετὴ διὰ τὸ ἀτέλεστον ἀφρημένη); finis autem omnis sacramenti et caput est, ut sacrosanctorum mysteriorum [eucharistiae] participatio detur ei qui sacramentum quodlibet suscipit: apte hierarchica scientia ex rerum natura adinvenit eucharistiae proprium nomen communionis et conjunctionis². » Quare vocat Ps. Dionysius eucharistiam, « sacramentum sacramentorum » (τελεστώων τελετήν, *ibid.*),

« dinantur ad virtutem » (1-2, 85, 3). Haec in tractatu de *Gratia* sunt nobis explicanda. Porro vulnere infirmitatis medetur specialiter, ut dictum est, confirmatio; vulnere concupiscentiae, matrimonium: vulneribus igitur duobus intellectus et voluntatis opponitur potissimum extrema unctio. Cf. 4 D. 1, 1, 4, 5, 2^m.

2. « Haec paraphrasis est Georgii Pachymerae (P. G. 3, 452): « ...Non licet aliud quod sacramentum hierarchicum perficere, nisi videlicet divinissima eucharistia cum Uno, id est Deo, conjunctionem operetur; hoc enim est praecipuum, quod in singulis celebratur.

sacramentis scilicet ceteris conferens efficaciam et vim Deo per gratiam adunandi, adeoque operandi suum quodque effectum per gratiam.

Quod et medio aevo vulgatum est apud ipsos Latinos theologos scriptis Pseudo-Dionysii imbutos. Sit pro exemplo Thomas a Sancto Victore, abbas S. Andreae Vercellensis, commentator ipse dionysiacorum scriptorum, qui in sua expositione *In Cantica Canticorum*, l. 10 (P. L. 206, 713), postquam *piscinas in Hesebon* enumeravit duas, legem mosaicam et baptismum, deinde tertiam addit, eucharistiam. « Tertia piscina est Christi corpus. « Haec habet aquam materialem quae de « latere ejus exivit, et sanguinem qui per- « fecte abluit. Hanc diximus sacramenta- « lem, quia ab ea MULTA ALIA sacramenta « sumunt efficaciam¹. »

Eandem doctrinam praedicabat S. Vincentius Ferrerius populis, mirifica quadam petita comparatione ex sphaera coelesti. « De omnibus autem, sacramen- « tum eucharistiae est principale : ... quia « HOC SACRAMENTUM DAT VIRTUTEM ALIIS. « Hoc declaratur in coelo, in quo sunt « septem planetae : primo luna, secundo « Mercurius, tertio Venus, quarto sol, « quinto Mars, sexto Jupiter, septimo « Saturnus. Et sicut sol consistit in me- « dio, quasi in quarto loco, et dat vir- « tutem et claritatem aliis planetis, ita « sacramentum eucharistiae in quarto « loco (!) computatur : a quo alia sacra- « menta recipiunt virtutem et claritatem, « et ipsa nihil recipit ab aliis » (*Sermones de tempore. In octava corporis Christi*

« Si igitur unumquodque sacramentum, hinc « mysteriis frustratum, sit inefficax (ἀτελής), « NEC PROPRIE POSSIT AUT SACRAMENTUM DICI, « AUT CONJungere ATQUE ADUNARE CUM UNO, « merito etiam huic soli [eucharistiae] impo- « nitur proprium nomen synaxeos. Synaxis « autem intellegenda... conjunctio cum Deo « communioque ». Vide etiam in eundem locum scholia sancti Maximi. P.G. 4, 136.

1. Congruit, quod sanctus Martinus Legionensis non minus originalis peccati quam actualis deletionem in eucharistiam refundit : « Per baptismum et mysterium sacratissimi cor- « poris Christi fideles populi absolvuntur a « vinculis tam originalis quam actualis peccati,

sermo unicus. Ed. 1497. Codicis oo fol. III a. = p. 245).

Sed prae ceteris illustravit istud punctum Nicolaus Cabasilas (*De vita in Christo*, 4. P.G. 150, 585-592), adserens cooperari eucharistiam ceteris sacramentis, dum agunt : ita ut nisi cooperetur, nec ipsa sanctificent ; adserens rursus, etiam postquam operata sunt, per illam excitari, si opus sit, radium gratiae peccatis oppressum atque exstinctum ; nec proinde sacramentum ipsum poenitentiae posse apud quemquam gratiam redintegrare sine aliqua cooperatione eucharistiae. « Aliis sacramentis perfectionem, « sola ex sacramentis, impertit eucha- « ristia. Et adjuvat quidem ea, dum « initiant, utpote quae nequeant seorsim « ab illa initiare. Juvat autem post « initiationem in ipsis initiatis, cum mys- « teriorum radium peccatorum tenebris « suffusum excitare oportet. Nam fatis- « centes et peccatis interemptos, in vitam « restituere, unius sacrae mensae est « opus ... Divinus Dionysius et ipsa sancta « sacramenta negat posse initiare, adeo « ut ne proprium quidem suum effectum « inducere queant, nisi accesserit sacra « mensa. Multo certe minus credendum « est, posse laborem et justitiam hominum « peccata emaculare aliaque hujusmodi « efficere. Ceterum, et hoc unum est de « sacramentis, eos quos suorum pecca- « torum poenitet, aperientes se sacerdoti- « bus, ab omni vindicta apud Deum « judicem eximi : non igitur isto effectum « possunt gaudere, qui sacram non « sumunt coenam². » Vides argumentum.

« ita duntaxat ut deinceps abrenuntient ope- « ribus diaboli, et ut fideliter colla subjiciant « suavi jugo servitutis Christi » (*Serm. 3 in Assumpt. S. Mariae*, P.L. 209, 21-22). Cf. *Serm. 34 in festo S. Trinitatis*, P.L. 208, 1340, ubi et ipse vocat post Ps. Dionysium eucharistiam « veris- « simum sacramentum sacramentorum ».

2. Erraverit, qui putaverit (cum *Salmanticensibus*, disp. 3, dub. 1, § 2, n. 6) adsertam a Nicolao Cabasila necessitatem absolutam et universalem eucharistiae IN RE suscipiendae. Constat immo, apud Cabasilam ipso baptismo, jam ante collationem eucharistiae, ingenerari gratiam sanctificantem, vitam in Christo, incorporationem ad Christum, haereditatem regni

Nullum sacramentum suum effectum operatur citra conjunctionem aliquam ad eucharistiam. A fortiori ergo bona nostra opera justificare nos nequeunt. Ceterum justificatio ista est opus speciale sacramenti poenitentiae. Ergo, ex dictis supra, nequit sine influxu eucharistiae peragi.

Non mirum sane, sed nec injucundum est, quod congruit eximius ille theologus Graecorum¹ nostro Aquinati, cujus et recolas superiora verba, et perpendas quae sequuntur : « QUICQUID EST EFFECTUS DOMINICAE PASSIONIS, TOTUM ETIAM EST EFFECTUS HUIUS SACRAMENTI. Nihil enim aliud est hoc sacramentum, quam applicatio dominicae passionis ad nos... Unde manifestum est, quod DESTRUCTIO MORTIS², quam Christus moriendo destruxit, et REPARATIO VITAE, quam resurgendo effecit, est EFFECTUS HUIUS SACRAMENTI » (*In Joan.*, 6, lect. 6).

Utique vehiculum nostrae sanctitatis atque vitae, omnino principale et universale, est corpus nostrae hostiae ; nec ullum prostat gratiae principium particulare aut secundarium, nisi huic subordinatum principiorum principio, atque perfectioni perfectionum connexum : eo quod, sicut et omnis sacrificii, ita sacrificii dominici fructus omnis ex hostia expectatur, quo fieri potest modo, participanda.

Ceterum de hac eucharistiae vi singulari plura in sequente capite et testimonia et argumenta opportune congerentur. Interim sufficiat advertere, quam praeclare noster Toletus (*loc. cit.*) pro suo more philosophatus sit : « Nota rursus, non solum baptismum in Eucharistiam ordinari, sed omnia alia sacramenta ; quamvis praecipue ad ipsius sumptionem ordinentur confirmatio et confessio. Hinc est, quod non in solo baptismo, sed etiam in aliis sacramentis sit inclusum votum eucharistiae ; immo in voto illorum. Qui

« enim habet votum baptismi, simul habet « votum eucharistiae ; similiter, qui habet « in voto confirmationem, poenitentiam et « alia sacramenta. Hinc est, quod quamvis « eucharistia sit necessaria ad salutem, « peccator per contritionem cum voto « confessionis justificari possit, ut habetur « concilii Tridentini sess. VI. Nam in ipsa « confessione votum est ipsius eucharistiae ; omnium enim sacramentorum ipsa « est finis » (*ibid.*). Tandemque (*ibid.*) : « Quamvis omnia sacramenta novae legis « dent GRATIAM UNIONIS », tamen istud cuilibet alii (praeter eucharistiam) sacramento ideo demum contingit, quia « tale « sacramentum virtute continet eucharistiam : et sic in ipso suscipitur, ut in « quodam voto, eucharistia » : cujus proprius effectus secundum se est gratia unionis « cum Christo et aliis membris ».

MEMBRUM II. NEC EUCHARISTIA CAUSAT GRATIAM SINE ALIIS SACRAMENTIS ADMINISTRIS.

Comparatum est modo sacramentum eucharistiae cum aliis sacramentis sicut quaedam causa universalis ad causas particulares, et ut artifex ad adminicula suae artis. Unde hoc statim sequebatur : quemadmodum causa secunda vel instrumentum non agit nisi dependenter a prima et principali causa, sic nec reliqua sacramenta operari quicquam nisi cum consortio eucharistiae.

Sed jam rursus neque ipsa eucharistia sine subordinatorum sacramentorum concursu operatur : non quasi recipiens ab illis virtutem, sed dispositionem aliquam subjecti requirens.

Etenim non potest percipi sacramentaliter nisi a baptizatis : quippe eos demum vivificans, quorum mortem praesignat baptismalis character. Non ergo nisi concurrente characterе baptismali vivificat hominem.

coelestis, et si quid ejusmodi : vide *De vita in Christo*, lib. 2. P.G. 150, col. 521-524, 548, 568 et passim. Jam istiusmodi criminationi se opposuerant Gregorius de Valentia, disp. 6, q. 1, p. 5, et Lugo, disp. 4, sect. 3, § 34.

1. Apud theologum minoris notae atque laudis, Symeonem Thessaionicensem, con-

feratur in libro *de Sacramentis* (c. 61. P.G. 155, 212) istud : « Omnia mysteria nos per communionem sanctificant. »

2. Patet, in morte illa, quae destrui dicitur, includi peccatum ; sicut et in vita, quae dicitur reparari, continetur justitia. Cf. *Rom.*, 4²⁵, cum commentario sancti Thomae.

Quod si peccatum baptismo successit, non est fructuosa sacramentalis receptio eucharistiae regulariter nisi illis, quorum debitum obliteravit poenitentiae sacramentum. Non ergo sine sacramentali Ecclesiae acceptatione nos peccatores eucharistia sanctificat.

Quod si quis catechumenus voto eucharistiae justificatur, non tamen sine voto baptismi illud contingit.

Quod si christianus lapsus, necdum absolutus, justificatur voto eucharistiae, neque contingit istud sine voto poenitentiae.

Rursus, modo non a modum diverso, utitur eucharistia reliquis sacramentis (confirmatione, ordine, matrimonio, extrema unctione) administris; pro quanto

res et sacramentum, relictum ex singulis, quanto tempore habetur, modificat potentiam passivam subjecti respectu gratiae eucharisticae: vindicans universali istius cibi virtuti protensionem specialiore in proprium cujusque sacramenti finem, veluti apertis novis meatibus atque venis.

Quae unius ejusdemque gratiae specialior protensio in diversa (praesertim sananda) est ipsummet illud quod gratia sacramentalis, ut talis, addit super gratiam sanctificantem communiter acceptam (3 S. 62, 2). Qua de sacramentali gratia mox erit amplior sermo, dum comparatur genus causalitatis in eucharistia atque in reliquis sacramentis, respectu sanctificantis gratiae.

Elucidatio XLVIII.

Non est per omnia similis causalitas instrumentalis respectu gratiae sanctificantis in eucharistia et in ceteris sacramentis; sed horum causalitas se habet ad causalitatem illius ut ad perfectivam dispositiva.

ARTICULUS II. — COMPARATIO QUANTUM AD GENUS CAUSALITATIS.

Consentaneae ad mentem veterum, tenendum est cum sancto Thoma, ut in hoc sacramento, ita in ceteris ritum externum (*sacramentum tantum*) non causare ultimum suum effectum (*rem tantum*) nisi mediante *re et sacramento*, quod est effectus primi et causa tertii. Cujus ratio non est, quia non possit usurpatum a ministro Christi sensibile elementum causare aliquid spirituale. Immo causat aliquid spirituale, scilicet characterem, baptismalis

ritus. Sed ratio est, quia efficit directe ritus sensibilis id quod directe significat. Significat autem directe potestatem sacrificalem, vinculum conjugale, aut si quid ejusmodi¹ : quo rursus significatur spiritualiter aliquis effectus suo modo ad sanctitatem gratiae pertinens (qualiter supra in Elucidatione XLVII est expositum); qui proinde, dum significatur, etiam efficitur.

Genus autem causalitatis si inquiras,

I. Quod si quaeras, quid sit in singulis sacramentis *res et sacramentum*, haec potest delineari responsio. Omisso scilicet ORDINE, in quo res satis per se patet, jam in BAPTISMO *res et sacramentum* est character, seu consecratio interior, qua aggregatur homo sacerdotio Christi in ordine ad offerendam per ministerium sacerdotum redemptionis hostiam et participandam communionem. In CONFIRMATIONE rursus *res et sacramentum* est character, seu consecratio interior, qua formaliter deputatur homo ad confitendam fidem christianam fortiter adversus christiani nominis hostes, « ex officio » quodam ecclesiastico (S. Thom., 4 D. 7, 2, art. 1, per totum, et 3 S. 7, 2, 5, 2^m), tanquam adscriptus Christi lestis authenticus, secundum illud Domini : *Cum autem venerit Paracletus, quem ego mittam vobis a Patre, Spiritum veritatis, qui a Patre procedit, ille testimonium perhibebit de me, et vos testimonium perhibebitis* (Joan., 15²⁶⁻²⁷), et illud : *Sedete in civitate, quoadusque induamini virtute ex alto* (Luc., 24⁴⁹), rursusque : *Accipietis virtutem supervenientis Spiritus Sancti in vos, et eritis mihi testes in Jerusalem et in omni Judaea et Samaria, et usque ad ultimum terrae* (Act., 1⁸). Quemadmodum enim ipse Christus obsignatum morte sua testimonium perhibet veritati, ad quod reddendum erat ex litatione sua adstrictus officio sacerdotali; sic christianus in partem dominici sacerdotii adscribitur per confirmationem, respectu testimonii, etiam cruenti, reddendi ei cujus se immiscet sacrificio. Per confirmationem scilicet deputatur publice ad martyrium. Deputatio autem ista roboris est promissio quaedam et pignus.

In MATRIMONIO, *res et sacramentum* est ipsum vinculum conjugale, symbolum (commemorativum) conjunctionis inter Christum et Ecclesiam, ex corruptione carnis peccati redemptam per Christi mortem. Quae imitatio divini connubii est remedii adversus peccatum in corpore mortis hujus saeviens designatio quaedam demonstrativa simul et efficax.

In EXTREMA UNCTIONE, *res et sacramentum* est alleviatio morbi corporalis; quae sicut inter effectus sacramentales numeratur primo loco a sancto Jacobo (Jac., 5¹⁵), sic etiam per prius designatur ritu unctionis medicinalis; et ipsa rursus est symbolum demonstrativum ac efficax sanationis spiritualis, qua delentur in anima *reliquiae* peccati, seu animi *morbi* ex peccato contracti, et, dimisso etiam peccato, remanentes. Eo enim magis alleviatio illa est signum hujus sanationis, quod et ipsa morbi corporalis afflictio poenalitas est peccati: quam tulit Christus super lignum, ut livore suo nos sanaret. Quo pacto fit, ut sit etiam alleviatio illa corporalis per prius commemorativa mortis Christi.

In POENITENTIA (complexive accipienda pro confessione, absolutione, et satisfactione sacramentali integra), *res et sacramentum* est extinctio debiti erga Ecclesiam, adeo ut absolutio sit PER PRIUS quaedam acceptilatio Ecclesiae pro satisfactione quam exhibuit (actu vel saltem proposito) ille cujus sunt peccata confessa. Qua liberatione significatur (demonstrative) solutio debiti erga Christum Deum, aientem : *Quodcumque solveritis super terram erit solutum et in coelis* (Conferas hac de re d'Alès, *L'Edit de Calliste*, 1914, p. 401, coll. p. 159-162; acceditque Xiberta supralaud., *Elucid. XLVII*). Nemo enim habet pacem veram et sinceram cum corpore Christi, quae est Ecclesia, quin habeat cum Ecclesiae capite, qui est Christus. Cujus unius demum est *reconciliare omnia in ipsum, pacificans per sanguinem crucis ejus, sive quae in terris sive quae in coelis sunt* (Col., 1²⁰). Cujus proinde mors in omni reconciliatione et ecclesiastica et divina commemoratur.

Facile ex iis quae hic et supra (*Elucid. XLVII*) sunt annotata, jam tenebis, quae sit in singulis sacramentis habitudo commemorativa ad passionem Christi, qualiterve *res et sacramentum* sit pignus demonstrativum ejus quod est in singulis *res tantum*.

respondeo, utrique signo, et sensibili et spirituali, competere respective causalitatem efficientem instrumentalem, eamque proprii nominis.

Quae, in quantum opponitur causalitati illi morali, secundum quam fingeretur ob bonitatem et valorem sacramenti exhibiti Deus retribuere gratiam¹, non inepte nuncupatur physica².

Pro quanto autem inhaeret signo,

1. Minus congrua videtur ista (sero in scholas invecta) sententia : quasi per collationem sacramenti aliquid proponeretur ob oculos Dei dignum quod nobis conciliaret gratiam. Iste processus est proprius sacrificii, quod offertur ; non sacramenti, quod confertur. In sacramentis etenim non sistitur ante Deum aliquod Christi opus, sed admovetur hominibus Christi virtus. Ad homines, non ad Deum, dirigitur significatio sacramenti. Pragmatica illa locutio, et veluti « visibile verbum » (Augustin.), a Deo procedit, et ab homine percipitur.

Non igitur, cum sacramentum exercetur, considerari debet Christus quasi movens Deum ad benefaciendum nobis, sed quasi ipse nobis benefaciens ; primo quidem ratione divinae naturae, secundum quam agit ut causa principalis una cum Patre et Spiritu Sancto ; secundo ratione humanae suae naturae, quae, mota a causa prima, rursus ministros movet sacramenti : adeo ut motio divina per humanitatem Christi et ministri actionem pertingat usque ad effectum sacramentalem ; per prius quidem, ad effectum significatum et significantem ; per posterius vero ad effectum significatum tantum. Causalitas igitur signi sacramentalis est immediata respectu sui effectus, pro quanto mediatio illa causae principalis excluditur, quae in causalitate morali (puta palponis) semper attenditur inter causam moralem et effectum. Praeterea est etiam immediata respectu *rei et sacramenti*, ut diximus, per exclusionem cujusvis effectus intermedii.

2. Quanquam non oportet nimis vocibus insistere : quare, si tibi displiceat vox, abjiciatur. Nec diffitendum sane, posse nomine causalitatis *physicae* ingeri mentibus audientium quamdam causalitatem veluti materiale, mox excludendam. Immo, si tibi placet nomen causalitatis *moralis*, ad designandam eandem, quam nos et physicam nuncupamus, et nuncupabimus intentionalem, nihil per me obstat, dummodo mentem tuam patefacias, inter acceptionem tuam et acceptionem aliorum facta opportuna distinctione.

3. Noli tamen fingere significationem abstractam ab omni re significante : ejusmodi sane existere nequit. Immo sacramentalis significatio, utpote sensibiliter intimata, necessario intellegitur incorporata alicui materiae. Quare signum sacramentale potest sub hoc etiam respectu concipi ut compositum ex materia et forma : scilicet ex elemento sensibili (ut materia)

accepto non materialiter secundum *esse rei*, sed formaliter secundum *esse signi*, proindeque habet *esse* per modum significationis, vel intimationis, a Deo per ministrum suum procedentis, recte etiam nominatur intentionalis, intellegibilis, spiritualis (cf. Card. Billot, *De Ecclesiae sacramentis*⁴, 1, 62 sq.)³. Est enim id genus causalitatis, quod competit intimationi intellectus practici, id est imperio⁴.

et ex significatione ejus (ut forma). Quando igitur dicimus sacramentum causare significando, causare per significationem suam, causare non secundum suum *esse* materiale, sed secundum suum *esse* signi, sensus est : 1° elementum sensibile, semel vacuatum significatione, nihil valere ; 2° significationem esse in composito principium formale, ratione cujus adest causalitas : eo pacto quo dicimus ferrum non comburere qua est ferrum, sed qua est ignitum.

Aliunde ista significatio ritus non foret efficax (sicut nec foret vera), nisi praecederet INSTITUTIO divina, edicens fore ut intimatio mea sit Christi. Quare institutio divina se habet ad causalitatem sacramenti ut causa originis.

Secundo non causaret ritus, nisi actualiter a Deo adhiberetur (per ministrum). Quare Dei influxus (ceterum consequenter ad institutionem infallibilis) est causa prima effectus. Et quia, ut dictum est, veritas (sicut et efficacia) signi seu intimationis pendet ab usu illo divino meae ministrationis, patet divinam ipsam MOTIONEM, quae in ritu recipitur et per eum defertur, etiam illum complere in ratione SIGNI (ob oculos fidei) VERI. Quare tandem proprie et adaequate describitur causalitas sacramenti, quando dicitur sacramentum causare per suam significationem : intellege, completam omni ex parte, consequenter quidem ad institutionem, sed in virtute nihilominus praesentis influxus, quo ad veritatem circa hoc individuum determinatur. Sequitur etiam eodem ritum esse causativum, quo est susceptivus et perlativus virtutis causae principalis, et e converso : siquidem ratione significationis suae practicae, ut diximus, augetur illo divino complemento.

Hinc habes, quomodo interpreteris, sibi que facias constantem, S. Thomam, dicentem primo quidem (*Veri.* 27, 4, 13^m ; 3 S. 75, 7, 3^m), sacramenta causare significando ; secundo vero, habere virtutem ex institutione Christi (3 S. 64, 3, c) ; tertio, operari ad suum effectum virtute alicujus motionis divinae transeuntis (3 S. 62, 4, c) ; quarto, virtutem illam receptam, seu passivam motionem, esse unam in pluribus illis rebus ex quibus componitur sacramentum, et simplicem in partibus sermonis successivis : eo quod inhaereat significationi (3 S. 62, 4, 4^m, et 3 S. 78, 4, 3^m, coll. 3 S. 60, 6, 2^m), quae est una et simplex.

4. « Per spiritus angelicos vel humanos imperium divinum ad corporales creaturas

Ubi recolendum est, omne sacramentum esse quoddam « visibile verbum » (Augustinus), ministerio hominum prolatum a Deo¹. *Dixit et facta sunt*. Dicendo enim facit, quia dictio illa est intimatio intellectus practici, quo res non ideo considerantur, quia sunt, sed, quia ordinantur, ideo sunt : ordinantur enim ut sint. Ordinatio autem illa intellectus divini ministerialiter per hominem intimatur ac defertur, sacramentum exercentem.

Hucusque non differt genus causalitatis in eucharistia et sacramentis reliquis. Nunc autem, secundum aliam considerationem, invenietur differre multum. Si enim quaeras, sitne illa instrumentalis causalitas, *EX PARTE rei et sacramenti, PERFECTIVA, AN DISPOSITIVA, RESPECTU GRATIAE, UT TALIS*², respondeo, esse perfectivam in eucharistia, ubi *res et signum* est corpus ac sanguis Christi, at dispositivam tantum in reliquis sacramentis. Cujus ratio est, quia solum corpus aut sanguis nostrae hostiae « ex seipso » (S. Thomas, supra) significat aut causat gratiam, ut talem, consortium scilicet divinae sanctitatis et vitae³. In reliquis autem sacramentis *res et signum* significant, ex sese, aliquid ad gratiam, ita considera-

« pervenire potest, ut per eas quodammodo praesentetur divinum praeceptum, et sic agant quodammodo spiritus humani vel angelici, ut instrumentum divinae virtutis ad miraculi perfectionem... Nec est mirum, si per hunc modum spirituali creatura Deus instrumentaliter utitur ad faciendum mirabiles effectus in natura corporali, cum etiam corporali creatura utatur instrumentaliter ad spirituum justificationem, ut in sacramentis patet » (S. Thom., *Pol.*, 6, 4). Intellege tamen in sacramentis imperium illud divinum, intimationem illam ordinationis in mente divina existentis, non esse verbalem tantum, sed pragmaticam, id est rebus simul ac verbis expressam. Sed quo genere sermonis utatur Deus, pragmatico an orali, est per accidens per respectum ad efficaciam divinae intimationis. Non minus igitur quam verbum sonans erit efficax « verbum visibile », id est rebus incorporatum.

1. Necessae est, ut ob oculos servetur illa organica unitas complexus causalis, quam in re sacramentaria inculcavit S. Thomas (3 S. 62, 5). Deus videlicet cum instrumento hypostatice unito, quae est humanitas Christi, et instru-

tam, quasi disponens vel ordinatum, quanquam cum gratia materialiter identicum, ut supra (Elucid. XLVII) est expositum. Quod proinde non nisi per gratiae infusionem inducitur, veluti superimpendente eucharistia. Proprie autem vocatur istud *gratia sacramentalis*.

Huc igitur pertinet ordo, qui attenditur inter gratiae sanctificantis proprietatem et proprietatem gratiae sacramentalis. Scilicet sacramentalis gratia intellegitur addere aliquid super gratiam sanctificantem nostram, ut talem (3 S. 62, 2) ; non tamen aliquid realiter ab ea distinctum, sed ratione tantum (3 S. 62, 2, 3^m) ; sine quo utique potest esse gratia (4 D. 1, 1, 4, 5) ; quod autem, cum adest, ad ipsam gratiam pertinet (*Veri.* 27, 5, 12^m fi.) : sicut ad unam vitam hominis unumque principium vitale pertinet extensio animae ad varias sensitivi ac vegetativi ordinis functiones, inducta per plures dispositiones organicas, vel etiam refectio plagarum circumligatarum fasciis unguentisque oblitaram.

Pro quanto autem extensio illa gratiae in particulares sacramentorum fines ratione est posterior gratiae, ut tali, intellegitur quasi resultans ex gratia (4 D. 1, 1, 4, 5). Pro quanto vero se habet ad gratiam ut remotio vel praeoccupatio obicis,

secundario ac subordinato, qui est minister exercens ritum sacramentalem, non conflatur nisi unam causam adaequatam significati, unum quid complete enuntians intus et foris (*λόγῳ ἐνδιαθέτω καὶ προσφορικῶ*) effectum : adeo ut per verba atque actionem meam promulgetur externe ad baptizandum ordinatio ipsa intra mentem Dei existens, et per Dei organum, quae est humanitas Christi, continuata mihi ut Christi organo. Haec dicta sint de causa totali respectu effectus illius primi, qui est *res et signum*. Qui cum habetur, jam ipse conjungitur superiori atque adunatur, in ratione causae totalis respectu *rei tantum*.

2. Recole qualiter supra (Elucid. XLVII) distinxerimus gratiam ut talem a gratia sacramentali singulorum sacramentorum tanquam rationem genericam a specifica.

3. Siquidem, ut saepe diximus, consortium divinae vitae et sanctitatis non est aliud a consortio hostiae vivificatae et vivificantis, sanctificatae et sanctificantis. Consortium autem sui dare vel portendere, sane est hostiae ipsius, prout apponitur participanda.

vel si quid ejusmodi, intellegitur quasi disponens ad gratiam (*Veri. 27, 7, c. fi.*)¹.

Jam vero gratia ista sacramentalis est effectus proprius et specificus cujusque sacramenti (praeter eucharistiam). Eatenus scilicet singula sacramenta (praeter eucharistiam) attingunt gratiam sanctificantem, quatenus (mediante *re et signo*) attingunt gratiam suam sacramentalem, se habentem rationatenus tanquam dispositionem ad gratiam sanctificantem (*Veri. 27, 7, c. fi. ; 4 D. 1, 1, 4, 5*).

Jure ergo dicta sunt gaudere causalitate dispositiva ad gratiam (*Veri, 27, 4, c. fi. Pot. 3, 4, 8^m*).

Eucharistia autem, quia non disponit ad gratiam, sed gratiam perfective causat, ideo nullam sibi vindicat gratiam sacramentalem propriam, nisi gratiam ipsam, ut talem, nostri Redemptoris, eamque simul elevantem ac sanantem : elevantem quidem, prout est « gratia unionis » illa, de qua supra Toletus (unionem intellege caritatis ad Deum in Christo, seu consortium divinae vitae et sanctitatis : quae omnia unum idemque sonant) ; sanantem vero, prout, fervore atque intensione caritatis, jugiter occurrens deperditioni nostrarum virium moralium, morbum maxime depellit inconstantiae (ut amplius constabit infra, Elucid. XLIX).

Sic igitur eucharistiae causalitas superponitur causalitati aliorum sacramentorum ut dispositivae perfectiva ; et hac de causa dicitur consummare reliqua sacramenta (*Veri. 27, 4, c. fi.*)².

Intellegitur ex dictis cur non solum

1. Nec admirationem habet iste reciprocos ordo prioritatis ac posterioritatis logicae, cum vel realis habeatur praecessio mutua, ubi cogitationatenus tantum aliquid se habet dispositive, sed realiter disponit ad formam, qua causatur. Conferatur supra nostra Elucidatio XLI.

2. Haec differentia inter causalitatem perfectivam eucharistiae et causalitatem dispositivam reliquorum sacramentorum attenditur, ut sedulo notatum est, penes habitudinem *rei et sacramenti* ad gratiam. Sin autem consideretur ordo *sacramenti tantum ad rem et sacramentum*, invenietur inversa differentia : pro quanto in ceteris sacramentis causalitas signi sensibilis est perfectiva respectu *rei et signi*, in eucharistia vero est tantummodo dispositiva. Est quidem

reliqua sacramenta, in causando, ab eucharistia dependeant (eo quod dispositivum non continuatur effectui nisi sub perfectivo) ; sed etiam cur eucharistia ipsa non sine aliis sacramentis causet : non enim forma induci potest sine dispositionibus ad eam, pro data occasione, requisitis ; nec proinde sine baptismo et (ubi opus est) poenitentia, eucharistia formam vitae spiritualis inducet, nec contemperabit vitam spiritualem in fines reliquorum sacramentorum sine ipsis³.

Quae omnia si habeas prae oculis, jam intelleges haec aliaque dicta sancti Thomae : « A gratia illa [sanctificante], quae « est in essentia animae, EFFLUIT aliquid « ad reparandum defectus, qui ex peccato « inciderunt ; et hoc diversificatur secundum diversitatem defectuum... Hic EFFECTUS ad reparandum defectum non « habet speciale nomen, sicut virtus, sed « retinet nomen suae causae, et dicitur « gratia sacramentalis, ad quam DIRECTE « SACRAMENTA ORDINANTUR : quae quidem « non potest esse sine gratia, quae respicit « essentiam animae, sicut nec virtus. Sed « tamen gratia, quae est in essentia animae, non potest esse sine virtutibus ; et « ideo virtutes in ea habent connexionem. « POTEST AUTEM ESSE SINE GRATIA SACRAMENTALI ; et ideo gratiae sacramentales « connexionem non habent. Et ideo patet « quod gratia, quam sacramentum directe « continet, differt a gratia, quae est in « virtutibus et donis, quamvis etiam « illam gratiam per quamdam CONTINUATIONEM contineant » (4 D. 1, 1, 4,

perfectiva in illis : quia omne signum sacramentale efficit id quo verificatur ; verificatur autem (illic) formaliter et directe per productionem ipsam *rei et signi*. In eucharistia autem non verificatur signum sensibile per productionem *rei et signi*, sed per transsubstantiationem, quae est actio, non in corpus Christi, sed in panem mutandum. Quare notat S. Thomas : « Quantum ad accessum ad terminum ad quem, [verba consecrationis] non pertingunt instrumentaliter nisi dispositive. » (4 D. 1, 1, 4, 1, 6^m). Haec invenies disputata jam supra in nostra Elucidatione XLII.

3. Quod v. g. non sine voto confirmationis haberi potest confirmationis effectus, vide 3 S. 62, 6, 1^m.

5). Hic gratia sacramentalis ut aliquid consequens ad gratiam sanctificantem describitur.

« Sacramenta non perveniunt DIRECTE
« ET IMMEDIATE ad ipsam gratiam [sanctificantem], de qua nunc loquimur, sed
« ad proprios effectus, qui dicuntur gratiae
« sacramentales : ad quod SEQUITUR infusio gratiae gratum facientis vel augmentum » (*Veri.* 27, 7, c.). Hic gratia sacramentalis antecedens ponitur ad gratiam sanctificantem.

« Sacramentorum effectus nomen proprium non habent, sed nomine gratiae nominantur : dicuntur enim gratiae sacramentales ; et PENES HAS sacramenta distinguuntur, sicut penes proprios effectus. PERTINENT AUTEM ISTI EFFECTUS AD GRATIAM GRATUM FACIENTEM, quae istis effectibus jungitur ; et sic cum propriis effectibus habent effectum communem, qui est gratia gratum faciens, quae etiam per sacramentum et non habenti datur, et habenti augetur » (*Veri.* 27, 5, 12^m). Hic gratia sacramentalis intra gratiam sanctificantem collocatur.

Jam venit solutio antinomiae, ex hoc quod cetera sacramenta participant imperfecte virtutem eucharistiae perfectam. Ex quo sequitur, agens inferius comparari

superiori sicut dispositivum perfectivo. Noscitur autem, apud sanctum Thomam, attendi inter dispositionem perfectam ad formam et formam ipsam duplicem ordinem prioritatis ac posterioritatis reciprocae, pro alio et alio genere causalitatis. Nec proinde mirum, si duobus modis, iisque inversis, se habet gratia sacramentalis ad eucharistiae gratiam. Sic, praeter alios locos multos, effert sanctus Thomas in *Quaestionibus de Veritate* illam subordinationem : « Ipse tactus Christi, inquit, causabat instrumentaliter salutem leprosi. Sicut autem humana natura in Christo communicabat ad effectus divinae virtutis instrumentaliter in corporalibus effectibus, ita in spiritualibus. ... Et sic humanitas Christi est instrumentalis causa justificationis... Unde illud est perfectissimum sacramentum, in quo corpus Christi realiter continetur, scilicet Eucharistia, et est omnium aliorum consummativum, ut Dionysius dicit in *Eccl. Hierar.* Alia vero sacramenta PARTICIPANT aliquid de virtute illa, qua humanitas Christi instrumentaliter ad justificationem operatur... Et sic sacramenta novae legis sunt causa gratiae, quasi instrumentaliter operantia ad gratiam » (*Veri.* 27, 4 c.).

Elucidatio XLIX.

Eucharistia, sive corporaliter manducata, sive saltem percepta in voto, est necessaria, necessitate medii, omnibus hominibus ad salutem.

Ex triptycho Theodorici Bouts de
Coena Domini.

MANNA IN DESERTO

Patres vestri manducaverunt manna in deserto, et mortui sunt. Hic est panis de coelo descendens: ut si quis ex ipso manducaverit, non moriatur... Amen, amen dico vobis: Nisi manducaveritis carnem filii hominis et biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis (Joan., cap. 6, vers. 49, 50, 54).

Lovanii, in ecclesia Sancti Petri.

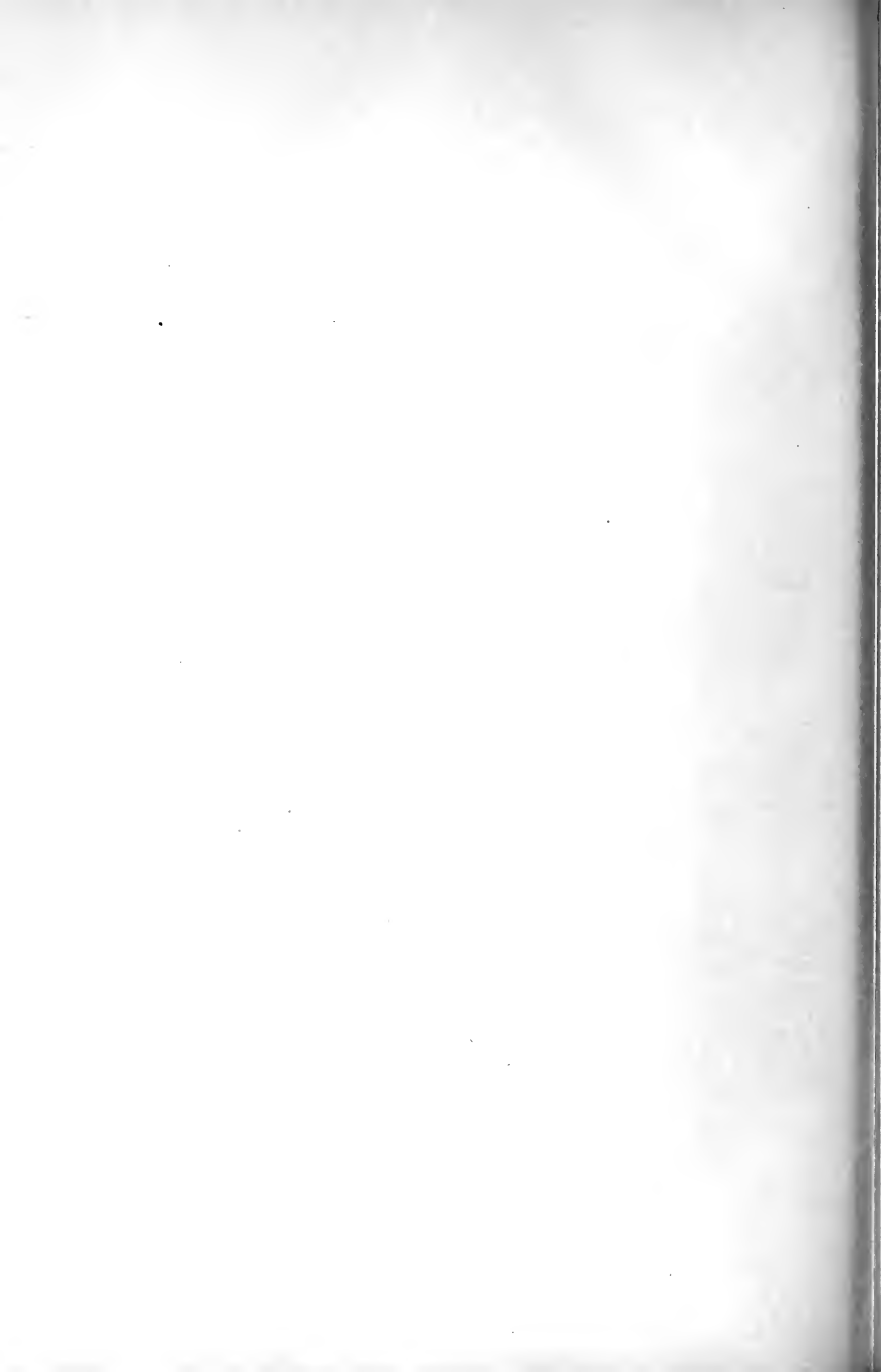
Ex typis Theod. Neubergeri
Coen. 1841.

MAVIA IN DESERTO

Patres vestri manducaverunt panem in deserto
panis de coelo descendens: et bibistis aquam
Amen, amen dico vobis: Nisi manducaveritis
carnem filii hominis, non habetis vitam in vobis.
40. 50. 54.

MAVIA IN DESERTO

CAPUT III.

DE NECESSITATE MEDII EUCHARISTIAE INSITA.

*Amen, amen dico vobis : nisi manduca-
veritis carnem Filii hominis et biberitis
ejus sanguinem, non habebitis vitam in
vobis (Jo., 6⁵⁴).* Ex his verbis luce clarius
patet, inesse eucharistiae manducationi
aliquam necessitatem. Sed quaeritur, qua-
lis necessitas sit intellegenda : utrum ne-
cessitas praecepti tantum, quatenus homo,
ab eucharistia abstinens, sit divinae legis
violator, sicut transgressor est legis eccle-
siasticae, qui abstinuerit intra tempus
paschale ; annon potius necessitas medii :
cujusmodi inest cum gratiae sanctificanti,
qua si quis moriatur destitutus, in damna-
tionem abibit, si instructus, in salutem ;
tum omni rei, qua si non usus eris, jam tibi
desit causa sufficiens gratiae, in praesente
certe rerum ordine¹ : qualis est bap-
tismus respectu omnis hominis, et poe-

1. « Gratia est sufficiens causa gloriae : unde
« omne illud sine quo potest haberi gratia, non
« est de necessitate salutis » (4 D. 9, 1, 1, 2).

2. Nostris quidem diebus existimavit An-
tonius Rosmini-Serbati decedentibus
cum solo baptismo (sive fluminis, sive flaminis,
sive sanguinis) subministrari eucharistiam in
futura vita, ipso mortis instante. « Se dunque
« chi non mangia la carne del figliuolo dell'
« uomo, e bee il suo sangue, non ha la vita in se
« stesso, e tuttavia chi muore col battesimo
« d'acqua o di sangue o di desiderio, è certo che
« acquista la vita eterna, convien dire che quella
« comestione della carne e del sangue di Cristo,
« che non fece nella vita presente, GLI VERRÀ
« SOMMINISTRATA NELLA FUTURA AL PUNTO
« DELLA SUA MORTE, e così avrà la vita in se
« stesso... In questo modo anche a' santi dell'
« antico testamento, quando Cristo discese al
« limbo, potè Cristo comunicare se stesso
« sotto la forma di pane e di vino, e così ravvi-
« varli da quello stato di tenebre e di sonno in
« cui si trovavano ; e, mettendoli a parte della

nitentia respectu christiani omnis lapsi.

Necessitatem nullam nisi praecepti ad-
miserunt plerique recentiores scholastici,
quorum nomina videbis relata a *Salman-
ticensibus*, disp. 3, dub. 1, § 4, n. 16. Mul-
tum tamen abest quin fuerit Scholae,
etiam recentioris, unanimis iste sensus : ut
patet per contrariae sententiae auctores,
quibus allegatis ibidem, § 3, n. 10, *Sal-
manticenses* ipsi adstipulantur.

In parte extreme opposita olim reputati
sunt stare Armeni, negantes baptismum
ullum consistere priusquam formae et
materiae baptismali accederet eucharistiae
sumptio sacramentalis (D., 542)².

Damnavit porro santa Synodus Triden-
tina sententiam asserentium necessariam
parvulis baptizatis eucharistiae subminis-
trationem³ (D., 933 et 937), et repro-

« propria vita eucaristica, renderli atti alla vi-
« sione di Dio ; la fede loro era per essi il titolo,
« con cui sono morti, di un diritto *ad rem*, che
« fu poscia effettuato da Cristo, quando diede
« loro il possesso delle cose in cui speravano,
« onde il loro divenne un diritto *in re*... Lo stesso
« [dicasi] di que' Cristiani che muoiono, benchè
« battezzati e mondi dal peccato attuale, senza
« aver ricevuto nella vita presente l'eucaristia,
« come accade a molli bambini » (*L'introdu-
zione al Vangelo secondo Giovanni commentata*,
Lez. 74, Taurini 1882, p. 238-239). Conferas
propositionem damnatam rosminianam 32 (D.,
1922). Satius erat, si contentus fuisset auctor
iis quae ante posuerat inculpata (Lez. 72, p. 234) :
« È dunque da dirsi che questa fede in Cristo
« trae seco per natural conseguenza il desiderio
« del battesimo e degli altri sacramenti, il
« qual desiderio, quando non può essere soddis-
« fatto, basta al uomo per l'eterna salute. »

3. Quod si miraris, cur Ecclesia primaeva
infantes eucharistia imbuerit, hoc equidem, ut
in re ceterum minus explorata, tibi submittam,

bavit eos qui istiusmodi errorem antiquis Patribus imputarent (D., 933)¹.

Praeterea etiam certo constat adultos ipsos, si citra culpam suam caruerint ante mortem communionem sacramentali, non ideo excidere a salute².

Nulla igitur admitti potest necessitas absoluta atque universalis eucharistiae corporaliter suscipiendae.

At superest quaestio, nonne tamen ne-

non tam determinandi quam disquirendi gratia. Potuit sane, quin eam faceret necessariam, ortum tamen dare communioni infantum sermo dominicus apud *Joan.*, 6⁵⁴. At potuit etiam addere stimulum, per modum incentivi cujusdam, mos, si apud veteres ethnicos viguit, admittendi infantes ad participanda sacrificia idololatrica. Erat enim communio eucharistica ANTITHESIS idololatricae communionis. Quare, si ferebatur usus ut ethnicorum parvuli initiarentur idololatriae, congruebat satis ut EX ADVERSO christiani vellent suos parvulos theothytae suae hostiae initiatos.

Porro viguisse inter ethnicos talem usum, satis credibile est, attento Decreto Maximini Daii (A. D. 306 : ἀποτὴν ἑπομαζτοῖς παῖσι, Euseb., *De martyribus Palaestinae*, 9. P.G. 20, 1492) atque etiam Decii (A. D. 249, cf. H. Leclercq, *Les certificats de sacrifice païen sous Dèce*, en 250, Paris, 1914, p. 4 et 36, atque 12 et 14; coll. Cyprian., *De lapsis*, 25. P.L. 4, 484-485), quo communio ista idololatrica indicebatur, simul cum adultis, omnibus infantibus totius romani imperii, ad certam diem. Primo enim (*a priori*) parum persuadetur Caesares injunxisse universo orbi ritum absolute inauditum atque insolitum. Secundo vero (*a posteriori*) non videmus ullam esse obortam admirationem decreti circa istud punctum, dico infantilis initiationis. Unde satis probabiliter colliges, communionem idololatricam infantilem fuisse tunc temporis usitatam.

Praeterea (quod me monet Dom. H. Leclercq) primum erat, ut libationum funebrium domesticarum infantes pro suo modulo fierent participes : quippe quae ad totam familiam pertinerent. Nec de facto ulla lege videmus fuisse cautum, ut citra aetatem grandiore abstinerent, neque consuetudinis ullius exstant monumenta illos arcentis.

Quibus attentis, videretur inter talia adjuncta aliquid deesse parvulis christianorum, nisi et ipsi privilegio communionis eucharisticae fruerentur, idque quidem maxime (pristinis certe temporibus) in agapis domesticis.

1. Quam alteram reprobationem non satis attendit Maldonatus, dum, de sacramentali agens communionem, scribit : « Missam facio Augustini et Innocentii primi sententiam : quae « sexcentos circiter annos viguit in Ecclesia, « eucharistiam etiam infantibus necessariam » (*In Joan.*, 6⁵⁴, § 116). Ubi certo constat agere Maldonatum de sacramento in re ipsa susci-

cessarium medium ad salutem sit eucharistia, adeo ut absolute necessaria sit susceptio ejus saltem *in voto*, et praeterea, si copia fiat, opus habeat adultus illam suscipere *in re*.

Quae quaestio jam praelibata est in iis quae praecesserunt de connexionem inter baptismum et eucharistiam : at nunc ex propriis suis fontibus est exploranda³.

piendo. Praecurrerat Maldonato quadantenus in isto negotio Claudius de Sainctes, episc. Ebroicensis, *De rebus eucharisticis*, sexta repetitio, c. 7. Parisii, 1575, fol. 238 a.

2. Errori alicui contrario, inter rudiores forte olim vulgato, deputari non improbabilius potest quod in Africa, Gallia, Oriente, mortuis nunquam hominibus ministrata est eucharistia. Quae superstitio invenitur damnata in Concilio Carthaginensi (A. D. 397), can. 6 ; Altissiodorensi (intra A. D. 573 et 603), can. 12 ; et oecumenico sexto, can. 83 ; atque alibi (cf. H. Mourreau, art. *Communion eucharistique, doctrine générale*, in D. T. C., col. 495) ; nec debet confundi cum altero usu, minime superstitioso, intumulandi cum defunctis eucharistiam : de quo videsis Menardum, not. 680 ad *Sacramentarium sancti Gregorii* (P. L. 78, 473), et H. Leclercq, art. *Ampoules de sang*, in D. A. C., 1, 1758, 1759. Legi etiam potest Corblet, *Hist. ... du sacr. de l'Euch.*, 1885, 1, p. 339 et 535.

3. Hanc quaestionem nuper tractavit Emil Springer in variis suis opusculis optimis : *Die hl. Kommunion, das notwendige Mittel zur Bewahrung der heiligmachenden Gnade*, 1911 ; *Die Eucharistie, ... die notwendige Nahrung der Seele*, 1912 ; *Unsere Einverleibung in Christus durch die Eucharistie* (in *Theologie und Glaube*, 1913, Heft 1) ; *Hat der hl. Augustinus geirrt inbetreff der Notwendigkeit der Kommunion ?* (Sonderabdruck aus *Pastor Bonus*, s. a.). In quibus opusculis tuetur ex auctoritate Patrum et Doctorum necessitatem Eucharistiae (sive *in re*, ubi copia suppetit, sive saltem *in voto*) ad CONSERVATIONEM gratiae. At quoad ACQUISITIONEM primam gratiae non putat esse necessarium eucharistiae votum, nisi quatenus eucharistia sit principium perseverantiae : qui enim vult justificari, habet propositum manendi in justitia ; intentionem igitur habet utendi medio ad perseverantiam necessario, quae est eucharistia ; nequit igitur justificari quisquam, nisi habeat implicitum votum recipiendi eucharistiam. Quae expositio, sicut nihil de eucharistia nisi veri affirmat, ita, quatenus est exclusiva, neque satisfacit auctoritatibus mox de necessitate eucharistiae adducendis, neque adductis supra de indole sacramentali baptismi : ex quibus omnino constat, spectatam esse eucharistiam a magistris nostris non solum ut causam conservationis, sed etiam ut causam originis respectu totius vitae nostrae divinae ; proindeque non

§ 1. De necessitate universali in ordine ad vitam et salutem.

SECTIO I. — TESTIMONIA DIRECTA PATRUM.

Audiendum igitur quid Patres et Doctores senserint¹. Et hic quidem recolendi prius sunt mente quos supra enumeravimus (Elucid. XXXVIII et XXII) negantes incorruptionem, immortalitatem, resurrectionem, posse cuiquam obtingere mortalium nisi per eucharistiam.

Sed jam seposita quaestione speciali de resurrectione, audicndi sunt, qui asserant eucharistiam simpliciter necessariam omnibus ad vitam et salutem. Et prius quidem testimonia perpendenda sunt Ecclesiae Orientalis, quam ad Latinos et antiquiores et crebriores transeat.

Omisso quidem Chrysostomo, cujus documenta hac in re (*In Joan.*, hom. 47, 1. P.G. 59, 263, et *De Sacerdotio*, 3, 5. P.G. 48, 643) non sane parvipendi, attamen elidi forsitan posse videantur, certe Cyrilli Alexandrini suffragium est indeclinabile scribentis : « Per corporis Christi et
« pretiosi sanguinis participationem ipse
« quidem in nobis, nos autem rursus in eo
« unimur. NEC ENIM ALITER VIVIFICARI
« POTEST quod natura sua est corrupti-
« bile, quam si corporaliter unitum sit
« corpori ejus qui secundum naturam

« suam est vita, hoc est Unigeniti. Quod
« si meis verbis persuaderi te non sinis,
« ipsi Christo clamanti fidem adhibe :
« Amen, amen dico vobis : nisi manduca-
« veritis carnem Filii hominis et biberitis
« ejus sanguinem, non habebitis vitam in
« vobis... Audis eum aperte praedican-
« tem, quod, nisi carnem eius manduca-
« verimus et biberimus eius sanguinem,
« non habituri simus in nobis, hoc est in
« propria carne, vitam aeternam » (*In Joan.*, lib. 10, cap. 2. P.G. 74, 341-344).

Rursus : « Est in nobis Filius corporaliter
« quidem ut homo, nobiscum commixtus
« et unitus per eulogiam mysticam... NEC
« ENIM corruptioni subjecta natura AD
« INCORRUPTIONEM EVEHI POTEST, nisi in
« illam natura omni corruptione et muta-
« tione major descenderit, elevans ad suum
« bonum quod depressum usque jacet,
« et communione atque commixtione cum
« seipsa ex rerum creatarum conditione
« propemodum eruens, et in seipsam trans-
« formans id quod ex se tale non est » (*In Joan.*, l. 11, c. 12. P.G. 74, 564 ; cf. *ibid.*, l. 4, c. 2 per totum. P.G. 73, praesertim col. 565, 577, 581. *De adoratione in spiritu et veritate*, l. 17. P.G. 68, 1076 ; etc.). Quicquid valeat argumentum semper a Cyrillo, sicut olim a Nysseno, allatum, certe dubitari non potest, quin necessaria ei probeatur eucharistia, tanquam causa propria et proxima vitae illius, cujus consortes cum Christo sumus ; adeo ut non nisi virtute et

solum justificari nos cum voto eucharistiae, sed PER votum eucharistiae, tanquam dispositionem quamdam ad formam gratiae. Praeterea, si quis rem bene consideret, perspiciet, non aliter se habere eucharistiam ad conservandam gratiam quam ad originandam : nimirum ut principium incorporationis. Acquisitio quippe prima gratiae est incorporationis exordium, sicut incorporationis continuatio est gratiae conservatio. Cum autem, consentiente Aemilio Springer, competat eucharistiae esse incorporationis principium, sequitur, utramque, et originem et conservacionem gratiae, statim ab eucharistia respici, directe et per se, veluti ex aequo.

I. Haec Elucidatio (sicut et superius Elucidatio XLVII) integre erat scripta priusquam lucem viderent opera, quibus et necessitatem medii quamdam et efficaciam gratiae universalem vindicaret sacramento eucharistiae cl. P. L. Nicolussi S. S. S. : *Die Notwendigkeit*

der hl. Eucharistie, Bauzani 1917, et *Die Wirkungen der hl. Eucharistie*, Bauzani 1918. Quibus ex adverso occurrit impugnator strenuus cl. O. Lutz, in *Zeitschrift für katholische Theologie*, 1919, II (*Die Notwendigkeit der hl. Eucharistie*, p. 235-268), et 1920, III et IV (*Ueber die Wirkungen und die Notwendigkeit der hl. Eucharistie*, p. 398-420 et 505-537). Porro, sicut nec singulis quibusque sententiis aut argumentis Nicolussi equidem forte adhaeserim, sic nec in illis quae opposuit Lutz quicquam adverti, unde everteretur sententia aut argumenta infirmarentur, quae mox proponam. Quoad ipsum autem Nicolussi, multum, meo iudicio, immo plurimum abest, quin ejus disquisitiones mereantur describi tanquam « grandes « passus extra viam ». Quin et adeo progreditur, ut plurimum, via recta ad intelligentiam mysterii capessendam, ut, si qui contraeant, a vero potius videantur aberrare.

efficacia eucharistiae vita nobis ingeneretur.

Eandem doctrinam, unius verbi compendio redactam, nobis tradit Ammonius Alexandrinus : « Non participes erunt vitae aeternae, qui per mysteriorum participationem non receperint Jesum, qui est vita secundum naturam » (*In Joan.*, 6⁵⁴, P.G. 85, 1440).

Pariter Sancto Nilo abbati tribuuntur haec verba : « Fieri nequit ut fidelis aliter salvus fiat, delictorumque veniam accipiat, et regnum coeleste capessat, nisi cum timore et desiderio particeps fiat mystici et incontaminati corporis et sanguinis Christi Dei » (*Epistolarum*, lib. 3, 280. P.G. 79, 521). Ubi videtur apprime ipsa justificationis gratia ex eucharistia derivari (conferatur *ibid.*, l. 1, 44, et l. 3, 39. col. 104 et 405).

In exponenda *Exodo* 12⁶, per modum aphorismi idem adhibet Procopius Gazaecus : « Nec vitam habemus, si non ederimus ipsius carnem, et biberimus ejus sanguinem » (P.G. 87, 564).

Premittit vestigia veterum catholicorum Patrum Theophylactus, dum scribit : « Valde necessarium est, NEC POTEST ALITER HABERI VITA... Oportet igitur nos, cum audiverimus *Nisi ederitis* etc., in

1. Istam interpretationem sive Augustini sive oraculi dominici prohibebat jam suo tempore Rupertus Tuitiensis (*In Joan.*, 6. P.L. 169, 469-470) : « FUNDAMENTO FIDEI NON BENE CUSTODITO, illam praedicationem Domini dicentis : *Qui manducal carnem meam et bibit sanguinem meum, in me manet et ego in eo*, QUIDAM ITA RECIPROCANT : *Qui manet in me et ego in eo*, hic *manducal carnem meam et bibit sanguinem meum* : illo sensu praecipuati quod manere in unitate fidei, hoc sit manducare carnem et bibere sanguinem Christi, et ADEO NON NECESSARIAM sibi arbitrantur esse AD SALUTEM corporalem dominicae mensae communicationem. Sed quid, si omnes hoc idem dicant, et omnes hoc idem sapiant ? Nonne otiosa reputabitur illa traditio Domini, et ad nihilum redigetur, ut nusquam observetur modus ille manducandi et bibendi, quem ipse ore suo praedocuit, sub ipso articulo sacrosanctae passionis ? PEREAT IGITUR A CORDE CHRISTIANO HIC SENSUS, QUEM IMPORTAT HAEC INUTILIS RECIPROCATIO. Hoc plane Christus non docuit, sed *qui manducal*, inquit, *carnem meam et bibit sanguinem meum*, eo videlicet modo, quo

« sumptionibus divinatorum mysteriorum
« indubitatae retinere fidem, et non quae-
« rere : Quomodo ? Nam animalis homo...
« non est capax eorum quae sunt super naturam et spiritualia ; nec proinde
« intellegit spiritualem alimoniam carnis dominicae : ejus qui non sunt participes,
« non erunt participes aeternae vitae, UT
« QUI NON SUSCEPERINT JESUM, QUI EST
« VITA AETERNA » (*In Joan.* 6⁵²⁻⁵⁶, P.G. 123, 1309).

In Augustini oraculis interpretandis permulti theologi haeserunt, putantes, necessitatem, assertam in *Jo.* 6⁵⁴, intellegi ab Augustino de incorporatione ad Christum ita, ut non sit intellegenda de eucharistia ; incorporationem quippe tribui baptismo, per se spectato, secundum quamdam prioritatem rationis ad omne votum quodlibet eucharistiae ; illamque vocari quidem spiritualem manducationem corporis et potationem sanguinis, sed sine ordine dependentiae a sacramento eucharistiae, sive *in re* sive *in voto*, ullatenus accipiendo. At violenta esse videtur ista interpretatio¹, siquidem omnibus² illis locis Augustinus ostendit se habere sermonem de ipso eucharistiae sacramento.

Sit primus locus ex libro primo *De pecca-*

« traditurus sum, corde credendo ad justitiam
« et ore manducando ac bibendo ad salutem,
« hic *in me manet et ego in eo*, ita ut jam non sint
« duo, sed una caro. MANDUCARE NAMQUE
« ET BIBERE, CAUSA EFFICIENS EST, EFFECTUM
« AUTEM, UT *in me manet et ego in eo* » (cf. col. 482). Hic sane verus est sensus, ut Christi, ita Augustini : ut nexus attendatur causalis inter illa duo ; quorum prius rational alterum, et non e converso : ita tamen, ut comestio eucharistiae possit suppleri voto, ut notabit Rupertus idem infra recitandus.

2. Non posset satis nostra thesis probari, sed nec convellitur, ex *Tractatu in Joannem* 26, 6, 15-17 (P.L. 35, 1613-1614), ubi necessaria manducatio et potatio carnis sanguinisve Christi perhibetur esse incorporatio ad Christum in Ecclesia : ejus sacramentum est eucharistia. Si enim unus prostaret nobis iste locus, dubitari posset, quid de ipso sacramento sentiret Augustinus : utrum necessarium esset, annon. Sic quippe procedit sermo : non sumptione mere sacramentali vivificatur homo, sed promissum Domini ad eos tantum spectat, qui digne accedant, id est mundi, percipientes simul cum signo

torum meritis et remissione (20, 26-27. P.L. 44, 123-124), ubi explicite a « sacramento « lavacri » condividitur « sacramentam « sanctae mensae », a baptismo eucharistia, ad quam praeparat baptismus. Hic, sicut alibi generatim, demonstratur universalis necessitas unius sacramenti (i. e. baptismi) ex necessitate universali alterius (i. e. eucharistiae). Distinguentibus enim Pelagianis inter « vitam », quam parvulis sine baptismo defunctis asserebant, et « regnum », quo uno illos privatos concedebant, sic aufert Augustinus cavillandiansam : « Habent enim videlicet [Pelagiani] quo confugiant, atque ubi delitescant, quia non ait Dominus : *Si quis non renatus fuerit ex aqua et Spiritu, non habebit vitam; sed ait : non intrabit regnum Dei.* Nam, si illud dixisset, nulla hinc dubitatio posset oboriri. Auferatur ergo dubitatio : jam Dominum audiamus, non suspensiones conjecturasque mortalium. Dominum audiamus, inquam, non quidem hoc de sacramento lavacri dicentem, SED DE SACRAMENTO SANCTAE MENSAE SUAE, QUO NEMO RITE NISI BAPTIZATUS ACCEDIT : *Nisi manducaveritis carnem meam, et biberitis sanguinem meum, non habebitis vitam in vobis.* Quid ultra quaerimus ? Quid ad hoc responderi potest, nisi pertinacia pugnaces nervos adversus constantiam perspicuae veritatis intendat ? An vero quisquam etiam hoc dicere audebit, QUOD AD PARVULOS HAEC SENTENTIA NON PERTINEAT, possintque sine participatione corporis huius et sanguinis in se habere vitam ; quia non ait : Qui non manducaverit, sicut de baptismo : *qui non renatus fuerit* ; sed ait : *Si non manducaveritis*, velut eos alloquens, qui audire et intelligere poterant, quod utique non valent parvuli ? Sed qui hoc dicit, non attendit, quia, NISI OMNES ISTA SENTENTIA TENEAT, ut sine corpore et

« sanguine Filii hominis vitam habere non possint, FRUSTRA ETIAM AETAS MAJOR ID CURAT. »

Sane de eucharistia loquitur Augustinus ; sane universalem praedicat illius necessitatem ; sane non necessitatem meri praecepti : siquidem primo ad infantes haec nequaquam extendi posse censebitur. Praecepti enim necessitas nulla intellegitur nisi per respectum ad declinandum peccatum inobedientiae : quo nemo nisi rationis compos inquinari potest. *Secundo*, si de necessitate praecepti ageretur, quid valeret istud : frustra ab aetate majore id curari quod infantibus non incumbat ? Immo multa incumbunt officia adultis, quae curanda non sunt parvulis. Non necessitas igitur officii inculcatur, sed medii ; eaque ad omnes pertingens, etiam infantes. Unde multo magis benignitas dominica et eucharistiae virtus commendatur, quam si ad rem nullo ex ordine rerum intrinseco necessariam adigeremur per praeceptum sub interminatione mortis aeternae intimatum.

Doctrinam illam venditat Augustinus, non ut suam, sed ut apostolicam : « Optime Punici christiani baptismum ipsum nihil aliud quam salutem, ET SACRAMENTUM CORPORIS CHRISTI nihil aliud quam vitam vocant. Unde, nisi ex antiqua, ut existimo, et apostolica traditione, qua Ecclesiae Christi insitum tenent, praeter baptismum ET PARTICIPATIONEM MENSAE DOMINICAE, non solum ad regnum Dei, sed NEC AD SALUTEM ET VITAM AETERNAM POSSE QUEMQUAM HOMINUM PERVENIRE ? Hoc enim et Scriptura testatur, secundum ea quae supra diximus. Nam quid aliud tenent, qui baptismum nomine salutis appellant, nisi quod dictum est : *Salvos nos fecit per lavacrum resurrectionis*, et quod Petrus ait : *Sic et vos simili forma baptismi salvos facit* ? Quid aliud etiam, qui sacramentum mensae dominicae vitam

unitatis unitatem (cf. *ibid.* n. 18). Haec igitur necessaria manducatio, haec demum salutifera, quae pertingat usque ad incorporationem. Quae doctrina Augustini verissima est, nec nisi praeproperere inde concludes, posse, iudice Augustino,

incorporationem cuiquam obtingere, nullo facto per sacramentum transitu, neque in re, neque in voto. Immo contra talem conclusionem reclamant loci alii Augustini nunc recensendi.

« vocant, nisi quod dictum est : *Ego sum panis vivus, qui de coelo descendi; et : Panis quem ego dederò, caro mea est pro saeculi vita, et si non manducaveritis carnem Filii hominis et sanguinem biberitis, non habebitis vitam in vobis ?* Si ergo, ut tot et tanta testimonia concinunt, NEC SALUS, NEC VITA AETERNA sine baptismo ET CORPORE ET SANGUINE Domini CUIQUAM SPERANDA EST, frustra sine HIS promittitur parvulis » (*ibid.*, 24, 34, col. 128-129). Perspicue hic dualitas assignatur sacramentorum baptismi et eucharistiae; hujus autem necessitas in apostolicam Ecclesiarum traditionem refunditur, suo modo omnino universalis.

Nec vult se Augustinus praescriptionis illius adversus Pelagianos haberi inventorem, sed appellat, nec semel, auctoritatem Innocentii I (*Epist. ad Patres Conc. Milev.*, n. 5, inter augustinianas, ep. 182. P.L. 33, 785) : « Nonne, inquit Augustinus, apertissime [Innocentius] de parvulis loquitur ? Haec enim ejus verba sunt : *Illud vero, quod eos vestra Fraternalitas asserit praedicare, parvulos aeternae vitae praemiis etiam sine baptismatis gratia posse donari, per fatuum est. Nisi enim manducaverint carnem Filii hominis, et biberint sanguinem ejus, non habebunt vitam in semetipsis. Qui autem hanc eis sine regeneratione defendunt, videntur mihi ipsum baptismum velle cassare, cum praedicant hos habere, quod in eos credimus non nisi baptismate conferendum.* Ecce beatae memoriae Innocentius Papa sine baptismo Christi, ET sine participatione corporis et sanguinis Christi vitam non habere parvulos dicit » (*Con-*

tra duas epistolas Pelagianorum 2, 4, 7. P.L. 44, 576). Rursus : « Sancto Innocentio vide quid respondeas, ... qui denique parvulos definivit, nisi manducaverint carnem Filii hominis, vitam prorsus habere non posse. Huic responde, imo ipsi Domino, cujus ille antistes usus est testimonio » (*Contra Julianum* 1, 4, 13. P.L. 44, 648).

Quid rursus sonat aliud Epistula ad Paulinum Nolanum (Ep. 186, 8, 29. P.L. 33, 826), ubi haec leguntur : « Si autem cedunt [pelagiani] Sedi apostolicae, vel potius IPSI MAGISTRO ET DOMINO APOTOLORUM, qui dicit non habituros vitam in semetipsis, nisi manducaverint carnem filii hominis et biberint sanguinem, QUOD NISI BAPTIZATI NON UTIQUE SUNT; nempe aliquando fatebuntur, parvulos non baptizatos vitam habere non posse, ac per hoc, quamlibet tolerabilius omnibus qui etiam propria peccata committunt, tamen aeterna morte multari. »

Non minus hic quam supra agitur de eucharistia ipsa, ut se habente secundum propriam rationem tanquam id ad quod rite suscipiendum habilitat baptismus; non minus de universali ipsius necessitate, etiam parvulos constringente; non minus de apostolica, immo dominica, hujus dogmatis auctoritate¹.

Quod si in ore Augustini sive Innocentii manducatio illa corporis vel potatio sanguinis nihil aliud sonaret nisi societatem nescio quam cum Christo, praecisam omnino a sacramento corporis ejus et sanguinis, quaenam erat argumenti efficacia ad confutandos Pelagianos ? Nonne Pelagiani

1. Abundant istiusmodi documenta apud Augustinum. Sic in libro primo *Contra Julianum*, 6, 22. P.L. 44, 655 : « Omnino et parvulorum Salvator est Christus; omnino, nisi ab illo redimantur, peribunt : quoniam sine carne ejus et sanguine vitam habere non possunt. »

Rursus in *Opere imperfecto contra Julianum*, 3, 44. P.L. 45, 1268, cum Julianus, ad excludendum ab infantium anima peccatum originale, Deum non dubitaret inducere dicentem : « Iniquissimum et stolidum est, ut mea res, mea imago alienis gravetur operibus », reponit Augustinus : « Cur autem non etiam hoc facis

« Deum dicere : Iniquissimum et stolidum est, ut mea res, mea imago per infidelitatem vel negligentiam parentum vel quorumlibet inter quos vivit, vel per quamcumque necessitatem, sine baptismo de corpore exeat, et ad regnum meum non admittatur; NEC vita vivat, quia carnem sanctam non manducavit, nec sanguinem bibit ? An et contra istam Christi sententiam disputabis atque clamabis, dicens : Prorsus, etiamsi non manducaverit carnem Christi, neque biberit ejus sanguinem, vita vivet ? O VOCEM CUJUS, NISI ANTICHRISTI ? Vade, dic ista, doce ista :

poterant, constantes suis principiis, respondere facile : parvulos, cum essent sine peccato, jam ante baptismum habuisse pacis societatem cum Christo, ac proinde manducasse corpus et sanguinem Christi, sensu illo prorsus metaphorico. Convincebantur autem tunc demum Pelagiani, si in causa erat incorporatio ejusmodi, quae ex virtute propria eucharistiae flueret ; cum pateret et constaret inter omnes, nonnisi per baptismum patere aditum ad eucharistiam. Interim vero firmissime tenendum est, hac doctrina Augustini (pariterque Innocentii) minime exclusam esse salutem parvulorum cum solo baptismo decedentium¹.

Quin et errant multum, qui putant occasione controversiae cum Pelagianis coeptum denique esse ex necessitate participandi corporis sanguinisve Christi transiri retro ad necessitatem suscipiendi baptismi commonstrandam. Quid enim aliud apud Cyprianum agebatur in libro 3 *Testimoniorum... ad Quirinum* (c. 25, collato potissimum capite 26, ed. Hartel, p. 140-141), ubi ad defendendam necessitatem baptismi ita allegatur *Jo. 6*⁵⁴, ut tamen manifeste de eucharistia intelligatur, ut constat ex inscriptione continuo subjuncta capitis vicesimi sexti. Caput quippe vigesimum quintum huic demonstrandae thesi inservit : « Ad regnum Dei, « nisi baptizatus et renatus quis fuerit, per- « venire non posse. » Probatio autem haec est : « In euangelio secundum Iohannem : « *Nisi quis renatus fuerit... etc.* Item il- « lic : *Nisi ederitis carnem Filii hominis et « biberitis sanguinem eius, non habebitis « vitam in vobis.* » Caput autem vigesimum

« audiant te christiani viri et feminae, audiant « homines mente corrupti, reprobi circa fi- « dem ; audiant te, ament te, honorent te, « pascant te, vestiant, ornent te, et perditum « sequendo perdant et se ! Sed novit Dominus, « qui sunt ejus. »

Item in libro primo *Contra duas epistolas Pelagianorum*, 22, 40. P.L. 44, 570 : « Datis « enim eis [= parvulis] extra regnum Dei locum « salutis et vitae aeternae, etiamsi non fuerint « baptizati... Nec illud cogitatis, eos vitam ha- « bere non posse, qui fuerint expertes corporis « et sanguinis Christi, dicente ipso : *Nisi man-*

« sextum sic continuo inscribitur : « Parum « esse baptizari ET eucharistiam accipere, « nisi quis factis et opere proficiat. » — Ubi tanto certius de eucharistiae sacramento agitur, quanto minus potest contra bonorum operum exhibitionem dividi conjunctio caritatis cum Christo.

Post Augustinum autem, ecce gravior accedit atque vix non irrefragabilis auctoritas Gelasii, Papae ad omnes episcopos per Picenum constitutos scribentis : « Ipse « Dominus Jesus Christus coelesti voce « pronuntiat : *Qui non manducaverit carnem « Filii hominis et biberit sanguinem ejus, « non habebit vitam in semetipso* : ubi uti- « que NEMINEM VIDEMUS EXCEPTUM, NEC « AUSUS EST ALIQUIS DICERE, PARVULUM « SINE HOC SACRAMENTO SALUTARI AD AETERNAM VITAM POSSE PERDUCI ; sine illa « autem vita in perpetua futurum morte « non dubium est... Dominus, sicut superius diximus, ait (quod utique nisi baptizatis non convenit) : *Qui non manducaverit carnem Filii hominis... non habebit vitam in semetipso... De vita autem aeterna hoc dictum nullus addubitat, quoniam multi non manducantes hoc sacramentum, vitam habere videntur praesentem. Nihil est ergo quod dicant, quod non renati infantes tantummodo in regnum coelorum ire non valeant, non autem perpetua damnatione puniantur : dum sine baptisate corpus et sanguinem Christi nec edere valeant, nec portare, sine autem hoc vitam in semetipsis habere non possint, sine vita vero nonnisi mortui sint futuri » (P.L. 59, 37-38). Potestne expressior sermo fieri de eucharistiae sacramento (« multi non*

« *ducaveritis carnem meam, et biberitis sanguinem meum, non habebitis vitam in vobis.* »

1. Quanquam exclusionem istam nonnulli, etiam inter coetaneos nostros, Augustino imputant : ut puta el. J. Tixeront (*Histoire des Dogmes*³, 2, 419) et Rev^{mus} P. Battifol (*Eucharistie*⁵, 449-450) ; sed immerito, ut ostendimus in Elucidatione XLVI. At vero, si est iste error Augustino imputandus, eodem jure oportebit ut imputetur etiam Cypriano, Innocentio, Gelasio, etc. Jam autem vide quomodo te expedias a reprobatione Concilii Tridentini (D., 933).

« manducantes hoc sacramentum »), de eucharistiae manducatione et potatione, cujus non nisi baptizatis fiat potestas; qua deficiente, vita non ingeneretur? Sed age, dic Gelasium, dic Augustinum sub nomine manducationis et potationis eucharisticae intellexisse solummodo conjunctionem cum Christo per caritatem ex eucharistia minime promanantem. Quonam tunc redit illorum argumentum? Huc sane: infantes non habent vitam sine baptismo, quia Christus dixit (apud *Joannem* 6⁵) non obtingere cuiquam vitam nisi conjuncto secum per caritatem. Nonne in promptu erat responsio haereticorum: Sed sine baptismo potest obtingere illis istiusmodi conjunctio cum Christo. Admittimus, quin et defendimus, vitam nullam constare sine conjunctione ad Christum; sed conjunctionem illam, caritatem, justitiam, aut si quid ejusmodi, haberi etiam sine baptismo, ipsissimum nostrum dogma est, quod tu assumebas refellendum. Cujus dum falsitatem adversus nos praesupponis, quid videris nisi in argumentando petere principium? — Quomodo tunc fraenarentur ora haereticorum? Quomodo non seipsos stultificarent Patres? Immo redarguebant haereticos validiore modo, dum dicebant: Neminem nisi baptizatum afficit suo beneficio eucharistia, ut constat inter omnes. Sine beneficio autem eucharistiae nemo vitam habet, testante Domino apud *Joannem* 6⁴. Ergo infantes sine baptismo decedentes carent vita: quod erat probandum. — Obturata quippe erant haereticorum ora, ex eo quod de eucharistia accipiebatur dictum, illud *Nisi manducaveritis*, etc. Nec negabant haeretici esse dictum de eucharistia; sed volebant restringi ad adultos. Cui occurrebant effugio Patres, paritatem rationis in adultis et in infantibus notantes. Quomodo autem cum necessitate eucharistiae componerent sufficientiam baptismi, habes supra a Fulgentio traditum.

Eodem ferme tempore ac Gelasius, auctor homiliae saepius jam laudatae *De corpore et sanguine Christi*, 7 (P.L. 30, 274),

testimonium idem evangelii, apertissime de eucharistia intellectum, advocat sicut Augustinus, ad defendendam in parvulis necessitatem baptismi: « Quid adhuc de « **HAC DUPLICI SPECIE** [solida et liquida « eucharistiae] inquirere debeas, ipso Domino attestante, cognosce: *Nisi*, inquit, « *manducaveritis carnem Filii hominis, et biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis*. Quod testimonium contra « Pelagii blasphemias evidentissimum atque validissimum est, qui asserere arrepta « impietate praesumit, non propter vitam, « sed propter regnum coelorum baptismum parvulis conferendum. Sub his enim « Dei verbis, quibus Evangelista pronuntiat: *Non habebitis vitam in vobis*, aperte « intelligendum est, quod omnis anima « munere baptismi vacua, non solum gloria « careat, sed et vita. »

Ejusdem aetatis conjicitur esse Joannis Diaconi *Epistola ad Senarium*, ubi de surgentibus e fonte baptismali neophytis dicitur: « Intelligant quia non alii, « sed ipsi qui participes fiunt corporis et « sanguinis Domini, terram repromissionis « accipient » (n. 12. P.L. 59, 405).

Nec segnior fuit in defendenda intrinseca necessitate eucharistiae aetas posterior.

Sexcenta possent testimonia afferri, quibus necessitas eucharistiae praedicatur, nulla facta restrictione; quale est testimonium Leidradi Lugdunensis, scribentis:

« Oportet renovatos per baptismum « **MENSAE DOMINICAE** applicari... Qui enim « dixit: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto, non intrabit in regnum coelorum*; dixit: *Nisi manducaveritis carnem meam et biberitis sanguinem meum, non habebitis vitam in vobis*. **OMNES** « **ISTA SENTENTIA TENET**, ut sine corpore « et sanguine Filii hominis vitam habere « non possint... Pro hominum vita caro « Christi data est, quam nisi manducaverint, non habebunt vitam aeternam » (*De sacramento baptismi*, c. 9. P.L. 99, 866). At ne aequivocatio fiat, testimonia illa

sunt seligenda, quibus strictius asseritur necessitas quaedam intrinseca¹.

Hanc intrinsecam necessitatem opponerat Dominicus Gradensis Orientalibus negantibus valide in azymo confici eucharistiam. Si invalida est confectio, inquit, ecce tota Occidentalis Ecclesia caret vita, quae non nisi per eucharistiam contingit : quod tamen viro christiano nefas est cogitare. « Frustra quippe beatissimi « Petrus et Paulus in Italia praedicaverunt, si Occidentalis Ecclesia BEATITUDE SEMPITERNAE VITAE PRIVATUR : « ad quam nemo perveniet, nisi particeps « fuerit corporis et sanguinis Christi, sicut « ipse contestatus est : *Nisi comederitis,* « etc. Si ergo infermentati panis oblatio « corpus Christi non est, omnes nos alieni « sumus a vita » (*Epistola ad Petrum Antiochenum*, n. 4. P.G. 120, 753-756).

Concionatorem quemdam antiquum percelebrem Radulphum Ardentem Cardinalis Bona in suo *Rerum liturgicarum* libro 2, c. 19, reprehendit, quasi fecerit infantibus sacramentalem communionem absolute necessariam. Scribit quippe ille Radulphus : « Statutum est ut PUERIS « mox baptizatis saltem in specie vini, « tradatur [eucharistia], ne sine NECES- « SARIO discedant sacramento » (*Homi-*

1. Me piget tamen oraculum synodale Gerardi I Cameracensis omittere : « Ad hoc « mysticum et divinum epulum nos Dominus invitavit, tantamque necessitatem sumendi hujus « alimenti nobis indicat, ut aliter in nobis vitam « habere non possimus, nisi carnem ejus manducaverimus et sanguinem biberimus... Pos- « sunt quidem homines sine hoc cibo temporalem hanc vitam in praesenti saeculo habere ; « aeternam vero vitam habere nequeunt, quae « solis fidelibus carnem et sanguinem Christi « digne sumentibus promittitur » (*Acta Synodi Atrebatensis*. P.L. 142, 1279).

2. Una cum Radulpho insimulat ejusdem erroris Bona (*ibid.*) Walterium Aurelianensem. At mirabilius etiam istud accidit ; nam Walterius nihil aliud habet quam hoc : « Semper eucharistiam presbyter habeat paratam, ut, quando quis infirmatus fuerit, aut « PARVULUS aegrotaverit, statim eum communicet, ne sine viatico moriatur » (*Capitula*, 7. P.L. 119, 734-735). Porro nemo, credo, jurisperitus ignorat, hanc fuisse sollemnem Ecclesiae mediaevalis sanctionem, ut patet per *Capitu-*

lia 51, in die Paschae. P.L. 155 1850). Sed Eminentissimum virum infeliciter fugerunt verba continuo succedentia, ex quibus satis constat, nihil aliud a Radulpho esse traditum, nisi quod a veteribus erat commencatum : eucharistiam esse nobis necessarium vitae principium ; at, deficiente inculpabiliter sacramentali sumptione, sufficere spiritualem. Sic enim pergit Radulphus : « Et quid si discedant ? numquid « damnabuntur ? Non, fratres mei, quoniam « niam in fide, etiamsi non sua, tamen par- « trinorum salvabuntur. Duo quippe sunt « modi manducandi corpus Christi, unus « sacramentalis, alius spiritualis... Spiritu- « tualiter vero accipit corpus bonus, qui, « etsi non sacramentaliter quandoque accipit, tamen fide et caritate in corpore « Christi est... Verumtamen, fratres mei, « omnibus christianis, locum et tempus « habentibus etiam sacramentaliter commu- « nicandum est » (*ibid.*, 1850-1851)².

Ex eadem doctrina de eucharistiae virtute procedit admonitio haec Gulielmi a Sancto Theodorico (*De sacramento altaris*, c. 8. P.L. 180, 354) : « De spirituali « manducatione spiritualis [i. e. eucharis- « ticae et actualiter vivificae, cf. cap. 6 et « 7] carnis Christi, satis, ut puto, dictum « est : quae, ut multa breviter concludam,

laria Caroli M. ab Ansegiso collecta, 155 (P.L. 97, 532) et *Capitula Rodulphi Bituricensis*, 7 (P.L. 119, 707), quae sunt ejusdem tenoris, nisi quod pro voce *viatico* habetur *communione* ; indeque transit res ad decretistas, ut Burchardum, *Decr.* 5, 10. P.L. 140, 754 ; Ivonem Carn., *Decr.* 2, 20. P.L. 161, 165. Quae cum dicta sint de duobus viris immerito a Bona reprehensis, tertium adducam, virum mediae inter Walterium et Radulphum aetatis, Bernoldum Constantiensem, vel alium, quicumque est, auctorem opusculi *De Sacramentis morientium infantum* ; qui, data opera, incumbit ut non solum pueris recens baptizatis, sed etiam positis iisdem in discrimine mortis, iterum detur eucharistia. Cujus haec sunt verba : « Sciendum autem, « quod quidam parvulis morientibus viaticum « non putant esse necessarium, cum [=cum « tamen] Dominus generaliter dicat omnibus « ad se pertinentibus : *Nisi manducaveritis,* etc... « Unde B. Augustinus : ...*An,* inquit, *quis- « quam hoc etiam dicere audebit, quod ad parvulos haec sententia non pertineat, possintque sine*

« non est aliud quam PONERE CORDA IN
 « VIRTUTE EJUS [scil. eucharisticae carnis],
 « et rem ducere in opus et effectum [h. e.
 « vitam sacramento concordantem agere] ;
 « jamque ipse rei ordo videtur exigere,
 « ut etiam de corporali [h. e. sacramen-
 « tali manducatione] aliqua disseramus.
 « Corporalis autem manducatio est cor-
 « pus Domini corporaliter percipere, sive
 « digne, sive indigne sive ad vitam sive
 « ad mortem. Licet enim illa [spiritualis
 « manducatio] sufficiat, si sic inevitabile
 « cogat necessarium, tamen et haec [man-
 « ducatio corporalis] non est omittenda. »

Sufficientiam autem spiritualis com-
 munionis, in defectu inculpabili sacra-
 mentalis, exponit verbis Fulgentii supra
 laudatis; illustrat deinde virtutem eucha-
 ristiae per verba Hilarii pariter a nobis
 adducta superius.

Nec contrarius¹ sententiae suorum coae-
 taneorum mihi videtur Guibertus No-
 vigentinus (*De pignoribus sanctorum*,
 1, 1. P.L. 156, 613), dum defendit homi-
 nem posse esse christianum, cum baptis-
 mo, sine eucharistia : ut fuere, inquit,
 tam multi martyres sacramento nun-
 quam cibati, et eremitae non nisi « semel
 « aut rarissime ». In quo nihil enuntiat,
 nisi quod apud omnes catholicos constat ;
 addit interea, eosdem se, citra corporalem
 assumptionem, eucharistiae tamen incor-
 porasse spiritualiter : « Sancto deinceps
 « opere SE EI [h. e. eucharistiae] INCOR-
 « PORANTES », per fidem, « in qua con-
 « stanter » permanent, rei « summe » ne-
 cessariae, sic demum « longaeva solitu-
 « dine sanctificati sunt. »

Ni fallor, Guibertus idem sentit quod
 nunc nobis traditurus est explicite Ru-

« participatione corporis hujus et sanguinis in
 « se habere vitam aeternam ? Et post pauca : Si
 « non manducaverint carnem Filii hominis, nec
 « ipsi habebunt vitam. Unde Romanus Ordo
 « statim post baptismum illis communionem
 « dari praecipit : quanto magis in extrema
 « necessitate, cum de hoc saeculo transire coe-
 « perint ? » (*De Sacramentis morientium infan-
 tum*, 2. P.L. 148, 1273).

Cur mediaevales illi tam sollicite volebant ut
 communio daretur, nisi quia sciebant, necessi-
 tatem quamdam intrinsecam inesse eucharistiae

peritus. Qui, amota omni interpretatione
 metaphorica, vult de proprio Christi cor-
 pore eucharistico intellegi locutionem do-
 minicam *Nisi manducaveritis*, etc., atque
 nihilominus tenet, corpori sacramentali
 isti proprio communicasse (spiritualiter)
 infantes post baptismum praereptos morte,
 atque praeventos a persecutore martyres.
 « Cunctis figurarum vel similitudinum
 « nebulis amotis, non corpus quodlibet,
 « non corpus Christi quod est Ecclesia,
 « sed illud corpus Domini, quod pro nobis
 « traditum est, nos manducare, et illum
 « sanguinem, qui pro nobis fusus est in
 « remissionem peccatorum, nos bibere in-
 « dubitanter credimus, et quod fecit ipse;
 « hoc idem in commemorationem ipsius
 « scimus, et bene scimus, nos facere, id est,
 « carnem ipsius manducare et sanguinem
 « bibere... Igitur *nisi manducaveritis*, in-
 « quit, *carnem meam, et biberitis sangui-*
 « *nem meum*, hoc videlicet, quod dicturus
 « sum, facientes in meam commemora-
 « tionem, *non habebitis vitam in vobis*.
 « Sane, qui vel tenerrima cohibentur in-
 « fantia, priusquam ex hac luce migrent,
 « quominus² manducare aut bibere possint,
 « vel qui articulo temporis constringun-
 « tur, sicut nonnulli confessores, quos nec
 « baptizari aqua persecutionis et mortis
 « instantia permisit, non praejudicantur
 « hac sententia veritatis. Nec enim judica-
 « tur apud Deum non manducasse, nisi
 « qui manducare noluit, qui non curavit,
 « qui neglexit. ...Proinde nec parvulos,
 « quos aetatis impotentia manducare ve-
 « tat, qui mox ut baptizati fuerint ab
 « hac luce migrant, aeternae vitae con-
 « sortes arbitramur; nec praeventos a
 « persecutore confessores pios, in sanguine

secundum se, pro quanto est fons vitae nostrae
 totus : quanquam non eos fugiebat, posse ex illo
 fonte vitam ad fideles, citra omnem suam cul-
 pam privatos potu sacramentali, per spiritualem
 quemdam haustum stillare ?

1. In contrarium legatur Emil Springer,
*Die heilige Kommunion, das notwendige Mittel
 zur Bewahrung der heiligmachenden Gnade*, 1911,
 p. 54.

2. Sic legendum puto, nec, ut habetur im-
 pressum, *migrant, quam*. Ceterum sensus est
 indubius.

« suo baptizatos, corpori Christi commu-
 « nicasse, vel calicem Domini bibisse,
 « quod ad aeternam vitam proficiat, du-
 « bitamus » (*In Joannem*, l. 6. P.L. 169,
 483-484).

Posterius, in tertio suo libro *De Spiritu Sancto*, c. 25 (P.L. 167, 1665-1666)¹, expresse quaestionem movet, cur, valente baptismo ad salutem conciliandam, necessaria tamen sit eucharistia ad vitam adipiscendam; et consentanee ad ea, quae supra (Elucid. XLVI) ex ipso retulimus, respondet: rem ita habere, quia baptismus hominem, originali laesum peccato, aptet et ordinet ad eucharistiam, ex qua aemum promanat et salus et vita:

« *Cur utrumque ad salutem necessarium*
 « *sit, et prius baptizari, et deinde huic sa-*
 « *cramento participare.*

« Quid, inquis, opus erat, postquam
 « baptismum accepimus in remissionem
 « peccatorum, sumere cibum in remissio-
 « nem peccatorum? Imo, utrolibet horum
 « accepto sacramento, quid alterum ad sa-
 « lutem erat necessarium?... Quia videli-
 « cet, quod ait: *Qui crediderit et baptizatus*
 « *fuerit, salvus erit*, tale est, ac si dicat cer-
 « tus medicus de homine semivivo plagis
 « plurimis a latronibus vulnerato: Si se in
 « stabulum meum deferri permiserit, sal-
 « vus erit; dabo enim illi cibum et potum
 « tantae virtutis, ut integram continuo
 « sospitatem recuperare possit. — Sic
 « nempe, cum dicit: *Qui crediderit et bap-*
 « *tizatus fuerit, salvus erit*, subaudiendum
 « est: corpus enim meum in escam et
 « sanguinem meum in potum dabo, sive jam
 « paravi illi, unde refectus, sine dubio sal-
 « vus sit. » Nullum igitur dubium, quin
 ille, sicut superiores, fructum salutis,
 ex eucharistia derivet in omnes fideles.

Postquam divisit, modo omnibus veteribus post Augustinum consueto, duas

comestiones corporis Christi, unam corporalem, quae « fit ore », alteram spiritua-
 lem, quae, sive conjuncta corporali, sive
 non, « fit corde », deinde Divus Algerus
 haec, hominibus nostrae aetatis minus
 familiaria subjungit: « Quamvis igitur spi-
 « ritualis comestio corporis Christi prior
 « et dignior sit quam corporalis, quia illa
 « tantum bonis, haec autem communis est
 « et bonis et malis; cum UTRAQUE tamen
 « SIT AD SALUTEM NECESSARIA, et QUAN-
 « TUM AD SUBSTANTIAM DOMINICI CORPO-
 « RIS, VERA: videtur quaerendum, cur
 « B. Augustinus dixerit, quia tunc erit
 « unicuique vita corpus Christi, si in ipsa
 « veritate spiritualiter manducetur; quasi
 « non in ipsa veritate corporaliter su-
 « matur, et mali, qui corpus Christi
 « sacramentotenus tantum sumunt, non
 « verum illud sumant, quia non spiritua-
 « liter illud capiunt » (*De sacram. corp.*
et sang. dom., l. 1, cap. 21. P.L. 180,
 798; cf. cap. 20, col. 797). Ubi duo
 notatu digna occurrunt: 1° quod non
 solum spiritualis comestio, sed et corpo-
 ralis, dicitur esse necessaria ad salutem;
 2° quod non solum corporalis comestio,
 sed et spiritualis, suam habere dicitur
 veritatem respectu corporis ipsius domi-
 nici².

Universaliter omnibus hominibus esse
 eucharistiam necessariam ad salutem
 Petrus Venerabilis ita districte docet
 ut nulli relinquat exceptioni locum: non
 solum in Novo Testamento, sed etiam in
 Vetere, aiens homines per manducationem
 spiritualem illius sacramenti demum salva-
 tos. « Dat plane carnem suam, dat sangui-
 « nem suum, non solum ad honorandum,
 « non solum ad adorandum, sed etiam
 « ad manducandum et bibendum, Chris-
 « tus hominibus; ut, sicut absque carnali
 « cibo et potu nullum mortalium morta-

1. Interim in capite 1 ejusdem libri haec brevius posuerat: « Sunt autem duo haec sacramenta maxima, scilicet baptismus et vivificatio corporis et sanguinis ejus mensa, quae sine dubio nostrae saluti tam necessaria sunt, ut absque his NULLI HOMINUM ad vitam vel regnum Dei aditus pateat » (col. 1641).

2. Agi de individuo corpore Christi, non de

ecclesiastico tantum, patet non solum ex subjecta materia, sed etiam ex tenore verborum, quibus ad propositam quaestionem fit responsio: « Astruemus ipsam veritatem: qua scilicet bonos vere omnino credamus corpus Christi sumere; MALOS autem VERE quidem QUANTUM AD SUBSTANTIAM, et non vere quantum ad effectus gratiam » (*ibid.*).

« lem et miseram vitam posse transigere
 « cernitur, sic ABSQUE ISTA SPIRITUALI
 « ESCA ET POTU NEMINEM IMMORTALEM
 « ET BEATAM ASSEQUI POSSE CREDATUR...
 « Vitam eum esse hominum sempiternam
 « discunt homines comedendo... Spiritua-
 « lem escam et spiritualem potum, hoc
 « est corpus suum et sanguinem, vitam
 « aeternam hominibus spiritualiter con-
 « ferentem, in SACRAMENTO saepe nomi-
 « nato donavit. QUOD TANTAE VIRTUTIS
 « FUIT, ut non solum Christum sequentes,
 « sed etiam ab initio mundi ipsum prae-
 « cedentes fideles, non quidem corpora-
 « liter, sicut post illum universi, sed ta-
 « men spiritualiter (sicut universi *omnes*
 « *eandem escam spiritualem manducave-*
 « *runt, et omnes eundem potum spiritualem*
 « *biberunt*, hoc est eundem salutis effec-
 « tum, quem post Christum christiani)
 « eundem et omnes illi de Christi corpore
 « et sanguine reportarent. Idcirco, ut jam
 « dictum est, omnes, tam primi quam
 « ultimi, ad corpus Christi et ad salutis
 « aeternae mysterium pertinentes, omnes
 « omnino eandem escam spiritualem man-
 « ducaverunt, et omnes eundem potum
 « spiritualem biberunt » (*Tractatus contra*
Petrobrusianos. P.L. 189, 816-818).

Sane, si eucharistia creditur principium vitae unum hominibus in Adamo lapsis, debuit retroactis saeculis manducari aliquantulum ab omnibus, quotquot in vitam praeordinati sunt. Hoc autem factum esse, Patres et scriptores ecclesiastici conclamant; unde non leve additur nostrae thesi auctoritatis praesidium.

Audiantur primo Augustini verba notissima: « *Hic est panis qui de coelo de-*
 « *scendit*. Hunc panem significavit manna.
 « ...Sacramenta illa fuerunt: in signis
 « diversa sunt; in re, quae significatur,
 « paria sunt. Apostolum audi: *Nolo enim*
 « *vos, inquit, ignorare, fratres, quia patres*

1. Undecimo fere saeculo idem profert scriptor quidam Syrus de Adamo: « Tunc Adam
 « mortem gustavit, cum fructum primum gus-
 « tavit; et vitam gustavit, cum de arbore vitae
 « gustavit per crucem. Ipse de arbore vitae
 « depulsus est, et arbor vitae ad eum venit. Acce-
 « pit promissum mortis per gustum fructus;

« *nostri omnes sub nube fuerunt, et omnes*
 « *mare transierunt, et omnes in Moysen*
 « *baptizati sunt in nube et in mari, et*
 « *omnes eandem escam spiritualem mandu-*
 « *caverunt*. Spiritualem utique eandem;
 « nam corporalem alteram, quia illi
 « manna, nos aliud; spiritualem vero,
 « quam nos. ...*Bibebant*, inquit, *de spiri-*
 « *tuali sequente petra: petra autem erat*
 « *Christus*. Unde panis, inde potus. ...*Hic*
 « *est ergo panis de coelo descendens, ut si*
 « *quis manducaverit ex ipso, non moriatur*.
 « Sed quod pertinet ad virtutem sacra-
 « menti, non quod pertinet ad visibile
 « sacramentum; qui manducat intus, non
 « foris; qui manducat in corde, non qui
 « premit dente » (*In Joan.*, tr. 26, c. 6,
 n. 12. P.L. 35, 1612).

Ante Augustinum, inter Orientales, sanctus Ephraem ausus erat scribere: « Panis azymus figura est panis vitae.
 « MANDUCAVERUNT ANTIQUI SACRAMENTUM
 « NOVUM » (*Hymni Azymorum*, 17, str. 5. Ed. Lamy, t. 1, p. 618). Rursusque: « Sa-
 « cramentum Filii ABSCONDERAT MOYSES
 « IN AZYMIS tanquam PHARMACUM VI-
 « TAE » (*ibid.*, hymn. 18, str. 15, p. 621)¹.

Atque hodie gens sancti Ephraemi, Syro-Maronitae, haec in sua missa cantant: « Dedit Ecclesiae suae mysteria sua glo-
 « riosa, ... ut modo inscrutabili manducet
 « corpus ejus, quod non comprehenditur,
 « et bibat sanguinem ejus sine offensione!
 « Hoc mysterium DESIDERAVERUNT PRO-
 « PHETAE JUSTI, et ecce habitat nunc in
 « Ecclesia pro remissione populorum re-
 « demptorum! Moyses et Aaron figura-
 « verunt aperte mysterium Domini nostri!
 « Noe et Abraham simul cum Melchisedech
 « et Seth et Enos figuraverunt mysterium
 « corporis et sanguinis Filii Dei, SUSTEN-
 « TAVERUNT MYSTERIUM, QUOD PRAEPARA-
 « TUM EST ANTEA, et quod pervenit ad
 « nos peccatores, qui illo indigni sumus »

« et PROMISSUM RESURRECTIONIS ACCEPTIT PER
 « GUSTUM CORPORIS ET SANGUINIS » (Anonymi
 auctoris *Expositio officiorum Ecclesiae* Gregorio
 Arbelensi vulgo adscripta, tr. R. H. Connolly,
 C. S. C. O., 91, 70). Non aliter scilicet gustat
 de arbore vitae vitam, de cruce Christum,
 nisi in sacramento, per fidem delibato.

(Max Saxoniae, *Missa Syro-Maronitica*, p. 23).

In Occidente, post Augustinum sexcenti nostri doctores idem asseruerunt : fide scilicet venturi Redemptoris et desiderio panis de coelo mittendi veteres manducasse eucharistiam spiritualiter.

Sic Paschasius Radbertus : « Eadem quippe fuit esca, quia manna spiritualiter percipientibus typus fuit escae corporis Christi ; et aqua illa, quae de petra fluxerat, potus et figura sanguinis. ... Patet quia multum interest, quamvis eadem esca idemque potus ab Apostolo praedicetur, quia idem necdum in re, sed in specie et figura, ubi promissio veritatis inerat : de qua spiritualis intelligentia atque FIDEI SACRAMENTA ILLIS (licet futura) IMPERTIEBANTUR, ita ut nec illis deesset in spiritu quid jam SPE POTARENT » (*Lib. de corp. et sang. Dom.*, 5, 1-3. P.L. 120, 1280-1281).

Pariter Hugo de Sancto Victore vel alius fortasse auctor *Quaestionum et Decisionum in Epistolas Pauli*, 80. P.L. 175, 529 : « Quaedam tamen sacramenta Veteris Testamenti ex sacramentis Novi Testamenti suam virtutem et efficaciam habent : sicut, EX CORPORE CHRISTI, QUOD EST SACRAMENTUM, manna fidelibus sumptum habuit suam VIRTUTEM. »

Eodem sensu Hervaeus Burgidolensis (in h. l. P.L. 181, 908) : « Eandem escam corporis Christi, quam nos in pane manducamus, ipsi manducaverunt in manna, et eundem potum sanguinis Christi, quem nos ex calice bibimus, ipsi biberunt in petra. »

1. Notandum est valde illud *ut auctores fatentur*. In eadem paritate asserenda utebatur Hugo Victorinus (*loc. cit.*) locutione simili *ut volunt*. Ex quibus formulis patet, quantum vulgata fuerit ista sententia.

2. Omnes illi auctores appellant locum Pauli, supra ab Augustino recitatum, 1 *Cor.*, 10³⁻⁴. Quo loco respici typice eucharistiam, omnes, quotquot adire potui, commentatores aut expositores veteres unanimiter confirmarunt. Vide Chrysostomum, in h. l. P.G. 61, 191 ; Ambrosium, *De mysteriis*, c. 9, n. 58. P.L. 16, 408 ; Ambrosiastrum, in h. l. P.L. 17, 234 ;

Robertus autem Pullus tractatum suum de eucharistia sic incipit :

« Domino, ut per stultitiam fidei salvos faceret credentes superbosque confuteret, placuit, sicut per lavacri regenerationem, ita quoque per corporis et sanguinis sui refectionem mundum Patri suo reconciliare. Id utique aliter fecisse noverat ; verum ita suis humilitatem inducere malebat, quatenus id quod humana mens fatuum aestimat, fides, nihil Deo impossibile sciens, veram salutis viam asserat.

« Manducationem corporis Christi manducatio mannae praefigurabat... SACRAMENTA IGITUR CORPORIS ET SANGUINIS DOMINI veteri in populo praecesserunt, et IDEM credentibus (UT AUCTORES FATENTUR)¹ valuerunt. ... Quomodo idem valuerunt credentibus ? Quid est *idem valent credentibus*, nisi quod futurae rei fides idem valuit antiquis, quod contemporaneis valet fides rei praesentis ?... Nam neque figura neque res quidquam prodest absque fide ; fides autem fructu carere non potest » (*Sententiarum liber octavus*, c. 1. P.L. 186, 960-961).

Cardinalis Jacobus de Vitriaco, perorans de eucharistia : « Haec est esca, inquit, de qua Paulus ait : Patres nostri omnes eandem escam spiritualem manducaverunt » (*Sermo 2 In coena Domini*, Antv. 1575, p. 337)².

Mirum fortasse atque etiam absurdum alicui videri potest, quod homines, ante institutionem eucharistiae, per fidem et desiderium eucharistiae salvi facti sint. Sed jam minor erit admiratio cogitantis, eucharistiam esse epulum sacrificale cru-

Pelagium et Ps. Primasium, in h. l. P.L. 30, 746 et 68, 529 ; Remigium Antissiodorensem, vel alium quempiam putativum Haymonem Halberstatensem, in h. l. P.L. 117, 558-559 ; Rupertum Tuitiensem, *In Exod.*, l. 3, c. 8 ; *De Spiritu Sancto*, l. 3, c. 19-20. P.L. 167, 659 et 1661 ; etc., etc. Quanquam Rupertus ipse, timens ne ex voce *eandem* vel *eundem* accrescat Berengariano errori praesidium, non vult eam intellegi *eandem* ac nos, sed *eandem* omnes inter se. In quo se fatetur (*loc. cit.*) a veteribus dissentire.

cis, quo uno particeps fit homo illius unius sacrificii, per quod redempti sumus. Sicut enim necesse fuit ut homo in spe (implicita) viveret verae hostiae ad Deum per-venturae¹, sic etiam in ejusdem recipiendae desiderio (implicito). Eo enim proprie colligitur fructus sacrificii, quod sacrificii hostia recipitur, ut centies dictum est.

Secundum igitur fidem suam venturi Christi Redemptoris, veteres salvi facti sunt per virtutem eucharistiae : non quidem proprie causalem, seu efficientem², sed finalem, aut intentionalem. Siquidem non illud efficienter agit, quod nondum existit in rerum natura ; quanquam, intentum per modum finis, appetitionem jam ciet atque informabit, proindeque et dignificabit. Quae si distinctio ob oculos habeatur, facile mediaevales viri, qui virtutem adscripserunt figuris ex eucharistia derivatam, conciliabuntur cum S. Thoma, qui negavit spiritualiter manducatam a vetere populo eucharistiam : « Antiqui
« Patres non manducaverunt spiritualiter
« hoc sacramentum, quia nondum erat in-
« stitutum » (4 D. 9, 1, 2, 4, 2^m). Non scilicet manducaverunt spiritualiter eodem modo ac nos, qui hoc sacramento, jam instituto, EFFICIENTER vegetamur spiritualiter ; manducaverunt tamen et ipsi suo modo eucharistiam spiritualiter, ut ipse S. Thomas fatetur alibi (3 S. 80, 1, 3^m), dum in manna veluti in signo intellexere APPETENDAM eucharistiam. Quare in *Commentario super Primam ad Corinthios* : « Omnes eandem escam manducaverunt spiri-
« ritalem, id est corpus Christi, in signo
« spiritualiter intellecto... *Et omnes eum-
« dem potum biberunt*, scilicet Christi san-
« guinem in signo. ...Appetendus cibus
« et potus, quia sufficiens, unde dicit :

1. Eo homo vivebat in spe implicita sacrificii dominici, quod vivebat in spe redemptionis : siquidem non nisi in sacrificio futura erat redemptio. Quomodo autem in spe saltem implicita Redemptionis vixerint, ad alium tractatum pertinet explicatio.

2. Ceterum, quanquam ex parte eucharistiae (nondum scilicet existentis) nulla potuit respectu Hebraeorum (vel aliorum inter Gentiles

« *Omnes manducaverunt* ; indeficiens, quia
« *eumdem.* »

SECTIO II. — TESTIMONIA INDIRECTA,
SPECTANTIA AD NOSTRAM SOCIETATEM
CUM CHRISTO.

In idem cum superioribus Patribus aut Doctoribus redit, quod asserta est saepe eucharistia medium necessarium incorporationis ad Christum, vel filiationis nostrae adoptivae, aut si quid ejusmodi.

Praeit Hilarius : « Cur gradum quem-
« dam atque ordinem consummandae uni-
« tatis exposuit, nisi ut cum ille in Patre
« per naturam divinitatis esset, nos contra
« in eo per corporalem ejus nativitatem,
« et ille rursum in nobis per sacramen-
« torum inesse mysterium crederetur?...
« Quam autem naturalis in nobis haec
« unitas sit, ipse ita testatus est : *Qui
« edit carnem meam, et bibit sanguinem
« meum, in me manet, et ego in eo.* NON
« enim QUIS IN EO erit, nisi IN QUO IPSE
« fuerit : ejus TANTUM in se assumptam
« habens carnem, qui suam sumpserit »
(*De Trinitate* 8, 17. P.L. 10, 248)³.

Resonat inter mediaevales Theodulphus Aurelianensis : « Carnem fide-
« libus suis edendam tribuit, cum dixit :
« *Nisi manducaveritis etc., non habebitis
« vitam in vobis.* Propter hanc vitam adi-
« piscendam et baptizamur, et ejus carne
« pascimur, et ejus sanguine potamur,
« quia NEQUAQUAM POSSUMUS IN EJUS
« CORPUS TRANSIRE, NISI HIS SACRAMENTIS
« IMBUAMUR » (*Liber de ordine baptismi*,
c. 17- 18. P.L. 105, 239).

Eloquentius prae ceteris doctrinam veterum Patrum Orientalium nobis edisserit Nicolaus Cabasilas (*De vita in Christo*, l. 4. P.G. 150).

Deum timentium) exseri actualis efficientia, tamen istiusmodi efficientia ab illis concupiscebatur, ac proinde apprehendebatur ipsa in voto.

3. Longe plura ejusdem styli ex Hilario lege supra (Elucid. XXXVI) adducta. Haec potissimum advertit : « HAEC ergo vitae nostrae CAUSA
« est, quod in nobis carnalibus manentem PER
« CARNEM Christum habemus » (*ibid.*, col. 249) : utique ope eucharistiae.

Et primo quidem, hoc uno sacramento nos ait Christo concorporatos : « Quoniam « enim nos ascendere non poteramus, ut « ejus bonorum participes fieremus, ipse « ad nos descendit, ut nostrae conditio- « nis fieret consors ; tamque distincte illis « quae assumpsit coaluit, ut per ea quae, « assumpta ex nobis, nobis reddit, seip- « sum daret participandum, et constantes « carne ac sanguine humano Deum ipsum « susciperemus in animabus nostris, cor- « pus, sanguinem, animam, mentem, vo- « luntatem Dei non minus quam hominis. « ...HOC SOLO MYSTERIO *caro sumus de « carne ejus, et ossa de ossibus ejus* » (col. 593).

Secundo, cum incorporatione, per unum hoc sacramentum ait nobis obtingere filiationem divinam. « Quemadmodum « ipse, ut pater noster fieret, possetque « promere illa verba : *Ecce ego et pueri mei, « quos dedit mihi Deus*, carnis et sanguinis « nobiscum factus est socius ; sic et nos, « ut adscisceremur filii, NECESSE FUIT, ut « eorum quae ipsius sunt, participes fieremus. Atque hoc modo PER SACRAMEN- « TUM non solum ei membra efficimur, sed « etiam filii. ...Et hoc negotium est prae- « dicandae adoptionis filiorum, non appel- « latione constantis, ut in humanis rebus, « nec isthucusque [demum nos] cohones- « tantis. Inter nos enim adoptati cum « genitis nomine solo communicant, eate- « nusque illis communis est pater, nulla « autem generatio aut partus ; hic autem « generatio est revera, et communio cum « Unigenito non tantum nominis, sed re- « rum ipsarum : sanguinis, corporis, vitae. » Nec solum verior est filiatio illa divina per eucharistiam quam adoptio humana, sed etiam transcendit humanae generatio- nis proprietatem : « Et quid in medium « profero [istam humanam] adoptionem, « cum [nostra divina filiatio] majorem in- « ducat propinquitatem et cognationem « [quam generatio humana], sicque nati « magis sint filii Dei quam parentum « suorum?... Quid enim est, quod veros « patres nobis facit ? nimirum, quod ex « carne ipsorum hanc habemus carnem,

« et ex sanguine ipsorum nobis conflata « est vita. Hoc et apud Salvatorem obtinet : « nam caro ex ejus carne et ossa ex ejus « ossibus sumus. Sed inter utramque com- « munionem magnum est discrimen. Nam « in naturalibus, qui nunc est filiorum « sanguis jam non est parentum, sed pa- « rentum fuit, priusquam esset filiorum ; « hoc enim progeniem facit, quod, qui « sanguis nunc est horum, ante illorum « fuit. Haec autem sacramenti efficacia « est, ut sanguis, quo vivimus, nunc sit « sanguis Christi, et caro, quam nobis « coagmentant mysteria, sit adhuc caro « Christi, et communia nobis sint membra, « communisque vita. Atque haec est vera « communio, cum ambobus idem eodem « tempore adest. Nam si uterque habet, « modo hic, modo ille, non tam communio « est, quam divisio. Deest enim nexus, « quoniam illud non secundum idem adest « ambobus, quod uterlibet non habet nisi « solus ; ... sed imago quaedam commu- « nionis est. ... Inter nos autem et Chris- « tum vera est communio, siquidem cum « ipso semper habemus commune corpus, « sanguinem, membra et omnia hujus- « modi. Quod si hoc filios efficit, nimi- « rum communicare carne et sanguine, « patet nos majorem cognationem habere « cum Christo, ex sacra mensa recepto, « quam cum ipsis parentibus per natu- « ram. » Scilicet non per exsectionem quamdam seu decisionem Christus nobis auctor est vitae, sicut parentes nostri, sed per communicationem carnis, et san- guinis adhuc sui infusionem. Unde sequitur, eum non vitae nostrae esse causam *in fieri* tantum, sed etiam causam *in esse* : conservantem aequae ac originantem. « Rursus non postquam nobis auctor fuit « vitae atque formationis, sicut illi [nos- « tri parentes] se removit ; sed semper « adest et cohaeret : eo ipso quod adest, « vitam nostram originans et formans. Et « sejunctos quidem a parentibus nihil « vetat superesse ; a Christo autem se- « junctis, una superest mors. Et cur non « majus quid dicam ? Consistere in seipsis « non datur filiis, nisi separatis a paren-

« tibus ; immo ipsa separatio efficit, ut
 « alii genitores sint, alii generati : filiatio
 « autem, quae innititur mysteriis, in con-
 « junctione et communionem consistit, et
 « idem est dissolvi atque jam non esse.
 « Igitur, si quam communionem signi-
 « ficat nomen cognationis, et illos, ut
 « reor, indicat, qui sanguinis communionem
 « sunt conjuncti, sola jam erit communio
 « sanguinis, sola cognatio et filiatio, ista
 « secundum quam Christo communica-
 « mus. Propterea et naturalem genera-
 « tionem obscurat, cum ambae in iisdem
 « hominibus concurrunt. *Quotquot* enim
 « *acceperunt eum*, inquit, *dedit eis potesta-*
 « *tem filios Dei fieri* : quanquam geniti
 « sunt, et caro fuerunt genitores, et gene-
 « ratio illa huic praecessit. Sed tantum vi-
 « cit priorem generationem altera, ut illius
 « neque vestigium neque nomen supersit.
 « Et sic sacer panis, novum hominem in-
 « troducens, radicatus ejicit veterem. Nam
 « et istud sacrae mensae est opus ; *qui*
 « *enim receperunt eum*, inquit, *non sunt*
 « *nati ex sanguinibus*. Quando autem reci-
 « pimus (*λαμβάνομεν*) ? Noverimus verbum,
 « noverimusque cujus occasione mysterii
 « sit dictum, verbum inquam istud : *Acci-*
 « *pile* (*λάβετε*). Constat enim ad coenam
 « nos illo verbo vocari, in qua et Christum
 « manibus vere accipimus, et ore sumi-
 « mus, et animae admiscemus, et corpori
 « adunamus et sanguini contemperamus »
 (*ibid.*, col. 597-601). Quibus verbis credo
 nunquam esse de eucharistia dictum quic-
 quam pulchrius aut verius. At vide quan-
 tum connectat ille filiationem nostram di-
 vinam communioni eucharisticae, quamve
 ab hac dependentem faciat illam. Debetur
 mensae, debetur coenae illa unio, qua
 stante vivimus, qua corridente morimur.
 Debetur inquam eucharistiae, qua copu-

lamur carni et sanguini Christi, ut filii
 simus ; sicut ipse communicavit per incar-
 nationem nostrae carni et sanguini, ut
 faceret filios. Recole Hilarium, recole tot
 et tantos Patres, idem aliis verbis pro-
 nuntiantes, et judicabis huic opusculo Ca-
 basilae, quod « doctum ac pium » prae-
 dicat noster Pontanus (P.G. 150, 491),
 atque « ad animos Dei amore inflaman-
 « dos mire appositum » (*ibid.*), congruere
 etiam laudem, quam in alterum ipsius
 opus¹ contulerat pridem Gentianus
 Hervetus : « Quae sunt in hoc libello²,
 « sunt ejusmodi, ut nihil magis pium nec
 « magis christianum dici aut fingi possit »
 (P.G. 150, 367). Nec miraberis, quod viro
 tam pio, quamvis quibusdam suae gen-
 tis ac temporis erroribus irretito, datum
 sit scribere : « VERAM VITAM VIRTUS
 « SACRAE MENSÆ EX BEATO CORDE ILLO
 « [Christi] IN NOS DERIVAT » (*op. cit.*,
 col. 596). Quae vox florilegiis testimonio-
 rum de cultu antiquo (xiv s.) Sacratissimi
 Cordis non immerito adjungetur, insigne
 testimonium orientale.

SECTIO III. — TESTIMONIA INDIRECTA, SPECTANTIA AD NOSTRAM SOCIETATEM CUM ECCLESIA.

Tertio modo apparebit hoc sacramen-
 tum necessarium, si inspiciatur ut sa-
 cramentum unitatis ecclesiasticae. Extra
 enim Ecclesiam nulla salus ; adeo ut, si
 inculpabiliter careas vinculo socialis (i. e.
 visibilis) cum corpore ecclesiastico con-
 nexionis, necessarium certe tibi sit hujus
 connexionis atque vinculi votum saltem
 implicitum. Communionis autem eccle-
 siasticae cum sit sacramentum proprium
 eucharistia, ut supra ostensum est³, inde
 est quod tibi necessarium est votum sal-

1. *Expositio liturgiae.*

2. Excepto uno de necessitate ac efficacia
 epicleseos dogmate falso.

3. Recole quae dicta sunt supra (Elucid.
 XXXVII) de correlatione inter communio-
 nem ecclesiasticam et communionem eucharis-
 ticam. Pari passu procedit votum communio-
 nis ad corpus Christi et votum communionis
 ad corpus Ecclesiae. Hoc illo continetur ; nec

proinde potest homo salvari, nisi ad Ecclesiam
 pertinens voto saltem implicito. Praeter eos
 quippe qui visibiliter Ecclesiae adhaerent, alii
 ad idem corpus Ecclesiae visibile invisibiliter
 seu spiritualiter tantum adleguntur, secundum
 vim ac efficaciam desiderii, quo in Christum
 transeunt, caput Ecclesiae. Hincque axioma
Extra Ecclesiam nulla salus ; id est, nulla
 salus extra ipsum Ecclesiae corpus, sive visi-

tem implicitum eucharistiae. Nequit enim quis concupiscere probe effectum, nisi appetat causam. Huc appellari possunt plerique ex patribus aut doctoribus supra in Elucid. XXXVII recitatis; praesertim ex veteribus, Hilarius, et ex mediaevalibus, Honorius Augustodunensis. Juvat etiam allegare verba Alani de Podio, in eucharistia ipsa reperientis *communione sanctorum* illam, quam in symbolis profiteremur: « Possumus tamen « dicere quod in apostolico Symbolo est « mentio de eucharistia, ubi dicitur *sanctorum communione*: in hoc enim « spiritualiter communicant sancti, quod « recipiunt corpus Christi, non solum « sacramentaliter, sed etiam spiritualiter » (Ad fidem veteris editionis parisiensis, 1512, *Adversus Haereticos et Valdenses, qui postea Albigenses dicti*, p. 139-140. Cf. P.L. 210, 363, *De fide catholica, contra haereticos sui temporis*, l. 1, c. 59, ubi minus fida videtur esse lectio).

Procedebat pariter adversus Wicleffum, « hostem sacrae hostiae », ille praefulgidus eucharistiae defensor, Thomas Wal-

biliter sive saltem invisibiliter (ab illis scilicet qui inculpabiliter versantur extra visibilem Ecclesiae societatem) occupatum. Quae spiritualis occupatio ecclesiastici corporis nomen dedit apud recentiores *animae* Ecclesiae: cujusmodi nomen, veteribus inauditum, non erit adeo inconueniens, nisi ita opponatur corpori anima, ut ad animam censeatur quis pertinere absque commercio ullo corporis; cum revera nemo animetur Ecclesiae vita nisi aliquantulum intra Ecclesiae corpus constitutus, ut dictum est. Cave igitur in his rebus amphibologiam et logomachiam, et formam serva verborum sanam; qua deficiente, facile deflectet sermo ad latitudinarium, immo et naturalismum. Lege opportunam dissertationem cl. J. V. Bainvel, *Hors de l'Église pas de salut. Dogme et Théologie*, in *Periodico Études*, t. 132, p. 289 sq. Quae dissertatio prodit in opusculum in-12 p. viii-62, Parisiis, 1913.

1. Praenotaverat *Catechismus Romanus*, cap. 24: « UTINAM VERO IN EO [articulo] EXPLICANDO « Ecclesiarum praesides Pauli et aliorum apostolorum DILIGENTIAM IMITARENTUR!... Omnia enim ejus rei causa pervestiganda sunt « ac percipienda, ut in hanc tam amplam et « beatam societatem Sanctorum admittamur, « admissique constantissime perseveremus. »

2. Usitatam fuisse illam interpretationem apud mediaevales viros, ut Ivonem Carnotensem, Abaelardum, Alexandrum Alensem,

densis in suo *Doctrinali* (t. 2, *De Sacramentis*, c. 95, incun., fol. 157): « Sciat « ergo hostis sacrae hostiae, quia fides « omnium mysteriorum ejus ibi contine- « tur in Symbolo, ubi dicitur ore Apo- « stolorum *Credo sanctorum communionem*. « Si enim communicatio christianorum « potissima, sit communicatio sacramen- « torum, quomodo potest abesse eorum « numero, quae est inter omnes prae- « celsa, communio? »

Magna est sane auctoritas *Catechismi Romani* (1, 9, 25)¹: ubi *communio sanctorum* intellegitur *communio* omnium Ecclesiae membrorum in fructu *sanctorum*, id est SACRORUM², inter quae praecipuum locum tenet eucharistia, utpote efficax illius communionis: « Hac autem Sancto- « rum communione, sacramentorum com- « munionem intelligi debere, Patres in « Symbolo significant illis verbis: *Confiteor « unum baptismum*. Baptismus vero in pri- « mis eucharistia, et deinceps cetera sa- « cramenta consequuntur: nam etsi hoc « nomen [communio sanctorum] omnibus « sacramentis convenit,... magis tamen

S. Thomam, quibus addi potest S. Martinus Legionensis, *Serm. 34 in Festo S. Trinitatis*, (P.L. 208, 1330); vide apud P. Bernard, in D. T. C., art. *Communion des Saints*, col. 444-446. Jampridem videbatur sibi F. Kattenbusch (*Das Apostolische Symbol*, t. 2, 1900, p. 930-940) posse duplicem istius articuli acceptionem dispertire inter germanicas et romanicas gentes « Es scheint mir dass die « sakramentale Fassung des Ausdrucks beson- « ders in den romanischen Ländern heimisch « war. In den germanischen war die persön- « liche die geläufige » (p. 949). Adverte eeterum, sacramentali acceptione tanquam priore importari etiam personalem tanquam consequentem.

Dum haec cuduntur, occurrit mihi lucubratio exhaustiva clarissimi F. J. Badoeck, *Sanctorum Communio as an article in The Creed* (J. T. S., jan. 1920, p. 106-126), in qua exploratis omnibus fontibus quaestionis antiquissimis, concluditur sat firme: *communione sanctorum* stetisse in primaevis symbolis pro communicatione, seu societate, seu consortio sacramentorum, cum baptismi tum potissimum eucharistiae. Jam igitur recedat admiratio omnis quod Patres in symbolis reticuerint *mysterium fidei*. Non reticuerunt, sed enuntiarunt ea forma quae omnibus esset pervia, quos non lateret quid esset *Sancta*.

« proprium est eucharistiae, quae hanc
« EFFICIT COMMUNIONEM¹ ».

Etiam olim, per modum unius acci-
piens et baptismum et eucharistiam,
Hincmarus Remensis scripserat :
« Nullus ECCLESIAM nisi SACRAMENTIS
« DOMINICAE PASSIONIS imbutus INGREDI-
« TUR » (*Explanatio in Perculum Salo-*
monis. P.L. 125, 827)². Et revera quo-
modo in Ecclesia vivere queat, qui
eucharistiae non aggregetur? « Eucharis-
« tia siquidem locum tenet in corpore
« Ecclesiae, quam humanum cor in ho-
« mine » (Petrus Cellensis, *De disci-*
plina claustrali, c. 25. P.L. 202, 1136-
1137). Corporis autem membrum nullum
est, quin influxu cordis regatur. Membrum
igitur Ecclesiae nemo erit, nisi agitatus
ab eucharistia.

Trinam illam necessitatem Eucharistiae,
respectu adquirendae vitae, per incorpora-
tionem ad Christum, in Ecclesia, pertrac-
tat B. Albertus Magnus in suo *Libro*
de sacramento eucharistiae, sicut ipse dicit
(dist. 6, tr. 4, c. 3), « utiliter ». Primo qui-
dem, de incorporatione ad Christum. « Rui-
« na, inquit, angelorum ex hoc reparatur
« sacramento : quia non reparatur nisi de
« his qui incorporantur Christo, sicut ipse
« dicit : *Nemo ascendit in coelum, nisi qui*
descendit de coelo, filius hominis, qui est in
coelo. Si autem nemo ascendit nisi filius
« hominis, pro certo NEMO ASCENDIT NISI
« INCORPORATUS FILIO HOMINIS : NULLUS
« AUTEM INCORPORATUR CORPORI MYS-
« TICO NISI PER CORPUS VERUM³ ET SUMP-
« TIONEM IPSIUS. Oportet igitur quod
« per corpus Christi ruina angelorum
« restituatur » (Dist. 3, tr. 4, c. 2). Se-
cundo vero, de communione Ecclesiae :

1. Cf. 2, 4, 52, ubi ad necessitatem evincendam
voti eucharistiae haec affertur ratio : « EST
« ENIM ECCLESIASTICAE UNITATIS AC CONJUNC-
« TIONIS SYMBOLUM ; NEQUE EXTRA ECCLESIAM
« CONSEQUI GRATIAM ULLUS POTEST. »

2. Ad ejus probationem affert, pro baptismo,
illud : *Nisi quis renatus fuerit*, etc. ; et pro eucha-
ristia, veterum more, alterum Domini oraculum :
Nisi manducaveritis, etc.

3. Multum, quaeso, pondera quod praenotavit
illuminatus Doctor (dist. 3, tr. 1, c. 5) : « Non

« Per communionem [etiam] Christi sor-
« tem omnis gratiae communicamus cum
« omnibus sanctis, translati in regnum
« omnium sanctorum suorum, per hoc
« quod corpori et sanguini ejus commu-
« nicamus : quia unitas suorum mem-
« brorum ad cor et caput, et una parti-
« cipatio Spiritus Christi in omnibus mem-
« bris ejus naturalibus signat et causat
« totius corporis mystici communionem
« et Sancti Spiritus communicationem »
(Disp. 3, tr. 4, c. 3). Tertio tandem, de
acquisitione vitae. « In nobis per hunc
« modum communionis esse voluit, veri-
« ficans hoc quod dixit : *Deliciae meae*
« *esse cum filiis hominum*. SIC ENIM SUB-
« STANTIAE SVAE ET VITAE ET GRATIAE
« SUMUS PARTICIPES, QUIBUS CARET QUI
« NON COMMUNICAT. Amen, amen dico vobis,
« nisi manducaveritis carnem filii hominis
« et biberitis ejus sanguinem, non habe-
« bitis vitam in vobis » (Dist. 6, tr. 1,
c. 4). Adeo sine eucharistia homo caret
vita et gratia, ut nec Ecclesiae commu-
nicet, nec incorporetur Christo, nec par-
tem habere possit in coelo cum angelis
sanctis.

Aliunde tamen, sicut omnes catholici
doctores, ita Albertus novit, deficiente in-
culpabiliter sumptione corporali, sufficere
spiritualem, sed quae sacramenti neces-
sitate non evacuet, immo confirmet,
affectum devotionis importans erga sacra-
mentum : « Deus sacramentis suis gratiam
« non alligavit, quin gratiam suam
« sacramentalem, et sine sacramentis, IN
« HABENTIBUS fidem et DEVOTIONEM AD
« SACRAMENTUM, operetur. Et haec vo-
« catur spiritualis perceptio sacramenti.
« ...Sicut ille in quo baptismus non

« enim ratio potest assignari, quare Ecclesia
« dicatur et sit corpus Christi, nisi, hoc modo
« quo dictum, dando illi corpus suum ; et con-
« vertit eam ad se, ut corpus ejus efficiatur, et
« singuli sint membra ejus. » Rursus (*ibid.*) :
« Haec autem [ratio] non est nisi communio
« corporis et sanguinis Christi naturalis et veri,
« quod cum influit Ecclesiae, totam Ecclesiam
« ad se convertit, et... Ecclesiam facit esse cor-
« pus suum spirituale et mysticum. »

« contemptu religionis, sed per articulum
« necessitatis excluditur, non amittit fruc-
« tum baptismi » (*ibid.*, dist. 6, tr. 2, c. 1).
Quo nihil clarius magnus ille Albertus
dicere poterat.

SECTIO IV. — AUCTORITAS
SANCTI THOMAE.

Digna est sententia S. Thomae, quae
specialius in praesente quaestione explo-
retur.

Et *primo* quidem, praeter illa quae
supra (Elucid. XLVII) ex 3 S. 79, 1, 1^m,
retulimus, ad rem praesentem efficacis-
sima, quaestionem ipse movet et solvit
sanctus Thomas in 3 S. 73, 3 : *Utrum*
eucharistia sit de necessitate salutis. Ubi
mox agit de perceptione *in voto*, mox de
perceptione *in re*.

De perceptione *in re* loquitur, cum
dicit : « Perceptio baptismi est necessaria
« ad inchoandam spiritualem vitam ; PER-
« CEPTIO AUTEM EUCHARISTIAE est neces-
« saria ad CONSUMMANDAM ipsam, non
« ad hoc quod SIMPLICITER HABEATUR¹. »

At de perceptione *in voto* jam fit sermo
tribus his locis.

a) « Ante perceptionem hujus sacra-
« menti [in re] potest homo habere SA-
« LUTEM EX VOTO PERCIPIENDI HOC SA-
« CRAMENTUM, sicut et ante baptismum
« ex voto baptismi. »

b) [Ad hoc ut vita simpliciter habeatur]
« sufficit eam [h. e. eucharistiam] habere
« in voto. »

c) « Ex intentione Ecclesiae desiderant
« [parvuli] eucharistiam, et PER CONSE-
« QUENS recipiunt rem ipsius. »

Quae verba sunt apprime clara, ut ap-
pareant partes, quas in negotio salutis
habet eucharistia, quippe quod salus nos-
tra ex voto eucharistiae pendeat.

Secundo, in 3 S. 79, 1, 1^m, expresse negat
sanctus Thomas, vel ipsam primam gra-
tiam ad nos profluere, nisi ex virtute
hujus sacramenti, per votum ipsius. « Nec

1. Similiter in 4 D. 9, 1, 1, 2 : « Omne
« illud sine quo potest haberi gratia, non est
« de necessitate salutis. Hoc autem sacramen-

« aliquis habet gratiam ante susceptio-
« nem hujus sacramenti, nisi ex aliquo
« voto ipsius. »

Tertio, in 3 S. 79, 3, c., similiter declarat,
remissionem peccatorum homini ex eodem
fonte per eandem viam conciliari. « Vir-
« tus hujus sacramenti potest considerari
« dupliciter : uno modo secundum se ;
« et sic hoc sacramentum habet virtutem
« ad remittendum quaecumque peccata. »
Alio modo, secundum comparisonem ad
susceptorem : qui, si sciat se aversum a
Deo per peccatum mortale, magis inqui-
natur perceptione sacramentali, quam jus-
tificetur. « Potest tamen hoc sacramentum
« operari remissionem peccati..., non per-
« ceptum actu, sed voto, sicut CUM QUIS
« PRIUS JUSTIFICATUR A PECCATO. »

Quarto, in 3 S. 80, 11, c., omnia quasi
resumens, diserte haec quatuor asserit :
1° necessariam esse ad salutem hominibus
incorporationem ad Christum ; 2° prop-
terea esse necessariam spiritualem eu-
charistiae manducationem ; 3° proinde
necessariam esse dicendam appetitionem
sacramenti *in re* percipiendi ; 4° propte-
rea, si potestas fiat, necessariam esse
omni homini ad salutem perceptionem
eucharistiae sacramentalem. « Sicut su-
« pra dictum est, duplex est modus
« percipiendi hoc sacramentum, scilicet
« spiritualis et sacramentalis. Manifestum
« est autem quod omnes tenentur sal-
« tem spiritualiter manducare, quia hoc
« est Christo incorporari, ut supra dictum
« est. SPIRITUALIS AUTEM MANDUCATIO
« INCLUDIT VOTUM SEU DESIDERIUM PER-
« CIPIENDI HOC SACRAMENTUM, ut supra
« dictum est. Et ideo SINE VOTO PERCI-
« PIENDI HOC SACRAMENTUM NON POTEST
« HOMINI ESSE SALUS. FRUSTRA AUTEM
« ESSET VOTUM, NISI IMPLERETUR, QUANDO
« OPPORTUNITAS ADESSET. »

Adverte, quomodo sanctus Thomas non
loquatur solum de manducatione spiri-
tuali Christi, sed de manducatione spiri-
tuali sacramenti (« modus percipiendi hoc

« tum gratiam praesupponit, quia praesupponit
« baptismum, in quo gratia datur. »

« SACRAMENTUM spiritualis »). Prior illa manducatio posset intellegi habens nullum ordinem intrinsicum ad sacramentum eucharistiae; altera autem non ita. Quare, ubi de angelis est sermo, notat sanctus Thomas non posse agi nisi de manducatione spirituali Christi tantum; ubi autem sermo est de hominibus, vult agi de manducatione spirituali ipsius sacramenti, quae includat desiderium sumendi sacramentaliter eucharistiam. « Dupliciter « ergo contingit manducare spiritualiter « ipsum Christum; uno modo, prout in « sua specie consistit; et hoc modo « angeli manducant spiritualiter ipsum « Christum, in quantum ei uniuntur « fruitione caritatis perfectae et visione « manifesta (quem panem expectamus « in patria)¹... Alio modo contingit spiri- « tualiter manducare Christum, PROUT « EST SUB SPECIEBUS HUIUS SACRAMENTI : « in quantum scilicet aliquis CREDIT IN « CHRISTUM CUM DESIDERIO SUMENDI HOC « SACRAMENTUM; et hoc non solum est « spiritualiter manducare Christum, sed « etiam spiritualiter manducare sacramen- « tum » (3 S. 80, 2, c.; cf. 4 D. 9, 1, 2. 5).

Minime praeterea evacuat apud sanctum Thomam necessitatem sacramenti percipiendi *in re*, sufficientia susceptionis *in voto*. Immo spiritualis manducatio non stat (« frustra esset votum ») sine sacramentali, ubi huic locus est: sicut baptis- mus desiderii nullus foret in fastidiente baptismalem aquam. Proindeque in illo qui rationis compos copiam habet sacramenti, necessaria est communio sacramentalis, adeo ut, si haec deficiat, deficiat

I. Verissime dicit sanctus Thomas, spiritua- lem manducationem Christi, qualis competit angelis per fruitionem perfectam in visione manifesta, fore aliquando nostram. Eadem quippe erit quantum ad fruitionis perfectionem et claritatem visionis. At non erit eadem tamen sub alio quodam respectu: quia manducatio ange- lica, sicut excludit desiderium eucharistiae, sic neque ex virtute eucharistiae procedit nisi indi- recte, quatenus per sacramentum se obtulit Christus in hostiam sacrificii aeterni, quo sancti- ficantur angeli (vide supra Elucid. XLI). Nos- tra autem manducatio gloriosa Christi ita ex- cludit sacramenti cujusvis desiderium, ut tamen eucharistiae sit fructus proprius: pro quanto in

eo ipso communio spiritualis in baptismo incepta: voto scilicet, ob defectum since- ritatis, corridente, quo uno connectebatur homo cum virtute fontali et vitali eu- charistiae. Adeo prima communio est se- cundum se quaedam ratificatio necessaria baptismi! Per se igitur loquendo, puer ad annos discretionis veniens necessitate quadam medii tenetur ad eucharistiam sumendam; nec vita illi, neglecta eucha- ristia, inhaerere poterit, nisi laboret igno- rantia invincibili circa habitudinem suae vitae ad principium vitale eucharisticum: quae si ignorantia adsit, non laeditur sinceritas voti (impliciti) per dilationem sacramenti.

At non est munus pastorum, regulariter loquendo, ut in populo christiano ignoran- tiam excusantem foveant, sed omnino cum debita caritate et prudentia discutiant, obediens ei qui dixit apostolis suis: *Euntes ergo docete omnes gentes, ... docentes eos SERVARE OMNIA QUaecumque mandavi vobis*. Quare optimo jure scripsit Pius X ad archiepiscopum Coloniensem: « Signi- « ficas vos [Germanos scil. episcopos] De- « creti Nostri *Quam singulari* exsequendi « gratia statuissse per communem episto- « lam docere populum et admonere quid « generatim fieri oporteat, ut pueri quam « primum mensam eucharisticam partici- « pent. In quo velimus probe intelligant « Christi fideles, non tam illud agi, ut « praecepto Romani pontificis obtempe- « retur, quam ut ejusmodi officio satisfiat, « quod ab ipsa EVANGELII DOCTRINA « SPONTE nascitur, atque adeo ut vetus « et perpetua Ecclesiae consuetudo, ubi

eucharistia sola praecesserit hostia crucis appo- nenda nobis ut epulum sacrificale, quo rursus uno hominibus redemptis ingeneranda esset vita Dei et gratiae gloriaeve sanctitas. Reti- nebit igitur manducatio nostra gloriosa Christi ad eucharistiae sacramentum ordinem quem- dam non adventitium, sed omnino intrinse- cum, tanquam ad propriam suam radicem. Et hac de causa poterimus dici in coelo epu- lari vere de eucharistia, et de eucharistia vere vivere, sicut vivit de suo agro, qui agri fructum comedit, et epulatur de omni ligno ad vescendum suavi, qui pomum carpit in suo tempore.

« intermissa est, ibi revocetur » (31 dec. 1910, *Acta Apostolicae Sedis*, 1911, p. 18)¹.

Item, ne dixeris, ita apud sanctum Thomam esse necessariam sacramentalem manducationem habenti copiam, ut interim gratiam habeat et teneat sine influxu causali eucharistiae. Ut enim olim ex ipso S. Thoma notatum est, « EX EFFICACIA « VIRTUTIS IPSIUS [scil. eucharistiae] est, « quod etiam ex voto ipsius aliquis gratiam consequatur » (3 S. 79, 1, 1^m). Quia enim cibus ille est spiritualis, efficientiam suam in eo etiam exercere potest, qui spiritualiter tantum ipsum manducat, id est esurit. *Pane suavissimo de coelo praestito ESURIENTES repletes bonis, fastidiosos divites dimittens inanes (Officium in festo Corporis Christi).*

Neve tandem objeceris, alia sacramenta, puta baptismum et poenitentiam, haberi a sancto Thoma ut necessaria prae sacramento eucharistiae, veluti non necessario.

Inter baptismum quidem et eucharistiam hoc maxime notat S. Thomas distare, quod ab infantibus sufficienter accipitur eucharistia *in voto*, dum baptizantur, nequaquam autem potest baptismus suscipi *in voto*, sed suscipi debet *in re*. « Ex hoc « ipso, quod pueri baptizantur, ordinantur « per Ecclesiam ad eucharistiam : et sicut « ex fide Ecclesiae credunt, sic ex intentione Ecclesiae desiderant eucharistiam, « et per consequens recipiunt rem ipsius. « Sed ad baptismum non ordinantur per « aliud praecedens sacramentum, et ideo « ante susceptionem baptismi non habent « pueri aliquo modo baptismum in voto, « sed soli adulti ; unde rem sacramenti « non possunt percipere sine perceptione

« sacramenti. Et ideo hoc sacramentum « [eucharistiae] non HOC MODO est de « necessitate salutis, sicut baptismus » (3 S. 73, 3, c). Minime negat sanctus Thomas esse eucharistiam necessariam ad salutem ; sed negat esse necessariam modo isto speciali (« hoc modo »), quo baptismus est necessarius : scilicet quantum ad sacramentalem ministracionem in pueris². Cujusmodi discrimen, sicut nec pertinet secundum se nisi ad pueros, sic nec versatur nisi circa modum receptionis, qui relate ad baptismum est in illis unus, geminus autem relate ad eucharistiam³.

In adultis autem, cum baptismi collatio, tum absolutio sacramentalis, est eatenus magis necessaria quam sacramentalis manducatio eucharistiae, quatenus si solummodo sit attritus adultus, non justificabitur regulariter loquendo⁴ ante acceptionem utriuslibet illius sacramentalis remissionis *in re*, quanquam bene ante receptionem sacramentalem eucharistiae. At etiam tunc non justificabitur nisi ex voto eucharistiae, ac proinde ex virtute ipsiusmet sacramenti, ut supra notatum est. Et sic habes, quomodo intellegas 3 S. 65, 4, c. et 2^m, ubi, quantum ad sacramentalem receptionem, assignatur quaedam necessitas strictior in baptismo aut poenitentia quam in eucharistia.

Eamdem doctrinam quam S. Thomas profert compendiose *Catechismus Romanus*. « Quod dicitur eucharistia gratiam « tribui,... hoc ideo dictum est, quoniam « PRIMA etiam GRATIA (qua omnes praeditos esse oportet, antequam sacramentum eucharistiae ore contingere audeant, « ne iudicium sibi manducant et bibant)

1. Nec sane excusantur pastores a monendis urgendisve pueris ex hoc solo titulo quod careant hi domesticis aut publicis christianae fidei ac pietatis exemplis ; « nisi forte quisquam contenderit, non esse ministrum impium, qui tunc « subtrahit ministerium pietati necessarium, « quando magis est necessarium », ut de ipsa ministracione eucharistiae dicit Augustinus (*Epist.* 228, n. 7. P.L. 33, 1016) in causa non admodum diversa.

2. Vide quomodo ipse hanc explicationem suppeditet (3 S. 80, 11, 2^m) : « Hoc sacramentum

« dicitur non esse necessitatis sicut baptismus, « quantum ad pueros, quibus potest esse salus « sine hoc sacramento, non autem sine sacramento baptismi. Quantum vero ad adultos, « utrumque est necessitatis. » Ubi sermo est de receptione corporali sacramenti.

3. Conferatur Toletus infra citandus.

4. Dico *regulariter loquendo*, quia, ut omnes norunt et notat S. Thomas (3 S. 79, 3, c.), attritus potest aliquando justificari receptione sacramentali eucharistiae.

« nemini tribuitur, nisi HOC IPSUM SACRAMENTUM desiderio et voto percipiant » (2, 4, 51-52 ; cf. 57).

Fidus in re eucharistica interpretis sancti Thomae, Toletus (in 3 S. 73, 3), quatuor *conclusionibus* totam recapitulat doctrinam. « *Prima conclusio.* Eucharistia quantum ad rem significatam est de necessitate salutis. *Secunda conclusio.* Ista res significata potest haberi non solum per susceptionem realem eucharistiae, sed etiam per susceptionem ipsius in voto. *Tertia conclusio.* Non sic eucharistia est de necessitate salutis sicut baptismus. *Quarta conclusio.* Eucharistia pluribus modis potest sumi quam baptismus. » Has duas ultimas conclusiones sic explicat, ut baptismus possit sumi tantum duobus modis, scilicet, vel *in re*, vel *in voto* elicitio (quamvis implicito); eucharistia autem tribus modis sumi possit : aut *in re*, aut *in voto* elicitio, aut in voto per baptismum sacramentaliter importato. Quare recte adnotat : « Est igitur NON SOLUM RES SIGNIFICATA, sed etiam IPSA EUCHARISTIA medium necessarium et de necessitate salutis ; sed non ut baptismus, qui duobus modis suscipi potest, eucharistia vero tribus. Sed simpliciter sumptio UTRIQUE necessaria est, sive uno, sive altero modo ¹. »

Ne autem putes litem esse de verbis tantum et non de re, ipse contrarios sibi fatetur duos magnos S. Thomae scholares : « Hic est, inquit, sensus S. Thomae, et non quem dant Cajetanus et Soto. » Verissime dictum.

SECTIO V. — RATIO INTRINSECA.

Si jam post enumeratas auctoritates, ratio intrinseca necessitatis illius investigetur, apparebit deprompta variis modis

1. Paulo post Toletum, scribebat Fagundes, S. J. : « 2^a opinio affirmat realem sumptionem eucharistiae esse medium ac remedium necessarium necessitate salutis... Est COMMUNIS HODIE ista opinio, licet in nostra Lusitania multis ex iis qui doctrinam Soarii sequuntur,

ab omnibus nostrae fidei magistris una eademque. Quippe eucharistia continetur principium spiritualis vitae, cui adhaerere et uniri debemus : caro dico Christi passa et vivifica ; immolata nimirum in destructionem mortis, et collata nobis in reparationem vitae ; simul existens et pretium redemptionis, et sanctificationis principium. Propitiatio enim pro peccatis nostris fuit Christus per mortem suam, quam in sacramento suae mortis obtulit. Vivificator autem est per corpus suae resurrectionis, tanquam coeleste nobis de cruce convivium a Deo redditum. Neque vivifica illa caro aliter nobis prostat sumenda nisi in eucharistia, ubi latet hostia salutaris panisque vivus et vitalis.

Complexum illum totius divini beneficii intellegebant veteres, cum sexcentis locis passim in decursu hujus tractatus adductis pronuntiavere, in sacrificio Christi, in hostia redemptionis totum esse repositum nostrae liberationis atque sanationis negotium : intellegentes, neque nos repropositos nisi per unius verae hostiae sacrificium, neque vivificatos aut sanctificatos nisi per unius veri sacrificii hostiam.

« Haec namque SINGULARITER victima ab aeterno interitu animam salvat, quae illam nobis mortem Unigeniti per mysterium reparat... Ejus quippe... caro in populi salutem partitur », ut post Gregorium (*Dial.* 4, 58) concinuere omnes mediaevales.

Non enim somniabantur illi carnem Christi eucharisticam ita esse nostri sacrificii hostiam, ut non esset simul formaliter hostia ipsa ipsius sacrificii dominici. Cui autem repugnans unquam videbitur, quod sacramentum eucharistiae, cum sit unum a coena usque ad consummationem saeculi, unum dico theothytum, una immolatitia caro, unus panis coelestis, etiam sit nobis unus fons et origo omnis beneficii

« non placeat ; qui si vim, rationem, et fundamenta illius aequata lance expenderint, facile perspicient et agnoscent veritatem » (*Tractatus in quinque Ecclesiae praecepta*, 3^m Eccl. praec., l. 1, c. 3, n. 4. Lugduni, 1632, p. 558. Cf. de parvulis, *ibid.*, c. 4, n. 6, p. 562).

per sacrificium dominicae passionis comparati? Cui unquam alienum a veritate videbitur, quod Agnus, qui occisus est ut nos redimeret, idem jam vivus atque veluti partiendus integer omnibus omnium aetatum hominibus, per seipsum nobis inserat vitam, quam acquisivit sibi quidem ut capiti, nobis autem ut membris, cohaerentibus sibi per unius corporis sui spiritualis¹ spirituale consortium?

Cum autem existat cibus ille spiritualis, hostia dico clarificata crucis, quamquam verum corpus, tamen per modum principii vitalis, animabus infusuri vitam spiritualem, quid mirum, si, deficiente corporali sumptione, esurientem animam nihilominus reficiat invisibiliter, vere influens in eam omnem succum necessarium divinae sanctitatis et gratiae? Quicquid enim gaudet conditione spirituali, potest in substantiam spiritualem spiritualem suum effectum exercere spiritualiter. Tali autem (in omnem translatum conditionem divinam) corpus Christi gaudet proprietate, factum in eucharistia convivium hominis redempti. Per vim igitur desiderii ex nobis in ipsam tendentis, potest jam coelestis illa alimonia injicere animae nostrae vitam, sumptione deinde corporali perficiendam. Ideo enim Agnus, qui vitam suam pro hominibus dedit, in mensa altaris jacet hostia aeterni sacrificii, ut theothytam carnem homines sancto desiderio delibantes, vitam habeant, et abundantius habeant corporaliter satiati.

SECTIO VI. — OBJECTIONUM SOLUTIO.

I. — Praecipua objectio contra doctrinam hactenus expositam inde movetur, quod eucharistia non debet illis dari in quibus praecesserit peccatum mortale, nisi per aliud sacramentum sint justificati: hoc est, sive per baptismum, sive per poe-

nitentiam. Unde sequitur, eucharistia nedum dari solitam esse, sed ne posse quidem dari primam gratiam. Prima autem gratia sufficit ad salutem. Ergo non est necessaria eucharistia. Et in hoc ingens est discrimen cum baptismo, qui etsi supervenire potest jam justificatis per caritatem, qua ejus votum includitur, tamen natus est de se conferre primam gratiam iis qui adhuc sint in peccato; seu est sacramentum mortuorum, dum eucharistia vivorum tantum est.

Respondeo primo breviter: tunc tantum fore contradictionem, si diceremus ipsam corporalem eucharistiae susceptionem aut requiri aut valere regulariter ad dandam primam gratiam. Quod nedum dixerimus, nunquam non negavimus. Contradictio autem nulla adest, dum dicimus requiri ad illum finem perceptionem eucharistiae spiritualem, qualis in voto continetur.

Respondeo secundo: ipsum quod objicitur, nedum adversetur, immo suffragari nostrae doctrinae: quippe quod ex illa consequatur, attento significato formali sive baptismi, sive eucharistiae.

Et primo quidem, facile intellegitur eucharistiam, cum significet incorporationem ad Christum, novum Adamum, non congruere ei qui incorporatus adhuc censeatur veteri Adamo per peccatum originale: nemo enim potest simul utrique esse insertus. Oportet igitur ut incorporatio illa vetus aboleatur per baptismum, quo significatur interemptio prioris vitae qua peccato vivebamus, id est mortui eramus Deo: et pro tanto baptismus est sacramentum mortuorum: mortem in nobis praesupponens, cui moriamur. Mortuis autem non dat vitam, ut diximus, nisi ex suo respectu ad eucharistiam: excisos ab Adamo non inserens Christo nisi per virtutem et ex voto eucharistiae, quae ipsa demum ex sese censeatur esse sacramentum vitae². Et pro tanto ita est sacramentum vivorum

1. Spirituale corpus intellegimus ad mentem Pauli et Patrum, clarificatum et vivificum; in quo convenit cum spiritibus, quamquam retinet corporis essentiam veram realemque.

2. Hic recole quod notatum est supra (Elu-

cid. XLVI), duplicem esse rerum ordinem, prout attenditur aut via executionis seu generationis, aut via intentionis seu appetitionis; quae viae inversae sunt.

eucharistia, nec mortuorum, quin tamen omnibus vita carentibus desinat esse fons vitae unus. Immo, quia vitam originat, quae attenditur secundum incorporationem ad Christum, ideo nequit sacramentum esse mortuorum, qui sint incorporati Adae. Proinde, nedum pugnent inter se ista duo : eucharistiam esse totius nostrae vitae fontem ; eucharistiam non posse dari nisi regeneratis per baptismum : ambo inter se cohaerent adeo, ut nequeat unum sustineri sine altero.

Similiter ratiocinandum est circa poenitentiam. Quia enim eucharistia est sacramentum unitatis cum Christo, quae est per caritatem, seu amicitiam, inconueniens fuerit illius susceptor, qui offensor existat Christi. Ficte enim quis se significaret unitum Christo, aut CERTE AB UNIONE MINIME IMPEDITUM, qui in conscientia sua teneret peccatum, per quod, aversus a Deo cum sit, ab amicitia Christi elongatur, ut explicat sanctus Thomas (4 D. 9, 1, 3, 1 ; 3 S. 79, 3, et 80, 4). Oportet igitur ut obex amicitiae, peccatum, prius removeatur, quam eucharistia accipiatur. Cujusmodi praeparatio fit per sacramentum poenitentiae ; cuius formale significatum importat, ut olim diximus, restitutionem liberi ad eucharistiam accessus : unde jam vita restituitur, quae ex eucharistiae sive susceptione, sive voto praecesserat.

Fictionis autem nulla fraus in eo notatur, qui peccato gravatus accedit ad baptismum aut poenitentiam, dummodo e peccato cupiat resurgere (bonam erga Deum conscientiam, non quidem habens, sed petens : *I Petr.* 3²¹ ; cf. supra, Elucid. XLVI) : qui enim significat se mori vitae peccati, fatetur eo ipso se habere peccatum cui moriatur ; similiter qui significat se condonationem petere peccati, eo ipso se fatetur implicatum debito, quod condonetur. Ideoque possunt ista sacramenta digne suscipi a peccatoribus, dum peccator eucharistiam indigne manducat et bibit, non dijudicans corpus Domini : quo ita vita datur non habenti vitam, ut tamen nonnisi vitam

habenti dandum sit quo vita datur.

II. — Altera objectio haec est : nullum est votum necessarium nisi necessariae rei. Jamvero semel habita prima gratia, nil amplius requiritur. Ergo eucharistia *in re* non est necessaria. Ergo neque votum ipsius est necessarium.

Respondeo : non fore necessarium votum eucharistiae, si ad primam gratiam habendam nihil conferret eucharistia sumpta in voto. Tunc enim recte procederet argumentum, quod valet contra necessitatem absolutam voti cujuslibet respicientis sive confirmationem, sive extremam unctionem. Aliter autem est in eucharistia, ut dictum est. Etenim, semel habita prima gratia, quae nonnisi per votum eucharistiae sumendae *in re* constat, requiritur amplius ut percipiatur *in re* eucharistia : cuius votum nullum constat, nisi subsequatur, data opportunitate, corporalis sumptio. Est igitur *in re* eucharistia necessaria omnibus valentibus accipere. Et pro tanto nihil impedit quin sit necessaria in voto omnibus simpliciter. Potest enim esse necessarium absolute omnibus votum rei necessariae illis qui possunt accipere : ut patet in baptismo.

III. — Tertia objectio haec est : si nonnisi ex voto eucharistiae quis justificatur, jam non solum post baptismum necessaria erit eucharistiae sumptio corporalis, sed etiam postquam quis a peccato per sacramentum poenitentiae erit absolutus. Quod est inconueniens. Nam fieri potest, ut quis in articulo mortis, post viaticum semel acceptum, novo peccato admissio, confessus absolvatur, sine proposito viaticum iterum suscipiendi. Quo casu justificatur, quin desideraverit eucharistiam (sic fere Suarez, disp. 40, 2, 14).

Primo quidem, ad quaestionem utrum necne homo, post viaticum lapsus in peccatum, teneatur regulariter ad VIATICUM rursus sumendum, merito forsitan quis responderit affirmative cum Ballerini-Palmieri (*Op. Theol. Mor., De eucharistia*, 207), contra Suarezium, Lugonem et S. Ligorium.

Sed, hac quaestione omissa, respondeo

generaliter, quanquam sacramento poenitentiae contineatur votum eucharistiae recipiendae, tamen non statim post absolutionem receptam urgere communiter necessitatem recipiendi eucharistiam, sed pro suo tempore, quodcumque illud sit futurum, si tamen futurum sit. Quare ad casum propositum, dicendum, non sine voto eucharistiae iterum accipiendae (cum venerit tempus debitum), justificari illum peccatorem, quanquam fortasse sine proposito iterum recipiendi VIATICI, id est eucharistiae sumendae statim¹.

IV. — Objectiones aliae multae fingi possunt, quae omnes contra baptismum et poenitentiam recurrent pariter. Puta, *primo* : fictitium esse votum eucharistiae in eo qui de eucharistia nihil unquam audierit.

Respondeo : idem valere, si quid valeat, contra votum baptismi vel poenitentiae implicitum. Ceteroquin, ad hoc ut votum sit verum, nec fictitium, sufficere, si contineatur in alio voto : sicut votum medii in voto sincero et absoluto finis, vel in voto effectus votum causae. Recole ea quae supra (Elucid. XLVI) de huiusmodi voto sunt notata.

Secundo objici potest : non quolibet voto eucharistiae trahi ex eucharistia gratiam, sed voto caritate formato. Tale autem votum ex gratia procedit ; igitur non tam trahit vitam, quam praesupponit. Non ergo ad primam gratiam habendam confert quicquam eucharistia, ne in voto quidem suscepta.

Respondeo : idem, si quid valeat, valere contra baptismi vel poenitentiae in voto susceptae efficaciam. Nullum enim, extra baptismi et poenitentiae collationem, justificat votum utriuslibet nisi per caritatem formatum. Nihilominus tamen secundum catholicam doctrinam justificamur voto sive baptismi sive poenitentiae. Cujus

ratio est, quia istiusmodi votum inter dispositiones ad gratiam, easque perfectas, debet numerari, quarum proprium est, ut diximus, ut intellegantur secundum quid praecedere ad gratiam, nimirum ut ad finem ordinantes, et secundum aliud consequi, ut ex gratia resultantes (1-2 S. 113, 8, 2^m). Porro nulla major est ex hac parte difficultas in voto eucharistiae, quam in voto poenitentiae aut baptismi. Ex altera autem parte multo facilius intellegitur efficacia eucharistiae per votum exseri, quam efficacia baptismi aut poenitentiae ; immo haec non nisi in illa realiter (ubi solum intercedit votum) consistit. Etenim neque baptismus neque poenitentia est usquam sacramentum permanens, cujus efficaciam mihi conciliem. Eucharistia autem, dominici sacrificii hostia, nobis convivaliter apposita, est unum idemque sacramentum ab initio christianismi usque ad finem mundi existens extra me, in se, integrum et completum. Non enim quam vocamus sacramentalem receptionem, quam autem veteres veriore nomine corporalem, ea pertinet ad constituendum ullatenus sacramentum, sed constituto accedit, sicut cibo esus, quo minime constituitur cibus. Existentis autem sacramenti facilius concipitur virtus per votum defluere, veluti per spiritualem apprehensionem ac susceptionem. Et re quidem vera, baptismi quem desidero, nec suscepi, nulla in me virtus proprie derivatur : siquidem non existit, sed existeret baptismus ille, si baptizarer. Non igitur baptismus influit quicquam in me per votum. Sed tamen se habet coram mente ad modum influentis, in quantum intellegitur initiatio in eucharistiam, cujus virtus per ipsum nata est ad me transmeare ; nec revera virtus eucharistiae agit per eucharistiae votum, nisi cooperante voto baptismi ; pro quanto nemo debite concupiscit vivere Christo,

1. Multo minor est difficultas, quam quis forte inde moverit, quod juxta *Rituale Romanum* praemittenda est viatici ministratio extremae unctioni. Moraliter enim loquendo, quasi simul ambo sacramenta conferuntur ; praeterquam quod olim per decem fere saecula praevaluit

usus praemittendi extremam unctionem viatico. (Cf. Martène, *De antiquis Ecclesiae ritibus*, lib. 1, cap. 7, art. 2, n. 3. Rotomagi, 1700, t. 2, p. 106-107). Sed insuper, et maxime, locus est post extremam unctionem receptioni ulteriori eucharistiae, si vita protrahatur.

nisi paratus mori Adae. Et sic per votum baptismi transit ad me virtus eucharistiae. Severe igitur loquendo, efficaciam eucharistiae multo verius quis quam baptismi aut poenitentiae efficaciam per votum experitur; multoque verius confert ad primam gratiam habendam eucharistia quam baptismus aut poenitentia, in carentibus utraque remissione sacramentali: eucharistia enim ipsa originat et votum, quod disponit ad gratiam, et gratiam ex qua procedit votum.

§ 2. De iteratione sumptionis ad perseverandum necessaria.

Post eucharistiam sumptam semel sacramentaliter, nullo peccato gravi dehinc admissio, urgeatne, si producat vita, necessitas aliqua intrinseca eucharistiam rursus sacramentaliter accipiendi: nova exsurgit quaestio ulterius examinanda.

Affirmativam responsionem nobis persuadent non paucae rationes.

SECTIO I. — RATIONES INTRINSECAE.

Prima ratio, desumpta ex parte INSTITUTIONIS, haec est: quod, sicut animadvertere passim theologi omnes, instituta est eucharistia sub specie cibi saepe frequentandi: scilicet panis et vini. Sacramentali igitur signo videtur denotari necessitas iteratae sumptionis. Etenim diximus non sine desiderio eucharistiae obtingere homini gratiam primam. Sed desideranda est, qualis est a Christo instituta. Ex sua autem nativa indole, est cibus ad modum communis nostri cibi frequentandus. Desiderio igitur eucharistiae non semel, sed iterum atque iterum accipiendae, homo justificatur. Quod desiderium caret sua sinceritate atque efficacia, nisi homo, data opportunitate, identidem sumat eucharistiam corporaliter, ut argumentatur

in hac ipsa causa sanctus Thomas (3 S. 80, 11, c.). Cessans igitur a sumptione, amittit suam spiritualem et perfectam incorporationem ad Christum atque Ecclesiae communionem vitalem. Quare plenus est veritate catholica sermo in Anglia septentrionali popularis, quo designatur homo, officii sui paschalis immemor, tanquam extra Ecclesiam existens: « He is « out of his Church. »

Quod autem symbolo docuit Dominus, docuit et verbis, cum in oratione jubet nos postulare sub nomine panis cottidiani eucharistiam: ut ingente consensu semper declaravere rem Patres Ecclesiae et doctores¹, pronuntiavitque nuper *Sacra Congregatio Concilii*, in Decreto suo *Sacri Tridentina Synodus*, (20 dec. 1905) de quotidiana ss. eucharistiae sumptione: cui accessit approbatio Pii X.

Ratio autem intrinseca, ex parte UTILITATIS desumpta, haec est: quod ex eodem fonte provenit et gratia prima et augmentum gratiae. Vidimus enim, omnem gratiam nostram sanctificantem, quae est gratia unionis ad Christum, ex eucharistia, tanquam propria causa, promanare. Si igitur inveniatur necessarius homini profectus in gratia perpetuus, etiam necessaria est eucharistiae frequentatio assidua.

Porro duplici ex causa homini est intrinsece necessarius profectus in gratia: primo, in quantum est homo; secundo, in quantum est homo lapsus.

Primo, necessarius est homini, in quantum est homo.

Homo enim non sicut angelus statim perfectus est ab initio, neque quantum ad naturam, neque quantum ad gratiam; sed, secundum ordinationem divinam, ad suam perfectionem debet tendere gradatim: cujus ratio est, quia non utitur intellectu simplici, sed discursivo. Nequit autem quis se huic suae humanae conditionis legi

1. Conferatur Cardinalis Vivès, *Expositio in orationem juxta traditionem patristicam et theologicam disposita* (1903); J. B. Bock, *Die*

Brotbille des Valerunsers (1911); Emil Springer, *Unser tägliches Brot gib uns heute* (1912).

totaliter subtrahere EX ANIMI PROPOSITO, quin eo ipso excidat ex gratia : utpote ordinis a Deo naturaliter instituti invasor atque eversor. Quare sapientissime sanctus Franciscus Salesius, de vera et propria obligatione disserens, universos fideles constringente, haec habet : « Les « paroles par lesquelles Notre-Seigneur « nous exhorte de tendre et de prétendre « à la perfection sont si fortes et pressantes « que nous ne saurions dissimuler l'obli- « gation que nous avons de nous engager « à ce dessein : Soyez saints, dit-il, parce- « que je suis saint. Qui est saint, qu'il « soit encore davantage sanctifié, et qui « est juste, qu'il soit encore plus justifié ! « Soyez parfaits, ainsi que votre Père « céleste est parfait.... Quant aux biens « spirituels, celui n'en a pas ce qui luy « suffit, auquel il suffit d'avoir ce qui luy « suffit ; et la suffisance n'est pas suffisante, « parce que la vraie suffisance ès choses « divines, consiste en partie au désir de « l'affluence » (*De l'amour de Dieu*, l. 8, c. 8 ; cf. c. 9)¹. Amor enim sincerus, nec interea omnem tenens nostrarum affectionum principatum aut regimen nostrarum virium obtinens, magna ex parte consistit in desiderio amplioris amoris, usquedum perveniatur ad hoc, ut diligatur Deus ex toto corde, tota anima, tota mente atque virtute : sicut praeceptum est. Qui igitur

1. Processus S. Francisci est hic : Tenetur homo ad perfectionem mandatorum appetendam ; atqui non potest, in praesente nostro statu, perveniri ad perfectionem mandatorum sine ULLO consiliorum studio. Ergo tenetur homo affici ad consilia, adeo ut aliqua saltem, data occasione, sequatur interdum. Et re quidem vera non sunt consilia, nisi quaedam media ad perfectionem mandatorum assequendam accommodata.

2. Harum victoriam difficultatum proprie in eucharistiam refundebat auctor *Epistolae prioris S. Clementis de Virginitate* (c. 5. F.P. 2, 4). « Si « igitur omnia haec desideras, vince corpus, « vince carnis libidines, vince mundum in « Spiritu Dei ; vince vanas istas praesentis « saeculi res, quae transeunt et atteruntur et « corrumpuntur et finem habent ; vince draco- « nem, vince leonem, vince serpentem, VINCE « Satanam PER JESUM CHRISTUM, QUI TE « ROBORATURUS EST AUDITIONE VERBORUM

desiderio amplioris amoris caret, caret et amoris initio. Qui autem apostatat a desiderio, is etiam ab amore excidat necesse est, monente Augustino (*Sermo* 169, cap. 15, n. 18. P.L. 38, 926) : « SI AUTEM « DIXERIS : SUFFICIT, ET PERISTI. »

Secundo, necessarius est profectus in gratia homini, in quantum est homo lapsus.

Homo enim lapsus nequit perseverare in gratia, nisi superatis difficultatibus, ad quas vincendas² oportet ut se erigat caritas ejus, inspirationibus Spiritus Sancti aucta atque provecta. Non quod labente tempore semper tentationes occurrant secundum se graviores ; sed quia, ex infirmitate nostrae naturae per peccatum originale sauciatae, deperditur ipso usu, aut extenuatur, aut certe defetiscitur nostra vis moralis, ad tentationes vincendas necessaria. Adeo constantia est quid maxime difficile et perarduum ! Quare ad declinandam eandem illecebram vel ad eadem mala toleranda, requiritur paulatim major gratia, per intensionem caritatis supplens vires animi fractas. Incremento igitur caritatis et gratiae vita hominis lapsi conservatur³.

Et sic utrinque est necessarius homini profectus. Priore enim ex titulo : nisi homo proficere intendat, nequit gratiam habere. Ex altero autem titulo : nisi homo

« SUORUM ET DIVINA EUCHARISTIA ». Hoc est, vinces ope Christi, manducandi cum spiritualiter per fidem, tum sacramentaliter per corporalem eucharistiae sumptionem.

3. Necessitatem eucharistiae ex illo capite ortam pulchre illustrent verba haec Alberti Magni (*Lib. de sacram. euchar.* dist. 3, tr. 1, c. 4) : « Est item [eucharistia] medicina san- « tatis, sanitatem deperditam restaurando... « Restituendo deperditum in substantia et vi- « gore spiritus, sanitatem restituit deperditam « et reparat vigorem. *Alebat eos omnemque « domum patris sui, praebens cibaria singulis.* « (*Gen.*, 47). Sic alit nos Christus, et omnem « domum, hoc est Ecclesiam, quae est domus « Patris, praebens cibaria singulis in sacra- « mento cibi spiritualis, in quo est medicina « perfectae sanitatis, quo omnia restituantur « deperdita per inedia antiquae famis » (Cf. *ibid.*, dist. 6, tr. 1, c. 2).

revera proficiat, nequit perserverare in gratia.

Igitur, ex supra dictis, dupliciter necessaria est homini eucharistia, cum ad augendam, tum maxime ad tuendam nostram vitam. Quam duplicem utilitatem attendens *Concilium Tridentinum*, haec pronuntiat : « Sumi autem voluit sacramentum hoc tanquam spiritualem animarum cibum, quo alantur et confortentur » [en incrementum vitae] « et tanquam antidotum quo... a peccatis mortalibus praeservemur » [en vitae tutamen] (D., 875).

In summa, eucharistia est suo modo sacramentum perseverantiae, quia est sacramentum profectus. In quantum enim est debiti incrementi principium, in tantum est decrementi remedium necessarium, specialiter ordinatum adversus deperditionem naturalem virium spiritualium.

Interea per se nimis patet, haud secus atque primam sumptionem, posse ulteriores, si desit opportunitas, suppleri voto, quantum ad effectum necessarium omnem vitae ac sanitatis¹.

SECTIO II. — TESTIMONIA VETERUM.

Necessitatem istam iteratae sumptionis, in ordine ad gratiam conservandam, Patres non raro asseruere.

Sic sanctus Joannes Chrysostomus, universaliter exhortans fideles jamdudum initiatos : « Haec autem dico, non « ut ne accedamus, sed ne temere accedamus. Sicut enim temere procedere, « periculum est : sic mysticis illis coenis « non communicare FAMES EST ATQUE « MORS » (*In I Cor.*, hom. 24, n. 5. P.G. 61, 204-205).

Expressius sanctus Cyrillus Alexan-

1. Unde verissimum est quod scribit Guntherus Cisterciensis (*De oratione, jejunio et elemosyna*, l. 9, c. 12. P.L. 212, 187) : « Manifestum est quandoque verius et melius « hunc panem sumere mulierculam in angulo « ecclesiae latitantem, aut etiam AGRICOLAM IN

drinus (*In Joan.*, 6³⁵. P.G. 73, 521) : « Quicumque, inquit, sunt baptizati atque « divinam gustaverunt gratiam, si cunctanter et vix ecclesias adeant, et PER « LONGA TEMPORUM SPATIA EULOGIAM « QUAE EST PER CHRISTUM, FREQUENTARE « DESINANT, praetexantque damnosam « reverentiam ex eo quod ei mystice « communicare nolint, intellegant profecto « se a vita aeterna excludere seipsos, « dum vivificari renuunt. »

Augustinus autem quam gravibus verbis commonet pastores, ut ne ob vitae quidem discrimen evadendum unquam in hac parte desint necessitatibus fidelium ! « Veniet enim, inquit, lupo, non homo, « sed diabolus, qui PLERUMQUE fideles « APOSTATAS ESSE PERSUASIT, QUIBUS « QUOTIDIANUM MINISTERIUM DOMINICI « CORPORIS DEFUIT » (*Epist.* 228, n. 6. P.L. 33, 1016. Cf. Possidium, *Vita S. Augustini*, c. 30. P.L. 32, 62).

Inter mediaevales vero Algerus idem resonat : « Sanctorum verbis, inquit, « magna nobis indicitur bene operandi « necessitas, ne corpus Domini indigne « sumendo, sumamus iudicium, vel « MERE CESSANDO, HOC MODO ETIAM « ALIENATI A VITA, mortis nihilominus « incurramus periculum. Necessario enim « Agnus sumendus est, ut a vastante « angelo protegatur » (*De sacram. corp. et sang. dom.*, 1, 22. P.L. 180, 804)².

Alanus ab Insulis etiam (*De articulis catholicae fidei*, l. 4, c. 3. P.L. 210, 613-614). « Homo per fidem et paenitentiam de peccato resurgens efficaci remedio indigebat, quod GRATIAM PERSEVERANDI IN BONO CONFERRET. Sed nulla « efficacior erat quam caro Christi. Ergo « necessarium fuit homini carnem Christi « communicare. » Hoc speciali sensu atque titulo, quantum capio ex contextu, dici-

« AGRO LABORANTEM, quam sacerdotem vel « episcopum sacris altaribus assistentem. »

2. Quae verba, tacito Algeri nomine, fecit sua Innocentius III, *De sacro all. myst.* l. 4, c. 42. P.L. 217, 883.

tur ab ipso alibi eucharistia adultis necessaria : « Eucharistia est sacramentum « necessitatis in adultis » (*Theologicae Regulae*, 110. P.L. 210, 679).

Omisso Sancto Thoma, de quo supra, audiatur inter recentiores Graecos Nicolaus Cabasilas : « VIVERE, ET AB « OPERIBUS MORTUIS IMMUNES ESSE non « possemus, nisi hanc coenam SEMPER frequentarem » (*De vita in Christo*, l. 4. P.G. 150, 597).

Tandem accedit auctoritas ecclesiastica *Catechismi Romani*, Leonis XIII, et Pii X. Habet haec *Catechismus Romanus* : « Parochi partes erunt, fideles crebro « adhortari, ut, quemadmodum corpori « in singulos dies alimentum subministrare necessarium putant; ita etiam « quotidie hoc sacramento alendae et « nutriendae animae curam non abjiciant : neque enim minus spirituali cibo « animam quam naturali corpus indigere « perspicuum est » (Pars. 2, cap. 4, n. 60).

Leo autem XIII : « Ut enim corpus, ita « animus cibo saepe indiget suo : alimoniam autem maxime vitalem praebet « sacrosancta eucharistia » (Lit. *Encycl. Mirae Caritatis*, 28 maii 1902).

Tandem Pius X ad pueros : « Chaque « jour nous demandons à Dieu le pain « qui doit soutenir la vie de notre corps ; « ainsi avons-nous besoin du pain céleste « qui donne la vie à notre âme » (*Acta Apostolicae Sedis*, 1912, p. 264). Ita ipse (ut rursus audiatur) sanctus Augustinus ad competentes olim : « Norunt etiam spirituales alimoniam fideles, quam et vos « scituri estis, accepturi de altari Dei : « panis erit et ipse QUOTIDIANUS, HUIC « VITAE NECESSARIUS (*Sermo* 57, 7. P.L. 38, 389).

1. Certe nulla nisi cottidiana communio respondet ad plenum, regulariter loquendo, instantiae atque importunitati Dei veluti improbae. « PENE IMPROBUM SE NOBIS INGERIT, « dum tandiu, pene in omni ecclesia, concivitas expectat. Adjicit etiam vim et violentiam sumendi, dum praecipiendo dicit : « *Comedite, amici, et bibite, et inebriamini, « charissimi.* Sed et gladio excommunicationis

Quam saepe autem sit cuique homini necessaria eucharistiae sumptio, nequit determinari stricte simul ac generatim : sicut nec determinari potest, quam latitudinem patiat in singulis hominibus necessitas cibi corporalis. Attamen spiritualis cibi, sicut et corporalis, potest infallibiliter dici, docente Domino, utilitas omnibus hominibus, quicumque non indigne accedant, cottidiana¹.

Vides quomodo, in hoc spirituali paradiso Ecclesiae, eucharistia illas partes impleat, quae futurae fuissent in vetere propriae fructus ligni vitae : sicut passim nos commonere doctores, Paschasius Radbertus (*Lib. de corp. et sang. Dom.*, c. 7, n. 2, et c. 9, n. 3. P.L. 120, 1285 et 1295), Algerus (*De sacram. corp. et sang. dom.*, 2, 3. P.L. 180, 822), etc. Vides rursus quomodo occurrat ligno illi alteri *scientiae boni et mali*, purgans nos saeculari experientia boni concupiscibilis et mali admissi, atque implens vitali sensu fidei ac gustu beatae immortalitatis. Quod saepe commemorat Rupertus : « Quem « admodum peritus medicus secundum « morbi naturam, quam novit, antidotum « temperat, et dicit aegrotanti : quia « tale venenum bibisti, vel talem herbam « aut quamlibet rem malam comedisti, « nisi hoc illi contrarium sumpseris, vivere « non poteris ; sic auctor vitae, cum dicit « *Nisi manducaveritis carnem meam et « biberitis sanguinem meum, non habebitis « vitam in vobis*, hoc per summam justitiam intendit, ut quantum homo mendacio credidit, tantum credat veritati ; « quantum credidit deceptioni superbae praesumptione, tantum credat redemptioni humili subjectione ; tanta fide comedat panem et bibat calicem Christi,

« feriri eos vult, qui tam magnificentum, tam « salutare, tam sanctificativum ejusdem concivium dixerunt [*forte* : duxerunt] recusandum ; adjecturus tandem aeternae gladium damnationis. Nullatenus enim stillam gratiae denegare credendus est, qui totum ipsum fontem gratiarum tam improbe offert et tam « patenter exponit » (Gulielmus Parisiensis, *De sacram. euchar.*, c. 7. Op. t. 1, p. 449).

« quanta infidelitate comedit fructum veti-
 « tae arboris: ut de isto credat plus quam
 « videre possit, qui de illo plus quam vide-
 « bat, et omnino plus et aliud quam esse
 « poterat, nulla ratione adductus credidit »
 (In Joan., l. 6. P.L. 169, 455). Dixerat
 quippe tentator: *Eritis sicut dii*. Unde
 « contra cibum illum, qui cibus fuit mor-
 « tis, dictante ratione namque justitiae,
 « dari oportebat cibum alium, qui esset
 « cibus vitae; et simili ordine: ut scilicet
 « inesse illi mens crederet, quod oculus
 « non videret; crederet esse cibum et
 « potum veraciter communicandae divini-
 « tatis effectivum, carnem et sanguinem
 « Christi. Quod sentire non possunt sensus
 « carnis et sanguinis. Per hanc fidem sibi
 « Deus ab homine satisfactum esse judi-
 « cat, dum non minus sibi credit, quam
 « diabolo crediderat » (*De victoria Verbi
 Dei*, l. 12, c. 13. P.L. 169, 1473)¹. Adeo
 nostra salus, per unicam atque aeternam
 novissimae coenae jugisve missae hos-
 tiam capessenda, est ipsum, per antono-
 masiam dictum, *mysterium fidei*².

Non igitur exorbitavit traditiones majo-
 rum magnus ille cardinalis Hosius, quon-
 dam Concilii Tridentini praeses, cum popu-
 laribus suis Polonis haec fidei documenta
 tradebat: « Cum esu ligni vetiti primus
 « parens noster prolapsus esset in mortem;
 « quam una cum peccato propagavit ad
 « universum genus humanum, seipsum
 « Christus in novissima coena cibum fide-
 « libus instituit, PER QUEM IN VITAM
 « RESURGERE ET ILLAM AMISSAM RECUPE-
 « RARE LICERET; ut, quemadmodum per
 « vetitum cibum lethaliter sumus sau-
 « ciati, ita per hunc, nobis praeceptum,
 « sanaremur... De illius cibi gustu dici-
 « tur: *Quacumque die comederitis, morte*

« moriemini. Contra vero de hoc: *Si
 « quis manducaverit ex hoc pane, vivet in
 « aeternum. Hoc ergo primum nobis prae-
 « stat hoc sacramentum, UT VIVAMUS »*
 (*Confessio christianae catholicae fidei*,
 cap. 42, de effectu sacramenti eucharistiae.
 Opera omnia, Coloniae 1584, tom. 1,
 p. 137). Vitam ita praestat ille cibus, ut
 non solum conservationem vitae alat,
 ad modum fructus ligni vitae, sed etiam
 per oppositionem ad lignum scientiae,
 educat ex morte vitam, id est justifica-
 tionem et primam gratiam inducat suo
 modo.

EPILOGUS.

De applicatione alia et alia
 meritorum crucis.

Noscitur virtus sacrificii crucis applicari
 per sacrificium missae, ut docet *Concilium
 Tridentinum* (sess. 22, cap. 1); noscitur
 etiam applicari per sacramenta, quibus
 hausta ex latere Christi gratia ad nos deri-
 vatur. Applicatio igitur ejusdem virtutis
 utrinque adest, sed alia et alia. In sacrifi-
 cio enim missae, ACTIVA quaedam appro-
 priatio peragitur litationis salutiferae
 Christi, et efficaciae propitiatoriae, quam
 infinitam habuit in remissionem peccato-
 rum. In sacramentis autem, PASSIVA fit
 receptio bonorum a Deo per Christum
 nobis pro sacrificio retributorum. Illic
 applicatur nobis virtus qua Christus pro
 nobis interpellat Patrem; hic virtus qua
 Christus nos vivificat. Porro per hostiam
 suam interpellat, et per hostiam suam
 vivificat. Carne ejus immolantia satisfac-
 tio exhibetur; carne ejus immolata gratia
 infunditur. Stat Christus, EX VIRTUTE

1. Cf. *In Exod.*, l. 3, c. 12; *De S. Spiritu*, l. 3,
 c. 18 et 24. P.L. 167, 662-663; 1659; 1665. *In
 Matthaeum*, l. 10. P.L. 168, col. 1547 et 1551-
 1552; etc., etc.

2. Avitae autem infidelitatis sicut mulier
 fuit nobis instigatrix, sic toti humano generi
 succurrit exemplum et magistra fidei, nova Eva,
 Virgo Maria, in quam quis sic peroravit: « Mu-
 « lier, quam dedit nobis Dominus, dedit nobis

« de ligno vitae, et manducavimus, et vivificati
 « sumus » (Card. Jacobus de Vitriaco, *Ser-
 mones in Epistolas*, etc. Sermo 3 in dominica
 25 post octavas Pentecostes. Antv. 1575, p. 603).
 Dedit autem fide. Quem enim tulerat filium
 credendo, credendo etiam obtulit Deo agnum,
 et retulit nobis de coelo panem, ut infra (Elu-
 cid. L) exponetur.

SUAE CRUCIS, advocatus noster repropitiatus nobis Deum, et Dei Sanctus nos incorporans sibi atque sanctificans. Quae omnia complentur EUCHARISTIA : quae est sacrificium nostrum unicum et sacramentum principale, quo cetera vegetantur atque cumulantur. Est igitur eucharistia totius virtutis salutaris ex cruce oriundae collectorium : est salutis pretium, est et regenerationis principium. Eucharistia redimis vitam, quae tibi redditur in eu-

charistia. Oblatum Deo, et hominibus collatum, divinum sacramentum omnia in se recapitulat, quae ad crucifixum Christum, de coelo salvantem, pertinent : in quo omnia constant.

Mirare jam, si possis, quod est nobis illa alimonia coelestis ad salutem necessaria, in qua bonum totum continetur, quod per crucem est partum, nec extra illud ulla homini salus.

Elucidatio L.

Ad reddendam rationem praesentiae realis Christi in eucharistia, est admittenda ejusmodi conversio, qua : panis nullatenus in nihilum reducatur ; corpus Christi nullatenus aut producatur, aut adducatur, aut quicquam patiatur ; sed tota actio conversiva recipiatur in substantia panis, quae ita positive mutetur in corpus Christi immutatum, ut verus sit nexus ex parte rei inter desitionem panis et praesentiam corporis Christi : pane scilicet desinente in corpus. Qua ex genuina transsubstantiationis ratione sequuntur quaecumque circa Christi praesentiam et conditionem, circa conservationem specierum ac corruptionem, philosophari sobrie possunt.

CAPUT IV.

DE CONDITIONIBUS PRAESENTIAE EUCHARISTICAE.

§. 1. De via qua Christus fit praesens in eucharistia.

Primo examinabuntur tentamina varia solutionum. Secundo verior solutio proponetur.

SECTIO I. — DE TENTAMINIBUS SOLUTIONUM IRRITIS.

ARTICULUS I. ENUMERANTUR SENTENTIAE CATHOLICORUM DOCTORUM PRAECIPUAE.

Ad reddendam rationem et absentiae panis et praesentiae Christi in eucharistiae sacramento, plures sunt opiniones excogitatae a theologis; qui omnes quidem ad unum conveniunt in praedicanda transsubstantiatione, seu conversione totius substantiae panis in totam substantiam corporis Christi; nomen etenim conversionis omnes retinent: at non omnes nomini eundem conceptum substernunt. Enumerabuntur tantum opinionum capita praecipua.

Prima esto sententia Suarezii, duobus punctis totam rem comprehendentis.

Primo, actione quadam Dei, de se productiva, ponitur in esse, et quidem sub speciebus panis, corpus Christi¹; quod tamen potius inde dicitur de novo conservatum, quam de novo productum aut creatum, cum praeexistens fuerit

(Disp. 50, sect. 4, n. 10, 15, 16; sect. 5, n. 7, 9). Quam actionem Lessius (*De divinis perfectionibus*, 12, 119) merito postea reproductionem seu replicationem vocavit. Apud Billuart (Diss. 1, a. 7, r. 3°) autem reproductio haec intelligitur non qualiscumque, sed ex pane.

Secundo. Altera quadam Dei actione separantur a substantia panis ejus accidentia: unde sponte consequitur, quod substantia panis, utpote carens jam conditionibus connaturalibus sui esse, existere desinat; quin tamen dicenda sit a Deo annihilata (Suar., sect. 6, n. 7-8; sect. 7, n. 6 sq.): siquidem non per meram conservationis cessationem, sed vi operationis cujusdam positivae, non quidem panem destruentis, sed solventis compositum ex pane et accidentibus, accidit demum ut panis interiret.

Alter sententia potissimum est Bellarmini, secundum quem: pane eatenus destructo, quatenus desinatur a Deo conservari, jam pro eo subrogatur sub speciebus perseverantibus corpus Christi, adductum actione quadam translativa: nullo tamen loco aut amisso aut pertransito. Quae destructio panis adductioque Christi eatenus efficit unam conversionem, proindeque et actionem, quatenus una intelligitur esse « volitio Dei, qua ipse vult non « conservare panem, ut in ejus locum « ponatur corpus Domini » (*De sacram.*

1. Initiavit quodammodo illam sententiam Soto (4 D. 9, q. 2, a. 4) dum ipse non absolutam quamdam productionem finxit a Deo fieri, sed conditionalem: operatio divina, quae substan-

tiam panis hic convertit, productiva est corporis Christi; atque adeo illud plane produceret, si alioqui non esset impedimentum.

Euchar., l. 3, c. 18. *Secundo notandum est, et Tertio notandum est*¹.

Tertia denique computetur sententia Lugonis, excludentis, saltem nomine-tenus, et productionem et adductionem; opinantisque, conversionem esse ejusmodi actionem in corpus Christi ipsum, qua constituatur sub speciebus (Disp. 7, sect. 6, n. 89), in quantum sustentans accidentia; non tamen per modum causae materialis, sed causae efficientis (*ibid.*, n. 91)². Ad quod sequitur desitio substantiae panis, utpote jam destitutae suo munere substantiali.

Ad hanc tertiam sententiam tria sunt adnotanda.

Primo. Sententia ista reincidit de facto vel in secundam, vel in primam, prout

1. Hanc sententiam praeformaverunt, inter alios, plus minus Toletus, in 3 S. 75, 4, q. 3, *Adverte* 4°; et antea potissimum Scotus, 4 D. 11, q. 3, n. 23, et q. 4, n. 14-16 (Lugduni, 1639, p. 626 et 666-667). Consonat etiam Vasquez, disp. 181, n. 124, 132 et 147, quanquam multum accedit interea (n. 129-131) ad reproductionem, quam prius tamen (n. 47 sq.) erudite convellerat.

2. Praeformasse videtur aliquantulum hanc sententiam Gregorius de Valentia, cujus haec sunt verba: « Rationem conversionis proprie et formaliter in eo constituimus, ut una res alteri rei desinenti succedat in aliquo munere seu habitudine ejus ipsius generis erga aliquid tertium. » Proinde « satis est, si incipiat in ea [re quae succedit] esse illa *habitududo substantialis* ad tertium, secundum quam ejusmodi res est terminus novae conversionis » (disp. 6, q. 3, punct. 3). Munus autem illud commune pani et corpori Christi, illo iudice, non est substandi accidentibus tanquam inhaerentibus, sed coexistendi ut substantia intime conjuncta « primo et radicaliter ». Sustentatio autem accidentium activa nulla a Gregorio tribuitur corpori Christi: in quo remanet citra positionem Lugonis.

3. Lugoni non videtur necessario praesupponenda existentia Christi ulla. « Infero secundo, inquit, potuisse, quantum est ex parte praesentiae, poni corpus Christi sub speciebus, sicut modo, ante incarnationem factam in utero Virginis ». « Nec etiam de facto, ex institutione hujus sacramenti, pendet necessario praesentia sacramentalis a naturali, quam habet corpus Christi in coelo » (disp. 5, sect. 8, n. 190-191). Antea, constans sane suis principiis, Suarez (disp. 48, sect. 2, n. 5) scripserat, « potuisse hoc mysterium eucharistiae perfici a Deo, priusquam Christi corpus in propria specie existens conciperetur aut incarnaretur. » Similia apud Vas-

intellegitur aut necessario Christus alicubi jam praeeexistens, aut non³. Si non essentialiter praesupponitur Christus alicubi existens, actio haec « constitutiva » est reapse productiva. Sin autem praesupponitur essentialiter, non terminatur jam actio nisi ad aliquam determinationem accidentalem corporis Christi hic vel illic collocandi; estque proinde adductiva.

Secundo. Commune est punctum omnium praedictarum sententiarum: 1° ut panis revera in nihilum abeat; 2° ut actio quaedam exerceatur in corpus Christi; 3° ut nullus detur nexus intrinsecus ex natura rei inter desitionem panis primum et deinde positionem corporis Christi⁴.

Tertio. Excepta propria et stricta con-

quezius (disp. 192, c. 1) et Toletus (in 3 S. 73, 5), deincepsque apud Salmanticenses (disp. 6, dub. 3, § 3, n. 37). Mirum sane, quod Scotus ipse, parum tenax conversionis adductivae, haec ante illos omnes pronuntia-
« vit: « Ante incarnationem potuit ita vere eucharistia fuisse sicut et nunc; et hoc tam quoad significationem, quantum ad rem signatam et contentam » (Dist. 10, q. 4, n. 6; cf. n. 8. Lugd. 1639, p. 533-534). Quam propositionem late defendit inter alios Mastrius (*Scotus academicus*, t. 11, tr. 2, disp. 1, art. 1, sect. 1, quaest. 4, concl. 2). Timorator S. Thomas: « Eucharistia... non potuit insitui ante incarnationem » (3 S. 73, 5, 2^m). Et revera constabit ex dicendis infra, non posse fieri transsubstantiationem nisi in praeeexistens quid. Quare jam ante S. Thomam Gulielmus Altissiodorensis (*In Quatuor libros Sententiarum* lib. 4, tract. 5. Parisiis 1512, fol. 21): « Sub formis propriis corpus Christi est in coelo primo et per se; sed in altari est verum corpus Christi, tamen per quamdam resultationem, sicut superius dictum est; unde quasi secundo est in altari. Probabile ergo est, quod, si nusquam esset primo, nusquam esset secundo. » Ubi recolendum est apud veteres scriptores XIII s. idem audire *probabile est ac probari potest*.

4. Vid. Suarez, disp. 50, sect. 6, n. 4. Auditus est Bellarminus supra. Conferatur Scotus (*Quodlib.* 10). Vasquez (disp. 181, n. 126-129 et disp. 183, n. 24) tenet quidem desitionem panis sequi immediate ad ipsam positionem corporis Christi, non autem ex natura rei, sed ex vi verborum. Lugo autem (disp. 7, sect. 7, n. 106-111), non ex vi verborum tantum, sed ex natura rei. Neuter autem tenet, positionem corporis Christi sequi ullo modo ad desitionem panis. Lessius dignus est qui audiat: « Circa substantiam panis et vini primum

versione, de qua infra, nullus potest excogitari processus praeter productivum aut adductivum. « Medium certe non datur ; « poterunt fingi varia vocabula ad denotandam dictam actionem, sed, relictis quaestionibus de nomine, vel erit actio influens esse substantiale corporis Christi, vel erit actio qua, citra ullum influxum esse substantialis, corpus Christi in coelo praeexistens, et ibidem semper manens, acquirit novam determinationem accidentalem quam ubicationem dicunt » (Cardinalis Billot, *De Eccles. Sacramentis* ⁴, t. 1, p. 340. Cf. S. Thomas, 3 S. 75, 2, c.)¹.

Quarta sententia ergo accedat sancti Thomae (quam genuinam ejus sententiam aliquantulum fatetur Suarez, sed mente eam concipi negat, Disp. 50, sect. 4, n. 8 ; sect. 5, n. 1 ; sect. 6, n. 4 ; Disp. 61, sect. 1, n. 1 et sect. 2, n. 2) : secundum quam neque ullatenus redigitur in nihilum panis, neque corpus Christi ullatenus aut producit, aut adducitur, aut ullam directe terminat actionem quamlibet ; sed tota actio conversiva recipitur in pane, qui ita positive mutetur in corpus Christi immutatum, ut verus sit nexus ex parte rei inter desitionem panis et praesentiam corporis Christi : pane scilicet desinente in corpus.

« miraculum est, quod hae substantiae vi consecretionis funditus pereant, et VELUTI ANNIHILANTUR : QUAMVIS NON SOLEMUS DICERE EAS ANNIHILARI, eo quod haec desitio ex intentione divina non sistat in nihilo, sed dirigatur ad positionem corporis Christi : VERUM HOC AD MODUM LOQUENDI SPECTAT... Nam, quod aliud succedat, non est ex vi illius desitionis (haec enim solum tendit per se ad nihilum et non esse), sed alterius actionis conjunctae, qua ponitur corpus Christi » (*De perfectionibus divinis*, l. 12, n. 109).

1. Sit exemplum sententiae superioribus aequivalentis, etsi aliter sonantis, apud Salmanticenses, qui, exclusa et productione et adductione, adstruunt Christo quemdam modum substantialem existentiae spiritualis, indivisibilis, impassibilis, et quasi immensae (disp. 5, dub. 3, § 1), per actionem conversivam directe inductum. Quocumque autem nomine vocitetur ille modus, nequit non esse accidens quoddam praesentiativum : si quidem quicquid accedit

ARTICULUS II. EXCLUDITUR REPRODUCTIO.

Argumentum primum, ex necessaria identitate inter Christum coelestem et Christum eucharisticum.

Aut operatio ista reproductiva corporis Christi re ponit aliquem terminum, aut, nullo posito termino, ea est qua poneretur, si opus esset. Si teneas secundum, « nihil de novo habetur a parte rei, ubi omnia perseverant immota » (Billot, *op. cit.*, p. 406)², nec proinde sacramentum est confectum. Si teneas primum, jam productum est aliquid ; sed

primo, NOVUM, et a Christi corpore coelesti

INDEPENDENS, proindeque duplici ex capite res a Christo alia ;

secundo, ab ipso Christo productum, proindeque alter a Christo terminus.

Probatur per partes.

Primo. — A) NOVUM. Omnis productio (excepta consubstantiali quasi ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ γεννήσαντος, et non ἐξ οὐκ ὄντων : cujusmodi attenditur intra Trinitatem, sed hic in causa non est)³, est eductio rei ex NIHILO SUI, etsi forte non ex nihilo subjecti ; importatque, ut talis, in termino producto novitatem essendi. Et in praesente casu, quia est productio ipsius

rei jam substantialiter existentis, eo ipso accedit per modum accidentis. Noli objicere unionem hypostaticam : illa accedit naturae humanae non quasi praevie existentis ; immo existit natura humana per esse Verbi increatum, ad quod unitur unione hypostatica ; nihil igitur impedit, quin sit substantiale quid unio hypostatica.

2. In excludenda cum reproductione tum adductione, eminuit inter omnes theologos Cardinalis Billot, cujus argumenta fere referemus.

3. Eo minus posset quis fingere, in ista doctrina, Christum productum ex Christo, quod asseritur Christus produci aut actione aequivalenter creatrice (Suarez, disp. 50, sect. 5, n. 9), proindeque ex nihilo, aut, ut mavult Billuart, ex pane. Ceterum nemo unquam somniatus est Christum productum de Christo, sicut « lumen de lumine, Deum verum de Deo vero. »

esse substantialis, importabit novitatem substantialem. Atqui substantia noviter existens quoad esse suum substantiale, non potest esse substantia non noviter existens quoad ipsum esse substantiale. Ergo corpus Christi reproductum erit aliud a corpore Christi coelesti (cf. Billot, *op. cit.*, p. 338 et 340-341).

B) INDEPENDENS. Patet terminum reproductio- nis et rem praeexistentem necessario fore inter se prorsus independentes in esse : ita ut unum possit sine alio esse et desinere. Nam 1° ex una parte, posita ista sententia, cum species cor- rumpuntur, desinit existere corpus repro- ductum, quin afficiatur corpus praeexsis- tens ; 2° ex altera parte, ea est vis opera- tionis reproductivae, ut etiamsi minime praeexsisteret corpus Christi, tamen illud poneret : ergo debet etiam posse illud con- tinuate ponere, quamvis forte desierit corpus praeexistens. Unde etiam se- quitur a fortiori : esse inter se corpus praeexistens et corpus reproductum in- dependentia quoad omnia sua esse acci- dentalia : quorum enim unum sine altero esse potest, a fortiori sine eo modifi- cari potest ; proindeque possunt corpus praeexistens et corpus reproductum sus- cipere quaevis praedicata inter se dis- parata et contraria, ita ut unum cale- fiat, et simul alterum frigescat ; ut unum moriatur, alterum nascatur, etc. ut fa- tentur, spectata potentia Dei absoluta, Suarez (disp. 48, sect. 6), Aegidius Coninck (*De sacramentis*, q. 75, a. 4, dub. 3, n. 129)¹, Lessius (*De perfect. div.*, l. 12, n. 119) et reliqui. At nequit UNUS corporis haberi simul annihilatio et conservatio, vita et mors, dolor et vo-

luptas, aut si quid ejusmodi (quocirca lege nervosam Lugonis disputationem, disp. 7, s. 3, n. 50-52). Ergo sententiae illius auctores non tam multilocant corpus Christi unum, quam multiplicant Christi corpora, eo fere modo quo panes a Do- mino sunt multiplicati. Nec proinde in eucharistia nobis offerunt, quicquid in contrarium credant, ipsum « verum cor- pus, natum de Maria Virgine, vere pas- sum, immolatum in cruce pro homine », sed aliud nescio quod, cujus ego non sum doloribus redemptus².

Secundo. ALTER A CHRISTO PRODUCENTE TERMINUS.

Magnus Sacerdos Christus, primas, etiam ut homo, tenet in consecratione peragenda, per quam censetur ab adver- sariis reproduci corpus Christi. Atqui omne productum, in quantum hujusmodi, est realiter distinctum a producente : cujus ratio est, quia productio omnis, ut talis, importat, sive in alterutro, sive in utroque extremorum, relationem realem, quae habet vim extrema inter se oppo- nendi, proindeque et distinguendi, tan- quam alium ab alio terminum. Quae oppositio et distinctio relativa, orta ex originis ordine, ne in Trinitate quidem labitur aut extenuatur, in qua totus Filius est alius a toto Patre, sicut uterque totus alius est a toto Spiritu Sancto. Nec proinde Christus eucharisticus posset quin esset alter a Christo coelesti terminus³ : quod absit !

Quare ex hoc vel solo argumento, spec- tata necessaria identitate inter Christum eucharisticum et Christum coelestem, ve- lim concludas nequaquam posse ullo modo produci in sacramento, corpus Christi :

1. Qui non dubitat scribere : « Homo ita re- plicatus posset uno loco comburi ac mori, « peccare, et, si velis, damnari; et alio frigere, et « pergere vivere, et mereri et salvari, si absolu- « tam Dei potentiam spectemus. »

2. Vide ad calcem hujus articuli *Appendi- cem I*.

3. Apposite Salmanticenses (disp. 5, dub. 3, § 1, n. 23) : « In primis, cum Christus sit « principium, non solum morale sed etiam phy-

« sicum hujus conversionis, ... aegre aut nullo « modo intelligitur quomodo possit esse ter- « minus productus per talem actionem : neces- « sarium enim est, causam distingui realiter « ab effectu, et principium actionis ab ejus « termino, et quod effectum, sive terminum, « praecedat ordine, sive prioritatem naturae : « quae sine distinctione reali salvari non « valent. »

neque ex realitate sui, neque ex realitate alterius rei, puta panis; neque ex nihilo sui et subjecti; neque tandem ullo excogitabili modo, quo censeatur esse ulla-tenus alicujus actionis effectus: cum quocumque tandem modo illud fingas effectum, a Christo utique effici oporteret.

Argumentum secundum, ex correlativa destructione corporis Christi.

Si praesens est Christus in eucharistia in quantum productus ex actione quae sufficeret ad eum ponendum in esse, nisi alibi praesisteret, sequitur, desinere eum esse praesentem cessatione illius actionis productivae et conservativae, proindeque vi alicujus destructionis aequivalentis, qua simpliciter e rerum natura auferretur, nisi alibi simul existeret. Est proinde aequae destructus Christus corruptione specierum, ac si in coelo ab aliquo occideretur, remanente (ut adversariis placet posse fieri) in mundo praesentia sacramentali. Moritur igitur cottidie Christus¹, aut, quod pejus est, annihilatur opera suorum fidelium eucharistiam sumentium. Quis non videt deicidam fore communicantem²?

Attentis igitur rationibus ac momentis hujus et superioris argumenti, non est mirandum, quod sermone utique acri, attamen non iniquo, effatus est noster Gregorius de Valentia (disp. 6, q. 3, punct. 3): « Minus fuisse necessariam, « imo etiam ineptam videri posse quorum- « dam recentiorum opinionem, qui, lon- « gius multo quam Sotus progressi, ausi « sunt dicere, ipsum corpus Christi per « consecrationem eucharistiae omnino ac « vere produci, non modo secundum illam « habitudinem et praesentiam quam in « sacramento habet, sed in primis etiam « secundum suam substantiam in sacra- « mento. »

1. Superius vidimus (Elucid. XXIV), quantum adversati sint sancti omni detritioni vel laesioni Christi in confectione sacramenti fingendae. Non, credo, minus inveherentur, si in sacramenti desitione destructio aliqua Christi esset a suis coaetaneis imaginata.

Argumentum tertium, ex inefficacia reproductionis in ordine ad praesentiandum corpus Christi sub speciebus.

Aut vi ipsius esse substantialis denuo producti induitur nova praesentia, aut vi alicujus superadditi. Si elegeris primum, nulla ratione, nisi arbitraria valde, explicari potest, cur ipsum esse reproductum jam SECUNDUM SE alligetur his vel illis speciebus. Substantiale enim esse nullum nisi propriis et necessariis accidentibus conjungitur ex sese. Quod sentiunt adversarii; quare eligunt sponte alterum membrum (Suarez, disp. 47, sect. 1, n. 2-4; sect. 2, n. 9-12). Sed jam, si superaddatur aliquid, quo determinetur corpus Christi ad esse praesens hic vel illic, circa hoc aliquid recurrent omnes difficultates mox contra adductionem afferendae.

APPENDIX I.

De comparatione inter carnem historicam et carnem eucharisticam apud Patres et doctores mediaevales aliosque.

Non carent reproductionistae omni fulcumento traditionis, non dico apud Patres, sed apud mediaevales quosdam.

Patres scilicet nonnisi sermonetenus duplicant carnem Christi, dum opponunt carnem visibilem carni intellegibili. Caro enim Christi una eademque, ubi est praesens naturaliter, est sensibilis; ubi est praesens eucharistice, non est sensibilis. Hoc est, uno loco est objectum visus, tactus, etc.; altero autem est objectum solius intellectus ac fidei: unde per oppositionem ad sensibilitatem carnis naturaliter praesentis, competit carni eucharisticae intellegibilitas. Subest proinde una eademque caro Christi, secundum aliam et

2. Adverte, etsi non effugerit Suarezium illud consectorium de *destructione* Christi, tamen nihil apud eum inveniri, quo efficaciter consequentia discutiatur, etsi rejiciatur (disp. 54, sect. 1, n. 2).

aliam praesentiam praedicatis inter se oppositis : quatenus scilicet una praesentia est sensibilis, altera non. Contrarietas autem secundum modos praesentiae non fert secum contrarias formas Christo intrinsicas, sed superaddit realitati Christi, ut constabit infra, relationes logicas demum ad varias rerum transsubstantiarum species. Contrarietas ergo quaedam (non secundum rem, sed secundum logicos respectus) oboritur inter carnem Christi naturaliter praesentem et carnem Christi praesentem eucharistice. Et secundum hoc una de altera negatur, non quidem secundum quod ipsa, sed secundum quod substans variis relationibus logicis. Comparatio igitur non est inter duos terminos reales, sed utique inter duos complexus unius termini realis et relationum logicarum diversarum. Pro quanto scilicet spectatur caro Christi reduplicative ut gaudens una conditione, non potest poni gaudens altera. Praeterea caro Christi in eucharistia habet respectu corporis mystici rationem sacramenti, id est et symbolicam et vivificam, quam non habet prout attenditur solum secundum se. Unde rursus dicitur jure meritoque caro eucharistica esse spiritualis prae carne historica ; enasciturque inter unam conditionem et alteram novum dissidium divisionisque argumentum.

Unde habes, quomodo intellegas dicta multa Patrum, ut Augustini (*Enarr. in Psalm. 98, n. 9. P.L. 37, 1265*) : « Non « hoc corpus quod videtis, manducaturi « estis, et bibituri illum sanguinem quem « fusuri sunt, qui me crucifigent. » Pariter Hieronymi : « Dupliciter sanguis « Christi et caro intelligitur : vel spiritua- « lis illa atque divina, de qua ipse dixit : « *Caro mea est cibus* ; vel caro et sanguis, « quae crucifixa est et qui militis effusus « est lancea » (in *Ephes.*, 1⁷. P.L. 26, 451)¹.

In talibus locutionibus nihil est falsi, quanquam duriusculus est sermo. Cujusmodi sermone postmodum sunt decepti

quidam mediaevales, ut Ratramnus atque Rabanus Maurus, et, ni fallor, Guibertus Novigentinus.

Etenim videtur pluribus locis admisisse Ratramnus in corpore Christi, pro naturali sua conditione et conditione eucharistica, intrinsicam quamdam differentiam (qua importaretur aut dualitas substantiae aut certe dualitatis nonnulla substantia) : « Non igitur idem sunt » (*De corpore et sanguine Domini, c. 71. P.L. 121, 158* ; conferantur capita 50, 57, 69, 88, 89, 97, 101). Revera si loci illi omnes per modum unius sumantur stricte ut sonant verba, vix effugi potest conclusio : latitasse in mente Ratramni aliquid haereseos post modum oboriturae, cum berengarianae, tum calvinianae ; adeo ut non formae verborum sanae defensor solum exstiterit S. Paschasius, sed dogmatis ipsius catholici ; et Beata Virgo haereticum errorem proprie interemerit, ex qua natum corpus Christi sub speciebus praedicaretur adesse. Attamen, spectatis nonnullis locutionibus, quibus, etsi ambigua, tamen nonnulla continetur praesentiae realis adsertio, decerni absolute non potest, quae fuerit mens Ratramni. Quare sapienter scribit Darwell Stone (*A history of the doctrine of the holy Eucharist, 1099, t. 1, p. 233*) : « The « present writer has read the book many « times in the hope of being able to form « some clear idea on this subject, and can « only confess his failure to reach a con- « clusion which seems to him to satisfy « all the elements in Ratramn's teaching. » Corpus scilicet Christi, dum adseritur esse vere praesens in eucharistia, tamen negatur esse idipsum quod natum est de Maria Virgine. Estne tunc novum quoddam corpus, confectum in ordine ad speciales fines eucharistiae ? Aut, si novum non est, cur carpendus Paschasius, quod asseruerit esse de Virgine natum : praesertim cum is nullam capharnaitici sensus speciem oggeret ? Nullum, vereor², effugium, nisi

1. Exempla ejusdemmodi graeca videas recitata aut indicata supra in Elucidatione XVIII (Append. C).

2. Attamen nihil determinative asserere auisim ego. Interea legi potest in favorem Ratramni non solum Jacobus Boileau, *Dissert. in*

corpus Christi eucharisticum intellegatur esse tantummodo « in sacramento verum » (cap. 57), id est sacramentotenus verum, id est nullam habens veritatem quoad se, sed in imagine tantum, sicut ignis in pictura est verus ignis pictus; nec proinde intellegatur verum simpliciter (cap. 59, etc.); neque verum rursus quoad substantiam carnis per animam vegetatae (cap. 72-77), sed verum tantum quoad effectum vitae in nobis producendum (passim), ad modum fere reliquorum sacramentorum¹. Qui si sensus praevaleat, ut non paucis visum est, jam utique nulli scholae theologorum catholicorum potest sine summa injuria affigi nomen patrociniūve Ratramni. At, si realitas ab ipso servata sit corporis eucharistici, videas nonne forte compatiatur secum replicationis aut geminationis genus idem, quod apud coetaneum quemdam ejus, pariter Paschasij adversarium, venit nunc notandum.

lib. de corp. et sang. Dom. (P.L. 121, 171 sq.), sed etiam A. Naegle, *Ratramnus und die hl. Eucharistie*, Vindob. 1903, cap. 6, p. 217-294. Aliqualiter anceps videtur remansisse nuperius R^{mus} D. Cohalan, Episcopus Corcagiensis, *De SS. Eucharistia*, Dublini 1913, p. 227-245. Ceterum Ratramni liber fuit a S. C. Indicis prohibitus usque ad annum 1900.

1. Inter Ratramni asseclas notari debet Aelfricus Abbas, cujus Epistulas saxonice scriptas edidit M. J. Routh (*Scriptorum ecclesiasticorum opuscula praecipua quaedam*, tom. 2, Oxon. 1858, p. 169-177, cf. p. 184-185), meo iudicio, haereticas.

2. « Ad illa siquidem verba Domini, *Hoc est corpus meum*, fit corpus Domini; et suppliciter a sacerdote, corpus Domini sumptibile transfertur in corpus Domini natum de Virgine, quod est penitus inconsumptibile, ut videlicet vere nobis detur ab ipso Christo pontifice » (*Epistola ad Egilem Prumiensem*, n. 4. P.L. 112, 1514). Superius etiam (n. 3, col. 1513): « Cog- noscetis, non quidem (quod absit) *naturaliter*, sed *specialiter* aliud esse corpus Domini, quod ex substantia panis ac vini pro mundi vita quotidie per Spiritum Sanctum consecratur, quod a sacerdote postmodum Deo Patri suppliciter offertur; et aliud *specialiter* corpus Christi, quod natum est de Maria Virgine, in quod istud transfertur [dum scilicet a sacerdote offertur] et aliud *specialiter* corpus Christi, sanctam scilicet Ecclesiam » (similiter inferius, n. 7, col. 1517-1518). Negat esse *naturaliter* duo, quia dualitatem naturarum excludit unitas illa naturalis, qua conjungitur quis suae carni in unitatem naturae. Quanquam enim, ut

Quin ullatenus propenderet in sacramentarium errorem, Rabanus Maurus radicalem quamdam dualitatem videtur propugnasse, dum vult confectum primo corpus eucharisticum ad verba Domini *Hoc est corpus meum*, deinde, ad precationem *Supplices igitur*, uniri corpori Christi coelesti per propriam Verbi divinitatem²: ut inde daretur nobis totus Christus in una alimonia vitali. « Simul tamen non duo sunt (quod absit) corpora, sed unum » (*Epistola ad Egilem Prumiensem*, n. 3, 4, 7; P. L. 112, 1513-1518). *Unum* intellege unitate compositionis, seu unionis, ut ex praemissis patet, et confirmatur adducta comparatione: « Ipsius Domini Christi est alius, non (quod absit) personaliter, sed naturaliter, spiritus juxta divinitatem, alius naturaliter spiritus juxta humanitatem. Simul tamen non duo, sed unus est personaliter spiritus propter unitatem personae » (n. 7, col. 1517-

ipse notat (n. 7, col. 1517), aliud est homo carnatus, aliud hominis caro, tamen sunt naturaliter unum. Igitur Christus est unum naturaliter cum qualibet sua carne; proindeque, et cum « carne inconsumptibili » et cum « carne sumptibili »: quae igitur et ipsae proinde non duo sunt naturaliter, sed unum, cum sint unum cum aliquo tertio. *Specialiter* duo dicit, quia, ut ipsi videtur, « caro inconsumptibilis » et « caro sumptibilis » non sunt ejusdem speciei (n. 2, col. 1513). Huc adduci potest comparatio, quam etsi non facit auctor, tamen, credo, approbaret. Brachium meum dextrum et brachium meum sinistrum sunt unum naturaliter, sicut omnes partes meae humanitatis; et unum specialiter, quia sunt ejusdem rationis partes seu membra, ac velut homogenea. Brachium meum et crus meum sunt unum naturaliter, sed duo specialiter, quia sunt partes heterogeneae, seu alterius rationis membra; non enim est in meo crure ratio brachii, aut e converso. Sic fere « caro sumptibilis » et « caro inconsumptibilis » sunt unum naturaliter et duo specialiter apud Rabanum.

Quae omnia quam longe a veritate aberrent, per se patet. Nec sane mirum si auctori istius figmenti illibatus doctor, S. Paschasius, ejusque assectatores habeantur tanquam « quidam... non rite sentientes » (*Poenitentiale*, seu *Epistola ad Heribaldum*, c. 33. P.L. 110, 493).

Alios viros mediaevales, quoad unionem corporis nescio cujus eucharistici (per verba formalia consecrati) cum corpore coelesti (effectam precatione *Supplices te rogamus*) consentientes Rabano, citavi supra (Elucid. XXI).

1518). Sic, « licet aliud sit specialiter illud, « aliud istud », non tamen duo sunt, sed unum corpus unius Christi. Ex unitate autem istiusmodi, non identitatis, sed compositionis, sequitur profecto, non corpus natum de Virgine a nobis sumi, sed quoddam corpus « sumptibile », unitum quidem corpori nato, passo ac clarificato : unde ad nos tandem transmittitur ac porrigitur¹.

Pariter Guibertus Novigentinus (*De pignoribus Sanctorum*, l. 2, c. 1. P.L. 156, 629-630. Cf. c. 2 et 3), « principaliter « verum » nominat corpus illud Christi historicum, quod, « sicut nascendo de « Virgine, patiendo in cruce, aliquantula « temporum mora praecessit, dedit causas « ALTERI [i. e. eucharistico], quod ad ejus, « ut sic dicam, VICARIAM IDENTITATEM « sub ejus exemplo successit ». Quo « in « altero autem, etsi omnis habenda veritas est, PRINCIPALE tamen NON EST, « quia a principali inflectitur quod est, et « ad id reciprocari semper convenit, cujus « SPECIES AC RELATIVUM est. » Hoc est, corpus eucharisticum est essentialiter relativum ad corpus historicum, sicut ad exemplar et causam suae veritatis. Quae habitudo unius ad alterum adeo est vera et realis, ut nequeat praedicari unum de altero.

Nonnihil igitur affinis est theologia illa inventis recentiorum² : quatenus utrinque in quamdam pluralitatem corporum Christi propendetur. Sed omni theologiae istiusmodi obstat illud quod canimus :

« Ave verum Corpus
« Natum de Maria Virgine
« Vere, passum, immolatum,
« In cruce pro homine. »

1. Eodem saeculo nono, apud Syros iisdem terminis agitabatur eadem quaestio, ut patet per Mosen Bar Kephā, virum jacobitam, in opere jam saepe laudato, *Explanation of the mysteries of the oblation* (p. 54) : « It is right « that we enquire whether that bread, which « Christ took and blessed and hallowed and « called His body, is itself the body which « was (taken) from the Virgin, or another « beside it. And we say that it is His body « and His blood which was from the Virgin. »

Non utique stomachandum est supra modum, si veteres illi claudicaverint in servanda unitate corporis eucharistici cum corpore nativo Christi, cum etiam nostra fere aetate vir non solum piissimus, sed etiam apprime literatus, Antonius Rosmini-Serhati, in eundem scopulum dualitatis alicujus apertius inciderit, cum scribit : « Avvenuta la transustanziazione, « si può intendere che AL CORPO GLORIOSO « SI SIA AGGIUNTO QUALCHE PARTE IN « ESSE INCORPORATA, ED INDIVISA E DEL PARI « gloriosa » (*L'Introduzione al Vangelo secondo Giovanni commentata*, lez. LXXVII, p. 286). Integer contextus, atque proluxa excerpta parallela ex altero opere, *Antropologia Soprannaturale*, dantur ab auctoris defensore, L. M. Billia, *Quaranta Proposizioni attribuite ad Antonio Rosmini* (Mediolani 1889, p. 376-417). Damnata porro est ista propositio, sic latine versa : « Peracta transsubstantiatione, intelligi « potest corpori Christi glorioso par- « tem aliquam adjungi in ipso incorpora- « tam, indivisam pariterque gloriosam » (D., 1920). Ad istam partem additam tantum corporis dominici vult terminari transsubstantiationem panis, quantum est ex vi verborum : adeo ut reliqua pars substantiae corporis Christi non sit in eucharistia nisi per concomitantiam (ap. Billia, 379-380). Rursus ad eandem partem tantum vult terminari *ex sese* nostram communionem vitalem cum corpore Christi, quanquam ratione concomitantiae terminetur de facto ad totam substantiam corporis Christi (ap. Billia, p. 378-379; cf. prop. damn. rosmin. 29, 30, 31. D., 1919-1921). Insuper in triduo mortis, si existeret sacramentum, non fuisset secundum partem illam additam

Proceditque deinde ad tuendam suam solutionem contra objectiones.

2. Quibus fortasse dubitari potest nonne patrocinetur Albertus M. in *Libro de sacramento eucharistiae*, dist. 3, tr. 1, c. 6, n. 6. Lege locum. At, si inde te converteris ad locum alium posteriorem, dist. 3, tr. 3, c. 1, n. 11, videbis hic prioris loci locutiones difficiles quasdam (quasi excludentes ab eucharistia propriam Christi staturam ac dimensionem omnem) emoliri adeo, ut dicatur Christus « SINE CONTRAC-

mortuum unquam corpus Christi eucharisticum; sed maneret vivum, quantumvis mortuum esset corpus naturale in semetipso (Lez. 88, p. 288). Quare superius scripserat (Lez. LXXIII) : « Cristo può « esser dunque morto della sua vita « naturale, ma non della sua vita euca- « ristica. ...Il corpo naturale di Cristo « era venuto dalla terra perchè com- « posto del sangue della Vergine, e però « fu potuto abbandonare alla morte : ma « il corpo eucaristico ha un essere so- « prannaturale, che viene unicamente « dal Cielo, e però è vivente e vivificante : « niuno lo può distruggere » (p. 236-237). Ubi tandem inducitur quaedam vera et realis dualitas corporis eucharistici et corporis nativi ex Virgine tracti.

Interim, saeculo XVIII, apparet etiam in Gallia quosdam catholicos finxisse nescio quod sacramentale corpus Christi aliud ab historico et coelesti, immo innumera illiusmodi corpora pro multiplicatione numerica *κλασμάτων*; contra quos scripsit Duguet suum opusculum, quod inscribitur *Traité dogmatique sur l'Eucharistie* (Paris, 1727), ubi illorum sententia (tacitis tamen nominibus) sic recitatur propriis verbis ipsorum : « [Rien n'empêche un catholique de « croire] que Jésus-Christ n'ait pas donné « à ses apôtres, lorsqu'il institua l'eucha- « ristie, le même corps qui fut livré le « lendemain à la croix pour le salut des « hommes ; que le pain qui est offert sur « l'autel soit changé en une chair qui n'est « pas celle que Jésus-Christ a dans le ciel ; « qu'il y ait autant de corps de Jésus- « Christ réellement distingués en nombre, « qu'il y a d'hosties consacrées ; que Jésus- « Christ ne soit pas seulement uni à la « chair qui a été formée dans le sein de la « Vierge, qui a été attachée à la croix, est « ressuscitée, est montée dans le ciel : mais « qu'il s'unisse chaque jour à une infinité « de chairs, dont le fond n'a jamais été « dans le sein de la Vierge, et dont aucune « n'a été mise à la croix, ni dans le tom-

« beau » (*op. cit.*, p. 2-3)¹. Cui vesaniae auctor inter multa alia hoc potissimum opponit : « C'est une double erreur de « penser qu'une chair qui est unie seule- « ment à l'âme de Jésus-Christ, mais qui « n'a point satisfait pour nous, puisse nous « communiquer ce qu'elle n'a pas mérité, « et nous le communiquer de telle sorte « QU'ELLE NOUS DISPENSE DE NOUS UNIR « A LA CHAIR QUI A ÉTÉ L'HOSTIE D'EXPIA- « TION DE NOS PÉCHÉS, ET QUI EST MORTE « POUR NOUS DANS LES TOURMENTS. ON « N'A JAMAIS RIEN FAIT DE TEL DANS « LES SACRIFICES QUI N'ÉTAIENT QUE DES « FIGURES. On n'a jamais séparé la com- « munion de l'oblation. ON N'A JAMAIS « SUBSTITUÉ A UNE HOSTIE IMMOLÉE UNE « AUTRE QUI NE L'EUT PAS ÉTÉ. Et il est « étrange qu'on s'efforce de déshonorer la « vérité la plus auguste par une substi- « tution qu'on n'eût pu souffrir dans la « figure » (*ibid.*, p. 265). Hic habes tandem argumentum contra omnem quamlibet pluralitatem dominicorum corporum, ductum non jam ex repugnantia metaphysica, sed (quod theologo antiquius est) ex religione ipsa sacrificiorum, cujus perfectionem omnem obtinet nostrum corporis et sanguinis Christi sacrificium. Cuiusmodi argumentum patenter ipse Dominus corroborabat, cum diceret : *Hoc est corpus meum*, non quaecumque, sed *quod pro vobis datur*, utique ad mortem; *sanguis meus*, non nescio quis aliunde emendicatus, sed ipse *qui funditur in remissionem peccatorum* : ipsa hostiae caro, cruor ipse victimae, ipsum salutis nostrae pretium. Sicque nexus apparet inter theologiam transsubstantiationis et theologiam sacrificii, qualis tam multis commendata est supra (Elucid. XIX et XX) testimoniis Patrum et Doctorum, asserentium offerri ac participari a nobis immolationem ipsam carnem crucis. Quibus alia addi possint, ad rem praesentem accommodata satis, sive patristica, sive scholastica. Utpote, ex oraculis Patrum, illud

« TIONE SUAE CORPOREAE QUANTITATIS... in « tam parvo loco contineri sicut est hostia. » Proprie autem invocare possunt fortasse aucto-

ritatem Ruperti, ut indicatum est supra (Elucid. XXIV).

1. Cf. etiam Pressy, *Instr. Past.*, 1769, p. 36.

S. Gregorii Magni, quo perhibetur Christus eo consilio deditus morti, ut corpus ejus et sanguis in nostram transirent alimoniam : « Bonus Pastor pro « ovibus suis animam suam posuit, ut « in sacramento nostro corpus suum et « sanguinem verteret, et oves quas re- « demerat, carnis suae alimento satia- « ret » (*Homil. 14 in Evangel., n. 1. P.L. 76, 1127*). Pariterque ex scholastica sapientia, monitum hoc Joannis Driedo : non fore nobis utilem carnem Christi in eucharistia, nisi eadem sit, in qua fuerit passus. « Dum non habemus quod « illi [Deo Patri] dignum offerre valeamus « pro omnibus quae retribuit nobis, acci- « pimus calicem Salvatoris, id est pas- « sionem ejus, praesentantes Deo Patri « opus nostrae redemptionis, ut illius sa- « crificii semel in cruce pro nobis immolati « participes facti, maneamus et vivamus « in ipso per ipsum. Proinde et ipse Cy- « prianus, quod celebrando quotidie offe- « rimus, dicit esse Christi passionem... « Et IDEIRCO (inquit) haec caro, in qua « Christus solvit pretium pro peccatis « totius mundi, prodest per omnem mo- « dum omnibus credentibus » (*De Scrip- turis ecclesiasticis et dogmatibus. A. D. 1533. Opera, Lovanii 1554, tom. I, fol. 251 b*). Ideirco ; nec aliter : sublata enim causa tollitur effectus. Causa utilitatis est unitas immolatitia ; quam dum destruit dualitas corporum, aufert utilitatem. Caveamus igitur ab omni intellectu transsubstantiationis, quo inferatur istiusmodi dualitas corporis historici et eucharistici. Non enim satis est theologo dualitatem illam negare, nisi etiam videat nonne ex principiis, quae posuit ipse, istud sequatur, quod negat.

ARTICULUS III. EXCLUDITUR ADDUCTIO, SEU
PRODUCTIO ALCIJUS
NOVAE DETERMINATIONIS LOCALIS.

Argumentum primum, ex lege ipsius adductionis.

Nulla in corpore alicubi locato produci- tur jam determinatio localis nova, nisi per

derelectionem loci prioris, successivamque locorum interjacentium acquisitionem. Nihil enim est istiusmodi productio nisi reductio potentiae ad actum in ordine ad locum. Non autem potest eadem potentia simul actuari per duos actus inter se contrarios : sed oportet ut prior actus alteri cedat, qui illi succedat. Et quia corpus est in potentia ad locum per suam mobilitatem, in qua attenditur ratio alicujus continui, sicut et quanti, ideo oportet ut primum partialiter cedat prior locus, et partialiter succedat alter : quae est locorum interjectorum acquisitio successiva. Et haec est ratio, cur sanctus Thomas in hoc ipsissimo negotio (3 S. 75, 2, c.), neget posse corpus ullum fieri praesens ubi non erat (excepta conversione alterius in ipsum) nisi per verum motum localem.

Porro patet, duplici ex causa repugnare ut praesentia Christi eucharistica explicetur per motum localem : primo, quia non deserit priorem locum Christus ; secundo, quia non transit per loca intermedia.

Ergo neganda est adductio.

Argumentum secundum, ex unitate numerica corporis Christi.

Diversae determinationes locales important distantiam inter affectum determinatione una et affectum determinatione altera. Distantia autem separat : « nam si A sit constitutum sub mensura « hujus loci, si B sit constitutum sub « mensura hujus alterius loci, si denique « hos locos dividat spatiorum intercapedo, « evidens est quod A separatur a B. » (*Cardinalis Billot, p. 321*). Realis autem distinctionis rerum corporalium nullum efficacius est principium aut signum manifestius, quam actualis separatio : qua importatur oppositio secundum situm. Situs autem intrat ipsam rationem quantitatis. Situati igitur oppositione dividitur quantitas a quantitate secundum rationem ipsam quantitatis. Ordo vero intrinsecus ad diversas quantitates induit numericam ipsarum materialium pluralitatem, proindeque et formarum.

Quare recte sanctus Thomas (4 D. 44, 2, 2, 3, 4) : « Esse in pluribus locis simul, « inquit, repugnat individuo ratione ejus « quod est indivisum in se ; sequeretur « enim quod esset distinctum in situ. »

Argumentum tertium, ex incommodis ubicationis intrinsecae.

Praenotanda.

Secundum sententiam Aristotelis et Sancti Thomae, corpus est in loco per contactum propriarum dimensionum ad superficiem primam corporis continentis immobilem. Unde fit ut locus semper accipiatur a Philosopho et Angelico Doctore tanquam realitas aliqua extrinseca, et determinatio localis tanquam relativa quaedam attributio (vide *Physic.* 4, lect. 6 ; *Metaph.* 5, lect. 9 et 17 ; *Quodlib.* 6, q. 1, a. 3). Quo posito, Christus in eucharistia nulla intellegitur auctus determinatione locali, ut qui nullum acquisierit contactum dimensionum.

Adversarii vero, quanquam deficit contactus dimensionum, tamen volunt Christum in eucharistia auctum et ditatum quadam determinatione locali, cum non nisi per ipsius acquisitionem censeant eum esse praesentiatum. Ergo debuerunt excogitare et locum quemdam, alium a superficie continente contiguas corporis inclusi dimensiones, et quamdam praesentiam corporis in loco citra contactum dimensionum veram et propriam. Quare finxerunt esse aliquid praesens alicubi per quemdam sibi intrinsecum modum, quo determinetur ad certam occupandam partem spatii cujusdam absoluti.

Spatium illud absolutum, immensum, aeternum, pervadens omnia loca, atque continens superansque in infinitum, concipitur quasi receptaculum quoddam omnis creationis realis et possibilis ; at interea nihil est reale, sed merum ens rationis. In quo spatio irreali collocantur corpora per realem illum modum ipsis inhaerentem, qui dicitur ubicationis. Qui ubicationis

modus ita singulis rebus inhaeret independenter a ceteris, ut si, toto mundo sublato, solus ego servarer, forem tamen alicubi, immo ibidem, ubi prius fueram (nisi forte moverer localiter)¹ ; et si pro priore mundo alius mihi circumdaretur, totaliter diversus et specie et mole et relativa ad me dispositione, tamen, (nisi motus interim essem) dicendus forem esse ibidem ubi prius eram. Adeo nos intrinseca et absoluta donat locatione modus ille ubicationis, ad rem nullam habens respectum praeter inexterminabile ens rationis.

Jam vero, sicut praesentia in loco habetur per talem nobis inductum modum, sic mutatio loci fit per modi mutationem, et multilocatio per multiplicationem modorum. Sicque fit ut Christus, quamvis praeditus suo connaturali modo ubicationis in coelo, possit, sine discessu e priore loco, sine locorum intermediorum pertransitu, per solam acquisitionem novarum ubicationum, fieri praesens in singulis sacramenti locis, immo in partibus sacramenti singulis. Videatur Suarez *Disputationes Metaphysicae*, disp. 51, sect. 1. Lugo, disp. 5, sect. 4, n. 85 sq., praesertim n. 103 ; sect. 5, n. 123, 125, 140-144 ; sect. 6 ; sect. 7, n. 157 ; disp. 7, sect. 3, n. 60. T. Pesch, *Institutiones Philosophiae naturalis*, n. 243 (de modis), n. 431-432 (de ubicatione), n. 462 (de spatio). Lahousse, *Praelect. Metaphysicae specialis*, th. 13, n. 232.

Quibus praenotatis, videntur jam nobis multiplices incommodo laborare istiusmodi ubicationes eucharisticae.

Primo, ex parte spatii absoluti.

Spatium absolutum cum nihil sit, in illo locari nihil est. Fatente Lugone, « dicere « enim quod ubicatio constituitur realiter « in spatio ficto, vel quod haec ubicatio « distinguitur ab illa per ordinem quem « habet ad diversum spatium fictum, vel « denique quod mea ubicatio hodierna « habet ordinem ad idem spatium fictum « ad quod habebat ordinem ubicatio hes-

1. Non quod nos sane admittamus pro tali hypothese possibilitatem intrinsecam alicujus motus (non magis quam admittimus in prae-

sente pro universo mundo globatim spectato) ; sed exponimus sententiam aliorum.

« terna, et aliae similes propositiones non
 « sunt magis verae in rigore, quam si dicas
 « ubicationem realem dicere ordinem ad
 « chimaeram, vel constituere me realiter
 « in chimaera » (disp. 5, sect. 6, n. 152)¹.

Difficultatem tamen putat Lugo posse evadi, si revocetur sermo de spatio ad modum loquendi. Cum enim, inquit, fingitur ubicatio se habere ad spatium, « nihil
 « aliud est quam concipere aliquod *ubi*
 « possibile, in ordine ad quod reliquae
 « praesentiae habent talem, vel talem
 « relationem distantiae vel propinqui-
 « tatis; et quia aliae sunt praesentiae
 « possibles, a quibus magis distat meum
 « *ubi* quam a reliquis praesentiis, quae
 « de facto dantur, consideramus ultra
 « coelum empyreum spatia quaedam
 « imaginaria latissima, quae nihil aliud
 « sunt quam praesentiae possibles infi-
 « nitae syncategorematicae, a quibus magis
 « et magis posset distare mea praesen-
 « tia » (sect. 6, n. 148). Quo jam posito,
 « respondetur, inquit, ex dictis : non
 « intendi a nobis explicari ordinem ad
 « spatium fictum; sed nomine spatii
 « imaginarii intelligi talem vel talem clas-
 « sem ubicationum possibilium... Quando
 « dicimus hanc ubicationem constituere
 « me in tali spatio, significamus hanc ubi-
 « cationem pertinere ad talem classem ubi-
 « cationum possibilium diversam a classi-
 « bus aliarum omnium... Quia tamen non
 « habemus nomina ad significandam diffe-
 « rentiam propriam hujus classis, quam
 « volumus denotare, hinc est quod re-
 « currimus ad aliquam ubicationem magis
 « notam, per quam significamus classem
 « ubicationum possibilium de qua loqui-
 « mur. Cum enim auditores cognoscant
 « jam ubicationem hujus cathedrae, dico
 « Petrum heri fuisse in hoc eodem spatio,
 « in quo ego sum : hoc est, habuisse
 « ubicationem ejusdem classis et simi-

« lem huic ubicationi quam ego habeo »
 (sect. 6, n. 153).

Sed vereor ne nulla sit solutio. Nam in ista sententia ubicatio quaevis est intellegibilis per comparisonem demum ad aliam ubicationem magis notam. Sed haec aut est intellegibilis per illam, aut per tertiam (aut tandem per spatium absolutum). Si primum, circulatur vitiiose. Si alterum, proceditur in infinitum. In neutro ergo casu ubicatio intellegibilitatem habet (nisi forte per spatium absolutum, unde te extricare volebas).

Talis autem circulus aut processus in infinitum vitari non poterit, nisi cum Aristotele et S. Thoma (4 *Physic.* lect. 1-14), in explicando loco et praesentia locali, deveneris ad assignandum aliquod ultimum, quod non sit in loco, sed sit caeteris rebus principium locationis : et hoc est mundi corporei superficies extrema, quae ipsa non suscipit praedicamentum *ubi*, sed caetera per respectum ad ipsam suscipiunt. Sed interit eo ipso intrinseca absolutaque ubicatio; nec restat nisi relativa ad dimensiones circumscriptas.

Secundo, ratione modi intrinseci.

Modus intrinsecus, nec relativus, ineptus est ad constituendum aliquid alicubi. Dicitur enim aliquid esse hic vel illic ex coaptatione quadam sua ad hunc vel illum locum, ubi esse dicitur; « sicut esse
 « vestitum, ex adaptatione vestium ad
 « corpus. Quemadmodum igitur evidenter
 « fabulosus est intrinsecus modus vesti-
 « tionis, quo quis formaliter vestitus
 « evaderet, ita et modus ubicationis »
 (Cardinalis Billot, *op. cit.*, p. 407-408. cf. p. 344).

Tertio, spectata modi inductione.

Si per productionem atque inductionem modi istius intrinseci res constituitur praesens, quaero ubinam modus ingeneretur. Ubi praeeexistebat res, an ubi ea

1. Scripserat tamen antea : « Infero primo :
 « *ubi* non habere respectum intrinsecum et
 « essentialem ad corpus extrinsecum, sed solum
 « ad spatium imaginarium. Haec illatio constat
 « ex omnibus argumentis, quibus nostra sen-
 « tentia probata est » (sect. 5, n. 140). « Una
 « restat difficultas, quia si tota essentia hujus

« praesentiae est non in ordine ad locum
 « realem, sed in ordine ad spatium imagina-
 « rium, quod respicit : cum hoc spatium sit
 « aliquid fictum et merum nihil, respectus
 « etiam, ad illud terminatus, non poterit esse
 « realis » (*ibid.*, n. 144).

fit per modum illum praesens? Si hoc *alterum* eligis, jam 1° supervacat modus; nam praesentia a te res jam ut praesens sua nova praesentia, sine inventu modi istius¹: prius est enim esse hic vel illic, quam hic vel illic pati, i. e. recipere motionem agentis. Superest autem explicanda praesentia ista praeducta. 2° Pone absurdum: nam quotiescumque in aliquem agitur, ibi illum attingit actio, ubi ipse erat. Actio igitur ubicativa (seu modi inductiva) in Christum exercetur coelo locatum. Eligis ergo *primum*. Sed, si modus ubicationis recipitur ibi ubi praeesistebat corpus Christi, quidni in aeternum ibi permaneat: cum sit ipsa ubicatio secundum se immobilis? Et, si non permanet, qua arte jam aut qua via intellegatur ipsa itinerare, aut corpus Christi transmitti ad novum locum? (cf. Cardinalis Billot, p. 408).

Quarto, ex modorum numero.

Non solum Christus praesens est in singulis sacramenti toto orbe confecti speciebus, sed etiam in singulis singularum partibus. In quavis enim parte designabili Christus est praesens totus jam actu ante divisionem partium (non enim in parte ulla designabili potest dici adesse pars tantum Christi. Adest tamen Christus. Ergo totus). Sed infinitae numero partes designari possunt. Ergo infinitis actu ubicationibus plenus est Christus. Quod vix concipi potest.

Quinto, ex ubicationum omnium compraesentia.

Ubicumque Christus adest, ibi adesse debent omnia quaecumque illi sunt intrinseca, hoc est REALITER ET ABSOLUTE inhaerentia². Porro ejusmodi sunt omnes istae ubicationes. Ergo hic, Andegavi, debet Christus gaudere ubicatione parisiensi. Unde exsurgunt quaedam mira.

1° Quomodo ubicatio parisiensi potest extra Parisios vagari?

1. Videsis apud Lugonem, disp. 7, sect. 3, n. 53 sq., longam hujus conclusionis evasionem, at irritam: non enim attendit Doctor ille vim rationis, quae hic specialiter valet, et adnectitur a nobis continuo.

2° Si Christus hic habet secum suam ubicationem parisiensiem, quomodo non dicitur hic esse Parisiis? Quid enim in sententia adversariorum est esse Parisiis, nisi habere in se ubicationem parisiensiem? Eam habet vere hic existentem atque, ut ita dicam, ubicatam. Ergo in hoc angulo mundi reperiuntur omnes praesentiae Christi ad omnia eucharistiae loca, immo ad ipsum coelum. Et quia idem est esse praesentem alicui loco et habere locum illum sibi praesentem, ergo Christus hic habet proxime sibi praesentes terrae plagas omnes et coeli polos: qui igitur etiam Andegavi adsunt. Quod rursus vix concipi potest.

3° Ubicatio A fundat certam quamdam distantiam ab ubicatione B. Cum autem utraque ubicatio hic Christo insit, dicendus erit Christus, existens hic, distare a seipso hic existente. Quis omnia haec, aliave ejusdemmodi multa unquam intelleget?

ARTICULUS IV. EXCLUDUNTUR CONJUNCTIM REPRODUCTIO ET ADDUCTIO.

Post distincta argumenta rationis contra singulas sive reproductionis sive adductionis hypotheses procedentia, sequuntur communia contra ambas simul, petita potissimum ex fontibus magisterii ecclesiastici.

Argumentum primum ex veritate salvanda conversionis.

Inculcata est a Conciliis et Summis Pontificibus vera conversio panis in corpus et vini in sanguinem (Trid. sess. 13, cap. 4 et can. 2; prof. fid. trid. ex Bulla Pii IV *Injunctum nobis*; const. Pii VI *Auctorem fidei*. D., 877, 884, 997, 1529). Veritati autem conversionis parum concordant reproductionis vel adductionis placita, pro quanto in singulis reperitur, quoad rem³,

2. Ratio est, quia nequit una eademque res subesse simul et non subesse eidem formae, aut subesse simul formis contrariis.

3. Reole confessionem Lessii supralaudatam: « Non solemus dicere eas [substantias

termini recedentis annihilatio vera. Veram quippe involvi annihilationem, ex eo constat, quod utrobique panis et vinum desinunt proprie non in aliud quid, sed in nihilum : non autem aliud est annihilari, nisi in nihilum abire, sive subtractio conservativi influxus intendatur statim per se (ut apud Bellarminum et Lessium), sive consequatur ad actionem positivam circa aliud, puta circa accidentia separanda et sustentanda¹ (ut apud Suarezium), vel circa corpus Christi inducendum (ut apud Vasquezium et Lugonem). Jam vero repugnare conversioni annihilationem, patet dupliciter : spectato scilicet et termino recedente et termino succedente.

Primo, ex parte termini recedentis. Quod annihilatur non convertitur. Abit enim in nihilum ; nihilum autem nec terminat ullam conversionem, nec rursus in aliud quid convertitur.

Secundo, ex parte termini succedentis. Annihilationi enim prioris termini, respondet posterioris creatio vel adductio. Sed creatio rursus nullam terminat con-

versionem aut mutationem proprie dictam : immo excludunt inter se mutatio et creatio, sicut inter se excludunt esse et non esse : nam creatio est transitus EX NON ESSE in esse, mutatio autem est transitus EX ALIQUO ESSE in aliud esse. Adductio vero rei unius in locum alterius nullam facit mutationem hujus in illam. « Dicesne aquam transire in vinum, quia « loco ejus in eadem lagena vinum ponitur ? » (Cardinalis Billot, p. 349). Ergo omni ex parte repugnat annihilationi conversio : sicut, paucis Scotistis aut nominalibus exceptis, omnes professi sunt fere doctores. Quoad rem ergo, judicanda est repugnare conversio adductioni vel productioni.

Argumentum secundum ex distinctiore definitione transsubstantiationis.

Constat ex damnatione a Pio VI lata in Pistorienses, non sufficere ad expositionem dogmatis christiani integrandam haec tria puncta : 1° panem cessasse ; 2° accidentia remanere ; 3° Christum

panis et vini] annihilari... verum hoc ad modum loquendi spectat. » Suarez, quanquam cautior et sermone et sententiis, tamen aegre fert quod annihilatio sit a Soto notata ut erronea : immo vult eam haberi ut probabilem (disp. 50, sect. 7, n. 2). Sed non solus Sotus istiusmodi notam inusserat ; etiam Toletus haec habet : « Ista [negatio annihilationis] est « contra Scotum. Est autem conclusio ista « certior opinione ; non enim tutum est concedere panem annihilari in sacramento ; et « vix a temeritate saltem excusari potest « talis assertio » (In 3 S. 75, 4). Post Sotum et Toletum, alii etiam gravi usi sunt censura, quos enumerant Salmanticensis (disp. 5, dub. 1, n. 9). Nec praetereundum est quod Waldensis (*De sacramentis*, c. 68) testatus erat Wicleffitas et Husitas coaetaneos suos solitos esse imaginari malitiose in dogmate catholico assertionem annihilationis, ut exinde conversionis repugnantiam arguerent. Quod et protestantes deinde, quod refert Vasquez (disp. 183, e. 1, n. 7), similiter egerunt : « Quocirca praedicta opinio de annihilatione « panis et vini adversariis nostrae fidei arma « ministrasse videtur » (Vasquez, *ibid.*). Ut simplicior, ita tutior fides veterum erat, dum scribebant : « Ad hoc autem, quod objicitur, « quod fit ibi mutatio panis de esse panis in « non esse, dicendum quod hoc penitus falsum « est » ; siquidem « tunc penitus annihilaretur

« in sacramento substantia panis : quod FIDES CATHOLICA NON ADMITTIT » (Albertus M., *Liber de sacram. euchar.*, dist. 6, tract. 2, cap. 1, n. 10).

1. Multum hoc Suarezii effugium carpit Vasquezius (disp. 183, n. 12-23), inter alia haec scribens : « Contendere autem de panis et « vini desitione et separatione accidentium, « quatenam sit prior et causa alterius, utrum « ratione separationis accidentium desitio substantiae panis et vini habere non possit « rationem annihilationis : frivolum sane, et « indignum non solum tanto mysterio, sed « etiam quod inter theologos disputetur. » Sed miror, quod oculatissimus Doctor non perspexit, posse etiam facile suum ocludi effugium, aliaque similia omnia. Nam, quod reductio panis in nihilum consequatur ad actionem inductivam corporis Christi, quomodo per hoc removetur annihilatio ? Non removetur, sed tantummodo importatur per praeviam actionem positivam : ita ut sint duae actiones divinae, una positiva primum, qua statuitur corpus Christi ; altera deinde negativa, qua in nihilum sinitur labi panis. Annihilatio autem nunquam removebitur, nisi ostendatur e converso positionem corporis Christi sequi ad mutationem panis, et quidem ita ut haec sit vera realisque via ad illam. Tum enim apparebit, tumque demum, quomodo panis non desinat in nihilum, sed in aliquid.

adesse; sed requiri amplius quartum punctum, veluti distinctum articulum fidei, nimirum transsubstantiationem, seu conversionem totius substantiae panis in corpus et totius substantiae vini in sanguinem¹ (D., 1529). Igitur tria praedicta nondum integrant formaliter ex sese conceptum catholicum conversionis transsubstantiativae². Quid autem, quaeso, praeter illa tria, auctores sive reproductionis sive adductionis nobis proponunt ad transsubstantiationem pertinens, nisi merum nomen? Neutri enim assignant ullam extremorum successionem nisi, quantum est ex parte rei, se habentem mere materialiter. Siquidem nequaquam volunt adhiberi ab auctore conversionis mutationem unius termini tanquam MEDIUM ad inductionem alterius. Quicquid autem superinducunt ab extrinseco connectens ambas partes, puta intentionem divinam, vel si quid ejusmodi, nullam habet vim mutandi realem conditionem istius consecutionis, quae est mera successio et nulla conversio (cf. Cardinalis Billot, *op. cit.*, p. 329 et 339).

Praeterea, si ad istum modum esset intellegenda transsubstantiatio, cujusnam utilitatis gratia praedicari eam oporteret fidelibus praeter tria illa puncta supra-recentia? Nonne amandanda esset ad quaestiones mere scholasticas, quibus obrui vix decet ingenia fidelium? At hoc ipsum reprobatur Pius VI in decreto praelaudato³. Quae reprobatio vix intellegi potest, nisi transsubstantiatio addat super illa tria puncta aliquid intrinsece conducens ad ipsorum veritatem atque intellegentiam: quatenus, exclusa anni-

hilatione, desitio unius substantiae sit idipsum quo procuratur nobis sub speciebus altera: ita ut sit unum re opus transsubstantionis, quamvis, pro diversitate respectuum ad duos terminos, sit duplex ratione (cf. Cardinalis Billot, p. 350).

Argumentum tertium ex comparatione inter accidentia et extrema conversionis.

Specialius contra eos qui putant elementum formale transsubstantiationis, praeter successionem duarum substantiarum, reperiri in habitudine quadam communi utriusque ad tertium: sive substantiali, seu statica, secundum copulationem ad accidentia (Valentia); sive activa, seu dinamica, in ordine ad sustentanda accidentia (Lugo).

Et primo quidem, consideratio habitudinis dynamicae reducitur in casu ad considerationem habitudinis staticae. Nam 1° prius est corpus Christi adesse, quam sustentare accidentia. Porro non adest nisi per transsubstantiationem. Ergo jam habetur transsubstantiatio, priusquam attendi possit sustentatio. 2° Transsubstantiatio est aliquid quod fit a sacerdote. Sustentatio autem activa accidentium, si qua procederet a Christo eucharistico, esset quoddam ipsius agere: quod non operatur sacerdos. Ergo nulla est pars transsubstantiationis. Superest ergo consideranda solum habitudo statica.

Jamvero dico realem habitudinem substantialem terminorum binorum ad accidentia nullum esse elementum formale aut constitutum transsubstantiationis. Nam in tantum foret, in quantum acci-

1. « Quam velut articulum fidei Tridentinum Concilium definivit, et quae in solemnibus fidei professione continentur. » Cujus si mentio omittatur, « notitia subtrahitur tum ARTICULI « AD FIDEM PERTINENTIS, tum etiam VOCIS ab « Ecclesia consecratae ad illius tuendam professionem adversus haereses, tenditque adeo « ad ejus oblivionem inducendam, quasi ageretur de quaestione mere scholastica » (*ibid.*). Adverte, non solum vocis jacturam, sed etiam articuli notari in iis qui tribus supradictis punctis sint contenti.

2. H. e., tria ista possent sustineri ab eo qui

negaret conversionem: etiamsi haec sequatur logice ex illis, atque vice versa. Sicut sunt qui negent immutabilitatem Dei, quamvis agnoscant probe Dei existentiam, tanquam causae primae supramundanae, seu Creatoris increati: qua in notitia clauditur implicite immutabilitas.

3. « Doctrina Synodi, qua parte tradere instituitur fidei doctrinam de ritu consecrationis, remotis quaestionibus scholasticis circa modum quo Christus est in eucharistia, a quibus parochos docendi munere fungentes abstinere hortatur » etc. « Quasi ageretur de quaestione mere scholastica ».

dentia haberentur tanquam elementum quoddam permanens commune utrique termino totali a quo vel ad quem fit transitus, sicut in mutationibus formalibus materia. At non ita res habet. Terminus enim totalis transsubstantiationis non est ex doctrina conciliorum compositum ex substantia et accidentibus, sed ut tota, ita SOLA substantia, cum panis, tum corporis Christi (quantum est ex vi verborum). Hoc est, coincidit terminus totalis termino formali. Manent igitur accidentia omnino extra ambitum terminorum transsubstantiationis, simpliciter immota¹, longe secus ac materia in formalibus mutationibus, aut etiam substantia in alterationibus. Nec proinde per comparisonem ad ipsa potest formaliter definiri nexus vicens proprie inter extrema istius conversionis (Cardinalis Billot, p. 356) : etsi forte accidentium conservatio potest esse ex alio titulo conditio necessaria ad transsubstantiationem, ut infra exponetur.

Argumentum quartum, ex consecratio circa desitionem corporis Christi invisio.

Procedit contra eos saltem auctores sive *reproductionis* sive *adductionis*, qui, secus atque Valentia aut Lugo², in habitudine terminorum ad species permanentes nullum collocant formale elementum conversionis. Apud ipsos dicenda foret, dum corrumpuntur species, habere locum transsubstantiatio quaedam altera corporis Christi in materiam succedentem : non enim tum deest connexio extrinseca inter desitionem corporis Christi et novae materiae subrogationem : sive ideo recedat

unus terminus ut succedat alter, sive quia succedit ; atque rursus, sive id fiat per destructionem unius alteriusque creationem, sive per abductionem et adductionem, proportionaliter ad singula cujusque de conversione sacramentali placita. Porro transsubstantiationem vel conversionem admittere corporis Christi in aliud, quid est nisi errori stercoranistarum (si qui unquam fuerunt) aperire locum (Cardinalis Billot, *op. cit.*, p. 348)? Qualiter autem se ab ista difficultate expedire satagant adversarii, vide apud Suarezium, disp. 54, sect. 3.

Omni igitur ex parte adigimur ad consentiendum *Catechismo Concilii Tridentini* (pars. 2, c. 4, n. 37) : « Si est verum Christi
« corpus sub panis et vini specie post
« consecrationem, omnino necesse est, cum
« ibi antea non esset, hoc vel loci muta-
« tione, vel creatione, vel alterius rei in
« ipsum conversione factum esse. At vero
« fieri non posse constat (ut corpus Christi
« in sacramento sit) quod ex uno in alium
« locum venerit : ita enim fieret ut a coeli
« sedibus abesset, quoniam nihil movetur,
« nisi locum deserat a quo movetur. Creari
« autem corpus Christi minus credibile est,
« ac NE IN COGITATIONEM QUIDEM CADERE
« HOC POTEST : relinquitur ergo (ut in sa-
« cramento sit corpus Domini) quod panis
« in ipsum convertatur. » Cujusmodi con-
versio autem « ita fit, ut tota panis sub-
« stantia, divina virtute, in totam corporis
« Christi substantiam, totaque vini sub-
« stantia in totam sanguinis Christi sub-
« stantiam, SINE ULLA DOMINI NOSTRI
« MUTATIONE convertatur » (ibid., n. 39) :
ut mox est exponendum.

1. Omne elementum commune mutationum accipitur ut mutatione ipsa affectum : verbi gratia, in alterationibus substantia modificatur secundum quamdam sui affectionem accidentalem ; in mutationibus formalibus materia mutatur secundum quamdam sui conditionem substantialem. Hic autem accidentia omnino immutata manent servanturque a Deo. Non sunt ergo ullatenus mutationis subjectum, aut quasi subjectum, aut tandem conversionis terminus etiam partialis. Nec proinde dicendum aut putandum est, compositum ex pane et accidentibus mutari in sacramentum, tanquam

in compositum quoddam ex accidentibus iisdem et corpore Christi.

2. Quanquam ipse Lugo (disp. 7, sect. 10, n. 173) sponte docet, nec satis caute, converti compositum ex corpore Christi et speciebus in compositum subsequens : ut opinor, ea de causa, quia quantitas saltem censetur perseverare eadem. Antea tamen (sect. 9, n. 154, sq.) ea, qua par est, severitate castigaverat Arriagam, dicentem : corpus ipsum Christi mutari in substantiam subsequentem. Quod vel cogitatu est horribile.

SECTIO II. — VERIOR SOLUTIO
PROPONITUR.

Cum neque productione neque adductione constitui possit praesens corpus Christi in eucharistia, superest omnino, ut per conversionem habeatur proprie dictam¹. Etenim, si nullius esse in Christo (neque substantialis neque accidentalis) productione haec praesentia nova obtineri potest, nec tamen potest obtineri sine ulla mutatione in rerum naturam inducta, sequitur, mutationem hanc non esse corporis Christi, sed alterius rei in corpus Christi immutatum.

Circa quam mutationem panis in corpus Christi immutatum, duo veniunt statuenda :

1° Nullam mutationem in aliquid immutatum dari posse nisi transsubstantiationem ; neque vicissim transsubstantiationem ullam dari posse nisi in rem immutatam, proindeque praeeexistentem.

2° Transsubstantiationem esse de se aptam ad praesentiandum terminum conversionis, loco termini conversi, sub hujus speciebus.

ARTICULUS I. CONVERTUNTUR INTER SE MUTATIO REI IN REM IMMUTATAM ET TRANSSUBSTANTIATIO.

Primo quidem, nulla mutatio rei in rem immutatam dari potest nisi per transsubstantiationem.

Etenim rem in aliquid immutatum mutari, dicit in termino conversionis nihil novi haberi. Atqui hoc importat, nullum commune elementum assignari posse panis transmutati et corporis Christi eucharistici. Etenim, si quod elementum conversi panis in corpore Christi eucharistico reperiretur, certissime inesset huic corpori

1. « Nihil potest incipere hic esse, cum prius « non fuerit, nisi per motum aut mutationem « propriam, vel ALTERIUS TERMINATAM aliquo « modo AD IPSUM » (S. THOM., 4 D. 11, 1, 2). Hinc sequitur falsitas et impanationis Christi, et annihilationis panis. Sanctus Thomas rursus : « Relinquitur ergo dicendum quod verum corpus Christi esse incipiat in hoc sacramento « per hoc quod substantia panis convertitur

aliquid novi, minime in ipso praeeexistens, foretque corpus, secundum novitatem illius elementi, mutatum. Jam autem, si nihil in termino conversionis superest termini conversi, oportet ut hujus mutatio facta sit non secundum partem tantum, puta formam, remanente materia, sed secundum totam substantiam, nulla ejus parte remanente : quae est transsubstantiatio. Recte igitur Scotus (4 D. 11, q. 3) : « Est impossibile transsubstantiationem partialem [i. e. mutationem « formalem] esse in praeeexistens : quia « illa est mutatio per quam potentiale « recipit actum quo prius caruit ; et, per « consequens, compositum ex illo potentiali et ex illo actu novum est, quia « succedit privationi illius. » Intellege ergo : nulla erit mutatio in praeeexistens, nisi totius substantiae in totam substantiam.

Secundo : Reciproce transsubstantiatio nequit dari ulla nisi in terminum immutatum.

Probat^{ur} 1°.

Etenim, si terminus transsubstantiationis esset, prout talis, mutatus, id est reductus de potentia in actum, esset secundum novum illum actum productus. Secundum igitur quod ille actus foret aut actus essendi simpliciter, aut actus essendi tale (sive substantialiter sive accidentaliter), foret ille terminus productus vel ex nihilo sui et subjecti, vel ex nihilo tantum sui, non autem subjecti. Sed prior casus est creationis, seu transitus ex non ente in ens, qui nullam, ut diximus, potest ingredi conversionem, seu transitum de ente in ens. Ad alterum autem casum quod spectat, quodcumque actus, vel substantialis vel accidentaliter, producitur per viam conver-

« in substantiam corporis Christi, et substantia « vini in substantiam sanguinis ejus. Ex hoc « AUTEM APPARET FALSAM esse opinionem tam « eorum qui dicunt substantiam panis simul « cum substantia corporis Christi in hoc sacramento exsistere, quam etiam eorum qui « ponunt substantiam panis in nihilum redigi » (Cg. 4, 63).

sionis, id in conversionis termino fit ex proportionali desitione actus contrarii in termino converso : pro quanto generatio unius est corruptio alterius. Habetur igitur huiusmodi conversio secundum duas formas inter se succedentes in eadem materia vel subjecto ; proindeque importat consubstantialitatem partialem terminorum : quae in transsubstantiatione locum habere non potest. Nequit igitur transsubstantiatio dari in ullum terminum conversione ipsa mutatum.

Aliis verbis, quia terminus formalis *ad quem* (ut aiunt) conversionis productivae est pars demum compositi, etiam pars fuerit necesse est compositi terminus formalis *a quo* : permanebitque compositi altera pars, communis utrique extremo (Cardinalis Billot, *op. cit.*, p. 356).

Probatur 2°.

Mutatio unius in alterum non ex ipso conceptu dicit in hoc altero mutationem ullam, sed tantum in priore illo, quod dicitur mutatum. Quaerenti enim quid sit mutatum, ex ipsa phrasi respondendum est : *ILLUD* esse mutatum ; utique in *HOC*. De hoc autem quid ? Ex ipsa phrasi minime habetur *HOC* esse mutatum, sed esse id in quod mutatum sit *ILLUD*.

Quod igitur terminus conversionis inveniatur per ipsam conversionem mutatus, hoc est per accidens in conversione, spectata in quantum huiusmodi. Provenit enim ex eo quod termino converso contingit terminum conversionis esse plus minus consubstantialem : nimirum ratione communis subjecti, quod, cum sit ipsius mutationis subjectum, necessario in termino conversionis invenitur mutatum¹.

Ubi deficit igitur subjectum commune, deficit tota ratio mutationis in termino

conversionis ; nec proinde ulla ejusmodi mutatio tunc per viam conversionis dari potest. Unde sequitur, transsubstantiationem, si qua detur, non dari ullam nisi in rem penitus indemetatam, proindeque praeesistentem.

Aliis verbis, actio conversiva non dicit de se actionem productivam. Potest dari conversio productiva (et huiusmodi sunt omnes conversiones naturales) ; sed adhuc manet ratio conversionis, etiamsi desit ratio productionis. Actioni enim conversivae respondet formaliter conversionis passio, quae est in termino converso. Spectata igitur ratione conversionis secundum se, quidquid obtinetur circa terminum conversionis, id non per actionem in ipsum obtinetur, sed per actionem in terminum conversum. Quod agatur etiam in terminum conversionis, id solummodo debetur consubstantialitati terminorum, ut dictum est.

Quare sanctus Thomas sexcenties : « Hoc in quod terminatur conversio « [transsubstantiativa], nullo modo trans- « mutatur, scilicet corpus Christi, sed so- « lum panis, qui convertitur » (4 D. 11, 1, « 3, 1 ; cf. 4 D. 1, 1, 4, 1, 6^m ; 4 D. 8, 2, 3, 5^m ; 3 S. 78, 4, 2^m)². Idem dicebat Albertus M. : « Substantia panis et « vini, sine mutatione vel additione, vel « innovatione corporis Domini, transsub- « stantiatur in corpus quod prius erat, et « panis per istam transsubstantiationem « desinit esse panis, cum prius esset « panis ; non tamen simpliciter transit « in non esse vel in nihil, quia in cor- « pus Domini transsubstantiatur. Et hoc « idem tenendum est de vino ad sangui- « nem. Mutatio enim supernaturalis, quae « vocatur transsubstantiatio, tota est in « substantia panis et vini, et secundum

1. Tunc enim de potentia in actum novum transiit subjectum amissione actus veteris : est proinde terminus conversionis mutatus quantum ad acquisitionem actus : seu ex nihilo sui (non subjecti) motus ad sui realitatem vel actualitatem : dum est terminus conversus, per actus prioris recessionem, redactus de sui realitate vel actualitate ad sui (non subjecti) nihilum. Tota igitur mutatio termini succedentis habetur

ratione subjecti communis.

2. Ita intellegi a S. Thoma transsubstantiationem, ut nulla actio recipiatur nisi in pane, fatetur ipse Suarez, nec semel (disp. 50, sect. 4, n. 8 ; sect. 5, n. 1 ; sect. 6, n. 4 ; disp. 61, sect. 1, n. 1 ; sect. 2, n. 2) ; quanquam ipse omnino aliter, ut vidimus, transsubstantiationem intellegit ac exponit.

« nullum modum alterationis vel augmenti vel generationis attingit corpus « Domini » (*Liber de sacram. euchar.*, dist. 6, tr. 3, cap. 1, n. 5). Superiusque (dist. 6, tr. 2, cap. 1, n. 10) : « Illa supernaturalis mutatio tota est in pane, et « nullum habet terminum [*intellege* : mutationi subjectum] in corpore dominico »; sed solummodo habet in corpore dominico terminum mutationis illius cui subjectus est panis. Lege integrum caput. Antea vero divus Algerus (*De sacram. corp. et sang. Dom.*, l. 1, c. 9. P.L. 180, 766) admirabiliter : « In sacramento autem, « mutata substantia, non forma, panis et « vinum non fit nova caro aut novus « sanguis, sed existens substantia panis « et vini mutatur in coexistentem¹ substantiam corporis Christi : ita ut novitate sua nihil in ipso innovet, mutatione sua nihil immutet. »

Advertas exinde sequi tria.

1° Transsubstantiatio est inter omnes conversiones purissima : utpote quae rationi conversionis unius in alterum nihil addat quasi forinsecus emendicatum, ac deturpans sive conversionis terminum sive conversionem. Quemadmodum enim agens ut agens non patitur, ita terminus conversionis, ut talis, non mutatur. Non reperitur autem istiusmodi puritas nisi in transsubstantiatione.

2° In Trinitate, Deus Filius propter per-

fectam consubstantialitatem cum Patre, ex quo oritur totaliter incommutato, nullatenus intellegitur mutatus, quanquam totus est productus.

In eucharistia, corpus Christi propter carentiam omnimodam consubstantialitatis cum pane, in ipsum totaliter mutato, nullatenus est productum, sicut nullatenus est mutatum.

In creatione, terminus propter suam totalem² oppositionem ad *non esse*, ex quo transit ad *esse*, simul est et totaliter productus et totaliter mutatus.

In operibus autem agentium naturalium omnis actio conversiva simul est et productiva partialiter, et partialiter termini producti mutativa : propter partialem hujus termini consubstantialitatem cum illo ex quo oritur partialiter mutato.

3° Posita praesentia Christi sacramentali, repugnat ut nulla habeatur Christi praesentia alia naturalis³. Ex praedictis enim sequitur, praesentiam sacramentalem pendere ex naturali praesupposita : siquidem nonnisi in praeexistens immutatum fieri potest panis transsubstantiatio. Unde concludas quam absurde putetur a nonnullis Christus posse in eucharistia contineri et conservari⁴, quin extra eucharistiam ullatenus conservetur ; immo, quam absurde putetur eucharistia potuisse confici ante incarnationem.

1. Hac voce *coexistentem* nequaquam coexistentiam corporis Christi et panis in sacramento designat Algerus, quam late impugnat (*op. cit.*, c. 6, col. 755). Sed intellegit pani *convertendo* coexistisse jam corpus Christi, in quod converteretur. Nihil aliud igitur sonat illic *coexistens* quam apud nos *praeexistens*. Corpus enim, coexistens pani, praeexistit conversioni.

2. Adverte, in transsubstantiatione non esse totalem oppositionem inter extrema : conveniunt enim in ratione entis ; cujus communis rationis ergo fit, ut et conversio locum habere possit, nec tamen possit fieri nisi ab eo cui subjicitur ens in quantum ens, ut opportune notat S. Thomas (3 S. 75, 4, 3^m). Cujus ratio est, quia idem potest in ens ut tale, qui potest in omnem materiam : siquidem materia est in corporalibus communissimum principium seu initium entis.

3. Vide igitur quousque consentiamus Car-

dinali Billot (*op. cit.*, p. 473) scribenti : « Posset quidem Christus non esse sub ulla « reali dimensione extrinseca, eodem modo ac « mundus in toto suo complexu sumptus ; « posset etiam contineri solum in loco coelesti, imo solum *SUB DIMENSIONE SACRAMENTI*. » Ultima verba eatenus salvari possunt, quatenus, facta quadam hypothese irreali, at non metaphysice repugnante, intendatur casus quo in rerum natura nihil jam inveniretur praeter Christum ipsum, eucharistia cibatum. Tunc enim Christus secundum praesentiam naturalem sub nulla esset dimensione ; secundum praesentiam autem sacramentalem esset sub dimensione sacramenti. Esset igitur Christus *sub nulla dimensione nisi sacramenti*, quanquam gauderet praesentia simul et sacramentali et naturali. Sed haec censeantur dicta jocosae.

4. Cf. dicta supra, p. 622, sub litera B.

ARTICULUS II. TRANSSUBSTANTIATIO EST APTA
EX SESE AD PRAESENTIANDUM.

Hic duo sunt praestanda.

Primo, ostendendum, cur necesse sit reddere rationem praesentiae Christi per ipsam conversionem.

Secundo, ostendendum, qualiter conversio rationet praesentiam.

Primo quidem, necesse est ut per conversionem reddatur ratio praesentiae Christi.

Induci per ipsam conversionem praesentiam termini posterioris ibi, ubi affluit terminus prior, aperte supponitur a sancto Thoma, ubi de tribus excogitabilibus modis disserit, quibus corpus Christi constituatur praesens. Sed potuerit quis opponere illi assumpto, non reddi rationem praesentiae per conversionem, etiamsi detur conversio : nam panis, hic praesens, forsitan potuerit ab omnipotente Deo converti in corpus Christi, prout in coelo solo existens¹. Ergo conversio substantiae in substantiam non reddit rationem praesentiae eucharisticae.

Respondebis fortasse : posset quidem panis transsubstantiari in corpus Christi prout in coelo locatum, si corruerent species. At remanentibus speciebus, intellegitur transsubstantiatione ipsa praesentari corpus Christi sub illis.

Dico : haec responsio est insufficientis ; nam sequeretur ex ea, potuisse, etiam remanentibus accidentibus, panem mutari in corpus Christi dissitum. Fac enim potuisse id fieri sublatis speciebus : quomodo impediretur Deus, quominus idem faceret, per hoc solum quod eligeret simul servare

1. Est haec sententia Scoti (4 D. 10, 1), quem sequuntur plurimi, inter quos Toletus (3 S. 75, 4, q. 3, *advertite* 4°). Sed contradicit, et quidem merito, Capreolus, 4 D. 11, art. 3, ad 1^m et 3^m Scoti contra 1^{am} solutionem, p. 237 et 239.

2. Immo, ut postea constabit, per species servatas intellegitur Deus conservare praesens corpus Christi. Secundum hoc igitur servatio specierum accipitur ut prior ad praesentiam Christi, nec ab ea dependet : quemadmodum etiam in ceteris sacramentis *signum tantum* est prius ad *rem et signum*.

3. Semel enim, modo isto nescio quo, acquisita speciebus relatione continentiae ad Chris-

species ? Non enim per corpus Christi, ut terminum demum conversionis, conservat species : siquidem corpus Christi, sub hac formali consideratione, nulla intellegitur mutatione affectum, nec proinde auctum causalitate ulla respectu specierum².

Repones fortasse, praesentiam corporis Christi ad species sequi tandem ex verbis formae. Optime quidem : in hoc enim omnes consentimus : ex verbis formae deduci posse Christi praesentiationem. Quod enim significatur per formam, etiam per formam efficitur. At semel concesso, potuisse (seclusa consideratione formae) per omnipotentiam divinam transsubstantiari panem in corpus Christi semotum a speciebus, sequitur, praesentiam Christi ad species, quantumvis per formam inducatur efficienter, non tamen induci formaliter ipsa transsubstantiatione : non enim uno inducitur formaliter alterum, si absque hoc illud reperiri potest, quasi indifferens ad ejus positionem. Restat ergo, praesentiam Christi induci formaliter aliquo effectu verborum alio praeter transsubstantiationem. Sed tunc advertite 1° : in casu corruere etiam omnem rationem pro transsubstantiatione. Unica enim ratio pro transsubstantiatione erat : quia non posset praesens reddi corpus Christi sub speciebus demonstrantibus, nisi aut productione, aut adductione, aut conversione. Jam, si conversio et ipsa est ex sese inefficax ad praesentiandum, abeat cum reliquis³ ! Advertite 2° : nullum jam restare medium praesentiativum. Exclusis quippe omnibus viis productivis et adductivis, ostensum est, unam jam tentari

tum, sufficit annihilari panem, ut verificetur forma. Neve dicas, conversionem adhuc requiri eo quod forma non significet annihilationem, seu negativum, sed positivum. Nam respondeo : positivum illud, quod directe significat forma, est Christus ut demonstratus per species ; nonnisi indirecte vero est conversio, pro quanto scilicet haec est necessaria ad Christum nobis procurandum sub speciebus loco panis praesentem ; et ideo forma significat terminum ut *in facto esse*, et non *in fieri*, quia directe, non conversionem, sed praesentiam denotat. Semel autem admissa, transsubstantiationem nihil formaliter conferre ad praesentiationem, et praesentiam alia via induci, jam ne indirecte

posse viam propriae et strictae conversionis. Si haec igitur non per se sufficiat, non habes jam quo extra eam confugas.

Conclude ergo, transsubstantiationem, si quid valeat ad praesentiandum, per seipsam valere, non per aliud additum, quo traheretur corpus Christi, terminus transsubstantiationis, ad *esse hic*. De ista enim tractione rursus exurgeret problema : quo genere processus consisteret : productivi, adductivi, an conversivi ? Quod si autem transsubstantiatio est, ex suis propriis, termini praesentiativa, jam patet, nullam posse haberi aut concipi unquam, nisi praesentiativam termini; nec proinde sine contradictione admitti poterit hypothesis rei transsubstantiatae in rem prout alibi solum existentem.

Secundo jam determinatur unde transsubstantiationi insit vis praesentiandi suum terminum.

Porro dico : haec proprietas est communis transsubstantiationi cum omnibus conversionibus. Omnis enim conversio inducit ex sese continuationem praesentiae inter terminum conversum et terminum conversionis. Quod sic patet :

Conversio omnis aut est productiva, aut non est productiva.

Si est productiva, duplici ex capite constat ea induci continuationem praesentiae.

1° Quia corruptio termini conversi fit certe ubi erat ipse. In conversionibus autem productivis, generatio unius est corruptio alterius. Ergo ibi generatur terminus conversionis, ubi fuit terminus conversus.

2° Quia, ut supra est ostensum, importat conversio productiva permanentiam subjecti utrique communis.

Si non est productiva, nihilominus importat continuationem praesentiae quasi duplici ex capite.

quidem significatur transsubstantiatio ; sed cum praesentia Christi significabitur annihilatio panis, pro quanto per haec verba *Hoc est corpus meum*, datur intellegi : hoc non est panis. Et sic sufficienter forma significaret annihilationem, proindeque et efficeret.

Primo quidem, ex parte conversionis passive spectatae.

Secundo, ex parte ipsius actionis conversivae.

1° *Ex parte conversionis passive spectatae.*

Res conversa desinit in terminum conversionis. Ubi sunt duo consideranda.

Primo, res quae desinit, DESINIT UBI FUIT. Quomodo enim desineret ubi nunquam fuisset ? *Secundo*, desinens autem in alteram, DESINIT UBI ERIT ALTERA. Ergo ibi est altera, ubi fuit prior.

Non enim desitionis istius fingendae sunt duae terminationes : una veluti intrinseca, altera extrinseca ; quarum una forte ab altera disjungi atque discontinuari posset. Quod enim desinit per conversionem sui in alterum, non in ultimo quodam instante sui *esse* desinit (quale instans ultimum in iis quae convertuntur nullum datur¹), sed in primo instante sui *non esse*, quod est primum instans alterius *esse*. Non igitur alicui terminationi intrinsecae prioris *esse* succedit prout terminatio extrinsecae alterum *esse*. Sed una est terminatio prioris *esse* : *esse* alterum ; quod igitur ita terminat realitatem prioris, ut continuet.

Uno verbo : desitio unius est alterius realitas, spectata pro isto instante, quod concludit durationem priorem. Vel brevius : desitio unius est positio alterius. Unde idem quod supra.

Quae cum ita sint, vide, quam necessario asseratur inter extrema conversionis verus NEXUS realis, utique panis desinenti intrinsecus, eodem modo quo intrinseca est passio conversionis ; nec solum se tenens ex parte ordinationis divinae, extrinsece referentis recessum unius extremi ad alterius accessum.

2° *Ex parte ipsius actionis conversivae.*

In conversione non productiva potissi-

1. Si quod enim daretur ultimum instans, illud quod convertitur, in ultimo sui, adhuc foret ipsum ; in primo autem alterius, jam transisset in non ipsum. Sed inter ultimum sui et primum alterius, nullum foret intervallum : immo ista duo forent unum idem-

mum, ut superius est ostensum, ACTIO commutativa tota quanta recipitur in eo quod convertitur; nec nisi quatenus in illo recepta, invenitur habere pro terminatione sua, non quidem intrinseca, attamen vera, id in quod fit conversio. Non autem istud terminat vere actionem, nisi continuetur ei in quo uno recepta est actio.

Aliis verbis. Actio conversiva, quanquam non mutat nisi unum extremorum, tamen mutatione ipsa illius pertingit ad alterum. Non autem actio hic demum efficax pertinget ad aliquid hic numquam existens.

Ergo omnis actio conversiva unius in alterum aut simpliciter hoc ponit loco illius, aut saltem, si agatur de re quanta, ejusque mutatione secundum locum, continuationem eam praesentiae inter extrema motus inducit, per quam excludatur omnis terminorum discretio.

Sciendum est enim, in iis quae sunt secundum se extra praedicamentum quantitatis, qualis est substantia (etiam corporea) secundum se, aut forma, continuationem nullam praesentiae dari posse, nisi per replicationem praesentiae identicae; in iis autem quae pertinent ad quantitatem, eamve sequuntur, aut ea afficiuntur, continuationem praesentiae aliquam attendi secundum positiones locales diversas ita inter se excipientes, ut una altera terminetur, nec proinde actio motiva disjungatur a termino motus. Sed istud ultimum infimumque genus continuationis, ut patet, non potest habere locum in mutationibus illis, quae nullum claudunt in sua ratione motum localem.

Corollarium de transentatione.

Conclude ex praemissis: nullam, etiam divinitus, fieri unquam posse conversionem totius substantiae cum sua quanti-

que instans. In eodem igitur instante aliquid esset adhuc ipsum et jam non ipsum: quod repugnat. Non igitur datur ultimum instans ejus quod convertitur, sed solummodo ultimum tempus (S. Thom. in 6 *Phys.*, lect. 7, et 3 S. 75, 7, 1^m; 4 D. II, 1, 3, 2, 2^m et 3^m). Uno verbo, *id quod demonstrant species* ne per unum quidem instans potest esse simul et panis et corpus Christi. Ergo nullo intrin-

tate sensibili in totam aliam substantiam cum nova sensibili quantitate: quam vocant transentationem. Deficeret enim inter terminum conversum et terminum conversionis continuatio quaevis praesentiae. Quod sic patet. Ex una parte, transentatio ista fieri deberet in immutatum praeesistens quid, propter easdem rationes, quae de transsubstantiatione allatae sunt. Ex altera autem parte, non posset aliquid praeesistens, immutatum, fieri per transentationem praesens loco rei transentatae. Primo quidem, non sub specie aliena: cum hic, ex suppositis, deficeret aliena species, species dico rei transentatae. Immo deberet fieri praesens in propria specie, siquidem quantitas sensibilis contineretur in termino formali istius conversionis. Oporteret igitur terminum conversionis adesse jam non per modum solum substantiae, sed per modum rei quantae: proindeque circumscriptive. Sed praesentia hujusmodi donari aliquid praeesistens *immutatum* non potest, sine multilocatione circumscriptiva, quae ob rationes superius¹ factas repugnat. Ergo omnino transentatio haberi non potest².

Ostenso per transsubstantiationem praesentari corpus Christi, superest quaerendum, cujusmodi praesentia per transsubstantiationem donetur.

§ 2. De genere praesentiae quo per transsubstantiationem donatur in eucharistia corpus Christi.

SECTIO I. — PRAESENTIA EUCHARISTICA DIFFINITUR.

Habes probatum ex analysi conversionis, ut talis, importari inter substan-

seco instante concluditur duratio panis, sed solo extrinseco illo, quod est primum corporis Christi.

1. In argumento secundo contra Adductionem.

2. Consentiant quoad conclusionem Suarez, disp. 50, sect. 10, n. 16; Lugo, disp. 7, sect. 10. In contrarium videsis Salmanticenses, disp. 5, dub. 2, n. 10.

tiam panis et substantiam corporis Christi continuationem praesentiae. Induitur ergo substantia corporis Christi eadem praesentia ad species qua secundum se gaudebat substantia panis. Videndum est igitur quali.

Non equidem induitur ea praesentia, qua gaudebat substantia panis prout affecta ipso accidente quantitatis, id est ut quanta. *Primo*, quia terminus conversus non fuit substantia ut quanta, sed substantia per se solam sumpta. *Secundo*, quia nullatenus per quantitatem panis fit quanta ipsa substantia corporis Christi, nec ea ullatenus afficitur, cum sit, in quantum terminus transsubstantiationis, immutata. — Non igitur est praesens loco localiter, id est, per specierum panis, quasi sibi inhaerentium, comparisonem ad dimensiones externi continentis (puta aeris vel pyxidis); sed tantum ad ipsas species est praesens.

Nec rursus ad eas est praesens per contactum propriarum dimensionum, cum non id substantiae panis competeret; sed est praesens eo modo, quo substantia secundum se (i. e. non ut quanta, sed ut substantia) erat praesens ad species.

Substantia autem si comparatur ad dimensiones specierum, non in quantum facta est quanta per ipsas, sed solum in quantum est substantia, non est assignare unde possit ipsarum divisibilitatem sortiri: cum nulla substantia divisibilitatem sortiatur nisi quantitatis qua afficiatur. Est ergo substantia corporis Christi ad

species divisibiles praesens modo non divisibili. Nec proinde pars est sub parte, sed, ut sub toto, ita sub parte, est totum.

Cum autem audis praesentiam ad species, noli rursus intellegere aliquam realem habitudinem corporis Christi ad species sacramentales, cum omnino ea caruerit ante consecrationem corpus Christi, et sit post consecrationem immutatum¹. Intellege ergo habitudinem specierum ad corpus Christi. Nec rursus hanc, quantumvis realem, intellegas tanquam novum quid realiter et intrinsece acquisitum speciebus: cum ipsa accidentia sint totaliter extra ambitum terminorum conversionis, nec proinde in seipsis mutantur, sed prorsus immutata servantur a Deo, efficienter supplente vices subjecti sustentantis. Qua substitutione nulla mutatio contingit speciebus nisi extrinseca, consistens videlicet in absentia subjecti SUSTENTANTIS et MODIFICATI (quin interea tollatur ordo naturalis accidentium ad hujusmodi subjectum, quanquam simpliciter frustratur)². At insuper considerandus est ordo accidentium naturalis ad substantiam sibi CONJUNCTAM UT DEMONSTRABILEM per ipsa³. Qui nec ipse sublatus est per conversionem, sed nec frustratus: cum sit ei per conversionem assignatus novus terminus: substantia scilicet corporis Christi. Et sic inest speciebus realis habitudo ad corpus Christi sibi conjunctum, ut demonstrabile per ipsas, quin sit realiter acquisita habitudo, sed tantum ejus terminus divinitus in alterum mutatus. Mutatio igitur panis in

1. « Secundum regulam de relativis datam, « erit ista RELATIO ordinis hujus successionis « secundum rem quidem in ipso pane, qui mutatur, non autem in corpore Christi vero, NISI « SECUNDUM RATIONEM, QUIA IPSUM IMMUTATUM MANET » (4 D. 11, 1, 3, 1, 3^m). Eadem de causa excluditur a corpore Christi relatio realis ad species.

2. Hinc etiam sequitur mutationem accidisse circa esse quo sunt, ut explicabitur infra. Naturale enim accidentium esse est *inesse*. Porro jam non insunt. Ergo non habent suum naturale esse *in alio*, sed quoddam supernaturale esse *non in alio*. Habent igitur esse per modum substantiae. Retinent tamen suum ordinem transcendentalem ad naturale esse suum, quod est *inesse pani*.

3. Substantia tripliciter comparatur ad quantitatem sensibilem, cui subest.

1° Continetur quantitate sensibili, tanquam aliquid per ipsam demonstrabile. Quae comparatio est compraesentiae.

2° Sustentat eam, tanquam in suo esse radicans ipsius esse. Quae comparatio est activa.

3° Modificatur per eam, ut fiat quanta, atque, mediante ipsa, possit fieri qualis. Quae comparatio est passiva.

Sublata autem comparatione activa et passiva, manet adhuc ob oculos mentis prima: quae sola attenditur in speciebus termini transsubstantiati respectu termini transsubstantiationis.

corpus est ipsum demum fundamentum relationis compraesentiae, quam habent accidentia ad corpus Christi, ut demonstrabile per ipsa supernaturaliter.

SECTIO II. — EXCLUDITUR DISTANTIA INTER CORPUS CHRISTI UT LOCALITER EXSISTENS IN COELO ET CORPUS CHRISTI IN SACRAMENTO PRAESENS.

Distantia sequitur quantitatem. Nominat enim inter duas res extensas distantia longitudinem interjectorum spationum, seu corporum inter extremam utriusque superficiem contentorum. Duae igitur substantiae corporeae sunt ratione suarum dimensionum, ut locatae, ita et distantes.

Alia autem, secundum se inextensa, possunt tamen inter se distare, non quidem ratione quantitatis seu molis propriae, qua carent, sed ratione molis et quantitatis in quam aliquid principiant, causalitate sive efficiente sive formali. Ut formalis causa, anima adest corpori. Ut efficiens causa motus, angelus adest mobili. Inter animam autem meam et tuam distantia adest ratione corporeae molis informatae et distantis. Inter angelos duos, virtutem suam diversis corporibus admoventes, intercedit distantia ratione mobilium distantium.

Quod si autem anima separata vel angelus nulli rerum corporearum parti suam virtutem applicet, jam tibi concedam corruere inter hujusmodi omnem distantiae aut indistantiae rationem. Sunt enim tales substantiae, in casu, non solum expertes secundum se quantitatis, sed etiam relationis omnis ad eam. Versantur proinde extra omnem categoriam sicut extensionis, ita et distantiae. Quare neque distantes dici possunt, neque rursus indistantes eo positivo sensu, qui importet compraesentiam.

Distantia ergo concipitur sive ratione contactus quantitativi ad dimensiones interjectas, quo gaudent res extensae, sive ratione contactus virtualis, quo gaudent res inextensae ad duo corpora distantia.

Advertendum autem est, corpus Christi in eucharistia esse per modum substantiae secundum se consideratae; id est consideratae secundum ea quae illi competunt ut est substantia, non autem secundum alia, quae forte competunt ipsi ut est quanta, vel si quid ejusmodi. Jam vero pro tali modo praesentiae, substantia neque ullum secum fert contactum quantitativum ad accidentia, neque contactum virtutis ullum, cum nihil in illa influat, ut dictum est. Ergo, pro istiusmodi praesentia ad species, nondum habet substantia relationem distantiae vel indistantiae ad res creatas alias.

Quae cum ita sint, non solum excluditur distantia inter corpus Christi existens totum in una parte hostiae et corpus Christi similiter in altera parte existens (sicut excluditur inter angelum unum eundemque latentem in hac parte sui mobilis et in illa, vel inter animam meam in pede totam et totam in capite vigentem); sed insuper distantia excluditur inter corpus Christi in una particula Romae existens, et in altera Parisiis.

Angelus quidem a seipso distaret (quod repugnat), si extra sphaeram, quam movet suae virtuti adaequatam, amplius alibi operaretur et versaretur. Cujus ratio est, quia finitae ipsius virtuti finitus campus respondet: cui si applicet se, nequit simul existere alibi, cum nequeat esse actuosus ultra suam virtutem.

At hujusmodi ratio prorsus deficit in corpore, quodcumque per modum substantiae demum existat sub speciebus alienis. Etenim, cum neque ratione suae quantitatis, neque ratione virtutis alicujus aut motivae aut informativae adsit, sane nulla datur ratio proportionis, veluti limitativae, inter quantitatem specierum et talis corporis quantitatem vel virtutem. Proindeque, sive res conversa fuerit majoris sive minoris quantitatis, sive quantitatis concretae sive discretae, parum refert ad corpus Christi pro isto modo praesentiae. Quemadmodum quippe sub parva, ita sub magna quantitate, quemadmodum sub continua, ita sub

divisa, indifferenter aderit Christi corpus, prout terminus conversionis : latitudoque et multiplicatio praesentiae a rei conversae mole et numero solummodo pendeat.

Deficiente igitur, ex parte termini transsubstantiationis, ratione restrictionis ad *esse hic*, poterit simul et hic et alibi versari; pendeatque numerus praesentiarum a numero rerum conversarum: quin relatio ulla oppositionis inducatur inter Christum ut hac et ut illa praesentia eucharistica gaudentem; vel inter Christum ut gaudentem suis praesentibus eucharisticis et ut coelo locatum: quippe quia neque directe neque indirecte in eucharistia Christus commensuratur aut ulla ratione proportionatur ad varias rerum conversarum quantitates: nec proinde ulla nova relatione induitur cujus ratione sibimetipsi, ut ita dicam, opponatur, vel a seipso dividatur.

SECTIO III. — ENUMERANTUR
CONCOMITANTIA SUB SPECIEBUS CORPORUM
VEL SANGUINI CHRISTI.

Quanquam sola substantia vel corporis vel sanguinis Christi adest vi verborum, tamen concomitantur ei omnia, quibus deficientibus foret aliud in eucharistia ac in coelo.

Etenim, cum non mutatum sit corpus

1. Quibus nisi afficeretur, adeo esset aliud, ut non posset esse idem corpus ac in coelo: siquidem nequit idem corpus esse simul dimensionatum et indimensionatum, etc., seu subjacere realiter praedicatis contrariis vel contradictoriis.

2. S. Thomas ita aperte affirmat integras Christi dimensiones, amplitudinem, staturam, figuram, aut si quid ejusmodi, reperiri in eucharistia, ut vix intellegatur quomodo ejus auctoritas in dubium vocari potuerit. Porro non solus ex veteribus illud affirmavit. Sufficiat hoc loco adduxisse Chrysostomum (*In Hebr.*, hom. 17, n. 3. P.G. 63, 131): « Unus ubique Christus, qui et hic est plenus, et illic plenus. » Evolvit Ps. Primasius (P.L. 68, 748): « Nec nunc quidem aliud magnum, aliud minus, aliud hodie, aliud cras offeremus; sed semper idipsum, aequam magnitudinem habens... Unus ergo ubique est, et hic plenus existens et illic: plenum

(aut sanguis) Christi per transsubstantiationem, oportet ut tale inveniatur in eucharistia, quale in coelo existit. Porro in coelo non est corpus indimensionatum aut incoloratum, sed et quantitate et qualitatibus atque universim accidentibus variis intrinsece afficitur. Iisdem igitur afficietur in eucharistia¹. Proinde in eucharistia habet omnia accidentia sibi in coelo realiter inhaerentia; habet qualitates suas omnes; habet quantitatem seu tres suas dimensiones: non quidem ratione sui praesentes, sicut ratione sui sunt praesentes in coelo, ubi substantia ratione ipsarum adest; sed sunt in eucharistia praesentes ratione substantiae, quae hic adest ratione sui. Et sicut in coelo substantia, praesens ratione quantitatis, adest per modum proprium quantitatis, id est circumscriptive, sic in eucharistia dimensiones, cum sint praesentes ratione substantiae, adsunt per modum substantiae proprium, id est, ut totae sub tota particula, ita totae sub unaquaque parte, absque ulla commensuratione, aut habitudine ulla activa vel passiva, ad quantitatem panis. Illum enim modum praesentiae sortiuntur, quem eis elargitur substantia, cujus praesentiam sequuntur (S. Thom., 4 D. 1, 2, 3, 2^m; praeter 3 S. 76, 4, et locos parallelos)².

Neque rursus in coelo corpus Christi est exsanguis aut inanime, sed animatum

« unum corpus ubique habens. » Inter coetaneos S. Thomae, scribit Innocentius V (B. Petrus de Tarentasia): « UT EST « SUB SPECIEBUS, quamvis sit quantum, non « tamen per modum quanti » (4 D. 11, 2, 6, 1). Necnon postea Scotus (4 D. 10, 1, Lugduni 1639, n. 13, 14, 16, p. 504-506) veritatem absolutam dimensionum inhaesitanter tradit, solam excludens commensurationem unius dimensionati ad alterum. Et hoc, inquit « non est « aliud nisi absolutum conservari sine respectu « extrinsecus adveniente » (Cf. 4 D. 10, 5, n. 2 et 6, p. 547 et 550). Sententiam illorum veterum « communem » defendit Toletus in 3 S. 76, 4. Quod autem posteriores doctores sat multi disputarunt de duplici effectu formali intrinseco quantitatis, uno primario, altero secundario, videntur, limites ab antiquitate positos transgressi, non tam sapuisse supra magistros, quam a sapientia sibi tradita defecisse.

atque sanguini concretum. Item sanguis Christi in coelo est sanguis carnis. Non erit igitur in eucharistia corpus Christi sine anima aut sanguine, nec sanguis sine carne vel corpore¹. Tandem corpus Christi in coelo existit per *Esse Verbi*, quod est ipsum Verbum. Est ergo Verbum praesens in eucharistia.

At hic dubium oritur, utrum Verbum sit praesens per meram concomitantiam, annon potius vi verborum. Etenim dixit Christus : *Hoc est corpus meum. Meum* dixit : Ergo corpus Verbi. Nullum enim est *Ego* in Christo, nisi *Ego Verbi*. Cum igitur dicit *meum*, idem est ac si dicat, corpus *mei*, qui sum Deus Verbum. Per verba ipsa igitur significatur corpus Verbi. Unde quidam cum Bellarmino (*De Eucharistia*, l. 4, c. 24) sic arguunt : « *Vi verborum* » est in specie panis corpus non quodlibet, « sed Filii Dei, et proinde corpus subsistens divina Verbi subsistentia, et consequenter unitum divinitati. » Sed parum congruit doctrina *Tridentini*, sess. 13, cap. 3 (D., 876), divinitatem assignans extra numerum eorum, quae *ex vi verborum* insunt. Quare Vasquez, ob reverentiam Concilii, nolens divinitatem adesse *vi verborum*, negavit (disp. 185, cap. 2) voce *meum* referri corpus ad Verbum, sed tantum putavit referri ad naturam humanam, quam gestabat Verbum : quasi per figuram sermonis personificaretur natura humana. At obstat, quod secundum

dogma catholicum, ut dictum est, unum *Ego* potest a Christo proferri : *Ego Verbi*.

Quamquam igitur extreme inter se discordant Vasquez et Bellarminus quoad rationandam praesentiam Verbi, omnino inter se concordant circa istud suppositum : Si *Meum* referatur ad Verbum, Verbum est praesens *ex vi verborum*. Haec autem conditionalis falsa est, ut sensere postea *Salmanticensis* (disp. 7, dub. 3, n. 30) ; at infeliciter falsitatem arguere ex eo quod per vocem *Meum* Verbum consignificetur corpori et sanguini non in recto, sed in obliquo tantum. Sed, sive in obliquo sive in recto consignificetur Verbum, ad rem ex sese non refert. Id enim adest *ex vi verborum*, sine cujus positione non posset in ulla hypothesis sensus verborum verificari. Semel igitur concessio, fore INCONDITIONATE falsa verba formae, nisi substans corpus existat per *Esse Verbi*, sequitur Verbum (quantumvis in obliquo designatum) esse praesens *vi verborum*, ut ad sui *Esse* consortium trahens corpus et sanguinem. Igitur melius dicendum est : quamvis per vocem *meum* connotetur Verbum, tamen verificari adhuc posse verba, etiam cessante unione hypostatica. Nominans enim Christus corpus suum, significat id quod est corpus suum. Porro id quod est corpus Christi, maneret idem, etiam si mutaretur id quo est². Maneret scilicet idem specificè et numerice corpus, quod nunc est Christi, etiamsi jam non esset

1. Negasse inter catholicos scriptores concomitantiam illam, unum memini Folmarum, praepositum Petrae Stillantis. Cujus haec fuit vesana sententia : « In sacrosancto mysterio, « sicut spiritualis uvae meracissimum sanguinem sub vini sapore ac specie bibere me « quidem, sed solum et purum, sine carne non « dubito : ita solam et puram carnem Christi, « sine ossibus, sine membris corporalibus, imo « et sine humani corporis plenitudine, sub panis sapore ac specie manducare me credo : « nec me Filium hominis, sed carnem Filii « hominis manducare confiteor » (*Epistola Folmari ad Eberhardum Salzburgensem*. P.L. 194, 1481). Adversus Folmarum, non quidem solus (cf. *Epist. anonymi cujusdam Salzburgensis*. P.L. 194, 1482 sq.), sed utique acerrimus surrexit Gerhohus Reichersbergensis (*Epist.* 7.

P.L. 193, 496 sq.). Cujus querelis commotus Eberhardus Babergensis Folmari quamdam palinodiam elicit (*Epistola Eberhardi Baberg. ad Eberhardum Salz.* P.L. 193, 500 sq.). Quam legis in epistula Folmari ad Episcopos Bavariae et Austriae (P.L. 194, 1485 sq.). Vix mentione dignus est theologus ille Concilii Tridentini, Amantus, vel Amans, qui peroravit, sanguinem ne ex corporis concomitantia quidem contineri sub specie panis, propterea quod sanguis (ut est opinio Cajetani) nulla sit pars humanae naturae (*Pallavicini, Hist. Conc. Trid.*, l. 17, c. 6, n. 6, — ex Sarpio —).

2. Juxta doctrinam enim nobis probatissimam, quae est S. Thomae, in tantum corpus vel humanitas est Verbi, in quantum existit per proprium Verbi *Esse* increatum.

Christi¹. Igitur, habita ratione solorum verborum², nihil obstaret quominus post semel factam consecrationem, maneret corpus illud praesens in eucharistia, etiamsi in coelo a Verbo dimitteretur, et inciperet existere per *esse* creatum suppositi connaturalis. Non est igitur illic ex vi solorum verborum corpus Verbi, ut Verbi.

Quod et aperte docet sanctus Thomas quodam loco (*In Joan.*, 6⁵², lect. 6), minus, ut videtur, theologis illis obversato: « Corpus, inquit, est ibi ex vi con-
« versionis, divinitas vero et anima per
« naturalem concomitantiam. Dato enim
« per impossibile, quod divinitas separa-
« retur a corpore Christi, jam non esset
« in sacramento divinitas. »

SECTIO IV. — CONCLUDITUR CIRCA
CONDITIONEM SPECIERUM ET DURATIONEM
PRAESENTIAE CHRISTI.

Species panis vel vini, cum manserint extra ambitum rei conversae vel mutatae, manent immutatae; proindeque perseverant simpliciter, quamvis sine substantia (3 S. 77, 1).

Perseverant autem eodem ordine mutuo, quo in pane gaudebant inter se. Corporibus autem qualitates sensibiles non in-sunt nisi mediante quantitate; potest enim in corpore esse dimensio sine colore, non autem color sine dimensione. Non igitur substantia suscipit colorem nisi in quantum extensa: ita ut mediante dimensione sustentet in *esse* colorem. Rursus in corporibus quantitas intellegitur affici et modificari qualitatibus. Est enim sensibile commune, quod non percellit singulos

nostros sensus, nisi ipsorum sensibilibus propriis auctum atque perfectum: puta non cernitur, nisi sit coloratum. Duplici igitur ex capite quantitas se habet ut subjectum respectu qualitatium: primo, tanquam veluti sustentans; secundo, tanquam veluti modificata. Conversa ergo substantia panis, quantitas adhuc subjec-tat reliqua accidentia. Nec proinde in speciebus habetur aut separatus color, aut separatus calor, aut separatus sapor, sed coloratum, calidum, sapidum: existenti-bus qualitatibus in quantitate. Quantitas autem in nullo jam est. Nec tamen est substantia, siquidem secundum id quod est, remanet immutata³, ut dictum est. Mutatio tamen accidit secundum id quo est, siquidem naturale accidentis *esse* est *in-esse*, nec jam inest quantitas. Non jam igitur habet suum naturale *esse*, sed supernaturale *esse non in alio*. Quanquam igitur est accidens, existit ad modum substantiae, nec ad modum cujuslibet substantiae, sed substantiae panis, siquidem existit et sustentat accidentia in *esse*, quasi esset panis⁴.

Rursus, quia secundum id quod sunt, accidentia non sunt per transsubstantiationem mutata, ideo remanent, ut fuerunt antea, mutabilia seu alterabilia. In cujus alterationis termino amittunt (sicut amississent olim) ordinem suum naturalem ad substantiam panis. Cum autem corpus Christi per transsubstantiationem non sit iis praesens nisi loco panis, ad quem habeant ordinem naturalem, sequitur, corruente ordine, corruere praesentiam. Quae conclusio non minus claret, si ex consideratione causae formalis transeat ad causam efficientem praesentiae domini-

1. Sensus enim verborum est specificativus: *Hoc est corpus* quod est *meum*; non autem reduplicativus: *Hoc est corpus* in quantum *meum*.

2. Dico habita ratione solorum verborum, quia, attenda institutione, nequit, ut notatum est in Elucidatione XVII, eucharistia subsistere nisi dependenter a sacerdotio Christi, quod ipsum corrueret, corruente unione hypostatica.

3. Cf. 3 S. 77, 2.

4. « Dimensionibus illis est datum ut sub-
« stent, et subsint et illi *esse*, quod est con-

« FORME *esse* priori substantiae, et termina-
« tioni quantitatis [i. e. figurae], et omnibus
« aliis accidentibus » (4 D. 12, q. 1, a. 2, s. 4).
Per totam ceterum quaestionem primam distinctionis 12 inculcat S. Thomas, quanti-
tatem jam sortitam esse novum modum ex-
sistendi, qui erit non *in esse*, sed *sine subjecto*
existere. Vide potissimum articulum primum.
Conferatur Innocentius V (B. Petrus de
Tarentasia) 4 D. 12, q. 3, a. 2, 4^m: « Spe-
« cies hae habent modum substantiae. »

cae, scilicet formam consecrationis. Significabat enim forma consecrationis : *Hoc* (quod videtur esse panis) *est corpus meum*. Semel igitur atque non videtur esse panis, jam non est corpus : cum forma nihil efficiat, nisi quod significet. Desitio igitur praesentiae eucharisticae sequitur, sicut ipsa praesentia, ad vim formae.

§ 3. De succedentibus praesentiae eucharisticae.

SECTIO I. — ASSIGNATUR TERMINUS CORRUPTIONIS SPECIERUM.

Ad corpus autem Christi sequitur id quod ad panem secutum fuisset. Etenim, cum forma nihil efficiat, nisi quod significaverit, sequitur, cessante eo quod erat per formam significatum, ut omnia jam illum cursum teneant, quem tenerent si forma nunquam prolata esset. Si autem forma nunquam prolata esset, in termino corruptionis specierum haberetur ea substantia, in quam panis esset naturaliter conversus. Eadem igitur habetur, cessante praesentia dominica.

Ex limitatione igitur ipsius sensus formae sequitur redintegratio ordinis naturalis, quantum ad substantiae subsequenter conditionem. Noli tamen somnari corpus Christi in substantiam succedentem mutatum : cum ex vi formae non sit corpus Christi sub speciebus nisi ut terminus transsubstantiationis : cujusmodi conditio

1. Attende quod dicitur : quantitas non evaserat substantia ; quanquam enim exsistebat ad modum substantiae, tamen remanebat accidens, immo accidens prorsus immutatum. Sed aliud est quantitas, aliud *esse* quo est. Jam vero illud *esse*, quo quantitas exsistebat prius ad consecrationem, non transit quidem per consecrationem in aliquod *esse substantialiter*, i. e. in aliquod *subsistere* sive panis sive alterius cuiuspiam substantiae ; immo remansit *esse* accidentis, proindeque accidentale. Attamen mutatum est aliquid, pro quanto prius ad consecrationem illud *esse* erat actualiter *inesse*, et jam post consecrationem non est actualiter *inesse*. Non enim quantitas jam inest, quanquam utique est ; est quippe, quin inest. *Esse* igitur, quo est quantitas, subiit quamdam mutationem, pro quanto factum est non quidem

nullam in eo potest importare mutationem vel minimam (ut demonstratum est supra), multoque igitur minus conversionem sui in aliud quid. In substantiam igitur subsequentem non mutantur nisi accidentia panis aut vini. Quod qualiter fiat, nunc est videndum.

SECTIO II. — RESOLVITUR QUALITER MUTENTUR ACCIDENTIA IN SUBSTANTIAM.

In principio motus alterativi erat complexus quidam ex quantitate (velut subjecto) et qualitatibus (velut informantibus). Complexus igitur ille corrumpitur, id est dissolvitur, per alterationem. Non tamen corrumpitur ratione quantitatis, sed ratione qualitatum. Statimque ac alteratae sunt qualitates, terminata est ista corruptio. Quod autem in termino illo corruptionis non sit solum quidam complexus ex quantitate et novis qualitatibus, hoc inde est quod in sacramento, ut dictum est superius, quantitas panis habebat *esse* ad modum substantiae¹, nec qualicumque substantiae, sed substantiae panis. *Esse* autem est ultima actualitas rei, et actus $\alpha\alpha\tau' \xi\epsilon\sigma\gamma\gamma\iota\sigma$. Actuabatur igitur illud accidens ad modum entis substantialis ; adeo ut tantum ibi vigeret actualitatis, quantum si exsisteret panis. Non igitur mirum, quod in termino corruptionis tanta habeatur actuatio quantum sufficiat substantiae, et quidem substantiae

subsistere, sed *esse* ad modum alicujus *subsistere*. Quod omnes omnino concedere debent. Cur vero omnes nihilominus negant, *esse* illud esse quoddam *subsistere*, quanquam sit ad modum alicujus *subsistere* ? Quia, cum sit et remaneat *esse* accidentis, servat suam intrinsicam habitudinem et ordinationem ad aliquod *subsistere* (scilicet panis), unde pendeat, et cui accedat. Per illam essentialem et inextinguibilem exigentiam cujusdam alterius *esse* substrati, manet *esse* quantitatis quoddam *esse* accidentale. Quanquam interim eodem modo se habet, quo se haberet *esse* panis ; ac proinde actuatur accidens separatum ad modum panis. Agit autem omne ens ratione suae actualitatis. Ageat igitur accidens eucharisticum ad modum substantiae. Recole dicta supra, in Elucidatione XLI.

eidem, in quam mutatus esset panis. Naturaliter autem omnis actuatio fert secum illud cui sufficit : puta actuatio ad gradum usque accidentalem naturaliter importat accidens ; et actuatio gradus substantialis connaturaliter quoque importat substantiam, ad cuius mensuram est. Nec est plus realitatis aut perfectionis in actuazione simul cum proprio actuato, quam in actuazione sola, puta ad modum substantialem sine substantia : cum quicquid est perfectionis in actuato sit ipsa actuatio. Igitur generans actuacionem proportionatam alicui substantiae, satis generat ipsam substantiam, quae connaturaliter proinde necesse est ut sit. Ex corruptione igitur specierum naturaliter (semel praesupposito miraculo transsubstantiationis) generatur substantia. Et est vera conversio, cum positio novae substantiae sit ipsa desitio prioris compositi ex quantitate et qualitatibus.

1. *Vigorem* intellege quantum ad *esse*, quo sunt eodem pacto ac substantia ; *naturam*, quantum ad vim activam, qua, consequenter ad novum *esse*, pollent eadem ac substantia ; quin tamen ullatenus accidentia habeant substantiae essentiam. Similem usum vocis *naturae* videsis apud Robertum Pullum (*Sententiarum* lib. 8, c. 5. P.L. 186, 966-967) : « Nares olfactu, palatum gustu, utriusque [panis et vini] naturam « [in sacramento] perpendunt ». « Post mutationem utriusque substantiae [panis et vini] non « mutatur qualitas naturae. »

Credo eodem sensu esse intellegendum, quod negavit Rupertus (*In Exod.*, l. 2, c. 10. P.L. 167, 617-618), « substantiam » panis corrumpi, destrui, aut mutari. Nam *primo*, ibidem sermonem coarctat ad « substantiam panis et vini secundum exteriorem speciem quinque sensibus « subactam » ; *secundo*, aliis locis, qui notantur in *Histoire Littéraire de la France*, t. 11, p. 550 (cf. P.L. 170, 781), expresse asserit conversionem. Lege potissimum in Libro 3 de *S. Spiritu*, caput 21 : « Panem communem accepit, sed, « benedicendo, longe in aliud quam fuerat, « transmutavit... Item vini substantiam accepit, sed itidem, gratias agendo vel benedicendo, sic in aliud vertit, ut diceret veritas, « quae non mentitur : *Hic est sanguis meus* » etc.

Si *xii*^o atque *xiii*^o saeculo, poterat adhuc genuina Ecclesiae doctrina ejusmodi formulis contineri, quibus praedicaretur permanere panis et vini natura, atque competere speciebus natura seu vigor substantiae, quid mirum, quod *v*^o saeculo, cum, sive apud Graecos, sive apud Latinos, minus polita usu atque elimata es-

Perpulchre hac in re Innocentius V (B. Petrus de Tarentasia) : « Accid-
« dentia eucharistiae nutriunt sui in sub-
« stantiam mutatione : quamvis enim sint
« accidentia, habent tamen VIGOREM et
« NATURAM substantiae¹ : unde quamvis
« a principio sumptionis sint accidentia,
« convertuntur tamen in fine in eosdem
« humores in quos fieret ipsius substan-
« tiae conversio. Tamen hic non est novum
« miraculum, quia totum pendet ex mira-
« culo conversionis praecedente. »

CONCLUSIO

Haec oportuit disputare, ut constaret ex ratione philosophica, nullum posse per transsubstantiationem induci in Christo statum internum novum ; unde confirmatur, quod accepimus ex fontibus theologicis : nulla immolatitia proprietate vera affici Christum per nos. Quod si igitur in

set vocabulorum acceptio, et Theodoretus (*Eranistes* 2. P.G. 83, 165-167) et Gelasius Papa (Ed. Thiel, p. 541-542) naturam substantiamve rerum sensibilium asseruerint in sacramento perseverare ? Verba Gelasii (« Esse « non desinit substantia vel natura panis et « vini », quamvis « in divinam transeant, sancto « Spiritu perficiente, substantiam, permanentes « tamen in sua proprietate naturae ») videsis lucide exposita a J. Lebreton, *Le dogme de la transsubstantiation et la christologie antiochienne du ve siècle. Études*, t. 117, p. 489-491. Apud Theodoretum quanquam nec respondent vocabula iisdem categoriis ac apud Robertum Pullum aut Innocentium V, tamen affine quid videtur intellegendum. Omissis enim aliis doctrinae punctis, quae tangit Theodoretus, distinguit in sacramento duplex elementum ; unum metempiricum, soli intellectui vel fidei obvium ; alterum empiricum, cuius negaturam affectam per consecrationem mutatione ulla. Οὐδὲ γὰρ μετὰ τὸν ἀγιασμὸν τὰ μυστικὰ σύμβολα τῆς οἰκείας ἐξίσταται φύσεως · μένει γὰρ ἐπὶ τῆς προτέρας οὐσίας καὶ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ εἶδους, καὶ ὁρατὰ ἐστὶ, καὶ ἄπτὰ, οἷα καὶ πρότερον ἦν · νοεῖται δὲ ἄπερ ἐγένετο, καὶ πιστεύεται (*loc. cit.*; cf. *Eranistes* 1, col. 53-56). Quibus verbis nihil nisi verissimum dicit : natura (φύσις) enim et essentia (οὐσία) symboli sensibilis, i. e. signi sacramentalis, mansit incommutata : quod signum sive symbolum non nisi nuncupative et typice dicitur corpus Christi ; magis autem proprie vocatur panis, siquidem habet *empiricam naturam* panis ; et vocatur panis vitae, quia continet vitam, quae nos vivificat. Οὐ γὰρ σῶμα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄρτος ζωῆς ὀνομάζεται (*ibid.*).

hostia nostri sacrificii est tamen vera quaedam proprietas immolatoria, haec debuit provenire aliunde. Necesse est ergo, ut « missae sua e cruce suppeditet immo-
« latio »; necesse est etiam, ut victimalis conditio illinc orta nunquam intereiderit. Unde sequitur, sacrificium, quod a nobis offertur, esse sacrificium crucis, sacrificium coeli : sacrificium scilicet Christi semel Deo traditi, semperque Deo adscripti. Quod litatum olim a Christo in *mysterio fidei*, cottidie etiam a nobis in *mysterio fidei* litatur, donec vanescat fides, et mysterium evacuetur, clareatque Agnus, per seipsum nos illuminans in regno suo, traditos secum Deo et Patri : quae erit sacrificii perfectio atque consummatio, *res* tandem eucharistiae ultima et aeterna. Sic calix, sic panis coenae, sufficit implendae aeternitati (sicut et locupletandae Ecclesiae omnium saeculorum) ex bonis nostrae hostiae unius et sempiternae. Hunc igitur require, hunc meditare, in quo totum habes quod est credendum, id est salutem nostram per Christum, et totum quod est sperandum, id est vitam aeternam cum Christo, et totum quod est diligendum, id est Christum in se et in suis. Secundum quod scripsit quidam : « Summa
« autem fidei nostrae haec est : cognos-
« cere Christum in Patre, Christum in
« carne, Christum in altaris participatione.
« Omnia autem fidei mysteria ad hanc
« summam colliguntur » (Balduinus Cantuariensis, *Lib. de sacram. altar.* P.L. 204, 695). Colliguntur autem ad ista tria per modum unius : ut ad unum scilicet
« mysterium sincerissimum mundissimum,
« non hellenici erroris aut ebrietatis,
« sed excelsum ac divinum supernoque
« donans splendore¹ », ad « sacrosanc-
« tam mystagogiam in sublime feren-
« tem² », ejus « mystagogus³ » ipse Christus, Dei Filius incarnatus, initiatis

nobis per baptismum, atque per exomologesim purgatis, expandit cottidie beneficium suae mortis, et virtutem ingerit suae resurrectionis, per arcana verba, quorum vim commisit Ecclesiae sacerdotibus, deferendam pani nostro et calici, ad demonstrationem corporis et sanguinis, ejus invisibili sanctificatione ac salubri perceptione perpetuum agitur et decurrit christianae *Mysterium Fidei*.

EPILOGUS

De Virgine Mediatrice.

Redemit nos Christus oblato sacrificio redemptionis. Hoc igitur fuit ei nos redimere : sacerdotem agere sui sacrificii.

Porro universam Ecclesiam in partem recepit illius sacerdotii, faciens nos sibi subordinatos in terris oblatores hostiae suae consummatae in coelis per gloriam aeternam. Universam igitur Ecclesiam adscivit pro tanto sibi conredemptricem⁴, pro quanto redemptionis beneficium non comparamus nobis nisi subofferentes redemptionis pretium : adeo ut eo magis sit conredemptrix Ecclesia, quanto largius est redempta; non uberiolem percipiens fructum salutaris sacrificii, quam ipsa sibi conciliat ac comparat.

Quia autem tota agit per modum unius corporis sancta civitas, in qua omnes offerunt pro me egoque pro omnibus, sic conredemptores sumus inter nos.

Sed magis ille est conredemptor, qui magis est redemptus; et perfectissime est conredemptrix omnium nostrum Virgo Maria, quae ita plene fuit redempta, ut a peccato, ejus debito tenebatur obnoxia, semper servaretur immunis. Nil igitur praejudicat, quin dicatur et credatur *Conredemptrix* Beata Virgo : non tamen aliter

1. Gregor. Nazianz., *Or.* 39, 1 sq. P.G. 36, 336 sq.

2. Gregor. Nazianz., *Or.* 17, 12. P.G. 35, 980. Cf. Ps. Dionys., *Eccl. Hier.*, 1. P.G. 3, 372.

3. Clem. Alex., *Strom.* 4, 25. P.G. 8, 1372. Cf. Origen., *In Joan.*, tom. 13, c. 49.

P. G. 14, 488. — De sacerdotibus autem ministerialibus ut mystagogis, vid. Origen., *Contra Celsum*, 3, 60. P.G. 11, 1000.

4. De nobis « conredemptoribus » legis assertioem planam Ceni in Concilio Tridentino, apud Theiner, *Acta Genuina*, 1, 609.

quam per sacrificium redemptionis ; cujus oblationi, sicut et nos, sed gradu incomparabiliter excellentiore, est aggregata atque consociata per sacrificium ecclesiasticum corporis et sanguinis Christi. Non enim, sublata potestate Ecclesiae sacrificia in pane et vino eucharistiae, ipsa Virgo offerret (quamvis adstans cruci) salutis hostiam, nisi metaphorice et improprie. Obtulit autem proprie et vere, quatenus partem habens in litatione, quam frequentat Ecclesia secundum mandatum dominicum : *Hoc facile*.

Et eodem modo praedicata est a rectoribus populi christiani beata Maria *Virgo Sacerdos*¹ : quatenus prae reliquis christianis obtinuit *sacerdotium regale*, quod totius Ecclesiae est commune. Totum enim corpus Sacerdotis factum est sa-

cerdotale² : sed eminentius pars nobilior, propius conjuncta capiti et ceteris membris praesidens. Nullum tamen *sacerdotium* habuit nisi respectu corporis et sanguinis Christi per totam Ecclesiam indivisim offerendi³. In quo, quoad potestatem ministerialem cessit hierarchiae sacerdotali secundum traditionem ordinis institutae ; sed praecelluit plebi et sacerdotibus per sinceritatem summam summamque offerendi devotionem, pro sua et gratiae plenitudine et eximia cum Domino conjunctione et singulari passionum communicatione. *Ave, gratia plena, Dominus tecum*, Regina nostri sacerdotii, et populi redempti Mediatrix praecipua apud Mediatorem unum Jesum ! Ita tamen, ut neque Sacerdos neque Conredemptrix salutanda foret, seclusa in-

1. Vide Pii IX Epistolam (25 August. 1873) ad O. van den Berghe ; atque etiam Epistulas ad eundem Cardinalis Dechamps, Cardinalis Pie, et Cardinalis Mermillod, apud ipsum Rev^{mu} O. Van den Berghe, *Marie et le Sacerdote*³ (p. v-xviii), ubi multae auctoritates veterum Doctorum in eundem sensum allegantur ; quibus addendi sunt, ex coetaneis nostris, Rev^{mus} A. M. Lépicier, O. S. M., *L'Immaculée Mère de Dieu Corédemptrice du genre humain*, 1906, p. 95 sq., et *Tractatus de B. V. M. Matre Dei*⁴, 547-548 ; atque cl. E. Hugon, O. P., *La Vierge Prêtre*⁵, 1912, qui etiam exhibet textum precationis jussu Pii X concinnatae, ac indulgentiis ditatae die 6° Maii 1906 (p. 43, coll. p. 13).

Doctrina, quam supralaudati hierarchae nuncupatione Virginis Sacerdotis commendarunt, verissima est ; habetque nuncupatio unde doctrinae congruat. At alia est quaestio, sitne sana locutio, a sobriis sobrie accepta ; alia, possitne in Ecclesiae universalis usu publico ac proprie liturgico vindicare sibi locum. Quae posterior quaestio eadem fere de nomine Conredemptrix recurrit. Solutio autem ejus pendet ab hoc dubio ulteriore solvendo : qualem talia vocabula sortitura sint interpretationem apud plerosque fidelium non cultiores, sed rudiores. Cujus dubii solutio jam non ad theologiam sapientiam pertinet, sed ad prudentiam pastorem. *Divisiones enim gratiarum sunt*.

2. De colectivo sacerdotio Ecclesiae videsis inter alios Justinum, *Dial. cum Tryph.*, 116-117. P.G. 6, 745 ; et recole multa a nobis superius allegata aut disputata de sacerdotio laicorum inchoativo, praesertim in *Elucid. XXVI et XXVII*.

3. Rationi autem illi intrinsecae *sacerdotii regalis* possunt jam in Beata Virgine adnumerari duae, una praecambula, altera consecratoria.

Aggregationi enim ejus ad litationem Christi praecessit pars quam habuit in ipsius ordinatione sacerdotali, seu consecratione pontificali. Ordinatio namque Christi in incarnatione facta est : pro quanto humanitas Christi a Deo uno et trino uncta est divinitate Verbi. Tunc enim Verbum, dum fit caro, etiam fiebat Christus, quia erat et chrisma. Sicque mediator constitutus est, Deus et Homo, cujus esset et sanctificare nostrae reparationis oblationem, et expiatis sacrificio sanctificare. Talis autem sacerdotalis ordinatio, seu pontificalis consecratio, facta est consentiente Beata Virgine his verbis : *Ecce ancilla Domini : fiat mihi secundum verbum tuum* ; ipsaque et unctionis subjectum ministravit ex se conceptum ; et praebuit consecrationi hospitium ac templum sui uteri virginalis. Quia autem omnis character, sive baptismi, sive ordinis, inter nos est participatio quaedam potestatis sacerdotalis Christo innatae, ideo etiam omne sacerdotium Ecclesiae, veluti in fontem quemdam suum, redundat in Beatam Virginem, ex qua originatum est, ut diximus, consentiente, ministrante, receptante. Et haec est connexio Beatae Virginis cum Sacerdotio, praecambula, ut dictum est, suae consociationi in litando.

Consecratoria autem attenditur altera, quae comparatur sacrificio, lanquam *rei et sacramento res tantum*. Omne enim sacrificium signum est invisibilis cujusdam et internae immolationis : quae in Beata Virgine tanto verior exstitit, quanto magis non solum seipsam abnegavit, sed et Filium suum, eumque Deum, quem incomparabiliter supra seipsam diligebat, permisit interficiendum, ac postea regnante in coelis passa est propter nos in terris carere. In quo sinceritas oblationum suarum symbolicarum apparuit summa prae ceteris $\text{\u039d}\text{\u03c0}\text{\u03b5}\text{\u03c1}\text{\u03b1}\text{\u03b4}\text{\u03bb}\text{\u03b1}\text{\u03b4}\text{\u03b1}\text{\u03c4}\text{\u03c9}\text{\u03c3}$.

stitutione eucharistiae, per quam unam in consortium trahimur dominici sacerdotii respectu unice hostiae, quae est hostia passionis.

Si vis autem scire, quanto magis praeceat ceteris in officio suo Mediatricis Beata Virgo Maria, recole quantum conjuncta sit Christo, ut Mater Filio : quae obtulerit hostiam UT SUAM, tanquam per se partam ac cohaerentem sibi unice ; et talem eam receperit, qualem obtulit : sin-

gulariter dico suam, suisque omnibus proinde elargiendam communicandamque. Quo fit, ut sit nobis sub Christo dispensatrix omnium gratiarum illa « magni « hujus sacrificii radix, et genitrix, atque « causa¹ » : siquidem in communione ad Christum mortuum ac redivivum omnia continentur consummanturque Dei dona.

« Laus Mariae, quae est gloria omnium « nostrum, et quae protulit nobis Eucha- » ristiam² ! »

1. Symeon Thessalonicensis, *De sacra liturgia*, c. 94. P.G. 155, 284.

2. Conclusio *Canonis Universalis Aethiopum* (R. 1, 522). Translatio romana (A. D. 1549) editionis Tesfā Sion habet : « Gloria sit divae « Mariae, quae est gloria nostra, et quae par-

« turit nobis sacrificium » (PL., 138, 928).

Non reperitur jam haec laus Beatae Mariae Virginis in *hodierna* Liturgia Aethiopum, qualem nobis edidit nuper A. B. Mercer, *The Ethiopic Liturgy*, Milwaukee 1915, p. 370-373.

L. J. C.

INDEX ONOMASTICUS

- ABAEIARDUS, 603.
ABBAUDUS, 437.
ADAM (K.), 40, 257.
ADELMANNUS BRIXIENSIS, 169.
AELFRICUS ABBAS, 625.
AGOBARDUS, 410, 439, 452, 453, 461, 467.
ALANUS DE INSULIS, 161, 486, 614.
ALANUS DE PODIO, 290, 603.
ALBASPINAeus, 400.
ALBERTUS MAGNUS, 45, 85, 124, 134, 149, 247,
248, 425, 435, 436, 441, 455, 524, 604, 613,
626, 632, 636.
ALCUINUS, 50, 88, 252, 538.
D'ALÈS (A.), 220, 221, 574, 581.
ALEXANDER II, 414.
Ps. ALEXANDER, 336.
ALEXANDER ALENSIS, 124, 128, 425, 603.
ALGERUS, 246, 278, 290, 300, 310, 311, 402, 403,
406, 407, 413, 418, 423, 426, 445, 478, 486,
507, 539, 552, 597, 614, 615, 637.
Ps. ALGERUS, 435.
ALULPHUS, 27.
AMALARIUS, 41, 45, 70, 134, 145, 258, 376, 377,
435.
AMANTUS, 614.
AMBROSIASIER, 94, 559, 599.
AMBROSIUS, 20, 47, 70, 94, 97, 99, 123, 127, 148,
155, 162, 163, 168, 171, 173, 211, 223,
242, 246, 265, 281, 296, 341, 385, 386,
407, 408, 439, 449, 470, 497, 560, 563,
567, 599.
AMICUS (F.), 298, 455, 457.
AMMONIUS ALEXANDRINUS, 497, 590.
ANDERSEN (A.), 35, 189, 191.
ANDREAS CAESARIENSIS, 157, 272.
ANGELUS, 459.
ANGLIAE EPISCOPI, 111.
ANSELMUS, 94, 95, 98, 99, 539.
ANSELMUS HAVELBERGENSIS, 537, 539.
ANSELMUS LAUDUNENSIS, 157, 290, 436, 497.
ANSELMUS LUCENSIS, 405, 416.
ANTONINUS, 449.
APHRAATES, 13, 42, 43, 90, 99, 121, 402.
APOLLONIUS ROMANUS, 226, 227.
ARBIOL (ANTONIUS), 460.
ARETHAS, 157.
ARISTIDES, 227, 228.
ARISTOTELES, 629, 630.
ARMITAGE ROBINSON J., 35.
ARNOBIUS, 163.
ARNOBIUS JUNIOR, 28, 69.
ARRIAGA, 634.
ASTERIUS AMASENUS, 288.
ATHANASIUS, 56, 68, 101, 136, 144, 149, 231,
232, 261, 288, 402, 408, 446, 452, 470,
491, 492, 495, 536.
Ps. ATHANASIUS, 120.
ATHENAGORAS, 227, 228, 229.
AUGUSTINUS, 5, 6, 7, 8, 19, 21, 25, 26, 28, 38,
40, 49, 60, 72, 124, 136, 138, 141, 148,
150, 153, 160, 173, 199, 203, 211, 231,
234, 243, 244, 255, 257, 260, 283, 296,
311, 328, 330, 340, 345, 346, 372, 373,
376, 377, 378, 379, 385, 386, 389, 403,
407, 408, 411, 416, 417, 420, 426, 428,
434, 439, 458, 470, 478, 482, 485, 488,
504, 505, 507, 522, 534, 538, 541, 560,
561, 563, 568, 582, 583, 590, 591, 592,
593, 594, 595, 597, 598, 599, 607, 613,
614, 615, 624.
Ps. AUGUSTINUS, 44, 135, 138, 279, 289.
AUREOLUS, 502, 503, 545.
AVERSA A. SANSEVERINO (RAPHAEL), 298, 327.
AZORIUS, 298, 437.
BABIN (FRANCISCUS), 252, 271.
BACHMANN (P.), 197.
BADCOCK (F.-J.), 603.
BAGOTIUS, 475, 498.
BAILLY, 493.
BAINVEL, 603.
BALDUINUS CANTUARIENSIS, 61, 62, 291, 435,
440, 510, 540, 648.
BALLERINIANI, 228.
BALLERINI PALMIERI, 164, 610.
BALTHASAR (BASILIUS), 252.
BALUZE, 335, 411.
BANDINUS, 279, 311, 424.
BARNABAE EPISTOLA, 20, 162, 228.
BARNES (A.), 85.
BARTHOLOMAEUS A MEDINA, 170.
BARTON (G.-A.), 11.
BASSAEUS, 437.
BASILIUS, 33, 96, 228, 240, 448, 562, 563.
BATIFFOL (P.), 35, 53, 106, 164, 184, 186, 211,
231, 255, 291, 335, 347, 377, 396, 398,
444, 536, 537, 566, 593.
BEATUS, 161, 335.
BEGANUS, 298.
BEDA, 45, 61, 69, 88, 133, 134, 135, 141, 153,
173, 279, 333, 434, 437, 497, 537, 569,
BELETHUS (JOANNES), 156, 160, 345, 435, 462,
BELLARMINUS, 10, 230, 304, 316, 323, 324,
366, 376, 388, 395, 538, 541, 545, 548,
551, 619, 620, 632, 644.
DU BELLAY (EUST.), 114.
BENEDICTUS XIII, 439.

- BENEDICTUS XIV, 139, 142, 381.
 BERENGAUDUS, 161.
 BERNARD (P.), 603.
 BERNARDUS, 94, 99, 157, 158, 280, 288.
 BERNARDUS DE PARENTINIS, 279.
 BERNING, 35, 55, 119, 126, 184, 193, 536.
 BERNOLDUS, 403, 411, 415, 417, 422, 595.
 BÉRULLE, 86.
 BESSARION, 436, 540, 569.
 BIEL (GABRIEL), 330, 331, 429, 436.
 BILLIA (L.-M.), 626.
 BILLOT (Em^{mus} Card.), VIII, 10, 60, 96, 234, 305, 312, 314, 316, 317, 505, 545, 546, 548, 582, 621, 622, 628, 630, 631, 632, 633, 634, 636, 637.
 BILLUART, 6, 22, 316, 382, 388, 545, 551, 619, 621.
 BISHOP (EDMUND), 50, 59, 219, 345, 439, 450.
 BOCK (G.-B.), 612.
 BOEHMER (H.), 424.
 BÖHTLINGK (Arthur), 190.
 BOILEAU (JACOBUS), 624.
 BONA, 595.
 BONACINA, 437.
 BONAVENTURA, 24, 28, 124, 128, 425, 429, 455.
 BONIFACIUS IX, 412.
 BOSSUET, 347.
 BOUSSET (W.), 189.
 BOUVIER (F.), 17.
 BRANCATUS DE LAUREA (LAURENTIUS), 460, 503, 546.
 BRANDT (W.), 35, 186, 192.
 BRIGHTMAN, 140, 380.
 BRINKTRINE (JOANNES), 207.
 BRUNO ASTENSIS, 61, 123, 498.
 BRUNO CARTHUSIENSIS, 71, 169, 198, 272, 297.
 BRUNO HERBIPOLITANUS, 50.
 BRUNO SIGNIENSIS, 160, 416, 539.
 BUCCERONI (G.), 366, 379.
 BUCHWALD, 282.
 BURCHARDUS, 595.
 BUTLER, 189.
 CABASILAS (NICOLAUS), VIII, 23, 36, 108, 153, 164, 167, 229, 242, 276, 300, 332, 333, 337, 436, 438, 450, 482, 496, 514, 571, 576, 600, 615.
 CABROL (R^{mus} F.), 273, 280, 282, 343, 346, 381, 471.
 COELESTINUS, 373, 375.
 CAESARIUS ARELATENSIS, 341, 561.
 CAGIN (Dom), 273, 283, 333, 456, 535.
 CAJETANUS, 28, 29, 79, 89, 146, 267, 268, 350, 351, 352, 353, 354, 360, 455, 459, 518, 519, 541, 545, 608, 644.
 CALMES (Th.), 85, 89.
 CALMET (Dom), 85.
 CANISIUS, 115, 238, 252.
 CANUS (M.), 109, 250, 296, 304, 433, 518, 519, 523, 648.
 CAPISUCCUS, 455.
 CAPREOLUS, 502, 503, 545, 638.
 CASSIANUS, 7.
 CASSIODORUS, 49, 71.
 CASSIUS NARSIENSIS, 8.
 CATHARINUS, 438, 440.
 DE CAYLUS, 252.
 CAYRÉ (F.), 140.
 CHEMNITIUS, 54.
 CHEVALIER (U.), 75.
 CHRISTOPHORUS DE CAPITE FONTIUM, 438, 440.
 CHROMATIUS, 560, 567.
 CIASCA, 79.
 CICERO, 53.
 CIENFUEGOS, 105, 115, 178, 204, 307.
 CLAUDIUS ABBAS, 141, 168.
 CLAUDIUS APOLLINAFRIS, 120.
 CLAUDIUS DE SAINCTES, 81, 588.
 CLAUDIUS TAURINENSIS, 69.
 CLEMEN (C.), 35, 189.
 CLEMENS ALEXANDRINUS, 55, 120, 161, 219, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 334, 255, 469, 492, 537, 566, 648.
 CLEMENS ROMANUS, 6, 20, 211, 215, 217, 223, 224.
 CLINGIUS (CONRADUS), 269.
 COCHLAEUS, 510.
 CODRINGTON (H.-W.), 329.
 COHALAN (R^{mus} D.), 625.
 COLONIENSES CANONICI, 108, 250, 338, 470.
 COMBEFISIUS, 216, 441, 471.
 CONDAMIN (A.), 19.
 CONDREN (C. DE), 141, 142, 176, 177.
 CONINCK (AEGIDIUS), 622.
 CONNOLLY (R. H.), IX, 329, 346, 452.
 CONTARENUS (GASPARUS), 251.
 CORBLET (J.), 165, 437, 548, 552, 588.
 CORNELIUS papa, 397, 399.
 CORNELIUS A LAPIDE, 197, 199.
 CORNELY, 19.
 COSMAS HIERSOLYMITANUS, 59.
 COSMAS INDICOPLEUSTES, 133.
 COUSTANTIUS, 59, 289.
 CRAMPON, 76, 172, 559.
 CURTISS (S. I.), 10.
 CYPRIANUS, 23, 68, 121, 127, 163, 207, 208, 217, 219, 238, 239, 246, 255, 289, 319, 335, 340, 341, 343, 355, 396, 397, 398, 399, 402, 408, 448, 450, 452, 469, 534, 536, 537, 538, 588, 593, 628.
 CYRIACUS ANTIOCHENUS, 121.
 CYRILLUS ALEXANDRINUS, 8, 13, 19, 21, 24, 25, 33, 41, 42, 79, 85, 88, 89, 90, 93, 95, 97, 99, 101, 134, 137, 138, 145, 149, 157, 160, 173, 203, 229, 242, 261, 262, 271, 286, 287, 288, 289, 402, 409, 469, 481, 482, 491, 493, 497, 519, 524, 525, 526, 553, 562, 563, 589, 614.
 CYRILLUS HIERSOLYMITANUS, 239, 240, 332, 343, 438, 445, 446, 452, 476, 482, 561, 563.
 DANIEL (H. A.), 259.
 DARWELL STONE, 624.
 DAUSCH (PETRUS), 497.
 DECHAMPS, 649.
 DEHAUT, 85.
 DELARUE (C. et C. W.), 158.
 DEUSDEDIT, 411, 416, 417.
 DIBELIUS (FR.), 35, 184, 191.

- DIDACHE, 224, 225.
 DIDYMUS ALEXANDRINUS, 26, 172, 211, 233.
 DIETRICH (A.), 189.
 DIETRICH (J.), 424.
 DILLMANN (A.), 7.
 DÖLLINGER, 10, 13, 14, 15, 16, 163.
 DOMINICUS GRADENSIS, 539, 595.
 DORSCH (AEMILIUS), 197, 223, 227.
 DREWS, 190.
 DRIEDO (J.), 628.
 DUCHESNE (L.), 134, 212, 220, 243, 273, 275, 281, 340, 377.
 DUGUET, 627.
 DUPINIUS, 400.
 DURAND (ALFRED), 88, 89.
 DURANDUS MELDENSIS, 430, 501, 502, 518, 519.
 DURANDUS MIMATENSIS, 7, 279, 435, 545.
 DURANDUS TROARNENSIS, 507.
 DURENGUES, 140.
 PS. DYONISIUS, 121, 272, 436, 492, 563, 575, 576, 585, 648.
 DYONISIUS ALEXANDRINUS, 344, 345.
 DYONISIUS BAR SALIBI, 101, 120, 121, 156, 164, 198, 272, 344, 436, 494.
 DYONISIUS CARTHUSIENSIS, 85.
 EBERHARDUS BABERGENSIS, 644.
 ECKIUS, 54.
 EGBERTUS, 502.
 EGERTON BECK, 412.
 EHSER (S.), 113.
 ELIGIUS NOVIOMAGENSIS, 62.
 EPIRAEM, 20, 29, 40, 42, 43, 57, 58, 68, 90, 99, 121, 140, 150, 155, 162, 261, 314, 440, 479, 498, 567, 598.
 EPIPHANIUS, 21, 134, 139, 144, 155, 183, 228, 445.
 EPISTOLA AD DIOGNETUM, 227, 228.
 ERMENGAUDUS, 214.
 ERNALDUS BONAEVALLENSIS, 173, 494, 497, 509, 525.
 ESTIUS, 175, 198.
 ETHERIUS, 161, 263, 335.
 EUGIPPIUS, 123.
 EUSEBIUS CAESARIENSIS, 3, 8, 28, 33, 120, 167, 230, 231, 239, 296, 341, 344, 397, 399, 470, 496, 588.
 EUSEBIUS EMESINUS, 30.
 EUSTATHIUS ANTIOCHENUS, 445.
 EUTHYMIUS ZIGABENUS, 59, 70, 121, 125, 183.
 EUTYCHIUS CONSTANTINOPOLITANUS, 121, 134, 135, 436, 437, 537, 563.
 FABER (PHILIPPUS), 460.
 FABRI (JOANNES), 250, 269.
 FAGUNDEZ, 331, 339, 608.
 FAËNS (JOANNES), 124.
 FAUSTUS REJENSIS, 245, 405.
 FÉROTIN (DOM MARIUS), 444, 468.
 FERRUSIUS, (JACOBUS), 114.
 FIRMICUS MATERNUS, 288.
 FIRMILIANUS, 219, 399, 402, 469.
 FLODOARDUS, 260.
 FLOREMUNDUS RAYMUNDUS, 252.
 FLORUS DIACONUS, 199, 246, 346, 410, 435, 461, 467.
 FOLMARUS, 644.
 FORTESCUE (A.), 282, 345, 377, 567.
 FOSSANUS (HIERONYMUS), 64, 250.
 FOUCART (G.), 7, 11.
 FRANCISCUS SALESIUS, 26, 613.
 FRANCISCUS A VICTORIA, 337, 350, 360.
 FRANZ (A.), 388.
 FRANZ (J.-T.), 176, 449.
 FRANZELIN, 21, 22, 29, 67, 95, 96, 170, 288, 306, 308, 313, 314, 317, 541.
 FULBERTUS CARNUTENSIS, 74.
 FULGENTIUS, 61, 405, 406, 521, 568, 569, 570, 594, 596.
 FUNK, 200, 451.
 GABRIEL A S. VINCENTIO, 305.
 GALENUS VESTCAPELLIUS (MATTHAEUS), 108, 183, 199, 251, 299, 312, 338, 339, 396.
 GALTIER, 320, 351.
 GARDNER (P.), 189.
 GASPARRI (E^{mus}), 383, 391, 393.
 GAUDENTIUS BRIXIANUS, 243, 257, 534, 538, 560, 563.
 GEBHARDT, 35, 79.
 GELASIUS, 283, 593, 594, 647.
 GELASIUS CYZICENUS, 229, 493.
 GÉNICOT, 390.
 GENTIANUS HERVETUS, 602.
 GEORGIUS ARBELENSIS, 42, 216.
 GERARDUS I CAMERACENSIS, 183, 595.
 GERHOIUS REICHERSBERGENSIS, 48, 70, 146, 160, 260, 272, 278, 397, 411, 414, 416, 420, 421, 422, 461, 462, 507, 534, 644.
 GERMANUS CONSTANTINOPOLITANUS, 140.
 GERSON, 203, 459, 467.
 GEZO, 277.
 DE GHELLINK (J.), 419.
 GIHR, 22, 29.
 GOETZ (K. G.), 37, 55, 110, 191, 197, 198, 199, 536, 411, 434, 435.
 GOGUEL, 35, 119, 186, 187, 188, 189, 192, 477.
 GONETUS, 306, 316, 545.
 GORDONUS HUNTSLAEUS (JACOBUS), 280.
 GOTTI, 382.
 DE GRANDMAISON (L.), 154.
 GRASSI (J.), 368.
 GRATIANUS, 203, 336, 346, 402, 411, 423, 435, 507, 569, 574.
 GREGORIUS MAGNUS, 8, 141, 146, 148, 160, 168, 170, 179, 245, 277, 278, 281, 341, 376, 408, 416, 434, 449, 462, 470, 608, 628.
 GREGORIUS III, 389.
 GREGORIUS VII, 414, 415, 539.
 GREGORIUS XVI, 367, 389, 391.
 GREGORIUS ARABUM EPISCOPUS, 329.
 GREGORIUS ELIBERITANUS, 140.
 GREGORIUS NAZIANZENSIS, 41, 93, 123, 135, 144, 159, 167, 173, 216, 219, 228, 229, 240, 297, 386, 445, 496, 562, 567, 648.
 GREGORIUS NYSSENUS, 43, 87, 107, 219, 251, 314, 286, 439, 470, 491, 524, 562, 589.
 GREGORIUS DE VALENTIA, 355, 467, 505, 545, 548, 551, 577, 620, 622, 633, 634.
 GRIMAL, 7, 175.
 GRIMM, 19, 559.
 GRIVET (J.), 437.
 GROPPER (J.), 108, 249, 250, 268, 305.

- GROTIUS (H.), 85, 222.
 GRY (L.), 79.
 GUALTERUS A S. VICTORE, 437.
 GUERRICUS ABRAS, 346.
 GUERRIER (L.), 134, 173.
 GUIBERTUS NOVIGENTINUS, 173, 278, 309, 596, 624, 626.
 GUIDO CARTHUSIENSIS, 232.
 GUTTMUNDUS AVERSANUS, 143, 173, 310, 311, 445, 486, 508, 511, 564.
 GULIELMUS ANTISSIODORENSIS, 425, 620.
 GULIELMUS PARISIENSIS, 7, 8, 10, 13, 14, 15, 16, 110, 111, 247, 267, 297, 328, 331, 399, 425, 428, 615.
 GULIELMUS A S. THEODORICO, 169, 212, 232, 259, 308, 429, 436, 494, 509, 595.
 GUNTHERUS CISTERCIENSIS, 614.
 HABERT (LUDOV.), 252.
 HARNACK, 185, 207, 407.
 HARTZHEIM, 426.
 HAUPT (ERICH), 35, 184.
 HAYMO HALBERSTATENSIS, 169, 486, 599.
 HEFELE, 134, 413, 455.
 HEISSIUS (SERASTIANUS), 101.
 HEITMÜLLER (W.), 191.
 HELINANDUS, 279.
 HENRIQUEZ (HENRICUS), 298, 339, 437, 455, 457.
 D'HERRIGNY (M.), 20.
 HERBORNUS, 249.
 HERBERTUS, 161.
 HERIGERUS, 277, 310.
 HERISSONIUS, 280.
 HERVEUS BURGIDOLENSIS, 168, 599.
 HESYCHIUS IEROSOLYMITANUS, 46, 47, 121, 124, 126, 134, 137, 140, 154, 155, 159, 198, 199, 234, 262, 272, 333, 439, 522.
 HERONYMUS, 67, 69, 122, 123, 127, 135, 211, 219, 233, 243, 272, 328, 336, 345, 377, 401, 402, 408, 423, 470, 495, 497, 560, 567, 624.
 HERONYMUS DE MONTEFORTINO, 461.
 HILARIUS, 21, 28, 60, 93, 97, 99, 122, 124, 163, 228, 289, 371, 408, 447, 479, 480, 486, 497, 559, 560, 563, 567, 596, 600, 602, 603.
 HILBERG (ISIDORUS), 61.
 HILDERBERTUS TURONENSIS, 277.
 HINGMARUS REMIENSIS, 162, 168, 258, 263, 604.
 HIPPOLYTUS, IX, X, 56, 119, 120, 121, 215, 220, 221, 233, 283, 450, 452.
 HIQUEAEUS, 298, 338, 425, 429, 460.
 HISTOIRE LITTÉRAIRE DE LA FRANCE, 308.
 HOFFMANN (J.), 185, 186, 187, 188, 189, 477.
 HOFFMANN (R.-A.), 35, 184, 189, 190.
 HOLTZMANN, 35, 37.
 HONORIUS AUGUSTODUNENSIS, 98, 123, 124, 127, 173, 272, 415, 418, 435, 486, 564, 603.
 HOPPE (L. A.), 273, 447, 448.
 HORNER (G. H.), 346.
 HORT, 33, 35.
 HOSIUS, 616.
 HUBY (J.), 189.
 HUCK, 55.
 HUETIUS, 158.
 HUGO AMBIANENSIS, 260, 311, 319, 361, 397, 419, 420, 422.
 HUGO LINGONENSIS, 277.
 HUGO A SANCTO VICTORE, 290, 418, 599.
 HUGON (E.), 316, 649.
 HUMBERTUS, 70, 435, 436, 437, 539.
 HUMMELAUER, 56.
 HURTER (H.), 55, 204, 250, 267, 270, 329, 337, 460.
 HUYGHE (C. H.), 67, 131, 136.
 IGNATIUS, 157, 161, 163, 203, 215, 216, 217, 219, 233, 255, 271, 281, 285, 398, 408, 451, 469, 485, 492, 536, 567.
 PS. IGNATIUS, 161, 451.
 IGNATIUS DE LOYOLA, 4.
 INNOCENTIUS I, 342, 346, 401, 413, 592, 593.
 INNOCENTIUS III, 272, 290, 320, 329, 355, 367, 385, 393, 424, 428, 435, 440, 441, 455, 462, 463, 467, 486, 494, 497, 501, 509, 510, 511, 535, 538, 539, 540, 614.
 INNOCENTIUS V (cf. PETRUS DE TARENTASIA).
 IRENAEUS, 10, 55, 59, 107, 119, 126, 135, 157, 159, 163, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 228, 271, 275, 285, 324, 328, 330, 446, 452, 458, 492, 496, 537, 538.
 ISAACUS ARMENUS JUNIOR, 47, 120.
 ISAACUS DE STELLA, 107, 266, 278.
 ISIDORUS, 61, 69, 73, 245, 258, 381, 435, 470.
 ISIDORUS PELUSIOTA, 564.
 IVO CARNOTENSIS, 290, 411, 435, 507, 574, 595, 603.
 JACOBUS EDESSENSIS, 121, 344.
 JACOBUS DE GRAFFIIS, 455.
 JACOBUS SARUGENSIS, 43, 275.
 JACOBUS DE VITRIACO, 259, 291, 436, 525, 599, 616.
 JACQUIER (E.), 190.
 JANSSEN, 211.
 JANSSENS (R^{mus}), 95.
 JEANNOTTE (H.), 399.
 JENSEN, 190.
 JOANNES CORNITHIENSIS, 141.
 JOANNES CHRYSOSTOMUS, 7, 13, 19, 29, 37, 58, 71, 72, 76, 89, 90, 94, 95, 99, 102, 121, 125, 132, 134, 140, 143, 144, 145, 147, 150, 163, 172, 179, 196, 198, 200, 240, 241, 244, 245, 247, 261, 262, 297, 300, 309, 328, 333, 336, 337, 343, 372, 375, 377, 385, 386, 387, 408, 434, 438, 439, 449, 452, 477, 482, 485, 488, 491, 493, 497, 535, 554, 558, 559, 562, 563, 565, 567, 570, 589, 599, 614, 643.
 JOANNES DAMASCENUS, 48, 136, 200, 229, 242, 262, 300, 409, 430, 439, 440, 441, 445, 450, 482, 485, 487, 496, 561, 563.
 PS. JOANNES DAMASCENUS, 120.
 JOANNES DIACONUS, 141, 594.
 JOANNES FISHER, 54.
 JOANNES DE FRIBURGO, 455.
 JOANNES JEJUNATOR, 216.
 JOANNES A JENSTEIN, 261.
 JOANNES MAUBURNUS LIVRICENSIS, 45.
 JOANNES MOSCHUS, 345.
 JOANNES PHILOPONUS, 120.
 JOANNES ROTOMAGENSIS, 41, 45, 435.

- JOANNES RUSBROCHIUS, 54, 248.
 JOANNES A S. THOMA, 360.
 JOANNES TEUTONICUS, 203, 204, 465.
 JOANNES A VIA, 269, 279.
 JODOCUS A RAVESTEYN, 54, 337.
 JOLY DE CHOIN (LUDOV. ALB.), 141, 252, 271, 280.
 JOHNSTON (S.), 203.
 JÜLICHER (AD.), 35, 110, 184, 185, 186.
 JUSTINIANUS, 345.
 JUSTINIANUS (BENEDICTUS), 199.
 JUSTINUS, 20, 55, 107, 215, 218, 219, 220, 224, 226, 228, 281, 344, 345, 439, 447, 448, 469, 472, 559, 649.
 KALTHOFF, 190.
 KATTENBUSCH, 207, 603.
 KELLY (W. J.), 304.
 KNABENBAUER, 37, 79, 85, 88, 89, 119, 123, 497.
 KRAMP (J.), 208.
 LABOURT, 344.
 LACTANTIUS, 137, 161, 163, 219.
 LAGRANGE, 6, 7, 14.
 LAHOUSSE, 629.
 LAMIROY (H.), 207.
 LANCICIUS, 323.
 LANFRANCUS, 198, 272, 310, 435, 437, 445, 507, 508, 511.
 LARFELD (W.), 35.
 LATOMUS (JACOBUS), 248.
 LEBRETON (J.), 37, 53, 184, 189, 193, 647.
 LE BRUN, 124, 345, 347, 441.
 LECLERCQ (DOM H.), 134, 163, 215, 229, 281, 340, 341, 413, 414, 415, 588.
 LE GRAND, 24.
 LEIDRADUS LUGDUNENSIS, 563, 594.
 LEJAY, 282.
 LEHMKUHL, 390.
 LEO MAGNUS, 8, 9, 21, 23, 28, 60, 69, 87, 90, 99, 162, 179, 257, 346, 404, 405, 420, 482, 561, 563.
 LEO IX, 539.
 LEO XIII, 288, 463, 487, 495, 535, 542, 615.
 LEONTIUS BYZANTINUS, 288, 497.
 LÉPICIER (ALEXIOUS-MARIA), 304, 390, 393, 649.
 LEPIN, 141, 176, 177.
 LE QUIEN, 441, 471, 538.
 LESÊTRE, 14, 56, 85.
 LESLEUS, 380, 468.
 LESSIUS, 316, 619, 620, 622, 631, 632.
 LIGORIUS (ALPHONSUS), 353, 354, 388, 610.
 LIVIUS, 53.
 LOISY (ALFRED), 17, 35, 79, 85, 89, 189, 190, 193.
 LOMBARDUS (PETRUS), 198, 272, 279, 311, 423, 426, 437, 511.
 LORICHIUS HADAMARIUS (GERARDUS), 280, 329.
 LUDOLPHUS CATHUSIENSIS, 55.
 LUGO, 3, 10, 24, 175, 203, 205, 305, 306, 307, 317, 327, 329, 343, 360, 365, 368, 374, 379, 388, 457, 466, 504, 505, 516, 518, 530, 541, 545, 547, 551, 552, 577, 610, 620, 622, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 640.
 LUMPER (GOTTFRIDUS), 493.
 LUTHERUS, 55, 124, 184.
 LUTZ (O.), 589.
 MABILLON, 376, 452.
 MACARIUS MAGNES, 211, 493.
 MACEDO (F.), 455.
 MAC CULLOCK, 11.
 MAC DONALD (ALEXANDER), 75, 106.
 MADUREIRA, 22.
 DE MAISTRE (J.), 38.
 MALDONATUS, 77, 79, 81, 503, 547, 548.
 MANDONNET P., 267.
 MANEGOLDUS, 54, 290, 415.
 MANGENOT, 53, 54.
 MANNING, 304.
 MANRRIQ (THOMAS), 204, 465.
 MANSI, 411.
 MARANUS (DOM), 448.
 MARIUS VICTORINUS, 376.
 MARTÈNE, 340, 341, 537, 548, 611.
 MARTI, 11.
 MARTINUS LEGIONENSIS, 73, 260, 290, 340, 559, 576, 603.
 MASSIOT (DOM LÉONARD DE), 280.
 MASSUET (D.), 211, 232.
 MASTRIUS, 461, 620.
 MATHOUD (DOM HUG.), 548.
 MAX SAXONIAE, 48, 50, 64.
 MAXIMUS, 574.
 MAXIMUS TAURNIENSIS, 177, 244.
 MEARNS (J.), 74, 259.
 MELETIUS, 120, 538.
 MENARDUS (HUGO), 87, 588.
 MERCATI (A.), 161.
 MERCER (A. B.), 650.
 MERMILLOD, 649.
 MICHAUD, 252.
 MILLIGAN, 178.
 MINUTIUS FELIX, 163, 227, 228.
 MIRANDA (BARTHOLOMAEUS), 146.
 MORIN (DOM G.), 140.
 MOSES BAR KEPHA, 36, 121, 156, 329, 626.
 MOULTON (J.-W.), 56.
 MOULTON, 37.
 MOUREAU, 588.
 MURATORIUS, 49, 75.
 NACLANTUS (JACOBUS), 546.
 NAEGLE (A.), 625.
 NARSAI, 329, 439.
 NESTLE, 35, 79, 452.
 NEWMAN, 40.
 NICEPHORUS CONSTANTINOPOLITANUS I, 108, 439.
 NICOLAUS I, 341.
 NICOLAUS II, 414, 416.
 NICOLAUS DE AUSMO, 426.
 NICOLAUS DE CUSA, 233.
 NICOLUSSI, 589.
 NILUS, 233, 590.
 NOLDIN, 390.
 NOVATIANUS, 398.
 ODO CAMERACENSIS, 277, 278, 281, 435, 440.
 PS. OECUMENIUS, 94, 198.
 OESTERLEY, 398.
 OPTATUS MILEVITANUS, 163, 377, 399, 400, 401, 428, 452, 470, 494, 567.

- OLIER (J.-J.), 141, 176, 177.
 ORIGENES, 56, 122, 123, 127, 135, 137, 148, 158, 159, 161, 163, 197, 207, 208, 213, 214, 215, 219, 232, 233, 335, 402, 445, 446, 450, 452, 469, 485, 495, 497, 559, 648.
 ORSI, 276.
 PACHYMERES (GEORGIUS), 272, 575.
 PADOVANI (A.), 67, 150.
 PALLAVICINI, 113, 204, 644.
 PAQUET (R^{mus} A. A.), 304.
 PARISOT, 538.
 PASCHALIS I, 411, 412.
 PASCHASIUS RADBERTUS, 62, 73, 90, 99, 123, 217, 246, 256, 258, 272, 276, 277, 278, 285, 309, 310, 311, 332, 410, 411, 434, 437, 445, 450, 463, 467, 494, 497, 537, 538, 599, 615, 624, 625.
 PASQUALIGO (ZACHARIAS), 3, 165, 204, 316, 339, 352, 360, 362, 388, 456, 460.
 PAULINUS AQUILEIENSIS, 168.
 PAULINUS NOLANUS, 592.
 PAULULUS (ROBERTUS), 108, 435.
 PAULUS DIACONUS, 470.
 PAYVA ANDRADIUS (DIEGHIUS), 55.
 PEETERS (P.), 58.
 PELAGIUS I, 406, 486.
 PELAGIUS, 168, 599.
 PELBARTUS DE TEMESVAR, 459.
 PELL, 176.
 PERSICO (P.-A.), 388.
 PETAVIUS, 21, 68, 95, 130, 158, 167, 221, 222, 341, 516, 518, 519.
 PETRUS ALEXANDRINUS, 120.
 PETRUS ANTIOCHENUS, 120.
 PETRUS CELLENSIS, 424, 604.
 PETRUS DAMIANUS, 279, 328, 329, 335, 342, 346, 397, 411, 412, 413, 426, 435.
 PETRUS DE GORHAM, 198.
 PETRUS MANSUR, 439, 440.
 PETRUS PICTAVIENSIS, 124, 128, 203, 279, 286, 311, 424.
 PETRUS SICULUS, 183.
 PETRUS DE TARENTASIA (INNOCENTIUS V), 124, 198, 272, 643, 645, 647.
 PETRUS VENERABILIS, 6, 28, 184, 246, 261, 288, 310, 491, 597.
 PHILIPPUS ELEEMOSYNARIUS, 28.
 PHILO, 135.
 PHOEBADIUS AGINNENSIS, 140.
 PHOTIUS, 120, 183.
 PIE (Card.), 649.
 PITRA (Card.), 61, 216, 441.
 PIUS IV, 631.
 PIUS VI, 354, 631, 632, 633.
 PIUS VII, 439.
 PIUS IX, 649.
 PIUS X, 375, 439, 487, 606, 612, 615, 649.
 PLOWDEN (FRANCISCUS), 252.
 PLUMMER, 35, 37, 192.
 POHLE (J.), 27, 354.
 POLYCARPUS, 20, 161.
 PONCIUS, 461.
 PONTANUS, 602.
 PORTALIÉ, 256, 408.
 POSSIDIUS, 614.
 POUGET (F.-A.), 252.
 POURRAT (P.), 511.
 PRAT (F.), 150, 151, 172, 179, 286.
 PREUSS (A.), 27.
 PRIMASIUS, 498.
 PS. PRIMASIUS, 49, 50, 168, 245, 296, 599, 643.
 PROBST, 282, 377.
 PROCOPIUS GAZAEUS, 8, 44, 134, 135, 137, 138, 149, 215, 261, 590.
 PROSPER, 171, 404, 408.
 PULLUS (ROBERTUS), 260, 290, 418, 419, 546, 599, 647.
 DE PRESSY, 627.
 DE PUNIER (P.), 354, 452.
 QUARTI (PAULUS-MARIA), 204.
 QUESNELLUS, 141.
 QUODVULTDEUS, 45, 162, 258, 408, 561.
 RABANUS MAURUS, 50, 124, 126, 153, 277, 290, 310, 346, 435, 538, 624, 625.
 DE RADA (JOANNES), 459.
 RADULPHUS ARDENS, 246, 595.
 RADULPHUS BITURICENSIS, 595.
 RADULPHUS FLAVIACENSIS, 272, 419.
 RAHMANI, 344.
 DE RASTIGNAC, 252.
 RATRAMNUS, 624, 625.
 RAUSCHEN, 184, 377, 442, 453.
 RAYMUNDUS DE PENNAFORT, 423.
 RAYNAUDUS (THEOPH.), 305, 306, 307, 308, 317, 333.
 RAYNERIUS DE PISIS, 565.
 REATZ (A.), 229.
 REINACH (S.), 189, 190.
 REITZENSTEIN, 189.
 REMIGIUS, 260.
 REMIGIUS ANTISSIODORENSIS, 168, 278, 328, 329, 342, 345, 346, 435, 461, 467, 486, 599.
 RENAUDOT, 441.
 RENZ, 7, 16, 37, 43, 161, 178, 213, 214, 220, 237, 244, 304, 425.
 RESCH (A.), 201.
 RÉVILLE (J.), 35, 189, 536.
 RICHARDUS A S. VICTORE, 157.
 RICHARDUS WEDDINGHUSANUS, 141, 266, 435.
 RICHEOME (L.), 252.
 RIGGENBACH (E.), 197.
 RIVIÈRE (J.), 20, 22, 53.
 ROBERTSON, 192.
 ROBERTSON SMITH, 11, 13.
 ROPES (J. H.), 201.
 ROSMINI-SERBATI, 587, 626.
 ROUTH (M. J.), 625.
 RUCH (R^{mus} C.), 35, 184, 192, 355.
 RUFINUS AQUILEIENSIS, 128, 485, 560.
 RUPERTUS TUITIENSIS, 27, 44, 45, 47, 62, 73, 74, 77, 85, 88, 89, 101, 124, 134, 137, 139, 230, 246, 259, 290, 296, 308, 416, 419, 508, 561, 590, 596, 599, 615, 627, 647.
 RUTEUS (ANTONIUS), 298.
 SABATIER, 398, 399.
 LIBER DE SACRAMENTIS, 156, 200, 202, 281, 449.
 SADDLER (M. F.), 85.
 SALAVILLE, 76, 273, 281, 438, 439, 450, 471.

- SALMANTICENSIS, 102, 147, 295, 305, 327, 353, 360, 371, 379, 380, 387, 388, 455, 457, 530, 545, 551, 587, 620, 621, 622, 632, 640.
 SALMERON, 199, 459.
 SALTET (L.), 396, 397, 399, 407, 408, 421, 423.
 SAMONAS GAZENSIS, 300, 440.
 SANDAY, 33, 35.
 SASSE (J. B.), 313, 388.
 SCANNELL (T. B.), 16, 39, 156, 265.
 SCHAUMBURG (ADOLPHUS III DE), 114.
 SCHEEBEN, 156, 179, 265.
 SCHEGG, 126.
 SCHEPENS (PROSPER), 162, 408.
 SCHMIDT (CAROLUS), 134.
 SCHULTZEN, 35.
 SCHÜRER (AEMILIUS), 134.
 SCHWARTZ (E.), x.
 SCHWEITZER (A.), 185, 189.
 SCOTUS, 28, 297, 298, 323, 330, 338, 395, 425, 426, 429, 437, 455, 459, 460, 463, 464, 503, 518, 519, 620, 632, 635, 638, 643.
 SCRIVENER, 35.
 SEDULIUS SCOTUS, 71.
 SERAPION THMITANUS, 150, 319, 342, 371, 376, 444, 451, 452, 470, 479, 525, 535, 536.
 SEVERIANUS GABALITANUS, 386, 562.
 SICARDUS CREMONENSIS, 45, 173, 272, 435.
 SIGEBERTUS GEMBLACENSIS, 414.
 SMELINGUS (TILMANNUS), 45.
 SMEND (R.), 10, 14, 53, 172.
 SOCRATES, 215.
 VON SODEN, 35.
 SONNIUS (FRANCISCUS), 114, 146, 170.
 SOPHOCLES, 216, 226.
 SOPHRONIUS HIEROSOLYMITANUS, 58, 261.
 PS. SOPHRONIUS, 140, 209, 242.
 SOTUS (DOMINICUS), 304, 350, 501, 503, 545, 551, 608, 619, 632.
 SOZOMENUS, 215.
 SPITTA, 35, 110, 185, 186.
 SPRINGER (E.), 487, 588, 596, 612.
 STAGEFYR (NICOLAUS), 249.
 STENTRUP, 95.
 STEPHANUS (HENRICUS), 273, 451.
 STEPHANUS AUGUSTODUNENSIS, 246, 440, 444.
 STÖCKL (A.), 30, 175.
 STRUCKMANN (A.), 220, 231, 566.
 SUMMA SENTENTIARUM, 397, 424, 440, 463.
 SUAREZ, 5, 6, 7, 10, 11, 16, 24, 28, 29, 30, 96, 110, 123, 146, 148, 167, 183, 205, 295, 297, 299, 305, 307, 321, 322, 323, 327, 336, 338, 343, 354, 359, 362, 379, 380, 388, 426, 428, 429, 433, 436, 455, 466, 501, 503, 505, 510, 516, 521, 530, 541, 545, 552, 557, 610, 619, 620, 621, 622, 623, 629, 632, 636, 640.
 SURIUS (LAURENTIUS), 248, 268.
 SWETE (H. B.), 224.
 SYLVIUS (FRANC.), 382.
 SYMEON THESSALONICENSIS, 145, 262, 300, 436, 438, 450, 469, 577, 650.
 TAPPERUS (RUARDUS), 170, 270.
 TATIANUS, 79.
 TENA (LUDOVICUS), 199.
 TEN HOMPEL (MAX), 176.
 TERTULLIANUS, 20, 33, 55, 59, 60, 121, 135, 137, 161, 162, 163, 172, 215, 219, 220, 221, 222, 223, 229, 340, 344, 371, 399, 469, 559.
 THALHOFFER, 175.
 THANER (F.), 411.
 THEIL, 53.
 THEINER (A.), 113.
 THEODULPHUS AURELIANENSIS, 70, 561, 600.
 THEODORETUS, 13, 21, 68, 72, 94, 101, 164, 167, 172, 183, 228, 229, 230, 297, 345, 562, 647.
 THEODORUS ANDIDENSIS, 94, 229, 436, 448.
 THEODORUS CANTUARIENSIS, 164, 502.
 THEODORUS MOPSUESTENUS, 50.
 THEODORUS STUDITA, 409, 430, 487.
 THEOPHILUS ALEXANDRINUS, 132, 133, 232.
 THEOPHYLACTUS, 61, 121, 200, 590.
 THOMAS AQUINAS, *passim*.
 THOMAS AB ARGENTINA, 426.
 THOMAS A CHAVES, 337, 360, 361.
 THOMAS HERENTHALINUS, 249.
 THOMAS A S. VICTORE, 576.
 THOMAS VERCELLENIS, 198, 272.
 THOMAS WALDENSIS, 45, 248, 279, 300, 308, 355, 459, 461, 464, 501, 511, 603, 632.
 THOMASSINUS, 8, 67, 68, 134, 136, 138, 167, 172, 178, 286, 290, 516.
 THURSTON, 471.
 TISCHENDORF, 35, 79.
 TOLETUS, 27, 79, 231, 503, 515, 516, 545, 548, 569, 577, 584, 607, 608, 620, 628, 643.
 TOURNELY, 388.
 TOUTTÉE (Dom), 441.
 TURMEL (J.), 256.
 TURRIANUS, 493.
 TYRER (W. J.), 219, 446, 450.
 DE ULLOA (J.), 307.
 URBANUS II, 417.
 VACCARI (A.), 46, 62.
 VALESIIUS, 215.
 VASQUEZ, 5, 6, 10, 24, 109, 110, 111, 124, 167, 179, 197, 298, 307, 314, 343, 353, 354, 355, 359, 362, 371, 373, 374, 377, 388, 391, 392, 436, 466, 479, 501, 505, 530, 545, 547, 551, 620, 632, 644.
 VERECUNDUS JUNGENSIS, 199, 257.
 VERGILIUS, 38.
 VERNET (F.), 256.
 VINCENTIUS FERRERIUS, 576.
 VITEAU, 37.
 VIVÈS (Card.), 612.
 WALAFRIDUS STRABUS, 50, 61, 124, 157, 198, 272, 290, 340, 353, 435, 559.
 WALERAMNUS NAUMBURGENSIS, 417.
 WALTER (A.), 388.
 WALTERIUS AURELIANENSIS, 649.
 WATTERICH (JOANNES), 440.
 WEISS (B.), 35, 179, 197.
 WEISS (J.), 189.
 WEIZSÄCKER, 35, 185.
 WELLHAUSEN, 11, 14, 15, 53, 127, 172.
 WERNZ, 382, 390.
 WESTCOTT, 33, 35, 53, 163, 197, 215, 216.

- WIBERTUS (ANTIPAPA CLEMENS III), 417.
 WICELIUS (GEORGIUS), 148, 269.
 WICLEFFUS, 184.
 WIDO ARETINUS, 411, 412.
 WIDO FERRARIENSIS, 413.
 DE WIED (HERMANN), 249, 471.
 WIELAND, 207, 208, 209, 210, 212, 213, 217,
 218, 220, 223, 225, 226.
 WILHELM (J.), 16, 39, 156, 265.
 WILMERS, 389.
 WOLPHELMUS BRUNWILLERENSIS, 511.
 XIBERTA (BARTHOLOMAEUS), 574, 581.
 ZAHN, 35, 135,
 ZEGERUS (NICOLAUS), 249.
 ZENO VERONENSIS, 20, 136, 163, 228, 229,
 560, 563.
 ZILL (L.), 180.
 ZORELL, 37, 559.

INDEX ANALYTICUS

ea tantum complectens quae non expresse in Indice Systematico
 aut in Elucidationum Serie enuntiantur

- Acceptatio divina sacrificii, 12 sq., 137-149,
 173-179, 205, 285, 291, 321 sq., 330, 395 sq.,
 443, 452.
 Adoratio in spiritu et veritate, 229.
 Altare manufactum non semper necessarium,
 164.
 Altare nostri sacrificii Christus, 164, 197, 207,
 212, 215, 242, 271 sq., 447.
 Altare sui sacrificii Christus, 11, 153 sq., 197,
 242.
 Altaris partes in sanctificanda hostia, 11, 153 sq.,
 276, 477.
 Anamnesis, 142, 201.
 Angeli neque re neque voto sacrificant, 361.
 Angeli non habent votum eucharistiae, 526,
 606.
 Angelorum ministerium in sacrificio, 274, 277,
 278, 281, 448 sq.
 Angelus sacrificii Christus, 277, 279, 280, 281,
 447 sq.
 Antitypa, 444.
 Beati non offerunt nostra sacrificia, 361.
 Bonitas Dei rationat sacrificia, 4.
 Caritas proximi est *res* eucharistiae, 488.
 Chirographum Decreti, 150.
 Christi annihilatio eucharistica secundum quos-
 dam, 306 sq., 313, 622, 623, 637.
 Christi corpus signum vel eminens vel adaequa-
 tum sui significati, 510, 511.
 Christi corpus spirituale, 210 sq., 229, 233 sq.,
 286, 609.
 Christi *esse* qualiter unum vel duplex, 514.
 Christi exinanitio in incarnatione qualis, 171,
 177.
 Christi immunitas a debito peccati, 25.
 Christi incarnationem cumulat acceptatio di-
 vina sacrificii, 178.
 Christi incarnationem cumulat resurrectio, 171,
 286-289.
 Christi sacerdotium fidele, 148.
 Christi sacerdotium nativum, 23, 649.
 Christi sacerdotium qualiter aeternum, 136, 137,
 139, 175.
 Christi sacerdotium ratum divinitus, 136 sq.
 Christi sanctificatio immolatoria, 27, 89, 226.
 Vide : Sanctificatio.
 Christi satisfactio adaequata ex parte caritatis,
 26.
 Christi satisfactio adaequata ex parte poenae,
 523.
 Christi satisfactio non proprie poenalis, 26.
 Christi scientia qualem nescientiam compa-
 tiatur, 171.
 Christi scientia quare a principio perfecta,
 515, 519.
 Christus factus in resurrectione Dominus, 172,
 286.
 Communio commensalitatem divinam impor-
 tat, 14, 126, 127, 142, 196.
 Communio ecclesiastica et eucharistica indi-
 visae, 485.
 Communionis significatio respectu beatitudinis,
 125, 135, 142, 285 sq., 475, 491 sq.
 Communionis significatio respectu sanctitatis,
 15 sq., 126, 231, 282, 285, 475, sq.
 Communionis significatio respectu unitatis, 15,
 127, 475, 485 sq.
 Communio sanctorum, 603.
 Concelebrationis ratio et modus, 354.
 Consecratio eucharistica sacerdotum impro-
 borum secundum Doctores omnes valida,
 335, 396, 398, 411, 413 sq., 419, 420,
 422, 423.
 Diptychorum vis, 380, 381, 386.
 Doloris et mortis partes in propitiando, 3, 9,
 24, 27, 523, 524.
 Domini et Christi proprietates in resurrectione
 cumulantur, 172, 286.
 Ecclesiae corpus occupandum necessitate me-
 dii, 603.

- Eucharistia analogum princeps in sacramentis, 498.
- Eucharistia haereticorum haeretica, 409, 430, 487.
- Eucharistia lignum vitae, 615.
- Hymni eucharistici, 40, 42, 45, 49, 58, 74, 140, 155, 162, 240, 259, 260, 261, 498, 598, 626.
- Latria importat eucharistiam et impetrationem, 4, 319, 359.
- Maria Conredemptrix, 648.
- Mariae immaculata conceptio quale compatitur debitum peccati, 25.
- Mariae intercessio diversa ab intercessione Christi, 170.
- Mariae pars in quantificando valore missarum suo tempore celebratarum, 331.
- Mariae sacerdotium quale, 649.
- Mariae virginitas arcet a prole debitum peccati, 25.
- Maria origo eucharistiae, 616, 650.
- Maria qualiter obtulerit sacrificia, 359, 649.
- Missae commemorat coenam cum passione, 56, 64.
- Missae et coenae discrimen, 75, 83, 103 sq., 115, 195, 290, 295, 299.
- Missae nonnisi post Christi clarificationem et Spiritus Sancti adventum celebranda, 203 sq., 289 sq., 331 sq.
- Mysterium christianae fidei, 17, 189, 616, 648.
- Nomen super omne nomen, 172.
- Oblatio laica alia et alia, 221, 222, 339 sq., 343 sq., 349 sq., 359 sq., 365 sq.
- Oblatio per Spiritum aeternum, 76, 452.
- Oblatio sacrificii sita in cruentatione altaris, 11, 39, 155.
- Opus operatum aliud in sacrificiis ac in sacramentis, 319 sq., 336, 353.
- Opus operatum sacrificii est variabile, 330, 335 sq., 349 sq.
- Paschae christianae argumentum, 134.
- Poenitentia est *res* sacrificii, 10, 24, 109.
- Profectus spiritualis votum necessarium ad salutem, 612 sq.
- Propitiatio distincta a satisfactione, 9, 319, 380.
- Propitiatio includit latriam, eucharistiam et impetrationem, 10, 11, 319.
- Redemptio cur requiratur aeterna, 147.
- Sacerdotii rati et irriti distinctio, 13, 136 sq.
- Sacerdotium laicorum, 328, 268, 559, 581, 649.
- Sacramentorum efficacia in voto, 565 sq., 568, 599 sq., 611.
- Sacramentorum efficacia qualis et unde, 127, 128, 143, 529, 530, 540, 541, 546, 557, 558, 569, 575, 577, 578, 582 sq.
- Sacramentorum singulorum gratia sacramentalis, 574 sq.
- Sacramentorum singulorum *res et sacramentum*, 581.
- Sacramentorum subordinatio ad eucharistiam, 143, 498, 557 sq., 573 sq., 609, 617.
- Sacrificamus prece, 199, 208, 213, 217 sq., 223, 225, 453, 469 sq.
- Sacrificii cruenti et incruenti distinctio, 12, 303.
- Sacrificii elementum duplex, visibile et invisibile, 7, 23 sq., 213, 229, 244, 403.
- Sacrificii rati et irriti distinctio, 12 sq., 136 sq., 205, 322, 398 sq., 443.
- Sacrificii *sacramentum* et *res*, 9, 36, 82, 102, 106, 110, 135, 143, 208, 315, 443.
- Sacrificii significatio duplex, moralis et mystica, 7, 9, 110, 241, 143, 244.
- Sacrificium est contractus cum Deo, 13 sq., 53, 99, 147 sq., 456.
- Sacrificium est oblatio hostiae aut immolatae aut immolandae, 12, 25, 33, 103, 115, et passim.
- Sacrificium panis et vini excluditur, 106 sq., 110, 208, 212, 228, 242, 422.
- Sacrificium spirituale, 155, 162, 223, 227 sq., 381, et passim.
- Sacrificium visibile invisibilis sacrificii sacramentum, 7, et passim.
- Sanctificatio hostiae, 7, 12, 15, 17, 27, 127, 136, 143, 148, 153, 159, 258, 285, 286, 336, 476.
- Specierum eucharisticarum partes in sacrificio, 36, 109, 238, 303, 313, 475, 505, 529.
- Species eucharisticae apud Irenaeum, 210.
- Suffragia Ecclesiae, 381, 382, 386.
- Testis passionum Jesu, 451.
- Trinitariae processiones et rerum productio, 637.
- Vota intelleguntur aliquando sacrificia, 199, 272, 341, 382.
- Votum sacrificandi includitur in baptismo, 328, 367.
- Votum sacrificandi intellegitur dupliciter, 368.
- Vulnera naturae lapsae sananda per eucharistiam, 522, 524, 575, 613.

INDEX SYSTEMATICUS

PRAEFATIO	VII		
POST-SCRIPTUM.	IX		
ELUCIDATIONUM SERIES	XIII		
LIBER I. — DE SACRIFICIO DOMINICO			
CAPUT I. — DE SACRIFICIO IN GENERE.			
§ I. <i>De ratione sacrificii laeulica</i>	3		
<i>Sectio I.</i> Primum assertum.....	3		
<i>Sectio II.</i> Secundum assertum.....	4		
§ II. <i>De ratione sacrificii propitiatoria</i> .	9		
<i>Sectio I.</i> Cruentorum sacrificiorum vindicatio.....	9		
<i>Sectio II.</i> Oblationis et immolationis proprietates distinctae	11		
§ III. <i>De acceptatione sacrificii</i>	12		
<i>Sectio I.</i> De necessitate acceptationis divinae,	12		
<i>Sectio II.</i> De significatione externa divinae acceptationis.....	13		
§ IV. <i>De participatione sacrificii</i>	14		
<i>Sectio I.</i> Participationis vindicatio....	14		
<i>Sectio II.</i> Oblati sacrificii et convivii parati rationes distinctae.....	15		
CAPUT II. — DE SACRIFICIO IN PASSIONE PERACTO.			
§ I. <i>De veritate hujus sacrificii</i>	20		
§ II. <i>De intestina ratione illius sacrificii</i> .	23		
<i>Sectio I.</i> De elemento invisibili.....	23		
<i>Sectio II.</i> De elemento visibili.....	25		
<i>Articulus I.</i> De victima.....	25		
<i>Membrum I.</i> Materialis consideratio hostiae.	25		
<i>Membrum II.</i> Formalis consideratio hostiae.	27		
<i>Articulus II.</i> De immolatione.....	27		
<i>Articulus III.</i> De oblatione.....	28		
CAPUT III. — DE OBLATIONE PASSIONIS PERACTA A CHRISTO IN COENA.			
§ I. <i>De comparatione inter coenam et passionem</i>	34		
<i>Sectio I.</i> Ex Scriptura.....	34		
<i>Sectio II.</i> Idem argumentum ex Traditione.	39		
<i>Articulus I.</i> Testimonia indirecta....	40		
<i>Articulus II.</i> Testimonia directa....	46		
§ II. <i>De comparatione inter coenam et foedus antiquum antiquumque pascha</i> .	53		
		<i>Sectio I.</i> Ex Scriptura.....	53
		<i>Sectio II.</i> Idem argumentum ex Traditione.	57
		§ III. <i>De comparatione inter coenam et sacrificium Melchisedech</i>	67
		<i>Sectio I.</i> Testimonium Epistolae ad Hebraeos	67
		<i>Sectio II.</i> Testimonium patristicum....	68
		<i>Articulus I.</i> Testimonium de indole coenae melchisedecica.....	68
		<i>Articulus II.</i> Testimonium de paritate inter oblationem Melchisedech et hostium crucis	70
		<i>Articulus III.</i> Testimonium de communitate melchisedecica coenae et passionis.....	71
		<i>Epilogus.</i> De Hebr., 9 ¹⁴	76
		§ IV. <i>De comparatione inter coenam et promissionem eucharistiae</i>	79
		<i>Epilogus.</i> De momentis quibusdam theologicis hujus disputationis.....	82
		§ V. <i>Confirmatio ex circumstantiis coenae</i> .	85
		<i>Sectio I.</i> Confirmatur ex prima circumstantia coenae, quae fuit proditio Judae.....	85
		<i>Sectio II.</i> Confirmatur ex altera circumstantia coenae, quae fuit Christi oratio sacerdotalis.....	88
		<i>Sectio III.</i> Confirmatur ex tertia circumstantia coenae, quae fuit profectio ex coenaculo in hortum....	89
		<i>Appendix A.</i> De habitudine Christi ad obligationem moriendi.....	93
		§ VI. <i>Conclusio triplex</i>	101
		<i>Sectio I.</i> Cujusmodi unitas vigeat inter coenam et passionem.....	101
		<i>Sectio II.</i> Qualis unitas exurgat apparentis sacrificii ex pane et vino et sacrificii veri de corpore et sanguine Christi.	106
		<i>Sectio III.</i> Qualiter oblatio mortis in coena postulet praesentiam Christi in eucharistia.....	109
		§ VII. <i>Documenta Tridentina</i>	113
		<i>Sectio I.</i> Historia diffinitionis.....	113
		<i>Sectio II.</i> Tenor diffinitionis.....	115
CAPUT IV. — DE CIBATIONE CHRISTI EUCHARISTICA.			
		§ I. <i>Testimonia</i>	119
		§ II. <i>Ratio intrinseca</i>	125

CAPUT V. — DE CONTINUATIONE COELESTI SACRIFICII CHRISTI.

§ I. *De Christo ut hostia coelesti*..... 131
Sectio I. Testimonium Scripturae..... 131
Sectio II. Testimonia Patrum..... 132
Articulus I. De connexione sacrificii cum resurrectione..... 132
Membrum I. De hostia per resurrectionem perfecta..... 132
Membrum II. De sacerdotio per resurrectionem divinitus rato..... 136
Articulus II. De connexione sacrificii cum Ascensione..... 139
Articulus III. De perennitate sacrificii Christi..... 142
Sectio III. Ratio theologica..... 146
Articulus I. Justificatio nostra evincit aeternitatem sacrificii dominici.. 146
Articulus II. Sacrificium missae evincit aeternitatem sacrificii dominici.. 151
§ II. *De Christo ut altari aeterno*..... 153
Sectio I. Sitne Christus altare sui sacrificii..... 153
Sectio II. Sitne Christus sui sacrificii altare post resurrectionem suam. 156
Sectio III. Quenam sit altaris theandrici ac coelestis habitudo ad reliqua quaecumque solent altaris nomine insigniri..... 161
§ III. *De Christo ut intercessore perpetuo*. 167
Sectio I. De oratione..... 167
Sectio II. De adoratione..... 171
Sectio III. De stigmatibus passionis... 172
§ IV. *Conclusio de diversis sententiis ad sacrificium coeleste spectantibus*.. 175

LIBER II. — DE SACRIFICIO ECCLESIASTICO.

CAPUT I. — DE INSTITUTA A CHRISTO OBLATIONE CORPORIS ET SANGUINIS SUI SACRIFICALI NOSTRA.

§ I. *De institutione ritus*..... 183
§ II. *De institutione ritus ul sacrificialis*. 195
Sectio I. De oblatione nostra dominicae passionis..... 195
Articulus I. Ex verbis institutionis res declaratur.. 195
Articulus II. Idem confirmatur ex doctrina Pauli et idolothytis.... 196
Articulus III. Comprobatur rursus sermone Epistolae ad Hebraeos de altaris nostri participatione... 197
Sectio II. De nostra oblatione hostiae coelestis..... 200
Epilogus. De inconcessa apostolis potestate litandi per triduum mortis dominicae 203

CAPUT II. — DE SACRIFICIO CORPORIS ET SANGUINIS CHRISTI ECCLESIASTICO APUD PRIMOS PATRES.

§ I. *De Irenaeo et Origene*..... 208
Sectio I. De Irenaeo..... 208
Sectio II. De Origene..... 212

§ II. *De Ignatio, Justino, Hippolyto, Tertulliano*..... 215
Sectio I. De Ignatio..... 215
Sectio II. De Justino..... 218
Sectio III. De Hippolyto..... 220
Sectio IV. De Tertulliano..... 220
§ III. *De reliquis ejusdem aevi Patribus aut scriptoribus*..... 223
Sectio I. De Clemente Romano..... 223
Sectio II. De Doctrina duodecim apostolorum..... 224
Sectio III. De Clemente Alexandrino.. 225
Sectio IV. De quorundam apologetarum dictis..... 227
Epilogus. De Joan., 4²³.... 229
Appendix B. De communione ad Christum per contemplationem et eucharistiam una indivisaque apud Patres atque imprimis Clementem..... 230
Appendix C. De participando in eucharistia cruore passionis dominicae apud Clementem..... 233

CAPUT III. — DE HABITUDINE MISSAE AD SACRIFICIUM DOMINICUM.

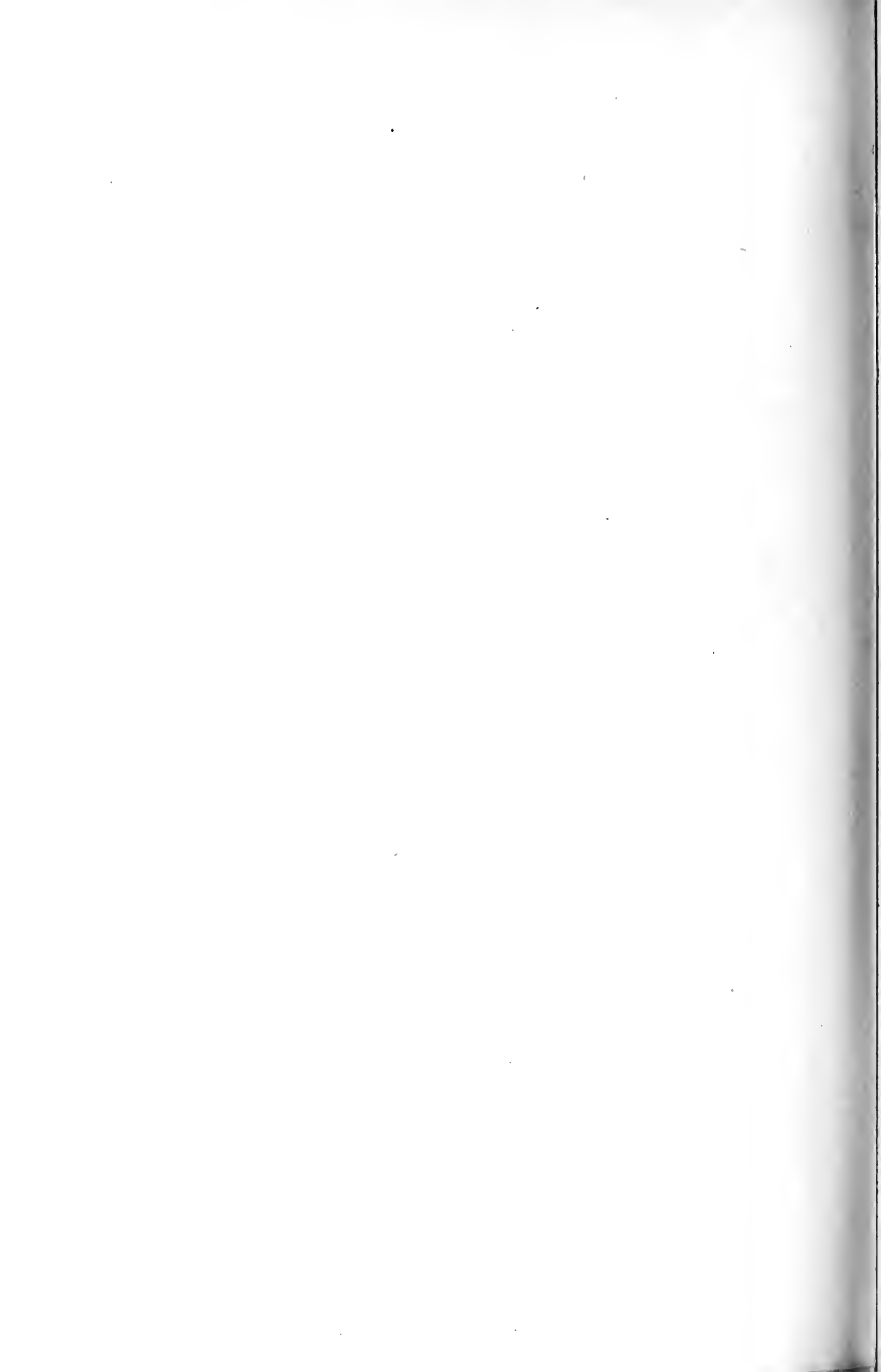
§ I. *De habitudine missae ad passionem*. 238
Sectio I. Adseritur passio offerri in missa..... 238
Sectio II. Adseritur sacrificium cruentum participari a recipientibus eucharistiam..... 255
§ II. *De habitudine missae ad sacrificium coeleste*..... 265
Sectio I. De directa connexionione inter sacrationem Ecclesiae et hostiam coeli..... 265
Articulus I. Adseritur offerri a nobis coeleste sacrificium..... 265
Articulus II. Adseritur sacrificium nostrum perfici in altari coelesti, Christo..... 271
Membrum I. Documenta theologorum..... 271
Membrum II. Documenta liturgica. 273
Epilogus. De antiquitate et integritate orationis *Supplices te rogamus*..... 280
Sectio II. Adseritur cibo eucharistico participari sacrificium coeleste.. 285
Epilogus. De quadam comparatione inter paulinam et johanninam communionis eucharisticae praedicationem..... 291
§ III. *De habitudine missae ad oblationem dominicam*..... 295

CAPUT IV. — CONCLUSIO CIRCA VARIAS DE SACRIFICIO MISSAE SENTENTIAS.

§ I. *De veritate nostrae oblationis*..... 304
§ II. *De proprietate nostrae hostiae*..... 306
Sectio I. De peccantibus per excessum. 306
Sectio II. De peccantibus per defectum. 314
Sectio III. De peccantibus utroque simul modo..... 316

CAPUT V. — DE FRUCTU SACRIFICII LEGITIMI		CAPUT VII. — DE EFFECTIONE SACRIFICII MISSAE.	
§ I. <i>Diffinitur opus operatum sacrificii.</i>	319	§ I. <i>De consecrationis sufficientia.</i>	433
§ II. <i>De quantitate propitiationis per missam induclae.</i>	322	§ II. <i>De effectiione consecrationis.</i>	437
<i>Sectio I.</i> De interventu offerentium generaliter spectato.	322	<i>Sectio I.</i> De epiclesi.	438
<i>Sectio II.</i> De Ecclesia ut offerente.	327	<i>Articulus I.</i> Excluditur epicleseos efficacia aut necessitas.	438
<i>Epilogus.</i> De inconcessa apostolis potestate litandi ante diem Pentecostes.	331	<i>Articulus II.</i> Defenditur epicleseos congruitas.	442
<i>Sectio III.</i> De iis qui specialiter offerunt.	335	<i>Membrum I.</i> Congruitas quoad locum.	443
<i>Articulus I.</i> De sacerdote ut offerente.	335	<i>Membrum II.</i> Congruitas quoad invocati numinis personam.	446
<i>Articulus II.</i> De stipem dante, in quantum offerente.	339	<i>Sectio II.</i> De verbis consertis.	455
<i>Articulus III.</i> De adstantibus, ut offerentibus.	343	<i>Articulus I.</i> De verbis formalibus.	455
<i>Sectio IV.</i> De computatione fructus.	349	<i>Articulus II.</i> De verbis narrativis.	459
<i>Articulus I.</i> De fructu unius missae ab uno fideli demandatae.	349	<i>Articulus III.</i> De verbis interpellativis.	468
<i>Articulus II.</i> De obligatione intrinseca celebrandi tot missas quot sunt accepta stipendia.	350	LIBER III. — DE SACRAMENTO.	
<i>Membrum I.</i> De fructu per comparationem ad stipendia singula plurium fidelium. Examinatur sententia Cajetani.	350	CAPUT I. — SITNE EUCHARISTIA SACRAMENTUM.	
<i>Membrum II.</i> Examinatur sententia aliorum quorundam doctorum de fructu missae per comparationem ad plura unius fidelis stipendia.	353	§ I. <i>De incorporatione nostra ad Christum.</i>	476
<i>Appendix D.</i> De concelebrantium sacerdotum stipendiis.	354	<i>Sectio I.</i> Probatur nostra incorporatio.	476
§ III. <i>De qualitate percipientium fructum.</i>	359	<i>Sectio II.</i> Declaratur nostra incorporatio.	478
<i>Sectio I.</i> De fidelibus vivis et defunctis.	359	§ II. <i>De incorporatione nostra ad Christum caput corporis ecclesiastici.</i>	485
<i>Sectio II.</i> De infidelibus aliisque extra visibilem Ecclesiae societatem versantibus.	365	§ III. <i>De incorporatione ad Christum caput corporis ecclesiastici in coelis congregandi.</i>	491
<i>Articulus I.</i> De ipsorum inhabilitate ad procurandum sibi per erogationem stipendii missae fructum.	365	CAPUT II. — QUALE SACRAMENTUM SIT EUCHARISTIA.	
<i>Membrum I.</i> De infidelibus.	365	§ I. <i>Examinantur absolute singula elementa eucharistiae.</i>	491
<i>Membrum II.</i> De haereticis et schismaticis.	366	<i>Sectio I.</i> De eo quod est <i>signum tantum</i> .	491
<i>Membrum III.</i> De catechumenis.	367	<i>Sectio II.</i> De eo quod est <i>res et signum</i> .	507
<i>Articulus II.</i> De acatholicorum habitudine ad percipiendum fructum missae per modum suffragii.	371	<i>Sectio III.</i> De eo quod est <i>res tantum</i> .	513
<i>Membrum I.</i> De acatholicis vivis.	371	<i>Articulus I.</i> De gratia eucharistica in quantum est gratia.	513
<i>Particula I.</i> Ex jure divino.	371	<i>Appendix E.</i> Gratia sanctificans est connaturalis humanitati assumptae.	514
<i>Particula II.</i> Ex jure ecclesiastico.	380	<i>Appendix F.</i> Gratia sanctificans est perfecta dispositio, non antecedens, sed consequens, in ordine ad unionem hypostaticam.	517
<i>Membrum II.</i> De mortuis.	385	<i>Appendix G.</i> Gratia Christi est absolute summa.	518
<i>Particula I.</i> De catechumenis.	385	<i>Articulus II.</i> De gratia eucharistica in quantum est gratia Redemptoris.	522
<i>Particula II.</i> De infidelibus, haereticis et schismaticis.	385	<i>Epilogus.</i> Quam aliter Christus sit hominum caput atque angelorum.	525
<i>Particula III.</i> De excommunicatis resipiscentibus, post mortem absolutis.	393	§ II. <i>Comparantur elementa eucharistiae inter se.</i>	529
CAPUT VI. — DE MISSA SACERDOTIS AB ECCLESIA PRAECISI AUT EXAUCTORATI.		<i>Sectio I.</i> De ordine causae inter <i>signum tantum</i> et <i>rem et signum</i> .	529
§ I. <i>Quaestionis ratio, momenta ac fines.</i>	395	<i>Sectio II.</i> De ordine causae inter <i>signum tantum</i> et <i>rem tantum</i> .	533
§ II. <i>Solutiones catholicorum doctorum.</i>	397	<i>Articulus I.</i> In <i>signo tantum</i> attenditur quidam symbolismus directus respectu <i>rei tantum</i> .	533
§ III. <i>Solutio quaestionis theologica.</i>	426		

<i>Articulus II.</i> Istius symbolismi indoles sacramentalis non constat....	536	<i>Sectio V.</i> Ratio intrinseca.....	608
<i>Articulus III.</i> Excluditur ista sacramentalis indoles.....	539	<i>Sectio VI.</i> Objectionum solutio.....	609
<i>Sectio III.</i> De habitudine unius speciei ad alteram ut consignificantem..	545	§ II. <i>De iteratione sumptionis ad perseverandum necessaria</i>	612
<i>Appendix H.</i> De numerali computatione eucharistiae.....	551	<i>Sectio I.</i> Rationes intrinsecae.....	612
§ III. <i>Comparatur eucharistia cum aliis sacramentis</i>	557	<i>Sectio II.</i> Testimonia veterum.....	614
<i>Sectio I.</i> Comparatur eucharistia specialiter cum baptismo.....	557	<i>Epilogus.</i> De applicatione alia et alia meritorum crucis	616
<i>Articulus I.</i> Quomodo se habeant inter se mors et vita in significatione baptismali.....	557	CAPUT IV. — DE CONDITIONIBUS PRAESENTIAE EUCHARISTICAE.	
<i>Articulus II.</i> Ordo baptismi ad eucharistiam.....	563	§ I. <i>De via qua Christus fit praesens in eucharistia</i>	619
<i>Membrum I.</i> Baptismalis mors assumitur ob desiderium vivificationis eucharisticae.....	563	<i>Sectio I.</i> De tentaminibus solutionum irritis.....	619
<i>Membrum II.</i> Vita in baptismo captatur ex desiderio eucharistiae..	565	<i>Articulus I.</i> Enumerantur sententiae catholicorum doctorum praecipuae.....	619
<i>Particula I.</i> De efficacia desideratae eucharistiae.....	565	<i>Articulus II.</i> Excluditur reproductio.	621
<i>Particula II.</i> De sacramentali desiderio per baptismum importato.....	565	<i>Appendix I.</i> De comparatione inter carnem historicam et carnem eucharisticam apud Patres et Doctores mediaevales aliosque.....	623
<i>Particula III.</i> De desiderio eucharistiae in baptizatis parvulis.....	568	<i>Articulus III.</i> Excluditur adductio, seu productio alicujus novae determinationis localis.....	628
<i>Articulus III.</i> Discrimina consecratoria inter baptismum et eucharistiam.	569	<i>Articulus IV.</i> Excluduntur conjunctim reproductio et adductio.....	631
<i>Membrum I.</i> Quoad rem et sacramentum.....	569	<i>Sectio II.</i> Verior solutio proponitur....	635
<i>Membrum II.</i> Quoad rem tantum et usum sacramenti.....	570	<i>Articulus I.</i> Convertuntur inter se mutatio rei in rem immutatam et transsubstantiatio.....	635
<i>Sectio II.</i> Comparatur eucharistia generaliter cum reliquis sacramentis.	573	<i>Articulus II.</i> Transsubstantiatio est apta ex sese ad praesentiandum..	638
<i>Articulus I.</i> Comparatio quantum ad effectum.....	573	§ II. <i>De genere praesentiae quo per transsubstantiationem donatur in eucharistia corpus Christi</i>	640
<i>Membrum I.</i> Non causant reliqua sacramenta gratiam nisi ex ordine suo ad eucharistiam.....	573	<i>Sectio I.</i> Praesentia eucharistica diffinitur.....	640
<i>Membrum II.</i> Nec eucharistia causat gratiam sine aliis sacramentis administris.....	577	<i>Sectio II.</i> Excluditur distantia inter corpus Christi ut localiter existens in coelo et corpus Christi in sacramento praesens.....	642
<i>Articulus II.</i> Comparatio quantum ad genus causalitatis.....	581	<i>Sectio III.</i> Enumerantur concomitantia sub speciebus corpori vel sanguini Christi.....	643
CAPUT III. — DE NECESSITATE MEDII EUCHARISTIAE INSITA.		<i>Sectio IV.</i> Concluditur circa conditionem specierum et durationem praesentiae Christi.....	645
§ I. <i>De necessitate eucharistiae universali in ordine ad vitam et salutem</i>	589	§ III. <i>De succedentibus praesentiae eucharisticae</i>	646
<i>Sectio I.</i> Testimonia directa Patrum...	589	<i>Sectio I.</i> Assignatur terminus corruptionis specierum.....	646
<i>Sectio II.</i> Testimonia indirecta spectantia ad nostram societatem cum Christo.....	600	<i>Sectio II.</i> Resolvitur qualiter mutantur accidentia in substantiam.....	646
<i>Sectio III.</i> Testimonia indirecta spectantia ad nostram societatem cum Ecclesia.....	602	<i>Epilogus.</i> De Virgine Mediatrix.....	648
<i>Sectio IV.</i> Auctoritas sancti Thomae..	605	INDEX ONOMASTICUS.....	651
		INDEX ANALYTICUS.....	658
		INDEX SYSTEMATICUS.....	660

IMPRESSUM VESONTIONE
PRO GABRIELE BEAUCHESNE
COMMORANTE PARISIIS
ANNO DOMINI MCMXXI
DIE VIII SEPTEMBRIS

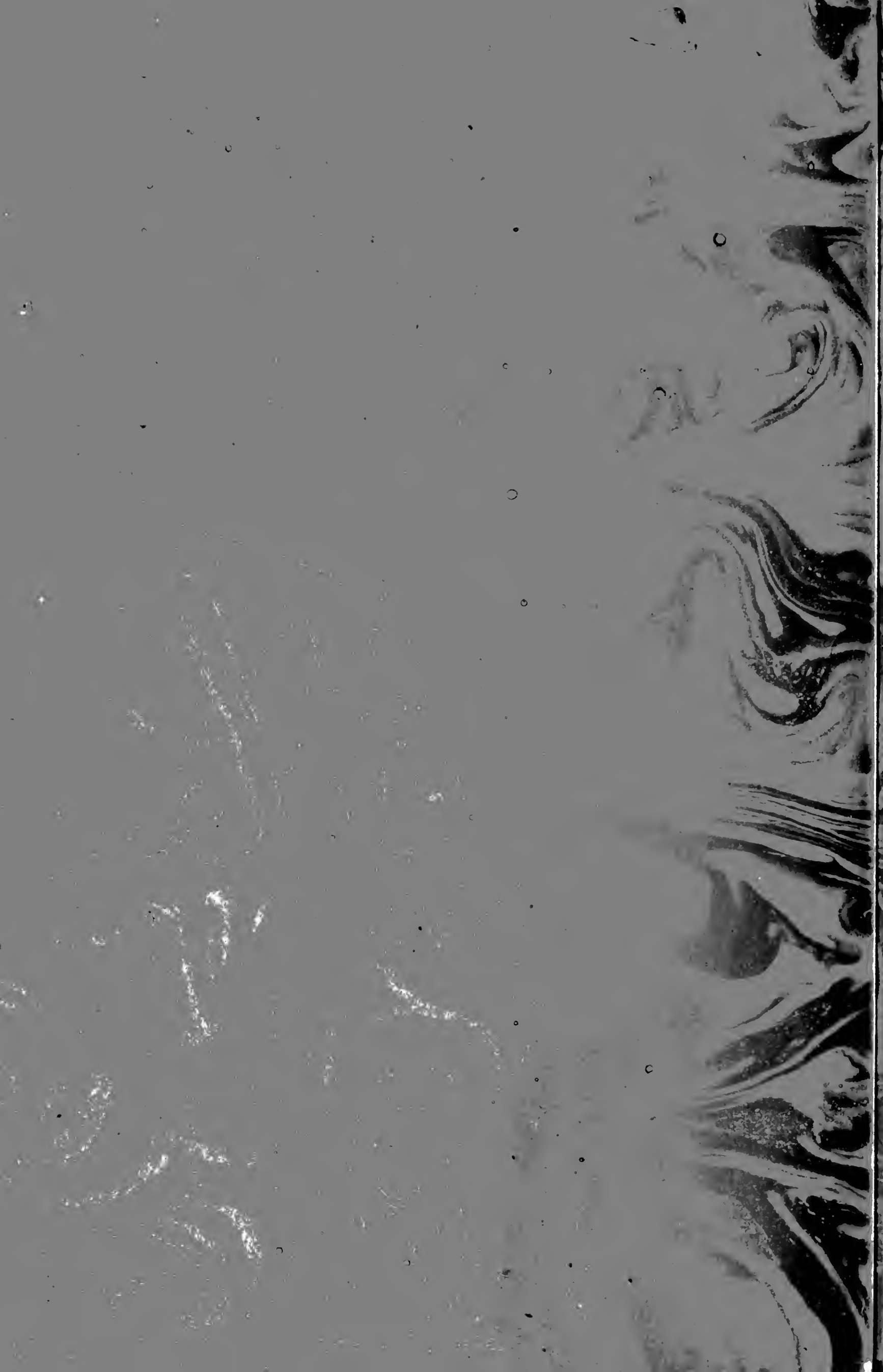

BQT
1322
.D28

La Taille, M.

BQT
1322.
.D28

Mysterium fidei de augustissimo
corporis ...

PONTIFICAL
OFFICE OF MEDICAL RESEARCH
59 QUEEN'S PARK
TORONTO 5, CANADA

